Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

Herodoti Halicarnassei historiæ lib. IX; & de vita Homeri libellus.

Illi ex interpretatione Laur. Vallæ adscripta, hic ex interpret. Cõradi Heresbachii: vtraque ab Henr. Stephano recognita.

Ex Ctesia excerptæ historiæ.

Icones quarundã memorabiliũ structurarũ.

Apologia Henr. Stephani pro Herodoto.

Eiusdẽ H. Steph. de hac sua editione distichõ,

Herodoti Latium possederat hactenus vmbram,
Nunc Latium corpus possidet Herodoti.

ANNO M. D. LXVI
Excudebat Henricus Stephanus, illustris viri
Huldrichi Fuggeri typographus.

HENR. STEPHANI ELEGEION

in eos qui Herodoti historiam fabulositatis accusant.

Quisquis is est vel quisquis erit quo iudice mendax
Dicar, vel nimium vel nihil ille sapit.
Nil sapit, hoc vulgo qui dicere credulus audet,
Atque leui famæ pondus inesse putat:
At siquis lectis hoc ausit dicere Mysis,
Quum sapit has vltra, plus satis ille sapit.

Eiusdem, in Herodoti interpretationem à se recognitam.

Qui verax propria, mendax interprete lingua
Antè fui, verum nunc in vtraque loquor.

HENRICVS STEPHANVS IOACH. CAMERARIO SVO S. D.

POST Herodotũ Thucydides, inquit M. Tullius: (in cuius dicti explicatione aut ego fallor, aut alii multi falluntur) at ego tibi contrà, mi Camerari, Herodotum poſt Thucydidem, tuũ ἀμοιβαῖον munuſculum Heſiodea mẽſura ἀϊπαπαμειβόμενος. Quẽ tu mihi Herodotum narras? inquies: illúmne cum ſuo Zopyro, aut ſua cum Artaynte, miſerandis pariter nefandíſque modis ab interprete mutilatum, laceratum, fœdatum, prorſus denique deformatum? Imò verò abſit vt tam turpe támque horrendum ſpectaculum, Maſſagetis potius aut Cyclopibus dignum, in conſpectum tuum venire permittam. Túne igitur (dices) Latinum Herodotum ad me mittis incudi per te aut alium quempiam redditum? Certè ſi totum incudi redditum dixero, mẽtiar: ſi ex parte, & quidem magna ex parte redditũ, non mentiar. Ita enim res (ne te diu ſuſpenſum teneam) ſe habet. Quum eodẽ tempore quo Thucydidem Græcum Latinúmque edidi, de edendo quoque Herodoto cogitaſſem, atque adeo nõ paruam pecuniæ vim in picturam ſculpturámque quarundam ad eum pertinentium iconum inſumpſiſſem, contigit vt is quem in recognoſcẽda Thucydidea interpretatione exantlaueram labor, me ab Herodotea, quam ex eadem officina prodire animaduertebam, planè deterreret. Sed tamen periculum aliquando tandem facere placuit an officina illa ſui vſquequaque ſimilis fuiſſet, an potius in cudẽda Herodoti interpretatione meliorem quàm in altera quicunque eſt eius author operam nauaſſet. At ego non tam ouum ouo quàm duas illas fabricas ſibi ſimiles eſſe comperi. hoc tamen intereſſe animaduerti, quòd quæ in Thucydidea peccata ſunt, bilem lectori, at quæ in Herodotea, riſum potius mouere poſſint. Quis enim adeo ſit Democritus vt illi ad multos concionum Thucydidis locos bile non intumeſcat iecur, quos ille quiſquis eſt interpres ita in Latinum ſermonem vertit vt ſimul eloquentiam ſummam in meram infantiam verterit? Quis viciſſim adeo ſit Heraclitus vt riſum vel cachinnum potius ad illos Herodoteæ interpretationis locos compeſcat, in quibus nouos montes, nouos populos, nouas gẽtes ex vno calami ductu ortas intuetur? Vetus fuit verbum, Sẽper Libya noui aliquid adfert: at hæc interpretatio Libyæ vice fuerit viris doctis, quibus eam cũ textu Græco conferre minimè graue videbitur. Illic enim ἰεὸν (Ionico more poſitum pro ἱερὸν) id eſt ſacrum, in montem nomine Hirum noua quadam metamorphoſi mutatum cõſpiciet; illic ex μυχοῦ (id eſt receſſu, vel ſinu) Inachum ſiue Machũ vrbem: ex οἵπερες (id eſt Qui) populum nomine Hœtines: illic ex ἥσσονας (id eſt inferiores) populum Heſſones: illic denique ex ἁλέες (quod declarat Vniuerſi, vel Simul omnes) populoſiſſimam gentẽ Halees repentè emergere videbit. Eant nunc qui magicarum vocum potẽtiæ vel circa leuiſſima opera fidẽ derogant, quũ tanta à tantillis iſtis quinq; vocibus miracula, & quidem nullius Circes ope adiutis, edita cernantur. O quàm opportunè in Deucalionea tempora incidiſſet huiuſmodi interpres: quàm ſtrenuus humani generis reparator, ſine lapidum iactatione, fuiſſet. His atque ſi-

milibus iocis immenſum quem circa bellæ illius interpretationis caſtigationem exhauſi laborem, fallere interdum iuuit. Quibus fortaſſe non abſimilia ipſe quoque, ſi foret in terris, iocaretur Democritus. Verùm vt vnde digreſſa eſt, eò mea reuertatur oratio, quum nõ tam ouum ouo quàm duas illas interpretationes ſibi ſimiles eſſe comperiſſem, ego tamẽ nunquam ad ſubeundum caſtigationis onus magis imparatus fuiſſem, (ídque cum ob alia, tum propter eos qui ſub prelo erant libros, quos tibi paulo pòſt recenſebo) quem laborem vires etiam infirmæ detrectare ſuadebant, eum à me repentina neceſſitas extorſit. Quum enim in Homeri locum (cuius impreſſionem caſus quidam interruperat) ſufficiendus aliquis Græcus ſcriptor eſſet, commodè in illo incommodo accidere videbatur vt Herodotus Ion Ionis Homeri vicariũ ſe offerret. Sed quãuis & omen hoc animum ad ſpem erigeret, & neceſſitas ſtimulos admoueret, timidè tamen vel trepidè potius manum operi admouebam: donec eruditiſſimus vir Theodorus Beza & huius ſcriptoris amantiſſimus, operam mihi ſuam pollicendo, (quam & nauauit qualem in præfixa ad lectorem epiſtola docui) ita me confirmauit, vt huius authoris editionẽ vno cœptam prelo, duobus proſequutus ſim. Sed quorſum tam multa? inquies: cur tam anxiè facti tui rationem exponis? Nimirum vt ſi conſilium meum tibi non vſquequaque probem, temeritatis ſaltem crimen effugiam, atque hoc à te impetrem vt hunc meum laborem boni conſulere, non autem ἀργυρογραμμοϊκῶς ἐξετάζειν velis: quippe cui, quot menſes poſcebat, vix tot à me dari potuerint dies. Si enim horarum à me in hoc qualecunque eſt opus inſumptarum numerus ſubducatur, nequaquam duodecim integros dies confecerint.

De authore autem huius interpretationis (quiſquis is eſt) quid dicã? Indoctus certè is non fuit, ſed nec doctus fuit: infidelem certè interpretẽ eum non vocarim, ſed nec fidelem vocare auſim: negligens certè fuiſſe non videtur, ſed nec diligens fuiſſe comperitur: ſed ſiquid medium inter doctum virum & indoctum, inter fidelem & infidelem interpretem, ſiquid denique medium inter diligẽtem & negligẽtem eſſe poteſt, aut ſiquid ex his alioqui contrariis conflatum imaginari poſſumus, id in eò fuiſſe putandum eſt. Miraris quod dico? at quod magis mireris addam. Hanc interpretationem, aut non vnius viri, aut vnius quidem, ſed duplici ingenio præditi opus eſſe aio. Quòd ſiquis quomodo fieri poſſit vt aliquis duplici ingenio ſit prædítus, me roget, eum ego viciſſim interrogabo quî fieri poſſit vt vnum idémque ingenium in vna eadémque ſuæ interpretationis pagina rem eandem hîc aptis & Latinis, illic ineptis & barbaris verbis reddiderit: in eruendo ſenſu huius loci alioqui obſcuro Lyncei oculos habuiſſe, in eliciendo ſenſu illius loci claro & aperto Hypſea cæcior fuiſſe videatur. quî fiat vt alicubi ita verbis Græcis inſiſtat vt ea in re ſuperſtitioſus ſit potius quàm religioſus: alicubi contrà, ea non libertate ſolùm ſed licentia etiam vtatur, vt quæ ſint interpretis partes oblitus videri poſſit. quî denique fiat vt illius loci interpretatio acutiſſimum hominis iudicium teſtetur, huius interpretatio vel ipſo communi ſenſu hominem caruiſſe arguat. Nam ſi bona non ita malis permixta eſſent vt in vna eadémque pagina, imò verò in vna interdum periodo v-

traque inuenirentur, ſed aliquot paginas integras bene, aliquot deinde malè interpretatus eſſet, ad harũ interpretationem ebrium, ad illarũ ſobrium acceſſiſſe, vel non eiuſdem interpretis totũ eſſe opus ſuſpicarer: nunc, quum vel vnius periodi interdum prius membrum alioqui difficile, feliciſſimè ſit redditum, poſterius, quod erat facilius, infeliciſſimè: aut vice verſa: quomodo in vna periodo ſobrium & ebrium eundem fuiſſe, aut vnam eãdémque periodum duos interpretes habuiſſe veriſimile cuiquam fiat? Sed nec illud facilè cuiquam perſuadebitur, eundem quidem interpretem fuiſſe, ſed eum in vno periodi mẽbro aliquem ſe doctiorem conſuluiſſe, in altero autem neminem in conſiliũ adhibuiſſe. Quid igitur ſupereſt vt dicamus? equidem quid aliis hac de re dicendum ſuperſit neſcio: aliud certè mihi ſupereſt nihil, niſi vt id mirari quidem ac ſæpe miratum eſſe, ſed eius cauſam & antea ignoraſſe & nunc quoque ignorare fatear. Cætera quæ de edito à me Latino Herodoto dicenda putaui, ex ea quam præfixi ad lectorem epiſtola (ſi legere graue non fuerit) intelliges.

VENIÓ ad eam qua tuum illud munuſculum ornaſti epiſtolam. In ea me tam amanter à te tanto viro compellari, ſanequam gaudeo: ſed nimiùm honorificas illas compellationes non agnoſco. Nullis tamen me nec laboribus nec ſumptibus parcere, dum in promouenda re literaria veſtigiis patris mei inſiſto, hi quos dum hæc ſcriberem, ſub prelo habebam ſcriptores (quorum te nomina libenter auditurum ſcio) teſtari poterunt. POETARVM veterum ſyntagma (grandibus pariter & elegantibus literis) Homeri, Heſiodi, Theognidis, Phocylidis, Orphei, Theocriti, Nicandri, Callimachi, Arati. SOPHOCLES cum omnibus quæ in eum extant ſcholiis. POLEMONIS & HIMERII declamationes. Et hæc quidem Græco ſermone. Latino autẽ, MEDICORVM ſyntagma è Græco ſermone in Latinum verſorum, Aretæi, Rufi, Oribaſii, Tralliani, Pauli AEginetæ, Aetii, Actuarii, aliorúmque fere omnium præter Hippocratẽ & Galenũ: additis & ex Latinorum medicorũ numero iis quibus primæ deferuntur. Inchoatum erat & SYNTAGMA concionum ex omnibus tã Græcis quàm Latinis hiſtoriis excerptarum: ſed Græco ſermone in Latinum tranſlato. quibus & indicem qui eas in certas claſſes diſtribuat, adiũgere decreui. ANTHOLOGIAM autem Græcorũ epigrammatum quæ ante paucos dies è prelo exiit, ad te vnà cum ipſo Herodoto mitto.

QVOD ſcribis, eam meæ epiſtolæ partem, qua te vt commercium cum Muſis cõſtanter habeas cohortor, neſcio quid cogitationum animo tuo commouiſſe, quaſi vel ipſe ſuſpicari vel ad ſuſpicandum aliis anſam dare videar, aliud à te ſuſcipi atq; agi quàm vt bonas literas colas: non de nihilo certè (vt verum fatear) hæc animo tuo inceſſit cogitatio. Illa enim reuera mentem meam ſubierat ſuſpicio, ex eo nimirum orta quòd iampridẽ nulla ſcripta prodiiſſe à te intellexiſſem. Tunc enim ne rude (prout mereris) donari velles, magno literarum omnis generis diſpendio, vereri vel potius pertimeſcere cœpi. Sed quædã tua πομματα quæ paulo pòſt in manus meas peruenerunt, illo metu me liberauerunt.

Quòd in extrema epiſtola, Adriani Turnebi mortem (mei poſt Petrũ Daneſium & Iacobum Tuſanum præceptoris) non fictis lamentis proſequeris, facis tu quidem quod non te ſolum ſed omnes literatos facere decet: quòd verò & eius ſapientiam, doctrinam, virtutem, humanitatem pleno ore prædicas, in eo animi tui candorem (rem hoc ſeculo rariſſimã) & agnoſco & magnopere laudo. Nimis enim verum hodie experimur illud Aſcræi poetæ, Καὶ χερσὶν χερ. Sed quid hoc ſibi vult quod à te ſubiungitur? quum ais, quo maiorem iacturam hæc noſtra ſtudia fecerint, eo plus curæ laboríſquẽ in me meíque ſimiles recũbere? Imò verò quod de me nonniſi ioco, de te ſeriò dici poteſt, illius morte, in te, & in tui ſimiles, (quos paucos orbis habet) in te vnũ, inquam, totã literariã rempublicã inclinatã recumbere. Cæterùm quũ te laudum eius tam ſtudioſum eſſe animaduertiſſem, nõ dubitaui quin grata tibi lectio futura eſſet eorum quibus tumulum eius ornaui epigrammatum: quare adſcribenda cenſui, tua viciſſim (ſi qua ſcripſeris) expectans.

ΕΙΣ ΑΔΡΙΑΝΟΝ ΤΟΥΡΝΗΒΟΝ.

Τουρνήβου μὲν πρὶν κλέος ἔπλετο οὐρανόμηκες,
Νῦν δ' αὖ σ' ψυχὴ οὐρανοῦ ἐναέρης.
Καὶ γὰρ ὅπῃ θνητῆς σοφίης δεδαημένη ἄκρα,
Ἦλθε καὶ οὐρανίης ἄκρα δαηομένη.

IN ADR. TVRNEBI TVMVLVM.

In manes ingrata tuos hæc ora ferentur,
Quòd taceant te, à te quæ didicere loqui.
Sed reus huius agi malo, chariſſime, laudes
Ingenii culpa quàm tenuare tuas.
Ergo alii laudent: ego tantùm epigrammate teſtor,
Laudibus haud vllum par epigramma tuis.

In eundem.

Cur placuit cunctis Turnebus? cur tot amici
Illi, vix hoſtes vnus & alter erant?
Cur placuit cunctis? tot linguis lingua diſerta
Tótne illi potuit conciliare viros?
Cur placuit cunctis? an quòd certare videbant
Iudicii dotes dotibus ingenii?
Cur placuit cunctis? cunctas placuítne quòd artes
Excoluit Graias, excoluit Latias?
Cur placuit cunctis? an quòd totúſque lepores
Spiraret, totus quòd lepidóſque ſales?
Cauſæ equidem ſunt hæ: ſed & hæc eſt maxima cauſa,
Hic placuit cunctis quòd ſibi non placuit.

HENRICVS STEPHANVS LECTORI S. D.

QVVM inceptam à patre meo Rob. Stephano Græcorum hiſtoricorum editionem perſequens, & eum in illa perſequenda ordinem tenens, non quem ratio temporum quibus quiſque vixerat, ſed quem offerentes ſe occaſiones ſuadebant, Diodorũ Siculum, mox Xenophontem, tandem & Thucydidem, vtrũque Græcum pariter & Latinum edidiſſem, à me Herodotũ vtraque itidem lingua loquentem expectari ſciebam. Sed ex quò cum illa Thucydidea interpretatione luctatus fueram, quod naufragis vſuuenire ſolet, vt tranquillas etiam aquas horreant, idem & mihi vſuueniebat: ac tantum abeſt vt iterum aduerſus Laurentianam Scyllam & Charybdin dimicare vellem, vt vix nomen audire ſuſtinerem. Sed illa potentiſſima domina Neceſſitas me quãtumuis repugnantem in hanc arenam iterum deſcendere, & iugo quod excuſſeram, rurſus collum ſubdere, quantumuis recalcitrantem, coegit. Hunc igitur laborem quum illa mihi expreſſerit, occaſionem quam in mea ad Ioachimum Camerarium epiſtola commemoraui, nacta, diligẽtiæ quæ multis in locis deſiderari poteſt, veniã mihi dari poſtulo.

Ea tamẽ lege veniam impetrare volo, vt quod hîc defuerit, id in annotationibus quæ Græcæ editioni adiungentur, cumulatiſſimè expleam. Ad quam differẽdam tribus potiſſimùm rationibus ſum inductus. Prima eſt, quòd illam interpretationem cum Græco contextu conferendo, & quas interpres ſequutus erat diuerſas lectiones examinãdo, maius veterum codicum auxilium deſiderarim. Quanuis enim multas ex illis lectionibus, in quibus à vulgatis editionibus Græcis interpretatio illa diſſentit, ex noſtris vetuſtis exẽplaribus annotatas repererim, (quarum etiam nõnullas margini huius Latinæ editionis adſcripſi, eáſque præſertim quibus lacunæ explentur) non tamen omnes tum quas ille rectè ſequutus eſſe videtur, tum quas præterea in locis alioqui obſcuris ſequẽdas iudico, aut reperi, aut reperturum me, niſi conſultis multis aliis veteribus exemplaribus, ſperaui. Secunda quæ me ad differẽdam Græcam editionem impulit cauſa, fuit Theodori Bezæ pollicitatio. is enim in deſcribendis pictori iconibus quæ huic volumini ſubiunctæ ſunt, operam ſuam nauaſſe, & quarundam ſuarum in tres priores libros animaduerſionum, ac potiſſimùm in primum, copiam mihi feciſſe non contentus, quũ ſe præterea nonnullas in hunc ſcriptorem obſeruationes editurum polliceretur, illas ego grande moræ pretium (omniũ iudicio qui hominis doctrinã norũt) futuras exiſtimaui. Tertia eſt, quòd meum imperfectũ emendationis laborem eo quo paulo antè dixi modo explere, atq; adeo, vt aliena recognoui, ita & mea ipſemet (quũ præſertim nimiæ nimiúmq; periculoſæ feſtinationis mihi ſim cõſcius) recognoſcere ſtatuerim. Nã & loci quidã, dum iam ſub prelo eſſent, mihi clari redditi ſunt, qui obſcuri paulo antè fuerant. ex quibus ille eſt inſignis lib. 2. μὴ μὲ καταποθῇς θεὸς ταῖς λιθίναις πυραμίδας. cuius, quum iam prelo commiſſus eſſet, hunc eſſe ſenſum animaduerti, Ne me præ lapideis pyramidibus, ludibrio habeas.

Sed quid ego me tam anxiè excuſo? Si Conrado Hereſbachio tibi imponenti, & quũ ne milleſimam quidem errorum huius interpretationis partem emendaſſet, totam ſe accuratiſſimè emendaſſe iactanti, æquum te præbuiſti, cur mihi, bona fide tecum agẽti, iniquum te præbebis? Sed quid de Conradi Hereſbachii impoſtura loquor? Cum interprete & cum Conrado ipſos etiam qui antea excuderunt hunc librum typographos de imponendo tibi & de te ludificando coniuraſſe dicas. Nulla enim tam horrenda fingi erratorum typographicorum monſtra poſſunt, quæ ſuperiores editiones Gallicæ, Italicæ, Germanicæ non fouerint: quæ vix dici poteſt quanto & quàm moleſto cum labore à me profligata fuerint: & eorum quædam in calce huius libri, in perpetuam rei memoriam, ſpectãda tibi viſum eſt proponere. At bonus ille vir Conradus Hereſbachius, quaſi ab illis monſtris ſibi metueret, nullum eorum oppugnauit, imò verò ne attigit quidem. Qui tamen, quotamcũque eorum partẽ profligaſſet, multo melius & de Herodoto & de Herodoti lectore meritus eſſet, quàm dum decẽ interpretationis Latinæ errores pro decem millibus errorũ, magna cum oſtentatione emendat, & eos quidem eiuſmodi qui in omniũ oculos qui Græcas literas vel à limine ſalutarint, incurrere queant: vel dum, pro verbis Herodoti quæ non intelligit, alia quæ ſolus intelligit, & quæ nec Herodoti nec cuiuſquam Græci ſcriptoris ſunt, reponit: vt quum pro ἄρθμοι nos ἀείθμοι legere iubet.

Verùm his omiſſis, pauca de opera quam in huius interpretationis emendatione poſui, & de ratione quam pro tẽporis anguſtiis inii vt maiore cum fructu legi Latinus Herodotus poſſet, dicenda nũc arbitror. Literis quas vulgus Italicas vocat, ea ſcribẽda cenſui

quæ in contextu Græco non habentur: & ex illis ea potiſſimùm quæ interpretem non ex aliquo veteri codice à vulgatis editionibus diuerſo, (quod eum locis aliquot feciſſe oſtendi)ſed ex ingenio, interpretationis iuuādæ gratia, addidiſſe exiſtimaui. Ex vocabulis & loquendi generibus quæ barbara videbantur, parte aliquam mutaui. Antiquiſſima verò mihi fuit(quum minus vrgebar)falſas interpretationes emendandi cura: quarum tamē multas me inemendatas reliquiſſe, vt mihi ſum cōſcius, ita ingenuè fateor. Hoc quoque non diſſimulabo, multos eſſe locos, quorum ſententia, ſi generatim conſideretur, bene reddita ſit: ſin ſigillatim, malé. id eſt, in quibus interpretatio, quod ad nudam facti expoſitionem attinet, vera ſit: quod ad circunſtantias autem, non ſatis. Cæterùm nequem interpretationes apertè falſæ offenderent, ſtatueram quidem initio vnāquanque earū expungere, & in eius locum verā reponere: (ac plurimis iam certè locis id fecerā, vt ex collatione cū cæteris editionibus cognoſcetur) ſed quū animaduertiſſem, lexica Græca quæ hodie linguæ Græcæ ſtudioſis terenda proponūtur, huiuſmodi falſis, ineptis ridiculiſque interpretationibus, (vt ſimiles habeant labra lactucas) tanquam gemmis quibuſdam ab eorum interpolatoribus inſignita eſſe: ne ii quos illa ad has interpretationes remittunt, in mea editione eas quærentes, oleum atque operam perderent, retinendas eſſe, noſtris eregione adſcriptis, iudicaui. Neque vetò de his illiſve lexicis loquor, ſed de omnib⁹ quæ duodecim abhinc annis prodierunt: quorum nonnulla Theſauri etiam titulo ornata fuerunt: ſed de quibus, quum introſpiciuntur, verè dici poſſit quod habet vetus prouerbium, theſaurus carbones. Sed nimirū quidam qui patrem meū audierant ſæpe dicentē ſe Theſauri Græci editionem moliri, ſi non aliud, at ipſum certè titulum præripere illi volebant: perinde facientes ac ſiquis Irum, ob acceptam Crœſi veſtem, regem euaſiſſe perſuadere vellet. Sed de his tunc aptior fuerit dicendi locus quum verum & ἐπώνυμον Theſaurum dabo: cuius quo diuturniorem expectationem eſſe video, eo magis vt illi reſpōdeat efficere, manibus pedibúſque conabor.

Quòd ſiquis obiiciat me bonas horas in emendanda huiuſmodi interpretatione, tanquam in repurgando Augiæ bubili, malè collocaſſe, potiúſque nouam eudendam fuiſſe, primùm ego ei, aurum ex Ennii ſtercoribus collectū fuiſſe reſpondebo: deinde eundem hoc conſiderare iubebo, ita eſſe vitioſam hanc interpretationem vt permixtas vitiis virtutes & quidem maximis maximas & plurimis plurimas habeat: magnúmque ad præcepta optimæ rationis interpretandi, magnum ad formandum iudicium eius qui interpretem agere diſcit, adiumētum afferre queat. Sunt enim quædam (aut ego valde fallor) tam Latinè, tam dilucidè, tam numeroſè, tam denique omnibus modis concinnè venuſtéque expreſſa, vt nihil Latinius, dilucidius, numeroſius, nihil concinnius venuſtiúſque fieri fingíve poſſe videatur. Quid quòd ſæpiſſime in vno eodémque loco bona malis permixta eſſe contingit? quid quòd interdum in vno periodi membro doctum, fidelem & diligentem interpretem, & omnia Laurentio Valla digna agnoſcimus, in altero doctrinam (imò vel vulgarem linguæ Græcæ cognitionem) fidem, diligentiam deſideramus? Hoc tibi mirum viſum iri ſcio: mihi certè & mirum viſum eſt iampridem, & in dies magis miror: nec, quamcunque in partem animum verſem, vlla coniectura rationem huius inconſtantiæ aſſequi poſſum. Sed hanc interpretationem (quicunque ſit eius author, & vndecunque profecta ſit quæ in ea cernitur inconſtantia) minimè reiiciēdam, ſed potius quas habet inter vitia virtutes, vt roſas inter aculeos, carpendas eſſe cenſeo.

Vale, & noſtris laboribus faue.

HENR. STEPHANI APOLOGIA
pro Herodoto, siue Herodoti historia fabulositatis accusata.

VT antiquitatem nonnulli nimiùm religiosè atque adeo superstitiosè colunt, ita non desunt qui eandem merito honore meritáque obseruantia fraudare videantur. Horum autem vitiorum vtrunque non peculiare seculo nostro, sed illi cum superioribus esse commune, multa nobis argumento esse possunt. Posterioris quidem certè fidem nobis vel ipsa Græci sermonis consuetudo facit, in quo ἀρχαῖος & ἀρχαϊκὸς de homine nimia simplicitate prædito, interdum verò & de planè stolido bardóque dicuntur: & ἀρχαῖον ἔργον itidem. Atque hinc, id est ex hoc priscorũ morum & institutorum (vtpote quibus nimiùm rudis simplicitas inesset) cõtemptu, manarunt & illa, κρόνος, κρόνιος, κρονόληρος, βακχοσόλωος. Hinc & illi versus,

Prisca iuuent alios: ego nunc me denique natum
Gratulor, hæc ætas moribus apta meis.

At illi priori vitio eorum qui superstitiosè antiquitatem colunt, quid ansam præbuerit, assequi coniectura nequaquam facile est. Non iam de illa altè repetita antiquitate, nec de iis loquor qui mores sui seculi exosi, vota contraria votis Nasonis fecerunt: vt quum dicit Tibullus,

Tunc mihi vita foret: vulgi nec tristia nossem
Arma, nec audissem corde micante tubã. Quæ verba eruperũt huic poetæ postquam aurei seculi felicitatem cõmemorauit. Atque hunc, dum eò respiceret, pertæsum vitæ suæ fuisse, mirum videri non debet: quum ipse Hesiodus multis antè ætatibus hæc protulerit,

Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.

Sed & ille ipse Naso, qui in versibus quos modò citaui, antiquitatem ludibrio habet, illam laudari solitam, alibi fatetur, quum dicit,

Laudamus veteres, sed nostris vtimur annis. Et quî (obsecro) prisci seculi laus dissimulari posset, cuius vt rudis simplicitas iis quæ dixi verbis apud Græcos notata, ita vicissim probitas & fides consuetudine Latini sermonis celebrata fuit? Ille demum antiquis est adolescens moribus, inquit Plautus. Homo antiqua virtute ac fide, inquit Terentius. Homines antiqui, qui ex sua natura cæteros fingerent, inquit Cicero. His autẽ loquendi generibus materiã non alios quàm poetas præbuisse verisimile est: sed hi quàm angustis spatiis tempus illud circunscribant, vel ex his Iuuenalis versibus patet,

Antiquum & vetus est alienum Posthume lectum
Concutere, atque sacri genium contemnere fulcri:
Omne aliud crimen mox ferrea protulit ætas,

Viderunt primos argentea secula mœchos. Sed & ipsum Hesiodũ longo interuallo argentei seculi mores ab aurei seculi moribus separantẽ audimus. Dubium verò nemini esse debet quin aureo seculo argenteũ, vt æreo ferreum poetæ subiunxerint, id ipsum exprimere volentes quod Horatius his versibus cecinit,

AEtas parentum peior auis, tulit
Nos nequiores, mox daturos
Progeniem vitiosiorem. Quam sententiam ex hoc Arati loco mutuatus videri potest,

Οἷλον χρύσεοι πατέρες γένος εἰλήσαντο
Χειροπέρων ὑμεῖς δὲ κακόφρονα πεφύσθαι.

Huius autem rei (meo iudicio) non obscura ratio est. quum enim posteri vltra nequitiam suorum maiorum, cuius hæredes relinquuntur, sibi nouam in dies comparent, nequiores euadere necesse est. Verùm (si seriò loquendum est) ne primum quidem seculum, vel potius ne primos quidem illos primi seculi homines nequitia caruisse, & ea vel maxima, sacræ literæ nos Caini exemplo docent. Quo minus Romuli multis seculis posterius factum in perpetranda itidem fratris sui cæde, mirum videri debuit. Atque (vt huic sermoni finem imponamus) priscorum hominum maiorẽ simplicitatem atque adeo rusticitatem fuisse, quàm probitatem, & aut nullo vitio aut sola auaritia minus quàm nos laborasse, credibile est. At nostrum seculum si aureum ea vocari ratione

nō poteſt ob quam nomen id primo ſeculo impoſitū fuit,illa certè eadem ratio hanc appellationem ei vēdicat,propter quam Naſo in his verſibus(nam eorum authorem illum eſſe potius quam Propertium iudico)eam ſuæ ætati tribuit,

Aurea ſunt verè nunc ſecula:plurimus auro
Venit honos,auro conciliatur amor. Quibus adiicienda ſunt quæ apud Propertium ſequuntur,

Auro pulſa fides,auro venalia iura,
Aurum lex ſequitur,mox ſine lege pudor. Adiiciendus & hic verſus,qui diſtichon illud Aurea ſunt,&c.præcedit,

Aurum omnes victa iam pietate colunt.

Verumenimuero non de illis (vti dixi)altè repetitæ antiquitatis admiratoribus loquor, qui,quæcunque poetæ de ea ſomniarunt, vera eſſe in animum induxerunt. De quibus igitur?de iis qui ſuæ ætatis artifices,(præſertimque pictores & ſculptores)necnon poetas, præ illis quos ſuperiores ætates tulerant,floccifaciebant. Nam quis vel ex Cicerone non didicit quanto ſtudio olim antiqui operis tabulæ,ſigna,toreumata conquiri, quanto pretio comparari ſolita fuerint?

Inſanit veteres ſtatuas Damaſippus emendo, inquit Horatius: at quàm multos præterea eadem inſania & circa ſtatuas & circa res huiuſmodi laboraſſe putamus, perinde ac ſi cum Apelle & Zeuxide ars pingendi, cum Scopa, Myrone, Praxitele,ars ſculpendi ſiue fingendi ſepulta eſſet? Nec verò aliunde quàm hinc ortum apud Latinos habuiſſe crediderim illa loquendi genera, Nihil antiquius mihi fuit, Nihil antiquius habui,Antiquiſſimum mihi fuit, aliáque huiuſmodi. Nam qui hæc ab ea quæ ſenili ætati debetur reuerentia petita eſſe exiſtimant, aut falluntur,aut ego fallor. Quæ tamen origo voci Græcæ ἀρχαιότερον meritò fortaſſe tribuatur:ſed vocabulum Antiquius,vt illi ſignificatione reſpondet,ita origine reſpondere,nequaquam dixerim.Et de artificibus quidem hactenus. Quod autem de poetis dixi, vel ſolius Horatii querimonia nobis ſatis ſupérque teſtatum reddet:in qua inter cætera hæc dicit,

Si meliora dies,vt vina,poemata reddit,
Scire velim pretium chartis quotus arroget annus:
Scriptor abhinc annos centum qui decidit,inter
Perfectos veteréſque referri debet,an inter
Viles atque nouos? Similis autem cum alibi,tum lib.ſecundo Anthologiæ Græcorum epigramm.extat querimonia. Veruntamen vt hodie cantilenæ ſiue cantica, quo recentiora, eo ſunt gratiora, ita iam Homeri ſeculo nouitatem illa non vetuſtatem commendaſſe,ex his illius verſibus diſcimus,

Τλῶ γὰρ ἀοιδλῶ μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Cui ſubſcribens Thebanus poeta dixit, Αἰνεῖ παλαιὸν μὲν αἶνον, ἄνθρακα δ' ὑμνων νεωτέρων. Vbi animaduertendum eſt negari à Pindaro quod Horatius ex vulgi ſententia affirmat.

SED quorſum hæc omnia?dicat aliquis.Nimirum vt propoſitis duobus hiſce hominum generibus,quorum vnum nimis religioſos,alterum nimis irreligioſos oculos & aures ad antiquitatem affert,iis qui veterum hiſtoriarum lectores futuri ſunt, vt mediam quandam viam teneant author ſim:ſic tamen vt veteres hiſtoricos (ſicut & poetas)dum legunt,illos ab eorum poſteris, tanquam magiſtros à diſcipulis, diſtinguendos eſſe meminerint. Nam ad hiſtorias quidem quod attinet, ſi verè illud dictum fuit, diſcipulum prioris eſſe poſteriorem diem,quin facta plurima quæ in poſterioribus hiſtoriis celebrātur,priores hiſtorias(id eſt facta quæ in illis cōmemorantur) tāquam exemplar ſibi propoſuerint,nemo(vt opinor)inficiari volet. Nam quis L. Tarquinium (vt vnum aliquod in hiſtoria Græca celebre factum cum celebri in Romana facto comparem) in decutiendis ſummis papauerum capitibus Thraſybulum imitari voluiſſe neget? Imò verò vt hunc ille imitatus eſt, ita hiſtoricos Latinos in deſcribendo eius facto Græcos imitari voluiſſe dicas. Ego verò ex Græcis Herodotum, ex Latinis T. Liuium deligens,vtriuſque locum(nequid fingere videar)proferam. Herodotus igitur(ſi bene interpretor) hæc ſcribit, Præconem ad Thraſybulum Periander miſit qui ex eo ſciſcitaretur quis maximè tutus ipſi rerum ſtatus & ad exercendum in vrbem ſuam imperium accōmodatiſſimus futurus eſſet. Thraſybulus hunc à Periandro miſſum ſecum ex vrbe educens,ſegetem ingreſſus eſt, eámq; perambulans,dum illum repetitis ſubinde ſuper eius è Corintho aduentu interrogationibus compellaret, vt quanque ſpicam ſupra reliquas eminere cernebat, retundebat:& poſtquā retuderat,proiiciebat.donec quotquot in tota ſegete pulcherrimæ

altiſſimæque erant, hoc modo labefactauit. Quum autem vniuerſum prædium obiiſſet, præconem nullo dato conſilio remiſit. Reuerſo deinde præcone, quum Periãder Thraſybuli conſilium audire ſummopere cuperet, is nullum ſibi ab eo datum reſpondet: & ſe mirari addit quid illi in mentem venerit, vt ad talem virum eum mitteret qui ita mente captus eſſet vt etiam ſuas ipſius res profligaret. Quæ dicens, ſimul quæ facientem Thraſybulum viderat, narrare cœpit. At Periander quum huius facti mentem percepiſſet, & Thraſybulum ipſi de interficiendis ciuibus cõſilium dare animaduertiſſet, mala omnia ciuibus ſuis inferre cœpit. Hactenus Herodotus. Liuiũ nunc audiamus de Sexto Tarquinio ita loquentem, Itaque poſtquã ſatis virium collectum ad omnes conatus videbatur, tum è ſuis vnum ſciſcitatum Romam ad patrem mittit quidnam ſe facere vellet: quandoquidem vt omnia vnus ipſe Gabiis poſſet, ei dii dediſſent. Huic nuntio (quia credo dubiæ fidei videbatur) nihil voce reſponſum eſt: rex, velut deliberabundus, in hortum ædiũ tranſit, ſequente nuntio filii. ibi inambulans tacitus ſumma papauerum capita dicitur baculo decuſſiſſe. Interrogando expectandóque reſponſum nuntius feſſus, vt re imperfecta redit Gabios: quæ dixerit ipſe, quæque viderit, refert: ſeu ira, ſeu odio, ſeu ſuperbia inſita ingenio, nullam eum vocem emiſiſſe. Sexto, vbi quid vellet parens, quídve præciperet tacitis ambagibus, patuit, primores ciuitatis, criminando alios apud populum, alios ſua ipſos inuidia opportunos, interemit. Hactenus & Liuius. Quis autem hîc ea quæ dixi, id eſt παλαιὰς φράσεις & παλαιὰς διανοίας, non agnoſcit? Iam verò, ſi fluuiorum quos vidimus, fontes quoque videre iuuat, cui non lectio veterum hiſtoriarum (à quibus aliqui in poſteriores ſiue riui ſiue riuuli profluxerint) gratiſſima eſſe debet? Nam vt Homeri poeſin fontem appellat Naſo, (quum canit,

—à quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigãtur aquis.)

ita ego Herodoti & Thucydidis ſcripta fontibus cõparare, duabus de cauſis non dubitem. Vna eſt, quòd ex illorum lectione præſtãtiſſimos quoſque & bellica virtute clariſſimos viros prudentiam hauſiſſe, & de variis rebus gerendis vel non gerendis conſilium, tanquam ex oraculo certiſſimo petiiſſe, (felices, quos facerent aliena pericula cautos) atque adeo illorum facta non in ſimilibus tãtùm rebus imitatos eſſe, ſed interdum ad vſus alioqui diſſimiles accommodaſſe, veriſimile eſt. Altera, quòd ex horum vtroque (ac præſertim ex Thucydide) omnes propemodum qui ſequuti ſunt hiſtoricos, cum alia tum varias ſcribendæ hiſtoriæ regulas deriuaſſe, & horum ſcripta tanquam ideas illis ſcribentibus obuerſatas fuiſſe, multa nobis argumento eſſe poſſint. Verùm quum iſta ſint eiuſmodi quæ multo facilius mente comprehendi quàm verbis explicari poſſint, quæ addi huc pertinentia poſſent, cogitanda relinquo. Hoc autem nequaquam ſilentio prætereundum cenſeo, veteres hiſtoricos (ſicut & poetas) ſi non ob aliud, ob eam certè reuerentiam qua fictitiũ numen ſuum ſuáque adulterina ſacra proſequuntur, digniſſimos eſſe quos reuereamur. Hanc autem illorum reuerentiam fateri cogentur quicunque multa loquendi genera, quibus ſacræ literæ nobis Dei prouidentiam, & (vt theologica voce vtar) omnipotentiam teſtãtur, itidem ab illis vſurpata inuenient: quæ contrà eorum poſteri neglexerunt. Duobus exemplis contẽtus ero: quis non, quum hæc verba audit, Deus in cor meum immiſit, Deus in manus meas illum tradidit, Dauidem, vel Eſaiam, vel Ieremiam, aliúmve quempiam è ſacroſanctorum Prophetarum numero, potius quàm Homerum vel Heſiodum, aut alium poetam loquentẽ audire ſibi videtur? At ego & hæc & alia loquendi genera Herodoto veteri hiſtorico cum veteribus illis poetis dico eſſe communia: vt omittam quæ præterea ore Chriſtiano itidem digniſſima ſibi habet ille peculiaria. Quæ quoniam vt omnino impietatis, ita mendacii ſuſpicione aliqua eum ex parte liberare poſſe videntur, non omittenda ſed alii loco ſeruanda iudico: atq;, hactenus in gratiã & laudatorum & vituperatorum antiquitatis, ex multis pauca præfatus, ad ipſum diſputationis caput venio.

QVVM in legendis hiſtoriis duo conſideranda ſint, quæ narrentur & à quo narrentur, prius de eo qui hæc memoriæ prodidit, nobis dicendum eſt. Herodoti fabuloſitatem ita omnibus omnium ſermonibus fuiſſe iam olim iactatam vt in prouerbium propemodum abierit, quis eſt qui neſciat? Sed quod hodie in multis experimur, idem plurimis ſuperiorũ ſeculorũ hominibus vſuueniſſe credibile eſt, vt aliena fide illũ mendacii arguerent: quippe qui ne librorũ quidem eius titulum vnquã niſi per tranſennam aſpexiſſent, ſed aliorum à quibus lectos eſſe credebant, iudicio ſtandum ſibi eſſe exiſtimarẽt. Verùm vt huiuſmodi hominum voces olim exibilari potius quàm refelli ſolitas veriſimile eſt, quippe qui temerariam ſuam credulitatem impudentiámque prodentes, non Herodoti ſed ſuam ipſorum famam læderent: ſic & hodie ſimilem impudentiam ſimiliter exibilã-

dam explodendámque potius quàm argumentis vllis confutandam cenſeo. Quare hos miſſos faciens, illos compellabo qui Herodotum non ſemel ſed ſæpius, non eius partem ſed opus integrum, non oſcitanter, ſed ſumma cum attentione voluerunt. Ac primùm ex illis ſcire velim vtrum Herodotus prudens ſciénſque, an imprudens mentiatur. Illum prudentem ac ſcientem mentiri ſi reſpondebunt, mendacii ipſimet ex eius ſexcentis locis conuincentur. Si enim mentiri propoſitum illi eſſet, cur quoties aliquid commemorat quod perſpectum exploratúmque non habet, hac de re nos admonet? cur tot locis tã ſolicitè ſe excuſat? Aut quid hæc, Vt audiui, Vt narrãt, Vt aiunt, addere paſſim attinebat? Aut quid, horum quidem ſe teſtem eſſe oculatum, at illorum teſtem auritum duntaxat, fateri neceſſe erat? vt in Euterpe, μέχρι μὲν τῆς Ἑλεφαντίνης πόλιος αὐτόπτης ἐλθὼν, τὰ δ' ἀπὸ ταύτης ἤδη ἀκοῇ ἱστορέων. Sed & ſæpe de rebus ſibi dubiis ſcribens, neſcire ſe quàm veræ ſint illæ, ſed quæ ab aliis referantur, narrare, & penes eos fidem eſſe velle dicit. Atque adeo in Polymnia, hoc ſuum eſſe in vniuerſo opere conſilium pronuntiat, vt ſibi commemoranda quæ ab aliis acceperit, non item omnino ſibi credenda eſſe cenſeat. ἐγὼ δὲ, inquit, ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα, πίστεσθαι μέντοι οὐ παντάπασι ὀφείλω. καί μοι τοῦτο τὸ ἔπος ἐχέτω ἐς παντὸς τοῦ λόγου. Ac ne his quidem contentus, ſæpe etiam ſuſpicionem lectoris præuenit, & hoc vel illud narrari quidem ſed veriſimile ſibi non fieri profitetur. vt quũ in Clione ſcribit, φασὶ δέ οἱ αὐτοὶ οὗτοι, ἐμοὶ μὲν οὐ περὶ λέγοντες, τὸν θεὸν αὐτὸν φοιτᾶν, &c. Sic in Terpſichore dicit, ἐμοὶ μὲν οὐ περὶ λέγοντες, ἄλλῳ δέ πῳ. At multis locis hanc admonitionem non attexit, in quibus videtur eſſe neceſſaria. Nimirum tibi neceſſaria videtur: at illi contrà ſuperuacaneam (quippe cui ſui dicti ratio conſtaret) viſam fuiſſe perſuaſum habeo. Atque hanc meã opinionem confirmat (ni fallor) iſte Clionis locus, in quo Babylonici ſoli fertilitatẽ exponẽs, ſcribit, In quã autem altitudinem milium & ſeſamum arboreſcant, etſi probè norim, tamen id nõ referam: quum certò ſciam, iis qui nunquam Babylonicam regionem adierũt, quæ de fructibus dicta ſunt, planè incredibilia videri. Meã, inquã, opinionem cõfirmat (vt opinor) hic locus. vt enim de his tacere voluit quòd fidem impetratura non crederet, quidni de illis quoque tacuiſſet, ſi fide maiora fore putaſſet: aut aliquo ſaltem verbo, vt aliis in locis ſuſpecta ſibi eſſe teſtatus eſſet? Quid quòd comperta ſibi aliorum mendacia diſſimulare non poteſt, vt cum in Euterpe, tum alibi apertè oſtendit? Atqui mendacia exagitare, nequaquã eius qui mendaciis gaudeat, eſſe videtur. Ac primum quidem hoc ſit φιλαληθείας Herodoti argumẽtum. Secundum eſſe poſſit, quòd non, vt alii plerique hiſtorici, quæ vel à dicendo vero eum deterrerent, vel ad mentiendum impellerẽt, habuerit. Cui enim illum aſſentari voluiſſe, aut quod aſſentationis præmium ſibi propoſuiſſe dicemus? Adde quòd aſſentari & παρρησίαν amare, velut ex diametro inter ſe pugnent: quam tamen illum amaſſe, cum ex aliis locis, tum ex hoc in Polymnia deprehẽdimus, Hic ego, quod ſentio & verum mihi videtur, nõ diſſimulabo: licet eiuſmodi eſſe ſciam quod mihi inuidiam apud multos conflare poſſit. Atenim quorundam encomia ſuæ hiſtoriæ inſeruit. Id quidem fateor: ſed & rara & nullam aſſentationis ſpeciem præ ſe ferẽtia eſſe dico. nec quicquam aſſentatorium vel in Polycratis laude in Thalia, vel Bogis aut Cadmi in Polymnia, agnoſco. Remoto autem aſſentationis ſtudio, quid ei lucri fuiſſet (vt ille apud comicum loquitur) nos fallere? Eſto tamen, aliquos hiſtoriæ eius locos criminis illius ſuſpectos nobis eſſe: at quis eam ſaltem partem quæ nõ res geſtas ſed varios hominum variorum mores ac ritus deſcribit, (quæ potiſſimùm calumniis obnoxia eſt) ſuſpicione huiuſ modi non liberet? Tertium argumentum (niſi quis coniecturam vocare malit) ex magna hominis circa ſuum numen ſuáque ſacra obſeruantia peti poſſe dixerim, quam & paulo antè attigi. Multæ enim ſententiæ ſiue γνῶμαι, tum quas aliis locis adhibuit, tum quas narrationi bus vel præfixit, vel tanquã corollaria adiunxit, tanta illum pietate præditum fuiſſe teſtantur quanta in hominem Chriſtianæ religionis ignarum cadere poteſt: imò verò ea de diuina potentia prouidentiáque ſenſiſſe quæ Chriſtianũ ſentire & deceat & oporteat. Huiuſmodi ſunt hæc in Thalia, SED profectò prouidentia Dei, pro ſua ſapiẽtia, quæcunque animalia meticuloſa & eſculenta ſunt, valde fœcunda reddidit, ne aſſiduo eſu abſumpta deficerent: at quæcunque improba & pernicioſa, parum fœcunda. Atque hinc fit vt lepus &c. Conſideremus & hæc ex Polymnia, VIDEN' vt Deus animalia prægrandia fulmine feriat, eorum faſtum nõ tolerans: at puſilla ne vellicet quidem? Viden' vt in editiſſima quæque ædificia & in celſiſſimas quaſque arbores tela hæc ingruant? Gaudet enim Deus quæcunque eminẽt, deprimere. Vnde etiam contingit vt ingens exercitus ab exiguo profligetur: Deo videlicet illis quorum inſolẽtiam exoſam habet, terrorem aut fulmen immittente: ita vt ſuperiores eorum ſucceſſus exitus exitiales habeant. Magnificè enim de ſe ſentire nemini commune ſecum eſſe finit Deus. Quid,

obſecro,

obſecro, de diuina potẽtia diuini° iſtis dici potuit? Heſiodeã illã γνώμην laudib° oẽs efferũt,

Ρεῖα μὲν γὰρ βασιλῆι, ῥέα δὲ βασίλεια χαλίπτει,
Ρεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει,
Ρεῖα δὲ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγλαὸν ἔρνος
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.

Quem imitatus Horatius dixit,

—valet ima ſummis Mutare, & inſignem attenuat Deus, Obſcura promens.

Et meritò quidem certè illam veteris poetæ ſententiam laudibus extollũt: ſed quanto tamen vlterius progreditur hic noſter hiſtoricus? Iam verò gnomẽ illam quæ Deo vindicem oculum tribuit, quot nobis exemplis cõfirmat? vel potius, quot locis eam tanquã in ſpeculo intuẽdam proponit? Primùm quæ de Pheretima narrat, & verba quibus narrationem ſuã claudit, audiamus: ac quoniam eſt valde memorabilis, eam à capite ipſo arceſſamus, diſperſa eius membra in vnum corpus colligentes. Erat hæc Pheretima Batti claudi Cyrenes regis vxor. hic Arceſilai filius erat, quem Cyrenes regnum tenẽtem, dum morbo laboraret, frater Aliarchus ſtrangulauerat: iſque viciſſim ab illius vxore cui nomen Eryxo, ex inſidiis interfectus fuerat. Batto hoc mortuo, Arceſilaus quem is è Pheretima ſuſtulerat, regni hæres relinquitur: ſed quum orta inter hunc & populum ſeditione, factio populi ſuperior euaſiſſet, Arceſilaus Samum, Pheretima eius mater Salaminem profugit: & ab EVelthonte, imperium eius obtinente, exercitum à quo vnà cum filio Cyrenem reducatur, petit. At EVelthon quiduis potius illi quàm exercitum dabat. Illa, quicquid dabatur accipiens, pulchrum quidem & id eſſe dicebat, ſed pulchrius futurum eſſe ſi ipſi quem petebat exercitum daret. Atque hoc reſponſo donum vnumquodque proſequebatur. Tandem verò EVelthon ei fuſum aureum, & colum cui circumpoſitum ſtamen erat, dono miſit. Quum autem iiſdem quibus prius verbis inter accipiendum hoc munus vſa eſſet, tunc EVelthon ſe talia fœminis non exercitum donare dixit. Arceſilaus autem interea Sami agens exercitum coegit, à quo quum Cyrenem reductus & in antiquum ſtatum reſtitutus eſſet, magnam in ſuos ſæuitiam exercuit: ob quam ſibi metuens quum ad Alazerem Barcæorũ regem ſocerum ſuum ſe contuliſſet, à Barcæis quibuſdã, quibus ſe nõnulli Cyrenæi exules adiunxerãt, in foro interfectus fuit: eiúſq; cædem mox Alazeris ſoceri cædes ſequuta eſt. At Pheretima, tãtiſper quidem dũ Arceſilaus filius Barcæ ageret, eius gradũ apud ſuos cum aliis in rebus, tum in præſidendo ſenatui, tenebat: ſed vbi filiũ Barcæ interemptũ audiuit, fuga ſe in AEgyptum proripuit: atque ibi Aryandem (quem Cambyſes AEgypto præfecerat) ſupplex rogauit vt vicem ſuam vlciſceretur, hoc prætextu vtens, quòd filium ſuũ, quia Medorũ partibus fauebat, interfectũ diceret. Quum Barcen peruenìſſent quos exoratus Aryandes ex AEgypto miſerat, eámque vrbem vi capere fruſtra conati, fraude cepiſſent, Pheretima ex Barcæis eos qui perpetrandæ cædis principes fuerant, crucibus per ambitũ murorum ſuffixit: eorum autẽ vxoribus mammas amputauit, quibus eoſdem muros tanquã notis quibuſdã interpũxit. Cæteros Barcæos Perſis diripiẽdos reliquit, præter eos qui Battiadæ & affines cædis nõ erant: his autẽ vrbis gubernacula tradidit. Hactenus de Pheretimæ facto. nunc animaduertere operæpretiũ fuerit, quod huic narrationi (interiectis tamẽ nõnullis) corollariũ, librum claudẽs, attexat. At Pheretima (inquit) ne ipſa quidẽ mitẽ vitæ exitũ habuit. quum primũ enim è Libya, Barcæos vlta, in AEgyptũ rediit, miſerabilẽ mortẽ obiit. viua enim vermibus ſcatere cœpit, à quibus corroſa fuit. Nẽpe homines tã atrocibus vindictis inuidiã ſibi apud deos cõflant: Hactenus de Pheretima. Ad Hermotimũ eunuchum veniamus. ſcriptã enim de illo hiſtoriã religio mihi eſſet ſilentio præterire. Hermotimo, inquit, amplior illatæ ſibi iniuriæ, quàm vlli vnquã mortali (quod ſciã) contigit vltio. Is ab hoſtibus captus & venalis à Paniomio quodam Chio emptus fuerat, qui ex ſceleſtiſſimo facinore quæſtũ faciebat. quoſcũque enim nãciſci poterat formoſos pueros, caſtrabat, móxq; Sardis aut Epheſum abductos magna pecunia vẽdebat. Barbaris enim eunuchi in pretio ſunt, quòd iis maiorẽ quàm aliis fidẽ in rebus omnibus habendã putent. Ex eorũ autẽ numero quos caſtrauerat Panionius, erat Hermotimus: cui felici ſorte cõtigerat vt cũ aliis donis Sardib° ad Xerxẽ mitteretur: tẽporis autẽ progreſſu primũ inter eunuchos locũ apud illũ obtineret. Quũ autẽ rex Perſicas copias in expeditionẽ aduerſus Athenas educẽs, Sardis peruenìſſet, tũ Hermotimus negotii cuiuſdã gratia quũ in Myſiã regionem deſcendiſſet, quæ à Chiis incolitur, Atarneus dicta, hìc Panioniũ offendit. Quẽ agnitũ quũ blãdè cõpellaſſet, & primùm quidẽ ei expoſuiſſet quãta bona, eius opera cõſequutus eſſet, deinde verò magnam ſe illius meriti gratiam relaturum promiſiſſet, ſi cum ſuis liberis illuc cõmigraret, ei vt id faceret perſuaſit. Poſtquam verò eum in poteſtate habuit, quippe qui cum liberis & vxore illuc cõmigraſſet, his eum affatus eſt verbis, O qui præ omnibus mortalibus è

ſcelestissimo facinore quæstū feciſti, quid de te ego aut meorū maiorū quiſpiā, de te inquā vel aliquo tuorum commeruimus, propter quod me ex viro nihil esse feceris? Nempe deos tuas illas artes ignoraturos sperabas: at te rem adeo iniustam ausum, iusto ipsi contrà iudicio in manus meas compulerunt, vt tantas quantis dignus es pœnas mihi dares. Quæ dum Panionio exprobrantur, adductis in conspectum quatuor filiis, eorum amputare genitalia coactus fuit: quod quum illis feciſſet, ad idem ei vicissim faciendum adacti ipsi fuerunt. Ita Hermotimo aduersus Panionium diuinæ vltionis vices adiutrices fuerunt. Quid quæso hîc legimus quod ore Christiano sonari non mereatur, si tantū pluralem deorum numerū in singularem vertamus? Sed & in Euterpe quàm pulchrè ab eo dicitur magnorum scelerum magnas immitti à diis vltiones? τῶ δαιμονίου ἀποτιθεμένου ὅκως παυσόμεθα κακολογεόμενοι, καταφανὲς τῦτο ἐποίεον ἀνθρώποισι ποιήσαντες, ὡς ἢν μεγάλων ἀδικημάτων μεγάλαι εἰσὶ καὶ αἱ ἀμοιβαὶ παρὰ τοῦ θεοῦ. Illis autem verbis quibus suum de Hermotimi vltione sermonem finit, cōsona sunt (si ipsum etiam loquēdi genus spectemus) hæc quæ in Thalia habentur, χρέων δὲ οὐ πολλῷ ὕστερον καὶ Ὀροίτεα Πολυκράτεος ἔλεσε μεγάλον. dixerat enim illic, Παντοίοισι ῥήμασι οὕτω ἀπέλαβε ἡ τίσις καὶ ὁ Ἑρμότιμος. Sed & ἔλεσε δίκην nonnunquam interdum dicit, vt in Eratone, ἐὺ μὲν οὖν δὴ Λβυτυχίδη; καταγέλα σὺ Σπάρτη μηδὲ ἔλεσον τὸν δὲ ἔτι τὰ Δημαρήτῳ ἐξέπεσε. & in eodem libro, de Cleomene, cuius insaniam vindictæ diuinæ imputat, ἐμοὶ δὲ δοκέει πᾶσι τοῦτο Κλεομένεϊ Δημαρήτῳ ἐκπεσεῖν. In Calliope autem δίκην τῦ φόνου τῦ Λεωνίδεω ὀπὶ Μαρδονίου dicit. Huc etiam pertinet vocabulum μείωσις, vt quum scribit in Polymnia, τῖσι δὲ ὧν Λακεδαιμονίοισι μείωσις κατέσκηψε τοιήδε τοῦ Ταλθυβίου τῦ Ἀγαμέμνονος κότῳ. & paulo pòst, ἔτι μὲν τὸ κατέσκηψε ἐς ἀγγέλους ἢ Ταλθυβίου μῆνις, &c. in quo etiam loco obseruatione dignissimum est quod tradit de scelere quod in filiis authorum eius Deus vindicauerit. Frequens est illi vsus & vocis, χρεῶν, siue ἔδει (pro ἔδη, quod & ipsum apud eum extat) de eo quod vt à Deo decretū fuerit, ita fieri oportuerit & necesse fuerit: vt non procul à Cliûs initio, χρεῶν τὸν Καυδαύλην ἡμέαν κακῶς. Et circa finem Calliopes, κακῶς τὸν ἔδεε παυσαίην ἡμέαν. Et in Terpsichore, οὐ τὸν ἔδεε τῦτο τὸ τέλος Ναξίοις γενέσθαι. In eadem, ἔδη δὲ ὀπὸ τοῦ Ἡπώνου γόνου Κοιρίνθῳ κακὰ αἰσθέσθαι. Item in Eratone, δεῖ τὸν Μιλτιάδεα τελευτᾶν μιῇ δί. Nec verò mihi dubium est quin Liuius imitari Herodoteum istud loquendi genus volens, (vt antea dixi à veteribus historicis posteros multa mutuatos esse) non procul à primi libri initio ita loquutus sit, Sed debebatur, vt opinor, fatis tantæ origo vrbis, maximíque secundum deorum opes imperii principium. Quòd si huius χρεῶν vel ἔδει explicationem quærimus, eam nobis eiusdem Herodoti Calliope suppeditabit, Hospes, inquit, quod à Deo contingere oportet, homo nulla ratione auertere à se potest. quoniam ne verisimilia quidem dicentibus quisquam auscultare vult. Sed narrationem à qua dictum illud pendet, audiamus. Dum autem, inquit, hac in re occupati sunt barbari, Attaginus Phrynonis filius vir Thebanus conuiuio magnificentissimè instructo Mardonium ipsum, & quinquaginta eorum qui cum illo erant honoratissimos, excepit. Secundum cœnam Persa quidam Thersandrum Orchomenium cuias esset interrogauit: quē vbi Orchomenium esse accepit, Quoniam, inquit, te mihi mensæ & libaminum consortem esse contigit, tibi sententiæ meæ mnemosyna relinquere libet, vt & ipse eorum quæ impendent præscius, tuis rebus consulere possis. Vides Persas qui hîc epulantur, & exercitum quem ad flumen castra habentem reliquimus? Ex hoc vniuerso numero non multo pòst perpaucos videbis superstites. Atque his verbis multas lacrymas illę miscebat. Quæ quum admiratus Thersander dixisset, Nónne Mardonio hæc significanda sunt, & Persis qui secundum ab eo locum obtinent? tum ille subiecit, Hospes, quod à Deo contingere oportet, homo à se arte nulla depellere potest. siquidem ne verisimilia quidem dicentibus fidem quisquam adhibere vult. Atque adeo ex Persis multi quanuis hoc sciamus, sequimur necessitate constricti. Ex his, (sicut & ex aliis quæ antè attuli) quæ fuerit nostri historici pietas, patere satis arbitror. quanuis enim hæc postrema verba non in sua sed in Persæ cuiusdam persona proferat, (cui eū illa nequaquam affingere dixerim) illi tamen aliqua ex parte adscribi possunt: quòd sic ea commemoret vt illis se assentiri planū faciat. Reliquū est vt scrupulum, quem animis aliquorum iniicere potuit vocabulum τύχη, eximam. Nam quomodo (dicent nonnulli) huic quā prædicas pietati consentanea sit illa τύχης appellatio, quæ quum apud vetustissimos scriptores rarò, apud Homerum autem nunquā reperiatur, hic contrà illi euentus rerum imputat? Qui fortunam constituit, nónne is prouidentiam tollit? Hoc ego sanè fateor: sed τύχῃ illis in locis vulgarem fortunæ significationem habere nego. Alioqui enim quomodo adderet θείη cum τύχη? vt in Melpomene, τὰς δὲ οἰήτους καὶ κατὰ τὸ δρεπανηφόρους ὁ Τύτης ἐν χώρῃ ἀφανισθῆναι θείη τύχη. Et in Terpsichore, τὸν λαβόντα ἢ διφθέρην θείη τύχη φοιτήσαντα τὸ πατρῷον. Hîc enim θείη τύχη nihil aliud sonat quàm θείη μοῖρα, & quod vernaculo sermone

dicimus, *Ainſi que Dieu voulut*. Quod illa etiam verba Calliopes indicant, εἴτε καλὸν ἦν τοῦτο θεῖον πρᾶγμα, εἴτε καὶ κατὰ συμπτωσιν, ἧκε πειθοῦσα. Illæ porrò Gallicæ voces aliud loquendi genus in memoriam mihi reuocant, quod quum ineptum alioqui iudicetur, magnam tamen cum iſto Herodoteo habet affinitatem, atque adeo tantam vt eius videri poſſit ἀπόγονον. Ita enim loquitur ſæpe apud nos vulgus, *C'eſt fortune: Dieu le veult*. Quàm multas autem alias habeat hic ſcriptor dicendi formulas ſibi magna ex parte inter Græcos ſcriptores peculiares, at quæ ſermoni noſtro cum eo ſint communes, alius erit aliquando dicendi locus. Ad θεῖον τύχῳ reuertor, & hoc addo, interdum etiam θεῖον πρῆγμα vocare Herodotum τὸ θεὸν τύχῃ συμβαίνειν. vt quum in Eratone dicit, ὀρθῶν δέ μοι καταμυθολογέοντι ὁ λόγος, ἐμάνθανε ὡς θεῖον εἴη τὸ πρῆγμα. Et in Polymnia, δῆλον ὧν μοι ὅτι θεῖον ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μελίσσης. Dixerat autem paulo antè, τοῦτό μοι ἐν θώματι μέγιστον φαίνεται γενέσθαι. Sed & in Calliope legimus, δῆλα δὴ πολλοῖσι πρήγμασι ἐστὶ τὰ θεῖα τῶν πρηγμάτων. In quo etiam loco nobis obſeruandum eſt quod & alibi dicit, nimirum diuinitus ſigna malorum futurorum hominibus ſolere dari. vt in Eratone, φιλέει δέ κως τὸ θεῖον προσημαίνειν οὕτω ὡς μάλιστα μεγάλα κακὰ ἢ πόλει ἢ ἔθνεϊ ἐπιέναι ἔσεσθαι. Rurſus in eodem libro, ἐγὼ τοῦτο μὲν οὐ πέφασμαι ἀθρώπους τοὺς μελλόντων ἐσεσθαι κακῶν ἔφορον ὁ θεός. Verumenimuero quas hactenus recenſui Herodoti pias ſententias dum mecum reputo (vt tandem huic ſermoni finem imponam) hic animum meum percellit metus, ne cum profana illa muliere regina Saba profanus Herodotus, & cum Herodoto cæteri profani ſcriptores quibuſcunque adeo ſacra dicta eruperunt, nos in illo extremo iudicii die reos peragant, qui quum Chriſto, vnico veræ religionis duci, nomen dederimus, & cognomen ab eo acceperimus, profanius plerunque & ſentimus & loquimur & ſcribimus. Sed quoniam non hoc in præſentia quæritur, quàm pius, ſed quàm verax fuerit Herodotus, quod initio huius ſermonis dixi, iterum dico, tertium φιλαληθείας Herodoti argumentum ex hac eius pietate (meo iudicio) poſſe duci. Quis enim rationi cõſentaneum eſſe dicat, vt qui tam pius, idem tam improbus etiam fuerit, vt ſciens prudénſque, nulla ſpe aut lucri aut alius commodi propoſita, lectoribus imponere planéque eos ludificari voluerit? Niſi fortè eum aliquis, quantum eſſet inter hiſtorici & poetæ officium diſcriminis, & veritatis lucem eſſe hiſtoriã, neſciuiſſe arbitratur: vnde incomperta pro compertis, ficta pro factis, falſa pro veris commemorare, adeo religioni non habuerit, vt ſuum etiam nomen (ne poſteritas illorum mendaciorum authorem ignoraret) operi ſuo præfixerit. Imò verò vel hinc, id eſt è præfixo operi nomine, quartum φιλαληθείας eius argumentum peti poſſe crediderim: quod tamen non tanquam neceſſarium, ſed potius tanquam ex abundanti cæteris additum exiſtimari volo. Cæterùm cogitanti aliquando mihi quid fidem Herodoti & cæterorum priſci ſeculi ſcriptorum tantopere ſuſpectam multis reddat, ratio illa occurrit, quòd vt bonam eorum partem qui res à ſe longinquis in regionibus viſas aut auditas narrant, mentiri ſuſpicamur, quaſi locorum lõginquitas ad hoc audaciores reddat: ita etiam non paucis dubia ſit illorum hiſtoricorum fides, quaſi temporum longinquitate (quæ rerum memoriam propè obliterarit) freti, fabulas pro hiſtoriis obtrudere nobis non dubitent. Atqui eos quorum animis inſidet hæc ſuſpicio, quantum inter hæc duo ſit diſcrimen, animaduertere decebat. locorum enim longinquitas eadem ſemper manet, at temporum non item. atque adeo multæ res geſtæ quàm longè à noſtris temporibus abſunt, tam propè ab eorum tẽporibus qui eas memoriæ prodiderunt, abfuere. Et hactenus quidem iis qui Herodotum conſultò mentiri perſuaſum habent, reſponſum ſit.

« N.

Tertium Argumentum φιλαληθείας Herodoti.

At qui Herodoto propoſitum quidem non fuiſſe mentiri, ſed mentitum tamen eſſe arbitrantur, dum incomperta pro compertis (vt modò dixi) commemorat, & ſuam interdum fidem de iis quæ audierit, non ſecus ac de iis quæ viderit, obſtringit, reſpondeant velim ad hoc, Herodotum illa comperta non habuiſſe, id verò vnde ipſi compertum habeant. Si enim ſe hinc coniecturam facere dixerint quòd aliis quibuſdam repugnantia tradat, ecqua tandem ipſi certiore antiquitatis cognitione freti, Herodotum mẽdacem, cæteros veraces eſſe pronuntiare audebunt? & quam tandem ad normam eas quæ de rebus priſcis extant ſcriptiones dirigendas cenſebunt? Quòd ſi fortè Herodotum fabuloſitatis reum agi poſſe exiſtimẽt hoc vno nomine quòd eorum fidem ſuperẽt quæ narrat: at non protinus quæ fidem apud illos excedunt, apud omnes fidem exceſſura putanda ſunt. Demus tamen ea eſſe eiuſmodi quæ fidem apud nullum mortalium impetrent, an quia eam non impetrant, eam non mereri dicemus? Quæ noua eſt iſta dialectica, per quam nobis ita colligere liceat, vt quod veriſimile non eſt, ne verum quidem eſſe poſſit? Quæ porro eſt iſta in hiſtoricos tyrannis, vt ſi res ab illis ſcriptas credere nolimus, eos noſtræ incredulitatis (liceat hoc vti verbo) præſtare culpam velimus? Quæ tamen ego dum ſcribo, non ſum neſcius Ioſephum in hac altera opinio-

ne fuiſſe, nimirum vt diceret Herodotum in mendacio quidem ſibi non placuiſſe, ſed ſuam illi credulitatem, mentiendi occaſionem dediſſe. Sed ego quam modò ab aliis exegi normam, ad quam priſcæ hiſtoriæ dirigantur, ab eo quoque exigere non dubitarim.

NE TAMEN dum alios nimis incredulos eſſe queror, nimiùm ipſe credulus habear, quibus nitens aut argumẽtis aut exemplis, non temerè derogandam eſſe antiquis hiſtoriis fidem contẽdam, exponere decreui. Quæcunque leguntur apud hiſtoricos miracula, ea vel ipſius naturæ rerum, vel humanarum actionum eſſe, nemo (vt opinor) negauerit. Nam ſiquid hæc vel illa regio aut prorſus inauditum, aut inauditæ certè magnitudinis vel contrà paruitatis producit, id naturæ: ſiquid ab hominibus mirabile proficiſcitur, id humanæ actionis miraculũ voco. Primùm igitur (vt terræ fruges omittam) quot animalium genera ſumma admiratione digna deſcribunt hiſtorici, quæ aut non habemus omnino aut certè forma & magnitudine plurimùm ab illis differentia? Ne longè abeamus, ad homines, omnium animalium præſtãtiſſimum nobiliſſimúmque genus, veniẽdũ eſt. Quales nobis paſſim gigantes, quales viciſſim Pygmæi deſcribuntur? Quid? an quòd neutros viderimus, neutros eſſe aut fuiſſe dicemus? Atqui ad gigantes quidem quod attinet, qui fabuloſos eſſe illos dixerit, (vt omittã multa eorum extare paſſim oſſa) non profanos tantùm ſed & ſacros libros fabuloſitatis inſimulauerit. Pygmæos autẽ ſi eſſe aut fuiſſe negabimus, non ſolùm magnæ externorum ſcriptorum turbæ, ſed & noſtris ipſorum oculis fidem derogabimus. quid enim aliud ſunt qui paſſim ſpectantur nani quàm Pygmæi, aut certè ex Pygmæis oriundi? Cur autem ſi naturam (id eſt naturæ opificem) omnipotentem eſſe credimus, homines à nobis & forma & magnitudine variè differentes creare olim potuiſſe & hodie quoque poſſe non credemus? Iã verò & hoc circa hominem (antequam ab eo digrediatur oratio) diuerſum naturæ opus conſideremus. Ea nunc fœtum vtero mulieris per nouem duntaxat menſes includit: an igitur Herodoto, ex cuius hiſtoria quadam, fœtus vtero muliebri plerunque decem menſium ſpatio includi ſolitos colligimus, fidem derogabimus? Atqui vt taceã, ne veriſimile quidem eſſe, longam eum hiſtoriam ad inſerendum illi tale mendacium confinxiſſe, quicũque vel Herodoto vel alii cuilibet hoc narranti fidem derogat, & fieri poſſe negat, nónne is eadem opera fidem diuinæ potentiæ derogare putandus eſt? Verùm vt ad diuinam vſque potentiam non progrediamur, qui hîc mendacii Herodotũ accuſant, quàm multos in crimen trahant, oſtendemus: ſi prius illam hiſtoriam paucis perſtrinxerimus. hæc igitur ſunt eius verba, de tertia vxore Ariſtonis regis Lacedæmoniorum loquẽtis, Nondum autem elapſo decem menſium ſpatio mulier iſta hunc Demaratum Ariſtoni parit. At is in ſolio ſuo cum ephoris ſedens, nuntium de nato ſibi filio ſimulatque accepit, temporis quo vxorem duxerat, memor, ſubducto in digitos menſium numero, hunc, filium ſuum non eſſe, iureiurando affirmauit. Quod quum audiſſ. &c. Aliquanto pòſt narrat iſtum huius mulieris ad filium ſuum ſermonem, Quod autẽ præcipuè obiiciunt tibi inimici, ipſum Ariſtonem, quum ei te natum eſſe nuntiatum eſt, multis audiẽtibus eſſe te ſuum negauiſſe, quippe quòd exacti nondum decem menſes forent, nimirũ vt talium rerum imperito hæc verba exciderunt. Mulieres ſiquidẽ nono etiam atque adeo ſeptimo menſe pariunt: nec omnes decem menſium ſpatium implent. Ego verò te, fili, ſeptimo menſe peperi. Hactenus Herodotus: ex cuius narratione elici quod dixi, apertius eſt quàm vt vllam dubitationem relinquat. Supereſt igitur vt illos proferam quos in crimẽ trahi neceſſe ſit ab iis qui Herodotum mendacii hîc inſimulabunt. A Plauto ſumam initium, in cuius Sticho leguntur hi lepidiſſimi verſus,

Famem fuiſſe ſuſpicor matrem mihi:
Nam poſtquam natus ſum, ſatur nũquam fui.
Sed quam ego matri meæ refero inuitiſſumus,
Ea mihi nunquam retulit mater gratiam.
Nam me illa in aluo menſes geſtauit decem,
At ego illam in aluo geſto plus annos decem.
Atque illa puerum me geſtauit paruulum,
Quo minus laboris illãm cepiſſe exiſtumo:
At ego non pauxillulam in vtero geſto famem,
Verùm hercle multo maxumam & grauiſſumam.
Vteri dolores mihi oboriuntur quotidie.
Sed matrem parere nequeo, neſcio quomodo.
Audiui ſæpe hoc volgò à multis dicier,
Solere elephantum grauidam perpetuos decem

Eſſe annos: eius ex ſemine hæc certò eſt fames.
Nam iam complures annos vtero hæret meo.

Idem poeta in Ciſtellaria,

—tum illa quam compreſſerat,
Decumo pòſt menſe exacto hîc peperit filiam.

Extant & Cæcilii ſuper hac re verſus, in Plotio,

Inſolétne mulier decimo menſe parere?
Pol nono etiam, ſeptimo atque octauo. Quæ ſcripſiſſe fertur, hæc Menandri verba in eiuſdem nominis fabula ſequutus, γυνὴ γὰρ δεκάμηνος. Audiamus & Pomponium in Hirnea,

Pappi decimus menſis eſt quum factum eſt: ita fit, ita ſemper ſolet:
Decimo menſe demum turgens verminatur, parturit.

Ac ne ex vno poetarum genere teſtimonia proferamus, quis non illius Virgiliani verſus recordatur?

Matri longa decem tulerint faſtidia menſes.

quis non illorum Propertii?

Non non humani ſunt partus talia dona:
Iſta decem menſes non peperere bona.

Sed quoniam dubiæ ſunt itidem fidei poetæ, (qui tamẽ in iis quæ ad rerum naturam pertinent, veraces eſſe ſtuduerunt) ne videar τὸ ζητούμενον σιωπᾷ παίζειν, ad Hippocratem, Ariſtotelem, Plutarchum, lectorem remittam, qui non ſolùm decimo menſe ſed vndecimo etiam, partus edi ſcripſerunt. Sed horum partuum exempla etiam ex Plinio, viro in huiuſmodi rerum indagatione diligentiſſimo, proferre libet. Veſtilia C. Herdicii (inquit) ac poſtea Pomponii atque Orfiti clariſſimorum ciuium coniunx, ex his quatuor partus enixa, Sempronium ſeptimo menſe genuit, Suillium Ruffum vndecimo, Corbulonem ſeptimo, vtrunque Conſulem: poſtea Cæſoniam Caii principis coniugem, octauo. Hactenus Plinius. His autem exemplis quin & alia ex hoc noſtro ſeculo petita poſſint addi non dubito. Ad me certè quod attinet, honeſtiſſimam matronam Pariſiis audiui, in frequenti cœtu, puerum quem oſtendebat, vndecim mẽſes à ſe in vtero geſtatum affirmãtem. ex certiſſimis enim ſignis (quæ mulieribus ſæpius enixis cognita ſunt) cõceptus tẽpus compertum ſe habuiſſe. Quæ quum ita ſint, crudelem quorundam iuriſconſultorũ incredulitatem (hoc vti verbo cogor) mirari ſubit, qui pueros poſt certum & à ſe præſcriptum diem ex vtero materno prodeũtes legitima hæreditate fraudauerint. Scribit enim Vlpianus, Poſt decem menſes mortis natus non admittetur ad legitimam hæreditatem. De eo autem qui centeſimo octogeſimo ſecundo die natus eſt, Hippocrates ſcripſit, & diuus Pius pontificibus reſcripſit, iuſto tempore videri natum. nec videri in ſeruitutem cõceptũ, quũ mater ipſius ante centeſimũ octogeſimũ ſecundũ diem eſſet manumiſſa. Hæc Vlpianus. Iam verò & Iuſtinianus mulierẽ quandam, quæ vndecimo poſt mariti mortẽ mẽſe pepererat, ſtupri dãnat, quòd fœtũ tanto tẽpore vtero includi, incredibile eſſe credat: & quam ipſe forſan ei⁹ liberis ſua incredulitate iniuriã facit, partui matris imputat. αἰσχύνης, inquit, οἱ παῖδες οἱ τῇ ἑκατοστῇ τῆς μητρὸς πεντηκοστῇ πρώτῃ ἐνιαυτῷ γεγαμηκέναι τὸ παῖδας ἡξιωκέναι δικαίως. Imò verò tu fortaſſe Iuſtiniane eos ἀφευδεῖς, vel ἰσοδείζεις potius τῇ σῇ ἀπιστίᾳ, propter quã indicta cauſa illorum matrem damnas. Lõgè certè tuo iudicio diſſimile L. Papyrii Prætoris iudicium fuit, qui ſecũdo hærede lege agente, bonorum poſſeſſionem cõtra eum dedit, quum mater partum ſe x i i i menſibus diceret tuliſſe: quoniam nullum certum tempus pariendi ſtatutum videretur. Enimuero poſtulare videtur hic locus vt miram quam tempus attulit circa rem hanc mutationem conſideremus. Hunc enim Lacedæmoniorum regem Ariſtonem videmus, ob non elapſos decem menſes, partum vxoris nolle agnoſcere: quum hodie contrà elapſi illi iuſtam maritis occaſionem non agnoſcendi vxorum partum, atque adeo ſuſpectam habendi illarum pudicitiam, præbere videantur. Atque, vt generalẽ huic ſermoni clauſulã imponamus, quicũque quid ſit ratiocinari, nouerit, ex hac Herodoti narratione colligi facebitur, quod hodie eſt ordinarium » vterum geſtandi ſpatium, olim fuiſſe extraordinariũ: cõtrà, quod extraordinariũ nũc ſit, » id olim fuiſſe ordinarium. Quantumuis enim Herodoti accuſatores in ſua pertinacia ſibi hîc placeant, Herodotum certè hîc abſoluere quàm cum eo tot grauiſſimos ſcriptores damnare malent. Ego verò huic ratiocinationi aliam quam hinc elicio, adiungam. ita enim colligo, quemadmodum ſi nuſquam alibi mentio facta reperiretur partus decimo menſe editi, hiſtoria hæc, quum vera ſit, falſa iudicaretur: ita multas alias eſſe quæ, quòd exemplo careant, falſæ iudicentur, quum tamen veriſſimæ ſint, & exemplo fortaſſe nõ

itidem apud reliquos omnes mortales vt apud nos careant.

Hoc autem cum aliâs, tum vel maximè vbi quarundam regionũ fertilitatem deſcribit, animo infixum habere debemus. Nam quum ea legimus quæ de Babylonici ſoli fertilitate ſcribit, ſi quidem ad noſtros reſpiciamus agros, & coniecturam ex illis facere velimus, ſtatim mendacii Herodotum accuſabimus. At ſi hanc regulam teneamus, nõ eſſe nobis ex iis quæ viderimus & audierimus ferendum de iis quæ nec viſa nobis nec audita ſint, iudicium, & mentem ad omnipotentem Dei manum potius quàm oculos ad arua noſtra conuerterimus, nulla tanta deſcribetur nobis fertilitas, vt eam incredibilem iudicemus, ſed vt antea potuiſſe, ita nunc quoque poſſe alicubi eſſe credemus. Atenim (dicet aliquis) veteres hiſtoriæ locis quibuſdam ſummam fertilitatem tribuũt quos hodie penuriæ tantùm fertiles eſſe videmus. Hoc ego vt concedam, non tamen mentiri earum hiſtoriarum authores in ea fertilitate narranda, protinus concedam. Niſi fortè & ipſa ſacra biblia ſuſpecta mendacii nobis eſſe debent, quòd ab illis celebratæ quorundam locorum fertilitatis nullum hodie veſtigiũ in illis appareat. Quod abſit vt nobis in mentem veniat: ſed potius illud Dauidis animo noſtro ſemper obuerſetur,

Te magnam pandente manum, ſaturantur abundè
Omnia, te rurſus vultum condente fatiſcunt.

Quid? ſi Babylonis magnitudinem è noſtrarum vrbium magnitudine metiamur, an credibile fuerit, expugnata iam vna vrbis parte, rumorem expugnatiõnis ad alteram longo poſt tempore peruenisſe? Aut, ſi expeditionem Xerxis è noſtrorum regum aut etiam ipſius Turcarum imperatoris expeditionibus æſtimemus, nónne quot flumina à Xerxis militibus epota legimus, tot impudentiſſima mendacia nos audire credemus? Sed nimirum qui Xerxis & cæterorum Perſiæ regum potentiam ex ea qua prædi ti ſunt noſtri reges, & illius regionis ac temporis πολυανθρωπίαν ex ea quæ hodie cernitur, æſtimare volet, hunc eadem opera & aquilæ vel ſtruthiocameli magnitudinem ex regaliolo, & Oceani magnitudinẽ ex paruo Rubicone æſtimare oportebit. Verùm vt ei qui Nilum vel Danubiũ viderit, multo credibilior Oceani vaſtitas fuerit quàm ei qui paruum Rubiconem duntaxat ſpectauerit: ita qui in regum noſtrorum factis non inſiſtet, ſed paulo altius res bellicas repetens, ad Tamberlanem aut eiuſmodi quempiam aſcendet, non tã incredibilia eius ad aures accident quæ de Xerxis exercitu narrantur. Tamberlanes ex bubulco miles factus, eò tandem potentiæ euectus eſt vt quadringẽtis equitum, ſexcentis peditum millibus Paiazetem Turcarum regem adortus ſuperauerit: & cæſis eius militum ducentis millibus, ipſum aureis catenis vinctum & caueæ incluſum in omnibus quas poſtea ſuſcepit expeditionibus, ſecum duxerit. Hic ille eſt Tamberlanes qui quemcunque locum oppugnatum venerat, prima die tentorio candido, ſecunda rubro, tertia nigro vtebatur: candore pacem pollicente, rubore, omnium puberum cædem, nigredine, loci illius excidium omniúmque incolarum internecionem minitante. Sed hæc narratio huius loci non eſt. hoc vnum conſideremus, vt longo interuallo Tamberlanis copiæ à Xerxianis abſunt, ita quãtum viciſſim noſtræ ætatis reges à Tamberlanis exercitu (qui centum duntaxat & ſexaginta octo annis illos præceſſit) ſuperentur. Quũ autẽ de regibus noſtri temporis loquor, Turcarum regem ſiue imperatorem excipio, qui (ne longius abeamus) tantam vnus manum militum quantam omnes fere omnibus collatis viribus Chriſtiani principes, cogere poteſt: vt non immeritò magni domini appellationem obtinuerit. Tantam verò eſſe eius potentiam & mirabitur & vix credibile fortaſſe arbitrabitur qui Turcici imperii ſtatum cognitum non habuerit, & ex noſtrorum principum imperiis æſtimare voluerit: at qui illum cognouerit, mirari deſinet. Eiuſmodi enim is ſtatus eſt vt duos duorum Perſiæ regum titulos (de potentia non loquor) vnus Turcarum rex ſibi vendicare, & dominum, vt Cambyſes: inſtitorẽ, vt Darius, appellare ſe meritò poſſit. & quod in nos quidã iocatus eſt, quum regem Gallorum, regem aſinorum eſſe diceret, (quòd onera nulla ſibi ab illo impoſita detrectarent) de vniuerſis qui ſub ditione eius viuunt, non ioco ſed ſeriò dici queat. Verè enim illi, tanquam ὄνοι μηδὲ λοις ἄχθεσι πιεζόμενοι (vt Tyrtæus de Meſſeniis cecinit) nõ bona tantùm omnia precaria poſſident, ſed ipſam etiam animam precariam trahũt. Atque vt in regum noſtrorum aulis inter multos de nobilitatis, ſic apud illos inter omnes de ſeruitutis gradibus certatur. Nec tamen hoc tantùm nomine, ſed & aliis multis, regno Perſico maior eſt cum Turcico quàm cum aliis affinitas. Atque vt taceam huius ſplendorem multis in rebus Perſico ſi non parem, certè æmulum, vt magnam eunuchorum Turcæ, magnam pallacarũ, magnam ſatraparum turbam omittam: multos etiam ritus, multas conſuetudines velut hæreditarias manſiſſe illius regno cõſtat. Quinetiam quòd Turcæ portam pro Turcæ

aula nominari audimus, id à Perſarum regibus manaſſe, Herodotus, Thucydides, Xenophon, Plutarchus, Athenæus, nos docent. Sed & hoc ipſum quòd Turcam pro rege Turcarum vulgò dicimus, (quum tamen nec Gallum pro Gallorum rege, nec Hiſpanum pro Hiſpanorum rege, nec Anglum pro Anglorum rege, nec Polonum pro Poloniæ rege dicere ſoleamus) ab iiſdem regibus originem habere, ex illis ſcriptoribus diſcere poſſumus. Nec verò dubium eſt quin idem Turca morem illum ratò in publicũ ac nonniſi cum magno & ſpeciem exercitus præbente ſatellitio prodeũdi, (vt ita ſuis formidabiliorẽ ſe venerabiliorémque reddat) à Perſarũ itidẽ regibus mutuatus fuerit. Noſtri autem reges (vt hoc obiter dicam) quid à Perſarum regibus peculiariter mutuati ſint neſcio, reginæ certè noſtræ à Perſarum reginis zonas ſuas ſumpſiſſe videri poſſunt. Perſarum enim reges Antyllæ vrbis reditus ſuis vxoribus in zonas donare ſolitos, memoriæ proditũ eſt. Cæterùm vt vnde digreſſa eſt eò reuertatur oratio, quàm abſurda ſit potentiæ alicuius noſtrorum regum cum Xerxis potentia comparatio, vel vnum eius quo Themiſtoclem donauit, munus abundè nos docebit. Ex multis enim hiſtoricis didicimus Xerxem Themiſtocli Lampſacum in vinum, Magneſiam in panem, Myuntem in opſonium donauiſſe. At ſicui noſtrorum regum quiſpiam non tres pagos ſed vnicum donauerit, magna hæc liberalitas & rege digna cenſetur.

Sed iam ad alteram partem veniamus, & miracula quæ circa humanas actiones ſiue humana facta verſantur, examinemus. (quam ad partẽ ſiquis ea referre malit quæ modò de regibus dicta ſunt, nõ magnopere repugnabo.) Quæ ſunt illa igitur apud Herodotum quæ tantopere à fide abhorrere iudicanda ſint, vt illorum ergô præ quouis alio mẽdax iudicari debeat? An quæ de variis variarum gẽtium ritibus moribúſque ſcribit? Hãc nimirum partem reprehenſionibus patere, hanc potiſſimùm calumniis obnoxiam, hãc ſannis multorum expoſitam eſſe video. Quare? quòd nõ tam aqua igni quàm ritus moréſque illi noſtris repugnent, atque adeo illorum rituum nonnulli huiuſmodi etiam ſint vt nihil magis fatuum illis, nihil magis ridiculum fieri ac ne fingi quidẽ poſſe videatur. Atqui nónne ipſimet in eo ridiculi comperiuntur, quòd eum quem in vicinis populis non inueniunt morum conſenſum, in iis quærendum putent quos maria tot montéſque à nobis ſeparant, & quibus longè diuerſum cælum longè diuerſas animorum incli nationes tribuit? atque adeo quæ in vicinorum moribus excuſant, ob eadem hyperboreos neſcio quos accuſandos cenſeant? Age enim, cur quod Herodotus de Perſis commemorat, eos nimirum nonniſi inter pocula de rebus grauioribus agitare conſilia, incredibile cuiquam videbitur, quum apud quoſdam ex vicinis populis hunc morem magna cura, velut inuiolabilem, ſeruari videamus, vt qui ſunt de re quapiã magni momenti conſultaturi, aut cum aliquo contracturi, ex caupona βουλευτήριον faciant, atque ibi non prius vllum de ſuo negotio verbum facere incipiant, quàm pes & caput officium facere deſinant? Apud hos καπηλοσυλευτὰς ſi mulierem quampiam de marito interroges, illum edormiſcere crapulam, nihil mutato vultu, nec dato vllo pudoris ſigno, reſpõdebit. Nos hæc in illis populis quibuſcum nobis quotidie commercium eſt, & qui nobiſcum religione coniuncti ſunt, non miramur: quæ de ebrietate illorum narrãtur quibus nullus vnquam Chriſtianæ religionis affulſit radius, non mirabilia ſolùm ſed planè incredibilia iudicabimus? Sed quid ego exemplũ ex alia natione peto? Quæ non dicam natio, ſed vrbs, ſed domus, non habet aliquos ſacris Bacchicis initiatos? nónne ex duobus communi tecto vtẽtibus ſæpe cõtingit vt alter edere & bibere vt viuat, alter contrà, non alia de cauſa quàm vt edat bibátq; viuere velle videatur? Verùm eos qui cibo & potu abutũtur, miſſos faciam*: diſcrimẽ inter eos qui moderatè illis vtũtur, cõſideremus. Nónne quod huic palato ſapit, illi inſipidum eſt? quæ hoc palatum appetit, ea illud faſtidit? nónne cibos nonnullos à quibus ipſi abhorremus, aliis quibuſdam in deliciis eſſe videmus? nónne multos felibus, nõnullos & muribus veſci videmus? Interim tamẽ ſi gentis alicuius victus nobis à quopiã hiſtorico deſcribatur à noſtro diſcrepans, is ſtatim nugator, ſtatim mendax, ſtatim fabuloſus audiet. Verũtamẽ ſúſque déque ferri profanorum ſcriptorum ſugillatio poſſit: quid quòd ne libris quidem ſacris incredulitas quorundam pareit? Ioannem Baptiſtam locuſtas ediſſe non veriſimile eſt: (aiebant nonnulli) qualis enim fuiſſet iſte cibus? At hoc Euangeliſta ſcribit. Non Euangeliſtæ (reſpondebant) ſed librario fidem derogamus, eúmque ἀκρίδας pro ἀγρίδας vel alia quapiam voce ſcripſiſſe dicimus. Quid tandem? non prius de illa deduci ſententia potuerunt quàm varii ex variis authoribus externis prolati ſunt de locuſtarum eſu mentionem facientes loci. Labãtem ſcilicet ſacrorum librorum hac in parte fidem, teſtimonio profanorum fulciri oportebat. Atqui nobis ex ea quã experimur paſſim circa ciborum delectum diſcrepãtia,

Miracula quæ circa actiones humanas verſantur.

quod de locuſtarum eſu traditur, vel à quolibet profano ſcriptore(nedum ab Euangeliſta)ſcriptum, credibile videri poterat. Vtrum enim mirabilius? locuſtarum aut huiuſmodi animalium eſu delectari, an ab eſu panis abhorrere? Nónne hoc quàm illud maiori admiratione dignum quilibet fatebitur? At ego, qui locuſtis veſceretur, neminem: qui à panis eſu prorſus abhorreret, his oculis ſæpe vidi. Rurſum verò quàm mirabile nobis eſt videre quempiam qui panis eſu non delectetur, tam mirabile AEthiopibus macrobiis erat(Herodoto teſte) Perſas pane veſci audire. Vt autem à pane ad vinum veniamus, ſi nunquam abſtemios vllos vidiſſemus, nónne eos qui à vini potu abhorrentes aliquos ſe vidiſſe dicerent, fabulari crederemus? Et tamen illa ipſa regio quæ homines alioqui vino deditiſſimos gignit, quoſdã etiã hoſtes vini acerrimos habet. De hominibus φιλοποσίαις quum loquor, primũ locum Flandris, ſecundum Germanis tribuo. nã qui Germanis potandi principatum deferunt, Flandris(meo quidem iudicio) magnam iniuriam faciunt. qua de re ego non ex iis quæ audiui, ſed ex iis quæ vidi, ſententiam pronuntio. Nam multa quidem Germanicis potoribus cum Flandricis fateor eſſe communia, atque illud in primis vt quot calices ſuper menſam, tot matulas ſub menſa habeant, aut omnia illis vicem matularum præſtẽt: (de iis tãtùm loquor qui apud vtroſque principem inter Bacchi ſatellites locum obtinẽt) ſed illos ab his ſuperari hac in re dico, quòd horum bona pars nõ pri° legitimum Bacchum adoriatur, quàm à ſpurio Baccho, id eſt zytho ſiue ceruiſia, domitam aut certè ſemidomitam ſe ſenſerit. Quod quum ſe more inſtitutóque maiorum facere dicant, eius tamen facti rationem aſſequi coniectura non potui. niſi fortè vt clauum clauo, ceruiſiam vino ſe repulſuros, aut vt vulgari prouerbio fertur, inter duos litigãtes tertium gaudere, ita ſe, interea dum in ſtomacho vinum cum ceruiſia pugnabit, pace fruituros, & à neutro illorum oppugnatum iri ſperant. Et hactenus in illorum laudes digreſſus, ad ſermonem de abſtemiis redeo. Si ſuperiorum tẽporum hiſtorias excutiamus, non ſolùm natura abſtemios abſtemiáſque, ſed & lege, in illis inueniemus. Multis enim in locis vini potũ mulierib° ignominioſum fuiſſe ſcimus: Romæ autem non ſolùm mulieri ingenuæ, ſed & ſeruo vini vſus interdictus erat. atque adeo(ſi quibuſdam credimus) ne ingenuo quidem, antequam triceſimum annum attigiſſet, eius vſus concedebatur. Romanas quidem certè mulieres à iudice non minus, ſi vinum bibiſſent, quàm ſi adulterium admiſiſſent, multari ſolitas, M. Cato refert. Nunc autem apud nos nulli mulieri, cuiuſcunque conditionis ſit, probro eſt vini vſus: & tamẽ morẽ illũ oſculãdi obuios ſibi propinquos nobiles fœminæ apud nos retinuerunt,(& auxerunt etiam) ob quem Romanis mulieribus vinum interdicebatur, ne videlicet cum oſculo vinoſum halitum olfaciendum præberent. Vel potius (ſi quibuſdam credimus) non ob oſculandi conſuetudinem vini vſus lege vetabatur, ſed ad deprehendendum an legem illam violaſſent, oſculi vſus inſtitutus erat. Quid quòd Zaleucus legiſlator Epizephyris Locris merum bibere (præterquã ægrotis, ex medici cõſilio) capitale crimẽ eſſe voluerat? Sed & aliud circa vini potũ cõſideremus. Aliis in vino nihil magis placere quàm vinum, id eſt vini ſaporem: ex Anglis cõtrà multos aut ſaccharũ aut herbam quampiam ad eius ſaporem infuſcãdum miſcere videmus. (& nos quoque, ſi Plauto credimus, vinum, dum diluimus, infuſcamus.) Verùm id quidẽ quod de Anglis dixi, credibile viſum iri, mihi perſuadeo: at quod de Flandris addam, vt fidem impetrare poſſit vereor: & tamen vtriuſque peræquè oculatus ſum teſtis. Quid illud eſt? Vinũ butyro (nauſeo referens) diluere, & ita dilutum (ſi tamẽ hoc diluere eſt) potare. Quod mihi narranti fidem non facilè adhiberi haud mirabor: ipſe certè meis hac de re oculis credo, vix alienis crediturus. Nã in Flãdrorum menſis butyrum inter omnia fercula atque adeo inter bellaria locum obtinere, mihi, antequam eorum regionem adiiſſem, credibile videbatur: at verò vllum vſquam mortalem eſſe qui vinum è butyro ſiue butyrum è vino potaret, tum demum quum vidi, credere potui. Quòd ſi inter vicinos populos tanta eſt in victu diſcrepantia, cur ea quæ narrantur de victu hominum qui longinquitate & temporis & loci procul à nobis abſunt, fabuloſa habebuntur? Aliud exemplum ab hoc de cibis ſermone non alienum proponam. Scribit Hermippus, Illyrii ſedentes edũt atque bibunt: & ad conuiuia ſuas vxores ducunt: quæ nihil indecens facere exiſtimãtur, ſi ex iis qui in cœtu illo ſunt, cuicunque fors tulerit propinauerint. Hæc ſcribit Hermippus, primùm quidem illud ceu nouum referens, ſedentes Illyrios edere ac bibere: at nos contrà miramur eos qui aliter quàm ſedentes ederint. Quod autem ſequitur de iiſdem qui ad conuiuia vxores ducerent, & eas cuilibet ſine diſcrimine propinare permitterent, quin, vt ipſe mirabatur, ita mirum aliis futurum putauerit, nemini dubium eſſe poteſt. Sed & AEmylius Probus (aut is potius cui AEmylii Probi nomen tribuitur) poſtquã de

iis loquutus eſt qui nihil rectum niſi quod ipſorum moribus conueniat, putant, inter alia hoc diſcrepantiæ morum Romanorum à Græcis exemplum affert, Quem enim Romanorum pudet vxorem ducere in conuiuium? aut cuius materfamilias non primum locum tenet ædium, atque in celebritate verſatur? Quod multo fit aliter in Græcia. nam neque in conuiuium adhibetur, niſi propinquorum: neque ſedet niſi in interiore parte ædium, quæ γυναικωνῖτις appellatur. quò nemo accedit niſi propinqua cognatione coniunctus. Hactenus ille: cuius quum verba de maritis vxores ad conuiuia ducentibus cum verbis Hermippi confero, ita ego mecum, Quid ſi igitur maritos illos in Anglia tam lentos & patientes non multos abhinc annos vidiſſent, vt ignotis etiam viris ſuas ipſi vxores ad compotationes abducendas traderent, iiſdémque eas reducentibus Bacchi ſacris (& iis quæ illa comitantur) operatas, gratias immortales agerent? Quod factum ſumma alioqui admiratione dignum, ſi tamen cum Candaulis aut Caii Caligulæ facto comparetur, minus admirabile iudicabitur: contrà verò, ſi cum Cotys regis zelotypia, de qua poſtea dicetur, aut cum Macedonum facto conferatur, hos, viros, illos autem, ne homines quidem eſſe dixeris. Cuius quidem facti hiſtoriam multi Galli ſi legiſſent, aut lectam memoriæ infixam habuiſſent, ipſis Neapolis & Mediolanum ſepulchra miſerè interfectis non fuiſſent: imò nec dominũ fortaſſe vrbes illæ mutaſſent: ſed nimirũ, vt illis, dũ ſe in Macedonia nõ in Perſia eſſe, obliuiſcũtur, Macedonicarum mulierum, ita his, dum ſe in Italia non in Gallia eſſe non cogitant, Italarũ mulierum attrectationes & oſculationes, atque adeo ſalutationes (quum ne ſalutari quidem ſuas vxores Itali velint) eo pretio quo nullum maius eſſe poteſt, emerunt. Sed quoniam iucunda non eſt harum rerum memoria, illum de mulieribus ſermonem perſequens, vt multa de illis ab Herodoto referri dico quibus noſtri ſeculi exẽpla fidem afferãt, ita vicißim nonnulla illum narrare quorum exempla deſint, fateor. Hoc enim ſeculum Pheretimarum, Ameſtridum, Atoſſarum, necnon (vt Cteſiæ hiſtoriam cum Herodotea connectam) Amytidum & Paryſatidum ferax, contrà Artemiſiarum & Argiarũ ſterile eſſe dico. Quocunque enim quis oculos conuertat, mulieres multas nobili genere ortas, implacabilis iræ & nulla vltione ſatiabiles, eũ Pheretima, Ameſtride & Paryſatide, non pauciores libidinoſas cum Amytide, multas etiam noui ſemper luxus auidas cum Atoſſa: nullas autẽ vel pauciſſimas ſtrenuas cum Artemiſia aut Argia, reperiet. Sed muliebris quidem in vindicta crudelitatis exempla vetera pariter & noua præ aliis regionibus Anglia ſuggerere poteſt: de mulierum autẽ inexhauſta libidine luxúque inſatiabili regiones omnes æquè conqueri poſſe exiſtimo. Nec verò ſi ſeculi illius mulieres eõſideremus quod inter eas quas modò nominaui & noſtras interceſſit, pauciora nobis exempla ſuppetent. Nam ſi ad libidinem Romanarum mulierũ reſpicere velimus, Claudius audi quæ tulerit. Audi inquam ex Iuuenale, adeo monſtroſe libidinoſam Meſſalinam Claudii Cæſaris vxorem fuiſſe, vt à latere viri quocum iacebat, furtim ſe ſubducens, ad lupanar ſe conferret, & inde laſſata viris nondum ſatiata rediret. Ad luxum autẽ quod attinet non mirum tantùm ſed incredibile etiam videri poſſit quod de Atoſſa narrat Herodotus, illam ad bellum Græciæ inferendum Darium maritum ſolicitaſſe, Lacænarũ, Argiuarum, Atticarum, Corinthiarum denique ancillarum cupiditate incenſam. Sed vt ad reginas vſque non aſcendamus, nónne Romanas matronas pro ſuo luxu tanquam pro aris & focis apud T. Liuiũ certare videmus? Nónne & Naſonem querentẽ audimus?

Quis furor eſt cenſus corpore ferre ſuos?

& Propertium, Matrona incedit cenſus induta nepotum.

Nec tamen ſingularum ætatũ luxum peculiare aliquid habuiſſe negauerim. Exẽpli gratia: eunuchos olim à regibus, præcipuè barbaris, ſtudioſè vndiq; cõquiſitos fuiſſe ſcimus, quòd illos, vt ſcribit Herodotus, magis fidos in rebus omnibus quàm alios, eſſe putarẽt. (quid autem eos tales reddere videatur, docet Pædiæ lib. ſeptimo Xenophon) quinetiam vt eunuchos, ita & eunuchas Lydos reges habuiſſe, memoriæ proditũ eſt. Verùm, vt veteres Romani eunuchorum minus ſtudioſi erant, eóſque pauci barbaris inuidebant, ita nos hodie Turcæ aliíſque barbaris principibus eos non inuidemus. Porrò quin Romanorum viciſſim luxus peculiare aliquid habuerit, minimè dubium eſt, vt quum Tibullus de domina ſua dicit,

Illi ſint comites fuſci, quos India torret,

Solis & admotis inficit ignis equis. quod & Italas quaſdam imitari videmus. Itidem verò & noſtri huius ſeculi luxum propria ſibi habere multa, cõtrouerſum nõ eſt. Sed Gallicus (vtinam verum hoc non dicerem) eo cæteris omnibus qui vnquam fuerũt eſt damnoſior, quòd in dies atque adeo in horas innouatur. Nam vt taceam, in regum

noſtrorum aulis id veſtis genus quod manè geſtari cœperit, veſperi pro obſoleto haberi, id demum circa cultum corporis magnificum & ſplendidum ducitur quod diu magnificum ſplendidúmque eſſe non poteſt: ne videlicet nouæ ſemper ſumptuum occaſiones deſint. Hinc factũ eſt vt armillæ & torques aureæ, quæ magno olim in pretio illis fuerunt (vt hodiéque ſunt Germanis) ſordere incipiant. Quem tamen ornatum iam inde à priſcis temporibus originem habere variæ nos hiſtoriæ docent. Ex tribus etiam rebus quas nunc in deliciis regum noſtrorum aulæ habent, duas cum ſuperioribus ſeculis cõmunes eſſe illis conſtat, tertiam ſuo quodam iure, tãquam propriũ inuentum, vendicare ſibi videntur. Nanos enim & catellos Melitæos Sybaritis quidem primùm, poſtea verò & aliis in deliciis fuiſſe (ſicut & ſimiolas) legimus. Refert enim Plutarchus Iuliũ Cæſarem, quum peregrinos quoſdam diuites vidiſſet qui catellos & ſimiolas in ſinu circumferrẽt, interrogaſſe an apud eos fœminæ infantes non parerent. Itidem verò & Maſaniſſa Mauruſiorum rex iam antea quoſdam mercatores, qui ſimiarum coemendarum gratia illuc venerant, eadem de re interrogauerat, ſi Ptolemæo apud Athenæũ credimus. Fuiſſe autem & Romanas mulieres catellorum huiuſmodi ſtudioſas, teſtatur apud Lucianum catella nomine Myrrhina quæ philoſophicã Theſmopolidis barbam (ſi bene memini) perminxit. Hanc enim catellam ei hera ſua mulier Romana nobilis (ludos miſerum philoſophum faciens) cuſtodiendam dederat. Ad illud tertiũ venio quod regum noſtrorum aulis peculiare eſſe, vel hinc coniicio, quòd vocem nec Græcam nec Latinam qua illud exprimam inuenio: ac certè vel nũquã vel rarò inuentã exiſtimo. ſed interim morionem fœminam petita à grammaticis venia nominare non dubitabo. Quam igitur nunc ex morionibus fœminis voluptatẽ reginæ aliæque principes capiunt, huic ſeculo peculiarem eſſe ſuſpicor: certè ſi non peculiarem, at longè vſitatiorem illi eſſe, affirmare audeo. Sed nec moriones viros tam crebros in veterum principũ aulis fuiſſe (de ſcurris, id eſt γελωτοποιοῖς, nõ loquor) atque adeo poſterioribus demum ſeculis illos haberi in pretio cœpiſſe, mihi perſuadeo. Nunc enim (quod fateri pudet) non naturales tantùm ſed & artificiales Gallia moriones habet, qui nimirum ex ἠμιμώροις facti ſunt μώροι, aut certè in eum ſtatum redacti qui inter φρενήρη & μώρον medius eſt: ſiquid tamen inter hæc duo medium eſſe poteſt. Hoc autem, vti dixi, fateri pudet, quia qui barbarorum factum damnamus in amputãdis virilibus, tanto grauius illis peccamus, quanto illi corporis parti mens antecellit, quæ alioqui & vniuerſo corpore longè præſtantior ſemper iudicata eſt. Atenim ex iis duntaxat fiũt moriones quibus parum mentis ineſt, adeo vt iam aliquam naturæ inclinationem ad μωρείαν habere videantur. Tanto certè magis miſerari eorum cõditionem, nõ deteriorẽ efficere, conari oportebat. Sed quoniã vereor ne in hac de morionibus quæſtione immorari, μωρολογῖν eſſe iudicetur, aliis eam relinquam: & comparationem hanc claudens, hoc addam, principes noſtri ſeculi fœminas (ac præſertim Gallas) ſi non alia virtute à priſcis, φιλοστοργίᾳ ſaltem ſuperari. Quotacunque enim princeps fœmina hodie infanti ex vtero ſuo prodeunti ſua vbera ſugenda præbet? Atque huius rei ideo mentionem faciendam putaui, ne qui reginas ipſas apud noſtrum Herodotum alióſque hiſtoricos nutricum officio fungi leget, fidem illis derogandam putet. Sed quid ego φιλοστοργίας huius (à qua illæ degenerant) exempla à priſcis vſque ſeculis repeto? Carolum Marilliacum (clariſſimum virũ, & qui multis pro rege legationibus functus, honorificentiſſimam ſui memoriam reliquit) hiſtoriam hanc ex Hiſpanicis chronicis aliquoties referentem audiui: reginam quandam Galliæ quæ ex Hiſpania oriunda erat, tanta cum zelotypia infantem ſuum lactaſſe, vt quum aliquando abſente ipſa lactatum ab alia reſciuiſſet (qui iam per aliquot menſes ſolius matris lac ſuxerat) nunquam conquieſcere potuerit donec infantem lac illud externũ euomere coegiſſet. Hæc ille. Cæterùm vt Herodoto derogandam non eſſe fidem admonui vbi reginam aliquam nutricis officio fungentem nobis deſcribit, ita nec quod in Calliope de Ameſtri regina texẽte marito ſuo amiculum, nec quod in Vranie de alia quadam regina piſturam ſuæ familiæ exercente ſcribit, ſuſpectum eſſe debere, ſed vt in quibuſdam hiſtoriis luxum illius ſeculi, ſic in quibuſdã viciſſim ſimplicitatem contemplãdam nobis eſſe dico. Sed vt à reginis ad reges tranſferatur oratio, non minus certè quæ de regibus ſcribit Herodotus, impetrare fidem debent: quanuis ſi ad regum noſtrorum mores inſtitutáque exigantur, in dubium meritò vocari poſſint. Si enim quod de Pſeudoſmerdi mago narrat, eum pro vero Smerdi rege per ſeptem menſes habitum fuiſſe, ad aulicos huius tempeſtatis ritus exigatur, quî fraus illa tandiu latere potuerit, & quî à nullo ſuorum tam longo tempore agnitus fuerit, valde mirandum videbitur: at ſi aditum ad reges illos non itidem vt nobis ad noſtros patuiſſe, ſed multo paucioribus & rarius ſe cõſpiciendos exhibere ſolitos fuiſſe

conſideremus; minor iam huius facti animos noſtros ſubibit admiratio. Primus Deioces(inquit in Clione noſter Herodotus)hoc inſtituit,necui ad regem aditus pateret,ſed omnia per internuntios trāſigerentur;& nequis regem conſpiceret. quinetiam inhoneſtū cuiuis coram rege ridere vel ſpuere,cenſeri voluit. Hæc ille,cauſam etiam ſubiungens. Vt autem eandem conſuetudinem à rege Turcarum ſeruari dixi, ita ſimilem impoſturam locum apud eos ſuperioribus annis inueniſſe ſcimus, quodā Pſeudomuſtapha pro Mūſtapha vero ad regnum graſſante. Quæ tamen quum dico, alibi quoque, vbi conſuetudo hæc recepta non erat, Pſeudariarathi, Pſeudantiocho, Pſeudoneroni, Pſeudalexandro viam arte diuerſa ad ſimilē dolum patuiſſe nō ignoro. Quinetiam Valerius Maximus, Iuſtinus; Appianus, Ioſephus, aliorum præterea meminerunt qui hac ſimilitudinis formæ occaſione vſi, in principum itidem imperia aut in aliorum opes fortunáſque graſſati ſunt. Atque adeo(vt omnes non temerè veteribus hiſtoriis fidem derogari debere, & noſtrum ſeculum multis in rebus non minus ſuperioribus miraculorum ferax eſſe intelligant) facta duo eiuſdem cum præcedentibus artificii, id eſt ſimiles illis duas impoſturas, (diuerſum tamē finem propoſitū habētes)recentē vnam, aut recenti proximā, alteram, recētiſſimā, cōmemorabo. Anno poſt natū Redemptorem noſtrum M. CC. XXV, cuidā Gallo cui nomen Bertrūdo Remenſi, inopi & vilibus miniſteriis operā locare ſolito, quòd Balduinum qui ex Flandrorum comite imperator Conſtantinopolitanus euaſerat, facie planè referret, à proditoribus quibuſdam, vt nomen pariter & imperium Flādricum illius Balduini ſibi vendicet ſuadetur: Hoc quum illi non ſuaſiſſent ſolùm ſed etiam perſuaſiſſent, (vt facilè ad amplectendos obuiis vlnis huiuſmodi honores erigūtur hominum animi) eum in eremo quadam commorari tantiſper voluerunt; dum fama percrebuiſſet Balduinum imperatorem è captiuitate reducem, eremum quandam ad agendam peccatorum pœnitentiam, incolere. Quæ mox per Flādriam quum diſſipata eſſet fama, vndique illuc concurritur, magnáq; cum pōpa illinc hic Pſeudobalduinus per vniuerſas regionis vrbes deducitur, quæ vno omnes ore illum dominum ſuum gratulabundæ agnoſcunt & ſalutant. Hoc ſubreptitium imperium quum per menſes aliquot exercuiſſet, Ioanna veri Balduini filia, & paterni in Flandria imperii hæres(quæ paulo antè, niſi repentina fuga ſibi conſuluiſſet, in illius Pſeudobalduini manus ventura fuerat)regem Galliæ Ludouicum octauum, ſibi conſanguineum, de hac quæ ſibi fiat iniuria certiorem facit. Rex Pſeudobalduinum fide data ad ſe vocat. Ille vt adfuit, variis interrogationibus à rege aliiſq; qui regi à conſiliis erant, vrgeri cœpit. Aptè ad ſingula & vt ipſius impoſturæ conſentaneum erat, reſpondet: quippe qui nōniſi ore præcompoſito illuc veniſſet. Sedenim quum multos difficiles alioqui nodos expediſſet, vnum facillimum, quem quidam Bellouacenſis epiſcopus ei propoſuerat, expedire nō potuit. Interrogatus enim quo in loco vxorem duxiſſet, ad hanc quæſtionem obmutuit: quo ſilentio certum impoſturæ ſuæ teſtimonium dedit. Eum tamen rex ob datam à ſe fidem impunè à ſe abire permiſit. Ille quum ſe inde in patriam proripuiſſet, aliquanto pōſt ibi deprehenſus, captus, & ad Ioannam miſſus fuit: quæ eum ſibi non donatum ſed magno pretio venditū, cruci affixit. Hæc fere ſunt quæ Flandriæ annales de hoc Pſeudobalduino referunt: aliis quibuſdā hiſtoricis nonnihil circa facti ipſius circunſtantias diſſentientibus. Ad alterā illam quam recentiſſimam eſſe dixi impoſturam venio, huic & ſuperioribus ſimilem, & eadem quidem via, ſed aliò tamen tendentem. Alii enim ſua fallacia in principum imperia aut in aliorum bona inuolarunt, aut certè inuolare conati ſunt: at hic in alienæ vxoris poſſeſſionem inuolauit, & fabuloſum Plauti Iouem non fabuloſè imitatus eſt, vt teſtatur ſentētia quā aduerſus eū curia Toloſana tulit, lite primùm apud eā intēdi cœpta AN. M. D. LIX. vnde excerpta eſt quæ ſequitur breuis facti illius narratio, (quæ tibi prima fronte Amphitruonē, Alcmenam, Iouem repræſentare videbitur.) Quidam nomine Martinus Guerre relicta iuuene vxore in militiam proficiſcitur. Elapſo demum octauo poſt eius diſceſſum anno, quidam Arnauldus Tillius (ſed ſibi illius Martini Guerre nomen aſſerens, quòd et omnibus oris lineamentis aſſimilis eſſet) ad illam quum veniſſet, ab ea pro marito recipitur. quippe queri eſſe Martinum Guerre, nō ipſa ſolùm ſed quatuor ipſius Martini ſorores, aliique nonnulli propinqui, & cum his amici vicinique omnes perſuaſiſſimum haberēt. Nam præter illam oris ſimilitudinem, qua potiſſimùm fretus hoc facinus aggrediebatur, indicia omnia quæ à vero marito afferri poterant, afferebat: & varia ſuperioris temporis facta dictáque illi in memoriam reuocans, ad arcanos vſque ſermones ab illa & marito habitos dum prima in nuptiali thalamo veſtigia ponerent, & ad alia quorum nox conſcia ſola eſt, progrediebatur. (Ea autem partim ex vero marito reſciuiſſe, cum quo illi ex commilitio ſumma familiaritas interceſſerat, partim

» magicæ artis auxilio diuinaſſe creditus fuit) Sed quum per tres annos cum illa cõſueuiſ-
» ſet, duobus iam ſuſceptis ex ea liberis, quarto tandem ineunte anno quum eius impo-
» ſturæ ſuſpicio mulieri oborta eſſet, actionémque in eum intendiſſet, in carcerem coniici-
» tur. A iudice ſecundario damnatus quum ad curiam Toloſanam prouocaſſet, ſic ad infi-
» nitas propemodum eius interrogationes reſpondit, tótque probabilibus argumentis in-
» nocentiam ſuam tueri viſus eſt, (præterquam quòd tot eum teſtes, aut circiter, ſuo teſti-
» monio ſubleuabãt, quot erant ii qui ſuo eũdem teſtimonio premebant) vt vocatis ad cal-
» culum omnibus coniecturis, nec damnare illum nec abſoluere curia Toloſana auderet.
» Hæſitãtibus in re tam perplexa iudicibus, verus maritus Martinus Guerre aduenit: móx-
» que quam ſibi factam videt iniuriam, iudicibus exponit, eorúmque opem implorat. Ve-
» rùm ille alter ſuppoſititius maritus poſtquã cum hoc vero commiſſus fuit, tot eum ob-
» iectionibus oppugnare cœpit, vt aliquandiu ſuſpenſos ſicut & antea iudices tenuerit: do-
» nec tandem ille paulo poſt reditum, ab vxore veniam poſcente agnitus, necnon ſo-
» rorum aliorúmque multorum palinodiam canentium teſtimoniis comprobatus verus
» maritus, ſuæ vxori ſuæque domui redditur, alteri autem ſuæ impoſturæ præmium, do-
» micilium in patibulo datur. Hîc mihi huius generis exemplis finem imponere volenti
» in mentem venit alia præ cæteris omnibus mirabilis Ioannis octaui Pontificis impoſtu-
» ra: qui non tantùm Pſeudopapa verumetiam ψευδανὴρ fuit, id eſt ſub muliere virum mẽ-
» titus eſt. donec vir illa (non ille) ſuo ſe tanquam ſorex indicio prodidit, & media in via re-
» pentè enixa, fœminini non maſculini generis ſe geſſiſſe papatũ fateri coacta eſt. At ne in
» poſterũ alius quàm maſculinus gereretur, ſolerti patrum petaſatorum cura prouiſum eſt,
» qui neminem ad eum admittendum cenſuerunt niſi vir magnis teſtibus comprobatus
» eſſet. Quam tamen conſuetudinem alii potiori ſua ætate ceſſiſſe, docet Paſquillus: qui vbi
» illam & illius cauſam verſibus octo deſcripſit, ita ſuum epigramma claudit,

» Cur igitur noſtro mos hic iam tempore ceſſat?
» Antè probet quòd ſe quilibet eſſe marem. Cæterùm huius facti lõgiore
» alioqui narratione digni refricãdam duntaxat memoriã (quòd eius fama peruagata ſit)
» exiſtimaui. Eſt tamen hæc eo diuerſa à præcedentibus impoſtura, quòd non alienum ſed
» alterius ſexus nomen mentita fuerit. At ſimilis ſuperioribus virorum impoſturis mulie-
» bris fallaciæ exemplum Valerius (ſi parua magnis licet adiungere) nobis in quadam quæ
» ſe pro Rubria bonis nihil ad ſe pertinentibus inſerebat, proponit.

» Sed ad reges orationem referens, iterum dico, multa ad noſtrorum regum mores &
» inſtituta non debere exigi, eorum quæ ab illis dicta factáve commemorantur. alioqui e-
» nim cui perſuadebit Herodotus Xerxis ſatellites legatos Lacedæmoniorũ in caput pro-
» truſiſſe, vt ad procumbendũ pedibus Xerxis eúmq; adorandũ adigerent? Sed & alia circa
» eos qui vltro citróque mittebantur legatos obſeruari poſſint quæ non ſatis cum nunc
» recepta conſuetudine conueniunt. Illud certè omnibus ſeculis commune fuiſſe videtur,
» vt legati ſæpe ſub legationis ſpecie ſpeculatorum exploratorúmque officio fungerentur.
» Nam vt in Thalia audimus AEthiopum regem legatos Cambyſis ſic alloquentem,
» Neque Perſarum rex vos ad me cum donis ideo miſit quòd me ſibi hoſpitii neceſſitu-
dine iungi, magni æſtimet, neque vos vera loquimini. venitis enim exploratores meæ
ditionis futuri. Vt (inquam) hũc regem his legatos verbis compellantem audimus, (erat
autem is non hæreditario iure regnum adeptus, ſed ex AEthiopum inſtituto, quòd cæte-
ris ciuibus corporis proceritate & robore præſtaret, rex creatus) ſic apud Saluſtiũ in bello
Iugurthino legimus, Ibi cum Boccho Numida quidam nomine Aſpar multùm & fami
liariter agebat, præmiſſus ab Iugurtha: qui poſtquam Syllam accitum audierat, orator
& ſubdolè ſpeculatũ Bocchi conſilia ierat. Hactenus Saluſtius. Noſtri quoque ſeculi prin-
cipes non ignorare hunc legatorum vſum, quis ignorat? Verũenimuero ille Saluſtii lo
cus Libyam mihi in memoriam reuocans, vnà etiam quandam Libyæ regum conſuetu
dinem ex Herodoti Melpomene in memoriam reuocauit, quam præ quauis alia exem-
plo carere, & tamen fabuloſam nequaquam eſſe credo. Siquidem eorum Libyum regi
qui Adyrmachidæ vocantur, ſolenne fuiſſe ſcribit vt adductis in conſpectum virginibus
quarũ propinquæ nuptiæ eſſent, ei quæ præ cæteris placuiſſet, virginitatẽ raperet. Sed
quum & alia multa idem hiſtoricus regum facta commemoret, in quibus vel libido, vel
ebrietas, vel crudelitas, vel fatuitas fide maior appareat, ex collatione cum aliorũ regum
factis qui longo pòſt tempore extiterunt, fidem priſcis illis viſum eſt conciliare. Primùm
igitur illum deuirginatorem regem, vel Rampſinitum filiam ſuam proſtituentem, cum
Hieronymõ Syracuſarum rege comparemus. Hunc quandam ex iis quæ lupanari præ-
erant, Pitho dictam, vxorem duxiſſe, & reginam conſtituiſſe, memoriæ proditum eſt.

Quid Ptolemæus? Thaidem nobile illud ſcortum matrimonio ſibi iunxit,& ex ea filios duos Leontiſcum & Lagum,filiam vnam Irenem ſuſcepit. Darius autem is quem Alexãder imperio ſpoliauit,in eo ipſo bello in quo de fortunis omnibus aduerſus illum dimicabat,trecentis quinquaginta pallacis ſtipatus erat. Sardanapalum, Ninum,alióſque huiuſmodi,necnon eorum æmulum Heliogabalum(quòd monſtra iuſtius quàm homines appellari poſſint)omitto:& à Venere ad Bacchum,id eſt ab illius ſatellitibus ad huius ſatellites venio.Narrat Herodotus ebrietatem Cleomenis eò inſaniæ illum perduxiſſe vt arrepto gladio ſibi tibias primùm,mox femora & coxas,tãdẽ vẽtrẽ cõſcinderet. Cur(obſecro)id narranti Herodoto minus fidei adhibebitur quàm iis qui ab Alexandro magno Clitum intimum eius amicum inter pocula interfectum commemorant, & hanc cædẽ ſenſibus eius mero victis imputant? Hunc (ſi illis credimus)vt ebrietas ad cædem illius ſtimulauerat,ita & ipſe ebrietatis pœnas,quum ex ea morbum contraxiſſet,morte tandẽ luit.Huic ſemper ad edormiſcendam crapulam non breuiori quàm duorum dierũm totidémque noctium ſpatio fuiſſe opus aiunt. Quid huius pater Philippus? Quid rex Antiochus,& qui eum ſequuti ſunt eiuſdem nominis reges? Quid poſterior Dionyſius Siciliæ tyrannus,qui per totos nonaginta dies ebrius interdum erat? Quid prioris Dionyſii filius Hipparinus?nónne ſua illũ crapula iugulaſſe fertur?Hactenus & de ebrietate. Nũc de crudelitate,quæ ebrietatis plerunque ſolet eſſe comes. Exempla crudelitatis apud Herodotum horrenda legi fateor, & quidem horrendum præ cæteris Aſtyagis facinus Atreum æmulantis exiſtimari ſcio: ſed Neronem vnum non ea ſolùm quæ ab Herodoto ſcribũtur,ſed omnia omniũ mortaliũ crudelia facinora crudelitate ſua partim ſuperaſſe, partim credibilia reddidiſſe dico.De qua tamen(quòd & ſatis peruulgata & omnibus exoſa ſit) dicere ſuperſedeo. Hanc autẽ miſſam faciens,vt de regum multorum fatuitate dicam,ordo poſtulat.Ad quam generatim probandam licet veteris illius prouerbii authoritate niti poſſim, Aut regem aut fatuum naſci oportet, à ſuis tamen ſingulos factis, tanquam locupletiſſimis & certiſſimis teſtibus,conuinci malo. Sed hìc mihi hærenti, & vnde incipiam cogitanti,illud Naſonis ſubit,

Vt ſtat,& incertus qua ſit ſibi neſcit eundum
Quum videt ex omni parte viator iter.

Verè enim mihi ipſa exemplorum copia nocet.Sed commodùm illius regis facta in mẽtem veniunt,qui ſuo ipſius cognomine veteri illi prouerbio aſtipulatus eſt. Qui enim ab adulatoribus Antiochus Epiphanes, is ab ingenuè verum profitẽtibus Epimanes dictus eſt.Is ſubinde regali veſte depoſita vilem togam induebat,eáque indutus ad forũ ſeſe cõferebat,in quo obuium quenque prehenſabat, vt ædilis aut tribunus plebis crearetur:& quem magiſtratum adeptus erat,eo tanquam plebeius fungebatur.Idem ſubindè à ſuis ſe ſubducens,aurifabrorum aut aliorum artificum officinas adibat, vt cum illis confabularetur:aut certè qui primus è plebe atque adeo è fæce plebis ei occurreret, illum congerronem habebat.Obuiis & nunquam antea ſibi viſis munera ſæpenumero dabat. Interdum per compita numos proiiciens, Cui dat fortuna,capiat,inquiebat: móxque ſe inde proripiebat.Interdum & ſertis caput redimitus per vrbem incedebat, lapides occultè circumferens,quibus aulicos qui ipſum ſequebantur, petebat. Idem balneis publicis & ad quas plebs confluebat,vtebatur.vbi quum aliquãdo plebeius aliquis ei pretioſis vnguentis ſe perfricãti dixiſſet,Beati eſtis vos reges quibus harum rerum vſus ſuppetit, ex quibus tam bene oletis : At ego te iſtis (reſpondit) ad ſatietatem vſque, & vltra etiam,explebo. Cuius promiſſi memor poſtridie ad locum in quo is lauabat accedit,& magnum vas vnguento pretioſiſſimo ſtacte appellato plenum in eius caput effundit. Quum autem multi è plebecula(qui non procul & ipſi lauabant) accurrentes,in vnguento illo in terram effuſo ſe volutarent, móxque in loco illo, quia lubricus redditus erat,multi labentes riſum ſpectantibus mouerent, tandem & rex ipſe ex illis ſuolapſu riſum excitantibus vnus eſſe voluit.Idem rex fontem quendam apud Antiochiam(Midæ factum imitatus) vino perfudit. Alia egregia eiuſdem regis eiuſdémque generis facta ex hiſtoriis promenda lectori relinquo. Cæterùm hic quidẽ rex in vnam,alii potius in alteram ſtultitiæ peccarunt partem . quanto enim hic infra regiam dignitatem ſe demittebat,tanto alii multi ſupra illam ſe extollebant, & aliquam de ſeipſis diuinitatis opinionem concipiebant.Qua de re extant aurei Rhiani verſus:qui poſtquam oſtendit quàm miſera egenis conditio ſua videatur,contrà de diuitibus & qui in magno imperio conſtituti ſunt, ita canit,

Ος δ' κεν ἀ ὀχθηται, θεὸς ὡ' ὃν ὅλον ὀπάζῃ
Καὶ πλυτοπαιδίην, ὄλβιός τε ἔασι γάμος.

Ποσσὶν ὑπεστίβει, θνητοὶ δέ οἱ εἰσὶ πόδες.
Ἀλλ' ὑποφωλίη καὶ ἀμολγοπολῆα νόσιο
Ἴσκε δὶ βρομέει· κεφαλὴ δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει,
Καὶ περὶ ἑῶν ἐλίγας. μετάτην δ' ὕπνῳ Ἀθηναίην,
Ἡέ π' ἀνηρεπτὸν πεμφίρετον ἔλυμπόνδε,
Ὡς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀριθμὸς εἰλαπινάζῃ.

Hîc autem quorſum poeta, non contentus dixiſſe, reges ita faſtu turgere vt obliti videantur ſe terram pedibus calcare, & mortalibus ortos parétibus eſſe, addat inter alia, eos Mineruæ nuptias ambire, quum à non paucis doctiſſimis viris quæſitum ſciam, à nemine autem repertum audierim, ſi explicauero (quum præſertim explicationem propoſito noſtro congruentem habeat) maximam me à multis iniurum gratiam ſpero. Poetam igitur non hyperbole poetica hîc vti voluiſſe, nec Mineruã pro quauis alia dea nominaſſe, ſed ad hiſtoriam reſpexiſſe dico à Theopompo ſic relatam. Cotys qui luxum cæterorum Thraciæ regum ſupergreſſus eſt, nuptiale epulum aliquando apparauit, tanquam Mineruam in vxorem ductus eſſet: adornatóque thalamo, quum ebrius ipſius aduentum aliquandiu expectaſſet, tandem furore percitus, vnum ex ſatellitibus, nũ dea in thalamũ veniſſet, viſere iuſſit. Quem reuerſum, & neminem in thalamo eſſe reſpondentem, ſagitta tranſfixit: móxque ſecundum à ſe miſſum, ob idem reſponſum itidem interfecit. Tandem miſſus tertius, re animaduerſa, illum à dea iampridem in thalamo expectari retulit. Hactenus quæ ad germanam (vt ego quidem iudico) verborum Rhiani expoſitionem faciunt. Qualis verò hic bellus Mineruæ procus erga vxorem ſuam fuit? Ex zelotypia in tantam iram repentè aduerſus illam exarſit, vt propriis manibus eam, à vulua orſus, diſſecuerit. Sed de Coty ſatis. Quid Alexander? nónne Ammonis ſiue Iouis filius haberi gaudebat? nónne modò Mercurii ritu talaria petaſúmque & caduceũ, modò Herculis more leoninam pellem clauámque geſtabat? Commodus autem nónne cum Herculis inſignibus nomen etiam eius ſibi vendicabat? Vnde hæc? roget aliquis. Nimirum ex praua præbendi adulatoribus aures conſuetudine. Quid enim aliud ſunt adulatorum voces apud principes, (quibus ingenita iam cum opibus eſt ſuperbia) quàm additum incendio oleum? Quum igitur illa de Alexandro & Commodo legimus quæ modò commemorata ſunt, quum eundem Alexandrum ſtatuæ dei alicuius cultum & ornatum ſibi adhibitum admiſiſſe, quum alterum quem debellaret orbem quæſiuiſſe audimus, vnà cũ hac adeo ſtulta eorũ arrogantia ſimul & aſſentatorum diram blandiloquẽtiam, à qua illa profecta ſit, audire nobis videamur. Et tamen principibus multis amici, nullis adulatores defuerunt. Habuit & Philippus huius pater ſuum Cliſophum, Antigonus cui cognomen fuit Epitropo, ſuum Apollophanem, Ptolemæus tertius ſuum Callicratem, Ptolemæus ſeptimus ſuum Hieracem, Philopator ſuum Philonem, Attalus ſuum Simachum ſiue Theodorium, Mithridates ſuum Soſipatrum, Seuthes Thracum rex Heraclidem Maronitem, cuius à Xenophonte etiã fit mẽtio: habuerunt ambo Dionyſii Syracuſarũ tyranni Satyrum, Chiriſophũ, Democlem: habuit earũdem Syracuſarum tyrannus Hieronymus Thraſonem & Oſin. Nec verò his aſſentatoribus illos contentos fuiſſe, ſed horum duntaxat & aliorum quorundam nomina, quòd cæteris antecelluerint, literis mandata eſſe credibile eſt. Ego certè ne ipſum quidem Alexandrum Hegeſia, Agnone, Demetrio, Medio, Bagoa, Gergithio, Dioxippo, Anaxandro, aliíſque quorum per hiſtorias ſparſa extant nomina, contentum fuiſſe exiſtimo. Quid quòd ipſos quoque philoſophos aſſentationis artifices eſſe non puduit? Anaxandrum enim (quem hîc poſtremum nominaui, & cuius verba putidæ adulationis plena paulo pòſt referã) philoſophũ fuiſſe conſtat. Sed & eum quem Attalo aſſentari ſolitum dixi, Simachũ ſiue Theodorium, eius etiam præceptorem fuiſſe legimus: qui librum περὶ τῆς Ἀτταλικῆς παιδείας ſcribere (Xenophõtis Κύρου παιδείαν, vt opinor, æmulatus) & hoc ſuæ adulationis monimentum poſteritati commendare non erubuit. Quinetiam huiuſmodi homines à nõnullis principibus tanquã prouerbiale nomen traxiſſe, & ab Alexandro ἀλεξανδροκόλακας, à Dionyſio διονυσοκόλακας appellatos fuiſſe accepimus. Sunt porro aſſentatorũ duo genera: vnum eſt eorum qui aperto (vt ita dicam) marte, alterum, eorum qui ex inſidiis adulantur. Hos illis vt periculoſiores, ita formidabiliores eſſe debere nemo ignorat: & tanto quidem quanto ſaxa ſub aquis latentia ſcopulis conſpicuis ſunt formidabiliora. Rurſum verò inter eos qui aperto marte graſſantur, periculoſiores ſunt ii qui ad id quod præſtant infame obſequiũ, verba non tantùm ad demerendam principum gratiam, ſed ad inflandos etiam eorum animos accommodata addunt. Vtriuſque generis exempla proferam, ſed minus periculoſis priorem locum dabo. Chiriſophus Dionyſii prioris adulator, ridentẽ illum cum quibuſdam familiaribus cernens, ridere & ipſe cœpit. Interrogante Dionyſio quæ illi cauſa

riſus eſſet, quum ea quæ dicerentur non audiret, Fidem, inquit, vobis adhibeo, quicquid illud ſit quod dixeritis, eſſe riſu dignum. Eius autem filius Dionyſius eos circa ſe habuit qui διονυσοκόλακες appellati fuerunt, qui ſpuẽte Dionyſio faciem ſuam ſæpenumero conſpuendam præbebãt, atque adeo ſputum eius, interdum etiam (honor ſit auribus) quod euomuerat lambentes, melle dulcius eſſe aiebant. Iidem, quum Dionyſius ex ebrietate cæcus aut certè cæco proximus euaſiſſet, patinas & calices inter cœnandum deiiciebant, tanquam & ipſi ita cæcutirent vt nequaquam illa vaſa ac ne ipſos quidem cibos cernerent: expectabántque dum Dionyſius prehenſam eorum manum patinæ admoueret. Quod officium Hiero quoque quibuſdam ſuis adulatoribus idem oculorũ vitiũ ſimulãtibus præſtitiſſe ſcribitur. Iidem illi Dionyſii aſſentatores, vt ſibi in illa ſua ſimulatione cõ ſtarent, inter eundum alter in alterum ſæpe impingebant, adeo vt eos ipſe Dionyſius manu perinde ac cæcos deduceret. Cum hoc autem eorũ facto optimè quadrat quod Cliſophus Philippi aſſentator facere ſolitus narratur. Quũ enim exculptus Philippo fuiſſet oculus, eum comitabatur eundem & ipſe oculũ faſciis inuolutum habẽs. Rurſus quũ ex vulnere debilitatum crus Philippo eſſet, vnà cum Philippo claudicãs incedebat. Sed hic tamen, ſicut & illi διονυσοκόλακες, ſuam artem ſine vllo ſuo damno exercebat: at Mithridates (en quò progrediatur aſſentationis furor) aſſẽtatores nactus eſt qui graues ſibimet ipſis aſſentationis ſuæ pœnas dabant. Quũ enim ille rei medicæ ſtudioſus eſſet, vt oſtenderent quantam de illius peritia opinionem concepiſſent, ſecandos illi vrendóſque (quũ alioqui nihil opus hoc remedio haberent) ſe præbebant. Ad alterũ illud adulatorum genus, quod periculoſius eſſe dixi, venio. Niceſias Alexandri aſſentator, quum eum ex epoto pharmaco torſionibus vexari cerneret. O rex, inquit, quid faciẽdum nobis eſt, quũ vos dii talia patiamini? Dioxippus autem Athenienſis pancratiaſtes, fluente è vulnere quod Alexander acceperat, ſanguine, Homericum illum verſum protuliſſe fertur,

Ιχὼρ οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν. Quid nebulo ille philoſophus, (cuius & antea meminimus) eandem & ipſe artem factitans? Quum aliquando Alexandro itineris comes eſſet, orto tam vehementi tonitru vt omnes trepidarent, At tu fortaſſe (inquit) Alexander fili Iouis, huius tonitrus es author. Eiuſdem farinæ eſt illud Democlis factum, qui poſterioris Dionyſii aſſentator erat. Is, quum moris in Sicilia eſſet ſingulos domi Nymphis ſacrificare, & circum earũ ſimulachra tripudiare, Democles relictis Nymphis, ad Dionyſiũ circa eum tripudiaturus, acceſſit: negans oportere ad inanima numina ſtudiũ cõuertere. Quis verò nõ multo etiam magis Athenienſiũ planè ſimilem adulationem miretur? Traditur enim illos Demetriũ cognomento Poliorceten, quum Athenas veniſſet, cũ aliis diuinis honoribus proſequutos eſſe, tum canticis eum & domi & in publico celebraſſe, quibus inter cætera ſolum illum verum eſſe deum dicebant. Cæteri dii (inquiebant) aut procul à nobis abſunt, aut dormiunt, aut auribus carent, aut preces noſtras negligunt: fortaſſe etiam ne omnino quidem vlli ſunt: at te præſentem cernimus, non ligneum, nõ lapideũ, ſed verum. Qui verò ſunt hi quos in tam horrendã adulationem prolapſos audimus? Illi ipſi (illorum certè poſteri) qui Euagoram, quòd regẽ Perſarũ adoraſſet, morte mulctarunt. En quàm propenſa ſint ad aſſentationem hominum ingenia. An verò minus propenſos eſſe putamus ad eam recipiendam principum animos? Quis eorum tam bene ſe modulo ſuo metiri nouit, vt ei aſſiduæ illæ & quidem immodicæ laudationes recordationẽ menſuræ ſuæ non extorqueãt? Si princeps aliquis vel minimã rei militaris ſcientiam habet, Themiſtoclem, Epaminondam, Scipiadas ambos ſuperat: ſiqua corporis firmitate præditus eſt, ſtatim audit Hercules: ſi nõ omnino indiſertus eſt, alter Demoſthenes vel Cicero alter appellatur: ſi vel vnum verſiculum ſcribere nouit, Homerus aut Virgilius eſt. Attalum quidem certè eodem & præceptore & aſſentatore vſum eſſe, hiſtoriæ perhibent, Simacho ſiue Theodorio, cuius & antea facta fuit à nobis mentio: idem verò aliis multis principibus & olim cõtigiſſe & hodie contingere veriſimile eſt. Quamobrem verè à Carneade dictum eſt, diuitum & regum filios ſolam equitandi artem rectè diſcere: quòd & in ludo literario præceptor, laudando, & qui colluctatur, ſponte ſuccumbendo, illis aduletur: at equus quum nec ſciat nec curet priuatúſne an magiſtratus, diues an pauper ſit is quem vehit, ceruicem cuilibet equitandi imperito frangit. Nec verò hac tantùm in parte exitiales ſunt ſuis dominis adulatores quòd illis falſam de ſeipſis perſuaſionem induant: verumetiam quòd calumniis apud illos grauent quoſcunque ſuarum partium eſſe non vident, id eſt quoſcunque liberè & ingenuè loqui, & (vt habet vetus prouerbium) τὸν ἑκάστῳ ἑκάστου appellare, quos denique ea quæ veros amicos decet, & loqui & facere animaduertũt. Vnde enim (obſecro) Alexandrum ad Calliſthenis, Parmenonis, Philotæ cædem, niſi ab illo ſuo adulatorum agmine impulſum fuiſſe ar-

bitramur? Sed vt tandem aliquando ad priſcos illos Herodoti reges reuertamur, quorum miram & propè incredibilem amentiam commemorat, quin illi quoque ſuos adulatores habuerint, minimè cuiquam dubiũ eſſe debet. Verùm cæteris omiſſis, de eo qui principem inter eos arrogantiæ pariter & dementiæ tenere locum videtur, dicam. Qui Helleſpontum compedibus vincit, qui Helleſponto minatur & contumeliam dicit, qui denique Helleſpontum flagellat, nónne Mardonio adulatori pernicioſiſſimo potius quàm Artabano amico fideliſſimo auſcultat, ſicut & Dionyſius, Philippus, Ptolemæus, ſuis ſinguli adulatoribꝰ, quàm Dioni, Samio, Cleomeni, amicis & probatæ fidei viris, auſcultare maluerunt? Iam verò & illis multo etiã antiquioribus regibus (qui quicquid delirant, plectuntur Achiui) ſunt qui ſuos apud Homerum adulatores aſſignent. Vt autem reges alióſque principes aſſentatoribus comitatos, ita & reginas quaſdam aſſentatricibus comitatas fuiſſe, memoriæ traditum eſt: inter quas eæ quæ παμμάσσης appellatæ ſunt, claruerunt: id nomen ab obſequio quod reginis præſtabant, adeptæ. harum enim dorſa ſcalarũ vicem illis cutrum conſcendere volentibus præbebãt. Quæ quum ita ſint (vt hunc tandem de regum fatuitate locum claudam) ſicut credibilem nobis cæterorum regum ſtultitiam reddit corrupta illorum ab aſſentatoribus natura, itidem Herodoto priſcorum quorundã regũ amentiã deſcribenti credamus, ſi quidẽ aſſentatores his itidem fuiſſe credimus. Simul verò & principũ huius tẽpeſtatis conditionẽ conſideremus, qui quũ à maioribus ſuis potentia circa res multas ſuperentur, ſola multitudine adulatorũ illis potentiores manent. ſi modò qui ſuorũ dominorum domos, vrbes, populos, regna, vt peſſundederunt olim, ita & hodie peſſundant, principum potentiam augere putandi ſunt. Cuius mali exempla ab hoc noſtro ſeculo petita odioſa eſſent, & ſatis multa veteres hiſtoriæ ſuppeditant. nam ſi principum mores ab adulatoribus corrumpuntur, quæ illam morũ corruptelam ſequuntur clades, non dubium eſt quin adulationi acceptæ ferri debeant. Adde quòd adulatorum eſt imminentia ſuis dominis pericula diſſimulare, ſecuros illos eſſe iubere, ad quiduis ſibi de ſua potentia pollicendum incitare. Quod qui faciunt, nónne illos in pericula trudunt? nónne hoſtiũ telis inermes exponunt? nónne in illorũ deni que manus eos tradunt? Et hoc quidem modo exitii cauſa principibus iure dicantur eſſe adulatores, ſed non propinqua. At propinquam etiam exitii cauſam ſuis dominis eos ſæpenumero fuiſſe teſtantur cum alii multi, tum is Philippus quem Romani imperio euerterunt. eius enim iam antea regnum ab aſſentatore Proclide Tarentino labefactatum fuiſſe Polybius author eſt. Craſſi autem adulator Andromachus Parthis operam ſuam ad illum fortunis pariter & vita ſpoliandum locauit. Porrò vt adulatores ſuperiorum ſeculorum ab adulatoribus noſtræ ætatis, numero, ſic etiam peritia tanquam diſcipulos à magiſtris ſuperari ſciendum eſt. quo diligentius ab illorum inſidiis cauere ſibi principes debent. ſed ipſi viderint. Ad me quidem quod attinet, ſiquid vota hîc valere poſſent, vt Theſſali olim vrbem quæ Adulatio vocabatur, funditus euerterũt, ita præ quibuſuis aliis maleficis radicitus exturpatos adulatores aulicos optarim.

Nunc & luxus priſcorum regum ab Herodoto & aliis deſcripti collationem cum poſterorum quorũdam partim regum partim aliorum luxu, aggredior. Inter cætera igitur quæ de luxu regũ Perſarũ monimentis literarũ tradita ſunt, vix credibile nõnulli putarunt quod Herodotus narrat, quocunque illi irent (nam quod de Cyro dixit, de eius ſucceſſoribus etiam intelligi voluit) Choaſpis fluuii aquam circumuehi ſolitam fuiſſe, & nullam illos aliam potare conſueuiſſe. Ego verò quenquam qui hoc mirabile, nedũ incredibile, iudicet, eſſe demiror. Vtrum enim, quæſo, maiori admiratione dignũ? aquæ plauſtris regem Perſarum comitatum ditionem ſuam peragrare, an Cardinalem è media Gallia Romam vſque aliquot lagenarum millibus comitatum peruenire? Quod tamen ego tacuiſſem, niſi earum fama iam percrebuiſſet, atque adeo earum ignominia in Gallos omnes (quippe quos inde *botiglioni* Itali vocãt, quaſi lagenarios, Græcè λαγυνίτας dicas) redundare cœpiſſet. Et illis quidem qui curioſas illas potus aquæ certæ delicias obiicient, hæc pauca reſpondiſſe, fuerit, meo quidem iudicio, ſatis. Illis autem qui cætera obiicient, multa habeo quæ reſpondeam. Ad luxum quidem certè quod attinet qui circa ciborum apparatum verſatur, nec plura nec luculentiora ex vllo quàm è noſtro ſeculo poſſe promi exẽpla exiſtimo, quo iam peruulgatũ circa ferinam carnẽ eſſe cœpit, (de Gallia loquor) vt auulſi ex vtero viuarũ matrũ fœtus menſis apponantur. Quẽ tamen luxum menſa Galli cuiuſdam primarii in regis aula viri, vilem iam reddiderat: & verba propediem exprimẽdis aliis eius circa cibos & ciborum apparatum deliciis defutura erant, ſi ciuilis Galliæ noſtræ Mars illi parcere, & coquorum celebrium vota (quibus inſigne ſui deſideriũ reliquit) exaudire voluiſſet. Verùm vt ad magnates vſque non venia-

mus, virum quendam fide digniſſimum de quadam Auenionenſi muliere (quæ aulæ pontificiæ ibi tum ſedem Apoſtolicam habentis Lais fuerat) audiui narrantem, eã turdis & perdicibus aliiſque auibus veſci ſolitam, quæ fœniculi, anethi, coriannive aut ſimiliũ ſemine ſaccharo cõdito paſtæ eſſent. Sed illud audiui: at lactucas aqua ſaccharata, quam vocant, à matronæ cuiuſdam ancillis (& quidem illius, vt aiebant, iuſſu) irrigari vidi. Quæ quum ita ſint, quid aliunde quàm è noſtro ſeculo, huiuſmodi deliciarũ arceſſere exẽpla neceſſe eſt? At verò alteri⁹ luxus multa genera luxui noſtræ ætatis (de quo & antea dictum eſt) poſſe accedere fateor. Alterum luxum voco qui non circa cibos ſed circa reliqua verſatur. De hoc igitur quæcunque ab Herodoto memorantur, à Siciliæ tyrannis ſuperata eſſe dico. Quibus quum primum in hac re locum tribuo, ipſum etiam Herodotum ſequor, qui de Polycrate loquens, ita ſcriptum reliquit, Nullus enim regũ Græciæ, exceptis Syracuſanis, dignus eſt qui cum Polycrate, quod ad magnificentiam attinet, comparetur. Nec tamen ſolos Syracuſarum reges ſiue tyrannos, ſed & Alexandrum alióſq; illa prætergreſſos eſſe dico. Argumento autẽ vel vna Alciſthenis Sybaritæ veſtis eſſe poteſt, quæ centũ viginti talentis vendita fuiſſe fertur. Quòd ſi ad vitẽ & platanũ aureã vel platanos aureas veniendũ eſt; earum cum aulæ Alexãdri ſplendore & magnificẽtia comparationem ex Phylarcho audiamus. Aureæ platani, inquit, & aurea vitis, ſub qua ſedentes ſæpe Perſarum reges iura ſuis populis dabant, quotidianum regiæ Alexandri ſumptum æquare non videntur: quanuis alioqui vitem illam commendarent etiam vuæ quæ ſmaragdos & Indicos carbunculos aliáſque pretioſiſſimas gemmas racemos imitantes haberẽt. His autem deſcriptionem opulentiæ & magnificentiæ illius adiungit: quæ ſi vera eſt, verè etiam platanos aureas Perſicorum regum vitémque auream cedere illi dixit. Porro vt comparationem hanc perſequentes, ab ipſis dominis ad eorum famulos aut ſeruos veniamus, (nam quicunque ſub ditione regum Perſarum erant, ſerui eius vocabantur) narrat Cteſias quendam Annarum, qui ſatrapa Babyloniæ à rege conſtitutus fuerat, centum quinquaginta pſallentes & canentes mulieres circa menſam ſuã habere ſolitum. Audiamus viciſſim quæ de quibuſdã Alexãdri ſiue ſodalibus, ſiue aſſentatoribus tradita ſunt. Phylarchus & Agatharchides memoriæ prodiderunt, eorum aliũ clauos aureos crepidis ſuppactos geſtaſſe, alium, quoties de publicis negotiis cum aliquo tractaret, ſuper pauimento purpura ſtrato deambulare ſolitũ fuiſſe: alios aulæis per quinque ſtadia locum in quo venarentur, cingere conſueuiſſe: alios puluerem ad palæſtræ vſum ſibi à iumentis multis, quocunque irent, portãdum curauiſſe. His ego comparationibus (quanuis alioqui in exemplorum luxus commemoratione luxuriare oratio mea poſſit, præſertim ſi ad Romanos vſque progredi voluerit) vtpote mea ſentẽtia aptiſſimis contentus eſſe ſtatui. At noſtri ſeculi principum luxus illo quidem artificioſior & (vt ita loquar) ingenioſior meritò dici poſſit: at opulentia tantum illi cedit quãto minores ſunt horum quàm illorum principum opes.

Vt autem ad varios variarum gentium mores atque ritus ab Herodoto deſcriptos aliquando tandem reuertamur, quis non ex Græcis multos in eo quod de AEgyptiorum ſcribendi more à dextra in ſiniſtram tendendo, commemorat, ſuſpectum mendacii habuiſſe credat? At nos, quibus familiares ſunt Hebraicæ literæ, tantum abeſt vt hoc admiratione dignum cenſeamus, vt potius quenquam hoc mirari miremur. Multo certè minus fidem (& meritò quidem) apud lectores impetraſſet Herodotus ſi aliquos inter AEgyptios reperiri ſcripſiſſet qui ſiniſtra in ſcribendo non dextra vterentur: quum tamen mihi duos qui id facerent, videre contigerit, Flandrum vnum, Sabaudum alterum. Quid ſi verò eſſe tradidiſſet qui oculis caſu aliquo orbati, nihilo tamẽ minus ſcriberent? rẽ aliis quidẽ fortaſſe incredibilẽ, at mihi certè credibilem narraret. Quare? quòd ſcribere abſque oculorum vſu (id eſt vel in tenebris, vel oculis aliò conuerſis) neceſſitas rerũ omniũ magiſtra me docuerit. Atque hæc de iſto miraculorũ genere hactenus. ad alia veniamus. Quidni viros AEgyptios lanificium exercuiſſe credemus, quum apud Seguſianos nobis vicinos vſitatum viris multis nendi morem cernamus? At quàm ineptũ eſt viro, quàm ridiculum, colum geſtare, & muliebri more fila deducere! Ineptum eſt (fateor) & ter quatérque ridiculum: ſed quid agas? an quia ridiculum, ideo verum non erit? Ridiculum eſt nobis eiuſdem Herodoti illud, AEgyptios viros (honor ſit auribus) ſubſidentes meiere. At Turcis ridiculum id nequaquam fuerit, quibus hanc meiendi rationem tanquam honeſtam in vſu eſſe, noſtram contrà velut turpiſſimã auerſari aiunt. Ac certè (ſi in re huiuſmodi philoſophari nefas nõ eſt) non de nihilo eſt quòd Heſiodus, ne ſtantes meieremus vetuit, quũ μηδ' ὀρθὸς ὀμιχεῖν, dixit. Sed eſto (excipiet aliquis) veracẽ in hoc fuiſſe Herodotũ: quid quòd addit, mulieres contrà, ſtantes meiere? De hoc certè (vt ingenuè fatear) aliud

quod reſpondeam non habeo quàm hoc: quemadmodum ſi, quod de viris AEgyptiis tradit, Turcæ nobis exemplo ſuo non confirmarent, incredibile videretur, quum tamen verum eſſet: ita, quod de mulieribus addit, etiamſi nullo exemplo (quod quidem ad aures noſtras peruenerit) comprobetur, verum nihilominus eſſe poſſe. Hûc autem locum, Sophoclis poetæ & Nymphodori hiſtorici authoritate claudendum cenſeo, qui eandem quam Herodotus morum AEgyptiacorum ab aliis diſcrepantiam teſtantur. Antequam tamen à ridiculis diſcedamus, addam & quod de vxoribus Libyum Adyrmachidarũ narrat in Melpomene, eas videlicet pediculos ſuos (honor nũc quoque ſit auribus) non antè abiicere quàm eos viciſſim momorderint. (eſt enim ἀνταδάκνειν viciſſim mordere, non præmordere, vt interpres verterat) Hoc quoque iis annumerari debere quæ nõ ridicula ſint ſolùm, ſed & fœditatem ſpurcitiémque incredibilem habeant, confiteor: ſed cur aliis hiſtoricis quoſdã φθειροφαγεῖν nobis commemorantibus fidem adhibebimus, Herodoto narranti has mulieres φθειροδακεῖν, (quod multo minus eſt) fidẽ derogabimus? Imò ne φθειροφάγος quidem fuiſſe vllos credo, reſpondebit fortaſſe aliquis. Cur, obſecro, minus credibile eſt τὸ φθειροφαγεῖν quàm τὸ ἀνθρωποφαγεῖν? licet hoc magis crudele, illud magis fœdũ ſit? Anthropophagiæ autem exẽplum, vt feritatis extra omnem cõtrouerſiam poſitæ, profero: quum eius hac etiam tempeſtate multi oculatos ſe teſtes eſſe iactent. Quam feritatem nequis in barbaris hominibus miretur (ſimul autem & alia multa crudeliter ab iiſdem perpetrata, quæ ab Herodoto deſcribuntur) aut ne fide maiorem iudicet, audiat non barbarum ſed Græcum hominem, non literarum rudem, ſed philoſophum, & quidem inter philoſophos celeberrimum, verba hæc vel ipſis Cyclopibus & Læſtrygonibus anthropophagiæ authoribus indigna proferentem: ἡ αὖ φησὶ μαλθακὴν ὑπερβολὴν ἡ μέρος τοῦ σώματος, μήτε καταφύεσθαι αὐτὴν, μήτε ἄλλως ῥίπτεσθαι, αἰσχίστην ἡγοῦνται, ὅπως φησὶ ἡμιτέρων ἕκαστον μέρος ᾖ τοῦτο. Hæc Chryſippum in libro De iuſtitia, ſcripta reliquiſſe, de mortuis hominibus loquentem, teſtatur Sextus philoſophus. ſicut & iſta in libro De officio, διὸ καὶ χρεὼν μὴ ὀκνεῖν φησὶ κρεῶν, ὅσῳ χρήσονται αὐτοῖς, κρεῶν δὲ φησὶ ἰδίων μᾶλλον· οὐ γὰρ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἐπίβασιν χεῖρας ἀνεῖσθαι ἢ ὑπὸ τῶν ἀθρεπτοτάτων. In quorum autem cadauera ita nos officio fungi iubet? Parentum. I nunc, & ab Herodoto vel aliis hiſtoricis deſcriptam ἀνθρωποφαγίαν aut ἀνθρωποβοσίαν fabuloſam eſſe clama.

Verùm vt ad illam morum AEgyptiacorum à Græcanicis diſcrepantiam redeam, ad inuenienda miræ & propè incredibilis morum diſſimilitudinis exempla, ab hoc noſtro ſeculo nõ diſcedamus. Quid ſimile Germanorum Flandrorúmque mores cum Gallorũ aut Italorum moribus habent, ſiue victus rationem, ſiue cultũ corporis, ſiue ſtudia & animorum inclinationes ſpectes? Si Gallus aut Italus ad mẽſam ducatur ea lege vt per ſex ſeptémve horas illi accumbat, in carcerem trudi non ad menſam duci ſibi videbitur: ſi verò accumbenti tale œnophorum quale illis ebibendum proponatur, ad ſupplicium malle ſe rapi clamabit. nam vt horum vtrique, vino ſe ingurgitare, acerbiſſima mors eſt, ita illis (de vulgo loquor) ſuauiſſima vita cenſetur. adeo vt non immeritò quis eos progeniem illius eſſe ſuſpicetur qui apud comicũ Alexin, dicebat, O me beatũ, ὑχ ὅτι ἔτ' οἶς γάμοις ἄνδρες δωχάσομαι. Ἀλλ' ὅτι διαῤῥαγήσομαι, εἰ πὸς πίλλ. Ad veſtitũ autẽ quod attinet, ſiue huic ſiue illi caligas Lãtſknechthicas indueris, nõ homini caligas, ſed hominẽ caligis alligaueris, & ex quantumuis agili immobilẽ illa panni ſaburra reddideris. Eiſdem verò (Gallo dico & Italo, ac iis quidem potiſſimùm qui in aliquo ſunt dignitatis gradu locati) nihilo magis vt in patria ſua cũ viridi pallio quam vt nudi in publicũ prodeant perſuaſeris. non enim ſatis ſanæ mentis haberentur. At Germanis nulla huiuſmodi de eo quẽ ita videt amictũ, oboritur ſuſpicio. Sic & verſicolorẽ veſtẽ aut certè verſicoloribus fimbriis prætextam geſtare fœminis permittunt: nos nequaquã. Permittunt iiſdem (ac præſertim virginibus) paſſo & per colla ſparſo capillo incedere: apud nos autẽ virgo propter hûc habitũ mænadibus annumeraretur. Et hæc quidẽ pauca ſũt huius diſſimilitudinis exẽpla è multis quæ hãc collationẽ perſequi volẽtibus ſuppetent. Viciſſim verò aliquod exẽplũ rituũ in quibus nos ab Italis diſcrepam*, proferre libet. Vxores noſtræ ad illud exẽplar inſtitutæ ſunt,

Illa regat cunctos, illi ſint omnia curæ,
Et nihil in tota me iuuet eſſe domo:

at illorum vxoribus dicas hos verſus ita inuerſos eſſe,

Illa regat nullos, ſint nulla negotia curæ,
Illámque in tota nil iuuet eſſe domo.

Illi vxoribus ſuis fucare facie permittũt, (quũ tamen hoc facinus in earũ ſenectutem redundaturũ ſciant) nos ſuſpectas fucatæ faciei, ſuſpectas adulterii eadem opera haberemus. (aulas principum excipio, quæ miſcellaneos mores ritúſque vſurpant.) Vt verò à perſonatis mulieribus abhorremus, ita nec grallatrices amamus: ſed eaſdem & in lecto & in menſa (id eſt vtrobique vel proceras

vel paruas) habere volumus. Inaures priſco more geſtare multi eorũ ſuis vxoribus permittũt: nos id in vxorib⁹ noſtris meretriciũ iudicaremus. Nos obuias Gallas, ſiue matronas, ſiue virgines, quæ nobis familiares ſunt, ſalutamus: ſi patriciæ ſint, etiam oſculamur: Italas vix quiſquam voce, nedum oſculo ſalutare auſit. Offenduntur Itali oſculationib⁹ huiuſmodi quas vxoribus noſtris concedimus: offendimur viciſſim papillarum nudationibus, quas ſuis illi (ac præſertim Veneti) permittunt. Cur enim quas pudicas eſſe volunt, cultu ſuſpicionẽ impudicitiæ præbere volunt? Niſi fortè obuiis quibuſque nudare papillas, retecta veſte, & hac ratione (vt eſt in prouerbio) ἀγνὸν κυσὶν ὀστέον, pudicitiæ per occultam quandam antiperiſtaſin argumentum eſſe exiſtimant. Ad me certè quod attinet, cõiectura nulla poſſum aſſequi quódnã eorũ à quibus hoc inſtitutũ profectũ eſt, conſiliũ fuerit: ſicut nec quod fuerit apud eoſdẽ Venetos illius qui vt velare faciem cõmune meretricibus cũ ingenuis virginibus eſſet, ſtatuit. Et quoniã à meretricibus ad lupanaria facilis tranſitus eſt, de his quoque aliquid dicendum eſt. Nónne quæ ſit inter ipſas etiam Chriſtianas nationes de his controuerſia videmus? nónne de his varias in vtrãque partẽ (excluſo interim, proh pudor, Dei mandato) diſputationes quotidie audimus? dum hi iuuenum corruptelam eſſe obiiciunt, illi matronarũ pudicitiæ præſidium eſſe reſpõdẽt? At vulgus Italorũ magis miretur vrbẽ quæ receptaculis huiuſmodi quàm quæ tẽplis careat; & ſibi ἀζιώτερ illic eſſe potius q̃ hîc fateri nõ dubitet. Sed quid de illo Patre ſacro dicemus, quẽ adeo grauẽ authorẽ προσοσκιομάχοι ſequũtur? Ego certè quod de illo aliâs (& quidẽ in media vrbe Roma) dixi, nũc quoq; liberè dico, pudẽdũ quidẽ ei⁹ factũ mihi in eo videri quòd lupæ matris Romuli ſtudioſius reuerentiúſq; quàm Petri Apoſtoli memoriã colat: quippe qui viuis luparũ imaginibus Romam circumuallarit, at Petrũ Apoſtolũ cum vnica (quæ quidem in pretio ſit) imagine, in angulũ vrbis detruſerit: alioqui certè prudentis medici officio functum mihi videri, quòd, vt illi, vbi ægrotis huius vel illius cibi vſu interdixerunt, aliquẽ alium quo veſcantur, illis proponunt: ita ipſe quibus licitũ eſſe matrimoniũ noluit, licitã ſaltem eſſe ſcortationem voluerit. Sed quòd ſibi κοινὸν ἑρμῶν cum lupabus illis eſſe inſtituit, huic verò eius inſtituto qua ratione patrocinari quis poſſit, nõ video. nam ſi verè dixit ille, Turpe tori reditu cenſus augere paternos, quanto turpius tã profani reditus partem in ſacraria inferri, & illo Petrum Apoſtolum ditari? Verùm quũ de his latius philoſophari, nec loci huius nec temporis ſit, hũc ſermonẽ ſimúlque eã quæ in illum deduxit diſputationem finiendã cenſeo: ſi tamẽ prius hãc eſſe huius ſummã monuero, vt ex ea quam noſtris oculis credere cogimur in vicinis etiã regionibus morũ diſcrepãtia (cuius ſpecimẽ tãtùm pauculis illis exẽplis dare libuit) multa quãtũuis ab iis quæ aut viderimus aut audierimus abhorrẽtia, à fide tamẽ abhorrere nõ putemus. Sed quid de vicinis populis loquor? nos à nobiſmetipſis, id eſt à maioribus noſtris, lõgè moribus diſſentire dico. Quis enim vel Gallus vel Italus vel Hiſpanus vel Germanus maiores ſuos valde diuerſo victu cultúque corporis vſos fuiſſe & diuerſa etiã ſtudia habuiſſe neſcit? vt diuerſos ritus ceremoniáſque, leges, inſtituta, iura omittã. Nam (vt de nobis loquar) quũ fumoſas noſtrorum Galliæ regum noſtrarúmque reginarum imagines aſpicimus, nónne quid illis in mentem venerit vt eo veſtitu vterentur, mirari ſolemus? Quòd ſi priuatorum etiam hominum qui coæui illis fuerunt, imagines haberemus, nõ tãtùm admiraremur fortaſſe, ſed etiam veſtitum illum cum hodierno cõferentes, obſtupeſceremus. Ad victum veniamus. Quàm multos cibos in deliciis olim fuiſſe putamus, qui nobis viles ſint? quàm multos contrà palato maiorum diſplicuiſſe, qui noſtro gratiſſimi ſint? Dignum ſcilicet hodie regia menſa fuerit ferculum anſer: at Cyrus regis Artoxerxis frater χῆνας ἡμιβρώτους amicis è mẽſa ſua mittebat, vt participes eſſent voluptatis quam ex eorum eſu ceperat. Quidni etiam credibile ſit diuerſum à noſtris ſaporem maiorémque teneritatem illas habuiſſe, vt gallinas Indicas duabus his aliiſq; rebus differre à noſtris videmus? Quinetiam anſerinũ iecur in deliciis olim fuiſſe, & has delicias hodiéque Iudæos qui Venetiis agunt, magno Chriſtianis vẽdere nouimus, quæ tamẽ vix alibi vſquã celebrentur. Sed & quũ Martialẽ primã gloriã inter aues turdis dãtẽ audimus, nónne aut diuerſos à noſtris turdos aut planè diuerſum à noſtro palatum habuiſſe, aut perdicẽ nũquam guſtaſſe putandus eſt? Quid quòd Itali ab iis qui regis Galliæ apud Senatũ Venetũ legati erãt, lepuſculos leporibus, perdicia perdicibus anteferre didicerunt? Sed ne latũ æquor de diſſenſione in ciborum delectu, maius etiam de ea quæ eſt in ciborum apparatu, ingrediar, curſum hîc ſiſtẽs, hoc tãtùm addo, homines moribus nõ ſolùm à maioribus ſuis, nõ ſolùm à finitimis populis, non ſolùm à ciuibus, à vicinis, à domeſticis denique ſuis, ſed ipſos à ſeipſis ſæpiſſimè diſſentire. Quàm enim exiguus eſt eorũ numerus qui lidem eadẽ poſſunt horã durare probãtes? Quæ ſi nobiſcum reputabimus, minus quæ de diuerſis moribus

apud Herodotũ aliósq; hiſtoricos legũtur,& mirabimur,& ſuſpecta mẽdacii habebimus.

Ad ritus ceremoniáſque cum aliarũ gentiũ tum AEgyptiorum venio.In his quoque multa ridicula,multa nõ ſtultitiæ ſolùm ſed & furoris plena narrari nõ nego: ſed eo nomine mendacii ſuſpecta eſſe debere pernego.Mirũ fortaſſe tibi & fictum etiam videtur quod de AEgyptiis ab Herodoto narratur, illos ſolenni quodam ritu ſeipſos verberare: at ego nec mirũ nec fictũ puto,quippe qui & Venetiis & Romæ ſolennes huiuſmodi verberationes viderim. Sed quod potiſſimũ hominũ genus apud AEgyptios hunc ritũ coleret,neſcio:quos Romæ & Venetiis ſeipſos verberãtes videbam,eos, ex multis qui norãt, verberones eſſe audiebam. Verùm quid ex Italia exẽplum mutuamur quod noſtra ſuppeditare Prouincia poteſt? Cõmodùm tamẽ facta Romæ mentio in memoriã mihi Mariæ Lauretanæ templũ ipſi vicinum reuocauit, vbi eorũ ſpectator fui quæ multa tum ab Herodoto tum ab aliis de variarũ gentium ſuperſtitione relata, nõ credibilia ſolùm reddere ſed & excuſare poſſunt. Verùm ea referre horret animus:ac ne eos quidem ipſos Athenienſes quorũ ſuperſtitioſis ritibus tantopere cõmotus fuit Paulus Apoſtolus,ea ſine horrore ſpectaturos fuiſſe exiſtimo.Receptam & alibi ſuperſtitionũ farraginem omitto.

Hunc igitur ſermonẽ miſſum facientes,potius vt antea priſcũ Bacchũ & priſcam Venerem cum noſtro Baccho & noſtra Venere contulimus,Martem itidem hunc cum illo cõferamus.Equidem noſtrum illi aut furore aut crudelitate aut perfidia cedere,an meritò dici antea potuerit,neſcio: ne certè vnquã poſthac dici poſſit, ciuilia Galliæ noſtræ bella(vtinam vel nunc bene ſedata) prohibuiſſe ſcio.Quis adeo eſt ferus vt ſiccis oculis illud quorundã barbarorũ facinus legat,qui pueros elemẽta prima diſcentes, media in ſchola trucidarunt? Priſcum eſt facinus illud: quod ſicui incredibile antea viſum eſt, ſimilis crudelitatis exẽplo tẽpora noſtra credibile reddẽt.(ſi tamẽ ſimilis,quæ illam multis partibus ſuperat,dicẽda eſt)Ecquis enim adeo humanitatem omnem exuerit vt id factũ quod primũ incẽdiis illorũ ciuiliũ bellorũ ſuſcitabulũ fuit,ſine ſuſpiriis ac gemitibus audiat? Viri, fœminæ,pueri,iuuenes,ſenes,dũ ab ore ſacri hypopheræ pẽdent,nõ à Turcarũ aliorúmve barbarorũ caterua,ſed eorum qui & ipſi Chriſto nomẽ dederãt, multis vulneribus inermes ab armatis repẽtè cõfodiũtur. Verùm vt à peculiari crudelitate ad cõmunẽ trãſeã,in vtris,quæſo,veteribúſne an noſtri ſeculi bellis,Vulcanus Marti frequẽtius cõſociatus fuit? Puerile bellũ hodie exiſtimatur τὸ διὰ βοκάνης, éſtq; in vſu potius τὸ πυρπολεῖν :incendiis paſſim res geritur.Quid quòd vnuſquiſque iam miles,ex quo globi igniuomi reperti ſunt, ferro pariter & igni armatus eſt?Quid quòd nõ multis abhinc mẽſibus,ad augẽdam ignis illius crudelitatẽ(quaſi nõ ſatis ignis in igne eſſet)artes nouæ excogitatæ fuerũt? Quòd ſi & noſtras expugnatiões vrbiũ ſpectemus,frigebit illa deſcriptio Homerica, Ἀνδρας μὲν κτείνουσι,&c.

IAM verò quædam etiam legi apud Herodotum aliósque hiſtoricos dico, quæ quanuis à fide abhorreant,non ſolùm exemplis ſimilium factorum quæ alii referunt, veriſimilia reddũtur, ſed & eorum authoritate qui noſtro ſeculo eadẽ apud alios viderũt, cõfirmãtur. Ex quorũ numero eſt quod de Threſſis quibuſdã mulieribus tradit,eas excedentibus è vita maritis comites ſe certatim offerre.Hoc enim veriſimile quidẽ reddi aio ea hiſtoria quã Iul.Cæſar & Nicolaus Damaſcenus de quibuſdã Aquitaniæ regibus referunt, ſexcẽtos cũ illis verſari viros, qui vt cũ viuẽtibus viuũt,& quidẽ regii dominatus regiæq; opulẽtiæ participes, ita etiã libẽter cũ moriẽtibus moriũtur: ſed(quod maius eſt)idẽ illud factũ mulieribus Indicis nõ veteres tãtùm ſcriptores ſed & oculati teſtes hodie adſcribũt.

Quinetiam ex iis narrationibus quæ vt à veritate abhorrere videntur,ita etiã à fide abhorrẽt,fuerint nonnullæ fortaſſe quas poſteri eorum de quibus ſcriptæ ſunt, eorúmve annales,aliqua ex parte teſtimonio ſuo comprobare hodiéque poſſint.In quam opinionem me adduxit oſtenſus mihi à quodam amico locus ex Sigiſmundi commentariis rerum Moſcouiticarũ petitus,in quo hiſtoria Herodoti de Scythis ſeruis qui dominis abſentibus in vxorum illorum poſſeſſionem inuolarant, tandémque quũ iuſto prælio repelli à dominis nõ potuiſſent, flagellis repulſi fuerunt,annalibus poſterorum teſtata extat:detortis duntaxat(vt fit)nonnullis facti circunſtantiis.

AD CTESIAE autẽ Indica quod attinet,mirãda illic naturæ opera deſcribi fateor: ſed vt de aue Indica pſittaco illi ſimúlq; oculis noſtris credere cogimur,(alioqui vix credituri)ita & de aliis multo maiori admiratione dignis credere fortaſſe debem*,etiãſi nõ viderimus. Certè vt Horatio de exuenda prorſus admiratione nõ aſſentior,ita viciſſim admirationẽ tantã vt ex ea increduli reddamur,non probo: ſæpéque illa Iuuenalis mecum reputo,Quis tumidum guttur miratur in Alpibus?&c. Denique,ne iis quæ vel de natura rerũ vel de factis humanis memoriæ prodita ſunt, fidẽ temere derogemus,Dei potentiã omnia miracula vincere,ſeculum noſtrum ſuperiora omnia miraculis ſuperare dico.

HERODOTI HALICARNASSEI LIBRI NOUEM, MUSARUM NOMINIBUS INSCRIPTI,

Ex Laurentii Vallæ interpretatione, eo quo in epistola dictum est modo recognita.

Liber I, qui inscribitur Clio.

HERODOTI Halicarnassei historiæ explicatio hæc est, vt neque ea quę gesta sunt, ex rebus humanis oblitterētur [a] ex æuo, neque ingentia & admiranda opera vel à Græcis edita vel à barbaris, gloria fraudentur, cum alia, tū verò [b] qua de re isti inter se belligerauerūt. Persarū [c] eximii memorant dissensionū authores extitisse Phœnices, qui à mari quod rubrum vocatur, in hoc nostrum [d] proficiscentes, & hanc incolentes regionem quam nunc quoque incolunt, longinquis continuò nauigationibus incubuerunt: faciendisque AEgyptiarum & Assyriarum mercium vecturis, cum in alias plagas, tum etiam Argos peruenerunt. Argos etenim ea tempestate omnibus ciuitatibus regionis quę nūc Gręcia nominatur, antecellebat. Huc porro appulsos Phœnices mercimonia exposuisse, & quinto sextóve quàm appulissent die, cunctis fere diuenditis, fœminas ad mare venisse cum alias multas, tum verò regis filiam cui nomen esset idem quod Græci tradunt, Io filiam Inachi. Dúmque hæ fœminæ puppi nauis assistentes ea mercarentur quæ cuiusque auiditas maximè ferebat, in eas Phœnices sese adhortatos impetum fecisse: & ipsarum plerisque aufugientibus, Io cum aliis aliquot raptam fuisse, eísque in nauem impositis Phœnices in AEgyptum vela fecisse. Hunc itaque in modum Io in AEgyptum peruenisse memorant Persæ, non quemadmodum [e] Græci: & hoc iniuriarum principium extitisse. Post hæc Græcorum quosdam, quorum nomina nō possunt dicere, Tyrum appulsos, filiam regis rapuisse Europam: (fuerūt autem isti Cretenses) [f] illisque par pari repensum. Verùm postea Græcos secundæ iniuriæ authores extitisse. Longa enim naue [g] in ora Colchidis & ad Phasim fluuium, quum cætera transegissent quorum gratia venerant, illinc rapuisse filiā regis Medeam. Ad quam reposcendā, pœnásque de raptu petendas, quum rex Colchorum caduceatorem misisset, Græcos respondisse, vt illi de rapta Io Argiua pœnas sibi non dedissent, ita ne se quidem illis daturos. Secunda dehinc ætate ferūt Alexādro Priami filio, quum ista audisset, cupidinē incessisse vxoris sibi per rapinam è Græcia comparandæ, certum habenti omnino se pœnas non pensurum, quas nec illi pependissent. Ita quum is Helenā rapuisset, visum esse Græcis, primùm missis illuc nūtiis & Helenā repetere, & pœnas de raptu petere. Illos verò [h] tergiuersantes mentionē fecisse de raptu Medeæ: & qui nec pœnas dedissent, nec rapinam reposcentibus reddidisset, quomodo vellēt ab aliis sibi pœnas dari. Hactenus igitur inter eos mutuis solis rapinis actum. Eorum autē quæ deinceps extiterunt, Græcos præcipuè authores extitisse, qui priores in Asiam quàm ipsi in Europam copias ducere incepissent. Se quidē sentire iniuriorum virorum factum esse rapere fœminas: amentium verò, raptis vlciscendis operam dare: prudētium autem, [i] pro nulla habere raptarum pulchritudinē:

a Temporis spatio, neq.

b Quam ob causam isti int.

c Igitur scriptores mem.

d Profecti, & positis sedibus in ea regione quam, &c.

e Phœnices.

f Et ista quidem pari compensatione inter eos esse facta.

g AEam Colchicam aduectos.

h Medeæ raptum ipsis obiecisse, ista prætexendo, quū nec ipsi pœnas, &c.

i Raptas nihil curare:

quippe quæ, niſi voluiſſent, haud dubiè raptæ non fuiſſent. Eóque ſuarum fœminarum ex Aſia raptarum Perſæ negant vllam ſe habuiſſe rationem: Græcos autem Lacedæmoniæ mulieris gratia ingentem comparaſſe claſſem, deinde in Aſiam profectos, imperium Priami euertiſſe: atque ex eo tempore ſemper exiſtimaſſe ſibi hoſtes eſſe Græcos. Siquidem Aſiam & barbaras gentes quæ illam incolunt, putant Perſæ ſibi neceſſitudine coniunctas, Europam verò & Græcos à eſſe diſiunctos. Hūc in modum Perſæ rem geſtam eſſe memorant, & Ilii excidium ſibi diſcordiæ cum Græcis extitiſſe principium comperiūt. Cum quibus non conſentiunt de Io Phœnices, quam negant ſe in AEgyptum abduxiſſe raptu vſos, ſed eam apud Argos cū nauclero nauis ipſorum rem habuiſſe: & quum ſe grauidam eſſe cōperiſſet, veritam parentes, ſic volūtariam cum Phœnicibus nauigaſſe, ne detegeretur. Et hæc quidem Perſæ Phœnicéſque referunt: ego verò, vtrum ſic geſta ſint nécne, [a] non pluribus perſequar. Cæterùm quem ipſe noui primùm cœpiſſe inferre Græcis iniuriā, hunc indicabo, longius oratione pergens, tam paruas vrbes ciuitatéſque commemorando quàm magnas. Nam quæ olim magnæ erant, earum permultæ factæ ſunt paruæ: rurſus, quæ mea memoria magnæ fuerunt, prius fuerant paruæ. Igitur quum ſciam humanam felicitatem nequaquam in eodem tenore perſtare, [b] vtriuſque fortunæ mentionem habebo.

a Dicere non conſtitui.

b De vtriſque nōn.

CRœſus genere quidem fuit Lydus, patre autem Halyatte: earum verò nationum tyrannus quæ intra Halym amnem ſunt, qui à meridie Syros ac Paphlagones interfluens, contra ventum Aquilonem, in mare quod vocant Euxinum euoluitur. Hic Crœſus, è barbaris quos cognitos habemus, primus, Græcorum alios ad tributum pendendum adegit, alios ſibi amicos conciliauit. Subegit quidem Iones, AEoles, & qui ſunt in Aſia Dores: amicos autem ſibi fecit Lacedæmonios, quum ante eius imperium vniuerſi Græci liberi fuiſſent. Nam Cimmeriorum aduerſus Ioniam expeditio, vetuſtior illa quidem Crœſo extitit, non tamen vrbes expugnauit, ſed per incurſiones prædas abegit. Cæterùm principatus quum eſſet Heraclidarum, ad genus Crœſi, qui vocabantur Mermnadæ, ſic peruenit: Candaules, is quem Græci ſilum nominant, Sardiū fuit tyrānus, ab Alcæo Herculis filio oriūdus. Siquidē Myr Heraclidarum primus Sardium rex extitit Argon, Nini filius, Beli nepos, Alcæi pronepos: nouiſſimus, Candaules Myrſi filius: quum ante Argonem qui in ea regione regnauerant, fuiſſent oriundi à Lydo Atys filio, à quo totus is populus cognominatus eſt Lydius, quum Meon anteà vocaretur. Ab his [c] ſuccedentes Heraclidæ imperium ex oracuło adepti ſunt, Iardanæ ancilla & Hercule geniti, idque per quingentos & quinque annos, duas & viginti virorum ætates, tenuerūt, filius patri deinceps ſuccedens, vſque ad Candaulem Myrſi filium. Hic igitur Cādaules vxorem adamabat, eámque præ amore arbitrabatur omnium fœminarum eſſe pulcherrimam. Hoc ita eſſe ſibi perſuadens, apud Gygem Daſcyli filium ex ſatellitibus ſuis (erat enim is maximè ipſi acceptus, eóque miniſtro in rebus magis [d] arduis vtebatur) ſpeciē vxoris ſupra modum extollebat. Ad quem non multo interiecto tempore (neceſſe namque erat ei malè euenire) inquit his verbis, Gyges, neque enim videris mihi fidem habere referenti de coniugis ſpecie: (quòd magis incredulæ ſunt hominibus aures quàm oculi) fac illam conſpicias nudam. Hic autem vehementer exclamans, Quémnam, inquit, here ſermonem profers haudquaquā ſanum, qui me iubes inſpicere heram meam nudam? Mulier exuta tunica, & verecundiam pariter exuit. Iam olim hominibus ſunt honeſta excogitata, vnde diſcere debemus: ex quibus hoc vnum eſt, Quæ ſua ſint, quéque inſpicere debere. Ego verò tibi fidem habeo, illam eſſe fœminarum omnium ſpecioſiſſimā, téque oro ne me ores illicita. Atque hæc dicendo Gyges repugnabat, pertimeſcens nequid ſibi ex ea re mali contingeret. Cui viciſſim ille his verbis, Fidens, inquit, eſto Gyges: caue timeas aut me, tanquā hoc te ſermone tentātem, aut vxorem meam, nequid tibi ex ea detrimenti creetur. Principio enim ſic ego machinabor, vt illa ne deprehendere quidem poſſit ſe abs te fuiſſe inſpectam. Te nāque ſecundum fores cubiculi in quo cubamus, quū apertæ fuerint, collocabo. Vbi ergo fuero ingreſſus, aderit & vxor mea in cubiculum: iuxta cuius introitū ſella poſita eſt, ſuper quā veſtes illa (vt quāque exuet) reponet, ſeſe per multū otium ſpectandā præbens: quæ quū à ſella cubitū perget, [e] oſtendens inuicē terga, curæ tibi ſit deinceps ne te per fores abeuntē cōſpiciat. Gyges igitur vbi effugere nō potuit, fuit paratus: quē Candaules, poſteaquam hora cubandi viſa eſt adeſſe, in cubiculum duxit: ſtatímque pòſt & vxor adfuit. quā introeuntem ac veſtimēta deponentem Gyges intuitus, vbi auerſa fuit illa cubitum vadens, ipſe è loco prorepens foras abiit: & inter exeundum

c Autem educati Heracl.

d Seriis.

e Et ei fueris à tergo, curæ ti.

à muliere conſpectus eſt. Hæc, vt didicit à viro quid actum eſſet, neque præ pudore exclamauit, neque viſa eſt percepiſſe, habens in animo Candaulem vlciſci. Apud Lydos enim, & fere apud cæteros quoque barbaros, magno probro eſt etiam virum conſpici nudum. Ita tunc nihil aperiens mulier, ſilentiũ tenuit. Mox autem vbi dies illuxit, quos domeſticorum maximè ſibi fideles intelligebat eſſe, quum præparaſſet, Gygem accerſit: Hic eam nihil ſuſpicans ſcire eorum quæ acta erant, accerſitus venit: quippe qui antea ſolitus eſſet ad reginam concedere, quoties ab ea vocaretur. Vt
» venit, ad eum his verbis mulier inquit, Nũc duabus tibi præſentibus viis, Gyges, of-
» fero electionem in vtram malis diuertere. Aut enim me pariter ac regnum Lydorũ,
» vbi Candaulem interfeceris, aut teipſum continuò occumbere ſic oportet, ne in
» omnibus Candauli obſequendo, poſthac ſcias quæ te ſcire non decet: ſed aut illum
» qui iſta conſuluit, interire opus eſt: aut te, qui nudam me es conſpicatus, & illicita fe-
» ciſti. Ad hæc verba Gyges primùm obſtupefactus, poſtea obſecrare illam ne ſe ad talem neceſſitatem adigeret alterutrum eligendi. Vbi, non perſuadet, ſed vtique propoſitam ſibi neceſſitatem cernit aut interimendi herum, aut per alios pereundi,
» elegit vt ipſe ſupereſſet: atque ita percontans illam, inquit, Quandoquidem me
» adigis inuitum ad herum meum occidendum, age audiam quo pacto illum adorie-
» mur. Excipiens illa, Ex eo, inquit, loco adoriendus erit vnde ille me nudam oſten-
» dit. in ſopitum impetus dabitur. Poſteaquam igitur inſidias inſtruxerunt, & nox aduenit, Gyges [a] nihil cunctatus eſt: quippe cui nulla deuitandi facultas eſſet, ſed neceſſe aut perire, aut Candaulem perimere. mulierem in thalamum ſequitur, quem illa, dato pugione, ſubter eaſdem fores occulit. Vnde poſtmodum iſte procedens, quieſcentem Candaulem obtruncat, vxoréque eius & regno potitus eſt. Cuius rei meminit & Archilochus Parius, qui per idem tempus fuit, in iambo trimetro. Obtinuit autem regnum Gyges & in eo fuit confirmatus ex Delphico oraculo. Nam quum Lydi indigno animo ferrent Candaulis caſum, atque in armis eſſent, conuenit inter hos ac factionem Gygianam, vt ſi oraculum reſpondiſſet hunc eſſe regem Lydorum, ipſe regnaret: ſin minus, principatum Heraclidis reſtitueret. Accepto igitur oraculo Gyges ita regnauit. [b] Sed demum Pythia loquuta, Heraclidarum vltionem in atnepotem Gygis eſſe venturam, quod carmen neque Lydi neque ipſorum reges vllius momenti fecerunt, priuſquam exitu comprobatum eſt. Hunc in modũ obtinuere tyrannidem Mermnadæ, ſublatis Heraclidis. Gyges, tyrannide occupata, Delphos donaria miſit non pauca, [c] vbi quæ ex argento donata viſuntur, eorũ pleraque iſtius ſunt. Et præter argentum, immenſam vim auri dedicauit: poſuítque cũ alia, tum verò (quod præcipua mẽtione dignũ eſt) pateras aureas, numero ſex, põdo triginta talẽtorum, quæ in Corinthiorum theſauro collocata ſunt. licet is theſaurus (ſi vera loqui volumus) non Corinthii populi ſit, ſed Cypſeli Eetionis filii. Ita Gyges barbarorum quos ipſi nouimus primus, munera apud Delphos poſuit, ſecundum Midam Gordii filium, Phrygiæ regem. Nam & Midas obtulit regiam ſellam, in qua ſedens iura ſolitus dicere erat, rem ſpectaculo dignam: quod tribunal eodem [d] quo Gyges obtulit loco, vocitatur à Delphis Gygadas, eius videlicet qui obtulit cognomine. Is igitur poſtquã imperio potitus eſt, arma intulit Mileto & Smyrnæ, vrbémque Colophonem vi cepit. Nec aliud vllum præclarum facinus ab eo geſtũ eſt, quũ duodequadraginta annos regnauerit. Et hunc quidẽ nos, his dũtaxat de eo cõmemoratis, miſſum facimus: Ardyis autẽ eius filii faciemus mẽtionẽ, qui poſt Gygẽ regnauit. Hic Prienenſes expugnauit, & Miletum inuaſit: quo Sardium tyrannidem obtinente, Cimmerii à Scythis Nomadibus eiecti è ſedibus ſuis, in Aſiam tranſierunt, Sardíſque præter arcem ceperunt. Quum autem vndequinquaginta regnaſſet annos, ſucceſſit Sadyattes Ardyis filius, regnauítq; annis duodecim. Sadyattæ ſucceſſit Halyattes, qui cum Cyaxare Deiocis nepote bellauit & Medis, Cimmeriósque exegit ex Aſia, Smyrnam etiam à Colophone conditam cepit, & Clazomenas inuaſit. Vnde non (quemadmodum optabat) diſceſſit, ſed vehementer euentu fruſtratus. Alia quoque opera, quũ in imperio fuit, digniſſima memoratu edidit, quæ hæc ſunt. Bello quod geſſit cum Mileſiis, à patre traditum, hac ratione Miletum illuc tranſgreſſus obſidebat: Dum fruges in regione erant adultæ, tunc exercitum immittebat, procedens in expeditionem ad cantum fiſtularum, fidiúmque, ac tibiæ tam muliebris quàm virilis. Quúmque in agrũ Mileſium peruenerat, nõ ædificia quæ in agris erãt, diruere, non incendere, nõ fores effringere, ſed incolumes eſſe paſſim ſinere: arboribus modò fructibúſque regionis peruaſtatis, rurſus ſe recipiebat. Nam Mileſii mare obtinebant, vt opus nõ eſſet hoſti illic conſidere. AEdificia autẽ idcirco Lydus

a Vt qui non dimitteretur, nec vllam effugiendi facultatem haberet, ſed cui neceſſe eſſet aut per.

b Sed id demum tamen Pythia erat loquuta.

c Sed cum alia plurima ex argento Delphis ſunt ab eo poſita, tum verò etiam præter arg.

d Loco poſitum eſt quo Gygis pateræ: vocatúrque à Delphis hoc aurum & argentum à Gyge oblatum, Gygæum, eius videl.

non excidebat, vt [a] & Milesii habentes vnde procederent, humum sererẽt colerẽtque: & quum hoc illi fecissent, ipse cum exercitu ingressus haberet aliquid quod popularetur. Hæc faciens, vndecim oppugnauit annis, per quos duo ingentia vulnera accepêre Milesii: vnum, in Limencio (quod est ipsorum regionis) pugna commissa, alterum in campo Mæandri. Horum vndecim annorum sex adhuc apud Lydos regnabat Sadyattes Ardyis filius, qui cum exercitu terram Milesiam tunc inuaserat, & idem bellum conflauerat. Quinque reliquis eius filius Halyattes, bellum quod à patre acceperat (vt à me superius cõmemoratum est) intentius administrauit: in quo bello Milesios nulli ex Ioniis subleuauerunt, præter Chios, qui soli fuere auxilio: reddentes vicem [b] quòd aliquando Milesii Chiis bello quod cum Erythræis gerebant, auxilia tulissent. Duodecimo autem anno incensis ab exercitu segetibus, hoc rei fieri contigit: Segetes vt erant incensæ, valido vigente vento, celerrimè peruaserunt Mineruæ templum cognomine Assesiæ: quo incendio templũ deflagrauit. Neque vllius momenti ea res in præsentia habita est: sed quum post exercitus reditum Sardis Halyattes decubuisset, diuturniúsque ægrotaret, Delphos misit ad deum de sua valetudine sciscitatum, siue alieno siue suopte consilio ad mittendum inductus. Nunciis autem, quum Delphos peruenissent, se reddituram responsum Pythia negauit, priusquam templum Mineruæ reparassent, quod in terra Milesiorum apud Assesum concremassent. Ita actum esse ego Delphis accepi. Sed Milesii his illa addunt, Periãdrum Cypseli filium, quum audisset oraculum Halyatti redditum, misisse nũcium ad Thrasybulum tunc Milesiorum tyrannũ (cuius in primis erat familiaris) admonitum vt aliquid prospiciendo sibi consuleret in præsens. Et Milesii quidem ita id gestum memorant. Halyattes autem, vbi hæc ipsi nunciata sunt, confestim caduceatores Miletum mittit, ad ineundas cum Thrasybulo & Milesiis pactiones tantisper dum templum ædificaretur. Dum caduceator Miletum venit, Thrasybulus (vt qui omnem sermonem planè perspexerat, norátque quídnam Halyattes facere statuisset) huiusce modi rem machinatur. Quod frumenti in vrbe erat vel suum ipsius vel priuatorum, id omne in forum congerit: præcipítque Milesiis vt quũ ipse signũ dedisset, cuncti potarẽt, & inter se comessationibus vterẽtur. Hæc Thrasybulus ea gratia fecit præcepítque, vt caduceator Sardius cernens ingentem fruméti aceruũ effusum, & homines oblectationibus vacãtes, renũciaret Halyattæ. Quod & cõtigit. nam vt illa conspexit caduceator, Thrasybulóque Lydi mandata exposuit, reuersus est Sardis: & (vt ego audio) ob nihil aliud inter eos pacificatum est. Sperans enim Halyattes vehementem penuriam rei frumentariæ Mileti esse, & populum ad extremũ vsque malorum deuenisse, reuerso illinc caduceatore, audiebat contraria atque ipse fuerat opinatus. Post hæc inter eos ita conuentũ est vt mutuò hospites essent ac socii: próque vno duo delubra apud Assesum ædificauit. Halyattes ipse ex morbo conualuit. Et quæ ab bellum quidem Halyattis cum Milesiis atque Thrasybulo pertinent, ita habuere. Periander autẽ Cypseli filius fuit is qui Thrasybulo indicauit oraculum, Corinthi tyrannus: cui maximum miraculũ fuisse oblatum populares sui prædicant, & his Lesbii assentiũtur. Arionem Methymnæum delphino insidentẽ ad Tænaron fuisse euectum, qui erat citharœdorum sui seculi nulli secũdus: quíque primus hominũ quos nouimus, & fecit & nominauit & docuit Corinthi dithyrambũ. Hunc Arionem ferunt, quũ permultum temporis triuisset apud Periandum, cõcupisse in Italiam Siciliámq; nauigare: rursúsque parta ingenti pecunia, voluisse Corinthum reuerti: & quũ profecturus Tarento esset, quia nullis magis quàm Corinthiis fideret, nauigiũ virorum Corinthiorum conduxisse. Quũ igitur altum tenerent, istos Arioni insidiatos, vt eo deturbato, pecunia potirentur. Hoc illũ intelligentem, oblata eis pecunia, mortem tantùm fuisse deprecatum. Non persuadenti nautas iussisse vt aut sibi manus inferret, vt sepulturã in terra nãcisceretur, aut illico in mare desiliret. Arionem ad hanc difficultatem redactum, obsecrasse vt quandoquidem ipsis ita placitum esset, paterentur se omni suo ornatu coopertum, stantémque super foros, cãtare: & quum decantasset, pollicebatur se sibi manus illaturum. Istos igitur (inuaserat enim eos libido audiendi præstantissimũ inter homines modulatorem) è puppe in mediam nauem cõcessisse. Illum, induto sibi omni ornatu, ac sumpta cithara stantem super foros, inchoasse carmen quod dicitur orthium: eóque decãtato, sese, vt erat ornatus, in mare iecisse. Et hos quidem cursum tenuisse Corinthum: illum verò aiũt à delphino exceptum, Tænaron fuisse transuectum: & quum è delphino descendisset, Corinthũ eodem habitu perrexisse: & vbi peruenit, quicquid cõtigerat enarrasse. Periãdrum autem, quia non crederet, tenuisse hominẽ in custodia, nequò prodiret:

[a] Vt postea prodeuntes Milesii possent terram serere & colere: & quum, &c.

[b] Quòd antea Milesii cum Chiis bellum aduersus Erythræos gessissent.

Historia de Arione.

cęterum curauiſſe vt nautas haberet. Eos accitos, vbi adfuerunt, percontatum ſiquid de Arione memoraret: & referentibus illum ſoſpitem circa Italiam agere, fortunatúmque Tarenti ſe reliquiſſe, Arionem apparuiſſe eodem quo deſiliiſſet habitu: iſtos terrefactos, nihil amplius habuiſſe quod conuicti inficiarentur. Hæc Corinthii ac Leſbii aiunt: extátque apud Tænarũ ingens Arionis ex ære donariũ, ſuper delphinũ ſedens. Porrò Halyattes Lydus, cõfecto cũ Mileſiis bello, poſtea, quum ſeptem & quinquaginta regnaſſet annos, vita exceſſit: qui ſecundus ex hac domo, quum è morbo conualuiſſet, apud Delphos dedicauit grandem ex argento pateram: itémque alteram ex ferro paruulam, compactilẽ, ſpectatu dignam inter omnia quæ ſunt Delphis donaria: opus Glauci Chii, qui ſolus omniũ compactionem ferri excogitauit.

DEFVNCTO Halyatte, ſucceſſit in regno Crœſus, annos natus quinq; & triginta, qui primus Græcorum Epheſiis bellum intulit. Vnde Epheſii ab eo obſeſſi, vrbem Dianæ donarunt, fune ex æde Dianæ ad murum alligato. Eſt autem inter veterem vrbem quæ tunc obſidebatur, & templum, ſeptem ſtadiorum interuallum. Hos primos Crœſus aggreſſus eſt, deinde verò carptim ſingulos Ionum AEolúmque, alias in alios cauſas prætendens, vt in quoſque maximas reperire poterat: in quoſdam etiam friuola cauſatus. Poſtea verò quàm Græcos in Aſia ſubegit ad tributum pendendum, tunc conſtituit ædificatis nauibus aggredi inſulanos. Ad quas compingendas, quum omnia in expedito eſſent, dicunt alii Biantem Prienæum, alii Pittacum Mitylenæum, quum ſe Sardis contuliſſet, interrogatũ à Crœſo numquid apud Græciam noui eſſet: reſpondiſſe, quòd illum à compingẽda claſſe inhibuit. Inquit enim,
» Inſulani, ô rex, decem millia equorum coemerunt, habentes in animo aduerſus Sar
» dis atque te exire in expeditionem. Et Crœſum vera loqui ratum, dixiſſe, Vtinã dẽt
» dii hanc inſulanis mentem Lydos inuadendi cum equis. Atque hunc excipiente di-
» xiſſe, Videris mihi, ô rex, cupidè vota facturus vt inſulanos in continente adipiſcaris
» equitãtes, haud abſurda ſpe. Verùm quid aliud inſulanos optare cenſes quàm, ſimul-
» ac audierint conſtituiſſe te aduerſus ſe claſſem ædificare, vt nacti Lydos in mari intercipiant, téque pro his Græcis quos tu in continente[a] tibi adiecisti, vlciſcantur? Hoc ſermone delectatũ admodum Crœſum, atque inductũ (eſt enim vſus ille perquam ſcitè dixiſſe) ab ædificãda claſſe deſtitiſſe, atque ita cum Ionibus quĩ inſulas incolerẽt, hoſpitiũ contraxiſſe. Interiecto autẽ tempore, ſubactis ferme omnibus qui intra Halym colunt. nam præter Cilices ac Lycios, cæteróſque omnes Crœſus in ſuam potẽſtatem redegit, qui ſunt, Lydi, Phryges, Myſi, Mariandyni, Chalybes, Paphlagones, Thraces, Thyníque & Bithyni, Cares, Iones, Dores, AEoles, Pamphylii. His inquã ſubactis, & potentia Lydorum per Crœſum aucta, contulerunt ſe Sardis opibus florentes, tum cæteri omnes è Græcia ſophiſtæ, qui ea tempeſtate erant, pro ſe quiſque proficiſcentes: tum verò Solon vir Athenienſis, quĩ quum leges iubentibus Athenienſibus tuliſſet, decem annos per cauſam contemplandi, nauigando erat peregrinatus, vt ne quam legum quas condiderat abrogare cogeretur. Nam hoc Athenienſes ipſi facere nequibant, maximo iureiurando adacti ad eas decẽ per annos ſeruandas quas ipſis Solon condidiſſet. Harum itaque legum ac contemplandi gratia Solon peregre profectus, in AEgyptum ad Hamaſim ſe contulit, & Sardis ad Crœſum. Eò quum peruenisſet, hoſpitaliter in regiãm à Crœſo exceptus eſt: tertióque aut quarto quàm venerat die, iuſſu Crœſi, miniſtri circũduxerunt hominem circa theſauros: omniáque quæ illic inerant magna ac beata, oſtentarunt. Eum porro contemplatum cuncta, & vt ſibi opportunum fuerat intuitum, talibus percontatus eſt Crœſus, Hoſpes
» Athenienſis, quia multus ad nos rumor de te emanauit ob tuam ſapientiam tuámque diſcurſationem, qui philoſophando [b] per multa videndi gratia es peregrinatus:
» ideo mihi nunc cupido inceſſit ſciſcitandi ex te ecquem vidiſti omnium beatiſſimũ.
Sperans videlicet ſe inter homines beatiſſimum eſſe, ita ſciſcitabatur. Solon autem
» nihil admodum aſſentatus, ſed vt res erat reſpondens, Ego vero, inquit, ô rex, vidi
» beatiſſimum Tellum Athenienſem. Quod dictum admiratus Crœſus, inſtat interrogare, Qua de re Tellum iudicas eſſe beatiſſimum? Quia, inquit, Tello Repub. bene
» inſtitutta, filii fuerunt honeſti & boni, [c] eorúmque ſingulis liberi, híque omnes ſu-
» perſtites: & quũ hoc vitæ, quantum in nobis ſitum eſt, bene traduxiſſet, obitus ſplendidiſſimus ei obtigit. Siquidem prælio quod Athenienſes cum finitimis geſſere apud
» Eleuſinem, quũ auxilio veniſſet, hoſtémque in fugam vertiſſet, pulcherrimam oppetiit mortem. Quem Athenienſes, quo loco occubuerat, eo ipſo publicè humarunt,
» magnificéque honorarunt. Tum verò multa de Tello ac beata Solone referente, excitatus Crœſus, interrogat quémnam ſecundum ab illo vidiſſet, putans haud du-

a In ſeruitutem redegiſti.

b Per multas regiones

c Ex quibus ſingulis vidit natos liberos, eóſque

bie ſecundas ſe partes eſſe laturum. Cleobin, inquit ille, & Bitonem: quippe his & genus Argiuum erat, & victus ſuppeditabat: adhæc corporis robur tantum, vt & in certaminibus ambo pariter victores extiterint: & de his etiã iſta memorentur. Quũ dies feſtus Iunonis apud Argiuos eſſet, oporterétque omnino matrẽ horũ ad tẽplum ferri bobus iũctis, híſque boues ex agro eis ad horã præſtò nõ eſſent: tũc iuuenes excluſi tẽpore, iugum ſubeũtes plauſtrũ pertraxerunt quo mater vehebatur, & quinque ac quadraginta per ſtadia trahẽtes ad tẽplum peruenerũt. Quibus, quũ hæc feciſſent, & ab omni cœtu cõſpecti fuiſſent, optimus obtigit vitæ exitus: & per hæc deus iudicauit, ſatius homini eſſe mori quàm viuere. Nam quum circũſtãtes Argiui laudibus tollerent, viri quidem, conſiliũ filiorum, fœminæ verò, matrem eorum, quòd talibus filiis prædita eſſet: mater gaudio perfuſa cum liberorum facto tum fama, ante ſimulacrum ſtans, precata eſt eam vt Cleobi & Bitoni filiis ſuis daret id quod optimũ eſſet homini contingere. Poſt hanc precationem, vbi ſacrificarunt epulatíque ſunt, quieſcentes in ipſo delubro, non ſunt amplius excitati, ſed hoc vitæ exitu perfuncti. Quorũ effigies, tanquã virorũ qui præſtantiſſimi extitiſſent, Argiui factas, apud Delphos collocarũt. Et his quidem Solon ſecũdas beatitudinis partes attribuit. Crœſus autẽ [a] cõturbatus inquit, Hoſpes Atheniẽſis, adeóne à te deiicitur in nihilũ noſtra felicitas vt ne priuatis quidem viris nos æquiparandos ducas? Cui ille, Me Crœſe gnarum omne numen inuidum eſſe & turbulentum, de rebus humanis interrogas? In diuturno enim tempore multa videtur quæ nemo velit videre, & tolerãtur multa quæ nolit quiſpiam tolerare. Proponamus enim homini terminum vitæ ad ſeptuaginta annos, qui anni conſtant ex viginti quinque millibus ac ducentis diebus, menſe intercalari nõ poſito. Quòd ſi velis alternos iſtorum annorum addito menſe prolixiores fieri, vt tẽpora opportunè incidentia congruãt, menſes quidem intercalares per annos ſeptuaginta, fient triginta quinque, dies autem ex his menſibus mille quingenti. Horum dierum omnium, qui ſunt in ſeptuaginta annos, numero viginti ſex millia ducenti quinquaginta, [b] nullus prorſus qualem alius rem affert. Ita igitur, Crœſe, omnino calamitoſus eſt homo. Cæterùm tu quidem mihi videris & diuitiis valde pollere, & permultorum hominum rex eſſe: ſed id de quo me interrogaſti, nondum te eſſe dixero priuſquam te bene vita defunctum eſſe audiero. Neque enim beatior eſt qui magnis opibus præditus eſt, eo qui [c] diurnum victum habet: niſi eidem omnibus bonis prædito, fortuna conceſſerit bene vita defungi. Etenim cõplures homines ſunt perquam locupletes, minimè tamẽ beati: complures item mediocria habentes patrimonia, fortunati. Quorũ is qui diuitiis affluit, ſed non beatus eſt, duabus tantũmodo rebus antecellit fortunatũ: at hic illũ pluribus. Ille ad cupiditates implendas, & ad grãdem quæ incidat offenſam ſuperandã validior eſt: [d] hic, etſi illo inferior eſt in his duobus quæ bene illi à fortuna denegãtur, tamẽ excellit quòd illorum inexpertus eſt, quòd proſpera fruitur valetudine, quòd malorũ expers, quòd bonorum liberorum parens, quòd formoſus eſt. Quòd ſi præter hæc, diem quoque ſuum rectè obierit, is eſt (quem quæris) dignus qui vocetur beatus: prius tamẽ quàm ad obitum peruenerit, nequaquam beatus appellandus, ſed fortunatus. Sed hæc omnia conſequi hominem impoſſibile eſt: ſicut nec vna regio cuncta ſibiipſi ſuppeditat: ſed aliud habens, alio indiget: quæ tamen habet plurima, ea eſt optima: quemadmodum etiam hominis corpus vnum aliquod non eſt cõſummatum, quia aliud habet, alio caret. Sed quiſquis horum plurima conſtanter habuerit, & poſtea placido animo è vita exceſſerit, [e] hic apud me nomine hoc veluti rex donari meretur. Omnis autem rei oportet inſpicere exitum, quò ſit euaſura: quoniam multos Deus quibus [f] fortunas ſuppeditauerat, radicitus euertit. Hæc Solon, neque aſſentãdo Crœſo, neque vllius eum momenti faciendo, loquutus dimittitur: ſanéque eſt viſus eſſe indoctus, qui bonis præſentibus prætermiſſis, iuberet omnium rerũ inſpicere exitũ. Poſt abitum Solonis ingens deorum indignatio Crœſum excepit, quòd (vt coniicere licet) ſeipſum omnium hominũ beatiſſimũ arbitraretur. Statim igitur ei quieſcẽti ſomnium oblatum eſt, veritatem indicans malorum quæ circa filium erant euentura. Erant autem Crœſo liberi duo: quorum alter [g] qui mutus, inutilis erat: alter inter æquales in omnibus longè primus, nomine Atys. Hunc itaque Atym Crœſo ſignificat ſomnium, fore vt ferrea cuſpis traiectum interimeret. Experrectus, & ſecum rem verſans, ſomnio territus, accipit filio vxorem: & quum ſolitus eſſet præeſſe copiis Lydorum, nuſquã eum amplius ad tale munus dimittit: iacula & haſtas, omniáque huiuſcemodi quibus homines in bello vtuntur, è porticibus amouens, in thalamos infert, nequid ſuſpẽſum in filium decideret. Quum autem nuptias filii in ma-

a Quum *hoc reſponſo* premeretur.

b Alter nihil affert quod alteri ſit prorſus ſimile. Ita igitur, Crœſe, omnis homo eſt ipſa calamitas.

c Viuit in diem.

d Hic verò iſtis illũ ſuperat, quòd damnũ quidem ferre & deſideriũ explere non ita poteſt vt ille: ſed hæc ab eo arcet felicitas, expers eſt malorum: ſanus, felix ſobole, & formoſus.

e Is (meo quidem iudicio) dignus eſt, ô rex, qui nomen illud ferat.

f Felicitatem oſtentarat.

g Vitio corporis laborabat. erat enim ſurdus:

nibus haberet, aduenit Sardis quidam in calamitate positus, manibúsque non puris, natione Phryx, regio ex genere. Hunc, quum ad ædes Crœsi veniſſet, ex ritúque domestico, vt sibi expiari liceret, oraſſet, Crœsus expiauit. Modus autem expiandi propemodum is est apud Lydos qui apud Græcos. Vbi verò legitima peregit Crœsus, » percontatus est vnde ille, quisnam foret, inquiens, Homo, quis tu? & quo Phrygiæ loco profectus, domesticus mihi factus es? & quem virum aut quam fœminam interemisti? Ad quem ille respondit, Midæ Gordio prognati sum filius, nomine Adraſtus: quia fratrem meum ipsius imprudens interemi, adsum eiectus à patre, & omnibus rebus exutus. Crœsus autem inuicem ad eum his verbis inquit, Ex viris nobis amicis oriundus es, & ad amicos venisti: hîc in nostris ædibus tu manens, nullius rei indigebis. Istam porro calamitatem quamleuissimè ferendo, plurimum lucrifacies. Atque ille quidem apud Crœsum domicilium habuit. Verùm per hoc idem tẽpus apud Olympum montem Mysiæ, aper eximiæ magnitudinis extitit, qui ex hoc mõte progressus, Mysorum opera peruastabat: quémque sæpenumero Mysi aggressi, nihil admodum mali ei fecerant, sed ab eo acceperant. Ad extremum igitur missis ad » Crœsum nũciis, ita dixere, Apparuit, ô rex, apud nos maximus aper, qui agrestia corrumpit opera: quem studiosissimè captantes, interimere tamen non valuimus. Nũc itaque te obsecramus vt nobiscum filium tuum ac delectos iuuenes canésque mittas, quò belluam è regione tollamus. Hæc illis precantibus, Crœsus somnia memoria repetens, ita respondit, Filii quidem mei nolite amplius facere mentionem: neq; enim eum vobis dimitterem. nam est nouus maritus, & ista nũc sunt ei cordi. Lydorum tamen delectos & venatores omnes cum canibus vnà mittam, mandabóque euntibus vt promptissimè vobiscum belluam de regione summoueant. Hæc Crœsus respondit. Cuius verbis quum contenti nõ essent Mysii, interuenit Crœsi filius, auditísque quæ Mysii precarentur, & Crœso negante cum illis missurum se filium, » hæc inquit ad eum adolescens, [a] Pater, quæ nobis antehac aliquando honestissima » ac magnificentissima erant, vel in bella vel in venationes eundo specimen sui dare, » horũ vtroque nunc excluſum me tenes, nulla in me animaduersa neque ignauia ne- » que socordia. Nunc ergo quibus me oculis conspici oportet euntem in forum, atque » illinc redeuntem? qualis ciuibus, qualis vxori recens nuptæ videbor? cui illa viro vi- » debitur nupta? Proinde me tu aut sinas venatum ire, aut mihi verbis persuadeas, po » tiora ista esse quæ facis. Cui respondens Crœsus, Fili, inquit, neque quòd ignauiam, » neque quòd aliud quippiam iniucundum mihi animaduerterim in te, hæc facio: sed » visum quod in somnis mihi oblatum est, dixit te breuis æui futurum: quippe ferrea » periturum cuspide. Cuius visi gratia & has maturaui nuptias, nec ad ea quæ suscipiũ- » tur, dimitto, obseruans siquo pacto queam te, dum viuo, à clade subtrahere. Filius e- » nim mihi vnicus es. nanque alterum auribus captum pro nullo existimo. Ad quẽ » vicissim adolescens, Pater, inquit, tibi equidem ignoſco agenti circa me cũstodiam, » qui talem videris visionem: verùm tu illam non probè percipis: quam (quoniam te » latet) æquum est me tibi interpretari. Ais tibi somnum ostendisse, me ferrea peritu- » rum cuspide. At verò quænam manus sunt, quæve cuspis ferrea quam tu pertime- » scas? Nam si dente dixisset aut aliquo huius simili periturum me, deberes facere quæ » facis: nunc autem dixit, cuspide. Quare quum non sit nobis pugna cum viris, ire me » sinas. Et Crœsus, Euincis me, inquit, fili, ista loquens de somnio intelligẽdo. Quapro- » pter, vt abs te victus, muto sententiam, & tibi veniã do eundi ad venationem. Hæc » loquutus Crœsus, Adrastum Phrygem accersit, eique, vbi adfuit, talia inquit, Ego te » Adraste [b] calamitate præditũ (nõ ingrato tibi hæc exprobro) expiaui, & receptum do » mi habeo, omnem suppeditans sumptum: nunc ergo de me, qui prior de te bene » meritus sum, debes inuicem bene mereri. Cuſtodem te opus est esse filii mei venatũ » proficiscentis, nequi inter viã occulti grassatores in vestram perniciem prodeãt. Ad » hæc, tua interest eò te ire vbi splendor ex rebus gestis paratur, quod tibi paternũ est, » & præterea tibi robur adest. Cui Adrastus, Ego, inquit, ô rex, in istud certamen alio- » qui non pergerem: quem tali calamitate affectũ, nefas est ad æquales se conferre for- » tunatos, [c] aut velle inter eos adesse. & frequenter meipsum continui: nunc tamen » quoniam tibi hoc in animo est, cui gratificari debeo & gratiam referre pro benefi- » ciis, istud exequi paratus sum: filiúmque tuũ, quem me cuſtodire iubes, expecta in- » columem rediturum [d] cuſtodis cauſa. Posteaquam his verbis Adrastus Crœso respõ dit, mox instructi viris delectis, iuuenibúsque & canibus, discedunt. Qui vbi ad montem Olympum peruenere, belluam indagant, & inuentam circunfusi iaculis inceſſunt. Ibi hospes is qui à cæde fuerat expiatus, & vocabatur Adrastus, vibrato in

a Antehac quidem, pater, nobis licebat ex reb. pulcherrimis, & in primis generosis, nempe bella & venationes frequentando, nominis celebritatem quærere. at tu nunc vtroque istorũ excl. &c.

b Calamitate perculsum (quod non dico vt quicquam ingratum tibi exprobrem)

c Neque mihi ea est voluntas.

d Quod ad cuſtodem attinet.

aprum iaculo, nõ illum, ſed fruſtrato ictu filium Crœſi adeptus eſt. Iſte, cuſpide ictus, vocem ſomni impleuit. Quod factum quidam Crœſo nunciaturus cucurrit, peruenientſque Sardis, pugnam illi & filii necem indicauit. Crœſus autem morte filii perturbatus, eo grauius eam ferebat quòd is eum necaſſet quem expiaſſet à cæde. Et pergrauiter cladem ſuam lamentans, Iouem expiatorem inuocabat, teſtificans quæ ab hoſpite paſſus eſſet. [a]Inuocabat etiam hoſpitalem & familiarem, hũc eundem nominans deum: hoſpitalem quidem, quòd quum domum excepiſſet hoſpitem, percuſſorem filii ſui imprudens aluiſſet: familiarem verò, quòd quem pro illius cuſtode miſiſſet, eum comperiſſet maximum hoſtem. Secundum hæc, Lydi adfuerunt qui mortuum adferebant: poſt ipſum interfector ſequebatur. Stans autem hic ante cadauer, ſeſe Crœſo tradebat, manus protendens, iubénſque vt ſe ſuper cadauer mactaret, referendo tum priorem calamitatem ſuam, tum, quoniam ſuum etiam expiatorem interemiſſet, ſibi viuendum amplius non eſſe. Hæc Crœſus audiens, etſi in tanto domeſtico luctu poſitus, tamen Adraſtum miſeratus eſt, & ad eum inquit, Habeo abs te hoſpes omnem ſatisfactionem, quoniam teipſum morte condemnas. Neque verò tu huius mihi cladis author es, niſi quatenus id feciſti imprudẽs: ſed deorum quiſpiã, qui iampridem mihi ventura ſignificauit. Crœſus ergo filiũ pro dignitate ſepeliuit. Adraſtus autẽ Midæ filius, Gordii nepos, is qui tũ fratris tum expiatoris interfector extiterat, vbi ſilentiũ hominũ fuit ad ſepulchrũ, [b]ignoſcentibus ei hominibus ob quę ipſe grauiſſimè afflictabatur, ſeſe ſuper buſtũ trãſfodit. Porro Crœſus filio orbatus, ingenti in luctu duos annos egit. [c]Quem luctũ poſtea finiuit Aſtyagis Cyaxaris filii dominatio à Cyro Cambyſis filio ſublata, & res Perſarum augeſcentes: atque in ſolicitudinem venit, ſiqua ratione poſſet, potentiam Perſicã, priuſquàm magna efficeretur, occupare. Sub hãc ergo cogitationem, ſtatim tentare ſtatuit vaticinia, quæque apud Græcos, quæque in Africa eſſent, aliis aliò dimiſſis, quibuſdam Delphos, [d]quibuſdam Dodonam: nonnulli etiam ad Amphiaraum ac Trophoniũ, & alii quidam ierunt ad Branchidas oræ Mileſiæ. Atque hæc ſunt Græca ad quæ conſulenda Crœſus miſit oracula. In Africa verò ad Ammonem alios reſponſa petituros dimiſit. Omnes autem miſit exploratum oracula quid ſentirent: vt, ſi conſentanea in vero deprehẽderentur ea, ſecundò per ſuos tentaret nunquid in Perſas expeditionem moliretur. Mittens itaque ad oracula tentanda Lydos, hæc dedit eis mandata, vt qua die proficiſcerentur ex Sardibus, ab ea reliquum tempus ſupputantes, [e]quotidie oraculis vterentur, ſciſcitantes quidnam faceret Lydorum rex Crœſus Halyattæ filius: & quod ſingula oracula reſpondiſſent, id omne conſcriptum ad ſe referrent. Quid porro cætera reſponderint oracula, à nemine commemoratur: apud Delphos autem, ſimulatque ingreſſi ſunt Lydi domum, conſulturi deum, & ſciſcitaturi quod ſibi eſſet iniunctum, Pythia hexametro tenore hæc inquit,

- ,, AEquoris eſt ſpatium & numerus mihi notus arenæ.
- ,, Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.
- ,, Venit ad hos ſenſus nidor teſtudinis acris,
- ,, Quæ ſimul agnina coquitur cum carne lebete,
- ,, AEre infrà ſtrato, & ſtratum cui deſuper eſt æs.

His oraculis quæ Pythia reddidit, conſcriptis, Lydi digreſſi Sardis rediêre. Quúmque alii quos circummiſerat Crœſus, affuiſſent, tũc ſingula reſignãs, quod ſcriptum eſſet inſpexit: quorum quidem nullum probauit. Vbi autem illud Delphicum audiuit, protinus veneratus eſt, & excepit: exiſtimans ſolum eſſe Delphicũ illud oraculũ: quippe quòd comperiſſet quod ipſe fecerat. Nam poſteaquam ad petenda oracula nuntios dimiſerat, ſtatuto illo die obſeruato, tale quiddam eſt machinatus, commentando ea quæ ad deprehendendum & explicandum perdifficilia forent: teſtudinem pariter & agnum conciſos in aheno coxit, operculo aheneo impoſito. Atque ita è Delphis Crœſo reſponſum eſt. Ex Amphiarai vaticinio quidnam reſponſum ſit Lydis, quũ in ſacro illo rite ſacrificaſſent, nõ queo dicere. Nam de eo nil fertur aliud quàm quòd & hoc Crœſus verax vaticinium ſe nactum eſſe exiſtimauit. Poſt hæc autem ingẽtibus hoſtiis deum qui eſt apud Delphos exorandum ſtatuit. Immolauit enim lecta pecora numero ter mille: præterea lectos aureos & argenteos, phialas aureas, & amictus purpureos, ac tunicas ingenti pyra extructa concremauit, ſperans ſeſe aliquanto magis his rebus poſſe deum illum ſibi adiungere: iuſſis etiam Lydis omnibus, vt ſua ipſorum, quicquid tale haberet quiſque, immolaret. Quo ex ſacrificio quum immenſa vis auri defluxiſſet, ex ea dimidiatos lateres conflauit, longiores quidem, ſex palmorum, breuiores trium, craſſitudine palmari, numero centum de-

a Hoſpitalem & ſodalitium, eundem illum deum appellãs.

b Seſe exiſtimans omniũ hominũ quos vnquam vidiſſet, eſſe miſerrimum, ſeipſum ſup.

c Poſtea verò Aſtyagis Cyaxaris filii principatus à Cyro Cambyſæ filio ſublatus, Crœſi luctũ inhibuit, eũmque in ſolicitudinẽm cõiecit quomodo poſſet, priuſquam Perſæ magni facti eſſent, creſcentem eorum potentiam ſubuertere.

d Quibuſdam ad Phocenſium vrbem, Abas, quibuſdam.

e Singuli eodẽ die oraculum conſulerẽt.

cem & ſeptem: quorum quatuor erant auri excocti, ſinguli pondo duorum & dimidii talenti: cæteri verò, auri albidi, pondo binûm talentorum. Fecit quoque leonis effigiem ex auro excocto, decem talentorum pondo: qui leo dum templum Delphicũ deflagrauit, à ſemilateribus decidit: (ſuper illos enim erat collocatus) & nunc in Corinthiorum theſauro repoſitus eſt, pondo ſex talentorum atque dimidii, eliquatis tribus talentis ac dimidio. Hæc Crœſus vbi perfecit, Delphos miſit, cúmque eis hæc alia, duas grandi forma pateras, auream argenteámque: quarum aurea intrantibus templum ad dexteram poſita erat, argentea ad ſiniſtram. Quæ & ipſæ, quum templũ incenſum eſt, amotæ fuerunt, aureáque in Clazomeniorum theſauro poſita, pondo talentorum octo & dimidii, præterea minarum duodecim: argentea ad ſuggrundam anguli templi, ſexcentarum amphorarum capax: in quam miſcebatur vinum à Delphis Theophaniæ feſto: opus (vt Delphi aiunt) Theodori Samii, vt & ego arbitror: non enim mihi videtur opus vulgare. Miſit præterea dolia argentea quatuor, quæ in Corinthiorum theſauro ſunt collocata. Donauit item aquiminaria duo, aureum argenteúmque: quorum in aureo inſcriptum eſt, donarium eſſe Lacedæmoniorum: non rectè, quoniam & hoc Crœſi eſt. ſed quidam Delphorum gratificari Lacedæmoniis volens hoc inſcripſit: cuius nomen ego cognitum habens, non tamen promam. Verùm puer per cuius manus fluit aqua, Lacedæmoniorum eſt, ſed eorum neutrum aquiminare. Alia quoque cum his permulta Crœſus dona miſit non inſignia: item fuſilia ex argento orbiculata: necnon mulieris ſimulacrum tricubitale, quod Delphi narrant eſſe effigiem piſtricis Crœſi. Super hoc donauit vxoris ſuæ monilia à collo pendẽtia, ac zonas, [a] quæ Delphos Crœſus tranſmiſit. Amphiarao inſuper, cuius & virtutem audierat & cladem, donauit clypeum ex auro totum, totámque ex auro ſolido haſtam, & [b] xyſtum cum ſuis iaculis aureum. quæ ambo ad meam vſque memoriam apud Thebas repoſita fuerunt in Iſmenii Apollinis tẽplo. Hæc dona Lydis portaturis ad oracula Crœſus iniunxit vt interrogarent an aduerſus Perſas Crœſus ſumeret expeditionem, & aliquorum hominum auxilia adſciſceret. Lydi vbi eò quò dimittebantur peruenerunt, donariis oblatis, oracula conſuluerunt his verbis, Crœſus Lydorum aliarúmque nationum rex, [c] iſta in hominibus ſola eſſe vaticinia ſentiens, idcirco qualia debita ſunt dona dat, vóſque percontatur an aduerſus Perſas ſit profecturus in expeditionem, & ſocialem aliquem exercitum ſibi adiuncturus. Atque hi quidem hæc interrogarunt. Oraculi autem vtriuſque in idem concurrebant ſententiæ, prædicentes Crœſõ fore vt ſi arma Perſis inferret, magnũ imperium euerteret. Conſulebant etiam vt potentiſſimos Græcorum ad comparãdos ſibi ſocios exquireret. His reſponſis relatis atque auditis, Crœſus ita elatus animo eſt vt omnino conciperet ſpem ſe euerſurum eſſe imperium Cyri: ac rurſus mitteret Delphos ad Pythiam dona, in ſingulos viros, quos illic multos eſſe audiebat, binos auri ſtateres. Ob quæ munera Delphi viciſſim Crœſo Lydíſque donarunt primas in conſulendo [d] oraculo partes, primúmque in ſedendo locũ, & ius perpetuum cuique volenti adſcribi in numerum Delphorum. Cæterùm donis Crœſus proſequutus Delphos, tertiò vaticinium conſuluit, [e] quòd videlicet illud verax ſibi eſſe cõperiſſet. Quærebat autem an diuturnum ſibi foret imperium. Cui Pythia in hæc verba reſpondit,

» Regis apud Medos mulo iam ſede potito,
» Lyde fugam mollis ſcrupoſum corripe ad Hermum,
» Néve mane: ignauus poſito ſis Lyde pudore.

His ex verſibus, quum allati eſſent, multo magis quàm ex cæteris voluptatem Crœſus accepit, ſperans fore vt nunquam apud Medos mulus pro viro regnaret: & proinde nec ipſe nec poſteri ſui principatu abrogarentur. Poſt hæc putauit ſibi curandũ vt potentiſſimos Græcorum ſibi conciliaret. Idque veſtigando, comperit Lacedæmonios atque Athenienſes eos eſſe, quòd alteri in Dorico genere, alteri in Ionico antecellerent. [f] Nam de his ita antea iudicabatur, quum ab initio altera gens foret Pelaſgica, altera Hellenica, *hoc eſt Græca*: quarum hæc nunquam ſolum mutauit, illa aſſiduè multúmque eſt peruagata. Etenim ſub Deucalione rege oram Phthiotidem incoluit, ſub Doro Hellenis filio regionem quæ ad Oſſam & Olympum iacet, nomine Iſtiæotim: vnde à Cadmæis eiecta, coluit in Pindo locum quem vocant Macednum. Inde rurſus in Dryopidem commigrauit, atque ita in Peloponneſum venit, Doricáque cognominata eſt. Cæterùm qua lingua Pelaſgi ſint vſi, pro certo affirmare non poſſum: [g] ſed coniectura ſignorũ licet dicere eandem qua nunc Pelaſgi vtuntur qui ſupra Tyrrhenos vrbem Creſtonem incolunt, quodam tẽpore finitimi

a Et hæc quidem Delphos Crœſ.

b Haſtile cum ſuis ſpiculis.

c Exiſtimãs ſola hæc eſſe inter homines oracula, mittit vobis dona veſtris inuentis conuenientia.

d Et renuntiando oraculo. Valla legit ἀπαλλάττων, pro ἀγγελλων.

e Poſtquam enim oraculum illud verax eſſe comperiſſet, eo ad ſatietatem vſque abutebatur.

f Nam hæ duæ gẽtes antiquitus præcellere iudicabãtur, vna videlicet Pelaſgica, altera verò Hellenica quarum iſta quidẽ nunquam alio demigrauit, illa verò valde multumque ſit vagata.

g *Totum hunc locũ ſic interpretor, qui in Græco etiam exemplari prorſus eſt perturbatus*', Sed ex cõiecturalicet dicere, eius linguæ fuiſſe cuius ſunt hodie ii ex

eorum qui nunc Dores vocantur, tunc incolentes regionem quæ nunc Theſſalia nominatur, & Placiam, & Scylacen: quum Pelaſgi habitarent ad Helleſpontum, qui contermini Athenienſium erant: aliáque omnia Pelaſgica oppida nomen immutarunt. Quibus ſignis coniectantes oportet dicere, Pelaſgos barbara lingua fuiſſe: & ſi tota gens Pelaſgica talis erat, gentem Atticam vtpote Pelaſgicam, quum in Hellenes, *id eſt Græcos*, tranſiit, linguam ſimul iſtorum perdidiſſe. Etenim neque Creſtoniatarum loquela cum vllo circà populorum conſentit, & Placianorum ne ſecum quidem ipſa. Per quod declarant, quam linguæ figuram obtinebant quum in hæc loca trãſierunt, eandem ſe nunc cõſeruare. At natio Hellenica, *id eſt Græca*, ex quo exiſtit, eadem lingua ſemper eſt vſa, vt mihi videtur: ideo imbecillis, quòd ex Pelaſgica fuit abſciſſa, & ab exiguo initio profecta, mox in multas gentes augeſcẽs, tum aliarũ, tum præcipuè barbararũ frequentia ſe ad illam cõferente. Quæ cauſa mihi videtur fuiſſe cur gens Pelaſgica, quòd Græca eſſet, nequaquam magnos profectus fecerit.

Pelaſgis qui ſupra Tyrrhenos Crotona ciuitatem incolunt, & olim finitimi erant iis quos nunc Dores vocant: tum videlicet quum eam quam nunc appellant Theſſalicam regionẽ incolebãt: & ii quoque Pelaſgi qui Placiam & Scylacen cõdiderunt, & Athenienſium contubernales fuerunt.

Ex his, inquam, coniectura facta, dicere licet, Pelaſgos olim barbarè fuiſſe loquutos. Nam & Crotoniatæ & Placieni lingua quidem diſſident à ſuis vicinis, inter ſe verò conueniunt: & ſatis oſtendũt ſe eam ipſam linguæ formã conſeruaſſe quam habebant quum in eas regiones migrarent. Itaque ſi tota gens Pelaſgica talis erat, Atticæ regionis incolæ Pelaſgi, & quæcũque aliæ Pelaſgicæ ciuitates nomen mutarunt, quũ in Hellenas mutarentur, ſuam etiam linguã dedidicerunt. Gẽs autem Hellenica ſẽper ex quo extitit, eadem lingua vſa eſt, vt mihi videtur: quúmque à Pelaſgis abſciſſa, imbecilla eſſet, à tenuibus quibuſdã principiis progreſſa, valde multis gentibus & frequentibus etiam barbaris cũ ea ſeſe coniungentibus, in multitudinem excreuit. Et ſic quoque mihi videtur Pelaſgica gens, quum barbara eſſet, magnopere non creuiſſe.

Ex his igitur gentibus, Atticam Crœſus audiebat obtineri, [a] oppreſſámque eſſe à Piſiſtrato Hippocratis filio. Hic enim ea tempeſtate tyrannus Athenis erat. Cuius patri, quum priuatus ſpectaret olympia, ingens contigit portentum. Nam quum hoſtiam immolaſſet, ahena (vt impoſita erant) plena & carne & aqua, abſque igne efferbuerunt, ita vt aqua redundaret. Quod portentum conſpicatus Chilon Lacedæmonius, qui fortè aderat, ſuaſit ei, primùm, ne vxorem fœcundam duceret domum: ſecundo loco, ſi vxorem haberet, eiiceret: & ſiquidem ex ea filium ſuſtuliſſet, abdicaret. Huius conſilio nõ perſuaſus Hippocrates, hunc poſtea Piſiſtratum filium ſuſtulit, qui in ſeditione littoralium, quibus præerat Megacles Alcmæonis filius, & campeſtrium, quibus præerat Lycurgus Ariſtolaidis filius, terũam ſeditionem excitauit, tyrannidem affectans: contractiſque ſeditioſis, per cauſam tutandi montanos, huiuſcemodi rem machinatur: Seipſum ac mulos quũ vulneraſſet, agitauit vehiculum in forum, tanquam elapſus ex hoſtibus, quem rus proficiſcentem illi prorſus interimere voluiſſent: & populũ precatus eſt vt aliquid cuſtodiæ circa ſe obtineret, quum prius ſpecimen ſui edidiſſet in expeditione cõtra Megarenſes, cui præfuerat, capta Niſæa, aliiſque præclaris operibus editis. Populus igitur Athenienſis, ita deceptus, dedit ei quoſdam è ciuibus delectos pro ſatellitibus, non qui haſtas ſed clauas ferrent, Piſiſtratum ſectantes. Cum quibus ille impetu facto arcem occupauit: & inde Athenienſium imperio potitus, nullis qui tum erant magiſtratibus perturbatis, neque legibus mutatis, ſed in præſenti ſtatu manens, vrbẽ bene ac pulchrè exornauit. Sed nõ multo pòſt tempore milites Megaclis & Lycurgi concordibus animis eum eiecerunt. Hunc igitur in modum Piſiſtratus primùm obtinuit Athenas, & tyrannidem nondum valde ſtabilitam amiſit: cuius eiectores rurſus inter ſe ſeditiones redintegrarũt. Hac autem ſeditione Megacles fatigatus, Piſiſtratum miſſo caduceatore inuitat nũquid velit filiam capere vxorem, addita tyrannidis conditione. Accipiente verò conditionem Piſiſtrato, machinati ſunt ad illum reſtituendum, rem (vt ego comperio) longè ſtultiſſimam: (quandoquidem iam olim diiudicatum eſt Græcam gẽtem dexteriorem eſſe quàm barbaram, & magis ab ineptiis abhorrentem) præſertim ſi iſti ex Athenienſium numero, qui inter Græcos feruntur ſapientia primi, talia ſunt machinati ſunt. Erat in tribu Pæaniea mulier nomine Phya, tribus digitis minus ſtatura quatuor cubitorum: alioqui formoſa. Hanc mulierem omni armatura quum inſtruxiſſent, in currúmque ſuſtuliſſent, compoſitam in eum habitum quo venuſtiſſima videnda eſſet, in vrbem agunt, præmiſſis qui præcurrerent præconibus, quique quum in vrbem veniſſent, hæc mandata exequerentur, his verbis, Athenienſes, bona mente excipite Piſiſtratum, quem Minerua ipſa præcipuo inter homines honore proſequuta, in ſuam reducit arcem. Illi igitur paſſim euntes talia prædicarunt: & ſtatim rumor in tribus emanauit, Piſiſtratum à Minerua reduci. Qui verò in vrbe erant, perſuaſi hanc mulierem eſſe deam ipſam, fœminæ ſupplicarunt pariter, & Piſiſtratum acceperunt. Hunc in modum quem diximus, recuperata tyrannide, Piſiſtratus, ex pactione quam inierat cum Megacle, filiam eius duxit vxorẽ. Verùm quum & filii eſſent ei adoleſcentes, & Alcmæonidæ dicerentur obnoxii eſſe crimini piaculari, nolens ex nouo coniugio liberos tollere, [b] haud legitimè coibat cũ vxore. Quam rem quum inter illicita occultaſſet, poſtea ad matrem retulit, enuntiaret id nécne. Mater viro indicauit. Iſte verò iniquo animo ferens ſe à Piſiſtrato contumelia affici, vt erat iratus, [c] milites homini infenſos reddidit. Quæ fieri Piſiſtratus contra ſe animaduertens, regione prorſus abſcedit: & vbi Eretriam peruenit, vnà cũ filiis deliberat. Quum autem ſententia Hippiæ præualuiſſet, de tyrannide rurſus re-

a Et dominari.

b Nón coibat cum vxore vt moris eſt. Et illa quidẽ initio hoc tegebat, poſtea verò matri, ſiue percontanti, ſiue minus, expoſuit: & iſta rurſus marito.

c Poſitis inimicitiis in gratiam rediit cũ ſeditioſis.

cuperanda, [a] aliquot ciuitates excitauerunt, quæ ipſis nonnihil benevolæ erant. Et cum aliæ complures contulerunt pecuniæ multum, tum verò Thebani plurimũ. [b] Poſt hæc non ita multo interiecto tempore, omnia ad reditum eis in expedito fuerunt. Nam & ex Peloponneſo Argiui aderãt mercede conducti, & Naxius quidam, nomine Lygdamiş, vltro adueniens, multum alacritatis addidit, allatis & pecuniis & copiis. Profecti autem Eretria, anno vndecimo vertente redierunt, & primùm in Attica Marathonem occuparunt. Ad quos interea ibi caſtra habentes cum ſeditioſi ex vrbe ſe cõferebant, tum alii ex tribubus cõfluebant, quibus erat tyrannis quàm libertas iucundior: atque ita cõgregabantur. Cæterùm Piſiſtratus quãdiu pecuniam cogebat, & poſtea Marathonem tenebat, Athenienſes qui intra vrbẽ degebant, rem nihili fecerunt: ſed vbi acceperunt eum ex Marathone vrbem verſus mouere, ita domum ad ſe defendendos obuiam tendunt. Iſti igitur cum omnibus copiis infeſti in illos redeuntes tendebant. Quũ autem qui cum Piſiſtrato erant è Marathone digreſſi, ſimul contra vrbem irent, & in eundem locum conueniſſent, perrexerunt ad Mineruæ Pallenidis fanum, [c] altrinſecúſque arma poſuerunt. Hìc diuina pompa fungens Amphilytus Acarnan ariolus, [d] Piſiſtratũ cui aſſiſtebat adiit, & hexametro carmine vaticinatus eſt, inquiens:

» [e] Eſt nummus proiectus, item ſunt retia tenta:
» Nocte meant thynni claro ſub ſidere lunæ.

Hoc ille oraculum diuino afflatus ſpiritu reddidit. Piſiſtratus verò, eo percepto, & ſe illud accipere affirmauit, & in Athenienſes vrbe egreſſos copias duxit. At illi tunc ad prandium ſe conuerterant, & ſecundum prandium partim ad talos, partim ad ſomnũ. In hos igitur impetu facto, qui cum Piſiſtrato erant, eos in fugam vertũt. Ipſis autem fugientibus ſolertiſſimum conſilium Piſiſtratus excogitauit, [f] vt Athenienſes nec amplius caperentur, & tamen diſſiparentur: Pueros iuſſos conſcendere equos præmiſit, qui aſſequendo fugientes, mandata Piſiſtrati dicerent, iuberéntque eos bono animo eſſe, & ad ſua quenque abire. Ita audientibus dicto Athenienſibus, Piſiſtratus tertiò potiùs Athenis, tyrannidem ſtabiliuit tum auxiliariorum copiis, tum pecuniarum prouentibus, partim indidem, partim à flumine Strymone comparatis. Filios quoque eorum Athenienſium qui perſtiterãt, nec è veſtigio fugam fecerant, prò obſidibus ſumptos, in Naxum tranſtulit. Hanc enim inſulam bello ſubegerat, Lygdamidique permiſerat, quũ antehac etiã Delum inſulam ex oraculis expiaſſet. Expiauit autem, quatenus proſpectus à templo ferebatur, eatenus ex omni loco cadaueribus effoſſis, & in alium eiuſdem inſulæ locum tranſlatis. Itaque Piſiſtratus tyrannide potitus eſt, Athenienſium aliis in prælio cæſis, aliis vnà cum Alcmæonidis domo profugis. [g] Hunc ita Athenienſibus imperantem ea tempeſtate Crœſus audiebat: Lacedæmonios quoque magnis è cladibus ereptos, & iã Tegeatibus bello ſuperiores eſſe. Quippe ſub Leõte & Hegeſicle Spartę regnãtibus, Lacedemonii quũ cętera bella proſperè geſſiſſent, aduerſus ſolos Tegeates cladẽ acceperãt. Et antea fere ex omnib⁹ Græcis peſſimè morati fuerãt, [h] tã circa ſe quàm circa hoſpites nullo cõſuetudinis conuerſationiſque commercio. quæ inſtituta in melius mutauere, Lycurgo, viro inter Spartiatas probato, Delphos ad oraculum profecto: cui, ſimulatque in ędem ingreſſus eſt, Pythia hæc inquit,

» Ad mea veniſti præpinguia templa Lycurge,
» Grate Ioui & cunctis qui tecta tuentur olympi.
» Ambigo vaticiner ſis vtrum vírne deúſne:
» Sed multo magis eſſe deum te credo Lycurge.

Nonnulli præter hæc aiunt Pythiam ei expoſuiſſe inſtituta quæ nunc à Spartiatis ſeruantur. Ipſi tamen Lacedæmonii volũt Lycurgum, quum eſſet tutor & idem patruus Leobotæ Spartiatarũ regis, è Creta hæc attuliſſe. Siquidem quum primum tutor factus eſt, omnia iura immutauit: deditque operam nequis ea tranſgrederetur: deinde verò quæ ad bellũ pertinent, [i] enomotias, triacadas, & ſyſſitia: ſuper hæc inſtituit *tribunoſ plebis*, ephoros ac ſenatores. Ita illi ad rectum vitæ genus tranſlati ſunt à Lycurgo: quem vita defunctum, delubro ædificato egregiè colunt. [k] Ex quo, cum bonitate ſoli, tum nõ exigua hominum copia, diſcurrerunt ſtatim, ac benignè rem geſſerunt. Nec amplius cõtenti otio frui, quum ſe Arcadibus præſtantiores eſſe arbitrarentur, de omni illorum terra occupanda oraculum Delphicum conſuluerunt. Quibus Pythia reſpondit,

» Me petis Arcadiam? multum petis: haud tibi tradam.
» Multi apud Arcadiam veſcentes glande viri ſunt,

a Manera collegerũt ex vicibus antea ſibi vtcũque cognitis.

b Poſtea verò (vt paucis abſoluam) tempus emerſit, & omnia ad reditum fuerunt ipſis parata.

c Peruenit, & arma ex aduerſo poſuit. Ibi verò diuino impulſu fretus. Amph.

d Piſiſtrato adfuit, & ad eũ accedens, hex.

e Verriculum iactũ eſt, expanſáque retia, nocte Mox aderunt thynni cl.

f Ne diſperſi Athenienſes amplius conglobarentur.

g Crœſus igitur per id tempus Athenienſes eò redactos eſſe intellexit: Lacedæmonios autem mag.

h Nullo neque inter ſe neque cum peregrinis commercio. ſed ad æquam & honeſtis legibus inſtitutã gubernationẽ ſic tranſierunt.

i *Enomotiæ erant viginti quinque virorum collegia, & ſecundũ alios plurium: eráţque hic ſextus à rege magiſtratus. Triacades, triginta virorum collegia. Syſſitia, cœtus in quos diſtributi ciues, cibũ communiter capiebant.*

k Quumque in fertili & populoſa regione verſarentur, excurrerunt ſtatim, ac proſperè rem geſſ.

Qui te reiicient tibi ego haud inuidero quicquam,
Saltandam Tegeam planta plaudente daturus:
Vtque queas campum metiri fune feracem.

Hæc reſponſa vbi accepere Lacedæmonii, à cæteris Arcadibus abſtinentes, bellum intulere Tegeatibus, ferentes ſecum compedes: videlicet captioſo freti oraculo, tanquam eſſent ipſi redacturi Tegeatas in captiuitatem. Verùm congreſſi prælio ac fugati, quicunque eorum viui ſunt capti, eiſdem quas ipſi attulerunt compedibus inditi, campum Tegeatem metiti fune coluerunt. Compedes autem quibus vincti fuerant, ad noſtram vſque memoriam incolumes fuere circa templum Mineruæ Aleæ *apud Tegeam* ſuſpenſæ. Atque ſuperiore quidem bello Lacedæmonii aduerſus Tegeatas aſſiduè ſemper malè pugnauerant: Crœſi tamen ætate & Anaxandridæ Ariſtoníſque, regum ſuorum, longè ſuperiores contra eoſdem extiterunt, hunc in modum tales effecti: Quum ſemper in bello à Tegeatibus ſuperarentur, miſſis Delphos conſultoribus, oraculum ſunt ſciſcitati quémnam deorum placarent vt Tegeatum victores exiſterent. His Pythia reſpondit, id fore ſi oſſa Oreſtis filii Agamemnonis referrent. Cuius vrnam quum nequirent inuenire, rurſus ad deum mittũt de loco ſciſcitatum in quo ſitus Oreſtes eſſet. Hæc nunciis interrogantibus, ita Pythia inquit,

Eſt quædam Arcadiæ Tegea, in regione patenti:
Hìc duo flant venti vi peruehemente coacti,
[a] Forma hoſtis formæ, & plagæ ſuperindita plaga,
Hìc Agamemnonides terra omniparente tenetur,
Quo tu ſublato Tegeæ ſperabere victor.

Vbi hæc audierũt Lacedæmonii, nihilo tamen minus [b] inuẽtione fruſtrabantur, etſi omnia diſquirentes: donec Liches, vnus Spartiatarum, eorum qui benemeriti vocãtur, comperit. [c] Sũt autem benemeriti, ex ciuibus ſemper militia equeſtri perfunctis, quini quotannis, qui quo anno ex equitibus Spartiatis exeunt, ne torpeſcant, alii aliò mittũtur. Ex his Liches quum eſſet, rem illam apud Tegeam adinuenit, fortuna pariter atque ſolertia vſus. [d] nam quum Tegeates à Lacedæmoniis hoc anno cõmercio mutuo adeundi eſſent, & iſte in ærariam officinam veniſſet, intuebatur ferrum dum procudebatur. Quo in ſpectaculo admirabundũ animaduertens faber ferrarius, intermiſſo opere, Quãto magis Lacon hoſpes, inquit, admirarere, ſi idem quod ego tu noſſes, qui tantopere admiraris ferrarium opificiũ. In hac enim corte puteum facere quum vellem, incidi in loculum ſeptem cubitorum: & quia incredulus eram omnino fuiſſe maiores quàm nunc ſunt homines, aperui eum, & inueni cadauer æquali cum loculo longitudine: quam vbi menſus ſum, iterum obrui. Hæc illo referente quæ viderat, Liches conſiderans, coniectauit hunc ex oraculo eſſe Oreſtem, hac videlicet coniectura: duos quidem quos cernebat fabri ferrarii folles, totidem comperit eſſe ventos: incudem verò & malleum, [e] formam formæ hoſtẽ: ferrum verò quod procuderetur, [f] plagam ſuperinditam plagæ: hac ratione id coniectans, quòd in plagam hominis ferrum inuentum ſit. Hæc itaque ſecum agitans, Spartam regreſſus, rem omnem Lacedæmoniis refert. Illi [g] ex compoſito hominem criminis conuictum exilio damnant. Qui in Tegeam profectus, & calamitatem ſuam referens fabro ferrario, conducit ab eo nolente vendere cortem. Ibique aliquandiu habitans, vbi rem cognouit, effoſſo ſepulcro oſſa collegit, eáque portãs Spartam rediit. Quo ex tempore Lacedæmonii quoties cum Tegeatibus congreſſi ſunt, ſuperiores extitêre: præterea verò magna etiam pars Peloponneſi iam eis parebat. Hæc itaque omnia Crœſus audiens, miſit nuntios Spartam cum muneribus, ad rogandam belli ſocietatem, iuſſos dicere quæ oporteret. Ii poſtquam peruenerunt, Nos (aiunt) Crœſus miſit, Lydorum aliarúmque gentium rex, ita inquiens, Lacedæmonii, quoniam deus oraculum reddidit vt Græcam mihi ſocietatem adſciſcerem, & vos inter Græcos antecellere audio, ſtatui vos mihi in ſocietatem ex oraculo prouocandos, ad ineundam mecum quam cupio amicitiam atque ſocietatem, citra dolum fraudémq;. Crœſus hæc per legatos nuntiauit. Quorum aduentu Lacedæmonii, qui & ipſi oraculum audierant, gauiſi, fœdus cum eis hoſpitii ſocietatíſque inierunt. Etenim iam antea intercedebant nonnulla Crœſi in Lacedæmonios beneficia. Nam quum illi miſiſſent Sardis ad aurum coemendum, quo vſuri erant in id ſimulacrum Apollinis quod nunc poſitum eſt [h] apud Laconicam in Thornace, eo auro ſunt à Crœſo donati. Qua de re Lacedæmonii, quódque ſe amicos ille præ omnibus Græcis delegiſſet, ſocietatem admiſerunt, & hoc denuntianti ſeſe paratos exhibuerũt. Quod vbi

extrinſecus

a Hic typus antitypus, noxæ & ſuperindita noxa. *Quid autem hoc ſibi velit, paulo pòſt exponetur*

b Ab inuentione aberant.

c Benemeriti autem iſti, *ſeu beneficij*, ſũt quini cibes ex equitibus ætate maximè proiecti, qui ſingulis annis exeũt. Quos oportet eo anno quo egrediũtur, communi conſilio ex equitibus Spartanis alios aliò dimiſſos, nuſquam moram trahere.

d Nam quum Lacedæmoniis Tegeatas adeundi facultas hoc tempore eſſet.

e Typum eſſe & antitypum. *Typum uocat malleum ictum incudi impingentem: quem quũ uiciſſim repellat incus, antitypus uocatur, quaſi uiciſſim feriens.*

f Noxam ſuperindi tam noxæ: hac rat. id con. quòd in damnũ hominis fer.

g Per ſimulationẽ hominem crimine intentato, exil.

h Apud Thornacem Laconicæ regionis. Et tum denũt. ſeſe par. exhibuerunt: tum etiam fabricati erat.

fecerunt, pateram aheneam labiorum tenus frequentibus animalibus extrinsecus cælatam, triginta amphorarum capacem, dono afferebant, volētes Crœsum remunerari: sed eam Sardis non pertulerunt, propter alterutram harū quæ feruntur causarum. Lacedæmonii quidem aiunt hanc pateram, dum ferretur Sardis, [a] quum Samum appulsi essent, à Samiis fuisse interceptam: qui, cognita re, nauibus istos longis aggressi fuere. Ipsi verò Samii aiunt Lacedæmonios qui pateram portabant, serò venientes, quum audissent Crœsum captum esse eum Sardibus, illam in Samo vendidisse viris priuatis, qui eam Iunonis templo dedicauere: & illos qui vendidissent, Spartam reuersos, forsitan dixisse à Samiis sibi fuisse ereptam. De patera ita res se habet. Crœsus autem elusus oraculo, aduersus Cappadociam exercitus comparabat, spe & Cyrum & potētiam Persicam euertendi. Cui in hac apparanda expeditione occupato, Lydus quidam nomine Sandanis, & antehac pro circunspecto habitus, & ob hanc quam dixit sentētiam plus nominis apud Lydos consequutus, » hunc in modum Crœso consuluit; Aduersus tales viros expeditionem paras, rex, » qui coriacea subligacula, qui è corio reliquam vestem ferunt: qui non quibus vo- » lunt cibis vescuntur, sed quos habent, vtpote regionem asperam incolentes. Ad hæc » potu non vini vtuntur, sed aquæ: non ficos ad comedendum, nec aliud quicquam » boni habentes. quibus quum nihil sit quod eripias, si viceris: sin victus fueris, ani- » maduerte quot bona amittes. Vbi gustauerint illi nostra bona, circunsistēt nos, nec » abigi poterunt. Equidem diis habeo gratiam, qui non induxerunt in animum Per- » sis vt Lydos inuaderent. Hæc loquutus, non tamen Crœsum flexit. Etenim Persis, antequam Lydos subigerent, nihil erat neque lautum neque opiparum. Porrò Cappadoces à Græcis Syri nominantur: & erant hi Syri, antequam Persæ imperitarent, ditionis Medorum: tunc autem Cyro parebant. Siquidem imperium Medicum ac Lydum disterminabat fluuius Halys, qui ex Armeno monte profluens, primùm Cilicas, dehinc Matienos qui sunt ad dexteram, & Phrygas qui sunt ad læuam: tum boream aduersus tendens, Syros, Cappadoces, Paphlagonésque interfluit: Cappadoces à dextra, Paphlagones à siniſtra perstringens. Ita flumen Halys cuncta ferè superiora Asiæ, à mari quod Cypro obiectū est, ad Euxinum vsq; Pontū dirimit. Est autem dorsum totius huius regionis, longitudine quinque dierum itineris viri expediti. Itaq; aduersus Cappadociam Crœsus cum exercitu profectus est, cupidus cum hanc partem soli fœcundi suo adiiciendi, tum vel magis, fiducia oraculorū, Cyrum vlciscendi: propter Astyagem, Cyaxaris filium, Medorum regem, affinē suum, quē Cyrus Cambysis filius prælio victum ceperat. Erat autem Crœso Astyages hūc in modum affinis: Apud Scythas pecuarios quum esset seditio, caterua quædā eorum [b] secessit in terram Medicam, qua tempestate Medorum tyrannus erat Cyaxares, Phraortæ filius, Deiocis nepos. qui Scythas hos, vtpote supplices, initio benignè alloquebatur ac plurimi faciebat, adeo vt pueros eis traderet imbuendos tum lingua Scythica, tum artificio arcus vtēdi. Interiecto deinde tempore, quum Scythæ venatum assiduè irent & semper aliquid afferrent, nonnunquam tamen contingebat vt nihil caperent. Quos ita reuertentes manibus manibus [c] Cyaxares (erat enim, quum ingenti tenebatur ira, peracerbus) probris insectabatur. Id illi, vt se indignū, à Cyaxare pati non ferentes, cōsilio habito decreuerunt vt aliquem eorum puerorum quos docerent, trucidarent: apparatúmq; vt feras apparare consueuerant, Cyaxari offerrent, perinde atque ferinam. idque quum obtulissent, quamcelerrimè se ad Halyattem Sadyattis filium Sardis conferrent. Quod & factum est. nam & Cyaxares & qui aderant conuiuæ, ex his carnibus gustauerunt: & Scythæ perpetrato hoc, Halyatti se supplices præbuerunt. Quos postea reposcenti Cyaxari (quòd Halyattes reddere abnuerat) bellum inter Lydos Medósque quinquennale conflatum est. Quo in bello aliquoties Medi victores extiterunt, & nocturnum quoddam prælium gesserunt. Sexto autem anno signis collatis, quum æquo marte certarēt, [d] stante pugna contigit vt repente dies nox efficeretur. Quam immutationē huius diei futuram Thales Milesius Ionibus prædixerat, hūc ipsum annū præfiniēs quo immutatio facta est. Lydi ac Medi vbi diē noctescere viderunt, à pugnādo destiterūt: eóque propēsius ad pacē inter se constituēdam festinauerunt, autoribus conuictionis Syennesi Cilice & Labyneto Babylonio: qui vt iusiurandum intercederet & reconciliatio affinitate fieret, properarunt, decernentes ab Halyatte Arienam filiam Astyagi Cyaxaris filio nuptum dandam: quoniam sine vehementi necessitudine conuictiones stabiles iniri non queunt. Ineunt autem hæ gentes fœdera cum cætera ritu Græcorum, [e] tum feriēdo brachia quâ illa humeris cōnectūtur, ac mutuum sanguinem

a Quum circa Samum essent.

b Subduxit se

c Cyaxares (erat enim, vt re ipsa ostēdit, iræ impos) asperè admodū & indignè tractauit.

d Inter pugnandū

e Tum secādo brachia vsquedùm sanguis profluat, ac mutuò illum delingēdo. Vt legatur ἀμαῤῥοῶσιν, pro ὁμορροῶσιν. Vide Tacitum, lib. 12.

delingendo. Hunc igitur Aſtyagem auum ſuum materñum Cyrus bello victum tenebat, ob eam quam in ſequentibus indicabo cauſam. Quo nomine Crœſus ei infenſus, nunquid inferret Perſis bellũ, ad oracula *cõſulenda* miſerat. Et quũ reſpõſum reddidiſſet [a] haud ſyncerũ, [b] ſecum facere interpretatus, in expeditionẽ profectus eſt [c] aduerſus quandam Perſarum partem. Atque vbi ad Halym flumen peruenit, tunc (vt ego quidem ſentio) pontibus ibi ſitis copias traduxit: vt autem Græci dictitant, Thales Mileſius traductor extitit. Nam quũ incertus animi Crœſus foret qua parte fluminis traiiceret exercitum (nullos dum enim ex illis põtibus ea tẽpeſtate fuiſſe) fertur Thales, qui in his caſtris aderat, feciſſe vt fluuius qui ad læuam exercitus fluebat, flueret etiam ad dexteram. Feciſſe autem hunc in modum: Foſſam peraltam, exorſus ſupra caſtra, ductam in ſpeciem lunæ depreſſit, quæ caſtra, vt erant metata, à tergo amplecteretur: in quam quum traduxiſſet ex priſtino alueo fluuium, iterum eum vbi exercitus traiectus eſſet, in ſuum alueum refunderet. Itaque quum celerrimè fluuius diuiſus eſſet, vtrinque vado meabilis effectus eſt. Quidam verò aiunt veterem etiam omnino exaruiſſe alueum. Cui rei equidem non accedo. quo enim modo qui rurſum redierunt, illum tranſiuiſſent? Crœſus igitur exercitu traiecto, venit in Cappadociæ locum qui dicitur Pteria, omnium eius regionis tutiſſimum, iuxta vrbem Sinopem, ferè ad pontum Euxinum ſitam. Hìc ſtatiua habens, prædia Syrorum vaſtat, & vrbem Pteriorum expugnat diripítque. Cepit quoque cunctas circà vrbes, Syros nihil commeritos exterminans. Hinc Cyrus coacto ſuo exercitu, ſumptúſque omnibus qui in medio incolebant, obuiam pergit: miſſis tamen antequam exercitum educeret, caduceatoribus ad Iones tentandos vt ad ſe à Crœſo deficerent. Illis abnuentibus profectus caſtra contra Crœſum poſuit: ibidémque in regione Pteria pro ſe vterque alterum laceſſere. Commiſſáque acri pugna, & multis vtrinque cadentibus, ad extremum noctis interuentu dirimuntur neutri victores. Atque hunc in modum duo exercitus dimicauerũt. [d] Crœſus à ſuo exercitu incuſatus quòd cum Cyri multo maioribus copiis conflixiſſet, poſtero die quum Cyrus ipſum ſuperſederet inuadere, regreſſus eſt Sardis, habens in animo euocare AEgyptios ex fœdere: quorum cum rege Amaſi, ante quàm cum Lacedæmoniis, ſocietatem inierat: accerſere etiam Babylonios, cum quibus & ipſe fœdus percuſſerat: (erat autem Babyloniorum tyrannus ea tempeſtate Labyneetus) denuntiare item Lacedæmoniis vt ad certam diem præſto eſſent: hiſque & ſuis copiis coactis, vbi per hyemem quieuiſſet, initio ſtatim veris tendere aduerſus Perſas. Hæc deſtinans Crœſus, abiit Sardis, dimiſitque caduceatores ad ſocios, edicens vti ad quintum menſem Sardis conuenirent. Exercitum verò qui aderat ex militibus cõductis, qui cũ Perſis dimicaret, miſſum fecit ac diſſipauit: minimè ſperans vnquàm fore vt Cyrus, qui ſic æquo marte pugnaſſet, Sardis copias promoueret. Hæc Crœſo ratiocinante, omnia ſuburbana colubris impleta ſunt: [e] quos, vt exiſtebant, equi inter ambulandum, quum ad paſcua irent, comedebãt. Id Crœſo cernẽti viſum eſt (vt erat) eſſe portentum: ideóque mittendum ad coniectores Telmiſſes. Qui miſſi ſunt ad conſulẽdos Telmiſſas, vbi accepere reſponſum, didiceréque quid ſibi vellet ſignificarétque portentum, non contigit vt Crœſo renuntiarent. Nam priuſquam retro Sardis reueherentur, Crœſus eſt captus. Telmiſſes ita cognouerant exercitum externum Crœſo illuc affuturum, qui quum afforet, indigenas ſubigeret: quòd dicerent colubrum terræ filium eſſe: equum, hoſtem & aduenã. Hæc Telmiſſes Crœſo ſunt interpretati, ſed iam capto: nondum tamen gnari eorum quæ Sardibus ac Crœſo euenerant. Cyrus certior factus Crœſum, qui ſtatim poſt prælium apud Pteriam geſtum abſceſſerat, conſtituiſſe diſpergere copias, conſilio inito, comperiebat operæpretium eſſe quàm celerrimè poſſet promouere exercitum Sardis, vt hoſtem, priuſquam ille contraheret iterum Lydorum copias, occuparet. Hoc vbi probauit, ſtatim exequutus eſt: properéq; ducto in Lydiam exercitu, ipſemet nũcius Crœſo aduenit. Vnde Crœſus in magnam ſollicitudinem adductus, quòd præter opinionem prætérq; expectationem ſuam ſe res haberẽt, tamen Lydos in prælium produxit. Lydorũ gẽte in Aſia nulla fuit ea tempeſtate nec fortior nec magis ſtrenua: ex equíſq; pugnabat, equitandi ſanè perita, haſtas perlongas geſtans. Campus in quo concurſum eſt, ante vrbem Sardenſem iacet, magnus & editus: quẽ cum [f] alii amnes interfluunt, tum omnium maximus Hermus, palude interruptus, qui è monte Hiro matris Dindymenæ lapſus infunditur mari iuxta Phociam oppidum. Hìc vbi vidit Lydos ad pugnandum inſtructos Cyrus, eorũ equitatum reformidans, conſtituit admonitu Harpagi Medi, ita faciendum: Coactis omnibus qui

a Captioſum.
b A ſe facere
c In Perſarum fines.

d Crœſus autẽ cauſatus ſui exercitus paucitatem: (erant enim ipſius copiæ multo minores quàm Cyri) hoc inquam, cauſatus, quũ poſtero die Cyrus nõ deſcenderet in certamen, regreſſ. &c.

e Quos prodeuntes equi relictis paſcuis, paſſim comedebant.

f Cum alii amnes permeant, tum verò etiã Hellus in omniũ maximum influens, qui Hermus vocatur: & ex mõte matri Dindymenæ ſacro ortus, infunditur mari, &c.

ipſius exercitum ſequebantur camelis, vel frumentũ vel vaſa portantibus, ſarcinas detraxit, & viros impoſuit equeſtri ſtola indutos: quibus ornatis præcepit vt præirent cæteras copias aduerſus Croeſi equitatum: peditatui, vt hos ſubſequeretur. poſt hunc collocauit omnem equitatum. Poſtquam omnes conſtituit, imperat eis nectui cæterorum Lydorum parerent: ſed quemlibet occiderent obſiſtentem, præter ipſum Croeſum, ne ſi captus quidem repugnaret. Hæc imperans, camelos contra equitatum inſtruxit, hac ratione quòd camelum equus reformidat, adeò quidem vt nec ſpeciem eius intueri, nec odorem ſentire ſuſtineat. Id ideo cõmentus eſt vt equitatum Croeſi, quo ille ſe præualiturum conſiderabat, inutilem redderet. Simulatque igitur in pugnam itum eſt, equi, olfactis protinus conſpectiſque camelis, retro ſe auertunt. vnde ſpes Croeſi interiit. Verùm non protinus Lydi ob id exterriti ſunt, ſed cognita re, ab equis deſiliunt, ac pedites cum Perſis confligunt. & tandem, multis vtrinque cadentibus, vertuntur in fugam: [a] ac muros ingreſſi, à Perſis obſideri cœperunt. Quam obſidionem in longius proceſſuram ratus Croeſus, alios nuncios è muris mittit ad ſocios. nam qui antea dimiſſi erant, hi conuentum Sardis ad quintum menſem indixerant. Ad hos dimittebat, oratum quamcelerrima auxilia mitti ſibi, vtique iam obſeſſo. & cum ad alios ſocios miſit, tum verò ad Lacedæmonios. Cæterùm per id tempus & ipſis Spartiatis inciderat cum Argiuis contẽtio de agro qui dicitur Thyrea. Quem locum, etſi terræ Argolicæ partem, tamen Lacedæmonii [b] interciſum tenebant. Etenim Argiuorũ eſt quicquid regionis Malea tenus ad occaſum vergit in continente: & inſulæ tum aliæ, tum verò Cythera. Quum ergo Argiui ſuo territorio [c] interciſo auxilium ferrent, ibi ab vtriſque in colloquium ventum eſt vt triceni vtrinque dimicarent: & vtri ſuperiores extitiſſent, eorum regio foret: atque ambos exercitus in ſuam vterque terram diſcederent, nec permanerent dum dimicaretur: ea ſcilicet cauſa, ne, ſi adeſſent, parti ſuccumbenti auxilium ſui ferrent. His conuentis, in diuerſa digrediuntur. Ex vtriſque delecti viri qui relicti ſunt cõflixerunt: atque illis quidem, vt æquo marte pugnantibus, ex ſexcentis tres omnino reliqui fuerunt: idque noctis interuentu. ex Argiuis duo, Alcinor & Chromius, qui tanquam victores Argos curſu contenderunt: ex Lacedæmoniis vnus Othryades, qui ſpoliatis Argiuorum cadaueribus, eorũ arma ad ſuorum caſtra detulit, & ſe in ſuo ordine tenuit. Poſtero die vtrique re audita adfuerunt, ſibique victoriam vendicabant: Argiui quidem, quòd ſuorum plures ſuperfuiſſe dicerent: Lacedæmonii verò, quòd qui eorum ſuperfuerant, fugiſſent: ſuus autem perſtitiſſet, & hoſtium cæſos ſpoliaſſet. Ex contentione tandem concurrẽtes pugnant: ac poſtquam permulti vtrinque ceciderunt, Lacedæmonii vincunt. Quo ex tempore Argiui tonſis capitibus, quum antea neceſſariò criniti eſſent, legem condiderunt, ſe deuouentes ne prius comam alerent, néue mulieres aurum ferrent, quàm Thyreas recuperaſſent. His è diuerſo legem tulere Lacedæmonii, vt in poſterum comati eſſent, quum antea non fuiſſent. Othryadem, qui vnus è trecentis delectus reliquus fuiſſet, aiunt pudore Spartam reuertẽdi, ob ſocios interfectos, illic apud Thyreas mortem ſibi conſciuiſſe. Quum hæc eſſet apud Spartiatas rerum conditio, aduenit caduceator Sardianus precatum Croeſo obſeſſo auxilia. Illi, caduceatore audito, ſtatuerunt Croeſo ſtatim ſuccurrendum. Quibus iam ſe apparantibus, ac nauibus paratis, alius affertur nuncius, murum Lydorum expugnatum, Croeſumque viuum eſſe captum. Sic Lacedæmonii magno ſe affectos detrimento rati, ſuperſederunt. Sardis autem hunc in modum ſunt expugnatæ: Quartodecimo quàm obſideri cœptæ ſunt die, Cyrus, miſſis paſſim equitibus, ſuis copiis edicit ſe donaturum ei qui primus muros conſcendiſſet. Poſteaquàm id conato exercitu res non proceſſit, ibi, quieſcentibus cæteris, Mardus quidam cui nomen erat Hyroeades, id aggredi eſt auſus à parte arcis vbi nullus ad excubandum erat collocatus, quia illinc nequando vrbs caperetur haud ſuſpectum erat, vtpote loco prærupto atque inoppugnabili: quáque vna parte Leontem Meles primus Sardium rex non circuntulerat, ex pellice ſua genitum: qui Leo quacunque parte murorum circumlatus eſſet, ex ea parte Sardis inexpugnabiles fore Telmiſſes iudicauerant. Eum Meles per cæteram partem murorum circunduxit, quacunque poterat arx oppugnari: per hanc partem, tanquam inoppugnabilem atque præciſam, circunducere prætermiſit, quæ ad Tmolum vergit. Ab hac igitur parte iſte Hyroeades Mardus conſpicatus quendam Lydum pridie deſcendiſſe ad recipiendam galeam illuc deuolutam, aduertit animum, atque conſiderauit: dehinc ipſe conſcẽdit, & poſt eum alii Perſæ ſubinde, atque alii frequentes. Ita vrbs Sardis capta eſt, atque omnis direpta. Ipſi au-

a Ac muris incluſi.

b Interceptum.

c Intercepto.

non excidebat, vt [a] & Mileſii habentes vnde procederent, humum ſererẽt coleréntque: & quum hoc illi feciſſent, ipſe cum exercitu ingreſſus haberet aliquid quod popularetur. Hæc faciens, vndecim oppugnauit annis, per quos duo ingentia vulnera accepêre Mileſii: vnum, in Limenio (quod eſt ipſorum regionis) pugna commiſſa, alterum in campo Mæandri. Horum vndecim annorum ſex adhuc apud Lydos regnabat Sadyattes Ardyis filius, qui cum exercitu terram Mileſiam tunc inuaſerat, & idem bellum conflauerat. Quinque reliquis eius filius Halyattes, bellum quod à patre acceperat (vt à me ſuperius cõmemoratum eſt) intentius adminiſtrauit: in quo bello Mileſios nulli ex Ioniis ſubleuauerunt, præter Chios, qui ſoli fuere auxilio: reddentes vicem [b] quòd aliquando Mileſii Chiis bello quod cum Erythræis gerebant, auxilia tuliſſent. Duodecimo autem anno incenſis ab exercitu ſegetibus, hoc rei fieri contigit: Segetes vt erant incenſæ, valido vigente vento, celerrimè peruaſerunt Mineruæ templum cognomine Aſſeſiæ: quo incendio templũ deflagrauit. Neque vllius momenti ea res in præſentia habita eſt: ſed quum poſt exercitus reditum Sardis Halyattes decubuiſſet, diuturniúſque ægrotaret, Delphos miſit ad deum de ſua valetudine conſciſcitatum, ſiue alieno ſiue ſuopte conſilio ad mittendum inductus. Nunciis autem, quum Delphos peruenissent, ſe reddituram reſponſum Pythia negauit, priuſquam templum Mineruæ reparaſſent, quod in terra Mileſiorum apud Aſſeſum concremaſſent. Ita actum eſſe ego Delphis accepi. Sed Mileſii his illa addunt, Periãdrum Cypſeli filium, quum audiſſet oraculum Halyatti redditum, miſiſſe nũcium ad Thraſybulum tunc Mileſiorum tyrannũ (cuius in primis erat familiaris) admonitum vt aliquid proſpiciendo ſibi conſuleret in præſens. Et Mileſii quidem ita id geſtum memorant. Halyattes autem, vbi hæc ipſi nunciata ſunt, confeſtim caduceatores Miletum mittit, ad ineundas cum Thraſybulo & Mileſiis pactiones tantiſper dum templum ædificaretur. Dum caduceator Miletum venit, Thraſybulus (vt qui omnem ſermonem planè perſenſerat, norátque quídnam Halyattes facere ſtatuiſſet) huiuſcemodi rem machinatur. Quod frumenti in vrbe erat vel ſuum ipſius vel priuatorum, id omne in forum congerit: præcipítque Mileſiis vt quũ ipſe ſignũ dediſſet, cuncti potarẽt, & inter ſe comeſſationibus vterẽtur. Hæc Thraſybulus ea gratia fecit præcepítque, vt caduceator Sardius cernens ingentem fruméti aceruũ effuſum, & homines oblectationibus vacãtes, renũciaret Halyattæ. Quod & cõtigit. nam vt illa conſpexit caduceator, Thraſybulóque Lydi mandata expoſuit, reuerſus eſt Sardis: & (vt ego audio) ob nihil aliud inter eos pacificatum eſt. Sperans enim Halyattes vehementem penuriam rei frumentariæ Mileti eſſe, & populum ad extremũ vſque malorum deueniſſe, reuerſo illinc caduceatore, audiebat contraria atque ipſe fuerat opinatus. Poſt hæc inter eos ita conuentũ eſt vt mutuò hoſpites eſſent ac ſocii: próque vno duo delubra apud Aſſeſum ædificauit. Halyattes ipſe ex morbo conualuit. Et quæ ab bellum quidem Halyattis cum Mileſiis atque Thraſybulo pertinent, ita habuere. Periander autẽ Cypſeli filius fuit is qui Thraſybulo indicauit oraculum, Corinthi tyrannus: cui maximum miraculũ fuiſſe oblatum populares ſui prædicant, & his Leſbii aſſentiũtur. Arionem Methymnæum delphino inſidentẽ ad Tænaron fuiſſe euectum, qui erat citharœdorum ſui ſeculi nulli ſecũdus: quíque primus hominũ quos nouimus, & fecit & nominauit & docuit Corinthi dithyrambũ. Hunc Arionem ferunt, quũ permultum temporis triuiſſet apud Periandum, cõcupiſſe in Italiam Siciliámq; nauigare: rurſúſque parta ingenti pecunia, voluiſſe Corinthum reuerti: & quũ profecturus Tarento eſſet, quia nullis magis quàm Corinthiis fideret, nauigiũ virorum Corinthiorum conduxiſſe. Quũ igitur altum tenerent, iſtos Arioni inſidiatos, vt eo deturbato, pecunia potirentur. Hoc illũ intelligentem, oblata eis pecunia, mortem tantùm fuiſſe deprecatum. Non perſuadenti nautas iuſſiſſe vt aut ſibi manus inferret, vt ſepulturã in terra nãciſceretur, aut illico in mare deſiliret. Arionem ad hanc difficultatem redactum, obſecraſſe vt quandoquidem ipſis ita placitum eſſet, paterentur ſe omni ſuo ornatu coopertum, ſtantémque ſuper foros, cãtare: & quum decantaſſet, pollicebatur ſe ſibi manus illaturum. Iſtos igitur (inuaſerat enim eos libido audiendi præſtantiſſimũ inter homines modulatorem) è puppe in mediam nauem cõceſſiſſe. Illum, induto ſibi omni ornatu, ac ſumpta cithara ſtantem ſuper foros, inchoaſſe carmen quod dicitur orthium: eóque decãtato, ſeſe, vt erat ornatus, in mare ieciſſe. Et hos quidem curſum tenuiſſe Corinthum: illum verò aiũt à delphino exceptum, Tænaron fuiſſe tranſuectum: & quum è delphino deſcendiſſet, Corinthũ eodem habitu perrexiſſe: & vbi peruenit, quicquid cõtigerat enarraſſe. Periãdrum autem, quia non crederet, tenuiſſe hominẽ in cuſtodia, nequò prodiret:

[a] Vt poſtea prodeuntes Mileſii poſſent terram ſerere & colere: & quum, &c,

[b] Quòd antea Mileſii cum Chiis bellum aduerſus Erythræos geſſiſſent.

Hiſtoria de Ario ne.

cęterum curauiſſe vt nautas haberet. Eos accitos, vbi adfuerunt, percontatum ſiquid de Arione memoraret: & referentibus illum ſoſpitem circa Italiam agere, fortunatúmque Tarenti ſe reliquiſſe, Arionem apparuiſſe eodem quo deſiliiſſet habitu: iſtos terrefactos, nihil amplius habuiſſe quod conuicti inficiarentur. Hæc Corinthii ac Leſbii aiunt: extátque apud Tænarũ ingens Arionis ex ære donariũ, ſuper delphinũ ſedens. Porrò Halyattes Lydus, cõfecto cũ Mileſiis bello, poſtea, quum ſeptem & quinquaginta regnaſſet annos, vita exceſſit: qui ſecundus ex hac domo, quum è morbo conualuiſſet, apud Delphos dedicauit grandem ex argento pateram: itémque alteram ex ferro paruulam, compactilẽ, ſpectatu dignam inter omnia quæ ſunt Delphis donaria: opus Glauci Chii, qui ſolus omniũ compactionem ferri excogitauit.

DEFVNCTO Halyatte, ſucceſſit in regno Crœſus, annos natus quinq; & triginta, qui primus Græcorum Epheſiis bellum intulit. Vnde Epheſii ab eo obſeſſi, vrbem Dianæ donarunt, funem ex æde Dianæ ad murum alligato. Eſt autem inter veterem vrbem quæ tunc obſidebatur, & templum, ſeptem ſtadiorum interuallum. Hos primos Crœſus aggreſſus eſt, deinde verò carptim ſingulos Ionum AEolúmque, alias in alios cauſas prætendens, vt in quoſque maximas reperire poterat: in quoſdam etiam friuola cauſatus. Poſtea verò quàm Græcos in Aſia ſubegit ad tributum pendendum, tunc conſtituit ædificatis nauibus aggredi inſulanos. Ad quas compingendas, quum omnia in expedito eſſent, dicunt alii Biantem Prienæum, alii Pittacum Mitylenæum, quum ſe Sardis contuliſſet, interrogatũ à Crœſo numquid apud Græciam noui eſſet: reſpondiſſe, quòd illum à compingẽda claſſe inhibuit. Inquit enim,
» Inſulani, ô rex, decem millia equorum coemerunt, habentes in animo aduerſus Sar
» dis atque te exire in expeditionem. Et Crœſum vera loqui ratum, dixiſſe, Vtinã dẽt
» dii hanc inſulanis mentem Lydos inuadendi cum equis. Atque hunc excipientẽ di-
» xiſſe, Videris mihi, ô rex, cupidè vota facturus vt inſulanos in continente adipiſcaris
» equitãtes, haud abſurda ſpe. Verùm quid aliud inſulanos optare cenſes quàm, ſimul-
ac audierint conſtituiſſe te aduerſus ſe claſſem ædificare, vt nacti Lydos in mari intercipiant, téque pro his Græcis quos tu in continente[a] tibi adieciſti, vlciſcantur? Hoc ſermone delectatũ admodum Crœſum, atque inductũ (eſt enim vſus ille perquam ſcitè dixiſſe) ab ædificãda claſſe deſtitiſſe, atque ita cum Ionibus qui inſulas incolerẽt, hoſpitiũ contraxiſſe. Interlecto autẽ tempore, ſubactis ferme omnibus qui intra Halym colunt. nam præter Cilices ac Lycios, cæteróſque omnes Crœſus in ſuam potẽſtatem redegit, qui ſunt, Lydi, Phryges, Myſi, Mariandyni, Chalybes, Paphlagones, Thraces, Thynique & Bithyni, Cares, Iones, Dores, AEoles, Pamphylii. His inquã ſubactis, & potentia Lydorum per Crœſum aucta, contulerunt ſe Sardis opibus florentes, tum cæteri omnes è Græcia ſophiſtæ, qui ea tempeſtate erant, pro ſe quiſque proficiſcentes: tum verò Solon vir Athenienſis, qui quum leges iubentibus Athenienſibus tuliſſet, decem annos per cauſam contemplandi, nauigando erat peregrinatus, vt ne quam legum quas condiderat abrogare cogeretur. Nam hoc Athenienſes ipſi facere nequibant, maximo iureiurando adacti ad eas decẽ per annos ſeruandas quas ipſis Solon condidiſſet. Harum itaque legum ac contemplandi gratia Solon peregre profectus, in AEgyptum ad Hamaſim ſe contulit, & Sardis ad Crœſum. Eò quum peruenĩſſet, hoſpitaliter in regiam à Crœſo exceptus eſt: tertióque aut quarto quàm venerat die, iuſſu Crœſi, miniſtri circũduxerunt hominem circa theſauros: omniáque quæ illic inerant magna ac beata, oſtentarunt. Eum porro contemplatum cuncta, & vt ſibi opportunum fuerat intuitum, talibus percontatus eſt Crœſus, Hoſpes
» Athenienſis, quia multus ad nos rumor de te emanauit ob tuam ſapientiam tuám-
» que diſcurſationem, qui philoſophando [b] per multa videndi gratia es peregrinatus:
» ideo mihi nunc cupido inceſſit ſciſcitandi ex te ecquem vidiſti omnium beatiſſimũ.
Sperans videlicet ſe inter homines beatiſſimum eſſe, ita ſciſcitabatur. Solon autem
» nihil admodum aſſentatus, ſed vt res erat reſpondens, Ego vero, inquit, ô rex, vidi
» beatiſſimum Tellum Athenienſem. Quod dictum admiratus Crœſus, inſtat interro-
» gare, Qua de re Tellum iudicas eſſe beatiſſimum? Quia, inquit, Tello Repub. bene
» inſtituta, filii fuerunt honeſti & boni, [c] eorúmque ſingulis liberi, híque omnes ſu-
» perſtites: & quũ hoc vitæ, quantum in nobis ſitum eſt, bene traduxiſſet, obitus ſplen-
» didiſſimus ei obtigit. Siquidem prælio quod Athenienſes cum finitimis gẽſſere apud
» Eleuſinem, quũ auxilio veniſſet, hoſtémque in fugam vertiſſet, pulcherrimam op-
» petiit mortem. Quem Athenienſes, quo loco occubuerat, eo ipſo publicè humarunt,
» magnificéque honorarunt. Tum verò multa de Tello ac beata Solone referente,
excitatus Crœſus, interrogat quémnam ſecundum ab illo vidiſſet, putans haud du-

a In ſeruitutem redegiſti.

b Per multas regiones

c Ex quibus ſingulis vidit natos liberos, eóſque

bie ſecundas ſe partes eſſe laturum. Cleobin, inquit ille, & Bitonem: quippe his & genus Argiuum erat,& victus ſuppeditabat: adhæc corporis robur tantum, vt & in certaminibus ambo pariter victores extiterint:& de his etiã iſta memorentur. Quũ dies feſtus Iunonis apud Argiuos eſſet,oporterétque omnino matrẽ horũ ad tẽplum ferri bobus iũctis,híſque boues ex agro eis ad horã præſtò nõ eſſent: tũc iuuenes excluſi tẽpore,iugum ſubeũtes plauſtrũ pertraxerunt quo mater vehebatur,& quinque ac quadraginta per ſtadia trahẽtes ad tẽplum peruenerũt. Quibus,quũ hæc feciſſent, & ab omni cœtu cõſpecti fuiſſent, optimus obtigit vitæ exitus:& per hæc deus iudicauit,ſatius homini eſſe mori quàm viuere. Nam quum circũſtãtes Argiui laudibus tollerent, viri quidem,conſiliũ filiorum, fœminæ verò,matrem eorum, quòd talibus filiis prædita eſſet:mater gaudio perfuſa cum liberorum facto tum fama,ante ſimulacrum ſtans,precata eſt eam vt Cleobi & Bitoni filiis ſuis daret id quod optimũ eſſet homini contingere. Poſt hanc precationem, vbi ſacrificarunt epulatíque ſunt, quieſcentes in ipſo delubro,non ſunt amplius excitati, ſed hoc vitæ exitu perfuncti. Quorũ effigies, tanquã virorũ qui præſtantiſſimi extitiſſent,Argiui factas,apud Delphos collocarũt.Et his quidem Solon ſecũdas beatitudinis partesattribuit. Crœſus autẽ[a] cõturbatus inquit,Hoſpes Atheniẽſis,adeóne à te deiicitur in nihilũ noſtra felicitas vt ne priuatis quidem viris nos æquiparandos ducas? Cui ille, Me Crœſe gnarum omne numen inuidum eſſe & turbulentum, de rebus humanis interrogas? In diuturno enim tempore multa vidẽtur quæ nemo velit videre, & tolerãtur multa quæ nolit quiſpiam tolerare. Proponamus enim homini terminum vitæ ad ſeptuaginta annos,qui anni conſtant ex vigintiquinque millibus ac ducentis diebus, menſe intercalari nõ poſito. Quòd ſi velis alternos iſtorum annorum addito menſe prolixiores fieri, vt tẽpora opportunè incidentia congruãt,menſes quidem intercalares per annos ſeptuaginta, fient trigintaquinque,dies autem ex his menſibus mille quingenti. Horum dierum omnium,qui ſunt in ſeptuaginta annos,numero viginti ſex millia ducenti quinquaginta, [b] nullus prorſus qualem alius rem affert. Ita igitur,Crœſe,omnino calamitoſus eſt homo.Cęterùm tu quidem mihi videris & diuitiis valde pollere,& permultorum hominum rex eſſe: ſed id de quo me interrogaſti, nondum te eſſe dixero priuſquam te bene vita defunctum eſſe audiero. Neque enim beatior eſt qui magnis opibus præditus eſt,eo qui [c] diurnum victum habet:niſi eidem omnibus bonis prædito,fortuna conceſſerit bene vita defungi.Etenim cõplures homines ſunt perquam locupletes, minimè tamẽ beati:complures item mediocria habentes patrimonia,fortunati. Quorũ is qui diuitiis affluit, ſed non beatus eſt,duabus tantũmodo rebus antecellit fortunatũ: at hic illũ pluribus. Ille ad cupiditates implendas,& ad grãdem quæ incidat offenſam ſuperandã validior eſt: [d] hic, etſi illo inferior eſt in his duobus quæ bene illi à fortuna denegãtur, tamẽ excellit quòd illorum inexpertus eſt,quòd proſpera fruitur valetudine,quòd malorũ expers,quòd bonorum liberorum parens,quòd formoſus eſt.Quòd ſi præter hæc, diem quoque ſuum rectè obierit,is eſt(quem quæris)dignus qui vocetur beatus: prius tamẽ quàm ad obitum peruenerit,nequaquam beatus appellandus, ſed fortunatus. Sed hæc omnia conſequi hominem impoſſibile eſt: ſicut nec vna regio cuncta ſibiipſi ſuppeditat:ſed aliud habens,alio indiget:quæ tamen habet plurima,ea eſt optima:quemadmodum etiam hominis corpus vnum aliquod non eſt cõſummatum,quia aliud habet,alio caret.Sed quiſquis horum plurima conſtanter habuerit,& poſtea placido animo è vita exceſſerit, [e] hic apud me nomine hoc veluti rex donari meretur. Omnis autem rei oportet inſpicere exitum, quò ſit euaſura: quoniam multos Deus quibus [f] fortunas ſuppeditauerat,radicitus euertit.Hæc Solon,neque aſſentãdo Crœſo,neque vllius eum momenti faciendo,loquutus dimittitur: ſanéque eſt viſus eſſe indoctus,qui bonis præſentibus prætermiſſis,iuberet omnium rerũ inſpicere exitũ. Poſt abitum Solonis ingens deorum indignatio Crœſum excepit,quòd(vt coniicere licet) ſeipſum omnium hominũ beatiſſimũ arbitraretur. Statim igitur ei quieſcẽti ſomnium oblatum eſt,veritatem indicans malorum quæ circa filium erant euentura. Erant autem Crœſo liberi duo:quorum alter [g] qui mutus,inutilis erat:alter inter æquales in omnibus longè primus,nomine Atys. Hunc itaque Atym Crœſo ſignificat ſomnium,fore vt ferrea cuſpis traiectum interimeret.Experrectus,& ſecum rem verſans,ſomnio territus, accipit filio vxorem: & quum ſolitus eſſet præeſſe copiis Lydorum,nuſquã eum amplius ad tale munus dimittit:iacula & haſtas,omniáque huiuſcemodi quibus homines in bello vtuntur,è porticibus amouens, in thalamos infert, nequid ſuſpẽſum in filium decideret.Quum autem nuptias filii in ma-

a Quum *hoc reſponſo* premeretur.

b Alter nihil affert quod alteri ſit prorſus ſimile. Ita igitur, Crœſe, omnis homo eſt ipſa calamitas.

c Viuit in diem.

d Hic verò iſtis illũ ſuperat, quòd damnũ quidem ferre & deſideriũ explere non ita poteſt vt ille: ſed hæc ab eo arcet felicitas, expers eſt malorum: ſanus,felix ſobole, & formoſus.

e Is(meo quidem iudicio) dignus eſt,ô rex, qui nomen illud ferat.

f Felicitatem oſtentarat.

g Vitio corporis laborabat. erat enim ſurdus:

nibus haberet, aduenit Sardis quidam in calamitate positus, manibúsque non puris, natione Phryx, regio ex genere. Hunc, quum ad ædes Crœsi venisset, ex ritúque domestico, vt sibi expiari liceret, orasset, Crœsus expiauit. Modus autem expiandi propemodum is est apud Lydos qui apud Græcos. Vbi verò legitima peregit Crœsus, » percontatus est vnde ille, quisnam foret, inquiens, Homo, quis tu? & quo Phrygiæ loco profectus, domesticus mihi factus es? & quem virum aut quam fœminam interemisti? Ad quem ille respondit, Midæ Gordio prognati sum filius, nomine Adrastus: quia fratrem meum ipsius imprudens interemi, adsum eiectus à patre, & omnibus rebus exutus. Crœsus autem inuicem ad eum his verbis inquit, Ex viris nobis amicis oriundus es, & ad amicos venisti: hîc in nostris ædibus tu manens, nullius rei indigebis. Istam porro calamitatem quamleuissimè ferendo, plurimum lucrifacies. Atque ille quidem apud Crœsum domicilium habuit. Verùm per hoc idem tẽpus apud Olympum montem Mysiæ, aper eximiæ magnitudinis extitit, qui ex hoc mõte progressus, Mysorum opera peruastabat: quémque sæpenumero Mysi aggressi, nihil admodum mali ei fecerant, sed ab eo acceperant. Ad extremum igitur missis ad » Crœsum nũciis, ita dixere, Apparuit, ô rex, apud nos maximus aper, qui agrestia corrumpit opera: quem studiosissimè captantes, interimere tamen non valuimus. Nũc » itaque te obsecramus vt nobiscum filium tuum ac delectos iuuenes canésque mittas, quò belluam è regione tollamus. Hæc illis precantibus, Crœsus somnia memoria repetens, ita respondit, Filii quidem mei nolite amplius facere mentionem: neq; » enim eum vobis dimitterem. nam est nouus maritus, & ista nũc sunt ei cordi. Lydorum tamen delectos & venatores omnes cum canibus vnà mittam, mandabóque » euntibus vt promptissimè vobiscum belluam de regione summoueant. Hæc Crœsus respondit. Cuius verbis quum contenti nõ essent Mysii, interuenit Crœsi filius, auditísque quæ Mysii precarentur, & Crœso negante cum illis missurum se filium, » hæc inquit ad eum adolescens, [a] Pater, quæ nobis antehac aliquando honestissima » ac magnificentissima erant, vel in bella vel in venationes eundo specimen sui dare, » horũ vtroque nunc excluſum me tenes, nulla in me animaduersa neque ignauia ne» que socordia. Nunc ergo quibus me oculis conspici oportet euntem in forum, atque » illinc redeuntem? qualis ciuibus, qualis vxori recens nuptæ videbor? cui illa viro vi» debitur nupta? Proinde me tu aut sinas venatum ire, aut mihi verbis persuadeas, po» tiora ista esse quæ facis. Cui respondens Crœsus, Fili, inquit, neque quòd ignauiam, » neque quòd aliud quippiam iniucundum mihi animaduerterim in te, hæc facio: sed » visum quod in somnis mihi oblatum est, dixit te breuis æui futurum: quippe ferrea » periturum cuspide. Cuius visi gratia & has maturaui nuptias, nec ad ea quæ suscipiũ» tur, dimitto, obseruans siquo pacto queam te, dum viuo, à clade subtrahere. Filius e» nim mihi vnicus es. nanque alterum auribus captum pro nullo existimo. Ad quẽ » vicissim adolescens, Pater, inquit, tibi equidem ignosco agenti circa me custodiam, » qui talem videris visionem: verùm tu illam non probè percipis: quam (quoniam te » latet) æquum est me tibi interpretari. Ais tibi somnum ostendisse, me ferrea peritu» rum cuspide. At verò quænam manus sunt, quæve cuspis ferrea quam tu pertime» scas? Nam si dente dixisset aut aliquo huius simili periturum me, deberes facere quæ » facis: nunc autem dixit, cuspide. Quare quum non sit nobis pugna cum viris, ire me » sinas. Et Crœsus, Euincis me, inquit, fili, ista loquens de somnio intelligẽdo. Quapro» pter, vt abs te victus, muto sententiam, & tibi veniã do eundi ad venationem. Hæc » loquutus Crœsus, Adrastum Phrygem accersit, eíque, vbi adfuit, talia inquit, Ego te » Adraste [b] calamitate præditũ (nõ ingrato tibi hæc exprobro) expiaui, & receptum do » mi habeo, omnem suppeditans sumptum: nunc ergo de me, qui prior de te bene » meritus sum, debes inuicem bene mereri. Custodem te opus est esse filii mei venatũ » proficiscentis, nequi inter viã occulti grassatores in vestram perniciem prodeãt. Ad » hæc, tua interest eò te ire vbi splendor ex rebus gestis paratur, quod tibi paternũ est, » & præterea tibi robur adest. Cui Adrastus, Ego, inquit, ô rex, in istud certamen alio» qui non pergerem: quem tali calamitate affectũ, nefas est ad æquales se conferre for» tunatos, [c] aut velle inter eos adesse. & frequenter meipsum continui: nunc tamen » quoniam tibi hoc in animo est, cui gratificari debeo & gratiam referre pro benefi» ciis, istud exequi paratus sum: filiúmque tuũ, quem me custodire iubes, expecta in» columem rediturum [d] custodis causa. Posteaquam his verbis Adrastus Crœso respõ» dit, mox instructi viris delectis, iuuenibúsque & canibus, discedunt. Qui vbi ad montem Olympum peruenere, belluam indagant, & inuentam circunfusi iaculis incessunt. Ibi hospes is qui à cæde fuerat expiatus, & vocabatur Adrastus, vibrato in

a Antehac quidem, pater, nobis licebat ex reb⁹ pulcherrimis, & in primis generosis, nempe bella & venationes frequentando, nominis celebritatem quærere. at tu nunc vtroque istorũ excl. &c.

b Calamitate perculsum (quod non dico vt quicquam ingratum tibi exprobrem)

c Neque mihi ea est voluntas.

d Quod ad custodem attinet.

aprum iaculo,nõ illum,ſed fruſtrato ictu filium Crœſi adeptus eſt.Iſte,cuſpide ictus, vocem ſomni impleuit.Quod factum quidam Crœſo nunciaturus cucurrit, peruenientſque Sardis,pugnam illi & filii necem indicauit. Crœſus autem morte filii perturbatus, eo grauius eam ferebat quòd is eum necaſſet quem expiaſſet à cæde. Et pergrauiter cladem ſuam lamentans,Iouem expiatorem inuocabat, teſtificans quæ ab hoſpite paſſus eſſet. [a]Inuocabat etiam hoſpitalem & familiarem,hũc eundem nominans deum: hoſpitalem quidem,quòd quum domum excepiſſet hoſpitem, percuſſorem filii ſui imprudens aluiſſet:familiarem verò,quòd quem pro illius cuſtode miſiſſet,eum comperiſſet maximum hoſtem. Secundum hæc, Lydi adfuerunt qui mortuum adferebant: poſt ipſum interfector ſequebatur. Stans autem hic ante cadauer,ſeſe Crœſo tradebat, manus protendens, iubénſque vt ſe ſuper cadauer mactaret, referendo tum priorem calamitatem ſuam, tum,quoniam ſuum etiam expiatorem interemiſſet,ſibi viuendum amplius non eſſe.Hæc Crœſus audiens,etſi in tanto domeſtico luctu poſitus, tamen Adraſtum miſeratus eſt, & ad eum inquit, Habeo abs te hoſpes omnem ſatiſfactionem,quoniam teipſum morte condemnas. Neque verò tu huius mihi cladis author es, niſi quatenus id feciſti imprudẽs:ſed deorum quiſpiã,qui iampridem mihi ventura ſignificauit. Crœſus ergo filiũ pro dignitate ſepeliuit.Adraſtus autẽ Midæ filius,Gordii nepos,is qui tũ fratris tum expiatoris interfector extiterat,vbi ſilentiũ hominũ fuit ad ſepulchrũ, [b]ignoſcentibus ei hominibus ob quę ipſe grauiſſimè afflictabatur,ſeſe ſuper buſtũ trãſfodit. Porro Crœſus filio orbatus,ingenti in luctu duos annos egit. [c]Quem luctũ poſtea finiuit Aſtyagis Cyaxaris filii dominatio à Cyro Cambyſis filio ſublata, & res Perſarum augeſcentes:atque in ſolicitudinem venit,ſiqua ratione poſſet, potentiam Perſicã,priuſquàm magna efficeretur,occupare.Sub hãc ergo cogitationem, ſtatim tentare ſtatuit vaticinia,quæque apud Græcos,quæque in Africa eſſent, aliis aliò dimiſſis, quibuſdam Delphos, [d]quibuſdam Dodonam: nonnulli etiam ad Amphiaraum ac Trophoniũ, & alii quidam ierunt ad Branchidas oræ Mileſiæ.Atque hæc ſunt Græca ad quæ conſulenda Crœſus miſit oracula. In Africa verò ad Ammonem alios reſponſa petituros dimiſit. Omnes autem miſit exploratum oracula quid ſentirent:vt,ſi conſentanea in vero deprehẽderentur ea, ſecundò per ſuos tentaret nunquid in Perſas expeditionem moliretur.Mittens itaque ad oracula tentanda Lydos, hæc dedit eis mandata, vt qua die proficiſcerentur ex Sardibus, ab ea reliquum tempus ſupputantes, [e]quotidie oraculis vterentur,ſciſcitantes quidnam faceret Lydorum rex Crœſus Halyattæ filius:& quod ſingula oracula reſpondiſſent,id omne conſcriptum ad ſe referrent.Quid porro cætera reſponderint oracula,à nemine commemoratur: apud Delphos autem,ſimulatque ingreſſi ſunt Lydi domum,conſulturi deum, & ſciſcitaturi quod ſibi eſſet iniunctum,Pythia hexametro tenore hæc inquit,

AEquoris eſt ſpatium & numerus mihi notus arenæ. «
Mutum percipio,fantis nihil audio vocem. «
Venit ad hos ſenſus nidor teſtudinis acris, «
Quæ ſimul agnina coquitur cum carne lebete, «
AEre infrà ſtrato,& ſtratum cui deſuper eſt æs. «

His oraculis quæ Pythia reddidit,conſcriptis, Lydi digreſſi Sardis rediêre.Quúmque alii quos circummiſerat Crœſus,affuiſſent, tũc ſingula reſignãs,quod ſcriptum eſſet inſpexit:quorum quidem nullum probauit. Vbi autem illud Delphicum audiuit, protinus veneratus eſt,& excepit:exiſtimans ſolum eſſe Delphicũ illud oraculũ:quippe quòd comperiſſet quod ipſe fecerat. Nam poſteaquam ad petenda oracula nuntios dimiſerat, ſtatuto illo die obſeruato,tale quiddam eſt machinatus,commentando ea quæ ad deprehendendum & explicandum perdifficilia forent: teſtudinem pariter & agnum conciſos in aheno coxit,operculo aheneo impoſito.Atque ita è Delphis Crœſo reſponſum eſt.Ex Amphiarai vaticinio quidnam reſponſum ſit Lydis, quũ in ſacro illo rite ſacrificaſſent,nõ queo dicere.Nam de eo nil fertur aliud quàm quòd & hoc Crœſus verax vaticinium ſe nactum eſſe exiſtimauit. Poſt hæc autem ingẽtibus hoſtiis deum qui eſt apud Delphos exorandum ſtatuit. Immolauit enim lecta pecora numero ter mille: præterea lectos aureos & argenteos,phialas aureas,& amictus purpureos, ac tunicas ingenti pyra extructa concremauit, ſperans ſeſe aliquanto magis his rebus poſſe deum illum ſibi adiungere: iuſſis etiam Lydis omnibus,vt ſua ipſorum, quicquid tale haberet quiſque, immolaret. Quo ex ſacrificio quum immenſa vis auri defluxiſſet, ex ea dimidiatos lateres conflauit, longiores quidem,ſex palmorum,breuiores trium,craſſitudine palmari,numero centum de-

a Hoſpitalem & ſodalitium, eundem illum deum appellãs.

b Seſe exiſtimans omniũ hominũ quos vnquam vidiſſet, eſſe miſerrimum,ſeipſum ſup.

c Poſtea verò Aſtyagis Cyaxaris filii principatus à Cyro Cambyſæ filio ſublatus, Crœſi luctũ inhibuit, eũmque in ſolicitudinẽm cõiecit quomodo poſſet, priuſquam Perſæ magni facti eſſent,creſcentem eorum potentiam ſubuertere.

d Quibuſdam ad Phocenſium vrbem, Abas,quibuſdam.

e Singuli eodẽ die oraculum conſulerẽt.

cem & ſeptem: quorum quatuor erant auri excocti, ſinguli pondo duorum & dimidii talenti: cæteri verò, auri albidi, pondo binûm talentorum. Fecit quoque leonis effigiem ex auro excocto, decem talentorum pondo: qui leo dum templum Delphicũ deflagrauit, à ſemilateribus decidit: (ſuper illos enim erat collocatus) & nunc in Corinthiorum theſauro repoſitus eſt, pondo ſex talentorum atque dimidii, eliquatis tribus talentis ac dimidio. Hæc Crœſus vbi perfecit, Delphos miſit, cúmque eis hæc alia, duas grandi forma pateras, auream argenteámque: quarum aurea intrantibus templum ad dexteram poſita erat, argentea ad ſiniſtram. Quæ & ipſæ, quum templũ incenſum eſt, amotæ fuerunt, aureáque in Clazomeniorum theſauro poſita, pondo talentorum octo & dimidii, præterea minarum duodecim: argentea ad ſuggrundam anguli templi, ſexcentarum amphorarum capax: in quam miſcebatur vinum à Delphis Theophaniæ feſto: opus (vt Delphi aiunt) Theodori Samii, vt & ego arbitror: non enim mihi videtur opus vulgare. Miſit præterea dolia argentea quatuor, quæ in Corinthiorum theſauro ſunt collocata. Donauit item aquiminaria duo, aureum argenteúmque: quorum in aureo inſcriptum eſt, donarium eſſe Lacedæmoniorum non rectè, quoniam & hoc Crœſi eſt. ſed quidam Delphorum gratificari Lacedæmoniis volens hoc inſcripſit: cuius nomen ego cognitum habens, non tamen promam. Verùm puer per cuius manus fluit aqua, Lacedæmoniorum eſt, ſed eorum neutrum aquiminare. Alia quoque cum his permulta Crœſus dona miſit non inſignia: item fuſilia ex argento orbiculata: necnon mulieris ſimulacrum tricubitale, quod Delphi narrant eſſe effigiem piſtricis Crœſi. Super hoc donauit vxoris ſuæ monilia à collo pendẽtia, ac zonas, [a] quæ Delphos Crœſus tranſmiſit. Amphiarao inſuper, cuius & virtutem audierat & cladem, donauit clypeum ex auro totum, totámque ex auro ſolido haſtam, & [b] xyſtum cum ſuis iaculis aureum. quæ ambo ad meam vſque memoriam apud Thebas repoſita fuerunt in Iſmenii Apollinis tẽplo. Hæc dona Lydis portaturis ad oracula Crœſus iniunxit vt interrogarent an aduerſus Perſas Crœſus ſumeret expeditionem, & aliquorum hominum auxilia adſciſceret. Lydi vbi eò quò dimittebantur peruenerunt, donariis oblatis, oracula conſuluerunt his verbis, Crœſus Lydorum aliarúmque nationum rex, [c] iſta in hominibus ſola eſſe vaticinia ſentiens, idcirco qualia debita ſunt dona dat, vóſque percontatur an aduerſus Perſas ſit profecturus in expeditionem, & ſocialem aliquem exercitum ſibi adiuncturus. Atque hi quidem hæc interrogarunt. Oraculi autem vtriuſque in idem concurrebant ſententiæ, prædicentes Crœſo fore vt ſi arma Perſis inferret, magnũ imperium euerteret. Conſulebant etiam vt potentiſſimos Græcorum ad comparãdos ſibi ſocios exquireret. His reſponſis relatis atque auditis, Crœſus ita elatus animo eſt vt omnino conciperet ſpem ſe euerſurum eſſe imperium Cyri: ac rurſus mitteret Delphos ad Pythiam dona, in ſingulos viros, quos illic multos eſſe audiebat, binos auri ſtateres. Ob quæ munera Delphi viciſſim Crœſo Lydiſque donarunt primas in conſulendo [d] oraculo partes, primúmque in ſedendo locũ, & ius perpetuum cuique volenti adſcribi in numerum Delphorum. Cæterùm donis Crœſus proſequutus Delphos, tertiò vaticinium conſuluit, [e] quòd videlicet illud verax ſibi eſſe cõperiſſet. Quærebat autem an diuturnum ſibi foret imperium. Cui Pythia in hæc verba reſpondit,

» Regis apud Medos mulo iam ſede potito,
» Lyde fugam mollis ſcrupoſum corripe ad Hermum,
» Néve mane: ignauus poſito ſis Lyde pudore.

His ex verſibus, quum allati eſſent, multo magis quàm ex cæteris voluptatem Crœſus accepit, ſperans fore vt nunquam apud Medos mulus pro viro regnaret: & proinde nec ipſe nec poſteri ſui principatu abrogarentur. Poſt hæc putauit ſibi curandũ vt potentiſſimos Græcorum ſibi conciliaret. Idque veſtigando, comperit Lacedæmonios atque Athenienſes eos eſſe, quòd alteri in Dorico genere, alteri in Ionico antecellerent. [f] Nam de his ita antea iudicabatur, quum ab initio altera gens foret Pelaſgica, altera Hellenica, *hoc eſt Græca*: quarum hæc nunquam ſolum mutauit, illa aſſiduè multúmque eſt peruagata. Etenim ſub Deucalione rege oram Phthiotidem incoluit, ſub Doro Hellenis filio regionem quæ ad Oſſam & Olympum iacet, nomine Iſtiæotim: vnde à Cadmæis eiecta, coluit in Pindo locum quem vocant Macednum. Inde rurſus in Dryopidem commigrauit, atque ita in Peloponneſum venit, Doricáque cognominata eſt. Cæterùm qua lingua Pelaſgi ſint vſi, pro certo affirmare non poſſum: [g] ſed coniectura ſignorũ licet dicere eandem qua nunc Pelaſgi vtuntur qui ſupra Tyrrhenos vrbem Creſtonem incolunt, quodam tẽpore finitimi

a Et hæc quidem Delphos Crœſ.

b Haſtile cum ſuis ſpiculis.

c Exiſtimãs ſola hæc eſſe inter homines oracula, mittit vobis dona veſtris inuentis conuenientia.

d Et renuntiandõ orac. Valla legit ἀπαγγέλλων, pro ἀγγέλλων.

e Poſtquam enim oraculum illud verax eſſe comperiſſet, eo ad ſatietatem vſque abutebatur.

f Nam hæ duæ gẽtes antiquitus præcellere iudicãtur, vna videlicet Pelaſgica, altera verò Hellenica quarum iſta quidẽ nunquam aliò demigrauit, illa verò valde multumque ſit vagata.

g *Totum hunc locũ ſic interpretor, qui in Græco etiam exemplari prorſus eſt perturbatus*. Sed ex cõiecturalicet dicere, eius linguæ fuiſſe cuius ſunt hodie ii ex

eorum qui nunc Dores vocantur, tunc incolentes regionem quæ nunc Theſſalia nominatur, & Placiam, & Scylacen: quum Pelaſgi habitarent ad Helleſpontum, qui contermini Athenienſium erant: aliáque omnia Pelaſgica oppida nomen immutarunt. Quibus ſignis coniectantes oportet dicere, Pelaſgos barbara lingua fuiſſe: & ſi tota gens Pelaſgica talis erat, gentem Atticam vtpote Pelaſgicam, quum in Hellenes, *id eſt Græcos*, tranſiit, linguam ſimul iſtorum perdidiſſe. Etenim neque Creſtoniatarum loquela cum vllo circà populorum conſentit, & Placianorum ne ſecum quidem ipſa. Per quod declarant, quam linguæ figuram obtinebant quum in hæc loca trãſierunt, eandem ſe nunc cõſeruare. At natio Hellenica, *id eſt Græca*, ex quo exiſtit, eadem lingua ſemper eſt vſa, vt mihi videtur: ideo imbecillis, quòd ex Pelaſgica fuit abſciſſa, & ab exiguo initio profecta, mox in multas gentes augeſcẽs, tum aliarũ, tum præcipuè barbararũ frequentia ſe ad illam cõferente. Quæ cauſa mihi videtur fuiſſe cur gens Pelaſgica, quòd Græca eſſet, nequaquam magnos profectus fecerit.

Pelaſgis qui ſupra Tyrrhenos Crotona ciuitatem incolunt, & olim finitimi erant iis quos nunc Dores vocant: tum videlicet quum eam quam nunc appellant Theſſalicam regionẽ incolebãt: & ii quoque Pelaſgi qui Placiam & Scylacen cõdiderunt, & Athenienſium contubernales fuerunt.

Ex his, inquam, coniectura facta, dicere licet, Pelaſgos olim barbarè fuiſſe loquutos. Nam & Croroniatæ & Placieni lingua quidem diſſident à ſuis vicinis, inter ſe verò conueniunt: & ſatis oſtendũt ſe eam ipſam linguæ formã conſeruaſſe quam habebant quum in eas regiones migrarent. Itaque ſi tota gens Pelaſgica talis erat, Atticæ regionis incolæ Pelaſgi, & quæcũque aliæ Pelaſgicæ ciuitates nomen mutarunt, quũ in Hellenas mutarentur, ſuam etiam linguã dedidicerunt. Gẽs autem Hellenica ſẽper ex quo extitit, eadem lingua vſa eſt, vt mihi videtur: quúmque à Pelaſgis abſciſſa, imbecilla eſſet, à tenuibus quibuſdã principiis progreſſa, valde multis gentibus & frequentibus etiam barbaris cũ ea ſeſe coniungentibus, in multitudinem excreuit. Et ſic quoque mihi videtur Pelaſgica gens, quum barbara eſſet, magnopere non creuiſſe.

Ex his igitur gentibus, Atticam Crœſus audiebat obtineri, [a] oppreſſãmque eſſe à Piſiſtrato Hippocratis filio. Hic enim ea tempeſtate tyrannus Athenis erat. Cuius patri, quum priuatus ſpectaret olympia, ingens contigit portentum. Nam quum hoſtiam immolaſſet, ahena (vt impoſita erant) plena & carne & aqua, abſque igne efferbuerunt, ita vt aqua redundaret. Quod portentum conſpicatus Chilon Lacedæmonius, qui fortè aderat, ſuaſit ei, primùm, ne vxorem fœcundam duceret domum: ſecundo loco, ſi vxorem haberet, eiiceret: & ſiquidem ex ea filium ſuſtuliſſet, abdicaret. Huius conſilio nõ perſuaſus Hippocrates, hunc poſtea Piſiſtratum filium ſuſtulit, qui in ſeditione littoralium, quibus præerat Megacles Alcmæonis filius, & campeſtrium, quibus præerat Lycurgus Ariſtolaidis filius, tertiam ſeditionem excitauit, tyrannidem affectans: contractiſque ſeditioſis, per cauſam tutandi montanos, huiuſcemodi rem machinatur: Seipſum ac mulos quũ vulneraſſet, agitauit vehiculum in forum, tanquam elapſus ex hoſtibus, quem rus proficiſcentem illi prorſus interimere voluiſſent: & populũ precatus eſt vt aliquid cuſtodiæ circa ſe obtineret, quum prius ſpecimen ſui edidiſſet in expeditione cõtra Megarenſes, cui præfuerat, capta Niſæa, aliiſque præclaris operibus editis. Populus igitur Athenienſis, ita deceptus, dedit ei quoſdam è ciuibus delectos pro ſatellitibus, non qui haſtas ſed clauas ferrent, Piſiſtratum ſectantes. Cum quibus ille impetu facto arcem occupauit: & inde Athenienſium imperio potitus, nullis qui tum erant magiſtratibus perturbatis, neque legibus mutatis, ſed in præſenti ſtatu manens, vrbẽ bene ac pulchrè exornauit. Sed nõ multo pòſt tempore milites Megaclis & Lycurgi concordibus animis eum eiecerunt. Hunc igitur in modum Piſiſtratus primùm obtinuit Athenas, & tyrannidem nondum valde ſtabilitam amiſit: cuius eiectores rurſus inter ſe ſeditiones redintegrarũt. Hac autem ſeditione Megacles fatigatus, Piſiſtratum miſſo caduceatore inuitat nũquid velit filiam capere vxorem, addita tyrannidis conditione. Accipiente verò conditionem Piſiſtrato, machinati ſunt ad illum reſtituendum, rem (vt ego comperio) longè ſtultiſſimam: (quandoquidem iam olim diiudicatum eſt Græcam gẽtem dexteriorem eſſe quàm barbaram, & magis ab ineptiis abhorrentem) præſertim ſi iſti ex Athenienſium numero, qui inter Græcos feruntur ſapientia primi, talia ſunt machinati ſunt. Erat in tribu Pæaniea mulier nomine Phya, tribus digitis minus ſtatura quatuor cubitorum: alioqui formoſa. Hanc mulierem omni armatura quum inſtruxiſſent, in currúmque ſuſtuliſſent, compoſitam in eum habitum quo venuſtiſſima videnda eſſet, in vrbem agunt, præmiſſis qui præcurrerent præconibus, quíque quum in vrbem veniſſent, hæc mandata exequerentur, his verbis, Athenienſes, bona mente excipite Piſiſtratum, quem Minerua ipſa præcipuo inter homines honore proſequuta, in ſuam reducit arcem. Illi igitur paſſim euntes talia prædicarunt: & ſtatim rumor in tribus emanauit, Piſiſtratum à Minerua reduci. Qui verò in vrbe erant, perſuaſi hanc mulierem eſſe deam ipſam, fœminæ ſupplicarunt pariter, & Piſiſtratum acceperunt. Hunc in modum quem diximus, recuperata tyrannide, Piſiſtratus, ex pactione quam inierat cum Megacle, filiam eius duxit vxorẽ. Verùm quum & filii eſſent ei adoleſcentes, & Alcmæonidæ dicerentur obnoxii eſſe crimini piaculari, nolens ex nouo coniugio liberos tollere, [b] haud legitimè coibat cũ vxore. Quam rem quum inter illicita occultaſſet, poſtea ad matrem retulit, enuntiaret id nécne. Mater viro indicauit. Iſte verò iniquo animo ferens ſe à Piſiſtrato contumelia affici, vt erat iratus, [c] milites homini infenſos reddidit. Quæ fieri Piſiſtratus contra ſe animaduertens, regione prorſus abſcedit: & vbi Eretriam peruenit, vnà cũ filiis deliberat. Quum autem ſententia Hippiæ præualuiſſet, de tyrannide rurſus re-

a Et dominari.

b Non coibat cum vxore vt moris eſt. Et illa quidẽ initio hoc tegebat, poſtea verò matri, ſiue percontanti, ſiue minus, expoſuit: & iſta rurſus marito.

c Poſitis inimicitiis in gratiam rediit cũ ſeditioſis.

cuperanda, [a] aliquot ciuitates excitauerunt, quæ ipſis nonnihil beneuolæ erant. Et cum aliæ complures contulerunt pecuniæ multum, tum verò Thebani plurimũ. [b] Poſt hæc non ita multo interiecto tempore, omnia ad reditum eis in expedito fuerunt. Nam & ex Peloponneſo Argiui aderãt mercede conducti, & Naxius quidam, nomine Lygdamis, vltro adueniens, multum alacritatis addidit, allatis & pecuniis & copiis. Profecti autem Eretria, anno vndecimo vertente redierunt, & primùm in Attica Marathonem occuparunt. Ad quos interea ibi caſtra habentes cum ſeditioſi ex vrbe ſe cõferebant, tum alii ex tribubus cõfluebant, quibus erat tyrannis quàm libertas iucundior: atque ita cõgregabantur. Cæterùm Piſiſtratus quãdiu pecuniam cogebat, & poſtea Marathonem tenebat, Athenienſes qui intra vrbẽ degebant, rem nihili fecerunt: ſed vbi acceperunt eum ex Marathone vrbem verſus mouere, ita domum ad ſe defendendos obuiam tendunt. Iſti igitur cum omnibus copiis infeſti in illos redeuntes tendebant. Quũ autem qui cum Piſiſtrato erant è Marathone digreſſi, ſimul contra vrbem irent, & in eundem locum conueniſſent, perrexerunt ad Mineruæ Pallenidis fanum, [c] altrinſecúſque arma poſuerunt. Hìc diuina pompa fungens Amphilytus Acarnan ariolus, [d] Piſiſtratũ cui aſſiſtebat adiit, & hexametro carmine vaticinatus eſt, inquiens:

» [e] Eſt nummus proiectus, item ſunt retia tenta:
» Nocte meant thynni claro ſub ſidere lunæ.

Hoc ille oraculum diuino afflatus ſpiritu reddidit. Piſiſtratus verò, eo percepto, & ſe illud accipere affirmauit, & in Athenienſes vrbe egreſſos copias duxit. At illi tunc ad prandium ſe conuerterant, & ſecundum prandium partim ad talos, partim ad ſomnũ. In hos igitur impetu facto, qui cum Piſiſtrato erant, eos in fugam vertũt. Ipſis autem fugientibus ſolertiſſimum conſilium Piſiſtratus excogitauit, [f] vt Athenienſes nec amplius caperentur, & tamen diſſiparentur: Pueros iuſſos conſcendere equos præmiſit, qui aſſequendo fugientes, mandata Piſiſtrati dicerent, iuberéntque eos bono animo eſſe, & ad ſua quenque abire. Ita audientibus dicto Athenienſibus, Piſiſtratus tertiò potitus Athenis, tyrannidem ſtabiliuit tum auxiliariorum copiis, tum pecuniarum prouentibus, partim indidem, partim à flumine Strymone comparatis. Filios quoque eorum Athenienſium qui perſtiterãt, nec è veſtigio fugam fecerant, prò obſidibus ſumptos, in Naxum tranſtulit. Hanc enim inſulam bello ſubegerat, Lygdamidique permiſerat, quũ antehac etiã Delum inſulam ex oraculis expiaſſet. Expiauit autem, quatenus proſpectus à templo ferebatur, eatenus ex omni loco cadaueribus effoſſis, & in alium eiuſdem inſulæ locum tranſlatis. Itaque Piſiſtratus tyrannide potitus eſt, Athenienſium aliis in prælio cæſis, aliis vnà cum Alcmæonidis domo profugis. [g] Hunc ita Athenienſibus imperantem ea tempeſtate Crœſus audiebat: Lacedæmonios quoque magnis è cladibus ereptos, & iã Tegeatibus bello ſuperiores eſſe. Quippe ſub Leõte & Hegeſicle Spartę regnãtibus, Lacedemonii quũ cętera bella proſperè geſſiſſent, aduerſus ſolos Tegeates cladẽ acceperãt. Et antea fere ex omnib⁹ Græcis peſſimè morati fuerãt, [h] tã circa ſe quàm circa hoſpites nullo cõſuetudinis conuerſationiſque commercio. quæ inſtituta in melius mutauere, Lycurgo, viro inter Spartiatas probato, Delphos ad oraculum profecto: cui, ſimulatque in ędem ingreſſus eſt, Pythia hæc inquit,

» Ad mea veniſti præpinguia templa Lycurge,
» Grate Ioui & cunctis qui tecta tuentur olympi.
» Ambigo vaticiner ſis vtrum vírne deúſne:
» Sed multo magis eſſe deum te credo Lycurge.

Nonnulli præter hæc aiunt Pythiam ei expoſuiſſe inſtituta quæ nunc à Spartiatis ſeruantur. Ipſi tamen Lacedæmonii volũt Lycurgum, quum eſſet tutor & idem patruus Leobotæ Spartiatarũ regis, è Creta hæc attuliſſe. Siquidem quum primum tutor factus eſt, omnia iura immutauit: deditque operam nequis ea tranſgrederetur: deinde verò quæ ad bellũ pertinent, [i] enomotias, triacadas, & ſyſſitia: ſuper hæc inſtituit *tribunoſplebis*, ephoros ac ſenatores. Ita illi ad rectum vitæ genus tranſlati ſunt à Lycurgo: quem vita defunctum, delubro ædificato egregiè colunt. [k] Ex quo, cum bonitate ſoli, tum nõ exigua hominum copia, diſcurrerunt ſtatim, ac benignè rem geſſerunt. Nec amplius cõtenti otio frui, quum ſe Arcadibus præſtantiores eſſe arbitrarentur, de omni illorum terra occupanda oraculum Delphicum conſuluerunt. Quibus Pythia reſpondit,

» Me petis Arcadiam? multum petis: haud tibi tradam.
» Multi apud Arcadiam veſcentes glande viri ſunt,

a Mineruã collegerũt ex vicinis antea ſibi vtcũque cognitis.

b Poſtea verò (vt paucis abſoluam) tempus emerſit, & omnia ad reditum fuerunt ipſis parata.

c Peruenit, & arma ex aduerſo poſuit. Ibi verò diuino impulſu fretus. Amph.

d Piſiſtrato adfuit, & ad eũ accedens, hex.

e Verriculum iactũ eſt, expanſáque retia, nocte Mox aderunt thynni cl.

f Ne diſperſi Athenienſes amplius conglobarentur.

g Crœſus igitur per id tempus Athenienſes eò redactos eſſe intellexit: Lacedæmonios autem mag.

h Nullo neque inter ſe neque cum peregrinis commercio. ſed ad æquam & honeſtis legibus inſtitutã gubernationẽ ſic tranſierunt.

i *Enomotiæ erant viginti quinque virorum collegia, & ſecundũ alios plurium: erátque hic ſextus à rege magiſtratus. Triacades, triginta virorum collegia. Syſſitia, cœtus in quos diſtributi ciues, cibũ communiter capiebant.*

k Quumque in fertili & populoſa regione verſarentur, excurrerunt ſtatim, ac proſperè rem geſſ.

Qui te reiicient.tibi ego haud inuidero quicquam,
Saltandam Tegeam planta plaudente daturus:
Vtque queas campum metiri fune feracem.

Hæc reſponſa vbi accepere Lacedæmonii,à cæteris Arcadibus abſtinentes, bellum intulere Tegeatibus,ferentes ſecum compedes: videlicet captioſo freti oraculo, tanquam eſſent ipſi redacturi Tegeatas in captiuitatem. Verùm congreſſi prælio ac fugati,quicunque eorum viui ſunt capti, eiſdem quas ipſi attulerunt compedibus inditi,campum Tegeatem metiti fune coluerunt. Compedes autem quibus vincti fuerant,ad noſtram vſque memoriam incolumes fuere circa templum Mineruæ Aleæ *apud Tegeam* ſuſpenſæ. Atque ſuperiore quidem bello Lacedæmonii aduerſus Tegeatas aſſiduè ſemper malè pugnauerant: Crœſi tamen ætate & Anaxandridæ Ariſtoníſque, regum ſuorum, longè ſuperiores contra eoſdem extiterunt, hunc in modum tales effecti: Quum ſemper in bello à Tegeatibus ſuperarentur, miſſis Delphos conſultoribus, oraculum ſunt ſciſcitati quémnam deorum placarent vt Tegeatum victores exiſterent. His Pythia reſpondit, id fore ſi oſſa Oreſtis filii Agamemnonis referrent.Cuius vrnam quum nequirent inuenire, rurſus ad deum mittũt de loco ſciſcitatum in quo ſitus Oreſtes eſſet. Hæc nuncijs interrogantibus, ita Pythia inquit,

Eſt quædam Arcadiæ Tegea,in regione patenti:
Hìc duo flant venti vi peruehemente coacti,
[a] Forma hoſtis formæ,& plagæ ſuperindita plaga,
Hìc Agamemnonides terra omniparente tenetur,
Quo tu ſublato Tegeæ ſperabere victor.

Vbi hæc audierũt Lacedæmonii,nihilo tamen minus [b] inuẽtione fruſtrabantur,etſi omnia diſquirentes:donec Liches, vnus Spartiatarum,eorum qui benemeriti vocãtur,comperit. [c]Sũt autem benemeriti, ex ciuibus ſemper militia equeſtri perfunctis, quini quotannis,qui quo anno ex equitibus Spartiatis exeunt,ne torpeſcant,alii aliò mittũtur. Ex his Liches quum eſſet,rem illam apud Tegeam adinuenit,fortuna pariter atque ſolertia vſus.[d]nam quum Tegeates à Lacedæmoniis hoc anno cõmercio mutuo adeundi eſſent,& iſte in æraríam officinam veniſſet,intuebatur ferrum dum procudebatur.Quo in ſpectaculo admirabundũ animaduertens faber ferrarius, intermiſſo opere, Quãto magis Lacon hoſpes,inquit,admirarere,ſi idem quod ego tu noſſes,qui tantopere admiraris ferrarium opificiũ. In hac enim corte puteum facere quum vellem,incidi in loculum ſeptem cubitorum:& quia incredulus eram omnino fuiſſe maiores quàm nunc ſunt homines, aperui eum,& inueni cadauer æquali cum loculo longitudine: quam vbi menſus ſum,iterum obrui. Hæc illo referente quæ viderat, Liches conſiderans, coniectauit hunc ex oraculo eſſe Oreſtem, hac videlicet coniectura: duos quidem quos cernebat fabri ferrarii folles,totidem comperit eſſe ventos:incudem verò & malleum,[e]formam formæ hoſtẽ:ferrum verò quod procuderetur,[f]plagam ſuperinditam plagæ:hac ratione id coniectans, quòd in plagam hominis ferrum inuentum ſit. Hæc itaque ſecum agitans, Spartam regreſſus,rem omnem Lacedæmoniis refert. Illi [g]ex compoſito hominem criminis conuictum exilio damnant. Qui in Tegeam profectus, & calamitatem ſuam referens fabro ferrario,conducit ab eo nolente vendere cortem.Ibíque aliquandiu habitans, vbi rem cognouit, effoſſo ſepulcro oſſa collegit, eáque portãs Spartam rediit. Quo ex tempore Lacedæmonii quoties cum Tegeatibus congreſſi ſunt, ſuperiores extitêre:præterea verò magna etiam pars Peloponneſi iam eis parebat. Hæc itaque omnia Crœſus audiens,miſit nuntios Spartam cum muneribus, ad rogandam belli ſocietatem,iuſſos dicere quæ oporteret.Ii poſtquam peruenerunt,Nos(aiunt)Crœſus miſit,Lydorum aliarúmque gentium rex,ita inquiens,Lacedæmonii, quoniam deus oraculum reddidit vt Græcam mihi ſocietatem adſciſcerem, & vos inter Græcos antecellere audio,ſtatui vos mihi in ſocietatem ex oraculo prouocandos,ad ineundam mecum quam cupio amicitiam atque ſocietatem,citra dolum fraudémq;. Crœſus hæc per legatos nuntiauit. Quorum aduentu Lacedæmonii,qui & ipſi oraculum audierant,gauiſi,fœdus cum eis hoſpitii ſocietatíſque inierunt. Etenim iam antea intercedebant nonnulla Crœſi in Lacedæmonios beneficia. Nam quum illi miſiſſent Sardis ad aurum coemendum,quo vſuri erant in id ſimulacrum Apollinis quod nunc poſitum eſt [h] apud Laconicam in Thornace, eo auro ſunt à Crœſo donati.Qua de re Lacedæmonii,quódque ſe amicos ille præ omnibus Græcis delegiſſet,ſocietatem admiſerunt,& hoc denuntianti ſeſe paratos exhibuerũt. Quod vbi extrinſecus

a Hic typus antitypus, noxæ & ſuperindita noxa. *Quid autem hoc ſibi velit,paulo pòſt exponetur*

b Ab inuentione aberant.

c Benemeriti autem iſti, *ſeu beneficij*,ſũt quini cives ex equitibus ætate maximè proiecti,qui ſingulis annis exeũt.Quos oportet eo anno quo egrediũtur, communi conſilio ex equitibus Spartanis alios aliò dimiſſos, nuſquam moram trahere.

d Nam quum Lacedæmoniis Tegeatas adeundi facultas hoc tempore eſſet.

e Typum eſſe & antitypum. *Typum uocat malleum ictum incudi impingentem: quem quũ uiciſſim repellat incus,antitypus uocatur,quaſi uiciſſim feriens.*

f Noxam ſuperindi tam noxæ: hac rat.id con. quòd in damnũ hominis fer.

g Per ſimulationẽ hominem crimine intentato,exil.

h Apud Thornacem Laconicæ regionis.Et tum denũt.ſeſe par.exhibuerunt:tum etiam fabricati erat.

fecerunt, pateram aheneam labiorum tenus frequentibus animalibus extrinsecus cælatam, triginta amphorarum capacem, dono afferebant, volẽtes Crœsum remunerari: sed eam Sardis non pertulerunt, propter alterutram harũ quæ feruntur causarum. Lacedæmonii quidem aiunt hanc pateram, dum ferretur Sardis, [a] quum Samum appulsi essent, à Samiis fuisse interceptam: qui, cognita re, nauibus istos longis aggressi fuere. Ipsi verò Samii aiunt Lacedæmonios qui pateram portabant, serò venientes, quum audissent Crœsum captum esse eum Sardibus, illam in Samo vendidisse viris priuatis, qui eam Iunonis templo dedicauere: & illos qui vendidissent, Spartam reuersos, forsitan dixisse à Samiis sibi fuisse ereptam. De patera ita res se habet. Crœsus autem elusus oraculo, aduersus Cappadociam exercitus com parabat, spe & Cyrum & potẽtiam Persicam euertendi. Cui in hac apparanda expeditione occupato, Lydus quidam nomine Sandanis, & antehac pro circunspecto habitus, & ob hanc quam dixit sentẽtiam plus nominis apud Lydos consequutus, » hunc in modum Crœso consuluit; Aduersus tales viros expeditionem paras, rex, » qui coriacea subligacula, qui è corio reliquam vestem ferunt: qui non quibus vo- » lunt cibis vescuntur, sed quos habent, vtpote regionem asperam incolentes. Ad hæc » potu non vini vtuntur, sed aquæ: non ficos ad comedendum, nec aliud quicquam » boni habentes. quibus quum nihil sit quod eripias, si viceris: sin victus fueris, ani- » maduerte quot bona amittes. Vbi gustauerint illi nostra bona, circunsistẽt nos, nec » abigi poterunt. Equidem diis habeo gratiam, qui non induxerunt in animum Per- » sis vt Lydos inuaderent. Hæc loquutus, non tamen Crœsum flexit. Etenim Persis, antequam Lydos subigerent, nihil erat neque lautum neque opiparum. Porrò Cappadoces à Græcis Syri nominantur: & erant hi Syri, antequam Persæ imperitarent, ditionis Medorum: tunc autem Cyro parebant. Siquidem imperium Medicum ac Lydum disterminabat fluuius Halys, qui ex Armeno monte profluens, primùm Cilicas, dehinc Matienos qui sunt ad dexteram, & Phrygas qui sunt ad læuam: tum boream aduersus tendens, Syros, Cappadoces, Paphlagonésque interfluit: Cappadoces à dextra, Paphlagones à sinistra perstringens. Ita flumen Halys cuncta ferè superiora Asiæ, à mari quod Cypro obiectũ est, ad Euxinum vsq; Pontũ dirimit. Est autem dorsum totius huius regionis, longitudine quinque dierum itineris viri expediti. Itaq; aduersus Cappadociam Crœsus cum exercitu profectus est, cupidus cum hanc partem soli fœcundi suo adiiciendi, tum vel magis, fiducia oraculorũ, Cyrum vlciscendi: propter Astyagem, Cyaxaris filium, Medorum regem, affinẽ suum, quẽ Cyrus Cambysis filius prælio victum ceperat. Erat autem Crœso Astyages hũc in modum affinis: Apud Scythas pecuarios quum esset seditio, caterua quædã eorum [b] secessit in terram Medicam, qua tempestate Medorum tyrannus erat Cyaxares, Phraortæ filius, Deiocis nepos. qui Scythas hos, vtpote supplices, initio benignè alloquebatur ac plurimi faciebat, adeo vt pueros eis traderet imbuendos tum lingua Scythica, tum artificio arcus vtẽdi. Interiecto deinde tempore, quum Scythæ venatum assiduè irent & semper aliquid afferrent, nonnunquam tamen contingebat vt nihil caperent. Quos ita reuertentes manibus manibus [c] Cyaxares (erat enim, quum ingenti tenebatur ira, peracerbus) probris insectabatur. Id illi, vt se indignũ, à Cyaxare pati non ferentes, cõsilio habito decreuerunt vt aliquem eorum puerorum quos docerent, trucidarent: apparatúmq; vt feras apparare consueuerant, Cyaxari offerrent, perinde atque ferinam. idque quum obtulissent, quamcelerrimè se ad Halyattem Sadyattis filium Sardis conferrent. Quod & factum est. nam & Cyaxares & qui aderant conuiuæ, ex his carnibus gustauerunt: & Scythæ perpetrato hoc, Halyatti se supplices præbuerunt. Quos postea reposcenti Cyaxari (quòd Halyattes reddere abnuerat) bellum inter Lydos Medósque quinquennale conflatum est. Quo in bello aliquoties Medi victores extiterunt, & nocturnum quoddam prælium gesserunt. Sexto autem anno signis collatis, quum æquo marte certarẽt, [d] stante pugna contigit vt repente dies nox efficeretur. Quam immutationẽ huius diei futuram Thales Milesius Ionibus prædixerat, hũc ipsum annũ præfiniẽs quo immutatio facta est. Lydi ac Medi vbi diẽ nocteſcere viderunt, à pugnãdo destiterũt: eóque propẽsius ad pacẽ inter se constituẽdam festinauerunt, autoribus conuẽtionis Syennesi Cilice & Labyneto Babylonio: qui vt iusiurandum intercederet & reconciliatio affinitate fieret, properarunt, decernentes ab Halyatte Arienam filiam Astyagi Cyaxaris filio nuptum dandam: quoniam sine vehementi necessitudine conuẽtiones stabiles iniri non queunt. Ineunt autem hæ gentes fœdera cum cætera ritu Græcorum, [e] tum feriẽdo brachia quâ illa humeris cõnectũtur, ac mutuum sanguinem

a Quum circa Samum essent.

b Subduxit se

c Cyaxares (erat enim, vt re ipsa ostẽdit, iræ impos) asperè admodũ & indignè tractauit.

d Inter pugnandũ

e Tum secãdo brachia vsquedum sanguis profluat, ac mutuò illum delingẽdo. Vt legatur αἱμορροίλω, pro ὁμοχοίλω. Vide Tacitum, lib. 12.

delingendo. Hunc igitur Aſtyagem auum ſuum materhum Cyrus bello victum tenebat, ob eam quam in ſequentibus indicabo cauſam. Quo nomine Crœſus ei infenſus, nunquid inferret Perſis bellũ, ad oracula *cõſulenda* miſerat. Et quũ reſpõſum reddidiſſet [a] haud ſyncerũ, [b] ſecum facere interpretatus, in expeditionẽ profectus eſt [c] aduerſus quandam Perſarum partem. Atque vbi ad Halym flumen peruenit, tunc (vt ego quidem ſentio) pontibus ibi ſitis copias traduxit: vt autem Græci dictitant, Thales Mileſius traductor extitit. Nam quũ incertus animi Crœſus foret qua parte fluminis traiiceret exercitum (nullosdum enim ex illis põtibus ea tẽpeſtate fuiſſe) fertur Thales, qui in his caſtris aderat, feciſſe vt fluuius qui ad læuam exercitus fluebat, flueret etiam ad dexteram. Feciſſe autem hunc in modum: Foſſam peraltam, exorſus ſupra caſtra, ductam in ſpeciem lunæ depreſſit, quæ caſtra, vt erant metata, à tergo amplecteretur: in quam quum traduxiſſet ex priſtino alueo fluuium, iterum eum vbi exercitus traiectus eſſet, in ſuum alueum refunderet. Itaque quum celerrimè fluuius diuiſus eſſet, vtrinque vado meabilis effectus eſt. Quidam verò aiunt veterem etiam omnino exaruiſſe alueum. Cui rei equidem non accedo. quo enim modo qui rurſum redierunt, illum tranſiuiſſent? Crœſus igitur exercitu traiecto, venit in Cappadociæ locum qui dicitur Pteria, omnium eius regionis tutiſſimum, iuxta vrbem Sinopem, ferè ad pontum Euxinum ſitam. Hìc ſtatiua habens, prædia Syrorum vaſtat, & vrbem Pteriorum expugnat diripítque. Cepit quoque cunctas circà vrbes, Syros nihil commeritos exterminans. Hinc Cyrus coacto ſuo exercitu, ſumptíſque omnibus qui in medio incolebant, obuiam pergit: miſſis tamen antequam exercitum educeret, caduceatoribus ad Iones tentandos vt ad ſe à Crœſo deficerent. Illis abnuentibus profectus caſtra contra Crœſum poſuit: ibidémque in regione Pteria pro ſe vterque alterum laceſſere. Commiſſáque acri pugna, & multis vtrinque cadentibus, ad extremum noctis interuentu dirimuntur neutri victores. Atque hunc in modum duo exercitus dimicauerũt. [d] Crœſus à ſuo exercitu incuſatus quòd cum Cyri multo maioribus copiis conflixiſſet, poſtero die quum Cyrus ipſum ſuperſederet inuadere, regreſſus eſt Sardis, habens in animo euocare AEgyptios ex fœdere: quorum cum rege Amaſi, ante quàm cum Lacedæmoniis, ſocietatem inierat: accerſere etiam Babylonios, cum quibus & ipſe fœdus percuſſerat: (erat autem Babyloniorum tyrannus ea tempeſtate Labyneetus) denuntiare item Lacedæmoniis vt ad certam diem præſto eſſent: híſque & ſuis copiis coactis, vbi per hyemem quieuiſſet, initio ſtatim veris tendere aduerſus Perſas. Hæc deſtinans Crœſus, abiit Sardis, dimiſítque caduceatores ad ſocios, edicens vti ad quintum menſem Sardis conuenirent. Exercitum verò qui aderat ex militibus cõductis, qui cũ Perſis dimicaret, miſſum fecit ac diſſipauit: minimè ſperans vnquàm fore vt Cyrus, qui ſic æquo marte pugnaſſet, Sardis copias promoueret. Hæc Crœſo ratiocinante, omnia ſuburbana colubris impleta ſunt: [e] quos, vt exiſtebant, equi inter ambulandum, quum ad paſcua irent, comedebãt. Id Crœſo cernẽti viſum eſt (vt erat) eſſe portentum: ideóque mittendum ad coniectores Telmiſſes. Qui miſſi ſunt ad conſulẽdos Telmiſſàs, vbi accepere reſponſum, didiceréque quid ſibi vellet ſignificarétque portentum, non contigit vt Crœſo renuntiarent. Nam priuſquam retro Sardis reueherentur, Crœſus eſt captus. Telmiſſes ita cognouerant exercitum externum Crœſo illuc affuturum, qui quum afforet, indigenas ſubigeret: quòd dicerent colubrum terræ filium eſſe: equum, hoſtem & aduenã. Hæc Telmiſſes Crœſo ſunt interpretati, ſed iam capto: nondum tamen gnari eorum quæ Sardibus ac Crœſo euenerant. Cyrus certior factus Crœſum, qui ſtatim poſt prælium apud Pteriam geſtum abſceſſerat, conſtituiſſe diſpergere copias, conſilio inito, comperiebat operæpretium eſſe quàm celerrimè poſſet promouere exercitum Sardis, vt hoſtem, priuſquam ille contraheret iterum Lydorum copias, occuparet. Hoc vbi probauit, ſtatim exequutus eſt: properéq; ducto in Lydiam exercitu, ipſemet nũcius Crœſo aduenit. Vnde Crœſus in magnam ſollicitudinem adductus, quòd præter opinionem prætérq; expectationem ſuam ſe res haberẽt, tamen Lydos in prælium produxit. Lydorũ gẽte in Aſia nulla fuit ea tempeſtate nec fortior nec magis ſtrenua: ex equíſq; pugnabat, equitandi ſanè perita, haſtas perlongas geſtans. Campus in quo concurſum eſt, ante vrbem Sardenſem iacet, magnus & editus: quẽ cum [f] alii amnes interfluunt, tum omnium maximus Hermus, palude interruptus, qui è monte Hiro matris Dindymenæ lapſus infunditur mari iuxta Phociam oppidum. Hìc vbi vidit Lydos ad pugnandum inſtructos Cyrus, eorũ equitatum reformidans, conſtituit admonitu Harpagi Medi, ita faciendum: Coactis omnibus qui

a Capciosum,
b A ſe facere
c In Perſarum finis.

d Crœſus autẽ cauſatus ſui exercitus paucitatem: (erant enim ipſius copiæ multo minores quàm Cyri) hoc inquam, cauſatus, quũ poſtero die Cyrus nõ deſcenderet in certamen, regreſſ. &c.

e Quos prodeuntes equi relictis paſcuis, paſſim comedebant.

f Cum alii amnes permeant, tum verò etiã Hellus in omniũ maximum influens, qui Hermus vocatur: & ex mõte matri Dindymenæ ſacro ortus, infunditur mari, &c.

ipſius exercitum ſequebantur camelis, vel frumentũ vel vaſa portantibus, ſarcinas detraxit, & viros impoſuit equeſtri ſtola indutos: quibus ornatis præcepit vt præirent cæteras copias aduerſus Crœſi equitatum: peditatui, vt hos ſubſequeretur. poſt hunc collocauit omnem equitatum. Poſtquam omnes conſtituit, imperat eis necui cæterorum Lydorum parerent: ſed quemlibet occiderent obſiſtentem, præter ipſum Crœſum, ne ſi captus quidem repugnaret. Hæc imperans, camelos contra equitatum inſtruxit, hac ratione quòd camelum equus reformidat, adeò quidem vt nec ſpeciem eius intueri, nec odorem ſentire ſuſtineat. Id ideo cõmentus eſt vt equitatum Crœſi, quo ille ſe præualiturum conſiderabat, inutilem redderet. Simulatque igitur in pugnam itum eſt, equi, olfactis protinus conſpectiſque camelis, retro ſe auertunt. vnde ſpes Crœſi interiit. Verùm non protinus Lydi ob id exterriti ſunt, ſed cognita re, ab equis deſiliunt, ac pedites cum Perſis confligunt. & tandem, multis vtrinque cadentibus, vertuntur in fugam: [a] ac muros ingreſſi, à Perſis obſideri cœperunt. Quam obſidionem in longius proceſſuram ratus Crœſus, alios nuncios è muris mittit ad ſocios. nam qui antea dimiſſi erant, hi conuentum Sardis ad quintum menſem indixerant. Ad hos dimittebat, oratum quamcelerrima auxilia mitti ſibi, vtique iam obſeſſo. & tum ad alios ſocios miſit, tum verò ad Lacedæmonios. Cæterùm per id tempus & ipſis Spartiatis inciderat cum Argiuis contẽtio de agro qui dicitur Thyrea. Quem locum, etſi terræ Argolicæ partem, tamen Lacedæmonii [b] interciſum tenebant. Etenim Argiuorũ eſt quicquid regionis Maleæ tenus ad occaſum vergit in continente: & inſulæ tum aliæ, tum verò Cythera. Quum ergo Argiui ſuo territorio [c] interciſo auxilium ferrent, ibi ab vtriſque in colloquium ventum eſt vt triceni vtrinque dimicarent: & vtri ſuperiores extitiſſent, eorum regio foret: atque ambos exercitus in ſuam vterque terram diſcederent, nec permanerent dum dimicaretur: ea ſcilicet cauſa, ne, ſi adeſſent, parti ſuccumbenti auxilium ſui ferrent. His conuentis, in diuerſa digrediuntur. Ex vtriſque delecti viri qui relicti ſunt cõflixerunt: atque illis quidem, vt æquo marte pugnantibus, ex ſexcentis tres omnino reliqui fuerunt: idque noctis interuentu. ex Argiuis duo, Alcinor & Chromius, qui tanquam victores Argos curſu contenderunt: ex Lacedæmoniis vnus Othryades, qui ſpoliatis Argiuorum cadaueribus, eorũ arma ad ſuorum caſtra detulit, & ſe in ſuo ordine tenuit. Poſtero die vtrique re audita adfuerunt, ſibíque victoriam vendicabant: Argiui quidem, quòd ſuorum plures ſuperfuiſſe dicerent: Lacedæmonii verò, quòd qui eorum ſuperfuerant, fugiſſent: ſuis autem perſtitiſſet, & hoſtium cæſos ſpoliaſſet. Ex contentione tandem concurrẽtes pugnant: ac poſtquam permulti vtrinque ceciderunt, Lacedæmonii vincunt. Quo ex tempore Argiui tonſis capitibus, quum antea neceſſariò criniti eſſent, legem condiderunt, ſe deuouentes ne prius comam alerent, néue mulieres aurum ferrent, quàm Thyreas recuperaſſent. His è diuerſo legem tulere Lacedæmonii, vt in poſterum comati eſſent, quum antea non fuiſſent. Othryadem, qui vnus è trecentis delectus reliquus fuiſſet, aiunt pudore Spartam reuertẽdi, ob ſocios interfectos, illic apud Thyreas mortem ſibi conſciuiſſe. Quum hæc eſſet apud Spartiatas rerum conditio, aduenit caduceator Sardianus precatum Crœſo obſeſſo auxilia. Illi, caduceatore audito, ſtatuerunt Crœſo ſtatim ſuccurrendum. Quibus iam ſe apparantibus, ac nauibus paratis, alius affertur nuncius, murum Lydorum expugnatum, Crœſumque viuum eſſe captum. Sic Lacedæmonii magno ſe affectos detrimento rati, ſupерſederunt. Sardis autem hunc in modum ſunt expugnatæ: Quartodecimo quàm obſideri cœptæ ſunt die, Cyrus, miſſis paſſim equitibus, ſuis copiis edicit ſe dona daturum ei qui primus muros conſcendiſſet. Poſteaquàm id conato exercitu res non proceſſit, ibi, quieſcentibus cæteris, Mardus quidam cui nomen erat Hyroeades, id aggredi eſt auſus à parte arcis vbi nullus ad excubandum erat collocatus, quia illinc nequando vrbs caperetur haud ſuſpectum erat, vtpote loco prærupto atque inoppugnabili: quáque vna parte Leontem Meles primus Sardium rex non circuntulerat, ex pellice ſua genitum: qui Leo quacunque parte murorum circumlatus eſſet, ex ea parte Sardis inexpugnabiles fore Telmiſſes iudicauerant. Eum Meles per cæteram partem murorum circunduxit, quacunque poterat arx oppugnari: per hanc partem, tanquam inoppugnabilem atque præciſam, circunducere prætermiſit, quæ ad Tmolum vergit. Ab hac igitur parte iſte Hyroeades Mardus conſpicatus quendam Lydum pridie deſcendiſſe ad recipiendam galeam illuc deuolutam, aduertit animum, atque conſiderauit: dehinc ipſe conſcẽdit, & poſt eum alii Perſæ ſubinde, atque alii frequentes. Ita vrbs Sardis capta eſt, atque omnis direpta. Ipſi au-

[a] Ac muris incluſi.

[b] Interceptum.

[c] Intercepto.

tem Crœſo hoc contigit. Erat ei filius cuius ſuperius habui mentionem, habilis ad cætera, ſed mutus. [a] ad cuius vitium emendandum Crœſus pro viribus omnia fecerat, cum alia excogitando, tum verò Delphos mittendo ad oraculum ſciſcitandum, atque ei Pythia talibus reſpondit,

Lyde genus, rex multorum, valde inſcie Crœſe,
Ne cura gnati exoptatam audiſſe loquentis
Intra ædes vocem: ſine qua potior tibi longè
Ille die quoniam primùm infelice loquetur.

Porro captis mœnibus quidam Perſa in Crœſum ſibi ignotum vt occiſurus vadebat. Quem inuadentem ſe Crœſus quum videret, tamen præſenti clade affectus deuitare negligebat: nihil putans differre an percuſſus oppeteret mortem, an non. Id vbi filius eius mutus aſpexit, timens patri, erupit in vocem, inquiens, Homo, ne perimas Crœſum. Atque hoc ille primùm effatus, poſtmodum per omne vitæ tempus vocalis extitit. Perſæ & Sardibus potiti ſunt, & Crœſo viuo, quũ regnaſſet annos quatuordecim, totidémque dies fuiſſet obſeſſus, amiſſo magno imperio, vt ei fuerat reſponſum. Eum captum Perſæ ad Cyrum perduxerunt: quem ille vinctum compedibus ſuper ingentem quam ſtruxerat lignorum ſtruem imponit, circáque eum bis ſeptem Lydorum filios: ſiue habens in animo primitias has alicui deo offerre, ſiue volens votum perſoluere, ſiue cupidus ſciendi num quis dæmonum liberaret Crœſum, (quem religioſum eſſe audierat) quominus pyræ impoſitus viuus concremaretur. hæc quidem Cyrum feciſſe aiunt. Crœſo autem ſuper pyram ſtanti, etſi in tanta calamitate poſito, tamen veniſſe in mentem Solonis, quòd ab eo ſibi nutu dei fuiſſet dictum, ex viuentibus beatum eſſe neminem. Quod dictũ vbi ſubiit Crœſo, ferunt eum ex vehementi defectione animi victum, ingemiſcentem, ter Solonem nominaſſe: & Cyrum, quum audiſſet, iuſſiſſe interpretes eum percontari quémnam inuocaret. Illóſque accedentes fuiſſe percontatos, & hunc interrogatum ſilentium tenuiſſe. Deinde quum loqui cogeretur, dixiſſe, *illum nominaui*, quẽ cum omnibus tyrannis colloqui, ego quàm ingentem pecuniam præoptaſſem. Eũ non planè loquentem, rurſus interrogant quídnam eſſet quod dixiſſet. Efflagitantibus atque infeſtantibus, [b] inquit quemadmodum Solon, qui eſſet Atheniẽſis, ad ipſum à principio veniſſet, & intuitus omnes eius opes coràm, pro nihilo duxiſſet. Adeò quæ de ipſo dixerat, ea omnia eueniſſe, neque hæc magis de ſeipſo quàm de omni hominum genere, & de iis præſertim qui ſibiipſis beati viderentur. Hæc Crœſo referente, iam pyrã incẽſa ardere extrema cœpiſſe, & Cyrum auditis per interpretem quæ Crœſus dixiſſet, pœnituiſſe: quum ſe quoque hominem eſſe cognoſceret, qui alium hominem, qui ſe inferior non fuiſſet opibus, viuum rogo traderet. Præterea veritum ob id pœnam, ac reputantem nihil eſſe in rebus humanis ſtabile, iuſſiſſe ignem celerrimè extingui iam incenſum, Crœſúmque deponi & quæ cũ eo erant. Verùm eos qui iuſſi fuerãt, non potuiſſe ampliùs vim ignis ſuperare. Ibi ferunt Lydi Crœſum cognita Cyri ſententiæ mutatione, quum cerneret vnumquenq; extinguendo deuoluendóque igni incumbentem, nihil tamen profici, exclamãdo inuocaſſe Apollinem vt ipſi adeſſet, ſiquod ab eo donum illi gratum fuiſſet oblatum, ipſúmque præſenti malo liberaret. Ita cum lacrymis Crœſo deum inuocante, nimbos repente; quum ſerenum ac tranquillum eſſet, [c] confractos eſſe, imbréſque erupiſſe, ac vehemẽtiſſima aqua pluiſſe, & rogum extinxiſſe. Ita Cyrum, cognito deorum cultorem ac bonum virum eſſe Crœſum, è pyra depoſuiſſe: atq; hunc in modum interrogaſſe, Crœſe, quíſnam tibi hominũ perſuaſit vt cũ exercitu inuaderes fines meos, ex amico factus hoſtis? Cui Crœſus, Ego, inquit, rex, iſtud feci tuo proſpero, meo infauſto fato, Græcorũ deo autore, qui me ad bellũ tibi inferẽdum impulit. Neq; enim quiſpiam ita amẽs eſt vt bellũ quàm pacẽ præoptet. nam in pace filii patres, in bello patres filios ſepeliunt. Sed vt iſta fierent, dæmoni cordi fuit. Hæc Crœſus loquutus eſt: quem Cyrus ſolutum iuxta ſe collocauit, ac in multa ſanè obſeruãtia habebat: intuénſque eum admirabatur, tam ipſe quàm omnis circà eum cœtus. Ille cogitabundus ſilentium tenebat. Mox conuerſus, ac cernens Perſas Lydorum diripientes vrbem, Vtrum debeo, inquit, rex, tibi loqui quod ſentio, an tacere hoc tempore? Cyrus verò eum, quæcunque liberet, audacter proloqui iuſſit. Tunc ille Cyrum percontatur, [d] Quídnam, inquiens, tanta frequentia properat agere? Cui Cyrus, Tuam, inquit, vrbem diripit, tuáſque opes abſumit. Atqui (Crœſus excipit) neque vrbem meam diripis, neque meas opes. nihil enim mihi iam cum iſtis rebus eſt: ſed tua ferunt agúntq;. His verbis iniecta cura, Cyrus Crœſum

a Itaque antea Crœſus, dum ſecundæ ipſius res eſſent, omnia pro viribus fecerat ipſius cauſa, cum alia excog. &c.

b Inquit Solonem Atheniẽſem olim ad ipſum veniſſe, & intuitum omnes eius opes, pro nihilo duxiſſe.

c Concurriſſe, *uel* ingruiſſe.

d Quidnam, inquiens, tanta iſta turba tanto ſtudio agit?

ſemotis arbitris interrogat quidnam in his quæ fierent, ſibi conſtituendū cenſeret. Ad quem Crœſus, Quoniam me dii ſeruum tibi tradiderunt, iure debeo, ſiquid amplius animaduertero, id tibi indicare. Perſæ, ait, natura proterua ſunt, & iidē inopes. Quos ſi diripientes tu ac potiētes magnis opibus negligis, id tibi ex hoc credibile eſt euenturum, vt quiſque iſtorum plurimis opibus potietur, ita maximè in te rebellaturum, eſſe expectandum. Nunc igitur, ſi tibi placēt hæc quæ ego dico, ita facito: Siſte ad ſingulas portas aliquot ex tuis ſatellitibus cuſtodes, qui vetent exportari opes, vt earum decimæ Ioui neceſſariò reddantur. Ita neque tu odium illorum contrahes, vi opes eripiendo: & ipſi agnoſcentes ſe iuſta agere, non inuiti facient. Hæc audiens Cyrus, maiorem in modum gauiſus eſt tali admonitu, eáque vehementer approbauit: & iuſſis ſatellitibus id exequi quod Crœſus ipſi ſubieciſſet, his verbis eum affatus eſt, [a] Crœſe, quandoquidem & facta & dicta tua egregia viri regis ſunt, pete quid muneris à me velis impræſentiarum tibi dari. Ad quem Crœſus, [b] Here, inquit, ſine me gratum eſſe erga deum Græcorum, quem ego maximè omnium veneratus ſum, vt miſſis ad eum his vinculis perconter nunquid ei fas ſit bene de ipſo merētes decipere. Et Cyro interroganti quidnam id eſſet quod incuſaret, altius repetens omnem ſuum aperuit animum, reddítáque ſibi oracula, & præcipuè donaria ſua, quibus rebus fretus ſuſcepiſſet aduerſus Perſas expeditionem. Hæc commemorando rediit rurſus ad petendam veniam iſta deo exprobrandi. Ad quem ridens Cyrus, Et hoc, inquit, Crœſe à me impetrabis, & quicquid aliud: [c] atque id quoties tibi opus erit. Vbi hæc audiuit Crœſus, Delphos miſit quoſdam Lydos, iuſſos, quum ad limen templi vincula depoſuiſſent, ſciſcitari deum nunquid eum puderet ob oracula quibus Crœſum induxiſſet ad bellum Perſis inferendum, tanquam Cyri potentiam euerſurum: vnde tales primitiæ offerrentur: compedes ſcilicet oſtendendo. & ſciſcitari cum hæc, tum nunquid Græcis diis foret fas, eſſe ingratis. Lydis illuc profectis, & hæc mandata executis, Pythia fertur ita reſpondiſſe, Sortem fato deſtinatam defugere, deo quoque eſt impoſſibile. Crœſus autem quintæ retro ætatis crimen luit, [d] *hoc eſt abaui*: qui quū eſſet ſatelles Heraclidarum, mulieris dolo inductus, dominum interemit: illiúſque dignitate potitus eſt, nihil ad ipſum pertinente. Verùm Apollo, quum ſtuduerit vt hæc Sardium clades liberis Crœſi, non ipſi Crœſo contingeret, tamen tranſferre fata non potuit: ſed quatenus illa permiſerunt, annixus eſt, atque ei gratiam retulit, vtpote dilata Sardium expugnatione tres annos. Et hoc Crœſus diſcat, tribus annis ſerius quàm fata deſtinarant, ſe fuiſſe captum. Secundo loco, quòd ipſi ardenti opem tulit. Nam quod ad oraculum pertinet, haud rectè Crœſus conqueritur: quoniam Apollo prædixit, eum eſſe magnum imperium, ſi bellum Perſis inferret, euerſurum: de qua re ipſum conſultare volentem, decuerat mittere ſciſcitatum vtrum ipſius Apollo diceret imperium, an Cyri. Sed quod dictum erat, nec conſiderans, nec interrogans, ſibiipſi acceptum referat. Quod autem vltimo reſponſo ait Apollinem dixiſſe de mulo, ne hoc quidem diſcuſſit. Nam mulus hic, Cyrus erat: quippe qui duobus diuerſarum gentium parentibus ortus ſit, generoſiore matre quam patre. Nam illa quidem, Meda erat, Aſtyagis Medorum regis filia: hic autem, Perſa, & Medis ſubiectus: & licet omnium infimus, tamen dominam ſuam in matrimonium duxit. Hæc Lydis Pythia reſpondit, quæ illi Sardis reuerſi Crœſo nunciarunt. Quibus auditis Crœſus ſuā ipſius agnouit culpam eſſe, non dei. De Crœſi igitur imperio & prima Ioniæ ſubactione ita res ſe habent. Porrò Crœſi non hæc ſolùm quæ iam diximus, ſed alia quoque permulta donaria in Græcia extāt. Siquidem apud Thebas Bœoticas tripus eſt aureus, quem illic Apollini nūcupauit Iſmenio: apud Epheſum quoque buculæ aureæ, atque colūnæ pleræque. Quinetiam in veſtibulis templi apud Delphos clypeus viſitur aureus ingēs. Atque hæc etiamnum ad noſtra vſq; tēpora ſupererant: nonnulla tamen interciderunt. Ac verò quæ apud Branchidas Mileſiorum à Crœſo dedicata fuerūt, pondere (quantū intelligo) æqua li erant iis quæ ſunt Delphis. Cæterùm ea quæ tum Delphos, tum etiam ad Amphiarai miſit templum, hæc ſibi, veluti domeſtica bona, paternarúmque facultatum primitias, diuis conſecrauit. Quandoquidem cætera donaria è facultatibus erant aduerſarii, qui Crœſo, priuſquam regno inauguraretur, repugnās, Pantaleontis partibus impenſè ſtudebat, hunc in regni poteſtatem prouehere conatus. Pantaleon enim, & ipſe, Halyattis filius erat, Crœſi frater, at non germanus: *matres enim habebant diuerſas*. Nam Crœſus matre fuit Carica, Halyattis vxore: Pantaleon ex [e] Iade fuit ſuſceptus. Quum autem tradito à patre imperio Crœſus potiretur, hominem

[a] Crœſe, quum ſis rex ad bene agēdum & dicendum comparatus, pete, &c.

[b] Here, inquit, maximè gratum mihi feceris, ſi permiſeris vt deum Gr. q. e. max. o. veneratus ſum, miſſis, &c.

[c] Et quicquid aliud tibi opus erit.

[d] Tritaui. i. Gygis, à quo quintus erat Crœſus.

[e] Ionica.

illum qui antè ſic pertinaciter ſibi reſtitiſſet, in fullonis officinam pertractum interemit. Bona aut eiuſdem iam antè diuis deſtinata, tunc vti diximus iis locis conſecrauit. Atque de donariis hactenus dictum ſit. Porrò Lydia quod ſcribatur nihil ſanè mirandum habet, prout aliæ regiones, præter auri ramenta è Tmolo prouenientia. Vnum tamen nobis exhibet multo maximum præter AEgyptiorum & Babylonicorum opera. Ibi enim eſt Halyattis Croeſi parentis ſepulchrum, cuius baſis è grandioribus eſt lapidibus: reliqua ſepulchri pars, [a] aggeſtio eſt terræ. Quod ſepulchrum conſtruxiſſe feruntur homines [b] emptitii atque operarii, & vnà cum his adiuuantes ancillæ. Cæterùm ad noſtram vſque ætatem in ſummo tumulo quinque termini ſtabant, quibus literæ inſculptæ indicant quæ ſinguli elaborauerint: apparebátque ex menſura, ancillarum opus eſſe maximum. Lydorum enim filiæ omnes meretricantur, atque hoc quæſtu tantiſper dotem colligunt dum nupſerint: ſe autem ipſæmet locant. Sepulchri huius ambitus, ſtadiorum eſt ſex, & duorũ iugerum: latitudo, [d] iugerũ tredecim. Cõfinis eſt eidẽ ſepulchro lacus ingens, quem Lydi referunt eſſe perennem. vocatur autem Gygæus. Atque hoc quidem ſic habet: Lydi legibus propemodum vtuntur Græcorum ſimilibus, niſi quòd Lydi filias ſuas proſtituunt. Hi primi eorum quos nouimus, numum aureum argenteúmque ad vtendum percuſſerunt, & primi caupones inſtitoréſque extiterũt. Aiunt & ipſi ſe ludos inueniſſe qui etiamnum apud Græcos cum illis communes ſunt: ſimul autem hæc inueniſſe, & in Tyrrheniam, *hoc eſt* [e] *Thuſciam*, colonos deduxiſſe. Id quod hunc in modum accidiſſe referunt: Tempore Atyis, Manis regis filii, annonæ difficultatem per vniuerſam Lydiam valde graſſatam eſſe, & initio quidem Lydos vitam aſſiduis laboribus toleraſſe, poſtea verò, quum non ceſſaret *malum*, remedia quæſiuiſſe, & alium aliud excogitaſſe. Tum igitur inuentum ab iiſdem [f] aleæ teſſerarúmque ludum, & pilæ, cæterorúmq; ludorum omnium genera, præterquam [g] talorum. horum enim inuentionem ſibi non vendicant Lydi. Porrò ad famem diſcutiendam, altera quidem dierum in totum luſibus occupatos fuiſſe, ne videlicet ciborum quærendorum ſolicitudine diſtorquerentur: altera vero à luſibus abſtinentes, veſci conſueuiſſe. Atque hoc modo vixiſſe annis duodeuiginti. Vbi autem malum non remitteret, ſed magis etiam ſæuiret, tum regem vniuerſos Lydos bifariam diuiſiſſe, [h] & hos quidẽ in ſedibus ſuis permiſiſſe, illos verò aliquò ablegaſſe colonos. Ac verò iis qui in ſedibus ſuis permanerẽt, regẽ ipſum perrexiſſe imperare: illis autem qui deducendæ coloniæ deſtinati erant, filiũ ſuum præfeciſſe, cui nomen Tyrrheno. Hos è Lydia excedentes, primùm diuertiſſe Smyrnam: & mox fabricatis nauigiis, nimirum quibus ea quæ nauigationi accommoda videbantur, imponerent, ad victum ſedéſque quærendas oram ſoluiſſe: donec varias nationes præteruecti, ad Vmbros peruenirent: vbi ciuitatibus cõſtructis, ad hunc vſque diem habitauerint. Atque pro Lydis, propter regii filii qui eos deduxit, nomen, appellatione quoque commutata, nominatos fuiſſe Tyrrhenos. Lydi itaque à Perſis in ſeruitutem redacti fuerunt. Hinc iam nobis exequetur oratio, tum quiſnã fuerit Cyrus ille qui Croeſi euertit imperiũ, tum quomodo Perſæ Aſiæ imperio potiti ſint. [i] Igitur quemadmodum quidam memorant Perſarum, non qui res Cyri illuſtrare, ſed prout illa ſe habent, referre ſtudent, ita ego conſcribam: gnarus trifarias alias eſſe de Cyro narrandi vias. Quum Aſſyrii annis quingentis viginti ſuperiorem Aſiam obtinuiſſent, primi Medi ab ipſis deficere cœperunt: qui cum Aſſyriis pro libertate præliati, ſtrenuè ſe geſſerunt: excuſſóque ſeruitutis iugo, in libertatem ſeſe aſſeruerunt. Poſt quos & aliæ nationes idem fecerunt quod & Medi. Cæterùm quum iam per continentem in vniuerſum propriis vterentur legibus, hac demum occaſione rurſus tyrannidi ſubiecti fuerunt. Fuit apud Medos vir ſapiens, cui nomen erat Deioces, filius Phraortis, qui quum ad tyrannidem aſpiraret, huiuſmodi quædam excogitauit. Quum Medi per vicos paſſim habitarent, Deioces [k] cum antè apud ſuos probatus, tum magis ſtudioſiúſque æquitatem affectitabat venditabátque, quòd videret apud Medos vniuerſos magnam quandam licẽtiam: ſat ſciens æquitati iniquitatem eſſe inuiſam. Medi verò qui eundem habitabant vicum, intuentes hominis mores, iudicem ipſum controuerſiarum ſibi cõſtituunt. Hic, vt qui principatum ambiret, rectum ſe æquúmque præbuit. Quæ quum faceret, laudem apud populares ſuos obtinuit haudquaquam exiguam: [l] adeo vt hæc intelligentes qui apud cæteros pagos habitabant, nempe Deiocẽ ſolum eſſe qui incorruptè iudicaret, læti vndique affluerent quotquot prius iniquis ſententiis fuerãt ſuperati, ad Deiocem, & ipſi lites finiendas tranſferrent: poſtremò nulli alii hãc pro-

Sepulchri Halyattis.

a Terræ aggeſtæ moles eſt.

b Circunforanei.

c Plethrorum.

d Plethrorum.

e Hetruriam.

f Teſſerarum & talorum.

g Calculorum.

h Et ſorte legiſſe, alteram quidem partem ad manendum, alteram verò ad exeundum è regione. Et parti quidem illi cui ſortito obtigiſſet vt maneret, ſeipſum regem, migrãti autem, ſuum filium præfeciſſe, cui nomen Tyrrheno. Alteros porrò quibus ſorte obtigerat vt emigrarẽt, Smyrnam deſcendiſſe. Hic mox &c.

i Ita autem de his ſcribam vt Perſæ quidam narrant, qui res Cyri geſtas verbis auguſtiores reddere nolunt, ſed id quod res eſt dicere: gnarus triplicem aliam eſſe de Cyro narrandi viam.

k Ipſe quũ iam antè apud ſuos celebris eſſet, tum verò magis etiam quàm antea iuſtum ſectati aggreſſus eſt: quòd videret apud Medos vniuerſos mag. q. licentiam, & ſatis ſciret iuri iniuriam aduerſari.

l Adeò vt quum in aliis pagis intellexiſſent Deiocem ſolum eſſe qui incorruptè iudicaret, qui prius iniqua iudicia erãt experti, ad Deiocem diſceptaturi vltro accurrerent: poſtremò nulli alii arbitriũ deferrent. Quum autem in diesventitarẽt plures, vtpote q.

uinciam permitterent. Quum verò numerus accurrentium creſceret, vtpote qui intelligerent ſententias iuſtè terminari, Deioces, animaduertens vniuerſa in ſe vnum incumbere, neque amplius illic conſidere vbi prius ius dicere conſueuerat, vo lebat, neque omnino iudicare amplius. Siquidem non è re ſua eſſe inquiebat ſi totos dies, rebus ſuis domi neglectis, dirimendis aliorum litibus operam impenderet. Quum igitur rapinæ ſceleráque paſſim per vicos multo etiam magis quàm prius patrarentur, Medi habito cõcilio, de communi rerum ſtatu colloqui cœperunt. [a] Et quantum mihi videtur, Deiocis amici ex compoſito in hanc ſententiam loquebantur: Nequaquam, inquientes, hiſce modis vſuri, hãc noſtram regionem poterimus diu habitare. Agite igitur, conſtituamus nobiſipſis regem, vt videlicet ditio noſtra bonis legibus adminiſtretur, [b] & nos, ad ſua quiſque opera diuertentes, nuſquam impunitate ſceleratorum violemur. Quæ quum ſic referrentur, perſuaſi Medi regibus ſeſe ſubiiciunt. Continuò conſultatum eſt quemnam regem crearent. Deioces adeo ab omnibus commendatus, productúſque in medium vt omnium ſuffragio rex comprobaretur. At ille iuſſit ædificia ſibi erigi imperio digna, ſtipatoréſque ad cuſtodiam corporis ſui adiungi. [c] Huic Medi hæc præſtiterunt, eíque ædificia ingentia probéque munita extruxerunt in ea quam deſignauerat regione: permiſerunt quoque ſatellites ex vniuerſis Medis quos vellet, ſibi deligeret. Deioces igitur imperio potitus, Medos compulit vnum oppidum condere: vt hoc vno communito exornatóque, aliorum non ita magnam curam haberent. Obſequentibus quoque hac in re Medis, mœnia conſtruit ampla ſimul & valida, quæ nunc Ecbatana appellantur, in quibus murus vnus alteri veluti confinis erat: ſic nimirũ conſtitutis mœnibus, [d] vt ambitus ſinguli alteris gradatim eſſent ſublimiores, ſoliſque pinnis prominerẽt. [e] Adiuuabat huc loci ipſius commoditas, vt qui collis inſtar eſſet eleuatus. Sed acceſſit etiam maius quiddam data opera factum. ſiquidem ambitus iſti numero erant ſeptem contigui, in quorum poſtremo regia eſt & theſauri. Hæc mœnia quũ ampliſſima ſint magnitudine, prorſus illum Athenienſium æquant ambitũ. *Atque ſingulæ quidem pinnæ ſuis atque hunc in modum diſtinctis fulgent coloribus.* Nempe primi ambitus pinnæ colore ſunt albicanti, ſecundi nigro, tertii purpureo, quarti cæſio, quinti ſandaracino: poſtremi verò duo, alter argentatas, alter inauratas habet pinnas. Et his quidem munimentis Deioces ſe ſuámque regiam circunſepſit, ac reliquum populum ſeorſum circunquaque habitare iuſſit. Cæterùm vniuerſis hoc ornatu cõſtructis, primus Deioces cauit necui ad regem ingredi liceret, ſed per internuntios cuncta tranſigerentur: adeò vt nec conſpici regem à quoquam fas eſſet, [f] ad hæc, nec ridere, nec expuere (propterea quòd omnibus factu deformia eſſent) coràm liceret. Hæc ideo faciunt apud regem, ne videlicet eum cernentes æquales & vnà cum eo educati ſtrenui & fortes, indoleant atque inſidientur: quin potius quiddam à reliquis hominibus diuerſum ipſis eſſe videatur, ſi coràm ipſum non intuentur. Quibus quum ſeſe Deioces iam adornaſſet, atque in imperio confirmaſſet, in exercenda iuſtitia valde ſeuerum ſe præbuit. Etenim litigantes cauſas ſuas conſcriptas intro per internuntios mittebãt, quas ille deciſas remittebat. Et hæc quidem in iudiciis factitabat. Cæteris autem in rebus hunc ordinem inſtituerat: Si quem intellexiſſet iniuriam cuipiam facere, hũc ad ſe aſcitum, indicta pro delicti modo pœna multabat: in quem vſum exploratores auſcultatoréſque per vniuerſam ſuam ditionem diſpoſuerat. Deioces igitur ſolam Medicam ſubegit nationem, eíque ſoli imperauit. Cuius nationis tot numero gentes ſunt, Buſæ, Paretaceni, Struchates, Arizanti, Budii, Magi. Tot ſunt in Media gentes. Deioce defuncto, qui annos tres & quinquaginta regnauit, filius eius Phraortes ſuſcepit imperium. Qui ſolo imperio Medorum non contentus, bellum ante omnes intulit Perſis, cóſque primos in poteſtatem Medorum redegit. Quibus nationibus potitus, valida vtraque, mox Aſiam ſubegit, aliam deinceps atque aliam inuadendo gentem: donec ad Aſſyrios oppugnandos peruenit, ad eos inquam Aſſyrios qui Ninum incolebant, quondam omnium principes, ſed tunc à ſociis per defectionem deſertos: alioqui per ſe bene habentes. Aduerſus hos expeditione ſuſcepta Phraortes, ſecundo ac viceſimo quàm regno potitus eſt anno, cum pleraque exercitus parte periit. Poſt obitum eius, Cyaxares filius, Deiocis nepos ſucceſſit: qui dicitur multo maioribus ſuis fortior fuiſſe, & primus Aſiaticos populos [g] in prouincias diſtinxiſſe, primúſque in ſuum quoſque ordinem diſtribuiſſe, haſtatos, equites, ſagittarios: quum prius omnia [h] promiſcua fuiſſent atque implicita. Hic eſt qui cum Lydis bellum geſſit: quo tempore in ipſa pugna dies in noctem eſt conuerſus: quique tota ſupra Halyn flumen Aſia

a Hic (vt ego quidem exiſtimo) Deiocis amici beliſſimũ ſermonem ſunt exorſi. Enimuero (inquiebant) ſi pergamus his moribus viuere, hanc noſtram regionẽ diu non poterimus incolere.

b Et nos res noſtras agamus, neque malè agendi licentia noſtris ſedibus pellamur. His verbis perſuaſi Medi regio imperio ſe ſubiicere, ſtatim cõſultant quemnam regem creent. Tum Deioces ab omnibus nominari & prædicari, adeo vt omnium tandem ſuffragio rex approbaretur.

c Hæc in eius gratiam Medi fecerunt, eique, &c.

d Ita vt ambitus alter alterum amplectatur.

e Adiuuante ipſo loci ſitu, vt qui collis eſſet. Sed acceſſit maior etiam ars & induſtria, factis ſeptem ambitibus inter ſe cõtiguis, in quorum poſtr. regia eſt & theſauri. Eorum autem ampliſſimus magnitudine plꝰ minus circuitum Athenarum exæquat. Sũtque primi ambitus pinnæ albæ: ſecundi, nigræ: tertii, puniceæ: quarti, cæruleæ: quinti, ſandaracenæ.

f Præterea ne ridere coràm vel excreare in quoquam honeſtum haberetur. Et hæc à Medis apud regem obſeruantur, ne videlicet, &c.

g In turmas decuriaſſe.

h Promiſcuè fuiſſent confuſa.

ſibi conciliata, collectis ſuis omnibus, copias duxit aduerſus Ninum, ſimul & patrem vlturus, & ciuitatē ipſe euerſurus. Ipſi porro, Aſſyriis prælio ſuperatis, Ninum obſidēti ingruit ingens Scytharum exercitus, duce Scytharum rege Madye Protothyæ filio: qui Cimmeriis ex Europa ejectis in Aſiam eruperunt: & dum illos fugientes perſequūtur, ita in Mediam penetrarunt. Eſt autem à lacu Mæotide ad Phaſim vſque & Colchos, expedito viatori iter triginta dierum: è Colchis verò non ita longo itinere perueniri poteſt in Mediam: ſed vna duntaxat natio interiecta eſt, Saſpires: quos vbi tranſieris, continuò occurrit Media. Scythæ tamen hac non irruperunt, ſed alia via ſuperiore & multo longiore deflectentes, Caucaſo monte ad dextram relicto. Hìc Medi cum Scythis congreſſi, prælióque fuſi, Aſiæ imperium amiſerunt. Porrò Scythæ vniuerſa Aſia potiti, hinc rectà in AEgyptum contendunt. Quibus iam Syriam Palæſtinam ingreſſis Pſammitichus occurrens AEgypti rex, muneribus precibúſque effecit ne vlterius progrederentur. [a] Scythæ, vbi retrocedentes in vrbe eſſent Palæſtinæ Aſcalone, bonáque parte Scytharum nullam iniuriam inferente, pauci aliquot relicti Veneris Vraniæ fanum depeculati ſunt, inter cætera (quantum equidem ſcio) huius deæ fana vetuſtiſſimum. Siquidem quæ in Cypro eſt *eiuſdem deæ* ædes, ex hac prodiit: id quod ipſi etiam Cyprii referunt. Quinetiam illud apud Cythera delubrum Phœnices ex hac Syriæ regione orti condiderunt. Ac verò dea ipſa templi ſpoliatoribus eorúmque poſteris morbum immiſit fœmineum: quemadmodū & ipſi fatentur Scythæ, ſe videlicet illo morbo ob id laborare. [b] & videre licet apud Scythas hunc morbum curantes, quos enareas appellant Scythæ. Poſtquam verò iam viginti octo annis Aſiæ imperium Scythæ obtinuiſſent, omniáque iam penè ex negligentia licentiáque depopulata eſſent (nam præter tributum exactionéſque, diripiebant, extorquebántque à quibuſlibet quæcunque poſſidebant) tandem horum potiorem partem Cyaxares atque Medi hoſpitio acceptam inebriatámque interemerunt. Et ſic quidem Medi recuperarunt imperium, receptis iis quibus prius potiebantur, & Ninum expugnauerunt. Vt autem ceperint, in aliis mox ſcriptis indicabo. Aſſyrióſque, excepta Babylonica quapiam portione, ſubegerunt. Poſt hæc Cyaxares, vbi quadraginta annis [c] vnà cum Scythis imperaſſet, vita functus eſt. Cuius regnum ſuſcepit Aſtyages filius. Hic filiam ſuſtulit, appellauítque eam Mandanen. Quæ viſa eſt ei per quietem tantum vrinæ fundere vt omnem ipſius vrbem oppleret, atque vniuerſam Aſiam inundaret. Quod ſomnium quum Magis ſomniorum interpretibus expoſuiſſet, conterritus eſt, ſingula quæque ab illis edoctus. Ideóque viſum hoc reformidans, Mandanen iam viro maturam, nulli Medorum qui ea dignus eſſet, tradendam ſtatuit, ſed Perſæ cuidam nomine Cambyſi, quem compertum habebat familia quidem bona ortum, cæterùm ingenio ſedato, [d] gerentémque ſe multo infra mediocris Medi alicuius conditionem. Eodem quo Cambyſi collocauerat filiam anno, viſionem alteram vidit: videbatur ei ex genitalibus filiæ vitis enaſci quæ omnem occuparet Aſiam. Quod viſum quum retuliſſet ad interpretes ſomniorum, filiam iam prægnantem & partui vicinam ex Perſis accerſit, eíque, quum veniſſet, cuſtodiam apponit, volens quod illa peperiſſet interimere. Etenim Magi ſomniorū interpretes viſionem illam portendere dicebant Aſtyagi, prolem filiæ pro ipſo regnaturam. Hoc igitur obſeruans Aſtyages, vbi genitus eſt Cyrus, adſcito Harpago familiari ſuo, & inter Medos fidiſſimo, atque omnium rerum ſuarum procuratori, hæc inquit, Harpage, negocium quod tibi iniūgo caue prætermittas, aut vllo modo exequi ſuperſedeas: [e] néue committas vt alios præponendo, poſtea tibiipſi perniciem crees. Capito quem Mandane peperit puerum, in domúmque tuam ferto, atque occidito: poſtmodum quoquo modo voles ipſe ſepelito. Cui reſpondit ille, Neque aliâs vnquam rex huic viro rem iniunxiſti ingratam, & in poſterum dabimus operam nequid in te delinquamus. Quòd ſi tibi cordi eſt hoc ita fieri, [f] mea intereſt id induſtriè exequi. Hæc quum reſpondiſſet Harpagus, eíque [g] puer traditus eſſet ornatus ad necem, contulit ſe domum flens: adiénſque vxorem, refert omnem habitum ſecum ab Aſtyage ſermonem. Ad quem vxor, Quid igitur, inquit, facere tibi in animo eſt? Ego verò (reſpondet vir) quanquam Aſtyages mandauit, etiamſi deſipiet, peiúſque inſaniet quàm nunc inſanit, non tamen eius voluntati parebo, neque ad hanc necem obſequar: idque multis de cauſis, tum quòd puer ipſi mihi cognatus eſt, tum quòd Aſtyages grandis natu eſt, & virili prole orbus: quo defuncto, ſi tyrannis ad eius peruentura eſt filiam, cuius nunc filium per me interimit, quid aliud reſtat hinc mihi quàm periculum maximum? Enimuero ſecuritatis meæ cauſa ex-

a Scythæ verò regredientes, quum in vrbem Syriæ Aſcalonem peruenitſent, pleriſque nullo illato dāno prætergreſſis, pauci aliquot rel. Ven. Vraniæ fanum ſpoliarunt, omnium (quantum quidem intelligo) huius deæ templorum vetuſtiſſimum.

b Et ab iis qui in Scythiam veniunt, eo morbo affectos conſpici: quos Scythæ ipſi enareas *id eſt execrabiles, ſeu execrationi obnoxios*, appellant. Itaque octo & viginti annos Scythæ imperium Aſiæ tenuerunt, quo tēpore omnia iniurioſē & ſuperbè imperitando vaſtarunt. Siquidē præter tributa, tātum à ſingulis exigebant quātum iis impoſuiſſent: & tributis non contenti, ſingulorum etiam bona paſſim prædabantur. Pleroſque igitur ipſorū Cyaxares & Medi hoſpitio acceptos & inebriatos interemerūt. Et hoc modo recepto imperio, iis quæ prius obtinebant ſunt poti ti, & Ninum ceperūt. Quomodo autem ceperint, & Aſſyrios (excepta Babylonia) ſibi ſubiecerint, alibi declarabo.

c Cōprehenſo Scytharum imperio, regnaſſet.

d Et quem ipſe infra mediocris conditionis Medos duceret

e Neque me decipito, & *ne* aliis *ad hoc agendum* delectis, tandem tibi ipſe malum crees.

f Meum eſt.

g Puerulus eū ornatu traditus eſſet ad necem.

pedit hunc puerum interire, ſed per aliquem ipſius Aſtyagis, non per aliquem meorum. Hæc loquutus, eueſtigio nuncium mittit ad bubulcum Aſtyagis, quem norat [a] paſcuorum maximè idoneorum, & montium feris frequentiſſimorum eſſe gnariſſimum, cui nomen erat Mitradates: cuius contubernalis & eadem conſerua erat, nomine Cyno Græca lingua, *id eſt canis*, Medica, Spaco. nam canem Medi ſpaca appellant. Locus vbi boum paſcua ille habebat, montium radices erant, ad vētum boream Ecbatanorum, & ad pontum Euxinum. Hoc enim tractu ad Saſpires vergente, Media valde montoſa eſt & edita, ac nemoribus frequens, reliqua verò tota admodum plana. Hic itaque accerſitus, properè quum veniſſet, inquit ad eum Harpagus, Iubet te Aſtyages hunc capere infantem, quem in deſertiſſimo montium exponas, vt celerrimè pereat. & hæc vt tibi dicerem mihi iniunxit: & niſi hunc intereme ris, ſed aliquo pacto ſeruaueris, [b] peſſimo exitio te occubiturum. cui expoſitioni infantis inſpector ego præpoſitus ſum. Hæc vbi audiuit bubulcus, ſumpto infante, rediit quà venerat [c] ad bouile ſuum. Ei, dum in vrbem abiit, vxor ſua, quæ erat prægnans, per totam diem parturiens, è voluntate dæmonis enixa eſt filium. Abſente marito vtrique mutua tenebantur ſollicitudine: hic quidem vxori parturienti metuens, illa viciſſim marito timens, propterea quòd præter conſuetudinem ab Harpago accerſitus eſſet. Vbi autem reuerſus affuit, eum vxor, vtpote ex improuiſo cernens, prior interrogauit quid ita ſtudioſè ipſum Harpagus accerſiſſet. Cui ille, Vxor, inquit, vbi in vrbem veni, & vidi & audiui [d] quod nec viſum oportuit nec agi circa dominos noſtros. Harpagi domus omnis luctu tenebatur: in quam ego perterrefactus ſimulatque introii, video puerulum in medio poſitum, palpitantem vagientémque, auro ac verſicolori veſte ornatum. Eum Harpagus, vbi me vidit, iuſſit celerrimè ſumere, atque exponendum aſportare in montem quammaximè feris abundantem: dicens Aſtyagem eſſe qui hæc mihi iniungeret: magnopere minatus, niſi ea facerem. Ego acceptum puerum attuli, ratus alicuius illum domeſticorum eſſe, [e] non autem illius generis. Admirabar tamen quòd viderem auro veſtibúſque ornatum: præterea quòd planctus manifeſtus fiebat in Harpagi domo. [f] Atqui inter viam, ex omni oratione famuli qui me extra vrbem deduxit, mihíque infantem tradidit, percepi eum Mandanes Aſtyagis natæ & Cambyſis Cyro geniti eſſe filium, & ab Aſtyage iuſſum interfici. atque is hic eſt. Hæc loquens bubulcus, puerum detectum oſtendit: quem illa intuita procerum ac ſpecioſum, genua viri cum lacrymis amplexa, obſecrat nequa ratione puerum exponat. Hic negare aliter iſta fieri poſſe: ſuperuenturos enim ab Harpago ſpeculatores ad rem explorandam: ſéque, niſi id exequatur, miſerrimè periturum. Mulier vbi id viro non perſuadet, [g] Quandoquidem, inquit, te nequeo inducere, quod ſecundum eſt facito, ſi modò neceſſitas prorſus eſt aſpici puerum dum exponitur. Quoniam ego quoque peperi, peperi autem mortuum: ablatum hunc expone, & iſtum ex Aſtyagis filia, tanquam ex nobis genitum alamus. Ita neque tu iniurius in dominos eſſe deprehenderis, neque nobis malè conſuluerimus. Nam & hic qui obiit, regale ſepulchrum nanciſcetur, & iſte qui ſupereſt, animam non amittet. Sanequam commodè viſa eſt bubulco mulier loqui pro præſenti conditione: atque ita continuò fecit. Igitur quem necatu rus attulerat, eum vxori tradidit: ſuum autem, qui mortuus erat, acceptum, collocauit in eo vaſe in quo alterum portauerat. Omníque alterius pueri cultu ornatum, in deſertiſſimo monte expoſuit. [h] Ideóque poſt pueri expoſitionem, relicto quodam pecuariorum pro ſe illic vicario, in vrbem ſe contulit, & ad domum Harpagi: aítque ſeſe paratum illi oſtendere pueri cadauer. Harpagus, miſſis ſuorum ſatellitum fideliſſimis, rem per eos inſpexit, ac bubulci filium ſepeliuit. Et hic quidem infans humatus eſt. Alterum verò qui poſtea Cyrus appellatus eſt, vxor bubulci ſibi ſumptum, educauit, impoſito illi alio quopiam ac non Cyri nomine. Qui poſteaquam decennis fuit, eum res iſta quæ illi contigit, palàm fecit: Ludebat in pago vbi armenta illa erant, & ludebat cum æqualibus in via: quem inter ludendum cæteri pueri quum pro rege ſibi elegiſſent, cognominatum bubulci filium, [i] ipſe eos muniis diſtinguebat: vt alii domorum ſtructores eſſent: alii, vt ſatellites: alii, vt oculus regis eſſet: alii, vt mandatorum renunciator, tanquam ſuum ſingulis munus aſſignans. Horum puerorum quidam colluſor Artembaris filius erat, viri inter Medos clari, quem Cyrus, quòd imperata non feciſſet, iuſſit ab aliis pueris comprehendi: & quum illi paruiſſent, multis verberibus affecit. Quæ puer tanquam ſe indigna paſſus, iniquiſſimo animo ferens, vbi primùm dimiſſus eſt, in vrbem ad patrem perrexit, & quæ à Cyro pertuliſſet deplorauit: non tamen Cyrum nominans (non-

a Paſcua & montes feris oppletos quā opportuniſſimè incolere.

b Fore vt peſsimo ſupplicio te interficiat. Expoſitum autem intueri ſum iuſſus.

c Ad caſam ſuam. Huic porro etiam vxor quæ per totū diē parturierat, tunc fortè numinis voluntate filium pepererat, dum ipſe in vrbem proficiſceretur: erántque alter de altero ſollicitī.

d Quod vtinā neque vidiſſem, neque vnquam dominis noſtris eueniat.

e Nunquam enim cogitaſſem ex eo genere eſſe.

f Cæterùm in via rem totam ex miniſtro intellexi, qui mihi extra vrbem deducto puerulum in manus tradidit: filium eſſe videlicet Mādanes Aſtyagis filiæ, & Cambyſis Cyri filii: & Aſtyagem iubere illum interfici. Nunc igitur hic eſt.

g Secundò hæc dixit, Quandoquidem igitur tibi nō poſſum perſuadere vt exponas, tu ſaltem hoc facito: ſi quidem omnino neceſſe eſt expoſitum cerni.

h Tertio verò die quàm puer expoſitus fuerat.

i Ipſe quibuſdam eorum præcipiebat vt domorum ſtr.

dum enim eius hoc erat nomen) ſed filium bubulci Aſtyagis. Artembares, vt erat ira percitus, ad Aſtyagem, ducens filium ſecum, contendit: & rem intolerandam paſſum eſſe inquiens, ciúſque humeros oſtendens, Siccine indignè, ait, accipimur, rex, [a] à filio bubulci ſerui tui? Audiens hæc atque cernens Aſtyages, volens Artembaris honoris gratia vlciſci puerum, iuſſit accerſi bubulcum & filium. Qui quum ambo adfuiſſent, intuens in Cyrum Aſtyages, Túne, inquit, hoc tali patre genitus, auſus es huius filium, viri apud me primarii, tam indignis concidere verberibus? Cui ille, Iſtud, inquit, here, huic ego iure feci. pueri enim pagani, quorum hic vnus erat, me regem ſuum ludentes conſtituerant: quippe qui videbar eis ad hoc maximè eſſe idoneus. At iſte, quum cæteri pueri iuſſis obtemperarent, audiens dicto eſſe nolebat, ac me nihili faciebat: propter quod pœnas dedit. Quòd ſi ego propterea vllo malo ſum dignus, hîc tibi præſto ſum. Hæc loquente puero, ſubiit Aſtyagi agnitio eius, viſáque eſt figura oris referre ac repræſentare ipſum, & geſtus eſſe liberalior, & tempus expoſitionis cum pueri ætate congruere. His perculſus Aſtyages, aliquandiu ſine voce manſit. víxque tandem ad ſe reuerſus, volens à ſe Artembarem dimittere, [b] vt bubulcum ſubmotis arbitris rimaretur, Ego, inquit, Artébares, efficiam vt filius quoque tuus ob hoc nihil conqueri poſſit. Dimiſſo igitur Artembare, & eius iuſſu per famulos Cyro introducto, bubulcum (qui ſolus erat relictus) percontatur vnde puerum accepiſſet, quíſue ei tradidiſſet. Ille ex ſe genitum reſpondere; & genitricem eius apud ſe eſſe. Aſtyages dicere, non bene ſibi illum conſulere qui [c] cuperet ad ingentes deuenire neceſſitates. Simúlque hæc dicens, ſatellitibus innuit vt caperét ipſum. Hic autem ad neceſſitates redactus, ita demum reſti patefecit: ab initióque exorſus, vera referendo, deſcendit ad preces & ad petendam ſibi veniam. [d] Bubulco veritatem eloquuto, Aſtyages pauciora iam verba fecit: ſed Harpagum, cui valde ſuccenſebat, vocari à ſatellitibus iuſſit. Quem, vbi adfuit, percontatur Aſtyages, Harpage, qua nece interemiſti quem tibi tradidi puerum è filia mea genitum? Harpagus (vt vidit paſtorem intereſſe) noluit tergiuerſari mendacio, ne argumentis conuinceretur: ſed ita reſpondit, Ego, poſtcaquam infantem accepi, rex, cogitaui quo pacto ex animi tui ſententia facerem: & [e] tamẽ, quum apud te innoxius extitiſſem, ne forem aut filiæ tuæ aut tibiipſi carnifex, eóque ita ſtatui agendum: Accerſito huic bubulco infantem tradidi, inquiens te eſſe qui iuberes illum interfici. In quo dicendo mentitus non ſum. tu enim ita præceperas. [f] Atque huic, dum puerum trado ex tuo præcepto, iuſſi exponeret in deſerto monte, perſtarétq; in eo obſeruando tantiſper dum expiraſſet: comminatus iſti extrema quæque niſi hæc effecta reddidiſſet. Vbi hic fecit imperata, & infans obiit, miſſis eunuchorum fidiſſimis, rem cognoui, & per eoſdem mortuum ſepeliui. Ita res habet, rex: atq; hac morte defunctus eſt puer. Et Harpagus quidem [g] directam habuit orationem. Aſtyages autem diſſimulata qua illi infenſus erat cauſa, ob id quod contigerat, primùm reſn ei enarrat quemadmodum ipſe ex bubulco audierat: deinde ea narrata, eò deuenit vt diceret, Quod puer viuit, & quod accidit, bene habet. De eo enim, inquit, quod in hunc puerum factum erat, valde laborabam, & à filia mea inſimulatus, haud leuiter ferebam. Igitur in bonum conuerſa fortuna, tum filium tuum mitte ad puerum hunc qui recens venit: tum verò ad cœnam mihi adeſto. ſiquidem conſtitui pro recepto filio diis quibus honor hic conuenit, ſacrificare. Harpagus, quum hæc audiſſet, adorato rege, ac ſibi maiorem in modum gratulatus quòd peccatum ſuum commodè ceſſiſſet, & propter ſortem proſperam ad conuiuium vocaretur, domum abiit. Quam ingreſſus, properanter filium qui ipſi vnicus erat, tredecim circiter natum annos, mittit domum Aſtyagis, iubens exequi quæcunque ille imperaret. Ipſe geſtiens, quid ſibi ſucceſſiſſet vxori exponit. Eius porro filium, vbi aduenit, Aſtyages iugulatum & in fruſta conciſum partim torruit, partim elixauit, & probè conditum, paratum habuit. Dehinc ſub horam cœnæ, poſtquam adfuerunt cum cæteri conuiuæ, tum verò Harpagus, conuiuis quidem aliis atque ipſi Aſtyagi menſæ appoſitæ ſunt ouilla refertæ carne: Harpago autem, præter caput & manus extremas ac pedes, reliquis filii ſui partibus. nam illa in caniſtro operta, ſeparatim repoſita erãt. Eum autem, poſtquam ſatis depaſtum illo cibo putauit Aſtyages, interrogat nunquid ſit illis oblectatus epulis. Se verò valde oblectatum, dicenti Harpago, ii quibus negocium erat datum, adferunt caput filii cum extremis manibus ac pedibus tectum: & adſtantes iubent detegere, ac ſumere quod vellet ex eis. Harpagus obtemperans, vbi detexit, cernit reliquias filii. non tamen eo ſpectaculo cõſternatus eſt, [h] ſed apud ſeipſum manſit. Et percontanti Aſtyagi nunquid agnoſceret cuius feræ carne paſtus eſſet, ſe agno

a A ſerui tui, & quidem bubulci, filio?

b Vt de bubulco ſeorſum accepto quæſtionẽ haberet, Ego, &c.

c Ac ſi vltro vellet in maximas angustias ſeſe dare.

d Aſtyages bubulci veritatem eloquuti non magnam rationẽ habuit: ſed Harp.

e Et tamẽ, quum in te nihil peccaſſem, neque filiæ tuæ, neque tibiipſi eſſem carnifex.

f Tradidi igitur iſti hoc modo: addito mandato vt eum expon.

g Simplicem.

h Sed mentis compos fuit.

ſcere reſpondit: ſibique quicquid rex ageret, placere. Hoc reddito reſponſo, receptiſque reliquiis carnium, domum abiit, eas (vt ego opinor) illinc collectas humaturus. Et Harpagum quidem hac vltione Aſtyages proſequutus eſt. De Cyro autem deliberans, eoſdem ex Magis accerſiuit qui fuerant ipſius ſomnium ſic interpretati. Poſtquam venerunt, ſciſcitatur eos [a] quid cenſeant de viſione ſibi agendum. Illi neceſſariò fore inquiunt vt puer, ſi ſuperſtes eſſet, nec hactenus periiſſet, regnaret: Atqui puer & viuit & incolumis eſt, (Aſtyages excipit) & quidem ipſum ruri agentem pueri eius pagi, regem delegiſſent, quæ faciunt qui reuera ſunt reges, ea omnia hic fecit. Nam ſatellitibus, ianitoribus, internunciis, ac cæteris muniis inſtitutis, imperium exercuit: quæ vobis quonam videntur ſpectare? Si ſupereſt puer (Magi reſpondent) atque regnauit [b] nulla ex prouidentia, confidito ob id, ac bono ſis animo, iam non eum regnaturum iterum. Nam quædã vaticinationes noſtræ in exigua recidêrũt, [c] & velut inſomnia in imbecillum quiddam tandem redactæ ſunt. Ego (inquit Aſtyages reſpondens) iſtius veſtræ, Magi, ferè ſum ſententiæ, [d] me ſomnio eſſe defunctum, puero iam rege nominato, nihilque mihi amplius eum eſſe reformidãdum. Vos tamen probè conſiderantes, quænam futura ſint & meæ domui & vobis tutiſſima cõſulite. Ad hæc Magi, Noſtra etiam, rex, (inquiunt) magni intereſt, tuum ſtare principatum: [e] qui ſi immutetur, & ad hunc puerum qui Perſa eſt tranſeat, nos quoque qui Medi ſumus, in ſeruitutem redigemur apud Perſas, & extranei nullius erimus pretii: te verò regnante, cuius populares ſumus, tum ex parte imperamus, tum magnos apud te honores obtinemus. Quo magis per nos & tibi & regno tuo proſpiciendum eſt: & nunc, ſiquid cerneremus quod timendum eſſet, tibi aperiremus: verùm quum in rem friuolam nunc euaſerit ſomnium, & ipſi confidimus, & te itidem confidere iubemus, & hunc ablegare puerum ab oculis tuis in Perſidem ad parentes. His auditis Aſtyages gauiſus eſt: accitóque Cyro hæc inquit, Fili, quum ego propter quandam haud ſanam ſomnii viſionem in te fuiſſem iniurius, tuo tamen ipſius fato ſuperſtes es. Nunc itaque ietus ad Perſas ito cum iis quos ad te dedu cendum mittam. Eò perueniens, parentes tuos offendes: patrem, non qualis eſt Mitradates bubulcus, & matrem, non qualis eſt vxor eius. Hæc loquutus Aſtyages Cyrum dimittit. Quem ad domum Cambyſis reuerſum, acceperunt ſui parentes, & audita re vehementer amplexati ſunt; vt quem ſtatim mortem obiiſſe crediderant. Sciſcitabantur igitur quonam modo ſuperſtes eſſet. Hic ſe verò ait eos antea non nouiſſe, [f] & ob id maximè erraſſe. Inter viam tamen omne ſuum infortunium audiſſe. credidiſſe enim ſe bubulci Aſtyagis eſſe filium: verùm in illo itinere ómnem rem geſtam, ab iis qui ipſum deduxerant accepiſſe. Commemorabat autem ſe ab vxore bubulci fuiſſe educatum, ſemper eam laudibus proſequens, ita vt in omni eius ſermone eſſet Cyno. Quod nomen accipientes eius parentes, vt magis diuinitus videretur Perſis filius ſuus fuiſſe ſeruatus, diuulgarunt à cane Cyrum, quum eſſet expoſitus, fuiſſe educatum. vnde hæc fabula emanauit. Vbi Cyrus in virilem adoleuit ætatem, & inter æquales viriliſſimus euaſit & idem dilectiſſimus, [g] conſtituit Harpagus ad eum dona mittere, Aſtyagis vlciſcendi cupidus. Nam per ſeſe, qui priuatus eſſet, non videbat futuram de Aſtyage vindictam: ſed Cyrum cernens adultum, cuius caſus ſuis aſſimilabat, ſibi ſocium comparabat. Præterea verò hæc ab eo facta erant. Quum eſſet acerbus Aſtyages in Medos, Harpagus ſingulis quibuſque eorum ſe inſinuans primoribus, perſuadebat oportere Aſtyagem à regno ſummoueri, Cyro delecto. Harpagus, his tranſactis ac paratis, ita demum volens Cyro apud Perſas agenti ſuam aperire ſententiam, quum aliter non poſſet, vtpote itineribus cuſtoditis, huiuſmodi rem comminiſcitur. [h] Exenterato quem ſolerter obtinuerat lepore, vt nihil omnino reſcinderetur, indidit libellum in quo quæ ſibuit conſcripſerat: reſutóq; vẽtre, leporẽ vnà cũ retibus tradidit venatori cuidã ſuorũ domeſtico rũ fidiſſimo: miſitq; ad Perſas, præcipiẽs ſuo ore, quum daret leporem, Cyro diceret vt ipſe ſuis manibus aperiret, idque ſine arbitris faceret. Hæc exequuto nuncio, Cyrus acceptum leporem aperuit, inuentúmque libellum qui in eo inerat, legit, in hæc verba: Fili Cambyſis, quem dii reſpiciunt (nam aliter nunquam in tantum fortunæ peruenifſes) vlciſcere nunc Aſtyagem tuæ necis autorem. quoniam ex huius tu quidem ſtudio perieras, deorum tamẽ beneficio & meo ſuperſtes es. Quæ omnia quemadmodum circa te geſta ſunt, opinor te olim iam reſciuiſſe: & item, qualia ego ab Aſtyage paſſus ſim quòd te non occidiſſem, ſed bubulco tradidiſſem. Nunc, ſi mihi auſcultare vis, omni tu cui Aſtyages imperat regioni imperabis. Quũ enim Perſis vt deficiant perſuaſeris, expeditionem aduerſus Medos ſuſcipe: vtpote ad vo-

a Quomodo ſibi viſum illud eſſent interpretati. Illi idẽ reſponſum rẽddiderũt *quod antea*, oportere puerum regnare, ſi ſuperſtes eſſet, nec prius obiiſſet. Atqui, &c.

b Non de induſtria & abſque vllo cõſilio, confid.

c Et quæ ex inſomniis pendẽt, prorſus ad leue quidpiam deueniunt.

d Hũc eſſe ſomnii exitum, puero, &c.

e Alioqui enim alienatus, ad hunc puerum qui Perſa eſt, deueniret: ac tum nos qui Medi ſumus, in ſeruitutẽ redigeremur, nulliuſque pretii eſſemus apud Perſas, vtpote extranei. At permanẽte rege, cuius pop.

f Et in maximo errore verſatum fuiſſe.

g Ei inſtabat Harpagus, dona mittẽdo. *Vel, Eius ſtudioſus erat.*

h Quum leporem in arte compoſuiſſet, eiuſque ventrem reſcidiſſet, nihil lacerãdo, indidit libell.

i *Vel*, Præcipiens vt quum leporem Cyro daret, ſuo ore diceret vt, &c. *Vel, Cyrum admoneret etiam ut, &c.*

» tum tibi re ſucceſſura, ſiue ego dux ab Aſtyage ad tibi occurrẽdum creatus fuero,
» ſiue alius quiſpiam Medorum illuſtrium. Horum enim primi quique ab illo ad te
» deficientes, Aſtyagem conabuntur euertere. Tanquam igitur cuncta tibi ſint hîc in
» expedito, iſta exequere ſine mora. Cyrus, his auditis, conſiderabat quónam ſo-
lertiſſimo modo Perſas induceret ad rebellandum. Cogitando tandem comperit
hunc eſſe appoſitum, vt ita faceret: Scripto libello de iis quæ volebat, cõcilium Per-
ſarum coegit. Deinde reſignato libello atque lecto, ducem ſe inquit Perſarum ab
Aſtyage eſſe deſignatum. Et nunc Perſæ, ait, edico vobis vt præſtò mihi ſitis cum
ſingulis falcibus. Hoc Cyrus Perſis præcepit: quorum cõplura ſunt genera. Eorum
quædam Cyrus congregauit, & à Medis ad deficiendum induxit, [a] ſub quibus alia
omnia. Ea autem hæc ſunt, Arteatæ, Perſæ, Paſargadæ, Meraphii, Maſii. Sed horum
Paſargadæ ſunt præſtantiſſimi, in quibus & Achæmenidarum [b] cognatio eſt, vnde
reges Perſidæ ſunt oriundi. Alii Perſæ hi ſunt, Panthelæi, Deruſiæi, Germani: atque
hi omnes, aratores. Alii verò, pecuarii, Dai, Mardi, Dropici, Sagartii. Vbi cuncti ad-
fuerunt habentes quod eis erat præceptum, ibi Cyrus iubet locum quendam du-
moſum (erat in Perſide is locus circiter decem & octo aut viginti ſtadiorum) to-
tum detergant intra diem. Quo labore perfunctis Perſis, iterum præcipit in poſte-
rum diem vt lauti adſint. Interim coactos in vnum caprarum, ouium, boum gre-
ges patris ſui mactat atque apparat, tanquam Perſarum exercitum accepturus vi-
nóque ac cibariis quam lautiſſimis. Poſtero die vbi conuenerunt Perſæ, iubet eos
diſcumbere in prato atque epulari. Deinde cœnatos interrogat vtrum pridianam
an præſentem conditionem præoptarent. Illis reſpondentibus, multum eſſe inter
hæc duo [c] interualli: pridianam enim omnia mala habuiſſe, præſentem verò omnia
bona habere: excepit Cyrus, & omnem rem denudauit, inquiens, Viri Perſæ, ita res
veſtræ habent: volentibus vobis mihi obtemperare, & hæc & alia infinita commo-
da aderunt ſine vllo ſeruitutis labore: nolentibus verò, innumerabiles quales he-
ſternæ ærumnæ. Nunc itaque obtemperando mihi, efficiamini liberi. nam & diui-
na quadam ſorte ipſe genitus hæc bona videor in manus veſtras eſſe allaturus, &
vos non arbitror inferiores eſſe Medis cum in aliis, tum verò in bellicis rebus. Quę
quum ita ſint, rebellate quamprimum ab Aſtyage. Perſæ, vt qui iampridem [d] dedi-
gnarentur parère Medis, nacti [e] præſidem, libenter ſe in libertatem vindicarunt.
Hæc moliri Cyrum Aſtyages quum accepiſſet, miſſo nuncio accerſiit. Iſte nũtium
iubet renunciare, ſe prius illuc venturum quàm Aſtyages ipſe velit. His auditis,
Aſtyages Medos cunctos armat, hiſque [f] aduerſo numine Harpagum præficit, obli-
tus eorum quæ illi feciſſet. Comparato exercitu, vbi Medorum copiæ [g] cum Perſicis
prælium conſeruerunt, quicunque eorum, [h] ſermonis Harpagi erant expertes, præ-
liabantur: qui verò participes, ad Perſas tranſibant. Plerique de induſtria ignauiter
agebãt, fugámque faciebant. Dilapſo turpiter Medico exercitu, Aſtyages vt primum
rem cognouit, minitans Cyro, inquit, Ne ſic quidem Cyrus gaudebit. Hactenus lo-
quutus, ante omnia eos magos ſomniorum interpretes qui ſuaſiſſent ipſi Cyrum
dimittendum, patibulis affigit. Deinde reliquos Medorum qui in vrbe erant, ado-
leſcentes pariter & ſenes armat. Quibus eductis, cum Perſis confligens fugatur: vi-
uúſque capitur, amiſſis quos eduxerat Medis. Ei captiuo aſtans Harpagus inſultauit,
eúmque dicteriis laceſſiuit, cum alia quæ homini dolerent, dicens, tum verò percon
tando eum de cœna ſua in qua ille ipſum carnibus filii pauiſſet: [i] quoniam regnum
eius ad ſeruitutem decidiſſet. Eum intuens Aſtyages viciſſim interrogat nunquid
[k] ipſius foret Cyri opus. Harpagus ſuum verò eſſe dicere: idque meritò, quoniam
ipſe ad Cyrum ſcripſiſſet. [l] Tum Aſtyages eum improuidiſſimum atque iniquiſſi-
mum omnium hominum compellauit. Improuidiſſimum quidem, quòd, ſi facul-
tas ei aderat vt rex efficeretur, alteri tribuerit imperium, ſi modò illa per ipſum ge-
ſta eſſent: iniquiſſimum verò, quòd cœnæ cauſa Medos in ſeruitutem redegiſſet. Si
enim oportebat omnino eum comparare alteri regnum, nec ſibi habere, ſatius fu-
turum fuiſſe Medorum alicui id bonum comparare quàm Perſarum. Nunc Me-
dos qui huius peccati affines non extitiſſent, ex dominis factos eſſe ſeruos: & Per-
ſas qui fuiſſent hactenus ſerui, nunc dominos effectos eſſe Medorum. Hunc in mo
dum Aſtyages, quum quinque & triginta regnaſſet annos, regno amotus eſt: ob cu-
ius acerbitatem Medi ſubiecti fuere Perſis centum ac duodetriginta annos, omni
ſupra Halym fluuium Aſiæ dominati, excepto tempore quo Scythæ regnauerunt.

Iidem ſequẽtibus temporibus, quum horum factorum pœniteret, à Dario defe-
cerunt: ſed prælio victi, iterum ſubacti ſunt, Perſæque qui tunc cum Cyro aduerſus

Aſtyagem

[a] Sunt autem hæc; à quibus alii omnes *dependent.*
[b] Tribus
[c] *diſcriminis.*
[d] Grauiter ferrẽt.
[e] Ducem.
[f] Tanquam diuiſitus mente captus, Harp.
[g] Cum Perſicis iũctæ fuerunt. *Vel*, Perſicis occurrerunt.
[h] Propoſitum Harpagi ignorabãt, præliabatur: cæt. ad Perſ.
[i] Quòd eſſet illius ſeruitus pro regno. *Id eſt, Quòd propter illud ex rege ſeruus factus eſſet.*
[k] Sibi vendicaret, Cy.
[l] Tũ Aſtyages demõſtrare cœpit illum omnium hominũ & ſtultiſſimum eſſe & iniquiſſimum. Stultiſſimum quidem, quòd quum ipſi liceret regem eſſe (ſi modò per ipſum res ea geſta eſſet) alteri imperium tribuiſſet: iniquiſſimum, &c.

Astyagem rebellauerunt, deinceps Asiæ imperitauerunt. Cyrus nullo alio malo afficiens Astyagem, penes se habuit quoad vita excessit. Ita Cyrus genitus educatúsque, regno potitus est. Et mox Crœsum iniuriæ illatorem subegit, quemadmodum à me superius commemoratum est. Quo subacto, ita omnem Asiam adeptus est. Porro ritus quibus vtuntur Persæ, tales esse comperi: Neque statuas, neque templa, neque aras extruere consuetudo est, quinimo hoc facientibus insaniæ tribuere. ob id (vt mea fert opinio) quòd non, quemadmodum Græci, sentiunt deos ex hominibus esse ortos. Moris habent, editissimis quibusque conscensis mõtibus, Ioui hostias immolare, omnem gyrũ cæli Iouem appellantes. Soli lunæ quoque sacrificant, & telluri, igni, aquæ atque ventis: hisque solis sacra faciunt iam inde ab initio. [a]Veneri quoque sacrificant, sic nimirũ ab Assyriis Arabibúsque edocti. Vocant autem Assyrii Venerem Mylittam, Arabes eandem Alittam appellãt, Persæ Metram. Sacrorum autem ritum circa hosce iam dictos deos huiusmodi quondam instituerunt. Persæ quippe sacrificaturi, nec aras erigũt, neque ignem incendũt prorsus: sed neq; libamentis vtũtur, aut tibiis, infulisue, aut molis: verùm, vt quisque diuis hisce sacra facere statuit, in locum mundum victimam sistens, deum illũ implorat, myrto maximè cinctam gestans tiaram. [b]Sacrificãs autem, non pro se solo priuatímq; vota nũcupat, sed cõmuniter vniuersis Persis bene precatur. in primis quidẽ regi: quoniam [c]inter Persas omnes idẽ quoq; cõprehenditur. Vbi verò iam in minutas portiunculas membratímq; hostiã cõscidit, carnibus elixis herbã susternit quammollissimam, maximè trifoliũ. Huic impositis carnibus, Magus astans theogoniam accinit, siquidem hãc illi dicũt esse incantationẽ efficacissimam. Citráque Magũ nullum illis fit legitimum sacrificium. Mox sacrificus sublatis carnibus vtitur in quencũque vsum illi fert animus. Ex omnibus diebus præcipuè colendũ censent suum quique natalem: nimirum hoc die plus aliis æquum censentes ciborum apponere. Et ditiores, integros boues, camelos, equos, asinos, eósq; in fornacib⁹ tostos, isto die in mẽsam apponunt: pauperes natalẽ minoribus pecoribus honorãt. Cibis autem vtũtur perpaucis, bellariis multis, neque iis admodum bonis: Hinc est quòd Persæ dicũt, [d]Græcos pastos iam demũ non esurire amplius. Nẽpe ipsis à cœna cibi apponũtur pretii nullius, & siquid apponatur, nõ cessant quin edãt. Vinũ largius illis apponitur. Eisdem nec vomere coram, nec vrinã facere licet: quæ etiam nunc ita obseruãtur. Poti, de rebus maximè seriis consultare cõsueuerunt. [e]Nam siquãdo ipsis cõsultandum videtur, tum postera die ieiunãt, proponítq; is qui ædibus illis in quibus fortè cõsultatur præest: &, si placuerit, atque ieiunauerint, vtũtur ipso: sin minus cõprobetur, abrogant: & de quibus ieiuni deliberauerint, de eisdẽ poti pronunciãt. Quum in via inuicem sibi occurrunt, ex hoc quis cognoscat an pares sint: nam salutationis loco se mutuo osculantur. quòd si alter fuerit inferior paulo, malas osculantur dũtaxat: sin autẽ alter fuerit multo ignobilior, prostratus adorat honoratiorem. In primis autem illos obseruant reuerẽter qui proximè habitant: secundas tribuunt iis qui à primis proximi: atq; sic deinceps progredientes, quo viciniores, hoc arctiori necessitudine iunctos existimant: se nimirũ omnium lõge optimos arbitrantes: [f]alios verò, quo remotius dissiti sunt, hoc à virtute magis esse alienos. atq; illos demum secundum dictam proportionẽ pessimos esse colligẽtes qui à Persis absint quamremotissimè. Sub Medis imperium obtinẽtibus, pleræq; nationes quoque imperitabant: sed quibus omnibus præerant Medi. Iidem & affines perinde atque Persæ colunt. Quæ gens imperii curam gerẽs, latè progressa fuit. Externorum autem morum Persæ maximè omnium hominum sunt studiosi. Nam & Medicam vestẽ propria elegãtiorem arbitrãtes, gestãt: & in pugnis thorace vtũtur AEgyptio. Quin voluptatibus etiam omnis generis quas semel rescire potuerunt, frui studeant. A Græcis edocti, puerorum quoque indulgent amoribus. Virgines multas ducunt vxorum loco, sed multo plures pallacas habent. Secundum bellicam fortitudinem potior ducitur numerosæ sobolis procreatio: & illi qui quamplurimos liberos ediderit, [g]huic rex, tãquam strenuum quippiam præstiterit, singulis annis munera mittit. Liberos suos, à quinto anno incipientes vsque ad vicesimũ, tribus duntaxat instituunt, equitare, arcu sagittas excutere, vera loqui. Ante quinquennium filius in conspectum patris non venit, sed apud fœminas degit. Quod ea gratia sic fit vt si inter educationem decedat, nullam hæc prolis iactura patri afferat molestiam. Equidem hũc morem laudo: laudo item illũ, ne ob vnam tantùm culpã liceat vel ipsi regi occidere quempiam, neque alicui aliorum Persarum atrocius aliquid in familiam suam exercere ob vnum solum delictũ: [h]sed expendere iubetur quisque, si

a Postea verò didicerũt Veneri etiã sacrificare, & ab Assyriis & ab Arabiis edocti.

b Illi autem qui sacrificat, non licet sibi priuatim precari bona, sed commun.

c Inter cũctos Persas ipse etiam *qui sacrificat* comprehend.

d Græcos finem edẽdi facere dum adhuc esuriunt, quòd à cœna nihil apponatur illis quod sit alicuius pretii: quòd si quid tale apponeretur, non esse finem facturos quoad satiati essent. Vini valde appetentes sunt.

e Quod autẽ ipsis placuerit deliberanti-b⁹ *inter pocula*, id postri die proponit domin⁹ illius domus in qua deliberauerint: & si quidem placuerit sobriis etiam, eo vtuntur: sin minus, relinquunt. De quibuscunque autem sobrii consultauerint, inebriati ea in disquisitionẽ reuocãt. Si in vita, &c.

f Minimè autẽ eos qui sedes à se remotissimas incolunt, honore afficiunt: seipsos omnium hominum lõgè præstantissimos esse arbitrãtes in omnibus rebus: cæteros autem, prout propius in colũt, (vt dictum est) virtutem amplecti. At qui lõgissimè ab ipsis habitent deterrimos esse. Porrò Medis imperium obtinẽtibus, quædam etiam gentes mutuò imperabãt, *id est, imperium in quasdam obtinebant, & uicissim aliarum imperio subeerant*. Medi enim vniuersis imperabant, & maximè sibi propinquis: hi autem, etiam finitimis: isti verò, iis qui maximè vicini erant. Eadem autem ratione & Persæ vicinos suos colunt. Latè enim progrediebatur illa gens imperans & præfecturas obtinens. Externorum aut.

g Huic rex munera quotannis mittit. In multitudine autẽ positũ esse robur existimant. Lib.

h Sed vbi considerauerit, si peccata cõmissa plura maiorãque esse cõperiat quã-

obsequia præstita, tum demum iram suam exercet. Suum autem patr. aut m. aiunt nem. vnq.

occidisse: sed quicunque tales fuerint *filii* necesse esse vt si de illis inquiratur, aut suppositicii aut spurii cõperiantur. Quippe veri.

plura ac magna patrarit, atque tum demum iusta vtatur indignatione. Suum autem patrem aut matrem aiunt neminem vnquam occidisse: verùm quotquot horũ fortè acciderunt, omni necessitate excussa, hos tandem deprehensos tradunt aut subditicios, aut spurios. Quippe verisimile nequaquã videri aiunt vt is qui verus parẽs sit, à proprio filio interimatur. Quæcunque apud eos fas non est facere, ea nec dicere. Turpissimum apud eos ducitur, mentiri: secundo loco, æs alienum debere, cum ob alias multas causas, tum quòd necessum sit eundem qui debet, mendacio quoque obnoxium esse. Siquis è ciuibus lepra aut vitiligine infectus sit, huic in ciuitatem accedere non conceditur, neque cum aliis Persis consuetudinem habere. Dicunt enim hos morbos illis immissos quòd in solem peccauerint. Externum verò qui iisdem correctus fuerit, è regione sua exigunt: atque [a] ob eandem causam albas columbas in regionem illam afferunt. In flumen nec immeiunt, nec inspuũt, nec manus abluunt, nec denique simile quippiam faciunt, sed flumina inter omnia religiosissimè colunt. Hoc quoque Persis accidit peculiare, quod quanquam illos lateat, nobis minimè est obscurum: nempe quæcunque apud illos nomina vel corporibus vel magnificentiæ sunt similia, ea omnia in eadem terminari litera, quam Dores san appellent, Iones sigma. Et, si animaduertas attentius, deprehendes nomina Persarum non quædam, sed omnia similiter claudi. Equidem hæc probè sciẽs de Persis possum indubitatò affirmare. at ista quæ de mortuis prodũtur, obscuriora, neque perinde certò: cadauera videlicet defunctorum Persarum non prius humari quàm aut ab alite aut cane trahãtur. [b] Magos tamen sat scio hæc factitare: quandoquidem apertè faciunt. Persæ igitur mortuum [c] cera inuoluentes in terram cõdunt. Magi verò cũ ab aliis hominibus, tum à sacerdotibus AEgyptiis differũt. Siquidem hi nullius animantis occisione se polluũt, præter ea dũtaxat quæ diis immolant: Magi suis ipsorũ manibus, excepto homine atque cane, quiduis occidunt: imò hoc palmarii loco ducunt, si formicas serpẽtésque, & breuiter reptilia atque volatilia plurima necauerint. Atque de horũ ritibus hunc in modum dictũ sit: nos ad institutam narrationem recurrimus. Porro Iones atque AEoles, vbi audierunt Lydos citra negocium à Persis victos, legatos Sardis miserũt ad Cyrum, [d] vltrò postulantes vt iisdem conditionibus eos admitteret quibus Crœsi subiectos in ditionem accepisset. Verùm Cyrus ad eorum postulata per huiusmodi *similitudinem atque* apologum respondit, Tibicen, inquiens, quidam vbi pisces in mari conspexisset, canere tibia cœpit, ratus nimirum eos *ad cantus suauitatem* in terram progressuros: at spe sua frustratus, misso in mare verriculo, ingentem piscium vim cõplexus est traxitque. Et quum palpitantes cerneret in sicco, dixit ad pisces, Temperate, inquit, nunc mihi quæso à saltationibus: quando non libuit vobis me canente saliendo progredi. Quæ verba Cyrus Ionibus AEolibúsque ideo dixit, quòd Iones prius ipso Cyro per legatos *ad amicitiam inuitante*, & flagitante vt à Crœso rebellarẽt, constanter recusauerant: ac tum demum, [e] rebus non ex sententia succedentibus, parati essent Cyri imperata facere. Hac occasione ira commotus, dicto responso eos dimisit. Iones, his auditis, ad suas quique ciuitates reuertuntur, mœniáque communiunt. Congregabantur autem in Panionio alii omnes, præter Milesios. quippe cum his solis fœdus inierat Cyrus, iisdem conditionibus quibus & [f] Lydos receperat. Porrò reliquis Ionibus communi sententia videbantur legati in Spartam mittendi, qui *simul & præsentem rerum statum nuntiarent &* auxilium rogarent. Iones verò illi ad quos Panionium quoque pertinet, ciuitates habẽt cum cæli bonitate, tum montiũ commoditate omnium optimè sitas quas nos nouerimus: adeo vt neq; superior regio, neque inferior, neque ea quæ orientem nec quæ occidentem spectat plaga, Ioniam hac in parte æmulari possit. Siquidem hæc vel frigore riget, vel premitur aquis: illa rursus calore ac situ squalet. Lingua vtuntur nõ eadẽ, [g] sed eius quatuor proprietates ducũt. Miletus, prima apud ipsos ciuitas, ad meridiem vergens. Post hanc Myus & Priene: hæ in Caria sitæ sunt, eadem lingua vtentes. Illæ verò in Lydia, Ephesus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phocæa, quæ cum iam dictis ciuitatibus, quantum ad linguam attinet, non conueniunt, inter se tamen eadem sonãt lingua. Reliquæ sunt tres ciuitates Ionicæ, quarum duæ insulas habitant, Samum videlicet & Chiũ: tertia in continenti sita, Erythræ. Ex his Chii & Erythræi eandem sermonis proprietatem sibi vendicant: Samii verò ab his discrepantes, propriam quãdam receperunt loquendi formam. Atque hunc in modum quatuor omnino linguarum fiunt proprietates. Ac verò ex iisdem Ionibus Milesii erant qui cum Cyro metus prætextu fœdus pepigerant. Insularibus autem nihildum grauius fuit metuendum,

a Columbas *exigũt, uel expellunt* eandẽ causam prætendentes. In flum.

b Magos quidem certè sat sc.

c *Vel, Cera circumliuentes, aut inegentes.*

d Volẽtes iisdem conditionibus stare quibus & Crœso fuerant subiecti. Verùm Cyr.

e Rebus confectis.

f *Legit hic interpres* λυδοὺς, *non* λυδὸς.

g *Ad uerbum*, Sed quatuor modos dedu ctionum vsurpant. *i. Ea utũtur in quatuor modos & proprietates dedu cta.*

quòd Persis Phœnices nondum essent subiecti, & ipsi Persæ nauigiis non vterẽtur. Porrò hi nõ aliam ob causam ab Ionibus defecerũt quàm quòd cum imbecilles essent omnes alii Græci, tum Iones oppidoquam infirmissimi, & nullius propemodũ momenti. Siquidẽ præter vnas Athenas, nulla vrbs alia insignis erat. [a]Iam enim alii Iones atque ipsi Athenienses, Ionum nomen refugerant, nolentes Iones appellitari. Quinetiam nũc plerosq; ex illis videas quos nominis istius pudeat. Cæterùm duodecim istæ ciuitates nomine ipso gloriabantur: & *quum semel nomen sibi Panionijs indidissent*, fanum quoque de suo nomine constituxerunt Panionium. Cuius nullos participes facere in animum sibi induxere: nec erant qui magnopere postularent eiusdem participes fieri, exceptis tantùm Smyrnæis. Tale quippiam Dorienſibus accidit qui Pentapolin incolunt, quæ antè Hexapolis vocabatur. nam & hi cauent ne quem è finitimis Dorienſibus ad Triopium [b] sacrum admittant: adeo vt etiam ex popularibus suis, qui sacri legem trãsgressi essent, à ludorum communicatione excluserint. Nam in certamine Apollinis Triopii tripodes victoribus constituebantur ærei: quos acceptos non è [c]sacro efferre, sed deo ipsi donare ibidem oportebat. At vir quidam Halicarnassẽus, nomine Agasicles, in eodem certamine victoria potitus, ausus est legem hanc violare, tripodémque domum ferens [d] sibi ãsseruare. Propter quod commissum, quinque hæ ciuitates, Lindos, Ialysius, Camerus, Cos atque Cnidus, sextam ciuitatem Halicarnassum à sacrorum participatione remouerunt, hac videlicet pœna Halicarnassẽos multantes. Atqui mihi sanè videntur Iones duodecim fecisse ciuitates, nec voluisse plures recipere, propterea quòd eorundem Peloponnesum habitantium totidem fuerint partes: quemadmodum nunc quoque Achæorum, qui Ionas è sedibus suis exegerunt, duodecim sunt partes. Nẽpe prima ante Sicyonem est Pellena, deinde AEgiræ & AEgæ, ad quam Crathis fluuius perennis labitur: à quo & Italicus ille vocatus est. Post AEgas Bura est & Helice: quò ab Achæis bello fracti Iones confugerunt. Post hanc AEgion est, & Rhypes, & Patrenses, & Pharenses, atque Olenus, quam Pirus ingens fluuius præterfluit. Postea Dyma & Tritæenses, qui soli mediterranea colunt. Hæ sunt duodecim Achæorum illæ portiones quæ tum quidem Ionum erant: hæc'que causa fuisse videtur quapropter Ionibus duodecim ciuitates constituere placuerit. Nam istos præcipuè magisque aliis Iones esse, aut præstantius quippiam gessisse, magna insania esset asseuerare: quum ex his Abantes sint, Euboeæ haudquaquam minima portio, qui tamen nec cum Ionum nomine quicquam habent commune: & Minyæ Orchomenijs sint admixti, Cadmæi quoque, Dryopes, [e]Phocenses, Molossi, Arcades, Pelasgi, Dores, Epidaurii, atque aliæ pleræque nationes inter se commixtæ sint. [f]Quorum alii ex Atheniensium Prytaneo progressi, nobilissimos se Ionum existimauerunt. Hi coloniam ducentes, loco vxorum Caricas habebant mulieres, quarum iam ante parentes interemerant. Propter quam cædem mulieres Caricæ legem tulerant, quam iureiurando inter se firmauerant, tradiderúntque suis deinceps filiabus, quòd videlicet cum maritis nunquam cibum sumerent, neque propriis nominibus compellarent: propterea quòd eorum patres, maritos atque filios trucidassent, & quum hæc patrassent, simul orbas ad concubitum violenter rapuissent. Hæc Mileti fiebant. Reges autem creauerãt partim Lycios, Glauco Hippolochi filio oriundos, partim Cauconas Pylios, Codro Melãthi progenie ortos, partim ex vtrisque. Sed nomen Ionũ inter cæteros maximè amplectuntur. Et sunt quidem illi veri atque genuini Iones: omnes tamen Ionum nomenclaturæ cõmunicãt quotquot Athenis oriũdi Apaturia festa cõcelebrant. Concelebrãt autẽ omnes, præter Ephesios & Colophonios, qui soli ex Ionibus ab Apaturijs arcentur, idq; ob cædis patratæ causam. Porrò Panionium locus est Mycales sacer, ad Septẽtrionem vergẽs, communiter ab vniuersis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Mycale autem promõtorium est in continẽti situm: quod quâ zephyro vento expositũ est, ad Samum pertinet. Ad hunc mõtem collecti vniuersi Iones sacrificium celebrabant quod Panionia vocant. Accidit hoc sanè nõ Ionũ sacris dũtaxat, verũ cõmuniter omnib⁹ Græcorũ festiuitatib⁹, vt in eãdẽ literã finiãt, perĩde atq; Persarũ nomina. Et hæ quidẽ Ionicæ sunt ciuitates. AEolicæ autẽ ciuitates sunt, Cumæ, quæ & Phriconis vocatur, Lariſſæ, Nouus murus, Tenus, Cilla, Notiũ, AEgiroessa, Pitana, [g]AEgæa, Myrina, Crynia. Atq; hæ x I AEolicæ fuerunt priscæ ciuitates. Vna autẽ Smyrna (AEolica & ipsa ciuitas) ab Ionibus [h] diruta fuit. Alioqui & hæ, duodecim erant numero, in cõtinenti sitæ, quæ ditionẽ habebant Ionibus præstantioręˉ, at quæ tamẽ ad illius cæli temperiem nequaquã accederet. Smyrnam verò hac occasione amise-

a Adeo quidem vt cum alii Iones, tum ipsi Athenienses hoc nomen refugerent, Ionésque appellari nollent. Sed etiamnum multi eorum nomen hoc sibi pudendum ducere videntur. At hæ duodecim ciuit.

b Templum.

c Templo.

d Ad clauum sustinẽdere. Propt.

e Omittit ὑποδάσμιοι.

f Ex quorum numero, illi qui ex Prytaneo Atheniensium profecti sunt. & se Ionum nobilissimos existimarunt, hi vxores secũ non adduxerunt quum in coloniam migrarent, sed Carĩcas habuerunt, quarum, &c.

g AEgeæ, αἰγάαι.

h Dirempta fuit.

rũt AEoles, quòd Colophonios per ſeditionem è ſedibus ſubmotos recepiſſent: qui poſtea Smyrnæos obſeruantes, dum extra vrbem Bacchi ſacra celebrarent, occluſis portis vrbem occuparunt. Succurrẽtibus autẽ AEolibus vniuerſis, ſic inter eos tranſigebatur, vt ſi Iones vtẽſilia bonáque mobilia AEolibus redderẽt, AEoles Smyrnam cederent. Hanc conditionẽ quum Smyrnæi accepiſſent, [a] diſtributæ ſunt vndecim hæ ciuitates, ſuos quæq; conſtituẽs ciues. Hæ itaque continentis ſunt ciuitates, exceptis iis quæ Idam habitabant: nam illæ ad has non referũtur. Inſulares verò quinq; ciuitates Leſbum colebant. ſextã enim in Leſbo Ariſbã Methymnæi iam ſibi ſubiecerant, tanquã conſanguinitate iũctam. In Tenedo autẽ vna habitabatur ciuitas, & altera quædã in cẽtum appellatis inſulis. Iam verò Leſbiis Tenediiſq; [b] nihil grauius, perinde atq; cæteris Ionibus inſulas tenẽtibus, erat metuendũ: at reliquis ciuitatibus cõmuniter placuit Iones ſequi, quocũq; illi duxiſſent. Porrò vbi Ionũ AEolúmq; legati Spartam appuliſſent (id quod fiebat properãter) ex omnib⁹ delegarũt Phocẽſem quẽdam, cui nomẽ Pythermo, qui poſtulata proponeret. Hic purpurea veſte ĩdutus, [c] in Spartiatarum conuentum, qui ad famam legatorum collectus fuerat, proceſſit hortatúſque eſt Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferendum. [d] Illi, quanuis Ionum legatos repuliſſent, tamen myoparonem ablegarunt, quantum ego coniicio, hominibus inſtructum qui rerum Cyri Ionúmque ſucceſſum explorarent. Hi Phocæam appulſi, Sardis mittunt ſpectatiſſimum ipſorum, nomine Lacrinem, qui Cyro Lacedæmoniorum mandata perferret: nimirum ne vlli Græciæ ciuitati damnum inferret: vtpote ſe id minimè toleraturis. Cyrus audiens quæ Lacrines proferret, rogaſſe fertur circunſtantes Græcos, quinam homines eſſent Lacedæmonii & quàm multi numero. Mox vbi hæc cognouiſſet, ad Spartiatã dixiſſe, Equidem non extimui vnquam homines illos quibus locus eſt in media vrbe vacuus, in quem collecti mutuis ipſi ſibi iuramentis imponunt. Atque his, (ſi modò « ſuperi me ſeruauerint incolumem) non Ionum, ſed propria ſua incommoda erunt « deploranda. Hæc in vniuerſos Græcos verba detorſit Cyrus: quòd fora ampla haberent in quibus negociationes exercerent. nam Perſæ ipſi horum nullo diſtinentur, neque illis vllum eſt forum. Poſt hæc Sardis Tabalo homini Perſæ cõmiſit: Croeſi autem cæterorúmque Lydorum theſaurum Pactyæ Lydo tradidit deferendum. Ipſe verſus Ecbatana contendit, Croeſum vnà ſecum ducens: Ionum interim non magna habita ratione, [e] etiamſi primi adoriendi fuiſſent. quandoquidem Babylõ ei obſtaculo eſſe videbatur, & Bactriana quoque natio, item Sacæ atque AEgyptii, in quos ipſe expeditionẽ facere in animo habebat, in Ionas autem alium quempiam imperatorem mittere. [f] At verò vbi Cyrus è Sardis Lydos exegiſſet, Pactyas à Tabalo atque Cyro deſciſcit. Et quia Lydorum theſaurum habebat, conſcẽſis nauibus auxiliarios mercede conduxit, maritimíſque omnibus perſuaſit vt communẽ ſecum expeditionẽ ſuſciperent. Atque *his ſuccedentibus*, Sardis caſtra mouit, Tabalúmque in arce vndiq; concluſum obſedit. Cyrus hæc ex itinere intelligens, Croeſum hunc in modum alloquutus eſt, Quiſnam, inquit, Croeſe, finis erit eorum quæ nũc « mihi accidunt? [g] quãdo non ceſſabunt Lydi (vt videntur) tãtiſper & ſibi & mihi ne- « gocium faceſſere, dum eos prorſus delere aggrediar. Videor equidẽ perinde feciſſe « atque is qui occiſo patre, filiis pepercerit. Siquidem ego te cepi, qui plus quàm Lydo « rum pater eras, ipſis autem vrbem ſuam reddidi: adeo vt nunc mirer eos à me deſi- « cere. Quum hanc ſuam ſentẽtiam Cyrus expoſuiſſet, Croeſus excepit, veritus nimirum ne Sardis funditus euerteret, Rex, inquit, Cyre, quanquam prudenter tu rectéque dixeris, moderaberis tamen furori, neque patieris antiquam hanc ciuitatem ita « excindi, quæ cum ſuperiorum, tum eorum quæ nunc acciderunt, rea non eſt. nam « priorum ego autor fui, id quod meopte hoc capite pendo: præſens factum Pactyas « deſignauit, cui tu Sardis commiſeras: hic tibi pœnas det. Lydis autem veniam dans, « hæc illis impera, ne *videlicet aliquando uiribus aucti*, vel defectionẽ meditari auſint, vel « moleſti eſſe poſſint. Interdicito illis ne arma bellica poſſideãt, iubetóque ſupra tuni- « cam pallium geſtare, induere item cothurnos. Adhæc impera vt liberos citharam « pulſare, pſallere, cauponari doceant. & mox comperies, ô rex, viros in mulieres dege- « neraſſe, nihilque metuendum ne rebelles vnquam à te deſciſcant. Hæc ideo Croe- « ſus ſuggeſſit, quòd optabiliorem Lydis hanc eſſe cõditionem exiſtimaret, quàm ſemel ſubactos venũdari: ſat ſciens ſe, niſi prætextum idoneum comminiſceretur, nõ perſuaſurum illi vt inſtitutũ detrectaret. Adde etiã quòd formidabat ne in poſterũ aliquando Lydi, ſi imminẽtem calamitatẽ effugiſſent, rebellantes à Perſis funditus extinguerẽtur. Cyrus hac Croeſi admonitione gauiſus, remiſſãq; iracundia, reſpon

[a] Diſtribuerũt, *uel inter ſe partitæ ſũt* ipſos illæ vndecim, &c.

[b] Nihil periculi, per.

[c] Ve plurimi ex Spartiatis, quum hoc audiſſent, accurrerẽt, proceſſit, hort.

[d] *Adde ex uet. cod. Græcis*, Lacedæmonii verò illis aurem præbere noluerunt, imò non ferendum eſſe auxilium Ionibus ſtatuerunt. Hi igitur abierunt. Illi, &c.

[e] *Hic mendoſum eſſe uidetur Græcũ exemplar.*

[f] Verùm ſimulatque Cyrus Sardib⁹ eſt profectus, Pactyas Lydos ad deſciſcendum à Tabalo & Cyro impulit. Et quia Sardiũ theſaur.

[g] Non videtur Lydi faceſſendi mihi & ſibi negotium finem facturi. Cogito nunquid maximè expediat eos in ſeruitutem redigere. Mihi enim videor nunc perinde feciſſe, &c.

dit ei se pariturũ. Accersitóq; cõtinuò Mazare homine Medo, eadẽ illi præcepit quæ Cræsus suggessérat Lydis imperanda. Atque præter hæc mãdauit, illos omnes sub corona venundari, quotquot vnà cum Lydis Sardis oppugnassent: Pactyam autem viuum ad se perduci. Et ista quidem ex itinere quum præcepisset, [a] Lydos cõpulit ad Persarum niores recipiendos. Pactyas, intelligẽs exercitum non procul abesse, conterritus confugit Cumam. Mazares verò nihil cunctatus, Cyri exercitus partẽ quam secum ducebat, Sardis promouit. Verùm vbi Pactyam iam vnà cũ suis cõmilitonibus Sardis abiisse cognouit, primùm Lydos adegit Cyri mandatis obsecũdare. Et iam inde Lydi omnem vitæ rationẽ commutarunt. Deinde Mazares nuntios Cumam misit qui Pactyam reposcerẽt. Cumæi verò consilio inito statuerunt ad deum apud Branchidas referendum quid facto opus esset. Erat enim illic oraculum peruetustum quo Aeoles Ionésque communiter vti consueuerãt. Oraculum hoc in Milesiorum agro est situm supra Panormum portum. Missis igitur ad Branchidas consultoribus rogabant quídnam facientes hac in re deo gratificaturi essent. Consulentibus respondebatur Pactyam Persis esse permittendum. Quæ quum relata audirent [b] Cumæi, putauerunt oraculo acquiescendum Pactyámq; reddẽdum. Cæterùm quum huc bona pars propẽsa esset, Aristodicus Heraclidis filius, vir inter cæteros Cumæos clarus, seu oraculo parum fidens, siue ipsos cõsultores oraculi rẽsponsum non rectè perferre existimans, cõstanter obstabat quominus oraculo Cumæi obtemperarẽt. Vnde factũ est vt iterum de Pactya interrogaturi alii mitterẽtur sacerdotes consultores, inter quos ipse quoque Aristodicus erat. Hi quum ad Branchidas peruenissent, vnus ex omnibus Aristodicus consulebat oraculum, sciscitans
„ in hæc verba, O rex, venit ad nos supplex Pactyas Lydus, morte fugiens violẽtam:
„ Persæ eundem reposcẽtes iubẽt Cumæos hominẽ dimittere. Nos Persarum potentiam formidantes, tamẽ supplicem nondum reddere ausi sumus, donec intelligeremus ex te indubitatò quid facere nos conueniret. Hũnc in modum sciscitanti Aristodico, idem rursus respondebatur quod priores retulerãt, nempe Pactyam Persis permittendum. Post hæc Aristodicus tale quippiam de industria aggreditur: Templum circumiẽs, passeres aliásque auiculas quæ fortè in templo istic nidulabãtur, è nidis exemit. Quæ quum ille faceret, memorant vocem ex adyto auditam quæ ad
„ Aristodicum ferretur, atque huiusmodi quædam sonaret, Hominum scelestissime,
„ quænam libido te incessit vt auderes meos supplices diripere? Aristodicũ nihil dubitasse ad hunc modum respondere, Túne rex sic auxilium fers supplicibus, & Cu-
„ mæos iubes supplicem Pactyam tradere Persis? Cui deus respondens, Equidem, in-
„ quit, iubeo vt impii malè pereatis, neque deinde oraculum hoc de reddẽdis vestris supplicibus lacessatis. Porrò vbi responsum hoc postremum relatum audiuerunt Cumæi, neque volentes Pactyam Persis tradere interimendum, neque eundem penes se detinendo, Cyrum ad ciuitatis suæ expugnationem excitare, hominem ablegant in Mitylenam. Mitylenæi, quum Mazares subinde per nuntios Pactyam flagitaret, paciscuntur pro certa mercede mittendum: [c] quod tamẽ nolim indubitatò asseuerare, quandoquidem nõ fuit persoluta. Cumæi, cognoscentes ea quæ circa Pactyam à Mitylenæis gesta essent, misso ad Lesbum nauigio, Pactyam deportant in Chium. Indidem verò ex Mineruæ tutelaris deæ templo violenter raptus, à Chiis redditur. Reddiderunt autem pro Atarnei mercede. Atarneus autem locus est Mysiæ, e regione Lesbi situs. Et sic quidem in custodia Persæ habebant Pactyam, vt Cyro quum primùm liceret traderetur. Atque multo exinde tempore, Chiorum nullus ex Atarneo neque molis libabat hordeaceis deo cuiquam, [d] neque secundæ mẽsæ fructibus inde decerptis vtebatur. Breuiter omnia à sacrorũ vsu remouebantur quæ ex agro illo prouenirent. Postquam verò Pactyas iam à Chiis traditus fuit, Mazares mox in illos castra promouit qui vnà cũ Pactya Tabalũ oppugnassent: & partim Prienẽses subegit, partim Mæandri campum incursauit, [e] frumentationem militibus faciens: Magnesiam etiam pari modo. Postremò Mazares morbo correptus, vita defungitur. In defuncti verò locum suffectus Harpagus, & ipse Medus: nimirum quẽ Medorum tyrannus Astyages indignis epulis exceperat, quíq; [f] Cyrum in regni potestatẽ inuexerat. Hic, inquã, à Cyro institutus dux, simulatq; in Ioniam venit, vrbes ductis aggeribus cepit. [g] Nam vbi mœnia ciuésq; vndique exercitu clausisset, aggere ad murum obiecto *citra negocium* expugnabat: atque sic [h] Phocæa prima Ionum ciuitate potitus est. Hi Phocenses, primi Græcorum [i] longis nauibus vsi feruntur: Adriámque simul & Tyrrheniam, Iberiam atque Tartessum [k] occupauerunt. Nauigiis autem vtebantur non rostratis, sed penteconteris, *hoc est lembis quin-*

a In Persiam ad sedes suas perrexit. Pact.

b Cumæi, Pactyam tradere decreuerant. *Vel, in animo habebant.* Quum autem vulgus hoc decreuisset, Aristod.

c Haud enim possum id certò dicere, quum res ad exitum perducta non fuerit.

d Neque bellaria ex fruge inde collecta pinsebantur. Denique omnia, &c.

e Illo *in prædam* suis militibus exposito: Magnes.

f Cyrũ ad regnũ obtinendum adiuuerat. Hic, &c.

g Postquam enim ciues intra mœnia cõpulerat, aggere, &c.

h Phocæam primam Ionum ciuitatẽ oppugnauit. Hi Phoc.

i Longinquis nauigationibus vsi sunt: Adr.

k Ostenderunt, *vel, Patefecerunt.*

quagenûm remorum. Hi quum primum Tarteſſum venirent, grati admodum fuerunt regi, cui nomẽ erat Arganthonio, quíque iam octoginta annis Tarteſſiorum regno præfuerat. Vixit autem annos centum viginti. Atque [a] Phocenſes Arganthonio iſta occaſione redditi ſunt amici, quòd videlicet Phocenſes Ioniam relinquentes, iuſſit in ſua ditione ſedes deligere vbicunque illis liberet. Verùm quum hoc non perſuaſiſſet Phocenſibus, intelligerétque interim Medum in eos exercitum ducere, pecunias numerauit liberaliter. Siquidem ipſius muri ambitus non paucorum eſt ſtadiorum, totúſque è maiuſculis lapidibus, iiſque affabrè concinnatis. Et murus quidem ille à Phocenſibus hoc pacto fuit conſtructus. Porrò Harpagus exercitum promouẽs, vrbem oppugnauit: quum [b] poſtulaſſet prius ſibi ſat eſſe, ſi vellent Phocenſes vnum duntaxat muri propugnaculum demoliri, vbi habitationem extrueret, *cætera illis ſe per ipſum intacta*. Phocenſes ſeruitutem auerſantes, reſponderunt diem vnum ſe ad conſultandum ſumpturos: ſed interim dum conſultaretur, illum exercitum ab vrbe iubebant abducere. Harpagus autem, quanquam ſe ſcire diceret quid facturi eſſent, tamen ſe illis vt conſultarent permittere. Simulatq; igitur ille exercitũ abduxit, Phocẽſes continuò lẽbos inſtruxerunt, quibus liberos vnà cũ vxoribus atque ſupellectile vniuerſa imponerent: ad hæc ſtatuas quoque templorũ & cætera donaria, niſi quæ vel ferrea vel lapidea aut denique picta eſſent, & reliqua omnia impoſuerunt. quas & ipſi conſcendentes, ſoluerunt, traiecerúntque in Chium. Phocæam autem iam deſertam hominibus occupauerunt Perſæ. Phocenſes autem, quum ipſis Chii inſulas quæ OEnuſæ vocantur, licitantibus addicere nollẽt, metuentes ne illuc emporium tranſferretur, óbque hanc cauſam hæc eorum inſula excluderetur, conceſſerunt in Cyrnum. Hîc enim iam ante viginti annos ciuitatem ex vaticinio condiderant, nomine Alaliam. Interea autem Arganthonius fatis conceſſerat. Porrò Cyrnum traiecturi Phocẽſes, prius diuerterunt Phocæam, præſidiáque illic Perſarum quæ ab Harpago fortè cuſtodiæ cauſa relicta fuerant, trucidarunt. Quibus patratis, [b] quotquot ex claſſica ſodalitate ſupererant, communi conſilio ſeſe mutuis execrationibus diríſque deuotionibus aſtringunt. Ad hæc grandem ſaxum in mare demergunt, iuramentóque confirmant non prius ſe de repetenda patria cogitaturos, quàm ſaxum vadis imis leuatum renarit. [c] Cõmodùm verò, profectionem molientibus, pluſquam medietatem deſiderium cepit ingens paterni ſoli morúmque Phocenſium: & plerique etiam violato iuramento remigrarũt in Phocæam. Alii autem iureiurando ſatisfacientes, ſoluentéſque ex OEnuſis Cyrnum rectà petierunt. Quò quum appuliſſent, communiter habitarunt vnà cum ſuperioris temporis colonis, annis quinque, ſacráque erexerũt. Cæterùm quum iam vicinos circunquaque hoſtili more popularentur, communi ſententia bellum in eos adornant Tyrrheni atque Carthaginenſes, vtrique ſexaginta nauibus inſtructi. Phocenſes ex aduerſo ſexaginta & ipſi naues milite implent, obuiámque illis procedunt in mare quod appellatur Sardonium. Commiſſa nauali pugna, Phocenſibus Cadmea quædam contigit victoria. nam quadraginta illis naues perierunt, reliquæ viginti contuſis roſtris factæ inutiles. Regreſſi igitur Alaliam, ſumptis liberis vxoribúſque, atque reliquis facultatibus quantas naues ferre poterãt; relicta Cyrno, demigrarunt Rhegium. Verùm è nauibus illis quæ perierant, quotquot homines in Carthaginenſium Tyrrhenorúmque manus peruenerunt, (capti enim plurimi) hi omnes protracti è nauibus, lapidibus obruebantur. Deinceps verò quæcunque ex Agyllenſium vel pecoribus vel iumentis atque hominibus locum illum accedebant, vbi Phocenſes lapidati fuerant, continuò [e] morbida fiebant, ſtupore atque igne corripiebantur ſacro. Quare Agyllenſes Delphos miſerunt, volentes commiſſum illud expiare. Pythia hæc iuſſit facere, quæ etiam nunc ab Agyllæis obſeruantur. nam & iuſta illis perſoluunt magnificè, & gymnicum celebrant certamen. Et Phocenſes quidem huiuſmodi fato vſi ſunt. Illi autem qui hinc progreſſi Rhegium confugerant, ciuitatem condiderunt in agro OEnotriæ quæ nũc appellatur [f] Hyela. Atque Phocenſium in Ionia res ſic habent. Simile quiddam accidit Teiis, quos ſimulatque aggerum beneficio cepiſſet Harpagus, omnes conſcenſis nauibus traiecerũt in Thraciam, ibidémq; vrbem condiderunt Abdera, cuius fundamenta prius iecerat Temeſius Clazomenius: ſed nihil pro hac ſua opera fructus reportans, à Thracibus expulſus fuerat: nunc tamen à Teiis apud Abdera heroum colitur honoribus. Hi igitur Ionum ſoli ſeruitutem non ferentes, patrium ſolum reliquêre. [g] Verùm alii Iones, præter Mileſios, prælio ſuperati tandem, acceſſerunt Harpago, perinde atque illi qui defecerunt, viróſque ſe ſtrenuos declararunt, pro ſuis quiſque for-

a Phocenſes huic viro adeo fuerunt accepti, vt primùm quidem ipſos relicta Ionia quam vellent ſuæ regionis partem incolere iuſſerit: deinde verò quum id nõ perſuaderet, & ex illis audiret Medi vires creſcere, pecuniam illis ad vrbem muro circũuallandam dedit: & quidem largè. Siquidem, &c.

b Propoſuiſſet *illis*.

c Diras atroces imprecati ſunt omnibus ſuæ claſſis qui illic remanerẽt. Ad hæc ferri maſſam candentem in mare proiecerunt, ſéque non prius Phocæam reuerſuros iurarunt quàm hæc maſſa emergeret. Commod &c. *Hæc autẽ verba, Saxum ut ſis imis leuatum renarit, ſumpſit V. Ills ex Horatio.*

d At quum Corſicam nauigarent, maiorem illorum partẽ deſiderium ac cõmiſeratio cepit ipſius vrbis, ac ſedium ſuæ regionis. Quare violato iureiurãdo Phocæam remearũt. Alii autem iur.

e Mente alienabãtur.

f Hyela. Eam autẽ condiderunt, à quodã Poſidoniate edocti, Pythiæ oraculo iuſſos fuiſſe Cyrnum conderc, qui heros eſſet, nõ ipſam inſulam. Atque Phoc.

g At cæteri Iones (exceptis Mileſiis) præliũ quidẽ & ipſi cum Harpago commiſerunt, ſicut & qui *ſolum patrium* reliquerunt: ſéque fortiter geſſerũt, pro ſua quiſque patria pugnantes: ſed ſuperati captique, in ſuis ſedibus remãſerunt, imperata facientes. Mileſii autem, qui, &c. *Fortaſſe tamẽ poſſit & aliter exponi* ἔμενον τῷ χώρῳ.

titer pugnans. Superati autem & capti in ſua quiſq; patria remanſerunt, eáque quæ imperabantur ſubibant. Mileſii qui iam Cyro fœdere aſtricti erant, (quemadmodum ſuperius à me commemoratum eſt) quietem agebant. Hunc itaq; in modum Ionia ſecundò in ſeruitutem fuit redacta. Porrò quum Ionibus iis potitus eſſet Harpagus qui continentem habitabant, inſulani horum exemplo conterriti, vltrò ſeſe dediderunt Cyro. Iam verò Ionibus, etiamſi afflictis, nihilominus ſeſe ad Panionium recipientibus, audio Biantem Prienæum ſaluberrimum dediſſe conſilium: cui ſi obtemperaſſent, licuiſſet Græcorum omnium feliciſſimos viuere. Siquidem ille ſuadebat vt communi claſſe ſoluentes, Sardiniam peterent, & ibi vnã ciuitatẽ omnium Ionum conſtruerent. Hoc enim pacto eos ſeruitute liberatos feliciter eſſe victuros, omnium inſularum maximam incolentes, & cæterarum imperio potientes. Sin autem manerent in Ionia, nullam inquit ſibi apparere libertatis ſpem. Hæc Biantis ſentẽtia ipſis Ionibus ſubactis prodita fuit. Verùm Thaletis quoque ſanum illud conſilium, iam ante ſubactam Ioniam datum, nempe qui iuſſerit Ionas vnam quandam communem curiam habere, eámque eſſe in Teo: propterea quòd Teos in media eſſet Ionia: cæteras autem ciuitates habitatas, [a] nihilominus huic parituras quàm aliarum ciuitatum tribus legibus parerent. Atque hi quidem huiuſmodi conſilia dederunt. Harpagus, ſubacta Ionia, in Caras exercitum traduxit, & Caunios atque Lycios, vnà ducens Ionas atque AEoles. [b] Nam Cares ab his oriundi ex inſulis progreſſi ſunt in continentem. Olim enim Minoi parebant, appellabantúrque Leleges, & inſulas habitabant. tributum autem nullum pendebant, quantum equidem poſſum ſuperiora repetendo è longiſſimo auditu coniectare: ſed [c] quũ Minos flagitabat, naues ei implebant. [d] Ille felici vſus belli ſucceſſu, multos agros populabatur. Caricæ gentis, omnium quæ illis temporibus claruerunt ingenioſiſſimæ, memorantur tria inuenta. quippe galeis criſtas imponendas primi oſtenderunt Cares, clypeis [e] ſigna adiunxere, poſtremò lora [f] quoque ſcutorum excogitauerunt. antea nanque citra habenas geſtabant quotquot clypeis vtebantur, ac balteis duntaxat coriaceis fulcientes, collo ſiniſtróque humero ſuſtinebant. Poſt Caras verò tempore longo ſuccedente, Dores atque Iones ex inſulis egredientes, in continenti ſedes poſuerunt. Hunc in modum Cretenſes de Caribus referunt. Quanquam his non aſſentiuntur Cares, qui ſe aborigines atque indigenas eſſe memorant, eodémque nomine vſque vſos. atque apud Mylaſſos Iouis Carii delubrum oſtentant vetuſtiſſimum, quo communiter quoque Myſi atque Lydi vtuntur, vt qui Caribus ſint germani. Quippe Lydum & Myſum Caris fratres eſſe dicunt, atq; ob id eodem vtuntur fano: at quotquot alterius ſunt gentis, etiamſi Carum lingua vtantur, non tamen ſacro participant. Caunii verò, quantum mihi videtur, indigenæ ſunt, etſi ipſi ſe è Creta oriundos affirmant. Linguam ſanè aut ipſi ad Caricam accommodauerunt, aut Cares ad Caunicam. [g] id quod ægrè diiudicari poſſet. At legibus vtuntur cum ab aliis gentibus, tum à Carum moribus multùm diuerſis. Nam apud illos laudatiſſimum habetur, [h] iuuentutem frequenter amoris gratia ad compotationes conuenire, tam viros quàm mulieres atque pueros. Sacra principio ſibi conſtituerant externa, quorum poſtea pertæſi, quum patriis duntaxat videretur vtendum diis, Caunii omnis ætatis ſumptis armis, *ſacerdotem* ad Calyndicos vſque montes perſequebantur, fuſtibus cædentes, exclamantéſque externos ſe exigere deos. Et huiuſmodi moribus illi vtebantur. Lycii autem è Creta ab initio originem traxerunt. Cretam enim primùm vniuerſam barbari incolebant: deinde contendentibus de imperio Europæ filiis Sarpedone atque Minoe, Minos ſuperior factus expulit Sarpedonem [k] eiúſque conſpiratores. Hi expulſi, Aſiæ regionem occupauerũt Milyada. Quam enim nunc Lycii incolunt, olim erat Milyas: & Milyæ tunc appellabantur Solymi. Dum igitur ipſis imperitaret Sarpedon, eo quod attulerant nomine vocabantur, & nunc adhuc vocantur à vicinis, Termilæ. Quum verò Lycus Pãdionis filius à fratre AEgæo Athenis pulſus, ad Sarpedonem in Termilas abiiſſet, factum eſt temporis progreſſu vt de Lyci nomine Lycii vocarentur. Legibus vtuntur partim Cretenſium, partim Carum. [l] Quanquam hoc vnum, præter cæteros homines, pro lege habent peculiare, quòd à matribus nomina ſibiipſis indunt. Et ſiquis obuium percontetur quiſnam ſit, quáue familia ortus, à matribus auiiſq; protinus genus ſuum repetet. Adde quòd ſiqua ingenua ſeruo nupſerit, liberi qui ex his ſuſcipiuntur, ingenui exiſtimabuntur: ſin autem vir ingenuus, & quidem inter eos primarius, vxorem duxerit externam aut pallacam, ſuſcepti ex his liberi reputabuntur [m] minimè ingenui. Enimuero huius tempeſtatis Cares nullo præclaro

a Nihilominus eodem loco haberi quo tribus. *Sed τοιαῦτα alia etiam interpretationem admittit.*

b Inter hos autem Cares ex inſulis in cõtinentem venerunt. Olim, &c.

c *Vel*, Quum Minoi opus erat, naues, &c.

d Quum autẽ Minos magna ditione potitus eſſet, proſperáque in bello fortuna vteretur, longè Carica gens ſupra omnes alias celebris erat. Tribuſque rebus quas illi excogitarant, vſi ſunt Græci. Quippe gal.

e *Vel* inſignia, *picta videlicet.*

f Anſas quoque ſcut. excbg. Antea nanque abſque anſis geſtab. clypeos quicunque illis vti ſoliti erant: collóque & dextro humero circumpoſitos vinculis coriaceis tenentes agitabant. Poſt Caras, &c.

g Haud enim certò diiudicare poſſum.

h Prout ferunt gradus ætatum, & amicitia intercedit, ad compotationes turmatim conuenire viros, mulieres ac pueros.

i Sumptis armis petulanter aerem ferientes haſtis, ad Calynd. vſque montes peruenerunt, ſe expellere deos externos dicentes. Et hi quidem moribus, *uel ritibus*, huiuſmodi vtuntur. At Lycii, &c.

k Et quos habebat ſuæ cõſpirationis, *uel factionis*, ſocios.

l Sed hunc morem peculiarem habent, & cum aliis nullis conuenientem, *uel communem*, quòd ſe de nominibus matrum appellent, nõ patrum. Adeo vt ſi quis vicinũ ſuũ roget quis ſit, recẽſeat ſeipſum. *i. genus ſuum, uel gentem ſuam*, à matre: matriſque ſuæ matres enumeret. Adde quòd, &c.

m Infames. *Vel*, Horibus indigni.

facinore edito, ab Harpago ſubacti ſunt. Nec Cares tantùm nullum ediderunt, ſed nec Graeci quotquot illam regionem tenebant. Tenebant autem cum alii, tum Lacedæmoniorum coloni Cnidii, quorum regio declinat ad mare appellatum Triopium. Nam quum initium Byblesiæ ex peninſula auſpicetur, ſintque Cnidii propemodum circumflui: (eam enim partẽ qua boream ſpectat, Ceraunius claudit ſinus, auſtralem verò Symanum Rhodiúmque mare) reliquum quod perquam exiguum eſt, nempe quinque ſtadiorum, Cnidii tentauerunt perfodere interea dum Harpagus Ioniam euerteret, volentes ſuam ditionem in inſulæ formam redigere. [a] Erátque hic iſthmus quem perfodere ſtatuerant, ea parte qua continentem ſpectat Cnidia. Id ergo multa manu conãtibus diuinitus arbitror aliquid repugnaſſe, quod nimirum omnes qui manum admouerẽt læderet, cum alias corporis partes, tum præcipuè oculos infeſtãte petra, Cnidii, miſſis nunciis Delphos, rogant quídnam iſtuc eſſet quod tantopere conatibus eorum aduerſaretur. Pythia, vt ipſi referunt Cnidii, ſenario verſu reſpondit in hanc ſententiam,

Iſthmum neque aggerate, neque fodite.
Iupiter nanque ipſe, ſi placuiſſet, feciſſet Inſulam.

Quum reſpondiſſet hunc in modum Pythia, Cnidii à perfodiendo iſthmo deſtiterunt, & inuadenti cum exercitu Harpago, vltrò ſeſe non commiſſo prælio dediderunt. [b] Pedaſii qui mediterraneam ſupra Halicarnaſſum colunt, aliíque vicini maximam diligentiam adhibere feruntur vt eorum ſacerdos Palladis ſacram barbam habeat. id quod ter illis accidiſſe putatur. Hi ſoli in Caria populi Harpago diu reluctati ſunt, multúmque negocii exhibuerunt, [c] montem extruendo cui nomen Lyda. Tandem tamen & ipſi expugnati fuerunt. Cæterùm vbi in Xanthium campum exercitum produxiſſet Harpagus, Lycii contrà procedentes, paucíque cum multis confligentes, ſtrenuè ſeſe geſſerunt. Superati autem prælio fugatíque, in vrbem ſeſe receperunt, vxores, liberos atque pecunias vnà cum familia tota in arcem cogentes: admotóque igne arcem vnà cum cæteris rebus incenderunt. Quæ vbi feciſſent, ipſi regreſſi iureiurando ſe mutuò aſtringentes, eóque horrendo, cum hoſtibus iterum congreſſi ſunt, fortitérque pugnandõ omnes oppetierunt. Ex Lyciis autem, qui Xanthii dicuntur eſſe, hi omnes, [d] præter octoginta quoſdam, Iſtiæorum ſunt conuenæ. qui octoginta tum emigrantes, ſuperſtites remanſerant. Xanthum igitur hũc in modum obtinuit Harpagus: pari modo Caunum. Nam Caunii Lycios inſequuti ſunt magna ex parte. Tum igitur inferiorem Aſiam Harpagus euertebat, ſuperiorem ipſe Cyrus, vniuerſam gentem ſubigens nihílque relinquens. At ego in præſentia illorum geſtorum pleraque prudens omittã, ea dũtaxat proditurus quæ illi quamplurimo conſtiterunt labore, ſúntque memoria digniſſima. Quum igitur Cyrus continentem vniuerſam ſuæ ditionis feciſſet, Aſſyriis bellum intulit. Aſſyriæ autem cum alia multa ſunt magna oppida, tum verò celeberrimi nominis ac validiſſimum eſt Babylon, vbi poſt euerſam ab ipſis Ninum, regia erat. quod oppidum ſitum eſt in planitie ingenti, forma quadrata, magnitudine quoquouerſus centenũm vicenũm ſtadiorum, in ſumma quadringentorum & octoginta, in circuitu quatuor laterum vrbis. Tanta eſt Babylonici oppidi magnitudo, quod ita exornatum eſt vt aliud nullum eorum quæ nos nouimus. Iam primùm foſſa ambit alta atque lata, aquæ plena. Deinde murus quinquaginta cubitorum regiorum craſſitudine, ducentorum celſitudine. Eſt autem regius cubitus, quàm is quo pro menſura vtimur, tribus digitis maior. Operæprecium eſt me præter hæc diſſerere in quem vſum ſit conſumpta terra ex foſſa egeſta, & quomodo fuerit murus conditus. Vt quidque terræ in deprimenda foſſa efferebant, ex eo lateres ducebant: quorum poſtquam magnam vim duxiſſent, eos in fornacibus coquebant. Poſtea cœno vtentes, aſphalto feruenti per triceſimum quenque laterum ordinem ſummitates arundinum inſtipatas conglutinabant. & primùm labra foſſæ, deinde ipſum murum ad eundem modum ædificarunt ſuper quem circa oras extruxerunt domunculas vnius contignationis inter ſe obuerſas: inter quas tãtum intercapedinis relinquebatur vt quadriga interagi poſſet. Eius per ambitũ centum portæ ſtabant, æreæ omnes, cum cardinibus itidem poſtibúſque. Babylone octo dierum itinere abeſt alia vrbs nomine Is, vbi fluuius eſt haud magnus eiuſdẽ nominis, qui ſe deuoluit in flumen Euphratem. Hic itaque fluuius Is vnà cum aqua per multos reddit aſphalti bituminis grumos: quæ aſphaltus ad murum Babylonis comportabatur. Hunc autem in modum Babylon extructa eſt. Eius duæ ſunt plagæ, quas interfluit fluuius nomine Euphrates, qui magnus & altus & celer, ex Ar-

a Erat autem intrà *ipſum iſthmum* tota ipſorum ditio. Nã qua parte in cõtinentem deſinit, iſthmus eſt, quem perfodere ſtatuerant. Id ergo multa manu conãtibus, quia qui operi incumbebant, vehementius & diuinius quàm vt cõmune quiddam id videri poſſet, tum aliis corporis partibus, tũ præcipuè circa oculos, dum rupes feriretur, vulnerari videbantur, Cnid.

b Porro Pedaſei, *vel Pedaſenſes*, ſupra Halic. medit. incolebant: apud quos illi quæ Mineruæ ſacerdos eſt, prolixa barba naſcitur quoties ipſis aut ipſorum vicinis aliquid mali imminet. Quod ter illis vſu venit. Hi ſoli, &c.

c Munito operibus monte.

d Sunt aduenæ, præter octogita familias: quæ tũ in vrbe non erãt, atque ita ſuperſtites fuerunt. Xan. &c. *Decepit autem Vallam ἑξήκοντα*, quod pro *ἰστίων* perperam ſcriptum fuiſſe, manifeſtiſſimũ eſt ex his proximè ſequentibus, *αἱ δὲ ἴστιαι*.

meniis in rubrum mare decurrit. In hunc vterque murus lacertos exporrigit, eiúſque incuruæ vtrinque ripæ coctilibus lateribus pro maceria prætexuntur. Ipſa vrbs plena domibus eſt ternarum quaternarúmque contignationum, ſecta in vias cum rectas, tum verò tranſuerſas, quæ ad flumen pertingunt: ad quarum ſingulas pro numero vicorum portulæ factæ ſunt in maceria quæ flumẽ ſepiebat, & ipſæ æreæ, & ad flumen idem ferentes. Et hic quidem murus lorica eſt. Alius verò intus non multo quàm hic debilior, ſed exilior, inque vtriuſque ciuitatis plagæ medio murus eſt erectus, quorum hic regiam comprehendit ambitu prægrandi atque valido: in altero verò Iouis Beli templum æreis portis, id quod mea etiam nunc ætate exiſtit, duorum vndecunque ſtadiorum amplitudine, figura quadrata. In ſacri medio turris ſolida, craſſitudine ſimul & altitudine ſtadii, cui alia rurſus ſuperimpoſita turris, & huic ſubinde alia, ad octauam vſque. His forinſecus ſcalæ ſunt in circuitu adhibitæ, per quas ad ſingulas conſcenditur turres. In mediis gradibus ductus, ſellæque in hoc factæ, in quibus aſcenſuros liceat ſedere ac conquieſcere. In poſtrema turri ſacellum eſt aliud, in quo lectus eſt ſplendidè ſtratus, & appoſita menſa aurea. Statua tamen in hoc ſacello nulla eſt: neque hîc noctu cubat hominum aliquis, præter mulierem vnam ex indigenis, quam ex omnibus deus delegerit, vti narrant Chaldæi huius dei ſacerdotes. Narrant enim illi (tametſi mihi parum credibilia referre videntur) deum ipſum ingredientem templum, in hoc cubili conquieſcere, perinde atque Thebis AEgyptiacis, vt ferunt AEgyptii. Ibi enim in Thebani Iouis fano mulier quoque cubat: quæ vtraque mulier cum viris putatur non habere conſuetudinẽ: ſicut etiã dei antiſtita Pataris Lyciæ ciuitate, quãdo ita accidit. Neq; enim oraculũ ibi celebratur perpetuò: vbi autẽ id futurũ eſt, antiſtita noctu in templum concluditur. Porrò in Babylonis templo aliud etiam eſt ſacellũ inferius, quod magnã habet Iouis ſtatuã, eámque auream, ponè menſam, & ipſam auream, ſimul & ſuſtentaculum cum ſella, omniáque aurea: adeo vt Chaldæi octingentorum talentorum auri opus æſtiment. Extra ſacellum altare eſt, & ipſum aureum: atque præter hoc, aliud altare ingens, in quo integræ ætatis hoſtiæ immolantur: quandoquidem ſupra aureum illud non licet hoſtias mactare, præterquam lactẽtes. Inſuper in hoc maiuſculo altari Chaldæi quotannis centum millia talentorum libanoti adolent, quãdo huic ſuo deo ſacra faciunt. Erátque in hoc templo etiamdum illo tempore ſtatua duodecim cubitorum è ſolido auro: quanquam ego hanc non viderim, ſed ea referam quæ à Chaldæis referuntur. Hãc ſtatuam Darius Hyſtaſpis filius inſidioſè captans, non auſus tamen fuit diripere: ſed quam poſtea Xerxes Darii filius abſtulit, ſacrifico, qui prohibuerat ſtatuam loco dimouendam, interempto. Atque illud templum hoc pacto conſtructum fuit ornamentis: etiamſi alia ſint peculiaria pleraque eiuſdem donaria. Huius Babylonis multi quoque aliquando reges extitêre, (quorum in exponendis rebus Aſſyriis mentionem faciam) qui & muros ornauerunt & templa: & inter eos duæ fœminæ. Harum prior, quæ quinque ætatibus ante poſteriorẽ regnauit, vocata eſt Semiramis. Hæc per planitiem aggeres extruxit ſpectaculo dignos, quũ antehac flumen eam omnem reſtagnare ſolitus eſſet. Poſterior regina, Nitocris nomine, extitit ſuperiore ſolertior: cuius cum alia monumenta extiterunt, quæ ego commemorabo, tum verò hoc, quòd animaduertens imperium Medorum ingẽs ac pacatum, ſubactáque ab his multa oppida, & inter hæc Ninum, præmuniuit ſe omnibus quàm potuit maximè. Ante omnia fluuium Euphratem, qui prius mediam ipſorum vrbem interfluens, rectus erat, tortuoſum reddidit, foſſis ſuperius depreſſis, adeo vt quendam Aſſyriæ pagum, nomine Ardericam, ter influat, & qui nunc è mari per Euphratem Babylonem verſus ſubuehuntur, ter ad hunc eundem pagum applicent, idque triduo. Et huic quidem talem reddidit. Aggerem verò ex vtroque fluminis labro aggeſſit viſu mirandum: tantæ eſt & magnitudinis & ſublimitatis. Multo ſupra Babylonem, aliquantulum ſeorſum à flumine, effodit [a] paludis eluuiem, profunditate quidem [b] ad aquam vſque ſemper ducta: latitudine verò eius quoquouerſus trecentorum viginti ſtadiorum. Hæc foſſitia humus ad fluminis ripas aggeſta eſt. Quem locum vbi depreſſit, crepidinem ambitus eius lapidibus induxit. Hæc duo, vt flumẽ flexuoſum & lacuna tota, foſſa eſſet, ideo fecit, vt fluuius per multos anfractus retentus, ſedatior mearet, & nauigationes Babylonem verſus eſſent tortuoſæ, & ex ipſis nauigationibus longus ambitus lacunę exciperetur. [c] Ad hæc, quæcunque erat regio ad inuadendum opportuna, & compẽdiaria ex Medis via, hanc interſepſit, ne Medi commercio Aſſyriorum ipſius negocia cognoſcerẽt. [d] Et hæc quidem ex profundo circumiecit. Cæterùm ex eis talem

a Paludis receptaculum.

b Id eſt, Quoad aquã fodiendo inueniretur.

c Hæc autem extruxit qua parte aditus erant & viæ compendia quæ ex Medis ducitne Medi. &c.

d Et his quidẽ munitionibus ab imo vſque vrbem circundedit. Sed & has muni-

tiones obiter ad hũc vſum accõmodauit: Quum ſit, &c.

fecit communitionem: Quum ſit vrbs in duas ditempta regiones, fluuio medium tenente, quoties aliquis ex altera in alteram regionem tranſire volebat ſub regibus ſuperioribus, is neceſſe habebat nauigio tranſire: quod erat (vt reor) moleſtum. Huic autem etiam rei iſta proſpexit. ſiquidem vbi effodit [a] effluuium paludis, aliud opere eodem monumentum ſui reliquit. Lapides prægrandes incidit, qui vbi parati fuerunt, & locus depreſſus, in locum ipſum quem depreſſerat, omnem fluminis curſum auertit. Qui locus effoſſus dum impleretur, interea priſtino alueo arefacto, oras fluminis intra vrbem, ac deſcenſus qui ex portulis ad flumen ferunt, extruxit coctis lateribus, eadem qua muros ratione. Extruxit item circa mediam fermè vrbem pontem ex iis quos effoderat lapidibus, ferro eos ac plumbo deuinciẽs. Hunc ſubliciis quadratis, per quæ Babylonii tranſirent, interdiu committebat, eaſdem noctu tollebat: hac videlicet cauſa ne per noctem tranſeuntes mutua furta exercerent. Vbi porro lacuna repleta fuit flumine, & opus pontis exornatũ, tunc fluuium Euphratem ex palude in priſtinum alueum reuocauit: atque ita palus quam effoderat, [b] viſa eſt neceſſario facta, & pons in vſum ciuium extructus. Eadem autem regina hunc etiam machinata eſt dolum; Supra portas vrbis celeberrimas, loco edito atque conſpicuo, ſepulchrum ſibi extruxit, atque his literis inſcripſit, SICVI REGVM BABYLONIS POST ME FVTVRORVM FVERIT PECVNIAE PENVRIA, APERTO SEPVLCHRO SVMITO QVANTVNCVNQVE LIBVERIT PECVNIAE. NE TAMEN NISI INDIGVERIT, ALIOQVI APERITO. NON ENIM IN REM EIVS FVERIT. Hoc ſepulchrum tam diu fuit immotum dum regnum peruenit ad Darium. Is indignum eſſe ratus ſe neque vti quippiam his portis, (ideo autem nõ vtebatur, [c] quòd ſupra caput ipſius tranſeuntis mortuus ſitus eſſet) neque ſumere pecunias repoſitas, & eas quidem ipſum prouocantes, reſerauit monumẽtum: in quo non quidem pecunias inuenit, [d] ſed literas ita dicentes, NISI PECVNIAE ESSES INEXPLEBILIS ET TVRPIS LVCRI CVPIDVS, DEFVNCTORVM SEPVLCHRA NON APERVISSES. Talis extitiſſe hæc regina memoratur. Aduerſus cuius filium Labynitum, patris nomen & Aſſyriæ imperium habentem, Cyrus exercitum duxit. [e] Ducit autem rex magnus exercitum, probè domi comparata re frumẽtaria atque pecuaria. Portatur etiam aqua ex flumine Choaſpe, Suſa præterfluente, ex quo vno ex omnibus fluminibus rex potat. Cuius Choaſpis aquam decoctam, & in argentea vaſa diffuſam, ferentes permultæ carrucæ quatuor rotarum, nullis trahentibus, aſſiduè comitantur quocunque ille proficiſcitur. Cyrus igitur Babylonem tendens, vbi venit ad Gyndem amnem (qui in Mantienis ortus montibus, [f] per Dardanos in Tigrim alterum amnem fluit, qui Opin vrbem præterlabens, rubro infunditur mari) conabatur hunc traiicere, quum non poſſet niſi nauibus traiici: Interim ei quidam è ſacris equis candidis petulanter ingreſſus fluuium, tranſire conabatur. Hunc fluuius verticibus contorquens, ſubmerſum abripuit. Cyrus autem perquam ægrè ferens hanc fluminis iniuriam, illi comminatus eſt, ſe ſic redditurum eum tenuem vt in poſterum facilè vel à mulieribus tranſiri poſſet, ne genua quidem tingentibus. Hæc minatus, expeditione in Babylonem intermiſſa, copias ſuas bifariam diuiſit. Deinde alueos ad funiculum deſignauit cẽtenos & octogenos, vtrinque ad Gyndis labra omnino conuerſos: quos diſtributis copiis effodi iuſſit. Et opus quidem, vt quod à tanta multitudine fieret, perficiebatur: tamen in eo faciendo eam æſtatem triuerunt. Cyrus ergo quum Gyndem mulctaſſet in trecentos & ſexaginta riuos diductum, & alterum ver illuxiſſet, ita porrò ire Babylonem pergit, Babyloniis cum producto exercitu præſtolãtibus. Qui, vbi propius vrbem ille promouit, cum eo conflixerunt, prælióque fugati, in oppidum compulſi fuerunt. Ii tamen, quia Cyrum iampridem animaduerterant inquietum eſſe, viderántque omnes pariter gentes aggredientem, comportauerãt permultorum annorum commeatus: ideóque tunc obſidionem nihili faciebant. Et Cyrus, quum iam longo tempore nihil admodum res ipſius proficerent, inops conſilii erat. Tandem ſiue alius ei anxio ſuggeſſit, ſiue ipſi in mentem venit quid in rem eſſet, ſic ſtatuit faciẽdum: Inſtructis vniuerſis copiis partim quâ fluuius vrbem ingreditur, partim à tergo quâ egreditur, præcipit vt, quum cernerent alueum poſſe tranſiri, illac vrbem inuaderẽt. Ita inſtructis atque admonitis ſuis, cum inutiliori exercitus parte abiit ad paludem. Eò vbi peruenit, quæ Babyloniorum regina fecerat circa flumen & circa paludem, eadem & ipſe fecit. [g] Nam reuocato flumine, alueum eius priſtinum vado tranſibilem reddidit. Quod quum ita factum eſſet, Perſæ qui ad hoc ipſum inſtructi erant, per alueum vnde fluuius Euphrates abſceſſerat, [h] mediorum ferè femorum tenus

a Receptaculum.

b Comperta fuit, opportune facta: & pons, &c.

c Quòd tranſiens habiturus eſſet cadauer ſupra caput ſuum ſitum.

d Sed cadauer, & literas quibus hoc dicebatur.

e Hæc *uerba*, Ducit autẽ rex, &c. *uſque ad*, Cyrus igitur, &c. *paulo infertus uidetur collocãda.*

f Per Darneos. *Darnam enim numerat Ptolemæus inter Aſſyriæ urbes mediterraneas.*

g Nam fluuio in paludem, *ſiue ſtagnum*, ducta foſſa immiſſo, priſtinum eius alueũ, fluuio ſubſidente, *uel abſcedente*, peruiũ reddidit.

h Mediorum femorũ tenus, ad ſummum, fortit.

fortiter Babylonem introierunt. Quos Babylonii, si factū Cyri prius aut audiſſent aut ſenſiſſent, haud dubiè [a] contempto eorum ingreſſu, peſſimo exitio affeciſſent. Nam obſeratis omnibus quæ ad flumen ferunt portulis, conſcenſiſque ſeptis, ipſi pro ripis ſtantes illos progreſſos veluti in cauea excepiſſent. Nunc ex inopinato eis Perſæ aſtiterunt: & quum capti eſſent [b] qui media vrbis incolebant Babylonii, propter eius tamen magnitudinem non ſentiebatur (vt fertur) ab iis qui circa extrema habitabant. Sed quòd fortè dies feſtus eis eſſet, exercendis choreis atque oblectationibus operā dabant, donec planè hoc reſciuerunt. Atque ita primò capta eſt Babylon. Cuius ciuitatis quanta ſit potentia, cum ex aliis multis declarabo, tum verò ex hoc. Quum regi magno omnis plaga cui imperat, ſit [c] diſtributa in ipſius atque exercitus eius alimentum, præter tributa, ex duodecim quibus annus cōſtat menſibus, quatuor regio Babylonica, octo reliquis eum omnis Aſia alit. Ita huius regionis potentia tertiam Aſiæ partem æquiparat, & eius principatus, (quem ſatrapiam Perſæ vocant) omnium prouinciarum longè eſt optimus, adeo vt Tritæchmæ Artabazi filio ([d] qui pro rege tributum hoc exigebat) ſingulis diebus ſingulæ argenti plenæ artabæ penderentur. Eſt autem artaba menſura Perſica, capacior quàm Atticus medimnus, tribus chœnicibus Atticis. Ad hæc erant ei peculiares equi, præter bello deſtinatos, admiſſarii octingenti, cum equarū à quibus admittebantur, ſexdecim millibus. nam ſinguli à vicenis admittebantur. Præterea canum Indicorum tanta alebatur multitudo, vt ad præbenda eis cibaria, quatuor in eadem planitie magni vici attributi eſſent, aliorum tributorum immunes. [e] Atque hæc præſidis Babylonis peculiaria erant. [f] Porro in Aſſyriorum terra parum pluit. Quod in ea frumenti germinat, id demum eſt quod ex flumine irrigatur. Irrigatur autem ſeges prouenítque frumentum, non quemadmodum in AEgypto, flumine ſua ſponte in arua aſcendente, ſed manibus atque ſcrobibus irrigatum. Etenim Babylonica regio omnis (quemadmodum AEgyptiaca) diſſecta eſt in foſſas, quarum maxima nauibus tranſiri poteſt, [g] ad ſolem hybernum vergens: [h] exit autem ex Euphrate in Tigrim alterum flumen, ad quod vrbs Ninus ſita erat. Hæc regio omnium quas nos vidimus, [i] longè optima eſt, duntaxat ferendo frumento. Nam in arboribus ferendis, ficu, vite, olea, nequaquam de principatu contendit. Cereris autem fructu procreando adeo fertax eſt vt nuſquam non ad ducena reddat: vbi autem bonitate ſeſe ipſa vincit, etiam ad tricena. Quaternûm autem digitorum maximorum latitudo eſt tritici atq; hordei foliis. [k] Milii verò ac ſeſami proceritatem inſtar arborum, etſi mihi compertam, tamen memorare ſuperſedeo, probè ſciens, iis qui nunquam Babylonicam regionem adierunt, quæ de frugiferis dicta ſunt, perquam incredibilia viſum iri. Oleo autem non vtuntur niſi quod ex ſeſamis faciunt. Sunt eis paſſim per omnem regionem palmæ ſua ſponte naſcentes, pleræque fructiferæ: ex quibus & cibos & vinum & mel conficiunt, colentes ficuum more. Harum, vt aliarum arborum, Græci maſculas vocant, quarum fructum iis quæ palmulas ferunt alligāt, vt illinc prodiens culex, palmulas penetrans cogat matureſcere, alioqui occaſuras. Maſculæ enim in fructu culices [l] ferunt, quemadmodū caprifici. Venio ad id quod ex omnibus quæ ſunt in ea regione, ſecundū ipſam vrbē, mihi ſummo miraculo eſt differendum. [m] Nauigia illorum quæ per flumen cōmeant Babylonem, omnia ſunt orbiculata atque coriacea, quæ pecuarii Armenii, qui ſupra Aſſyrios incolunt, ex cæſis ſalicibus faciunt, inſtruúntque pellibus, nudo illarum extrinſecus poſito in modum ſoli: neque puppe diſcreta, neque prora acuminata, ſed in ſpeciem clypei magis orbiculata. Tale nauigium ſtramentis ſtipatum fluuio deferendum permittunt, cum aliis rebus, tum verò doliis è palmularum vino onuſtum, dirigentibus illud duobus, cum totidem palis: quorum alter introrſum palum trahit, alter exterius pellit. Fiunt autem nauigia hæc & magna admodum & minora: quorum maxima quæque ferunt pondus quinque millium talentorum, ſingula ſingulos aſinos viuos intus habentia, maiora etiam plures. Poſtquam igitur nauigantes Babylonem peruenerunt, onúſque expoſuerunt, lignis nauigii atque omnibus ſtramentis venundatis, pelles aſinis imponunt, eóſque in Armeniam agitant. aduerſo enim flumine nauigari præ illius rapiditate nullo pacto poteſt. Propterea enim nō ex lignis, ſed ex pellibus nauigia fiunt. Iidem, vbi aſinos agitando in Armeniam redierunt, alia ad eundem modum nauigia comparant. Et naues quidem eorum tales ſunt. Amictu autem tali vtuntur: Duabus amiciuntur tunicis, vna linea vſque ad pedes demiſſa, cui alteram laneam ſuperinduūt: poſtremò candidam penulam circumiiciunt. Calceos gerunt gentis more, ſoleis Thebanis penè ſimiles. Capita ha-

a Ingredi nō permiſiſſent, ſed peſſ.

b Nunc extnopinato illis Perſæ ſuperuenerunt. Tantáque vrbis erat magnitudo, vt (quemadmodū narrant accolæ) quum capti eſſent qui extremas vrbis partes incolebant, ii qui mediam vrbem incolerent, id neſcirent. Sed quòd, &c.

c *Intelligit, ſingulis regionibus indici ſolitum quid alendo regi & eius copiis perſolueret.*

d (Quem rex huic tractui præfecerat.)

e Atque hæc ad eum qui Babylonis præfectus erat, pertinébant. Porrò, &c.

f Porro in Aſſyriorum regione parum pluit: & hoc ipſum eſt quod frumenti radicem alit: ſeges tamen fluuio rigata fit lætior: prouenítque, &c.

g *Id eſt, Ad ſolſtitiū hybernum.*

h Pertingit autem ab Euphrate.

i Longè præſtantiſſima eſt ferendo quidem certè frumento. Nam alioqui arbores ne ab initio quidem ferre poteſt: veluti ficum, vitem, oleam. Cereris, &c.

k In quam autem altitudinem milium & ſeſamum arboreſcant, etſi probè norim, tamen id non referam: quum ſciam, iis qui n.

l Producunt.

m *Hūc locū ita uertit Bayf. in lib. De re Nauali,* Nauigia illis ſūt quæ ſecundo flumine deferuntur Babylonem verſus, omnia circulari forma, eáque ex alueta. Vbi enim Armenii qui ſupra Aſſyrios habitant, ligna circularia è ſalice coaptarūt, obtendunt extroríus tegumenta è pellibus, quibus ſoli vice vtuntur carinæque loco, nulla neque puppis neque proræ forma diſcreta, verùm ſcuti inſtar, in orbem compoſita: deinde ſtipula referciunt, illúdque nauigium flumini permittunt, mercibus onuſtum: præcipuè autem bicos è palmarum foliis compor

bentes comata, mitris redimiunt, vnguentis toto corpore delibuti. Anulum ſignatorium ſinguli geſtant, & ſceptrum artifabrefactum, cui ſuperſtat aut malum, aut roſa, aut lilium, aut aquila, aut aliud quippiam. Nam abſq; inſigni geſtare ſceptrum ipſis nefas eſt. Atque hic eorum corporis eſt cultus. Leges verò quæ conſtitutæ ab ipſis, hæ ſunt: Vna quidem, prudentiſſima, altera autem (quantum ego ſentio) qua Enetos qui ſunt ex Illyriis, audio vti per ſingulos pagos. Semel enim quotannis iſta fiebant. Vbi virgines effectæ eſſent nubiles, eas quum cõgregaſſent, vniuerſas vnum in locum recipiebant, quas circunſiſtente virorum frequentia, ſurgens præco ſigillatim vendebat: ſed primùm pulcherrimam omnium, [a] ſecũdum hanc (vt quamplurimo venditur auro) aliam euocabat quæ poſt illam eſſet ſpecioſiſſima. Vendebatur autẽ in conturbernium. Babylonii igitur qui locupletes, & iidem cælibes erant, pulcherrimas quaſque mercabantur, vt quiſque licitando alterum ſuperauerat. At iis ex plebe qui eſſent cælibes, his non opus erat pulchra forma: ideo turpiores virgines ſimúlque pecunias accipiebant. Nam præco, vbi virginum ſpecioſiſſimarum peregiſſet venditionem [b] excitabat deformiſſimam, ſiquis illorum mercari volens exiſteret: edicebátque quiſquis vellet quamminimo auri ſumpto eam in matrimonium habere, donec illi qui minimo contentus eſſet, fœmina addiceretur. Ita aurum ex ſpecioſis virginibus conficiebatur, & ſic ſpecioſæ deformes ac [c] debiles collocabant. [d] Quarum nullam cuique emptori fas erat ſine fideiuſſoribus abducere, ſed datis fideiuſſoribus de ducenda illa in vxorem, ita demum licebat abducere. ſi de hoc non conueniebat, lex lata erat vt aurum illi redhiberet. Quinetiam ex alio pago venientibus licebat vxorem mercari ſi vellent. [e] Hæc apud eos honeſtiſſima lex erat, quæ tamen non perſeuerauit. Sed nouiſſimè aliud quiddam excogitauerunt, nequis fœminas iniuria afficiat, néue quis aliam in vrbem abducat. Nam poſteaquam expugnati malè accepti ſunt, rémque domeſticam abſumpſerunt, vnuſquiſque plebeius qui victus inopia premitur, filias ſuas adigit ad quæſtum corpore faciendum. Alteram itẽ ſapienter condiderunt legem, ægrotos effe rendi in forum: (neque enim medicis vtũtur) vt de eorum languore cõſulant [f] qui eos adeunt, ſiquis & ipſe eundem paſſus eſt morbum, aut alium vidit patientem. Hæc viri qui illos adeunt conſulunt, hortantúrque ad ea quæ ipſi faciendo effugerint ſimilem morbum, aut alium nouerint effugiſſe. Nec fas eſt cuiquam ægrotantes præterire ſilentio, nec antequam explorauerit quónam ille morbo laboret. Sepulchra eiſdem in melle ſunt: luctus funebres AEgyptiacis perſimiles. Quoties autem cum vxore miſcetur vir Babylonius, adhibito thymiamati aſſidet, & ex altera parte mulier idem facit. Quinetiam ſub diluculum abluuntur ambo, nullum vas priuſquam ſe abluerint tacturi. Eadem & hæc Arabes faciunt. Vna iiſdem Babyloniis lex eſt omnibus modis fœda. nempe omnibus mulieribus indigenis commune eſt, ſemel in vita ad Veneris templum deſidentibus, cum externis viris conſuetudinem habere. Cæterùm quum pleræque ſint diuitiis tumentes, [g] quæ ſui copiam facere recuſent, hæ vehiculis cameratis vectæ, pro templo conſiſtunt, relicta interim à tergo magna famulitii turba. Pleræque etiam hunc in modum faciunt. Ad templum Veneris ſedent nodis corolliſque tempora reuinctæ multæ mulieres, è quibus aliæ accedunt, aliæ diſcedunt. Nam diuerticula vndecunque ſic funiculis diſtincta aditum præbent externis ad mulieres illas, quam cuique libuerit deligendam. Porrò quum ſemel illic conſederint, non prius domum regrediuntur quàm hoſpitum aliquis pecuniam mulieri in ſinum iniecerit, & cum eadem à fano ſeorſum abducta, rem habuerit. Hoſpitem autem illum qui pecuniam obtulit, dicere oportet, Ego tibi deam Mylittam imploro. Mylittam enim Aſſyrii Venerem appellant. Ac verò pecuniam illam, quantulacunque ſit, non fas eſt reiicere, [h] ſiquidem in ſacrum conuertitur vſum. Neque mulieri etiam permittitur hoſpitem aliquem repudiare: ſed quicunque is eſt qui pecuniam obiecerit primus, hunc illa ſequitur citra delectum. Poſtremò vbi iam congreſſa fuerit cum externo mulier, [i] dea expiata, domum reuertitur. At deinceps [k] haud ita multo conduxeris. Iam, quæ forma ſunt elegantiori, citius diſcedunt: quæ verò deformes, diutius coguntur deſidere pro templo antequam legi faciant ſatis. Fitque interdum vt vno atque altero anno aut etiam triennio atque diutius expectare oporteat miſeras. [l] Alicubi, nempe in Cypro, ſimilis quædam lex eſt. Hæc ſunt Babyloniorum inſtituta, quorum tres ſunt [m] familiæ, quæ nullo alio niſi piſcibus victitant. quos captos vbi arefecerunt ad ſolem, hoc faciunt: In pilam cõiiciunt, ac piſtillis pinſunt: deinde linteis conſeruãt, vnde quiſquis vult conſpergit, offámque facit quam in modum panis torreat.

Cyro,

tant vino referros. Reguntur autem gubernaculis duobus, cum totidẽ hominibus quiſtant: quorum alter in trorſum trahit, alter extrinſecus propellit. Fiúntque hæc nauigia valde magna, nõnulla & minora: eorum autem maxima ferunt onus talentorũ quinque millium. Ineſt & in vnoquoque nauigio aſinus viuus, in maioribus etiã plures. *Pro Bicos è palmarũ foliis, alii Dolia palmea interpretantur.*

a Vbi autem hæc auro multo vendita erat, aliam addicebat, quæ ſecundũ illã eſſet ſpec. Vendebãtur autẽ ea cõditione vt vxores eſſẽt *emptoribus*. Babylonii igitur qui.

b Surgere iubebat.

c Debilitatas aliqua parte corporis. *Vel*, Quæ aliquo vitio corporis laborarent.

d Nec verò cuique ſuam filiam collocare licebat cui vellet, neque emptori ſine fid.

e *Videntur in Gr. exẽplaribus præpoſterè collocata eſſe quædam verba, & eſſe hic ſenſus*, Et hæc quidem apud illos honeſtiſſima cõſuetudo erat, ne iniuria illas afficerent, neque in aliã vrbẽ abducerent. Verùm ad hæc vſque tẽpora nõ permãſit: ſed nouiſſ. aliud q. excogitauerũt. Nam poſteaquam in *ſuæ urbis* expugnatione vexati fuerunt & bonis euerſi, vnuſquiſ.

f Accedentes igitur ad ægrotum ſiqui aut eodem morbo laborauerint, aut laborantem alium viderint, de illo conſilium dant, hortant.

g Quæ ſe aliis immiſcere dedignãtur, hæ veh.

h Siquidem illa ſit ſacra.

i Rite factis deæ ſacris.

lz Nihil tam magnum eſt quo dato potiri illis poſſis.

l Sed & in aliqua Cypri parte ſimil.

m Tribus.

Cyro, poſt hanc gentem ab eo ſubactam, inceſſit cupido Maſſagetas in ſuam potestatem redigendi. Quæ gens fertur & magna eſſe & ſtrenua, ad auroram ſoliſque ortum ſita, trans Araxem fluuium eregione Iſſedonorum. Sunt etiam qui eam Scythicæ nationis eſſe dicant. Araxes Iſtro maior & idem minor eſſe memoratur: & in eo frequentes inſulæ Leſbo pares magnitudine: & homines qui illas incolunt, æſtate veſci radicibus quibuſlibet quas ipſi euellunt: arborum autem fructus quos maturos comperiunt, in cibum reponere, quo per hyemem veſcantur. Ab illis inuentas etiam eſſe arbores talem fructum ferentes, qui iactus ab illis in ignem quem turmatim collecti accenderint, odore ſuo eos circunquaque conſidentes perinde inebriat ac vinum Græcos: & eo vehementius quo plus eius fructus fuerit iniectum, donec ad tripudiandum cantandúmque conſurgant. Atque hæc fertur eorum eſſe viuendi conſuetudo. Araxes porro fluuius à Mantienis quidem, vnde & Gyndes (quem Cyrus in trecentos ac ſexaginta diduxit riuos) fluit, ſed per ſexaginta ora prorumpens, quæ, vno excepto, in paludes eluuiéſque euoluuntur. vbi feruntur homines habitare qui crudis victitent piſcibus, & pro veſtibus vtantur vitulorum marinorum pellibus. Reliquum illud per apertum fluit in mare Caſpium, quod mare per ſeſe eſt, nec vllo cum alio commiſceetur. Nam & illud quod Græci omne pernauigant, & id quod extra columnas eſt, Atlanticum dictum & rubrum, idem eſt mare. Caſpium verò eſt alterum, ac per ſeipſum, longitudinis quindecim dierum, curſui nauis quæ remis vtatur: latitudinis, vbi ſpatioſiſſimum eſt, octo dierum. Eſt autem, qua ex parte ad veſperum vergit, Caucaſo prætentum monte, cuius cum maxima vaſtitas, tum ſumma eſt altitudo, multáſque atque omnitarias gentes habet, ac pleraſque omnes agreſti materia victitantes: vbi arborum frondes [a] iis quæ ſunt apud nos ſimiles feruntur eſſe. quibus contuſis & aqua dilutis illi animalia in ſuis veſtibus pingere dicuntur: eáque animalia nunquam elui, ſed perinde ac ſi ab initio eſſent intexta, ſic cum reliqua lana veteraſcere. Horum quoque hominum concubitus, ſicuti pecorum, in propatulo eſſe. Et huius quidem maris quod Caſpium vocatur, partem quæ ad veſperam vergit, Caucaſus diſterminat: qua verò parte vergit ad auroram orientémque ſolem, planities excipit proſpectu immenſæ magnitudinis. Quam ſpatioſam planitiem non ex minima parte Maſſagetæ poſſident, quibus bellum Cyrus inferre cupiebat, multis ac magnis ſolicitatus incitatúſque cauſis. Primùm ſua genitura, quòd videbatur maius quiddam homine eſſe: ſecundo loco, felicitate qua fuerat vſus aduerſus hoſtes. quamcunque enim gentem Cyrus inuaſerat, ea gens nullo pacto poterat euadere. Erat autem Maſſagetarum regina defuncto viro, Tomyris nomine, [b] ad quam in coniugium petendam Cyrus miſit verbo duntaxat, volens eam habere vxorem. at illa animaduertens non ſe in coniugium, ſed regnum Maſſagetarum peti, acceſſum Cyro interdicit. Poſtea Cyrus, quum dolus non procederet, progreſſus vſque ad Araxem, apertè infeſto cum exercitu in Maſſagetas tendit. Flumen pontibus iungit, quibus copias traiiciat, factíſque nauibus turres deſuper ædificat. Ad quem in hoc labore occupatum, Tomyris caduceatorem miſit, qui diceret, Rex
» Medorum deſine incumbere in quæ incumbis, neſcius an iſta quæ conſtituiſti, ti-
» bi conducibilia erunt. Omiſſo incepto, apud tuos ipſius regna, & nos ſine finium
» quorum ſumus principes, eſſe. Verùm tu admonitionibus his vti noles, & omnia
» males quàm quietem. [c] Quòd ſi tantopere affectas laceſſere Maſſagetas, fer quam
» ſuſtines ærumnam. Sed deſiſte iungere fluuium: à quo nobis tridui itinere digreſ-
» ſis, traiicito in noſtram regionem: aut, ſi mauis, nos excipere in veſtram, tu hoc i-
» dem facito. Hæc vbi Cyrus audiuit, accitis Perſarum primoribus coactíſque, in medium rem proponit, conſulens vtrum ſibi agendum conſtituerent. Illorum in idem conuenêre ſententiæ, iubentium recipi in ipſorum regionem cum ſuo exercitu Tomyrin. Quam ſententiam Cræſus Lydus quum adeſſet, improbat, in con
» trarium diſſerens his verbis, Equidem tibi, rex, etiam antea dixi, quandoquidem Iu
» piter tibi me tradidit, quicquid animaduertero errati in tua domo, id omne me pro
» viribus auerſurum. nam mei caſus, etſi ingrati, mihi tamen extitere diſciplinæ. Si
» tibi eſſe videris immortalis, & eiuſmodi exercitui præeſſe, nihil eſt opus vt meam
» tibi dicam ſententiam: ſin verò te quoque agnoſcis hominem eſſe, & aliis talibus
» præeſſe, illud in primis diſcito, humanarum rerum circulum eſſe, qui rotatus,
» ſemper eoſdem fortunatos eſſe non ſinit. Ideóque de hac quam propoſuiſti re, ſe-
» cus ego atque iſti ſentio. Si enim hoſtes in hanc terram volemus excipere, id ti-
» bi ex hoc periculum erit, ne fugatus omne amittas imperium: quia haud du-

[a] *Græca verba ſuſpecta hic ſunt.*

[b] Hanc Cyrus per quoſdam quos miſerat, ſimulatis verbis ambiebat, vxorem ſibi habere volens. At Tomyris vbi non ſe ſed Maſſagetarum regnum ab illo ambiri animaduertit, acceſſ. &c.

[c] Quid? admonitionibus his vti noles? & omnia quieti antepones? Atqui, ſi tanto laceſſendi Maſſagetas deſiderio teneris, agedum omitte quem fers in conſternendo pontibus fluuio laborem: & nobis trid.

bie victores Maſſagetæ, non ſe retro fuga recipient, ſed tuas prouincias adorientur. «
Victor autem tu non adeo multum vincis quàm multum ſi traiiciens in terram il- «
lorum, victis Maſſagetis inſtabis fugientibus. [a]Hoc enim pro illo ſubſtituito conſi- «
lium, vt victo hoſte, rectà pergas ad ſubigendum Tomyridis regnum, & quidem ſi- «
ne duce. Turpe eſt enim atque intolerabile, Cyrum Cambyſis filium mulieri ce- «
dentem detrectare pugnam. Itaque mihi placet, traiectis copiis procedere eouſque «
dum illi in occurſum prodeant: atque dehinc [b]ita faciendo, dare operam vt illos ſu «
peremus. Nanque, vt ego audio, Maſſagetæ bonorum ſunt Perſicorum inſueti, & «
magnorum commodorum expertes. his ergo viris propone in noſtris caſtris ma- «
gnam inſtructarum epularum copiam, magna vi pecorum interfecta, cum magna «
etiam vi poculorum vini meri, atque omnis cibariorum generis. Hoc vbi feceri- «
mus, imbecilliſſimis quibuſque militum ibi relictis, cum reliquis ad flumen nos re- «
cipiamus. Tantis enim bonis conſpectis illi (niſi me fallit opinio) ſe ad ea con- «
uertent: vnde nobis ſupererit facultas magnas res perpetrandi. Atque hæc quidem «
[c]in diſcuſſionem venere ſententiæ. Cyrus autem priore repudiata, Crœſique pro- «
bata ſententia, indixit Tomyridi vt retrocederet, vtpote ſe aduerſus illam traiectu- «
ro. Illa, quemadmodum à principio ſpoponderat, retroceſſit. Cyrus in Cambyſis «
filii ſui (cui regnum tradebat) manus præbuit Crœſum, ac maiorem in modum «
vt hominem honore beneficiiſque proſequeretur, præcepit, ſi ſua aduerſus Maſſa- «
getas traiectio non rectè cederet. Hæc vbi præcepit, eóſque remiſit in Perſidem, ipſe «
cum copiis ſuis flumen traiecit. Tranſmiſſo Araxe vbi nox aduenit, vidit per quie- «
tem talem viſionem: Videbatur Cyrus in ſomnis cernere maximum natu filio- «
rum Hyſtaſpis, habentem in humeris alas, quarum altera Aſiam, altera Europam «
inumbraret. Hyſtaſpi (qui Achæmenides erat, [d]Arſamenis filius) erat ex liberis na- «
tu maximus Darius, tunc fermè viceſimum ætatis annum agens, in Perſide reli- «
ctus quòd non maturus militiæ eſſet. Experrectus Cyrus viſum ſuum [e]intra ſe re- «
tractabat: quod quum ei magni momenti videretur, vocato Hyſtaſpi remotis ar- «
bitris, inquit, Filius tuus, Hyſtaſpes, mihi atque regno meo inſidiari deprehẽſus eſt: «
hoc [f]vnde proculdubio nouerim, per me noſcas licet. Dii mihi, quòd mei curam «
gerunt, quæcunque euentura ſunt, oſtendunt. Siquidem proxima nocte inter quie- «
tem vidi liberorum tuorum natu maximum, in humeris habentem alas, quarum «
altera Aſiam, altera Europã inumbraret. Ex quo viſo [g]nulla tergiuerſatio eſt quin «
ab illo mihi tendantur inſidiæ. Quapropter tu quamprimum in Perſidem reuerte- «
re: facitóque vt quum ego ſubactis Maſſagetis illuc rediero, filium tuum mihi ſiſtas «
ad cauſam dicẽdam. Et Cyrus quidem hæc loquutus eſt, ſcilicet quòd ſibi inſidiari «
Darium ſuſpicabatur. At dæmon ei portendebat ipſum ibi morte oppetiturum, & «
eius regnum ad Darium eſſe peruenturum. Reſpondẽs illi Hyſtaſpes, Abſit, inquit, «
rex, vt quiſpiam vir genere Perſes, tibi moliatur inſidias: quòd ſiquis ſit, is primo «
quoq; tempore morte mulctetur. tu enim Perſas ex ſeruis liberos, ex ſubditis, alio- «
rum hominum dominos effeciſti. Quòd ſiqua tibi viſio filium meum indicat re- «
bus nouis contra te ſtudere, ego tibi eum [h]exhibeo pro tuo arbitratu tractandum. «
Hoc reddito reſponſo, Hyſtaſpes traiecto Araxe in Perſidem contẽdit, Cyro filium
ſuum Darium cuſtoditurus. Cyrus autem Araxe traiecto progreſſus vnius diei iter,
quæ Crœſus admonuerat exequitur: relictáque illic imbelli parte copiarum, mox
cum expedita manu ad Araxem reuertitur. Hos itaque relictos ex Cyri exercitu ag-
grediens tertia Maſſagetani exercitus pars, ſeſe defenſantes interimit. Eadem, con-
ſpecto epularum apparatu, poſt aduerſariorum cædem, ad epulandum diſcumbit:
refertáque cibo ac vino ſoporatur. Perſæ ſuperuenientes horum multos occi-
dunt, multóque plures viuos capiunt, cum alios, tum verò ducem eorum, regi-
næ Tomyridis filium, cui nomen erat Spargapiſes. Tomyris, cognito exercitus
ac filii ſui caſu, miſſo ad Cyrum caduceatore, ita inquit, Inexplebilis cruore Cy- «
re ne ſpiritus tollas ex hoc quod actum eſt. Si fructu vitino, quo ipſi diſtenti adeo «
deſipitis vt deſcendente in corpus vino improba à vobis verba fundantur, ſi ta- «
li veneno filium meum viciſti, dolo, non prælio es ſuperior. Quare meum ad- «
mitte conſilium, bene tibi conſulentis: Abi, reddito mihi filio, ex hac regione, fe- «
rens impunè quòd tertiam Maſſagetarum partem profligaſti. Quæ niſi feceris, «
per Solem iuro Maſſagetarum dominum, fore vt ego te, etſi inſatiabilem cruo- «
ris, tamen ſatiem. Hæc verba ad ſe perlata Cyrus pro nihilo habuit. Filius reginæ «
Tomyridis Spargapiſes, vbi à vino relaxatus didicit[i] ſe in malo eſſe, exorauit à Cyro
vt vinculis ſolueretur. Statímq; quũ ſolutus eſt ac manuum cõpos effectus, ſeipſum

a Hoc enim ipſum opponam illi *quod dixi, illos, ſi uicerint, adoriturostuas prouincias, fore vt victo h.*

b Ita *ut dicam* fac.

c Propoſitæ fuerunt ſent

d Arſacis. *nam & uet. co-l. pro ἀρτάμβους habent ἀρτάκους.*

e Apud ſe examinabat. *Vel in diſquiſitionem uocabat. Ad uerbum ſibiipſi rationem illius uiſi reddebat.*

f Vnde certò com pererim

g Nulla ratione negari poteſt quin, &c.

h *Deeſt*, Offero. *Vel, exhibere paratus ſum.*

i In quod malum incidiſſet. *Vel*, Quantum malum *ſibi accidiſſet.*

interemit:atque hic quidem talem obiit mortem. Tomyris autẽ,quum Cyrus ipſi non auſcultaret, contractis ſuis copiis ita conflixit cum Cyro, vt hanc pugnam ex omnibus quæ inter barbaros extiterunt,acerrimam cenſeam extitiſſe. Eam autem ita geſtam fuiſſe accipio: Primùm vtroſque ſpatio inter ſe diſtantes,ſagittas miſiſſe: deinde ſagittis abſumptis concurrentes,lanceis pugionibúſque [a]fuiſſe conſertos: ac diu pugnantes perſtitiſſe,neutris fugere volentibus:ad extremum Maſſagetas ſuperiores extitiſſe: ibíq; cum permagnam exercitus Perſici partem, tum verò Cyrum ipſum occubuiſſe, quum vnumdetriginta omnino regnaſſet annos. Cuius cadauer inter cæſorum Perſarum ſtragem Tomyris perquiſitum quum inueniſſet, caput in vtrem demiſit quem humano cruore compleuerat: mortuóque inſultans „ inquit, Tu quidem meum viuentis & in pugnà victricis filium perdidiſti dolo ca- „ ptum:at ego te (prout interminata ſum) cruore ſaturabo. Hæc de Cyri vitæ exitu: de quo quum multa referantur,is qui mihi maximè veriſimilis videtur à me commemoratus eſt: Maſſagetæ & amictum gerunt & victum habẽt Scythico ſimilem. Ex equis præliantur, [b]& pedibus. vtroque enim genere valent. Sagittarii item ſunt atque haſtati:ſagares,[c] *hoc eſt pugiones*, è more geſtantes:in omnibus auro vtentes & ære. Vtuntur nanque ære in omnibus quæ ad haſtas,ad pharetras, ad ſagares pertinent:auro autem in cunctis quæ ad capitis, ad balteorum, ad axillarum ornamentum ſpectant. Equorum itidem pectoribus æreos thoraces circundant. [d] Circa frenum, frænáque & phaleras, aurum adhibẽt:ferro atque argento nihil prorſus vtentes.nam quum in eorum regione immenſa ſit auri atque æris copia,ferri tamen atque argenti nihil eſt. Moribus his vtuntur : Singuli quidem vxorem ducunt, ſed ea communiter vtuntur. Nam quod Græci memorant facere Scythas,id non Scythæ faciunt, ſed Maſſagetæ. ſiquidem vir Maſſageta quoties cupidine capitur mulieris, ſuſpenſa ad plauſtrum pharetra,ſine pudore concumbit. Terminus vitæ nullus eis propoſitus eſt:ſed vbi quis admodum ſenuit,conuenientes propinqui eum immolant,& cum eo aliquot pecudes:quarum carnibus pro epulo, vbi coxerunt, veſcuntur.quod genus obitus apud eos beatiſſimum habetur. Languore extinctos non edunt,ſed terra operiunt, loco damni putantes quòd ad immolationem non peruenerint. Nihil omnino ſerunt:ſed pecoribus victitant,piſcatúque, quem eis abundè Araxes fluuius ſuppeditat:lac autem potitant. Ex diis vnum Solem venerantur,cui equos immolant.[e] Hic autem eſt eis mos ſacrificãdi, vt deorum perniciſſimo è quadrupedibus omnibus perniciſſimum mactent:

a Manus cõſeruiſſe.

b Et abſque equis. *Gall. Ils combatent à pied & à cheual.*

c Alii ſagaris ſecuris genus eſſe putant, & ipſemet Valla ſic alibi vertit.

d Circum habenas fr.

e Eſt autem inſtitutum hoc ſacrificiũ vt deorum pern.

HERODOTI HALICARNASSEI hiſtoriarum liber ſecundus,qui inſcribitur Euterpe.

CYRO vita functo, regnum ſuſcepit Cambyſes, eius & Caſſandanæ Pharnaſpo genitæ filius:quam ante virũ defunctã Cyrus ingenti luctu & ipſe proſequutus eſt, & cæteris quib⁹ imperabat,eam ingẽti luctu proſequi præcepit. His parentibus ortus Cãbyſes, quũ Iones & AEoles pro hæreditariis ſuis ſeruis haberet, aduerſus AEgyptios fecit expeditionẽ,comparato cum ex aliis, tum verò è Græcis quib⁹ dominabatur,exercitu. AEgyptii autẽ priuſquã apud eos regnaret Pſammetichus, omniũ hominũ ſe primos extitiſſe arbitrabãtur:verùm Pſammeticho regnũ adepto, quũ inceſſiſſet cupido noſcẽdi quínam primi hominũ extitiſſent, ex eo tẽpore putauerũt Phrygas quàm ſe priores extitiſſe,ſe verò quàm cæteros. Enimuero Pſammẽtich⁹, quũ ſciſcitãdo quínam primi hominũ extitiſſent,[g] nullum exitum inuenire poſſet, huiuſmodi rem machinatur:Pueros duos ex humilibus parentibus recẽs natos,tradit paſtori inter pecora educandos hunc in modum:iubẽs *videlicet* neminẽ corã eis vocem vllã edere,ſed in deſerta caſa ambos ſeorſum collocari, eiſdémq; in tẽpore capras adduci:vbi autẽ lacte expleti forẽt,alia adminiſtrari. Hæc ideo faciebat iubebátq; Pſammetichus, quòd quæ vox prima ex his pueris erũperet, vbí inarticulatè vagire deſiſſent,audire cuperet:prout & contigit. Nam bimatus exacto tẽpore,paſtori qui hæc adminiſtrabat,aperienti ianuam atque intranti,ambo infantes porrectis

g Nullam rationẽ inire poſſet.

manibus occurrentes, beccos clamabant. Quod primò audiens paſtor obticuit: quum verò crebrius adeunti & obſeruanti idem verbum frequentaretur, ita demum re domino indicata, iuſſus ab eo pueros attulit exhibuitque. Quos quum & ipſe Pſammetichus audiſſet, percontabatur quinam homines beccos quippiam appellarent. Hæc percontans comperit Phrygas ſic panem appellare. [a] Tali negotio argumentati, Phrygas ſe priores extitiſſe AEgyptii conceſſerunt. Quod ita actum eſſe equidem ex ſacerdotibus Vulcani, qui ſunt Memphi, audiebam. Græci tamen cum alia multa inepta memorant, tum verò Pſammetichum pueros educandos curaſſe apud mulieres quarum linguas præcidiſſet. Hactenus de puerorum educatione referebant. Alia quoque apud Memphim audiui ex Vulcani ſacerdotibus, cum quibus in colloquium veni. Quinetiam harum ipſarum rerum gratia & Thebas & Heliopolin, *id eſt Solis urbem*, me contuli, animo cognoſcendi nunquid conſentanea dicturi eſſent iis quæ Memphi dicerentur. Nam Heliopolitani feruntur AEgyptiorum eſſe ſolertiſſimi. [b] Atque ex iis narrationibus, quæ ad rem diuinam pertinentia audiui, ea non libenter enunciauerim, niſi ipſorum tantummodo nomina, exiſtimans omnes homines idem ſentire de his. quorum quicquid commemorabo, id oratione coactus commemorabo. [c] Quæ autem humanarum rerum ſunt, hæc ita referebant inter ſe conſtare: Omnium hominum primos AEgyptios annum comperiſſe, [d] diſtinguentes eum in duodecim temporum menſes. Et hæc comperiſſe ex aſtris: qui eo prudentius (vt mihi videtur) [e] hoc agunt quàm Græci, quòd Græci quidem tertio quoque anno intercalarem menſem introducunt, tem porum gratia: AEgyptii verò numero tricenorum dierum, quibus duodecim mẽſes taxant, adiiciunt quotannis quinos dies. vnde eis ratio circuli temporum conſtat eodem redeuntis. AEgyptios quoque primos, duodecim deorum cognomina in vſu habuiſſe, & ab illis Græcos fuiſſe mutuatos. Item primos diis & aras & ſimulacra & delubra ſtatuiſſe: quinetiam animalia in ſaxis ſculpſiſſe: [f] quarum rerum pleraque ita effecta opere demonſtrabant. Præterea primum mortalium regnaſſe Menem, ac ſub eo omnem AEgyptũ, præter Thebaicam prouinciã, paluſtrem fuiſſe: ex eáque nihil eorum quæ nunc ſunt ſupra ſtagnum Myrios, extitiſſe: in quod ſtagnum à mari per flumen ſeptem diebus nauigatur. Atque de regione bene mihi dicere videbantur. manifeſtum enim eſt ei qui, ſi antea non audierit, tamen inſpexerit, (modò ſit ſolertia præditus) AEgyptum in quam Græci nauigant, acceſſionem eſſe terræ, ac fluminis donum: quinetiam loca quæ ſupra ſtagnum hoc ſunt, ad trium vſque dierum nauigationem. De qua non iam tale quicquam commemorabãt. Eſt autem & aliud tale: AEgyptiacæ regionis huiuſcemodi natura eſt: Iam primùm quũ AEgyptum verſus in alto curſum tenens, abes procul ab ea adhuc diurnæ nauigationis ſpatio, [g] patieris ſenſum cœni, etiam in aqua vndecim alta [h] paſſus: quæ res declarat eatenus eſſe humum aggeſtam. Ipſius autem AEgypti longitudo ſecundum mare, ſexaginta eſt ſchœnorum, *id eſt funiculorum*: quemadmodum nos AEgyptum diſtinguimus à ſinu Plinthinete, *id eſt lateritio*, vſque ad ſtagnum Selbonidis, ad quod mons Caſſius vſque pertingit. Itaque ab hac parte ſexaginta ſchœni ſunt. Etenim qui modicum terræ poſſident, metiuntur illam [i] paſſibus: qui minus inopes terræ ſunt, metiuntur ſtadiis: qui multum poſſidẽt, paraſangis: qui plurimũ, ſchœnis. Conſtat autem paraſanga tricenis, ſchœnus, (qui mẽſura eſt AEgyptiaca) ſexagenis ſtadiis. Ita erat AEgyptus ſecundum mare ſtadiorũ trium milliũ ſexcẽtorũ. Hinc ad Heliopolin mediterranea verſus AEgyptus ſpatioſa eſt, [k] ſupina omnis & aquarum inops ſimul ac limoſa. A mari ad Heliopolin eundo per ſuperiora, iter eſt eiuſdem ſpatii cuius id quod ab Athenis ab ara duodecim deorum fert Piſam & ad delubrum Iouis Olympii: quæ itinera ſiquis computet, inueniet parum quiddam differre quominus paria ſint, ac non amplius quindecim ſtadiis. Nam viæ quæ ex Athenis Piſam fert, quindecim ſtadia deſunt quominus ſit mille & quingẽtorum ſtadiorum: at ea quæ à mari ad Heliopolin ducit, hunc ſtadiorum numerum complet. Ab Heliopoli autem per ſuperiora eũdo AEgyptus anguſta eſt. nam ab vna parte mons Arabiæ exporrigitur, ab aquilone ferens ad meridiem atque ad auſtrum, ſemper ſurſum tendens ad mare quod rubrum vocatur. Ibi inſunt & lapidicinæ, ad pyramides quæ ſunt apud Memphin, exciſæ. Ab hac quidem parte deſinens mons, [l] declinat in quæ dictum eſt. Qua verò parte productior ſeipſo eſt, duorum ego audiebam menſium itineris eſſe ab aurora ad heſperum: & eius extrema quæ ad auroram vergunt, feracia thuris eſſe. Atque hic quidem mons talis eſt. Quo autem latere Africam AEgyptus ſpectat, alius mons ſaxeus extenditur, in

a Ex hac re coniecturam facientes, Phr. *Vel*, Quum hanc rem examinaſſent.

b Verùm quæ mihi ad deos pertinentia narrarunt, ea ſcriptis mandare non libet, præter illorum nomina: quòd idem de illis omnes homines ſcire exiſtimem. Quæ autẽ præterea de his commem.

c Quæ autem ad res humanas ſpectãt, hæc ita communi cõ ſenſu referebãt. Omn.

d Atque illi duodecim tempora diſtribuiſſe. Et hæc comp.

e Annuum ſpatiũ exigunt ita diſtinctũ.

f Quæ ita ſe habuiſſe re ipſa comprobãt, magna ex parte. Præt.

g Demiſſa bolide, *id eſt mantico perpendiculo*, cœnum erues, etiã in aq.

h Vlnas. Gr. *orgyas*.

i Vlnis. Gr. *orgyis*.

k Depreſſa *i. campeſtris, non montoſa*.

l Reflectitur verſus ea quæ dixi *loca*.

quò pyramides ſunt, ſabulo obſitus, eodem modo quo Arabici montis tractus qui ad meridiem fert. Itaque ab Heliopoli non ita multorum ſpatiorum eſt iter quod modò AEgypti ſit, ſed anguſta eſt, & quatuor duntaxat dierum nauigationem habet. Inter eos quos dixi montes quod eſt intercapedinis, campeſtris eſt terra, ſtadiorum ferme (vt mihi videtur) qua parte arctiſſima eſt, non amplius ducẽtorum, è monte Arabico ad eum qui dicitur Libycus. Illinc rurſus AEgyptus laxa eſt. Atque ita ſitus regionis natura comparatus eſt. Ab Heliopoli autem ad Thebas nouem diebus nauigatur, ſpatio quatuor millium octingentorum & ſexaginta ſtadiorum, hoc eſt vnius & octoginta ſchœnorum: quæ AEgyptia ſtadia collecta, ſecundum quidem mare ſunt, (prout à me ſuperius indicatum eſt) tria millia ſexcenta: quantum verò à mari ad Thebas mediterraneum ſit, indicabo. ſunt enim ſex millia ac centum viginti ſtadia: à Thebis autem ad vrbem nomine Elephantinam, octingenta viginti. Huius igitur regionis quæ à me dicta eſt, pleraque pars (vt & ſacerdotes aiebant, & mihi ipſi eſſe videbatur) acquiſititia AEgyptiis eſt. Siquidem quod inter prædictos montes, ſupra Memphim vrbem poſitos, medium eſt, videtur mihi ſinus maris aliquando fuiſſe, quemadmodum ea quæ ſunt circa Ilium & Teuthraniam, & Epheſum, & Mæandri planitiem: vt hæc parua magnis comparentur: quoniam nullum eorum fluminum quæ has regiones oblimauerunt, dignum eſt comparari vni ex ſeptem oſtiis Nili, magnitudine. Sunt & alii fluuii nequaquam magnitudine Nili, qui magna opera ediderunt, quorum nomina poſſem referre: cum aliorum, tum verò Acheloi, qui per Acarnaniam fluẽs in Echinadum inſularum mare, iam eas media ex parte fecit continentem. Eſt autem Arabicæ regionis, non procul ab AEgypto, ſinus maris, exiens ex eo quod rubrum vocatur, ita longus atque arctus vt diſſerendo oſtẽdam. Prolixitas quidem, inchoando nauigationem [a] ex Inacho in amplum æquor, conſumit quatuor dies remigationis: latitudo verò, vbi ſinus ampliſſimus eſt, dimidiatum diem nauigationis. In quo ſinu quotidie reciprocatio aquarum & vadoſum æſtuarium eſt. Porro alium huiuſmodi arbitror ſinum extitiſſe qui in AEgyptum ferretur, à mari ſeptentrionali AEthiopiam verſus tendens: ſicut Arabicus (de quo à me ſermo inſtitutus eſt) ab auſtrino Syriam verſus tendit: qui prope inter ſe ſuos receſſus terminant, exiguo quodam terræ interuallo dirempti. Quòd ſi in hũc Arabicum ſinum Nilus velit alueum ſuum conuertere, quid prohibebit aſſiduè fluentem, quin intra viginti millia annorum illum oblimet? [b] Ego enim credo, intra decem millia annorum qui ante me natum tranſierũt, ſicubi ſiccanea facta ſunt, nimirum & ſinum ſiccaneum fieri poſſe, etiam multo quàm hic eſt maiorem, à tanto flumine atque ita operoſo. Itaq; quæ de AEgypto à referentibus audiui, ea & ipſe ita habere exiſtimo. quippe quum videam & AEgyptum eſſe exporrectam à terra contigua, & conchylia exiſtere in montibus, ac ſalſuginem exudare, quæ etiam pyramides corrumpat: & ſolum hunc montem qui in AEgypto imminet Memphi, arenas habere. Præterea regionem hanc nulli alteri conterminæ, aut Arabiæ, aut Libyæ, aut Syriæ aſſimilem eſſe: (etenim Arabiæ maritimã oram Syrii incolunt) ſed nigrã terram & fragilẽ habere, vtpote limo ex alluuionibus ab AEthiopia flumine deuecto. Nam Libyam humũ ſcimus magis rubram eſſe, & magis [d] ſubarenaceam: Arabicam verò atque Syriacam, argilloſiorem ac ſuppetroſam. Quinetiam hoc magnum huius regionis documentum aiebant ſacerdotes, ſub rege Myri fluuium, quoties octo cubitis, dum minimũ, influebat, irrigaſſe AEgyptum quæ infra Memphim eſt. necdum ab obitu Myris nongẽti erant anni ad tempus quo hæc ego à ſacerdotibus audiebam. At nunc, niſi ad ſedecim aut ad quindecim ſaltem cubitos aſcendat fluuius, in regionem non trãſcendit. Quæ regio, ſi proportione in altum ſurgat, & tantundem ad incrementum tendat, non reſtagnante eam Nilo, videntur mihi AEgyptii vtique qui infra paludem Myridis incolunt cum alia loca, tum verò eum qui vocatur Delta, idem paſſuri omni futuro tempore, quod aiebant ipſi paſſuros aliquãdo Græcos. Nam quum audirent omnem Græcorum terram pluuia perfundi, non fluminibus, vt ſuam, dicebant fore vt decepti aliquando magna ſpe, malè [e] eſurirent. Qui ſermo hoc dicere vult, Græcos, ſi nolit eis deus pluere, ſed ſiccitatẽ immittat, fame extinctũ iri, vtpote quibus nihil aquæ, niſi tantùm à Ioue, ſuppetat. Atq; hæc quæ ab AEgyptiis in Græcos dicuntur, rectè ſe habent: age, nunc viciſſim dicam quomodo res ipſis AEgyptiis ſe habeant. Si, vt ſuperius dicebam, quæ infra Memphim eſt regio, (hæc enim eſt quæ augeſcit) velit in altum augeſcere proportione præteriti temporis, [f] quid aliud AEgyptios, qui illic incolunt, quàm eſurituros? ſi neq; guſtare ea quæ ab Ioue

a Ab eius receſſu vſque ad latum mare. *Legendũ eſt enim ex nec. cod.* μυχοῦ, *non* ἰνάχου, *vt legit* Valla: nec μαάχου, *vt in vulg. edit. habetur.*

b *Hîc Græca exẽpl. mendoſa eſſe videntur.*

c In rimas fiſſam.

d *Subarenaceam nocat cui arena ſubeſt: ſuppetroſam (vel potius ſubpetroſam) cui petræ ſubſunt. i. lapides. q. d. petroſam. i. lapidoſam. Sic exprimere voluit* ὑποψαμμῶδες τε καὶ ὑποπετρον.

e Rectè legit Valla πεινήσειν (*vt habent nec. cod.*) *non* πονήσειν.

f Nónne AEgyptios qui hanc partẽ incolunt, eſurire neceſſe fuerit, ſi neque Iupiter illorũ regioni pluat, neque fluuius in aruas illorum tranſcendere poſſit? Nunc enim iſti minore labore quàm omnes alii homines, atque adeo quàm cæteri AEgyptii, fructum è terra percipiunt: qui neque ſe fatigant proſcindendis aratro ſulcis, neque ſarriendo ſolo, neque aliud q. *Lego autem* ὕσεται *pro* γένσεται.

ſunt, neque à flumine reſtagnari queant rura ipſorum. Iſti nanque ex omnibus hominibus, atque ex omnibus AEgyptiis, maximè illaboratũ percipiunt fructum, qui neque proſcindendis aratro ſulcis, neque ſubigẽdo ſolo, neque aliud quicquam exercendo eorum quæ in aruis colendis cæteri mortales laborem tolerãt: ſed poſtquam fluuius ſua ſponte ſuperueniens irrigauit rura, irrigatáque reliquit rurſus, tũc in ſuum quiſque rus iacto ſemine ſues immittit, conculcatóque ſuibus ſemine, meſſem deinde expectat: atque vbi [a] ſuibus ſemen verſauerit, ita demum frumentum percipit. Quòd ſi vellemus de AEgypto Ionum vti ſententiis, qui ſolũ Delta AEgyptũ eſſe aiunt, à Perſei ſpecula appellata, dicentes illam ſecundũ mare, ad Peluſiacas vſque taricheas, quadraginta ſchœnorũ eſſe: à mari autẽ mediterranea verſus, pertingere ad Cercaſorum vrbem, iuxta quam ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & in Canobum: cætera verò AEgypti, partim eſſe Africæ, partim Arabiæt oſtenderemus, hac ratione vtentes, nullam AEgypti primitus fuiſſe regionem. Nam Delta eis (vt ipſi dicunt, & mihi videtur) [b] defluxa humus eſt, & quæ nuper (vt ſic dicam) extitit. Itaque ſi nulla eis terra erat, quid curioſi ſunt, putãtes ſe primos homines extitiſſe? [c] qui ne in puerorum quidem experimentum, qui primam linguam proderent, ire debebant. Ego certè AEgyptios opinor neque cum loco quem Delta Iones vocant, pariter extitiſſe, ſed ſemper fuiſſe ex quo genus humanum extitit, [d] progreſſũque terræ multos ex eis reliquos fuiſſe, multos aliunde ſubingreſſos. Ideóque olim Thebæ AEgyptus vocabatur, cuius ambitus eſt ſtadiorum ſex millium ac cẽtum viginti. Itaque ſi nos de eis rectè ſentimus, Ionес non rectè ſentiunt de AEgypto: ſin rectè Ionес ſentiunt, oſtendo neque Græcos neque Ionес ſcienter computare: qui aiunt tria membra totam eſſe terram, Europam, Aſiam, Africam. quartum enim membrum annumerare debent Delta AEgypti, ſi non ſit neque Aſiæ, neque Africæ. Nam ſecundum hanc rationem non eſt Nilus qui Aſiam ab Africa diſterminat: qui quum [e] diuortia faciat circa acumen Deltæ, id quod in medio eſt, Aſiæ & Africæ eſſet. Sed nos Ionum ſentẽtiam miſſam facientes, ita de his dicimus: AEgyptum quidem, eam omnem eſſe quæ ab AEgyptiis incolitur: quemadmodum Ciliciam, eam quæ à Cilicibus, & Aſſyriam, quæ ab Aſſyriis. Sed Aſiæ & Africæ ſcimus recta ratione nullum eſſe terminum, niſi terminos AEgyptiorũ. Si verò quod Græcis perſuaſum eſt ſequemur, ſentiemus omnem AEgyptum quæ à catadupis & Elephantina vrbe incipit, bifariam diuidi, & vtrũque cognomen obtinere. aliam enim eius partem, eſſe Africæ, aliam Aſiæ. Quippe Nilus à catadupis incipiẽs, mediam interfluens AEgyptum in mare influit: vno quidem alueo vſque ad Cercaſorum vrbem, inde autem tripartito. Et alueus quidem ad auroram vergens, Peluſium oſtium: alter ad veſperam tendens, Canobicum oſtium nominatur. Tertius, quo rectà Nilus meat, talis eſt: Delatus per ſuperiora, ad acumen Deltæ peruenit, dehinc medium Delta ſcindens, in mare exit, nõ minimam huic alueo portionem aquæ præbens, nec minimè celebrem, quod Sebennyticum oſtium appellatur. A Sebennytico item duo alia diuiduntur oſtia, in mare ferentia, quibus hæc ſunt impoſita nomina, vni Saiticum, alteri Mendeſium. Nam quæ Bolbitinum & Bucolicum nominantur, non ſunt natiua oſtia, ſed effoſſa. Huic meæ opinioni, tantã eſſe AEgyptum quantam ratione demõſtraui, teſtimonium etiam dat oraculum quod ab Hammone eſt redditum: quod ego poſterius quàm ita in animum induxeram, circa AEgyptum audiui. Nam qui ſunt ex vrbe Marea & Apia, incolentes AEgypti fines Libyam verſus, quòd ſibi Libyes non AEgyptii viderentur, quódq; peroſi ſacrorum ceremonias, nollent bobus fœminis prohiberi, miſerunt ad Hammonem, negantes quicquam cum AEgyptiis ſibi eſſe commune. Habitare enim ſe extra Delta, [f] nullúmque ſibi cum illis linguæ eſſe commercium, ac velle ſibi fas eſſe omnia guſtare. Hæc eos deus facere non permiſit, inquiens AEgyptum eſſe eam quam Nilus ſupergreſſus irrigaret: quíque infra vrbem Elephantinam incolentes, ex hoc flumine potarent, eos eſſe AEgyptios. Hæc illis ita oraculo reſponſa ſunt. Porrò Nilus, vbi inflatus eſt, non modò Delta inundat, verumetiam plagam quæ dicitur Libyca eſſe, aliquoties & Arabicam: idque vtroque verſus duorum dierum itinere, & amplius eo vel minus. De cuius fluminis natura neque à ſacerdotibus quippiam, neque ab alio vllo percipere potui: quum promptiſſimo forem animo ad hæc ab illis audienda, cur Nilus aquis inflatus labatur, inchoans ab æſtiuo ſolſtitio, ad centum vſque dies, & propè totidem diebus retrocedat, relinquens fluenta: ita vt per omnẽ hyemem tenuis eſſe perſeueret ad ſolſtitium rurſus æſtiuum. De his nihil omnino potui percipere ab AEgyptiis ſciſcitando, num aliquam vim Ni-

[a] Suum ope frumẽtum è ſpicis excuſſerit, tum demum colligit. Quòd ſi, &c. *Sunt enim qui ὄνυχι τρίβειν id ſignificare hic putent, vt id loco ſit tritiurationis.*

[b] Humus eſt alluuie fluuii deuecta.

[c] Nil ſanè neceſſe fuit eos in infantibus experiri quam primã vocem emitterent. Ego certè AEgyp. &c. *Huius autem facti meminit libro primo.*

[d] Terráque *fluuii decurſu* accreſcẽte multos ex eis remanſiſſe, multos item in inferiorem regionem deſcendiſſe.

[e] *Pluuius ſciſſuram no cat.*

[f] Nec ſe cum illis cõſẽtire, ac velle, &c.

lus h aberet natura diuerſam cæteris fluuiis. Hæc ego noſcendi cupidus, eos interrogabam & cur ſolus omnium amnium nullas ex ſe auras remitteret. De qua tamen aqua quidam Græcorum, quum inſignes vellent effici ſapientia, trifariam diſſeruerunt: quarum opinionum duas ne mentione quidem dignas exiſtimo, niſi eatenus vt illas tantùm ſignificem. Earum vna ait, ventos eteſias eſſe in cauſa cur Nilus inflетur, prohibentes eum effluere in mare. Atqui nonnunquam eteſiæ nondum ſpirauerunt quum Nilus id agit. Ad hæc, ſi eteſiæ in cauſa forèt, oporteret alia quoque flumina quæcunque eteſiis obnoxia ſunt, idem quod Nilus, pati: & eo magis quo tenuiora ſunt, minores gurgites exhibentia. Sunt autem multa in Syria, multa in Africa flumina, quæ nihil tale patiuntur quale patitur Nilus. Altera opinio eſt [a] incredibilior quidem quàm hæc quæ dicta eſt, dictu tamen admirabilior, quæ ait illum, quòd ab Oceano fluat, iſtud efficere: ipſum verò Oceanum orbem terrarum circumfluere. Tertia opinio, vt multo modeſtiſſima, ita longè falſiſſima eſt: quippe quæ & ipſa nihil dicit, inquiens è niuibus liqueſcentibus manare Nilum: qui quum ex Africa per medios AEthiopes fluens in AEgyptum euadat, ex locis caliditſſimis ad frigidiſſima, quomodo ex niuibus flueret? De qua re multa ſanè ſunt quæ quis coniectare poſſit, non eſſe credibile, eum qui talis ſit, manare de niuibus: primum ac maximum teſtimonium perhibẽtibus ventis, qui ab his regionibus calidi ſpirant: ſecundum, ea plaga quæ ſine imbribus & ſine glacie perpetuò eſt. (ſuper niuem autem quæ cecidit neceſſe omnino eſt intra quinque dies pluere: quare ſi in his regionibus ningeret, etiam plueret) tertium, hominibus qui ab æſtu ſolis nigri ſunt, & miluis, atque hirundinibus, quæ illic perennãt. Grues quoque, Scythicæ plagæ hyemem fugientes, ad hæc loca ſe conferunt hybernatum. Si igitur vel quam tilumcunque ningeret in ea plaga per quam fluit & ex qua incipit Nilus, profectò nihil tale eſſet, quemadmodum neceſſitas arguit. At is qui de Oceano loquitur, ad occultam fabulam referens, caret argumento. Neque enim ego vllum noui fluuium qui ſit Oceanus, ſed hoc nomen opinor Homerum, aut aliquem priſcorum poetarum, quum inueniſſet, in poeticam intuliſſe. Quòd ſi opiniones quas propoſui, improbantem me oportet de occultis ferre ſententiam, dicam quare mihi videatur impleri Nilus æſtate. Hyberno tempore ſol abſcedens à priſtino curſu ſubter hyemale ſidus, meat in ſuperiora Africæ. [b] Totum, vt quidẽ breuiſſimè demonſtretur, à me dictum eſt. Etenim deum hunc, vt etiique terræ proximè accedit, ita eam maxima ſiti afficere credibile eſt, & ſcaturigines indigenarum amnium arefacere. Vt autem pluribus verbis demonſtretur, ita habet: Sol Africæ ſuperiora permeans, iſta efficit. nam quum omne veris tempus ſit ſerenum in his regionibus, & ipſæ regiones ſint calidæ ac venti frigidi, tranſiens ſol facit quemadmodum medio cælo means æſtate facere conſueuit. ad ſe enim trahit aquã, attractámque in ſuperna abiicit loca. quam excipientes venti ac diſſipantes liquefaciũt, hi videlicet, qui (vt credibile eſt) ab hac regione flant, auſter & africus, multo omnium pluuioſiſſimi. Quanquam mihi videtur non omnem ſol humorem eius anni Nilo remittere, ſed penes ſeipſum reſeruare. Idem, mitigata hyeme, rurſus in medium cæli regreditur, atque illinc iam itidem ex cunctis fluminibus trahit humorem: quæ flumina mox, multarum aquarum imbre commixto, terram madefaciente vtique [c] lacunoſam, magna decurrunt: at æſtate, quum deſtituantur ab imbribus, & à ſole attrahantur, exiliora ſunt. Nilus autem qui imbribus caret, quum attrahitur à ſole, meritò ſolus fluuiorum eo tempore fluit multo exilior quàm ſolet per æſtatem. Tunc enim peræquè attrahitur atque cæteræ aquæ, per hyemem verò ſolus attrahitur. Ita ſolem cenſui huius rei eſſe cauſam. Idem, mea ſententia, autor eſt aereæ ſiccitatis in ea regione, [d] dum exæquat tranſitum ſuum. Ita ſemper Africæ ſuperiora æſtas obtinet. Quòd ſi [e] fini ũ ac cæli ſitus immutaretur, vt vbi nunc aquilo ſitus & hyems, ibi auſtri ſitus eſſet & meridiei: & vbi auſter, illic aquilo collocatus eſſet: ſi hæc ita haberẽt, profectò ſol [f] amotus è medio cælo, ſub hyemem & aquilonem mearet ſupra Europam, quemadmodum nunc ſupra Africam: pertranſiliénſque nobis omnem Europã, faceret (opinor) eadẽ in Iſtro quæ nunc facit in Nilo. De aura autẽ quæ nulla è Nilo efflat, hoc mea fert opinio: Conſentaneum eſſe, è locis valde feruidis nihil reſpirare auræ: quippe quæ ab aliquo frigido loco flare gaudet. Verùm hæc ita ſint quemadmodum & ſunt, & ab initio fuere. Nili tamen fontes nemo neque AEgyptiorum, neque Græcorum, neque Afrorum, cum quibus in colloquium veni, ſe noſſe profeſſus eſt, præter ſcribam ſacrarum Mineruæ pecuniarum apud AEgyptum, in vrbe Sai, qui mihi iocari videbatur, affirmans ſe id proculdubio noſſe.

a Indoctior.

b *i. Ac rem certè totã (vt maxima breuitate utar) hiſce verbis comprehendi.*

c Torrentibus abundantem.

d *Videtur aliter legiſſe quàm διαχεαίνει.*

e *Gr. ὡρίων. ſunt autem ἄρκτοι ſtata anni tempora. Sed videtur aliam lectionem ſequutus eſſe.*

f Expulſus è medio cælo ab hyeme & aquilone,

Sic autem dicebat, geminos esse montes, cacuminibus in acutum tendentibus, inter Syenem positos vrbē Thebaidis & Elephantinā: quorū vni nomen esset Crophi, alteri Mophi, & ex eo medio Nili fontes abyssos, *hoc est immensæ altitudinis*, emanare. cuius aquæ dimidium AEgyptum versus & ventum aquilonem flueret, reliquum dimidium AEthiopiam versus atque austrum. Quòd autem abyssi forent fontes, aiebat Psammetichum AEgypti regem periculū huius rei fecisse: qui funibus multorum millium passuum connexis, & in fontes demissis, tamen ad fundum nō deuenisset. Scriba hic, si modò gesta fuerant quæ dicebat, affirmando faciebat vt ego opinarer vortices quosdam illic esse rapidos, ac refluxus, quemadmodum præcipitantis è montibus aquæ, vnde nequeat funis ad explorandum demissus peruenire in fundum. Aliud ab vllo quoquam audire non potui, [a]nisi (quum ipse inspiciundi gratia ad Elephantinam vsque vrbem profectus sum) quiddam longissimæ narrationis, quod ex fama illic iam inquirendo accepi: eum ab vrbe Elephantina ad superiora esse locum accliuem, vbi necesse sit, nauigio vtrinque alligato, tanquam boue, pergere: &, si funis abrumpatur, abire nauigium, rapiente fluminis impetu. Abesse autem hunc locum quatuor dierum nauigatione: esseq; ibi Nilum tortuosum veluti Mæandrum, & duodecim schœnorum, per quos hunc in modum nauigare oportet, & postea [b]peruenire planum in locum, vbi sit insula Nilo circumflua, nomine Tachompso. Ab Elephantina desuper iam AEthiopes incolere & dimidium insulæ: nam alterum dimidium incolere AEgyptios. [c]Insulam contineri ingēti stagno, accolentibus circùm AEthiopibus pastoribus: in quod è Nilo subuectus, peruenias in alueum qui in stagnum diffunditur. Deinde egressus, itinere pedestri qua draginta dierum pergas propter flumen. nam in Nilo acutos scopulos existere & saxa frequentia, per quæ nauigare non licet. Peragrato quadraginta diebus eo loco, alterum rursus ingressus nauigium, duodecim diebus subuecheris, dum venias in oppidum magnum nomine Meroen, quæ fertur aliarum vrbium esse metropolis. Cuius incolæ solos deorum colunt Iouem & Liberum, eósque magnopere venerantur. Ioui etiam constituerunt oraculum, cuius responsis, posteaquam iubētur, & quocunque iubentur, eò sumant expeditionem. Ab hac vrbe, intra tantundem temporis intra quantum ad ipsam ex Elephantina peruenitur nauigando, peruenies ad Automolos, *id est transfugas*, quibus nomē est Asmach: quod verbum Græca in lingua idem pollet quod Sinistræ regiæ assistentes. Isti quum essent AEgyptii bellatores, ducenta & octo millia, ad hos AEthiopes trāsiere hac de causa: Sub rege Psammeticho fuerant in præsidiis collocati, alii ad vrbem Elephantinam & ad Daphnas Pelusias aduersus AEthiopes, alii aduersus Arabes & Syros, alii ad Mareotam aduersus Libyam. (Quibus in locis, quēadmodum sub rege Psammeticho erant, ita mea ætate Persarum præsidia excubabant. nam & apud Elephantinā & apud Daphnas Persæ excubias agunt.) Quum igitur triennium in præsidio fuissent AEgyptii, neque illinc ab aliquo dimitterentur, communi vsi consilio, à Psammeticho ad AEthiopiam sibi trāseundum putauerunt. Quos, re audita, Psammetichus insequutus, vbi est assequutus, multis verbis obsecrabat, vetabátque patrios deos ac liberos vxorésque deserere. Ibi quidam illorum fertur ostenso veretro dixisse, vbicunque id esset, sibi & vxores & liberos fore. Hi posteaquam in AEthiopiam profecti sunt, sese AEthiopum regi tradiderunt: quos ille ita remuneratus est. Erant ei nonnulli AEthiopum aduersarii, quorum terram eripientes istos iussit incolere. AEthiopes, his colonis inter se collocatis, facti sunt mansuetiores, moribus AEgyptiacis imbuti. Ad quatuor igitur mensium partum nauigationem, partim iter, cognoscitur Nilus: præter id quo fluit per AEgyptum. Tot enim menses in summa reperientur impendi ab iis qui ex Elephantina ad hos Automolos pergant. Fluit autem ab hespero & occasu: dehinc quid sit, nemo potest pro comperto narrare. est enim deserta præ feruore ea regio. Accepi tamen hoc ex quibusdam Cyrenæis, qui se ad Ammonis oraculum isse commemorarent, colloquutósque cum Etearcho Ammoniorum rege, & ex aliis sermonibus deuenisse in confabulationem de Nilo, cuius nemo nosceret fōtes: Etearchúmq; narrasse, aliquādo quosdā ad se venisse Nasamonas, quæ gens sit Libyca, Syrtim incolens, & oram Syrtis quæ vergit ad auroram, [d]non multum supra Syrtim. Eos, quum venissent, interrogarentúsque nunquid amplius haberent quod referrent de Africæ desertis, retulisse, apud se fuisse quosdam virorum præpotētium filios petulantes: eos, quum in virilem ætatem adoleuissent, cum alia superuacua fuisse machinatos, tum verò ex sese quinque sortitos ad inspiciundas Libyæ solitudines, & siquid amplius cernerent quàm ii qui lō-

a Sed quicquid præterea audiui, *uel accepi*, (ad Elephantinā quidē vsque vrbem spectatū ipsemet profectus: ab eo autem loco, ex auditu habens) id est huiusmodi, penitissimè *indagatū*. Ab Elephantina vrbe in superiora tendenti ac cliuis est locus, adeo vt necesse, &c.

b Peruenies. *Sic & sequentia per indicatiuum, non infinitiuum.*

c Insulæ contiguū est ingens stagnum. *Potest λίμνη etiam palus uel lacus exponi.*

d Non longè penetrando, *uel progrediendo.* Eos, q.

giſſima inſpexiſſent. Oram enim maritimam Libyæ aquiloni obnoxiam Libyas & Libyum permultas gentes ab AEgypto incipientes omnem obtinere vſque ad promontorium Soloentem, quod Libyam terminat, præter id demum quod aut Græci obtineant, aut Phœnices: ac ſupra maritimã oram, & eos qui ad mare incolũt, feris vlteriora habitari: at quæ vlteriora ſunt parte à feris habitata, arenoſa eſſe, vehementérque arida, ac prorſus vaſta. Igitur eos iuuenes ab æqualibus dimiſſos, aqua atq; cibariis probè inſtructos, primùm per regionẽ hominibus habitatã perexiſſe: hanc permenſos, in illam à feris habitatam peruenisſe. Ex ea per ſolitudines iter feciſſe ad ventum zephyrum: peragratóque multo ſpatio ſabuloſi loci pluribus ſanè diebus, aſpexiſſe demum arbores in planitie quadam enatas, ad eáſque acceſſiſſe, ac fructum qui inerat decerpſiſſe: eíſque inter decerpendum ſuperueniſſe quoſdam infra mediocrem virorum ſtaturam puſillos: quorum linguam Naſamones non intelligerent, vt nec ipſi Naſamonum. Et ab his deprehenſos ductóſque fuiſſe per maximas paludes: atque illas tranſgreſſos peruenisſe in vrbem in qua vniuerſi forent æquali ſtatura illis qui adduxiſſent, colore nigro. Eam vrbem præterlabi grande flumen, ab heſpero ad orientem ſolem fluens, in quo conſpicerentur crocodili. Hactenus à me ſermo Ammonii Etearchi commemoratus ſit: niſi quòd is aiebat Naſamones (vt Cyrenæi referebant) reuertiſſe, & eos homines ad quos illi peruenisſent, omnes eſſe [a]fallaces. Flumẽ autem quod præterfluebat, & Etearchus conjectabat Nilum eſſe, & ratio ſic dictat. Ex Libya enim Nilus fluit, eámque mediam ſecat: &(vt ego ex apertis ignota conjecto) pari tractu atque Iſter meat. Iſter nãque fluere incipiens à Celtis atque vrbe Pyrene (Celtæ autem ſunt extra cippos Herculis, Cyneſiis finitimi, omnium in Europa ad occaſum habitantium vltimi) mediam Europam ſcindit: totámque permenſus quam Iſtriani Mileſiorum coloni incolunt, mari Euxino finitur. [b]Et Iſter (fluit enim per terram habitatam) inter primos cognoſcitur: de Nili verò fontibus nemo habet quod referat: & meritò, vtpote Libya per quam fluit, deſerta. De eius fluxu, quàm potuit longiſſimè repetendo narrari, dictum eſt. exit autem in AEgyptum. Porro AEgyptus montanæ Ciliciæ ferè oppoſita eſt. Hinc rectà ad Sinopem in ponto Euxino ſitam, quinque dierum eſt rectum iter viro expedito. Sinope autem Iſtro mare irrumpenti ex aduerſo eſt ſita. Ita Nilus totam permeans Africam, videtur mihi æquiparandus Iſtro. Hactenus de Nilo dictum ſit. Venio ad plura de AEgypto referenda: quia plura quàm alia omnis regio mirabilia habet, & præter omnem regionem exhibet opera relatu maiora. Horum gratia plura de ea commemorabuntur. AEgyptii, quemadmodum & cælo eorum & flumine diuerſam ab aliis naturam oſtendente, ita ipſi pleraque omnia à cæteris hominibus diuerſa conſtituerunt & inſtituta & iura. Apud hos fœminæ quidem negociantur cauponantúrq;, & inſtitoriis operis vacant: viri autem intra domos texunt. Alii villum ſubtegminis deſuper tramant, AEgyptii ſubter. Onera viri capitibus, fœminæ humeris baiulant. Fœminæ, ſtantes mingunt: viri, ſedentes. Domi ventrem exonerant, foris in viis comedunt: reddentes rationem, quæ ſunt turpia, ſed neceſſaria, ea in occulto fieri debere: palàm verò, quæ non ſunt turpia. Mulier neque dei neque deæ vlla ſacerdos eſt, ſed viri deorum omnium & dearum. Alendi parentes filiis nulla nolentibus, filiabus, etiamſi nolint, ſumma neceſſitas eſt. Deorum ſacerdotes alibi comati ſunt, in AEgypto deraſi. [c]Apud alios ritus eſt, ſtatim in funere proximi capita deglabrare: AEgyptii in funeribus ſinunt capitis crines augeſcere, barbam tamen tondent. Apud cæteros mortales victus à ferarum ſecretus eſt conſortio, AEgyptii cum feris veſcuntur. Alii frumento atque hordeo victitant, AEgyptiis [d]victitare iis quæ ex his facta ſunt, maximo probro eſt: ſed cibis è farre confectis, quod quidam ſiliginem appellant. [e]Conſperſionem pedibus, lutum manibus ſubigunt. Virilia, alii talia relinquũt qualia natura ſunt, præter eos qui ab iſtis didicerunt: AEgyptii circuncidũt. Viri binas veſtes habent, fœminæ ſingulas. Alii velorum anſulas & funes extrinſecus aſſuunt, AEgyptii intrinſecus. Græci literas ſcribunt & calculis computãt à ſiniſtro in dextrum manum ferentes, AEgyptii à dextro in ſiniſtrum: & hoc faciẽtes aiunt ſe in dextrũ, Græcos facere in ſiniſtrum. Literis bifariis vtuntur, quarum vnas, ſacras vocant, populares alteras. In deos ſupramodum ſupráque omnes homines religioſi ſunt, talibus moribus vtentes: Aheneis in poculis potant, ſingulis ea diebus extergẽtes, non eorum aliquot, etiam aliquot non: ſed vniuerſi. Linea ferunt veſtimenta ſemper recèns abluta, huic rei præcipuè vacantes. Virilia circuncidunt munditiæ gratia, pluris facientes ſe mundos eſſe quàm decoros. Sacerdotes tertio quoque die to-

a Impoſtores; *vel præſtigiatores.*

b Verùm Iſter à multis cognoſcitur, quippe qui per terrã habitatam fluat.

c Apud alios homines more receptũ eſt vt in luctu ſtatim capita tondeantur ab iis quos potiſſimùm is attingit: at AEgyptii, in morte ſuorũ, ſinunt capitis barbæ que pilos creſcere, quũ alioqui antea tõſi fuerint. Apud cæt.

d Victitare his, maximè probroſum eſt. ſed ex olyris cibaria conficiunt, quas alii zeas appellant.

e Farinam aqua maceratam ſubigunt pedibus, lutum autem manibus. *Fortaſſe autẽ intelligit lutũ ex quo imitatum conficitur, quod Gall. mortier.*

tum corpus eradũt,nequis pediculus deos colentibus aut alia ſordes creetur. Iidem veſtem tantummodo lineam,calceos[a] papyraceos geſtant: nec aliam veſtem aut alios calceos induere eis fas eſt. Lauantur quotidie frigida, interdiu [b] ter, noctu bis. Alias præterea ceremonias propè dixerim infinitas exercent. Qui etiam non exiguis afficiuntur commodis. nam neque è re domeſtica aliquid conterunt, neque impẽdunt, ſed eorum ſingulis quotidie [c]cibi ſacri cocti præſto ſunt,& carnis bubulæ & anſerinæ ſatis abundéque. Vinum quoque vineale illis datur. De piſcibus guſtare nefas eſt illis. Fabas AEgyptii in ſua terra nec admodum ſerunt, nec eas quæ prouenerint,aut [d]crudas aut in aqua coctas edunt. Sacerdotes verò ne aſpicere quidem eas ſuſtinent,arbitrantes haud mundum illud legumen eſſe. Initiantur non ſigillatim cuique deorum, ſed gregatim:quorum vnus eſt pontifex. vbi quis defunctus eſt,filius eius ſubrogatur. Boues mares, Epaphi eſſe cenſent: eáque de re hunc in modum explorant:Si pilum in eo nigrum vel vnum viderint, nequaquam mũdum cenſent. Explorat autem hæc ſacerdotum aliquis ad id cõſtitutus,pecude cum ſtante & erecta, tum etiam reſupinata:lingua etiam exerta *explorans* an pura ſit iis ſignis quæ ego alio referam in libro. Inſpicit & caudæ pilos, nunquid eos habeat ſecundum naturam procreatos. Eum, ſi fuerit his omnibus mundus, notat alligato cornibus byblo: deinde applicita terra ſigillari anulo impreſſa, abducitur. Nam immolãti eo ſigillo non notatam,pœna morte ſancita eſt. Et hunc quidem in modum pecus exploratur. Sacrificandi autem is eis eſt ritus: Pecude quæ obſignata eſt, ad aram vbi immolatur abducta, pyram incendunt:deinde [e] ſupra pecudem libato *contrà templum* vino,ac deo inuocato,eam mactant: [f] mactatæ caput aſportant in forum,ſi nundinæ ſint,& eis Græci negotiatores adfuerint,atque illis vẽdunt: qui ſi non adfuerint,in flumen abiiciunt. Execrãtur autem capita in hæc verba, vt ſiquid mali aut ipſis immolantibus aut vniuerſæ AEgypto futurum ſit, id in caput hoc conuertatur. Eodem porro ritu circa capita pecudum immolandorum, & vini libamina, omnes pariter AEgyptii in omnibus templis vtuntur. Atque ex hoc ritu fit vt nemo AEgyptiorum de capite vllius animãtis deguſtet. Eſt tamen ſacrorum delectus, & alius apud alia templa adolendi modus ab eis inſtitutus. Quam igitur deam maximã eſſe cenſeant, & cui maximum feſtum celebrent, iamnunc dicam. Poſteaquam ieiunauerunt pridie feſti, [g] atque obdormierunt, bouem immolant, eúmque corio exuunt,& aluo tota vacuant. Inteſtina intra vẽtrem adipémque linquunt,crura truncant,& extremos lumbos armóſque, ac ceruicem. His actis, reliquum bouis corpus ſtipant panibus puris, & melle,& vua paſſa, & ficis,& thure, & myrrha,atque aliis odoribus. Vbi hæc infarſerũt,adolent,multum vini oleíque infundentes:ieiuni tamen priuſquam ſacrificent. Dum ſacrificium ardet,omnes [h]verberantur. Poſteaquam vapulauerunt,dapes ex ſacrificii reliquiis proponuntur. Boues mares coſdémque mundos, ac vitulos vniuerſi AEgyptii immolant: at fœminas eis immolare non licet,vtpote Iſidi conſecratas. Nam Iſidis ſimulacrum muliebre eſt,bubulis præditum cornibus, quemadmodum Io Græci deſcribunt. Bouéſque fœminas omnes itidem AEgyptii venerantur ex omnibus pecudibus longè plurimum:eóque nemo AEgyptius AEgyptiáue Græci viri aut os ſuauiaretur,aut cultro,vel veru,vel olla illius vteretur,aut pura bouis carne Græco cultro inciſa veſceretur. Boues qui demortui ſunt,hunc in modũ ſepeliunt: Fœminas quidem in flumen abiiciunt,mares autem in ſuburbanis ſinguli defodiunt, vno aut altero cornu extante,ſigni gratia. Vbi computruerunt,& ſtatum tempus aduenit, præſto eſt ad ſingulas vrbes nauis ex inſula nomine Proſopitide, quæ eſt in Delta, habétque nouem ſchœnorum ambitum. In qua cum aliæ ſunt frequentes vrbes, tum ea vnde proficiſcuntur naues ad oſſa tollenda, nomine Atarbechis, vbi templum Veneris extructum eſt. ex qua vrbe alii permulti vagantur in alias vrbes. Vbi autem effoderunt oſſa,aſportant, eáque vno in loco cuncti ſepeliũt. Quem porro in modum boues, in eundem defuncta alia pecora ſepeliunt. ita enim apud eos circa hæc legibus comparatum eſt. nam ne hæc quidem interimunt. Cæterùm qui Iouis Thebani templum incolunt, aut Thebanæ[i] prouinciæ ſunt,ii omnes ab ouibus ſe abſtinẽtes,capras immolant. Non enim eoſdem deos ſimiliter colunt vniuerſi AEgyptii, præter Iſidem & Oſirin, quem Bacchum eſſe aiunt. hos peræquè vniuerſi colunt. Qui verò Mendetis templum obtinent, ſiue Mẽdeſiæ prouinciæ ſunt,hi capris abſtinentes, immolant oues. Itaque Thebani, & quicunque propter illos ouibus parcunt,aiunt ideo ſibi conditam hanc legem,quòd Iupiter,quum ab Hercule cernere eum volente,cerni nollet, tandem exoratus hoc commentus ſit, vt amputato arie-

a Byblinos.

b Bis. δὶς, non τρὶς.

c *Sunt qui ſacrificia exponãt, alii panes ſacros.*

d *Videtur aliud legiſſe quàm habeãt vulg. edit.*

e Supra hoſtiam.

f Mactatæ caput amputãt, & reliquum corpus excoriant. Capiti autem illius multa imprecati aſportãt. Aſportánt, inquam, in forum quidẽ, illi quibus forum eſt, & apud quos mercatores Græci diuerſantur, ibique illis vendunt: illi verò quibus nõ adfuerint Græci, in flum.

g Et precati ſunt. κατᾳξάμενοι, *pro quo aliud legit.*

h Omnes ſeipſos verberant. Poſtquam autem verberare deſierunt, dapes, &c. *In vulg. edit. huius interpret. Valla epulauerunt legitur pro vapulauerunt.*

i *Vel, præfecturæ. & ſic ſtatim poſt. Valla vrrobique, ritus, id eſt νόμου, non νομοῦ.*

tis capite, pelléque villoſa quam illi detraxerat, induta ſibi, ita ſeſe Herculi oſtenderet: & ob id AEgyptios inſtituiſſe Iouis ſimulacrum facere arietina facie: & ab AEgyptiis Ammonios accepiſſe, qui ſunt AEgyptiorum atque AEthiopium coloni, & [a] linguam inter vtroſque vſurpantes. Qui etiam mihi videntur ideo ſe Ammonios cognominaſſe quòd AEgyptii Iouem [b]Ammonem appellant. Ob hanc rem arietes non mactantur à Thebanis, ſed eis ſacroſancti ſunt. Certo tantùm die quotannis in feſto Iouis, vnum demum arietem obtruncant, cuius pellem detractam, hûc in modum Iouis ſimulacro induunt: ad illúdque deinde aliud ducunt Herculis ſimulacrum. Hoc acto, cuncti qui circa templum ſunt, arietem verberant, deinde ſacra eundem vma ſepeliunt. De Hercule autem hunc ego audiui ſermonem, quòd ſit vnus ex diis duodecim. nam de altero Hercule quem Græci norũt, nulla in parte AEgypti quippiã potui audire: cuius nomen non AEgyptii à Græcis acceperunt, ſed Græci potius ab AEgyptiis, & ii quidẽ Græci qui hoc nomen filio Amphitryonis impoſuere. Quod ita ſe habere, cum multa mihi indicia ſunt, tũ verò iſtud, quòd huius Herculis vterque parens, Amphitryon & Alcmena, fuerunt ab AEgypto oriundi: & quòd AEgyptii negant ſe aut Neptuni aut [c]Tyndaridarum nomen noſſe: neque hos deos inter cæteros admiſerunt. Quòd ſi nomẽ dæmonis vllius à Græcis mutuati eſſent, non minus, imò vel magis iſtorum mentionem fuiſſent habituri: ſi etiam tunc nauiculariam exercebant, & vlli Græcorum nauicularii erãt, vt credo, & mea fert opinio. Iſtorum igitur potius deorum quàm Herculis nomen AEgyptii percepiſſent. Atqui vetuſtus quidam deus eſt apud AEgyptios Hercules, & (vt ipſi aiunt) decem & ſeptem annorum millia ſunt ad Amaſin regem, ex quo Herculem [d]ex octo diis, qui duodecim erant, vnum eſſe arbitrantur. Quibus ego de rebus certior fieri [e]cupiens, à quibus poſſem, in Tyrum Phœniciæ *urbem* nauigaui, quòd ibi templum Herculis eſſe audirem: quod & vidi opulenter exornatum cum aliis multis donariis, tũ verò duobus cippis, altero ex auro excocto, altero ex lapide ſmaragdo maiorem in modum ſplendente per noctem. Veniénſque in colloquium cum dei ſacerdotibus, percontabar quantum temporis foret ex quo id templum fuiſſet extructum: ſed comperi ne hos quidem congruere cum Græcis, quippe dicẽtes ab vrbe condita fuiſſe dei templum pariter extructum: eſſe autem à Tyro condita annorum duo millia ac trecentos. Vidi præterea Tyri etiam aliud Herculis tẽplum cognomine Thaſii. Quinetiam in Thaſum profectus ſum, vbi inueni templum à Phœnicibus conditum, qui ad inueſtigandam Europam nauigantes, Thaſum condiderunt: quod quinque virorum ætatibus prius fuit quàm Hercules Amphitryonis in Græcia exiſteret. Hæc quæ commemorantur, planè declarant Herculem vetuſtum deum eſſe. eóque videntur hi rectiſſimè facere è Græcis, qui bifaria Herculi templa ædificanda colendáque cenſuerunt: vni quidem vt immortali, cognomine Olympio, immolantes: alteri verò, vt heroi, parentantes. Alia quoque multa inconſideratè Græci loquuntur, quorum & hæc inepta fabula eſt, quam de Hercule ferunt: eum, quum in AEgyptum peruenisſet, ab AEgyptiis redimitum tãquam Ioui immolandum, cum pompa fuiſſe eductum, ac tantiſper [f]quietem tenuiſſe dum illi ante aram eũ ſtetiſſent: [g]ibi ad vim cõuerſum, omnes interemiſſe. Quæ quum dicunt Græci, videntur mihi ſe & naturæ AEgyptiorum & morum ignaros prorſus oſtẽdere. Quibus enim nullam pecudem fas eſt immolare, præter ſues, prætérque boues mares, & vitulos (dummodo mundos) & anſeres: ii qua ratione immolarent homines? Aut quomodo Hercules, quum vnus eſſet, & adhuc (vt aiunt) homo, tot millia virorum interemiſſet? Hæc tamen tot quæ de his rebus diximus, ſint & à diis & ab heroibus in bonam partem accepta. Porro capras & hircos ea de cauſa ii quos diximus AEgyptiorum non mactant, quòd Pana inter octo deos Mendeſii numerant, quos octo aiunt priores duodecim diis extitiſſe. Panos autem ſimulacrum & pictores pingunt & ſtatuarii ſcalpunt, quemadmodum Græci, caprina facie, hirciníſque cruribus: haudquaquam exiſtimantes eum eſſe talem, ſed ſimilem cæteris diis. Qua tamen eum cauſa talem pingant, nõ eſt mihi relatu iucundum. Verùm hi omnes cum capras, tum verò maximè capros venerantur. Et inter Mendeſios caprarii præcipuo honore afficiuntur, & ex his vnus maximè: qui quum deceſſit, ingens toti Mendeſiæ prouinciæ luctus proponitur. Vocatur autem & hircus & Pan, AEgyptiacè Mendes. In hac regione contigit hoc mea memoria prodigium: Hircus cum muliere coiit propalam, quod in [h]oſtentationem hominum peruenit. Suem autem AEgyptii ſpurcam beluam arbitrantur: quam ſiquis vel tranſeundo contigerit, abit [i]lotum ſeſe cum ipſis veſtimẽtis ad flumen.

a *Id eſt, Linguã vtriuſque aliquid cum vtroque lingua commune habet.*

b Ammũ

c Dioſcurorum.

d Ex quo è diis octo facti fuerunt duodecim, quorum vnũ Herculem cenſent.

e Studens pro viribus, Tyr.

f Se continuiſſe.

g Ibi viribus vti cœpiſſe, omnéſque interem. *Ad verbum, Ibi ad mires ſe conuertiſſe.*

h *Sunt qui Oſtentationem pro oſtento hic accipiant.*

i Immerſum ſe flumini cum ipſis veſt.

Eóque ſoli omnium ſubulci, AEgyptii indigenæ, nullum ingrediuntur in templũ: nemóque aut filiam cuipiam eorum nuptum dare vult, aut cuiuſpiam eorum filiam in matrimonium ducere: ſed ipſi inter ſe ſubulci dant accipiúntque filias. Aliis diis immolare ſues ius AEgyptiis non eſt, præterquam Lunæ & Libero: quibus quum per tempus plenilunii ſues immolarunt, eorum carne veſcũtur. Cur autem aliis diebus feſtis ſues oderint, at in iſto mactent, huius rei ab AEgyptiis ratio redditur: ſed quam mihi notam magis decorum eſt non referre. Sacrificium autem de ſuibus Lunæ hũc in modum fit, Immolata ſue, extremam eius caudam, & lienem, & omentum ſimul componunt, & adipe qui circa aluum pecudis exiſtat, ea operiunt, ac deinde igni adolent: reliqua carne plenilunii die veſcuntur, quo die ſacra faciunt: alio die non amplius guſtarent. Qui ſunt ex eis inopes, propter tenuitatem facultatum, [a] aſſimilatos quoſdam ſues coquunt, quos immolent. Baccho quoque in eius feſto ſinguli in cœnam porcam pro foribus mactant; reddúntque ſubulco qui illam vendiderat. [b] Quin & alium diem feſtum Baccho AEgyptii agunt ſine porcis, ferè per omnia Græco feſto ſimilem. Sed loco phallorum, *id eſt ſiculneorum ueretrorum à collo pendentium*, ſunt ab eis excogitatæ ſtatuæ cubitales [c] è neruis compactæ, quas fœminæ circunferunt per pagos, mentula nutante, quæ propemodum inſtar eſt reliqui corporis, & tibia præeunte, quam fœminæ, Bacchũ canentes, ſequuntur. Cur autem mentulam habeat iuſto maiorem *ſtatua* & vnum corporis membrum agitet, redditur ab eis ratio ſacra. adeo vt iam Melampus Amytheonis filius non imperitus huius ſacri ſed peritus fuiſſe videatur. Siquidem Melampus fuit qui Græcis Dionyſi, *id eſt Liberi patris uel Bacchi* nomen & ſacrificium, & pompam phalli [d] enarrauit, non tamen omnem planè rationem complexus. Verùm ii qui poſt hunc extiterunt [e] ſophiſtæ, rem in maius explicauerunt. [f] Itaque phallum Dionyſo miſſum narrandi Melãpus autor extitit: à quo edocti Græci faciunt ea quæ faciunt. Equidem Melampodem virum fuiſſe ſapiẽtem dio, [g] diuinationémque ſibiipſi cõparaſſe: eũdémque cum alia multa ab AEgypto accepta Græcis enarraſſe, tum verò nonnulla de Dionyſo, tamen commutata. [h] Neque enim dixerim quæ in AEgypto fiunt huic deo, congruere cum iis quæ in Græcia. nam conſentanea eſſent Græcis, non autem nuper introducta. Neque tamen dicam AEgyptios à Græcis fuiſſe mutuatos [i] aut hoc aut aliud quippiam. Videtur autem mihi Melampus quæ ad Dionyſum pertinent audiſſe ex Cadmo, aliiſque Tyriis qui cum eo è Phœnice venerunt in terram quæ nunc Bœotia appellatur. Ac omnia ferè deorum nomina ex AEgypto in Græciam peruenerunt. [k] Idq; ego ex barbaris ſciſcitatus, ita rem habere comperio, ac reor ex AEgypto præcipuè veniſſe: [l] & idcirco illic non eſſe vſquam nomina neque Neptuni, neque Caſtoris, quemadmodum à me ſuperius dictum eſt, neque Iunonis, neque Veſtæ, neque Themidis, neque Gratiarum, neque Nereidum, neque aliorum deorum. Dico autem quæ ipſi dicunt AEgyptii, qui ſe negant deorum illorum, *Neptuni & Dioſcurorum*, agnoſcere nomina. Videtur autem mihi iſti à Pelaſgis fuiſſe nominati, præter Neptunum, quem à Libybus audierũt. Nam Neptuni nomen ab initio nulli vſurpauerunt, niſi Libyes, qui ſemper hunc deum in honore habẽt. [m] Eum AEgyptii igitur putant eſſe, ſed nullo honore proſequuntur. Hos itaque ritus & alios præterea quos ego referam, Græci ſunt ab AEgyptiis mutuati: ſed vt Mercurii ſtatuam facerent porrecto cum veretro, non ab AEgyptiis, ſed à Pelaſgis didicerunt, & primi quidem ex omnibus Græcis Athenienſes acceperunt, & ab his deinceps alii. [n] Nam præſtabant inter Græcos ea tempeſtate Athenienſes, in quorum regione permixti Pelaſgi habitant, ex quo cœperũt pro Græcis haberi. Hæc quæ dico, quiſquis Cabirorum ſacra initiatur, quibus Thraces initiantur, nouit à Pelaſgis eſſe ſumpta. Nam Samothraciam quondam incoluerunt hi Pelaſgi, qui cum Athenienſibus vnà habitauerunt, à quibus orgia Samothraces acceperunt. Itaq; primi è Græcis Athenienſes à Pelaſgis edocti, ſtatuas Mercurii erecta virilia habẽtes fecerunt. De qua re Pelaſgi ſacrum quendam ſermonem retulerunt, qui in Samothraciæ myſteriis declaratus eſt. Iidem antea in deorum inuocatione tum omnia immolabant, (quemadmodum ego apud Dodonam audiendo cognoui) tum nulli deorum aut cognomen aut nomen imponebant, quippe quod nondum audiſſent. [o] Quos autem cognominauerunt, eos ob id cognominauerunt, quòd omnes res atque omnes regiones illi tenerẽt redactas in ordinem.

a Sues farinaceas fingunt, quas coctas immolant. *Vt legatur* σεσιτίνας *pro* πεζὰς.

b Reliquum antẽ feſtum Baccho celebrant AEgyptii, exceptis porcis, pariter ferè cæteris in rebus ac Græci.

c Quæ ſidiculis tractæ moueantur tanquã viuæ. *Sunt qui putent eſſe noſtras marionnettes, uel mariottes.*

d *Videtur potius ſignificare* ὁ ἐξηγησάμενος *qui autor illius fuit. Vel, Qui introduxit. Alii, Qui innexit. Sic ſtatim poſt* ὁ ἀπηγησάμενος *&* ἀπηγήσαντο. *Q.d. Qui illis præiuit & uiam oſtendit. Id eſt, Qui magiſter illis fuit.*

e Philoſophi.

f Phallũ certè qui Baccho circũfertur, Melãpus introduxit: & ab eo edocti Gr.

g Artémque diuinandi ſibi cõparaſſe: & cum alia multa quæ ex AEgyptiis audiuerat, Græcis introduxiſſe, tũ verò quæ ad Dionyſum pertinent, paucis tamen ex illis commutatis. Neque en.

h *Sunt qui hunc locũ ita interpretentur*, Neque enim dixerim ea ſu contigiſſe vt eadẽ tum in AEgypto tum in Græcia huic deo ſacra fierent. Sunt enim vnius modi apud Græcos, neque recèns introducta.

i Aut hunc aut aliũ ritum. *Vid.*

Jz Nam à barbaris profecta eſſe audiens, ita r.

l Nam præterquã Neptuni & Dioſcurorum, (quemad. à me ſ. dict. eſt) & Iunonis & V. & Themidis, & Gratiarum, & Ner. & aliorum deorum nomina AEgyptii ſemper olim in ſua regione habuerũt. Dico autem, &c.

m *Quidam ſic*, AEgyptii verò heroas nullis ſacris dignantur. *Vel, Pro diis non habent.*

n Athenienſum enim, qui tũc inter Helenas cenſebantur, Pelaſgi contubernales fuere in ea regione: vnde etiam cœp. pro Gr. haberi. Quiſquis autem Cabirorum ſacris fuit initiatus (quæ Samothraces peragunt à Pelaſgis ſumpta) is quæ dico intelligit. Nam Samothr.

o Θεὸς autem eos vocarunt, *id eſt deos*, quòd res omnes omnéſque regiones, *uel prouincias*, διὰ τὸ κατακοσμῆσαι, *id eſt diſpoſuerant, ſiue collocarant ordine.*

Multo deinde progreſſu temporis, aliorum deorum nomina audierunt ex AEgypto allata: poſt quos diu nomen Dionyſi acceperunt. Itémque aliquanto pòſt de illorũ nominibus in Dodona oraculum petiuerunt. Nanq; hoc oraculum omnium quæ apud Græcos ſunt oraculorum vetuſtiſſimum eſſe exiſtimatur, atque adeo ſolum erat ea tempeſtate. Conſulentibus igitur Pelaſgis apud Dodonam nunquid nomina quæ à barbaris aduenissent aſciſcerent, oraculum redditum eſt vt illis vterentur. Atque ita ex eo tempore ſacrificauerunt, deorum nomina nuncupantes, & ea deinceps è Pelaſgis Græci acceperunt. Vnde autem ſinguli deorum extiterint, an cuncti ſemper fuerint, aut qua ſpecie, hactenus ignoratum eſt, niſi nuper atque heri, vt ſic dicam. Nam Heſiodus atque Homerus (quos quadringentis non amplius annis ante me opinor extitiſſe) fuere qui Græcis theogoniam introduxerunt, eiſque & [a] cognomina & honores, & diuerſa artificia & figuras attribuerunt. [b] Quibus & poſteriores videntur extitiſſe hi poetæ, qui fuiſſe priores feruntur. Et prima quidem illa Dodonææ ſacerdotes meminerunt: poſteriora autem ad Heſiodum vſque & Homerum, ego referam. At de oraculis quæ in Græcia, & de illo quod in Libya eſt, talia AEgyptii commemorant. Narrabant ſacerdotes Iouis Thebani duas fœminas, quæ eſſent ſacerdotes, Thebis à Phœnicibus fuiſſe abductas: & harum vnam in Libya fuiſſe venundatam, ſe audiſſe, alteram in Græcia: atque has fœminas eſſe quæ primæ apud dictas gentes oracula conſtituiſſent. Percontantíque mihi vnde id quod commemorarent, adeo compertum haberent, ad hæc reſponderunt, maiorem in modum ſe inſtitiſſe veſtigare de his mulieribus, nec tamen vnquam inuenire potuiſſe: ſed poſtea hæc quæ dicebant de eis audiſſe. Hæc igitur Thebis è ſacerdotibus audiui. Antiſtites autem Dodonæorum hæc aiunt: Geminas Thebis AEgyptiis columbas nigras aduolauiſſe, vtranque nigram, vnam quidem in Libyam, alteram ad ipſos: quæ fago inſidens, humana voce eloquuta ſit, eò loci Iouis oraculum condi [c] debere: & ſe interpretatos eſſe, quod ipſis annuntiaretur id eſſe diuinitus, & ob id ſe ita feciſſe. Eam verò quæ ad Libyas abiſſet columbam, iuſſiſſe illis vt Ammonis oraculum conderent: quod & ipſum Iouis eſt. Ita referebant Dodonæorum ſacerdotes, cum aſſenſu cæterorum Dodonæorum [d] tẽplo vicinorum: quarum antiquiſſimæ nomẽ erat Promeneæ: proximæ, Timaretæ: minimæ natu, Nicandræ. de quibus ita mea fert opinio: Si re vera Phœnices abduxerunt fœminas ſacerdotes, & earum alteram in Libya, alterã in Græcia vendiderunt: hanc, quæ in Græcia illa quæ Pelaſgia vocabatur, veniit, eam eſſe quæ apud Theſprotos veniit: atque deinde ancillantem ibidem, condidiſſe ſub fago enata fanum Iouis, quemadmodum mos erat Thebis miniſtrare in Iouis tẽplo. Hinc proceſſit vt hîc memoria eius haberetur: atque hinc oraculum inſtitutum. Et poſteaquam illa linguam Græcam accepit, dixiſſe aiunt, ſororem ſuam in Africa ab eiſdem Phœnicibus (vt ipſa fuiſſet) venundatam. Quòd autem mulieres à Dodonæis columbæ vocatæ ſunt, ob id mihi videtur factũ quia barbaræ eſſent, quòd videlicet ſimile quiddam auibus ſonare ipſis viderentur. Interiecto deinde tempore columbam humana voce loquutam aiunt, poſtquam quæ ipſi intelligere poſſent mulier loquuta eſt, tãdiu volucris modo ſonare viſa quamdiu barbarè loquebatur. nam colũba quomodo humanam vocem ſonaret? Nigram autem columbam eſſe dicentes, AEgyptiam fœminam ſignificant. Súntque penè ſimillima inter ſe oracula, & illud apud Thebas AEgyptias, & hoc apud Dodonam. éſtque diuinandi in tẽplis ratio ab AEgypto aſcita. Ipſi igitur AEgyptii extiterunt principes conuentus & pompas & [f] cõciliabula factitãdi, & ab eis Græci didicerũt. Cuius rei hoc apud me argumentũ eſt, quòd illa conſtet priſcis tẽporibus, Græcanica verò recens fuiſſe inſtituta. Nec verò ſemel quotannis conuentum agunt AEgyptii, ſed frequenter, cum alibi, tum præcipuè ac ſtudioſiſſimè in vrbe Bubaſti in honorẽ Dianæ. Secũdo loco in vrbe Buſiri in honorẽ Iſidis. In qua vrbe maximũ eſt templum Iſidis, ipſa in medio Delta AEgypti ſita. Eſt autẽ Iſis quæ Græca lingua dicitur Δημήτηρ, *id eſt Ceres*. Tertio gradu in vrbe Sai, in honorẽ Mineruæ. Quarto Heliopoli, in honorem Solis. Quinto in vrbe Buti, in honorem Latonæ. Sexto in vrbe Papremi, in honorem Martis. Cæterùm quum ſe conferunt in vrbem Bubaſti, hæc faciunt: Nauigant viri pariter & mulieres, magnáque eſt in ſingulis nauibus vtrorunque multitudo. Inter nauigandum aſſiduè mulieres aliquot, crepitacula tenentes plaudunt, viri tibiis canunt: cæteri cæteræque modulantur manúſque complodunt. Atque vt ad quanque vrbem perueniunt nauigando, talia agunt: Appulſa ad terram naui, mulierum aliæ ea quæ dixi faciunt, aliæ cõpellantes eius vrbis fœminas ingerũt probra, aliæ ſaltãt, aliæ ſur

a Cognomina dederunt, honoreſque & artificia diſtribuerũt, *id eſt ſingulis aſſignarunt*, ac eorum figuras etiã effinxerunt, *vel ſimulacris repræſentarunt*. *Vel ſimplicius, figuras eorum indicarunt.*

b Qui verò iſtis priores poetæ fuiſſe dicuntur, poſteriores (vt mihi quidem videtur) fuerunt. Et prima q. illa Dod. ſacerdotes dicunt: ea verò quæ ad Heſiodum & Homerum ſpectãt, ego is ſum qui dico. At de orac.

c *In facis eſſe.*

d Qui templi curã gerunt. *Vel, Quibus templi cura demandata eſt.*

e Videtur mihi hæc mulier venundata apud Theſprotos in ea regione quæ nũc Hellas eſt, quæ eadem prius Pelaſgia vocabatur: deinde ancillans ibidem, ſub fago quæ *ibi* nata eſſet cõſtituiſſe Ioui ſacrum, *id eſt fagum quæ ibi erat, Ioui conſecraſſe*, ſicut par erat eam quæ Thebis ſacra Iouis obiiſſet, eo loco ad quem peruenerat monimentum ipſius habere. Atque hinc orac.

f Collocutiones cũ diis per ſequeſtrem & interpretem.

gentes [a] retrahunt illas. Talia in ſingulis ciuitatibus ad flumen ſitis agunt. Quum ad vrbem Bubaſtin peruentum eſt, diem feſtum celebrant magnis hoſtiis offerendis. quo in feſto plus vini vinealis abſumitur quàm in reliquo anni tempore. Commeant illuc (vt indigenæ aiunt) virorum ac mulierum, præter pueros, ad ſeptingenta millia. Atque hæc quidem in ea vrbe fiunt. At in vrbe Buſiri quomodo diem feſtum Iſidi agant, ſuperius à me dictum eſt. Verberantur enim poſt ſacrificium cuncti & cunctæ, multa ſanè hominum millia: quo autem verberentur, non eſt mihi fas dicere. [b] Sed ex omnibus præcipuè hoc faciunt Cares qui AEgyptum incolunt: adeo quidem vt gladiis quoque frontes concidant. Ex quo facto datur intelligi eos hoſpites eſſe, non AEgyptios. Vbi verò in Sain vrbem ſacrificatum conuenerunt, noctu ſub dio vniuerſi circum domos frequentes lucernas accendũt, imbutas ſale & oleo plenas [c] cum multo lychno, quod tota ardet nocte. Cui feſto nomen impoſitum eſt, Accenſio lucernarũ. Ad hunc conuentum quicũque AEgyptiorum non ierint, obſeruantes ſacrificii noctem & ipſi vniuerſi lucernas accendunt: atque ita accenduntur lucernæ nõ in Sai modò, ſed etiã per vniuerſam AEgyptum. Qua verò gratia nox hæc lumen & honorem ſortita ſit, ſacra quædã ratio cõmemoratur. Ad Heliopolin & ad Butin qui veniunt, tantũ ſacrificaſſe contenti ſunt. In Papremi verò, quẽadmodũ alibi, & ſacrificia & res diuinas peragũt, [d] ſed quoad ſol circũfertur, pauculi ſacerdotes circa ſimulacra exercẽtur: quũ plures eorũ tenẽtes ligneas clauas ſtãt pro foribus templi, alii eregione, plus mille virorum qui vota exequũtur, cum ſingulis fuſtibus frequentes alia ex parte conſiſtũt. Porro ſimulacrũ ligneum ex ligneo ſacello deaurato in alias ſacras ædes pridie exportãt, paucis illis qui miniſterio ſimulacri relicti ſunt, trahẽtibus plauſtrũ quatuor rotarũ, quo vehitur ſacellũ cum ſimulacro quod intus eſt. Hos ingredi prohibẽt ii qui in veſtibulo ſtant. At ii qui vota exequuntur, opitulãtes deo, percutiunt hos, ſeſe ipſi defenſantes. Hîc vehemẽs exiſtit fuſtuaria pugna mutuò capita ferientium, multiq; ex vulneribꝰ (vt ego opinor) pereunt, etſi AEgyptii quẽquam mori negãt. Aiunt autẽ indigenæ conuẽtum hunc ideo inſtitutum: Templum id incoluiſſe matrẽ Martis, & ad eã Martẽ iam adultũ ac virilis ætatis veniſſe gratia coeũdi cum matre: quẽ maternos miniſtros, [e] vt qui eum à principio non agnoſcerent, eum ingredi ad matrem non ſinerent. Hunc, ex alia ciuitate adductis hominibus, illos malè mulctaſſe, & ad matrẽ fuiſſe introgreſſum. [f] Et ob hanc rem aiunt ſolennem eſſe Marti die feſto hanc rixam, & inſtitutũ ne in templo cum fœminis coiretur, néue à venere niſi ablutis templa aditẽtur. Hi ſunt qui primi ceremoniis vacauerũt. nam cæteri ferè mortales, præter AEgyptios ac Græcos, coeunt in templis: & à venere ſurgentes, nõ abluti introeunt tẽplum, putantes hominẽ eſſe vt cæteras animantes. Etenim videre licet & pecudes omnes & volucrũ greges coire in deorum tẽplis atq; in ſantis: quod ſi nõ eſſet deo gratum, ne pecudes quidẽ id eſſẽ facturas *dicunt*. Mihi autẽ iſta faciẽtes non probantur. AEgyptii porro cum in aliis ad ſacra pertinẽtibus, tum verò in his ſuperſtitioſe agunt. AEgyptus, quum ſit Libyæ finitima, nõ tamen admodum beſtiis abundat: quæ verò illic ſunt, eæ omnes pro ſacris habẽtur, [g] partim mãſuetæ, partim immanſuetæ. Qua autẽ cauſa pro ſacris habẽtur, ſi dixero, ad res diuinas oratio mea deſcẽdet, quas ego in primis effugere conſilio: quarũmque quicquid dixi, id neceſſitate coactus delibando dixi. Conſuetudo quæ de beſtiis eſt, ita habet: Eas ſeorſum ſingulas educãdi curã AEgyptii atque AEgyptiæ ſuſcipiunt: in quo honore filius patri ſuccedit. His beſtiis omnes qui in vrbibus ſunt, vota perſoluunt, ſupplicãtes illi deo cuius illa beſtia eſt, hunc in modum: Deraſis filiorum capitibus aut in totum, aut ex media aut ex tertia parte, appendunt crines vna in lance, & altera tantundem argenti: quæ pecunia quum lancem traxerit, eam tradunt curatrici beſtiarum. Illa pro hoc cõciſos piſces præbet beſtiis eſcam. [h] talis enim cibus illis præbetur. Quarum ſiquam quis necauerit, ſi volẽs, morte mulctatur: ſin nolẽs, plectitur ea multa quã ſacerdotes ſtatuerint. Quiſquis tamen ibin aut accipitrẽ necauerit, ſiue volẽs ſiue nolẽs, neceſſariò morte afficitur. Quum autẽ multæ ſint beſtiæ quæ vnà cum hominibus victitant, multò tamen plures eſſent [i] niſi res hæc officeret felibus. Feles poſtquã ſunt enixæ, nõ amplius adeunt maſculos: eaſi ſi coeundi gratia indagantes, tamen potiri nequeunt: [k] ergo cõtra illas talia cõminiſcuntur. Ereptos & ſubreptos earum fœtus occidunt, non tamen occiſos edunt. Illæ fœtibus orbatæ, cupiditate aliorũ (amãtiſſima enim fœtuum beſtia eſt) ita demum ad mares ſe conferunt. [l] Felem incenſa ſtrue diuina res occupat. nam quoties ignem extinguere neglexerunt AEgyptii, cuſtodias felium diſpoſiti agunt. At illæ aut intrudendo ſeſe hominibus, aut tranſiliendo in igné

a Pudenda reuelãt.

b Quotquot autẽ Cares AEgyptum incolunt, in eo plus etiã faciũt iſtis, quòd & feriant frõtem gladiis.

c Quibus ſuperſtãs incumbit ipſum ellychnium.

d Sole autem iam inclinante, pauci quidam ex ſacerdotibus circa ſimulacrum occupati ſunt, plurimi autem eorum, *vel, maior autem pars*, tenentes lign. cl. ſt. pro f. templi. Alii verò qui vota exequuntur, plures quàm mille homines, cum ſingul.

e Vt qui antea ipſum non vidiſſent, nõ ſiuiſſe ingredi, ſed abegiſſe.

f Et ob hanc rem Marti hanc verberationem die feſto ſolẽnem ſe inſtituiſſe aiunt. Sed & ne in templo cum f. congredetenetur, néue à congreſſu, *ad uerbum, à fœmina*, niſi abl. tem. adir, hi primi religioſẽ cauerunt. Vel, *Sed in tẽplo congredi, &c. hu primis religioſa fuit.*

g Quarum aliæ inter ipſos homines alũtur, aliæ nõ item. Cur autem abſtineatur ab iis quæ ſacra ſunt, ſi dix.

h Et huiuſcemodi quidem educatio ipſis eſt cõſtituta. Quarum, &c.

i Niſi tale quiddã felibus accideret.

k Ergo aduerſus hoc *malum* tali vtuntur verſutia.

l Orto autem incẽdio diuinum quiddã felibus accidit. AEgyptii enim recedentes & ignem extinguere negligentes, feles obſeruãt: feles autẽ ſubeuntes & ſuperſiliẽtes homines, in ignẽ inſiliunt. Vel, *ſaluentes ſupra homines.*

insiliunt. Hoc dum contingit, ingenti luctu afficiuntur AEgyptii. Quibuscũque autem in domibus felis oppetit mortem, earum domorum habitatores cuncti sola supercilia eradũt: totum autem corpus & caput, in quorum domibus *moritur* canis. Efferuntur autem feles mortuæ ad sacra tecta, vbi salitæ sepeliuntur in vrbe Bubasti. Canes fœminas in sua quisque vrbe tumulant, sacratis in loculis. Eodem modo quo canes fœminæ, [a] ichneutæ sepeliuntur. Nam mygalas, *id est mures araneos*, & accipitres in vrbem Butum asportant. Vrsos autem, qui sacri sunt, & lupos non multo vulpibus grandiores, eò loci sepeliunt vbi iacentes inueniunt. At crocodilo talis inest natura: Quatuor mensibus maximè hybernis nihil omnino edit: & quum sit *animal* quadrupes, tamen terrestre & aquatile est. Nam oua parit humi, excluditque: & plerunque diei in sicco agit, sed totam noctem in flumine, quippe calidiore aqua quàm nocturno sereno & roscido. Ex omnibus quæ nouimus [b] animalibus, hoc maximum existit ex minimo. siquidem oua gignit haud multo maiora anserinis, & proportione oui fœtus excluditur: at excrescés, ad decem & septẽ & amplius cubitos peruenit. Oculos habet suillos, dentes magnos proportione corporis, & prominentes atque serratos: cui ex omnibus bestiis soli lingua innata non est. Idem inferiorem maxillam solum non mouet, sed superiorem inferiori admouet. Vngues quoque robustos habet, pellémque squamatam circa tergum impenetrabilem. Inter aquas cæcus, sub dio perspicacissimus. Itaque quòd in aqua vitam degat, os fert introrsum hirudinibus refertum. Quúmque eũ cæteræ volucres ac bestiæ fugiant, [c] solus ipsi trochilus pacatus est, quòd videlicet ei est vtilis. Etenim posteaquam crocodilus ex aqua in terram egressus est, ac deinde hiauit (semper enim ferè hoc ad zephyrũ facere solet) tunc in eius os trochilus penetrãs, deuorat illas sanguisugas. Qua vtilitate delectatus crocodilus, nihil omnino trochilum lædit. Quibusdam AEgyptiorũ crocodili sacrosancti sunt: quibusdam non sunt; sed veluti hostes exagitant. Sacros admoduth esse eos existimant qui circa Thebas & Mœrios stagnum incolunt: quorum vtrique vnum ex omnibus crocodilis alunt cicurem & edoctum mitia nu tractari, appendentes eius auribus vel gẽmas, vel ex auro fusiles inaures, & primoribus pedibus catenam innectentes: cibaria quoque [d] accõmodata ac sacra præbentes, [e] consectantur tanquam pulcherrimè viuentem. At vbi mortem obiit, sale conditum sacris in vrnis sepeliunt. At qui circa Elephantinam vrbẽ incolũt, quòd sacros esse non censeant, etiam comedunt. Neque verò crocodili vocãtur, sed chãpsæ: verùm Iones appellauere crocodilos, illi generi crocodilorũ quod apud eos in sepibus gignitur, ipsorũ formam cõparantes. Hos capiẽdi quũ sint cõplura & multiplicia genera, vnũ tantum hoc mihi, quod maximè dignũ relatu videtur, puto scribendũ. Vbi tergũ suillũ hamo circundatũ, ad alliciẽdum crocodilũ, pertulit in medium fluminis venator, ipse ad orã fluminis porcellũ, quem viuum tenet, verberat: cuius vocem crocodilus audiens, secundũ illam tendit, nactúsque tergũ deuorat. Et posteaquã attractus est, ante omnia eius oculos venator cœno opplet. Hoc acto, cætera facilè sanè obtinet, alioqui cũ labore adepturus. Iã verò fluuiales equi iiſ plaga Papremitana sacri sunt, in cætera AEgypto nõ sacri: talẽ speciem naturámq; habẽtes: Quadrupedes sũt, bifidis pedib⁹, vngulis bouinis, simo naso, equina iuba, [f] emi nẽtib⁹ & cãcellatis dẽtibus, fulgida cauda, equina voce, magnitudine maximi tauri, tã crasso corio vt ex eo arefacto fiãt pila missilia. Gignũtur præterea in fluuio [g] aquatilia quædã quæ AEgyptii sacrata esse arbitrãtur. Arbitrãtur itẽ sacrũ esse gen⁹ piscĩ quod vocatur squamosum, atq; etiam anguillã. Hos pisces aiunt sacros esse: ex volucribus verò vulpãseres. Est & alia volucris sacra, nomine phœnix, quam equidẽ nũ quã vidi nisi in pictura. etenim perrara ad eos cõmeat, quingẽtesimo quoq; (vt aiũt Heliopolitani) anno, & tũc demũ quum pater eius decessit. Is si picturæ assimiliseſt, talis tãtúsque est: Pẽnæ coloris partim aurei, partim rubei, maxima ex parte cũ habitu tũ magnitudine simillim⁹ aquilæ. Eũ aiũt (quod mihi nõ fit verisimile) hoc excogitare: Ex Arabia proficiscẽtem in tẽplum Solis, gestare patrẽ myrrha obuolutũ, & in eo templo humare. sic autẽ gestare: primùm ex myrrha ouũ cõponere, quantum ipse ferre possit: deinde ferendo illud experiri. Hoc expertũ, ita demũ ouũ exenterare, atq; in illud parentem inferre: & qua parte ouũ exinaniuit, patrémq; intulit, eã partẽ alia myrrha inducere: & quũ tãtundẽ põderis impositò parente effectũ sit, obstructo rursus foramine, baiulare illud in AEgyptũ in tẽplum Solis. Hæc faeere hãc auẽ cõmemorant. At circa Thebas sunt sacri serpẽtes, nihil omnino hominib⁹ noxii, pusillo corpore, binis prædĩti cornib⁹, è summo vertice enatis: quos defũctos in Iouis æde sepeliunt. huic enim deo sacros illos esse prædicant. Est autem Arabiæ

a Id est, Canes masculi ferarum indagatores. Gall. Chiens de chasse. Limiers.

b Ad herbam, aut holera.

c Cum solo trochilo pacem habet, vtpote à quo iuuetur. Etenim p.

d Constituta, uel decreta.

e Et viuum honestissimè tractantes.

f Exertos dentes ostentãtes, cauda & voce equina.

g Lutræ, *siue lutrie*, quas AEg. sacras esse arbitr.

locus, ad Butum vrbem ferè positus: ad quem locum ego me cõtuli, quòd audirem volucres esse serpentes. Eò quũ perueni, ossa serpentum aspexi, & spinas multitudi ne supra fidem ad enarrãdum, quarum acerui erant magni, & his alii atque alii minores, ingenti numero. Est autẽ hic locus vbi spinæ proiectæ iacebant, huiuscemodi: Ex arctis mõtibus exporrigitur in vastam planitiem AEgyptiæ cõtiguam. Fertur ex Arabia serpentes alatos ineunte statim vere in AEgyptum volare, sed eis ad ingressum planitiei occurrentes aues ibides, non permittere, sed ipsos interimere: & ob id opus ibin magno in honore ab AEgyptiis haberi Arabes aiunt, confitentibus & ipsis AEgyptiis idcirco se his auibus honorem exhibere. Eius auis species talis est: Nigra tota vehementer est, cruribus gruinis, rostro maxima ex parte adunco, eadem qua crex magnitudine. Et hæc quidem species est nigrarum quæ cum serpentibus pugnant. [a] At earum quæ pedes humanis similes habent (nam bifariæ ibides sunt) gracile caput ac totum collum, pennæ cãdidæ, præter caput ceruicémque, & extrema alarum & natium. quæ omnia quæ dixi sunt vehementer nigra, crura & rostrum alteri consentanea. Serpentis porro figura qualis hydrarum: alas pennatas non gerit, sed *glabras* & alis vespertilionis valde similes. Hactenus de sacris bestiis dictum sit. Ipsorum autẽ AEgyptiorum, ii qui circa partem AEgypti frumentariam habitant, [b] memoriam omnium hominum commentantes, sunt ferè eorum in quorum ego veni experimentum, longè excellentissimi. Tali autem vitæ genere vtuntur: Singulis mensibus triduo purgant se, vomendo atque intestina diluendo, gratia sanitatis conseruandæ: existimantes omnes languores hominibus creari ex cibis quibus aluntur. Nam sunt alioqui AEgyptii omnium hominum, secundum Libyas, maximè salubri corpore, [c] aeris (vt mihi videtur) beneficio, qui nunquã immutatur: ex cuius mutationibus præcipuè existunt in hominibus morbi. Panẽ vescuntur quem [d] ex farre conficiunt, quem *panem* collectem nominant. Vino vtuntur facto ex hordeo: desunt enim in ea regione vites. Victitant quoque tum piscibus (partim crudis ad solem arefactis, partim salsugine conditis) tum auibus crudis, prius tamen sale conditis, coturnicibus anatibúsq; atque auiculis. [e] cæteris autem vel volucribus vel piscibus qui ipsis in proximo sunt, (præter illos qui ab eis sunt recepti pro sacris) partim assis, partim elixis. Apud locupletes eorum, quũ multi conuenerunt, & à cœna discessum est, circumfert aliquis in loculo mortuum è ligno factum, sed pictura & opere verum maximè imitantem, longitudine cubitali omnino, aut bicubitali, ostendénsque singulis conuiuarum, ait, In hunc « intuens pota & oblectare, talis post mortem futurus. Hæc illi apud conuiuia faciũt, « contentíque moribus patriis, nullum alium ascíscunt. Quibus cum alia sunt egregia instituta, [f] tum verò illud, adhibendi modulatorem, qui & in Phœnice & in Cypro, & alibi nomen pro differentia gentium habet. Idem tamen congruit cum eo quem Græci decantant, appellantes Linum. vt ego admirer cum alia multa quæ sunt apud AEgyptum, tum verò vnde id nomen Lini acceperint, quem semper quodammodo decantare cognoscuntur. Vocatur autem Linus AEgyptiacè Maneros: quem AEgyptii tradiderunt, quum filius vnicus extitisset primi ipsorum regis, præmaturáque morte decessisset, his lamentis ab AEgyptiis fuisse decoratum, & cantilenam hanc eámque solam ipsis institutã. Congruunt præterea in hoc cum solis Græcorum Lacedæmonibus AEgyptii, quòd minores maioribus natu obuii cedunt via, ac deflectunt, aduenientibúsque è sedili assurgunt: qua in re cum nullis aliis Græcorum conueniunt. [g] Inuicem compellandi se mutuò in viis adorant, genu tenus demissa manu. Vestibus amiciuntur lineis, circa crura fimbriatis, quas calasiris appellant, super quas candida ferunt amicula linea superiecta. Laneæ tamen vestes neque in ædes sacras gestãtur, neque vnà cum cadauere sepeliuntur. profanũ enim est. Consentanea verò hæc sunt iis quæ Orphica & Bacchica appellãtur, sunt autem AEgyptia & Pythagorea. Nã his quoque ceremoniis participantem, laneis indutum vestibus humari religiosum est. de quibus sacra redditur ratio. Alia insuper sunt ab AEgyptiis excogitata, quis mensis diésue cuius deorum sit, & quo quis die genitus, qualia sortietur, & quam mortem obibit, & qualis existet. Quibus rebus qui in poesi versati sunt, vsi fuerunt. Plura quinetiam ab eis prodigia cõperta sunt quàm à cæteris omnibus hominibus. nam quum prodigium extitit, scribũt id, obseruantes quomodo euenerit: &, siquãdo postmodũ huius simile extiterit, exemplo prioris putant euenturum. Diuinatio apud eos ita est cõstituta vt eius artificiũ nulli mortalium vendicetur, sed certis diis. Siquidẽ Herculis illic oraculum est, & Apollinis, & Mineruæ, Dianæque ac Martis, & Iouis. sed quod præcipuo honore colũt ex

a Earum verò quæ hominibus magis ob uersantur,

b In prodẽdis memoriæ factis omniũ hominum se exercentes.

c Tempestatum. *Gall. La disposition des temps.*

d Ex olyris. ἐξ ὀλύρης.

e Cæteris autẽ quæ cum auibus aut piscibus affinitatẽ aliquã habent.

f Tum verò etiam Linus cantio in Phœnice & Cypro & aliis locis decantata: quæ varium quidem pro singularum gentium differẽtia nomen habet: sed (vt inter omnes conuenit) eadẽ illa est quam Græci canũt, & Linum appellant. vt cum alia multa quæ sunt in AEgypto, tum etiam illud admirer, vnde Lini illius quem videntur iam inde ab omni æuo ceciniſſe, nomen sit exortum. Vocatur porro Linus, &c.

g In viis pro mutua salutatione, ador.

omnibus oraculis, Latonæ eſt, in vrbe Buti. Verùm hæc vaticinia non eodem modo ſunt omnia inſtituta, ſed differenter. Iam verò medicina apud eos hunc in modum eſt diſtributa, vt ſingulorum morborum ſint medici, non plurium. itaque omnia referta ſunt medicis. Alii enim ſunt oculorum, alii capitis, alii dētium, alii [a] alui partium, alii morborum occultorū. Luctus eorundem ac ſepulturæ tales ſunt: Quibuſcunque aliquis ex domeſticis deceſſit homo alicuius momenti, ibi omnes fœminæ illius familiæ caput ſibi & vultum oblinunt luto. deinde relicto [b] domi cadauere, ipſæ per vrbem vagātes ſe plangunt, ſuccinctæ, nudatis mammillis, & cum eis [c] proximæ quæque. Altera ex parte viri, & ipſi [d] expectorati ſe verberant. His actis, ita demum ad condiendum portant. Sunt autem certi ad hoc ipſum conſtituti, qui hoc artificium factitant: qui, quum ad ipſos cadauer portatum eſt, oſtendunt iis qui portauerunt, exemplaria mortuorum lignea, pingendo aſſimilata. Et eorum vnum accuratiſſimè fabrefactum eſſe aiunt, (cuius ego [e] nomen ſi nuncupauero, haud faciam ſanctè) alterum illo inferius, ac vilioris pretii: tertium, viliſſimi. Quibus expoſitis ſciſcitantur ab iis ad quod exemplum velint effingi mortuum ſuum. Iſti vbi de pretio conuenerunt, illinc abeunt. At hi relicti in ædibus, hunc in modum diligentiſſimè condiunt corpus: Ante omnia incuruo ferro cerebrum per nares educunt, [f] vt quanque partem educentes, ita locum eius medicamentis explentes. Dehinc acutiſſimo lapide AEthiopico circa ilia conſcindunt, atque illac omnem aluum protrahunt: quam vbi repurgarunt, ac vino palmeo eluerunt, rurſus odoribus contuſis proluunt: tum aluum complentes contuſa myrrha pura, & caſia, & aliis (excepto thure) odoribus, iterum conſuunt. Vbi hæc fecere, ſaliunt nitro abditum ſeptuaginta dies. nam diutius ſalire non licet. Exactis ſeptuaginta diebus cadauer vbi abluerunt, ſindone byſſina totum inciſis loris inuoluunt, gummi illinentes: quo AEgyptii glutinis loco pleruńque vtuntur. Eo deinde recepto, propinqui ligneam hominis effigiem faciunt, in qua mox inſerunt mortuum, incluſúmque ita, [g] reponunt. Eos autem qui mediocria volunt, nimium fugientes ſumptum, ita apparant: Clyſterem vnguine quod è cedro gignitur complent: deinde ex hoc aluum mortui, ipſam neque ſcindentes neque extrahentes, ſed per ſeceſſum, prehenſo viæ poſterioris hiatu, inferciunt: & tot quot dixi diebus ſale condiunt. quorum dierum vltimo cedrinum vnguen, quod prius ingeſſerant, ex aluo egerunt: quod tantam habet vim vt vnà ſecum aluum atque inteſtina tabefacta educat. Nitrum autem carnes tabefacit, mortuíque tantùm cutis & oſſa relinquuntur. Vbi iſta fecere, [h] ex quo ſic tradidere mortuum, nihil amplius negocii ſuſcipiunt. Tertia conditura hæc eſt qua adornantur eorum mortui: Qui tenuiori ſunt fortuna, ablutionibus ventrem abſtergunt, arefaciúntque ſale ſeptuaginta per dies, deinde tradunt reportandum. Vxores tamen inſignium virorum, non ſtatim vita defunctas tradunt condiendas, ac ne eas quidem fœminas quæ formoſæ valde & [i] maioris momēti fuerint, ſed triduo atque quatriduo ante defunctas. Ea de cauſa facientes, ne cum fœminis iſti ſalinarii concúbant. Deprehēſum enim quendā aiunt coeuntem cum recenti cadauere muliebri, delatúmque ab eiuſdem artificii ſocio. Quiſquis autem vel ipſorum AEgyptiorum vel externorum compertus ſit mortuus, ſiue à crocodilo raptus, ſiue ab ipſo flumine, neceſſarium prorſus eſt ei ciuitati ad quam iectus eſt, condire, & quam honeſtiſſimo funere ſepelire, in ſacris monumentis. quem ne contingere quidem fas eſt alteri aut proximorum aut amicorum, [k] niſi ipſis Nili ſacerdotibus, vtpote maius quiddam quàm hominem mortuum tractantibus ad ſepeliendum. Græcanicis inſtitutis vti recuſant, & (vt ſemel dicam) nullorum hominum aliorum inſtitutis vti volunt. Et hoc quidem cæteri AEgyptii obſeruant. Eſt autem Chemmis oppidum grande Thebaicæ prouinciæ, prope Neam vrbem, quo in oppido eſt templum Perſei, Danaæ filii, quadratum ac palmeto circumdatum, ingenti ſanè è ſaxis veſtibulo, ſtantibus deſuper duabus grandibus è lapide ſtatuis. In hoc ambitu eſt templum, & in eo ſimulacrum Perſei: quem Chemmitæ memorant ſibi apparere frequenter è terra exeuntem, frequenter intra templum. Eiúſque ſandalium quod geſtabat, inueniri, bicubitali magnitudine: quod poſtquam apparuerit, exhuberare omnem AEgyptum. Hæc quidem illi aiunt. Faciunt autē Perſeo Græcanicè gymnicos ludos, per omne certandi genus, propoſitis præmiis tum pecorum, tum palliorum, tum pellium. Percontantíque mihi cur eis ſolis conſueuiſſet apparere Perſeus, & cur in edendo gymnico certamine ab AEgyptiis diſcreparent, aiebant Perſeum ex ipſorum ciuitate eſſe oriundum. Danaum enim & Lynceum, qui eſſent Chemmitæ, nauigaſſe in

a Alui & vicinarum partium.

b Inter cognatos, *uel neceſſarios, niſi ἀνιόντος deprauatum eſt, aut pro οἰκήματι poſitum.*

c Affines omnes.

d Succincti.

e Nomen nuncupare nefas eſſe duco.

f Ipſum quidem ſic educentes, pharmaca verò infundentes.

g Reponunt in loculo, *uel potius in loco ſepulchrorum loculis dicato*, & rectū ſtatuūt ad parietem. Siquidem mortuos ſumptuoſiſſimè apparant, *uel adornant*. Eos autem, &c.

h Sic mortuū *propinquis* reddunt, nulla re alia facta. Tert.

i In pretio habitæ f.

k Sed eum ſacerdotes ipſi Nili, veluti maius quiddā quàm humanū cadauer, manibūs cōtrectantes ſepeliunt.

Græciam: [a] à quibus originem gradatim ducendo, deueniebant ad Perſeum. Hunc in AEgyptum profectum eam ob cauſam quam & Græci dicunt, gratia afferendi ex Libya caput Gorgonis, veniſſe quoque ad ipſos, ac cognatos omnes agnouiſſe. quos poſtquam agnouiſſet, & nomen Chemmis ex matre audiſſet, in AEgyptum veniſſe, [b] & gymnicum certamẽ celebrari iuſſiſſe. Hæc omnia opinantur AEgyptii qui ſupra paludes incolunt. Qui verò in paludibus, vtuntur eiſdem quibus cæteri AEgyptii moribus, cum in aliis, tum in habendis ſingulis vxoribus, quemadmodum Græci. Cæterùm ad victus facilitatem alia ſunt eis excogitata. Siquidẽ quum fluuius plenus campos inundauit, in ipſa aqua exoritur ingens vis liliorum, quæ loton AEgyptii vocant. Ea vbi demeſſuerunt, ad ſolem exiccant: deinde quod medium loti eſt, papaueri aſſimile, poſtquam coxerunt, ex eo faciunt panes aſſos. Eſt autem huius loti radix quoque eſculenta, etiam ſuauitate præſtanti, orbiculata, mali magnitudine. Sunt & alia lilia roſis ſimilia, & ipſa in flumine naſcentia: quorum fructus in alio [c] calyce germinans è terra, ſimillimus ſpecie eſt fauo veſparum. In eo eſculenta quædam inſtar nuclei oliuæ coagmentata innaſcuntur, quæ & tenera co meduntur & arefacta. Iam verò byblum annuum vbi è paludibus excerpſerunt, ſuperiorem eius partem amputant, quam in aliud quiddam conuertunt: quod relictum eſt inferius, longitudine cubitali, id edunt pariter, ac venundant. Eo ſiqui admodum ſuaui vti cupiunt, in luculento furno torrefactum ita comedunt. Sũt præterea ex eis qui ſolùm piſcibus victitant, quos vbi ceperunt, exenteratos ad ſolem deſiccant, exiccatíſque deinde veſcuntur. In fluminibus non ferè gignuntur piſces gregales: ſed nutriũtur in ſtagnis. qui hæc faciũt: Simulac inceſſit eis libido gignẽdi, gregatim in mare enatãt, ducibus maſculis genituram ſpargentibus, quam fœminæ [d] cõſectantes, recuruando ſe ex ea concipiunt. Eædem vbi prægnantes in mari ſunt effectæ, remeant omnes rurſus ad loca ſibi conſueta, non amplius eorundem ductu, ſed fœminarum. Gregatim autem præeuntes, faciunt quemadmodum fecerãt mares, oua fundentes inſtar milii parua, quæ mares venientes deuorant. Sũt autem ea tanquam milii grana, piſces: quum ex illorum granorum reliquiis non deuoratis, ſed nutritis, piſces fiant. Ex his piſcibus qui capiuntur, dum in mare meant, [e] his detrita dextra: quòd ea de cauſa patiuntur, quòd in mare dum tẽdunt, à ſiniſtra terram legunt: rurſus eadem via reuertentes, incurſant atque offenſant contingendo terram plerunque, ne itinere aberrent propter aquæ decurſum. Nilo incipiente augeſcere, in primis depreſſa *loca* terræ & lacunæ fluuio proximæ impleri incipiunt. Confeſtim que redundante à flumine aqua, hæc plena fiunt, & continuò cuncta piſciculis minutis opplentur. Vnde autem veriſimile ſit eos gigni, hoc mihi videor cauſæ intelligere, quòd ſuperiore anno poſtquam Nilus abſceſſit, piſces qui oua in cœno pepererant, vnà cum poſtremis abeunt aquis: circumacto rurſus anno, vbi aqua reſtagnauit, protinus ex his ouis gignuntur piſces. Et ad piſces quidem quod attinet, ita ſe res habet. Porro AEgyptii qui paluſtria accolũt, vnguento vtuntur ex fructu ſillicypriorum, quod appellant AEgyptii [f] kiki, hunc in modum conficientes. Sillicypria hæc, quæ apud Græcos vltrò naſcuntur, ad oras fluminum ſtagnorúmque ſerunt, multum quidem fructum ferentia, ſed graueolentẽ. Hunc vbi collegerunt, alii contuſum, ad ignem, alii in ſartagine coquũt, & quod ex eo defluit excipiunt, pingue quiddam, & nõ minus ad lucernas idoneum quàm oleum, ſed graueolentiam exhibens. Sunt autem aduerſus culices, quorum magna vis eſt, hæc ab eis excogitata. Illos quidem qui ſupra paludes incolunt, iuuant turres quas dormituri aſcendunt. nam culices ventus prohibet in altum volare. At qui intra paludes habitãt, alia turrium vice ſunt machinati, hæc videlicet: Singuli ſua habent retia, quibus per diem piſces capiunt, [g] eiſdem noctu vtuntur cubili in quo requieſcunt. Circundatis illis, deinde operti ſomnum capiunt. qui ſi in veſtimento inuoluti aut in ſindone dormirent, eos per ipſa indumenta culices morderent: per retia verò ne tãtulum quidem mordere conantur. [h] Naues eorum onerariæ ſunt factæ è ſpina, cuius figura ſimillima eſt loto Cyrenæo, & cuius lacryma gummi eſt. Ex hac ſpina ligna concidunt, quæ magnitudine bicubitali, [i] tanquam lateritio opere componũt, hunc in modum compingẽtes: Ligno cubitali circum denſos ac longos ſtipites appendunt: vbi hunc in modum compegerunt, deſuper frequentia tranſtra extendunt. [k] Commiſſuris nequaquam vtuntur, ſed introrſum compages byblo innectunt. Gubernaculum [l] ſcitè faciunt, & hoc per carinam tranſit. Malo quoque ſpinaceo, & velis ex byblo vtuntur. Hæc nauigia contra flumen meare non poſſunt, niſi luculentus ingruat ventus, verùm à terra protrahuntur. Secundum decurſum

a Quorum genealogiam deſcribentes, deuen.

b Se igitur certamẽ gymnicum ipſius iuſſiſſe peragere. Et hi quidem ſunt ritus AEgyptiorum qui ſup.

c Calyce adnaſcẽte è radice, ſimil.

d Confectantes, abſorbent, & ex ea conc. *Legendum enim ἀναλαμβάνουσι ex uet. cod. non ἀναπλώουσι, cum Valla, nec ἀναλαμπάνουσι, cum uulg. edit.*

e His capita ſiniſtram verſus attrita apparent: qui verò capiũtur dum remeant, dextram habent attritã. idque ob eam cauſam pat.

f *Vulgò ricinus eſſe exiſtimatur.*

g Nocte verò ſic vtũtur, Cubile in quo quieſcunt, reti circundant, deinde op. *Vt legatur οὕτω, non αὐτῷ.*

h Nauigia eorum oneraria ſunt facta è ſp.

i In formam lateris comp. hunc in m. compingẽtes, Cuneis frequentibus & lõgis circumnectunt bicubitalia ligna. Vbi hũc in m.

k Curuatis autem in gyrum lignis non vt.

l Vnum fac. ἓν, *pro quo hic legit* ΘΕ.

hoc pacto feruntur: Est [a]ianua ex myrica facta, [b]putaminibus arundinaceis strata, & lapis politus duorum ferè talentorum pondo. huiusmodi [c] ianuam fune alligatam, in anteriore parte nauis sinunt deferri: lapidem verò retrorsum alio fune. [d] Ita ianua, impetu aquæ insidente, protinus meat & trahit barim: hoc enim his nauigiis est nomen. Lapis autem dum retrorsum trahitur, fundo admotus dirigit nauim. Horum nauigiorum ingens apud illos est copia, quorum quædam ferũt multa mil lia talentorum pondo. Quum regionem supergressus est Nilus, solæ vrbes apparẽt, eatenus extantes vt insulis AEgæi maris ferè assimiles esse videantur. Nam cætera AEgypti, pelagus efficiuntur: ipsæque vrbes, soke extant, *quæ stationes nauium faciunt.* Nec iam, quum hoc contingit, per alueum fluminis, sed per medium campi nauigatur. Ex Naucrate quidem [e] Memphin versus, non iam iuxta pyramides ipsas, sed iuxta acumẽ Deltæ & vrbem Cercasorum. A mari autem & Canobo Naucratem versus per campum ad Anthyllam vrbem venies, & ad vrbem quæ vocatur Archandri. Harum vrbium Anthylla, quæ est insignis, datur peculiaris in calceamenta vxori semper eius qui in AEgypto regnat. quod factũ est ex quo AEgyptus fuit ditionis Persarum. Altera videtur mihi nomen habere ab Archandro Danai genero Phthii Achæi filio. Archãdri enim vrbs nominatur. [f]Quòd si alius quisquam Archander esset, nequaquam AEgyptium nomen foret. Hactenus quæ vidi, quæ noui, quæ interrogaui, dicta sunt: hìc pergam differere de AEgypto quæ audiui, addẽs & aliquid quod ipse viderim. Menem, qui primus apud AEgyptum regnauit, aiebant sacerdotes [g] iunxisse pontibus Nilum ad Memphin. nam eũ, Libyam versus, totum præterlabi montem Psammium: & supra Memphin cẽtum circiter stadia meridiem versus aggesta humo ad anfractum fluminis arefecisse pristinum alueum. ita flumen facto alueo per medium montium fluere. Adeo nunc quoque sub Persis iste anfractus Nili qui coercitus fluit, magnis præsidiis custoditur, quotannis obseptus aggeribus. Quos si refringens flumen velit ea parte redundare, omnis Memphis adibit periculum ne aquis operiatur. Ab hoc Mene, qui primus extitit rex, [h] id vnde fluit amnis effectum terrestre, ibíque ab eodem vrbem hanc conditam quæ nunc Memphis appellatur (est enim Memphis in angustiis AEgygpti sita) & exterius aquilonem versus & vesperum, ex flumine effossum esse stagnum, (nam ab aurora ipse Nilus coercet) & ab eodem in ea vrbe extructum hoc templum Vulcani tum magnum, tum memoratu dignissimum. Post hunc recensebant è libro sacerdotes nominatim alios trecentos ac triginta reges. In quibus tot ætatibus hominum, decem & octo fuissent AEthiopes, & vna mulier alienigena: cæteri, viri AEgyptii. Mulieri quæ regnauit, fuit nomen idem quod reginæ Babylonicæ, Nitocris: quam dicebant vltam fuisse fratrem, ab AEgyptiis, apud quos regnabat, interemptum: quum eo interempto, regnum ad hãc detulissent. Vltam autem fratrem, multis AEgyptiorum dolo absumptis. [i]Nam extruxisse eam permagnum ædificium subterraneum, per causam quidem noui operis, animo autem aliud agitantem: & conuocatis ad conuiuium multis, quos præcipuè nouerat fraternæ cædis autores fuisse, per occultum quendam specum immisisse flumen discumbentibus. Hæc demum de illa referebant, præterquam quòd, vbi hoc fecisset, [k] cõspersisse eam multo cinere ædificium, quo impunita esset. Aliorum autem regum nullum referebant clarum opus editum, nisi vnius, qui postremus horum extitit, Mœris. Hunc enim ædificasse memoratu digna Vulcani vestibula, ad vẽtum aquilonem vergentia: & stagnum effodisse, cuius quot sint in ambitu stadia, posterius aperiam: & pyramides in ea extruxisse, de quarum magnitudine simul cum ipsius lacu mentionem faciam. Hunc itaque tantum operum edidisse: alios autem nihil prorsus. Quos ego prætergressus, eius qui his successit, nomine Sesostris, mẽtionem habebo. Istum dicebant sacerdotes, [l] primum longis nauibus ex Arabico sinu profectum, rubri maris accolas in suam potestatem redegisse: progressúmque longius, venisse in mare iam vadosum, & proinde non nauigabile. Illinc vbi retro se ad AEgyptum recepisset, secundum sacerdotum cõmemorationem, coacto ingenti exercitu per continentem perrexisse: omnésque gentes, vt in quanque incidebat, subegisse. Et quascunque earum nanciscebatur feroces & vehementer studiosas libertatis, in earum regionibus cippos statuebat, inscriptos literis sui nominis & patriæ, & quæ referrent ipsum illos vi subegisse: quarum verò vrbes nullo prælio nullóque negotio cepisset, his cippis inscripsit tum easdem literas quas scripserat eis gentibus quæ viriles extiterant, tum muliebria genitalia: planum facere volens, illos haudquaquam viriles extitisse. Hæc faciendo peragrabat continentem, donec ex Asia in

a Cratis.

b Ex arundinũ resegminibus consuta, *uel cõtexta*, & lapis perforatus, duorũ f. &c.

c Cratem.

d Cratis itaque imp.

e Memphin versus nauigantì, iuxta ipsas pyramidas est cursus, *id est tenetur, uel dirigitur.* at ne hic quidẽ est *ita*, sed *est alius* iuxta ac.

f Sed fieri potest vt aliquis alius Archãder fuerit: non tamen AEgyptiũ est hoc nomen.

g Aggessisse Memphin. fluuium enim totum præterlabi solitum montem sabulosum Libyã versus: Menem autem supra stadia circiter cẽtum à Mẽphi, sinu qui meridiem versus fereba tur obstructo, aref. pr.

h Quum ea pars à qua fluuium arcuerat, continens facta esset, *uel terrestris*, ibi ab e.

i Nam quum domum cõderet, specũ subterraneum & eum quidem valde longũ excauasse, vt ipsa quidem dicebat, mente autem aliud machinatam esse. & conuocat. Vt *legatur* κατασκάψασα, *nõ* καὶ ταῦτα.

k Sese cõiecisset in domum cinere plenã, quò imp.

l *Hunc locum Badæus ita uertit*, Primum omnium regum longis nauibus Arabicum sinum præteruectũ, & populos rubri maris accolas in potestatẽ suam redegisse: indéque retro iisdem vestigiis reuersum, & coactis ingentibus copiis transgressum in continentem infesto exercitu obuias vbique gentes subegisse: Quascunque autem erat nactus gentes strenuas, & pro libertate tuenda acriter ac percupidè dimicãtes, per horũ ille regiones stelas, *id est cippos lapideos* statuebat, literis significantes ipsius regis nomen & patriam, & vt copiis eos propriis ac viribus subegerat. Quorum verò vrbes nullo negotio aut incruẽto certamine ce-

piſſet, apud hos itidē vt apud illos qui ſtrenuitatis ſpecimen edideranr, cippos quoque ſtatuebat, atque eo amplius muliebria genitalia adſculpebat, ſignificare volēs eos ignauos eſſe. Bud.

a Deinceps pro cō perto dicere non poſſum an ipſe r.

aa Ipſe partim ex hoc

b Sed ex iſtis magis, quòd ſoli &c.

c Et in eo iſtos AEgyptiorum conſuetudinem ſequutos conſtat.

d Elaborant. *Vel, Apparant. Gall. accouſtrent.*

e Per ſingulas regiones.

f Hic quidem non declaratur, ſed alibi declaratum eſt.

g Quum in reditu Daphnas Peluſias veniſſet.

h Et per imprudētiam fecerunt vt AEgyptus pr.e.& pl.agendis vbique idonea, cō moditate iſta careret. Nam, &c.

i Et varias formas, *uel uaria diuerticula* habentes. Regionem autem idcirco rex incidit vt ciuitat. *Hic pro Ἔσας legit ἅπας.*

Europam tranſgreſſus, Scythas ſubegit & Thraces: ad quos vſque & non vlterius mihi videtur AEgyptius exercitus peruenisſe, quoniam in iſtorum terra tituli, non vltra, poſiti apparēt. Hinc digreſſus retro abiit, & poſteaquam ad Phaſin ſubſedit, [a] quid deinceps, non habeo quod dicam, an ipſe rex Seſoſtris, diuiſo ſuo exercitu, aliquantulum copiarum reliquerit ad eam regionem incolēdam, an aliqui militum pertæſi peregrinationis, circa fluuium Phaſin ſubſtiterint. Nam Colchi videntur AEgyptii eſſe, quod ipſe prius notum quàm ex aliis auditū refero. Cuius rei quum mihi cupido inceſſiſſet vt vtroſque percontarer, magis Colchi reminiſcebātur AEgyptiorum, quàm AEgyptii Colchorum. Dicebāt autem AEgyptii ſe opinari Colchos è Seſoſtris eſſe exercitu. [aa] Ipſe autē ex hoc coniecturam capiebam, quòd atro colore ſunt & criſpo capillo (tametſi hoc pro nihilo putari poſſet, quum & alii ſint huiuſcemodi) [b] ſed quòd iſti præcipuè. Præterea quòd ſoli omnium hominum Colchi & AEgyptii & AEthiopes ab initio ſtatim pudenda circuncidūt. Nam & Phœnices & Syrii, qui ſunt in Palæſtina, didiciſſe id ab AEgyptiis & ipſi confitentur. Syrii verò qui fluuium Thermodontem & Parthenium accolunt, & horum contermini Macrones, à Colchis ſe nuper didiciſſe aiunt. Hi enim ex hominibus ſoli ſunt qui circunciduntur: [c] & in hoc faciendo, agnoſcuntur AEgyptii eſſe. AEgyptii verò atque AEthiopes, non queo dicere vtri ab vtris didicerint. nam videtur eſſe perantiquum. Sed quòd ex AEgypto, quum illic commercium haberent, didicerint, magnum mihi fit hoc teſtimonium: quòd hi Phœnices qui cum Græcis commercium habent, non amplius circa virilia imitantur AEgyptios, nec eorum qui naſcuntur, virilia circuncidunt. Agedum & aliud de Colchis dicam, in quo ſint ſimiles AEgyptiorum. Hi ſoli atque AEgyptii linum eadem ratione [d] operantur: omníſque vtrorunque vita pariter & lingua ſimilis eſt. Linum autem Colchicum à Græcis Sardonicum appellatur, quū illud quod ab AEgypto venit, appelletur AEgyptiacum. Titulorum quos Seſoſtris rex AEgypti [e] regionatim erexit, pleriq; iam incolumes non extant. quoſdam in Syria Palæſtina ipſe vidi inſcriptos, tum quibus dixi literis, tum muliebribus genitalibus. Circa Ioniam quoque duæ huius viri figuræ viſuntur in petris inciſæ: vna quidem quâ ex Epheſo in Phocæam itur, altera verò, quâ è Sardibus Smyrnam verſus. In quarum vtraque inſculptus eſt vir magnitudine quinûm palmorum, dextra ſpiculum tenens: ſiniſtra arcus, cæterámque item armaturam & AEgyptiacam & AEthiopicam geſtans: & ex altero ad alterum humerum eūtes ſacræ literæ AEgyptiacæ ſunt inſculptæ in hæc verba, HANC EGO REGIONEM MEIS OBTINVI HVMERIS. Quis tamen aut cuias fuerit, [f] ab hac parte non indicant, ſed ab altera. Ea quidam conſpicati, Memnonis imaginem eſſe coniectant, multùm à veritate deficientes. Hunc igitur Seſoſtrin AEgyptium ſacerdotes dicebant, redeuntem, multóſque mortales earum gentium ac regionum quas ſubegerat, reportantem, eundem, [g] poſteaquam ad Daphnas Peluſias ſe receperat, fuiſſe à fratre, quem AEgypto præfecerat, vnà cum liberis inuitatum: & quum ille domum exterius materia circumſtipaſſet, ſtruémque incendiſſet, re hūc intellecta extemplo cum vxore deliberaſſe, (nam & vxorem ſecum duxerat) & ea ſuadente vt duos è ſex liberis ſuper ardentem pyram extendens pontem faceret, ſuper quos ipſi tranſeuntes euaderent, ita feciſſe: & duobus filiis ita incenſis, cæteros vnà cum patre fuiſſe ſeruatos. Seſoſtrin in AEgyptum reuerſum, vltionem de fratre ſumpſiſſe: quam verò multitudinem è terris in poteſtatem redactis abduxerat, ea vſum in hæc fuiſſe. Nempe iſti fuerunt qui ſub hoc rege immenſæ magnitudinis lapides in templum Vulcani portatos pertraxerunt, quíque ad diuortia aquarum, quæ nunc in AEgypto ſunt, cuncta effodienda ſunt adacti, [h] quia inuiti faciebant vt AEgyptum, prius equis & plauſtris agendis vbique idoneam, redderēt non idoneam. Nam ab eo tempore AEgyptus, quæ omnis plana eſt, tamen inequitabilis & plauſtris inhabilis extitit, propter multiplices foſſas [i] vniuerſa loca occupantes: quas ideo rex fodiendas putauit, vt ciuitates quæ non accolerent flumen, ſed in medio AEgypti eſſent, refluēte flumine non laborarēt penuria aquæ ad potādum, ſed ea ſuppeditaretur è puteis. Hac de cauſa AEgyptus interciſa eſt, & ab hoc rege, vt dicebant, in omnes AEgyptios diſpartita, ſoli quadrati æqua portione viritim per ſortem data: atque hinc prouentus inſtituti, impoſita certa pēſione, quam illi quotannis ſoluerent. Quòd ſi cuius portionem alluuione flumen decurtaſſet, is adiēs regem, rei quæ contigerat certiorem faciebat. réxque ad prædium inſpiciendum mittebat qui metirentur quanto deterius factum eſſet, vt ex reſiduo proportione taxatum vectigal penderetur: atque hinc geometria orta videtur in Græciam tranſcen-

diſſe. Nam polum & gnomonem, *id eſt normam*, & duodecim diei partes à Babyloniis Græci didicerunt. Solus hic AEgyptius rex imperio potitus eſt AEthiopiæ: monumentum quoque ſui reliquit ante ædem Vulcani, lapideas ſtatuas, duas quidem tricenûm, vnam ſuam, alteram vxoris: quatuor autem, vicenûm cubitorum, totidem filiorum. Huic ſtatuæ longo pòſt tempore quũ Darii Perſæ ſtatua anteponeretur, non tulit id ſacerdos Vulcani, negans Darium tales res geſſiſſe quales geſſiſſet Seſoſtris AEgyptius: quippe qui cum alias nationes nõ pauciores quàm Darius, tum verò Scythas ſubegiſſet: eóque iniquum eſſe huius ante illius ſiſti donaria, qui rebus geſtis non eſſet illum ſupergreſſus. Hæc loquuto ſacerdoti tamen ignouiſſe Darium ferunt. Defuncto Seſoſtre, regnum ſuſcepiſſe Pheronem eius filium aiebant, & hunc nullam ſumpſiſſe expeditionem, ſed ei contigiſſe vt lumini bus caperetur. idque hac de cauſa: Quum flumen eo tempore copioſiſſimum manaret, ita vt ſupra decem & octo cubitos rura tranſcenderet, vento ingruente, qui fluctus cieret, ferunt hunc regem [b] facinus admiſiſſe, quòd ſumptum ſpiculum in medios fluminis vortices contorſerit: ſtatímque laboraſſe ex oculis, ac viſum amiſiſſe, decennióque cæcum fuiſſe. Vndecimo autem anno ex vrbe Buti ei oraculum aduenisſe, iam exactum eſſe tẽpus [c] calamitatis: viſúmque ei rediturum, ſi oculos abluiſſet lotio mulieris quæ ad ſuum ſolius virum acceſſiſſet, aliorum virorum expers. Eum ergo ante omnia vrinam vxoris expertum, quum nihil amplius cerneret, cæterarum deinceps vrinam expertum, tandem vidiſſe. Túmque omnes mulieres quas fuiſſet expertus (præter eam cuius lotio lotus viſum recepiſſet) vnam in vrbem coegiſſe, quæ ἐρυθρὴ βῶλος, *id eſt rubra gleba*, dicitur, & eas illic coactas cum ipſa vrbe omnes concremaſſe: & eam cuius lotio lotus viſum recepiſſet, vxorem duxiſſe. Ergo ea clade liberatus cum alia in aliis templis donaria poſuit, omnia memoratu digna, tum maximè memorabilia, ac ſpectaculo digna in templo Solis, gemina ſaxa, quos obelos vocant, *à figura ueru*, centenûm cubitorum lõgitudinis, octonûm latitudinis. Huic in regno ſucceſſiſſe aiebant virum Memphiten cui nomen eſſet lingua Græca Proteus. cuius nũc apud Memphin viſitur fanũ, decorũ ſanè ac valde adornatum, ad auſtralem partem templi Vulcani poſitum, circunquaque Phœnicibus Tyriis habitantibus: qui locus omnis caſtra Tyriorum appellatur. In hoc fano Protei eſt ædes quæ vocatur Veneris hoſpitæ: quam coniicio eſſe Helenæ Tyndari filiæ: tum quia apud Proteum fuiſſe diuerſatam audiui, tum etiam quòd cognomine Veneris hoſpitæ appellatum eſt. Nam quæcunque ſunt alterius Veneris templa, neutiquam hoſpitæ appellantur. Et ſanè percõtanti mihi ſacerdotes de Helena, referebant ita rem eſſe geſtam: Alexandrum, rapta è Sparta Helena, quum renauigaret domum, in mari AEgæo ventis curſu excuſſum in AEgyptiacum pelagus: atque illinc, non remittentibus flatibus appulſum, in AEgyptum, ad oſtium Nili quod vocatur Canobicum, atque ad Taricheas. Erat in eo littore, Herculis tẽplũ, quod nunc quoque eſt: ad quod ſiquis cuiuſcunque hominis ſeruus confugiens capiat ſacras notas, ſeſe deo tradens, eum nefas eſt tangere. Quæ ſanctio ad meam vſque ætatem prorſus immutata perſeuerauit. Eam templi legem mancipia Alexãdri quum audiſſent, ab eo profugerunt: aſſidentéſque deo ſupplices, Alexandrum inſimulabant, eum deſtructum volentes: rémque omnem exponebant vt circa Helenam geſta erat, & illatam Menelao iniuriam. Inſimulabant autem de his apud ſacerdotes & apud huius oſtii Nili præfectum, nomine Thonin. His auditis, Thonis quamraptiſſimè Memphin ad Proteum mittit hæc nunciatum, his verbis: „ Peregrinus quidã venit genere Teucer, qui rem nefariã in Græcia perpetrauit: „ quippe ſeduxit hoſpitis vxorẽ, quam ſecum ducẽs cum multis admodum opibus, „ in tuam terram ventis appulſus eſt: vtrúm ne ſinemus eum abire impunem, an ea „ quæ attulit ſecum eripiemus? Ad hæc remiſit Proteus qui diceret, Virum iſtum, vn „ decunque is ſit, qui rem nefariam in hoſpitem ſuum perpetrauit, comprehenſum ad me deducite, vt quídnam dicturus ſit ſciam. Hoc vbi accepit Thonis, Alexandrum comprehendit, nauéſque eius diſtinet: dehinc illum Helenámque cum opibus, atque etiam [d] ſeruos Memphin ducit. Quibus omnibus repræſentatis, Proteus percontatus eſt Alexandrum quiſnam eſſet, & vnde cum nauibus profectus. Alexander illi & genus ſuum commemorauit, & patriæ nomen, & vnde nauigaſſet, & quó. Sed interrogante Proteo vnde Helenam accepiſſet, titubanté in loquendo ac [e] tergiuerſantem coarguebant ii qui fuerant ſupplices, exponentes omnia quæ in ſcelere admittendo geſta eſſent. Tandem Proteus apud eos hanc ſententiam „ tulit, inquiens, Ego, niſi magni intereſſe arbitrarer de nullo peregrino ſupplicium

a *Hæc adde poſt* ſubegiſſet, Darium autem Scythas vincere non potuiſſe. ideóque in.

b Proteruitate quadam ſumpt.

c Pœnæ qua multaretur.

d Supplices, ἱκέτας, *pro quo hic legit* αἰκάτας.

e *Ad verbum*, Non dicentem veritatem.

capitis ſumere, ad terram meam ventis appulſo, ſupplicium pro Græco illo de te ſu merem. [a] omnium hoſpitum deterrime, ſceleſtiſſimum facinus admiſiſti, à tuo ipſius hoſpite erepta vxore: [b] neque his contentus, cum ea abiſti. Ac ne his quidem ſatis habens, compilata hoſpitis domo veniſti. Itaque quoniam magni mométi eſſe duco necare hoſpitem, mulierem hanc atque opes tibi vt abducas non ſinam, ſed ego hæc Græco hoſpiti reſeruabo, dum ille ipſe conſtituerit venire ad iſta reportanda. Tibi verò ipſi, tuiſque conuectoribus, vt è mea terra in aliam triduo trāſfretetis præcipio, alioqui vos pro hoſtibus perſequuturus. Hūc Helenę ad Protea aduétum fuiſſe ſacerdotes referebant. Quam famam videtur mihi & Homerus accepiſſe, ſed quia non perinde decora res erat in carmine, alio loquendi modo eſt vſus, in quem tranſtulit, declarans ſe hunc famæ ſermonem notum habuiſſe. Id manifeſtum eſt ex eo quòd in Iliade facit mētionem eiuſdem erroris Alexandri: nec vſquam alibi retractat, Alexándrū abducētem Helenam, cum alibi fuiſſe errabundum, tū etiam Sidonem Phœniciæ applicuiſſe. Meminit enim huius rei in laudanda virtute Diomedis, ita verſibus inquiens,

Iliad. ζ.

Picturata inerant ibi pallia, opus mulierum
Sidonidum, quas ipſe Paris formoſus ab vrbe
Sidonia duxit, ſulcans freta lata carinis,
Quum retulit magnis Helenam natalibus ortam.

Meminit quoque in Odyſſea his verſibus,

Odyſſ. δ.

Hoc habuit Ioue nata probum præſenſque venenum,
Quod Polydamna ſibi Thonis donauerat vxor:
AEgypti quæ terra ferax fert plurima mixtim,
Multa quidem proba, multa autem damnoſa venena.

Hæc quoque alia ad Telemachum Menelaus inquit,

Odyſſ. δ.

Huc etiam AEgypto dii me tenuere reuerti
Conantem, quibus haud tuleram ſolennia ſacra.

In his carminibus fatetur Homerus ſe noſſe errationē Alexādri in AEgyptum. Eſt enim Syria AEgypto contermina, & Phœnices (quorum Sidon eſt) in Syria incolunt. Itaque cum hi verſus, tum verò hic locus, non minimùm, imò maximè probant Cyprios verſus, non Homeri, ſed cuiuſpiam alterius eſſe: in quibus dicitur Alexander ex Sparta Helenam ducens, triduo Ilium perueniſſe, ſecundo vento vſus ac tranquillo mari: quum in Iliade dicat illum, quum Helenam duceret, errāſſe. Sed Homerus & Cypria carmina valeant. Cæterùm, nunquid Græci vana quæ circa Ilium geſta memorarent nécne, percontanti mihi, ſacerdotes ita reſpondebant, ſe cognouiſſe ex ipſo Menelao, rapta Helena magnas Græcorū copias auxilio veniſſe Menelao in regionem Teuciam: quæ in terram egreſſæ, locóque communito, miſerunt Ilium legatos, cúmque eis & ipſum Menelaum iſſe. Hos, poſtquam ingreſſi ſunt mœnia, tum Helenam, [c] opéſque quas Alexander furto aſportaſſet, repoſciſſe, tum iniuriæ ſatiſfactionem. Teucros autem tunc eadem narraſſe, deinde & iuratos negaſſe habere ſe Helenam atque opes de quibus arguerentur, ſed ea in AEgypto eſſe omnia: neque ſe iure reatum ſuſtinere earum rerum quas Proteus AEgyptius rex teneret: Græcos, quum ſe ab illis derideri arbitrarentur, ita obſediſſe Ilium, donec expugnauerunt. Vrbe capta, quum Helena non appareret, & eandem orationem quam prius audirent Græci: ita demum habita prioribus verbis fide, ipſum Menelaum ad Proteum mittunt. Hic vbi ad AEgyptum peruenit, & Memphin appulit, expoſita rei geſtæ veritate, honorificentiſſimè hoſpitio exceptus, Helenam malorum immunem recepit, & inſuper omnes [d] pecunias ſuas. Et quum hæc aſſe quutus eſſet Menelaus, tamen iniurius in AEgyptios extitit. nam quum proficiſci conaretur, nec per ventos poſſet, idque iam diu, rem nefariam excogitauit. Sumptis enim duobus pueris quorundam indigenarum filiis, exectíſque, haruſpicinam fecit. Quod vbi eum feciſſe reſcitum eſt, inuiſus & exagitatus [e] fuga in inſulas Africæ obiacentes. Eò poſteaquam ſe contulit, nihil amplius quod referrent AEgyptii habebant. Atque horum alia ſeſe ex hiſtoriis noſſe dicebant, alia vt apud ipſos geſta, ſeſe magis habere comperta. Et hæc quidem aiebant AEgyptiorum ſacerdotes. Ego verò [f] ad ea quæ de Helena commemorata ſunt, & ipſe adiicio hoc coniecturæ, Si intra Ilium fuiſſet Helena, vtique fuiſſet Græcis tradita, ſiue volente Alexandro ſiue inuito. Neque enim ita deſipiebat Priamus, aut alii eius propinqui, vt ſuis ac liberorum corporibus, atque etiam vrbe periclitari vellent, quò Alexander Helenæ contubernio potiretur. Quòd ſi inter initia ita ſenſiſſent, tamen, poſteaquam

a Qui (ὁ omnium hominum deterrime) hoſpitio exceptus, ſceleſtiſſ. At *hic pro* ξεινίων *legit* ξείνων, *iungens cum* αἰδρῶν, *& omittens* τυχών.

b Neque verò tibi ſatis fuit cum illa rem habuiſſe, ſed etiā ſublata illa abiiſti. Ac ne his quidem contentus, direpta hoſp. *Poteſt & aliter exponi* αἰτιώσας.

c Vel, Réſque.

d Vel, Res ſuas.

e Nauibus in Libyam profugit. Inde quónam iter conuerterit, nihil ampl. *Hic interpr. pro* πνοὰς *legit* νησους.

f Et ipſe aſſentior iis quæ de Hel. &c. his adiectis, Si, &c.

cum multi aliorum Troianorum, tum verò Priami filiorum duo trésue aut plures perierant cum Græcis prælíantes, ſiquid referentibus credi verſificatoribus debet: hæc, inquam, omnia quum contigiſſent, ego crediderim Priamum, vel ſi ipſe in contubernio Helenam habuiſſet, Achæis redditurum fuiſſe, cupiditate præſentia mala deuitandi. Neque verò regnum ad Alexandrum erat peruenturum, vt iam ſub eo res eſſent, ſeniore Priamo, quum Hector & natu maior & virtute præſtãtior quàm ille, regnum eſſet defuncto Priamo ſuſcepturus: quem haudquaquam decuiſſet fratri iniuſtè agenti indulgere, quum præſertim tãta mala propter eum, tum priuatim ipſi, tum cæteris Troianis omnibus euenirent. Sed nec poterant reddere Helenam, nec verum dicentibus eis Græci fidem habebant, numine (vt quod ſentio dicam) diſponente, vt funditus euerſi planum facerent hominibus, magnarum iniuriarum magnas à diis eſſe vltiones. Et hæc quidẽ, [a] vt mihi videntur dicta ſunt.

Protei autem regnum dicebant ſuſcepiſſe Rhampſinitum, qui [b] memoriam ſui reliquit veſtibula ab occaſu ſpectantia templum Vulcani, & eregione veſtibulorum ſtatuit duo ſimulacra quinũm & vicenũm cubitorum longitudinis: quorum quod aquilonem ſpectat, [c] id AEſtatem: quod auſtrum, id Hyemem AEgyptii vocant, præpoſterè facientes. Huic regi ingentem etiam pecuniarum vim fuiſſe, quam nemo regum qui deinceps ſcripti ſunt, ſuperare potuerit, ac ne proximè quidem accedere. Et quum in tuto eam pecuniam collocare vellet, ædificium extruxiſſe lapideum, cuius parietum vnus in exteriorem ædium partem pertingebat. ſed ſtructorem inſidiantem hoc fuiſſe machinatum: Is vnum è lapidibus ita ſtruxit vt è pariete facilè tolli à duobus viris atque adeo ab vno poſſet. AEdificio abſoluto, regem in eo pecuniam repoſuiſſe: interiecto tempore, ſtructorem illum, quũ eſſet vita exceſſurus, vocaſſe ad ſe filios (nam duos huic fuiſſe) eiſque narraſſe, ſe illis proſpiciẽtem, vt affluenter vitam degerent, aſtutè ædificaſſe regis ærarium: [d] denique omnia illis expoſuiſſe planè, menſuráſque ad lapidem amouendum docuiſſe, ac dixiſſe, illos hæc obſeruantes, regii ærarii quæſtores fore. Patre vita functo, haud in longum filios rem diſtuliſſe. noctu enim ad regiam accedentes, lapidẽ ædificii inuentum nullo negotio amouiſſe, multúmque pecuniæ expilaſſe. Quum autem rex fortè fuiſſet ædificium ingreſſus, viderétque vaſa nummorum imminuta, obſtupuiſſe: nec habuiſſe quem inſimularet, quum & ſigna ſalua & ædificium obſeratum eſſet. Vbi autem iterum ac tertiò aperiẽti minor aſſiduè pecunia [e] apparebat, hoc feciſſe, ne fures cum furto abirent: Laqueos faciendos curaſſe, & eos circa vaſa in quibus pecuniæ inerant collocaſſe: fures, quemadmodum ſuperiori tempore, quum veniſſent, & alter eorum penetrans ad vas recta perrexiſſet, cum fuiſſe laqueo retentum: & vbi agnouit quo in malo eſſet, protinus fratrem vocaſſe, & præſentis cõditionis ſuæ certiorem feciſſe: iuſſiſſéq; vt quamcelerrimè introgreſſus ſibi caput abſcinderet: ne ipſe conſpectus agnitúſque quis eſſet, etiam illum vita perderet. Qui quum viſus eſſet probè dicere, fratrem ei obſequentem ita feciſſe: & adaptato lapide domum abiſſe, fratris caput aſportantem. Vbi dies illuxit, ingreſſum in ædificium regem expauiſſe, cernentem corpus furis in laqueo ſine capite, & ædificium incorruptum, nullúmque neque ingreſſum neque egreſſum habens. Ita abiſſe, atque ita faciendum ſtatuiſſe vt furis cadauer è muro ſuſpenderet: cuſtodéſque illic appoſuiſſe, iuſſos vt ſiquem plorantem aut miſerantem animaduertiſſent, eum ad ſe perducerent. Suſpenſo cadauere matrem indignè tuliſſe, alloquutámque filium qui ſupererat, imperaſſe vt quacunque ratione machinari poſſet, corpus fratris reſolueret aſportarétque: id ſi negligeret, minatam ſe regem eſſe adituram ad eum indicándũ quòd pecunias regias haberet. Aduerſus hanc quum filius multa verba faceret, nec perſuaderet, quòd illa rem grauiter accipiebat, eum talem rem fuiſſe commentum: Inſtratis aſinis vtres vino plenos impoſuiſſe: & poſtquam agendo aſinos iuxta cuſtodes fuit ante ſuſpenſum cadauer, [f] reuulſis ligaculis, duos trésue pedes reſoluiſſe: & quũ vinum profluueret, tum caput cædentem, veheméter vociferatũ eſſe, tãquam neſcientem ad quem prius aſinorum ſe conuerteret. Cuſtodes quum multum vini profluere viderent, concurriſſe cum vaſis in viam: & id quod profluueret lucrifacientes comportaſſe. Iſtum ſimulata iracundia omnibus maledixiſſe, aliquantóque pòſt illis conſolantibus, finxiſſe ſe mitigatum, & ab iraſcendo deſiſſe. Tandem ſeduxiſſe è via aſinos atque inſtruxiſſe: & quum plura verba inter eos fierent, & quidam faceto dicto hominem laceſſeret, vt riſum eliceret, donaſſe illis vnum ex vtribus. Atque eos illic, vt erant diſcumbentes, potare conſtituiſſe, prehenſantes hominem ac iubentes vt ſecum ad compotandum maneret: atque iſtum obſequutum

a Ex opinione mea d.

b Monimenta.

Hiſtoria de aſtutiſſimo quodam fure.

c Id AEſtatem vocant, & eum quidem adorant atque beneficiis proſequũtur: ei autem qui ad notum eſt, & Hyems vocatur, cõtraria iſtis faciunt.

d Denique quum illis omnia quæ ad lapidem amouendum pertinerent, apertè ex poſuiſſet, eius menſuram dediſſe, ac fore dixiſſe vt ſi hæc obſeruarent, regii ær.

e Apparebat (nam fures non deſinere diripere) ipſum hæc feciſſe. Laqueos, &c. Vel (*vtpote furibus aſſiduè diripientibus*)

f Detractis vtrium duobus aut tribus peronibus, *ſeu ſacculis*, reſoluiſſe illos laxatis vinculis.

remanſiſſe: & quum inter potãdum comiter acciperetur, donaſſe inſuper alterum vtrem. Ita ſe vino ingurgitantes cuſtodes, admodũ temulentos eſſe factos, ſomnóque oppreſſos, ibidem vbi potauerant obdormiſſe. Iſtum, vbi multum noctis erat, tunc corpus fratris diſſoluiſſe, & cuſtodum malas dextras in contumeliam deraſiſſe, & aſinos impoſito cadauere domum verſus agitaſſe, exequutúmque imperia matris. Regem, vbi ei renuntiatum eſt furem cadauer ſurripuiſſe, acerbè tuliſſe: & quũ vellet quoquomodo inuenire quiſnam eſſet iſta machinatus, hoc feciſſe, quod apud me caret fide: Filiam ſuam domi proſtituiſſe, iuſſam omnes indifferenter excipere: ſed priuſquam coirent, adigere ad ſibi dicendum quidnam in vita eſſet actum à ſe ſolertiſſimum ac ſceleſtiſſimum: & qui narraret quæ circa furem acta eſſent, eum comprehenderet, neque exire permitteret. Quum itaque filia patris imperia faceret, furem, [a] quòd audiſſet quamobrem iſta fierent, cupiẽtem euadere verſutiam regis, hoc egiſſe: Recentis mortui amputatam ex humero manum ſub pallio ferentem iſſe, atque ingreſſum ad filiam regis, quũ interrogatus eſſet eadem quæ cæteri, enarraſſe, hoc ſe ſceleſtiſſimũ perpetraſſe, quòd fratris in ærario regis laqueo capti caput amputaſſet: ſolertiſſimũ autem, quòd cadauer fratris ſuſpenſum reſoluiſſet, cuſtodibus prius ebriis factis. Illam, quum hæc audiſſet, manum in hunc inieciſſe, eíque furem in tenebris manum mortui porrexiſſe. Quam mulier quum apprehendiſſet, manum ſe huius tenere rata, iſtum per fores ſe proripuiſſe, muliere deluſa. Poſtquam & hæc renuntiata ſunt regi, ſtuporem incuſſiſſe tum aſtutiam, tum audaciam hominis. Ad extremum dimiſſis per omnes vrbes nuntiis, regem edixiſſe, non modò veniam ſed etiam magna munera manere furem, ſi in conſpectum ipſius veniret: ita furem, fide habita, ad eum veniſſe: eíque Rhampſinitum, magna viri admiratione ductum, filiam ſuam collocaſſe, tãquam ex omnibus mortalibus plurima ſcienti. Nam AEgyptios quidem cæteris, hunc autem AEgyptiis antecellere. Poſt hæc aiebant regẽ hunc deſcẽdiſſe viuum ſub terram, eò vbi Græci opinantur ſedes infernas eſſe, & ibi cum Cerere alea luſiſſe: & aliquando victorem, aliquando victum fuiſſe: & ſurſum iterum fuiſſe reuerſum, munus ab ea obtinente mantile aureum. Quod tempus à Rhampſiniti deſcenſu ad reditum, dicebant feriatum eſſe apud AEgyptios. Idque ego ad meam memoriam ſcio obſeruatum. Verùm [b] an ob id ſic feriati ſint AEgyptii, aſſerere nõ poſſum: ſed ſacerdotes pallium quoddam, quod intra vnum diem detexuerunt, vni ex ſuis induere, & oculos mitra obducere: quem geſtantem pallium vbi in viam deduxerunt quæ fert ad Cereris templum, ipſos redire illo relicto. Hunc autem ſacerdotem oculos velatos habentem aiunt à geminis lupis agi ad Cereris templum, quod ab vrbe viginti ſtadia abeſt: & rurſus à templo in eundem locum à lupis reduci. [c] Quæ ab AEgyptiis referuntur, cuicunque credibilia videntur, is eis vtatur. mihi autem in omni ſermone conſtitutum eſt ea ſcribere quæ auditu cognoui. Inferorum principatũ tenere Cererem & Liberum AEgyptii aiunt. Hi denique primi extiterunt qui dicerent animam hominis eſſe immortalem, quæ de mortuo corpore ſubinde in aliud atque aliud corpus, vt quodque gigneretur, immigraret. Atque vbi per omnia ſe circumtuliſſet, terreſtria, marina, volucria, rurſus in aliquod hominis corpus genitum intreire. atque hunc ab ea circuitum fieri intra annorum tria millia. Hanc rationem ſunt è Græcis qui vſurpauerint tanquam ſuam ipſorum, alii prius, alii poſterius. quorum ego nomina ſciens, non duco ſcribenda. Ad Rhampſinitum vſq; regem aiebant in AEgypto viguiſſe ſanè [d] ius omne. Poſt hunc autem, qui in regno ſucceſſit Cheopem in omne flagitium fuiſſe prolapſum. Omnibus nanque eum templis obſeratis, ante omnia AEgyptiis ne ſacrificarent interdixiſſe. Deinde iuſſiſſe vt in ſuis ipſius operibus exercerentur: aliis, vt ex lapidicinis Arabici montis ſaxa exciperent, & illinc ad Nilum vſque protraherent: aliis, vt tranſmiſſo flumine, illa acciperent, & ad montem qui dicitur Libycus traherẽt. Faciebant autem opus circiter decem hominum myriades, *id eſt centum millia*, ternis ſemper menſibus ſingulæ. In ea via populus dum trahendis ſaxis atteritur, decem ne tempus triuit, quod non multo minoris operis mihi videtur quàm pyramidem extruxiſſe. Cuius longitudo eſt quinque ſtadiorum, latitudo decem paſſuum: [e] altitudo (vbi maxima eſt) octo paſſuum, lapide polito & animalibus inſculpto. In hac decem annos fuiſſe conſumptos, & in ſubterraneis ædibus in tumulo, ſupra quem pyramides ſtant, quas fecit ſibi pro ſepulchro, in inſula intromiſſo per foſſam Nilo. Verùm in pyramide hac annos viginti abſumptos: cuius ſingulæ frontes (nam eſt formæ quadratæ) ſunt [f] octogenûm iugerum pari altitudine, ſaxis dolatis decentiſſiméque coagmentatis, quorum

a *Vel*, Qui intelligeret.

b An ob id, an ob aliud quippiã ſic feriẽtur AEgyptii, aſſerere non poſſum. Sacerdotes autem pallium quoddam eo ipſo die contextum vni ex ſuis induũt, & oculos mitra obducunt: quem geſt. pall. vbi in v. dedux. q. f. ad C. templũ, ipſi redeunt illo relicto.

c Et hæc quidem tum ab AEgyptiis relata ſunt, quæ cuic. cr. vid. is eis vtatur. Mihi autem toto hoc opere, *vel tota hac narratione*, conſtitut.

d Omnem legum æquitatem, &c.

e Altitudo autem, qua parte eſt altior ſe ipſa. *Sic ad verbum. Intelligit autem faſtigium ipſius pyramidis. Gall. La pointe, vel, l'eguille.*

f Octogenûm pedum.

quorum nullum eſt minus triginta pedum. Fuit autē extructa hæc pyramis in ſpeciem graduum, quas quidam ſcalas, quidam arulas vocant. Poſteaquam eam principio talem feciſſent, attollebant reliquos lapides breuibus machinis è ligno factis, ex humo in primum ordinē graduum leuantes.[a] Vbi ſuper hunc gradū lapis erat, alteri machinæ imponebatur, quæ in ipſo primo gradu ſtabat. Ab hoc deinde in alterum ordinem trahebatur, ſuper alterā machinā. Nam quot ordines graduum, totidem machinæ erant, ſiue eandem machinam, quæ vna & facilis ad ferendum eſſet, transferebant ad ſingulos ordines, quoties ſaxum amoliebātur. [b]Dictum ſit à nobis de vtroque, quemadmodum refertur. Effecta ſunt igitur ita prima quæque ex pyramide, quæ erāt altiſſima: deinde gradatim ſequentia: nouiſſimè verò quæ ſolo ſunt iuncta & infima. In ipſa pyramide literæ AEgyptiacæ ſcriptæ, indicant quantū ſit erogatum in operarios pro [c]apio, cæpis, & alliis: quod interpres earum literarum (vt probè reminiſcor) aiebat in ſumma mille & ſexcēta talenta pecuniæ eſſe. Quod ſi ita ſe habet, quantum in alia credibile eſt fuiſſe conſumptum, vel in ferramenta, vel in cibos, vel [d]in veſtiarium operariorum? Atque per id quod dixi tempus opera extruebant. Alio item tempore (vt ego opinor) lapides exciderunt atque portarunt, & alio non exiguo ſubterraneam foſſam effecerunt. Propter quod eo flagitii deueniſſe Cheopem, vt pecunia defectus, filiam ſuam in quodam ædificio proſtituerit; imperans quantumcunque faceret quæſtum. (nō enim dicebatur quantum) eámque cum patris iuſſa feciſſe, tum verò priuatim de relinquenda ſui memoria cogitaſſe: itaque ſingulos ad ſe intrantes oraſſe vt ſibi ad opera ſingulos lapides donarent. Ex his lapidibus aiebant extructam fuiſſe pyramidem quæ ſtat in medio triū, in conſpectu pyramidis magnæ; cuius vnumquodque latus [e]ſeſquiiugerum eſt.

Quinquaginta annos regnaſſe hunc Cheopem AEgyptii dicebant, eóque defuncto accepiſſe regnum fratrem Chephrenem: & hunc eodem inſtituto vſum cum in aliis, tum verò in facienda pyramide, non tamen quæ ad magnitudinem fraternæ accederet. eas nanque & nos ſumus dimenſi. Nam ſubterranea non ſubſunt ædificia, neque per foſſam deriuatus in eam Nilus (quemadmodum in alteram) influit, ſed extructo aquæductu introrſum inſulam circumluit, in qua ſitum eſſe ipſum Cheopem aiunt. [f]Fulſiſſe tum ex AEthiopico lapide verſicolore primùm domum, quadraginta pedibus depreſſiorem altera, ſed habentem idem quod grande ædificium, magnitudinis. Stant autem ſuper eundem tumulum ambæ, centum ferè pedum celſitudinis. Porrò quinquaginta ſex annos regnaſſe Chephrenem aiebant. ita centum & ſex anni ſupputantur quibus AEgyptii in omni calamitate verſati ſunt, nec templa aperta, ſed ſemper fuerunt occluſa. Hos reges AEgyptii præ odio ne nominare quidem volunt, ſed eorum pyramidas vocant paſtoris Philitionis, qui eà tempeſtate pecudes per hæc loca paſcebat. Poſt hunc regnaſſe in AEgypto dicebant Mycerinum Cheopis filium, eúmque paterna peroſum facta, & templa reſeraſſe, & populo ad vltimum calamitatis afflicto feciſſe poteſtatem res agendi & ſacrificandi: quinetiam ſuper omnes reges iuſtitiam exercuiſſe. Quo nomine ex vniuerſis regibus hunc AEgyptii maximè prędicabant, tum ob alia quæ bene iudicabat, tum verò quòd conquerenti de ipſius ſententia, de ſuo donabat, vt indignationi hominis ſatisfaceret. Quum autem eſſet in ciues ita clemens Mycerinus, atque [g]ita ſtudioſus, principium ei malorum contigiſſe obitum filiæ, quæ domi vnica ſoboles erat. Qua clade ſupramodum dum doleret, vellétque filiam excellentiori aliquo genere ſepelire quàm cæteri, feciſſe ligneam bouem cauam, quam quum inauraſſet, in ea filiam ſepeliſſe defunctam. neque humo bos hæc condita eſt, ſed ad meam vſque memoriam in propatulo [h]fuit in vrbe Sai apud regiam, in conclaui quodam exornato poſita. Cui ſingulis diebus omnifarii odores, [i]inferuntur: noctibus autem perpetuò incenſa lucerna aſtat. In altero contiguo conclaui imagines ſtant concubinarum Mycerini, vt in vrbe Sai ſacerdotes aiebant. Stāt enim coloſſi, *id eſt grandia ſimulachra*, circiter viginti, è ligno fabricati, nudi plerique: qui quarum ſint mulierum non poſſum dicere, præterquam quæ narrantur. Sunt qui de hac boue & coloſſis hæc referant: Mycerinum amore filiæ ſuæ captum, vim ei intuliſſe: deinde illam quum præ mœrore ſe ſuſpendiſſet, patrem in hac boue ſepeliſſe: matrem autem manus miniſtrarum quæ filiam patri prodidiſſent, præciſſe: & nūc earum hæc eſſe ſimulachra eius mali quod viuæ paſſæ fuiſſent. Hæc (vt ego opinor) dicunt nugatores, vt alia, ita & de manibus coloſſorum: quippe quas ipſi vidimus temporis diuturnitate delapſas, quæ ad meam vſque ætatem ad pedes

a Atque prout in eā lapis attollebatur.

b Dictum enim ſit à nobis quod aiūt in vtranque partem.

c Raphano.

d Veſtem, *id eſt veſtitum*, operariorum, dum per id quod dixi tempus opera extruerent.

e Seſquiplethri ſpatiū habet. *Ad verbum, Seſquiplethrum eſt, id eſt, 150 patet pedes.*

f Primo autē ædificio ex lapide AEthiopico verſicolore ædificato, quadraginta pedibus infra, alteram ædificauit eadem magnitudine, magnæ contiguam. *ut legatur οἰκοδόμησε pro οἰκοδομῆς.*

g Ita ſe gereret.

h Extabat in vrbe, &c. *uel, uiſebatur.*

i Adolentur.

eorum ſtratæ viſebantur. Bos quoque cum cæterum corpus operta eſt Phœniceo pallio, tum verò ceruicem & caput craſſo admodum auro: cuius inter media cornua [a] circulus annexus ineſt, ſoli aſſimilatus. Neque ſtãs eſt bos, ſed in genua cubans, magnitudine quanta eſt grandis vacca viua. Effertur autem è conclaui quotannis: & poſtquam AEgyptii verberarunt deum quendam, quem in tali negotio non puto mihi nominandum, tunc & bouem in lucem proferunt. Aiunt enim eã oraſſe patrem Mycerinum, vt defuncta quotãnis ſemel ſolem intueretur. Huic regi, poſt calamitatem filiæ, ſecundo loco hæc accidiſſe: Ex vrbe Buti veniſſe oraculum, fore vt ſex omnino annos viueret, ſeptimo defunctum. Id hunc ægrè ferentem, viciſſim miſiſſe ad oraculum contumelioſas querimonias: quòd, quũ pater ſuus & patruus qui deorum immemores templa clauſerant, hominẽſque perdiderant, tãdiu vixiſſent, ipſe piè faciens tam citò foret vita defunctum. Rurſus ei veniſſe dicuntur ex oraculo reſponſa, eapropter ipſum properè vitam finiturum quòd non id faceret [b] quod deberet. Oportuiſſe enim AEgyptum centum quinquaginta annis affligi: idque duos qui ante eum fuiſſent reges didiciſſe, ipſum verò, nequaquam. Hæc vbi accepit Mycerinus, ſe iã à numinibus damnatũ, lucernas feciſſe permultas, quibus quum noctеſceret accenſis, potaret ac ſe oblectaret: neque diu neque noctu intermittentẽ quin per paludes pérque nemora vagaretur, [c] vtq; audiretur iuuenilibus in rebus ſtudioſiſſimè verſari. Hęc autem idcirco excogitarat, quòd vellet oraculum conuincere mendacii, vt duodecim pro ſex fierent anni, diebus factis ex noctibus. Pyramidem & hic reliquit longè minorem paterna, vicenis pedibus ex omni parte (nam eſt quadrangularis) breuiorem, [d] quæ eſt trium iugerum, AEthiopico ex lapide ad medium vſque. Hanc quidam Græcorum volunt eſſe Rhodopis mulieris proſtãtis, non rectè ſentientes: qui ne noſſe quidem videntur quænam fuerit Rhodopis de qua loquuntur. Neque enim talem pyramidem illa ſibi facere deſtinaſſet, in qua talentorum infinita (vt ſic dicam) millia conſumpta ſunt. Ad hæc, non iſtius ſed Amaſis regis tẽporibus Rhodopis floruit. Multis enim poſt hos reges annis qui iſtas pyramides reliquerũt, Rhodopis extitit, genere Thracia, ancilla Iadmonis Samii, ex vrbe Vulcani, conſerua AEſopi fabularum ſcriptoris ([e] nam & hic Iadmonis fuit) poſtquam is huic mulieri non minimum cordi fuit. Siquidem quum ſæpenumero Delphi ex oraculo pronuntiarent, ſiquis ſumere pœnas vellet [f] animæ AEſopi, alius nullus extitit qui ſumere vellet niſi Iadmonis ex filio nepos, alius Iadmonita & AEſopus Iadmonis fuit. Rhodopis autem in AEgyptum abiit, à Xãtho Samio tranſportata. Et quum eò ad quæſtum faciendum veniſſet, magna pecunia fuit redempta à Charaxo viro Mitylenæo, Scamandronymi filio, Sapphûs poematum conditricis fratre. Hunc in modum Rhodopis libertatem nacta eſt, & in AEgypto remanſit: gratioſãque vehementer effecta ingentes opes [g] comparauit, quæ Rhodopin tranſcenderent, non quæ ad talem pyramidem faciendam aſcenderent. [h] Ex quarum opum decima parte cuicunque etiam hoc volenti cognoſcere licet, non magnam ab illa pecuniam fuiſſe repoſitam. Quum enim optaret memoriã ſui in Græcia relinquere, fecit opus quod ab alio excogitatũ non eſt neque donatũ, ídque donauit in templo Delphico monumentum ſui. E decima enim ſuarum opum tot è ferro verua ad boues torrendos fecit, ad quot facienda ſufficeret decima ipſa: quæ Delphos miſit: quæ nunc quoque poſita ſunt cregione templi, poſt aram quam Chii donauerunt. Gaudent autem quodammodo in Naucrate proſtibula fieri gratioſa. nam hæc de qua mentio habetur, adeò nobilitata eſt fama, vt nemo Græcorũ non edidicerit Rhodopis nomen. Alterius quoque quæ poſterior fuit nomine Archidice, fama per Græciam celebris extitit, ſed minus quàm prioris: [i] cuius amore Charaxus inſaniens Mitylenẽ rediit, vt meminit Sappho, cõuitiis eum inſectata. & de Rhodope quidem hactenus. Poſt Mycerinũ autẽ AEgypti regẽ fuiſſe dicebant ſacerdotes Aſychin, eúmque feciſſe Vulcano porticum ad ſolem oriẽtem, longè pulcherrimã longéque maximã. [k] Habere enim vbique cũ figuras inſculptas, tum aliam infinitam ædificiorum ſpeciem. Illud verò maximum ab hoc rege fuiſſe factum, vt quum vehementer laboraretur ex ære alieno, legẽ hanc AEgyptiis promulgauerit, vt ita demum quis pecuniã mutuò acciperet, ſi cadauer patris pignori traderet. Hunc autem ad hanc legem adiciſſe, vt penes creditorem eſſet poteſtas omnis ſepulchri debitoris, vtque hæc irrogaretur mulcta pignus deponenti: cui, ſi diſſoluere æs alienũ recuſaret, fas non eſſet ſepeliri aut in paterno aut vllo in alio ſepulchro: ac ne alium quidem ex ſeipſo progenitorum ſepulturæ mandare. Hunc præterea regem ſuperiores antecellendi cupidum, reliquiſſe memoriam ſui

a Orbis eſt ſolis aureus aſſimilatus.

b Quod in fatis eſſet vt faceret.

c Et vbi intelligeret cœnacula eſſe commodiſſima.

d Trium plethrorum, *id eſt pedum* 300.

e Nã & hic Iadmonis fuit, vt hinc maximè oſtendit. Siq.

f *Id eſt uitæ, uel pro uita.*

g Comparauit, pro Rhodopes quidem cõditione, neque tamen ad potentiã tantã peruenit. *Vel ad tantũ regnũ. At Valla pro τυραννίδα legit πυραμίδα. Quam lectionem ſequendo (quæ & in aliquot uet. quibuſdam cod. habetur) ita uerte,* Sed non quæ tantæ pyramidis ſumptus ferre poſſet.

h Nam quũ ipſius opum decimam partẽ quiuis etiam nũc cernere poſsit, nõ eſt cur magnas ipſi opes tribuamus.

i Charaxus autem quum liberata Rhodope Mitylenẽ rediiſſet, Sappho verſibus ſuis illũ eſt valde inſectata.

k Habere enim cũ alias porticus, figuraſque bene ſculptas, & alias infinitas ædificiorum ſpecies, tum verò iſta longè plura. Hoc regnante quum non ſine magna difficultate pecunias alii cum aliis cõmunicarent, legem hanc AEgyptiis fuiſſe dicebãt, vt ita demum, &c. *Vt diſtinguatur poſt μάλιστα. ita tamen ut hæc uerba ad ſequentia referri poſſint. q. d. Iſta quæ ſequuntur: quamuis ſint ὀνῆτα, non ζώντα, aut ζῶσι.*

pyramidem lateritiam, inciſis lapidi literis in hæc verba, NE ME LAPIDEIS PYRAMIDIBVS [a]COMPARES, QVAE TANTVM ILLIS PRAECELLO QVANTVM IVPITER CAETERIS DIIS. NAM FVNDVM LACVS CONTO VERBERANTES, QVICQVID LVTI CONTO ADHAERESCEBAT, ID COLLIGENTES, [aa]ME COMPOSVERVNT, ET IN TALEM MENSVRAM REDEGERVNT, atque id demũ operis hunc regem edidiſſe. Poſt hunc regnaſſe cæcum quendam ex vrbe Anyſi, nomine Anyſin: atque eo regnante, excurriſſe in AEgyptum magna cum manu AEthiopum Sabacum regem: & quum cæcus hic fuga ſe in paluſtria proripuiſſet, illum regnaſſe in AEgypto quinquaginta annos: idque intra tempus iſta edidiſſe: Quoties AEgyptiorum quiſquam aliquid deliquiſſet, neminem voluiſſe morte afficere: ſed pro ſui quenque delicti magnitudine, damnare ad aggerendam certam menſuram aggerum intra vrbem vnde quiſque [b] incolentium erat. Atque ita vrbes ſunt etiam ſublimiores effectæ. nam primùm humus aggeſta fuerat ab iis qui ſub rege Seſoſtre riuos effoderant: iterum ſub rege AEthiope valde ſunt vrbes factæ excelſæ, cum cæteræ quæ in AEgypto ſunt, tum verò (vt mihi videtur) Bubaſtis vrbs, vbi præcipuè terra exaggerata. In qua vrbe templum eſt Bubaſtis, [c] quæ noſtra lingua dicitur Diana, omnium maximè memorabile. Quo etſi alia ſunt tum grandiora, tum ſumptuoſiora, nullum tamen eſt aſpectu iucundius. id ita ſe habet: Cætera præter acceſſum inſula eſt: cuius ad ingreſſum vſque duo è Nilo fluenta vicina currunt, nec confluunt, hinc atque illinc præterfluentia, centum vtrum que pedum latitudinis, arboribus inumbrata. Eius veſtibulum decem paſſibus ſublime eſt figuris ſenûm cubitorum adornatum. Id templum in media vrbe ſitum, vndique circumeuntium oculis ſubiicitur. nam quum vrbs ſit aggeſtu terræ ſublimis, templum quemadmodum à principio conditum, nec loco motum, pro ſpeculo eſt. illud [d] materia figuris exculpta ambit. Interius delubrum, ingenti proceriſſimarũ arborũ manu conſitarũ luco ambiente, in quo delubro ſtatua eſt. [e] Lõgitudo templi quoquouerſus vnius eſt ſtadii. Ab eius ingreſſu via per forum orientem verſus, quæ fert ad Mercurii templum, tria circiter ſtadia longitudinis & [f] quatuor iugerum latitudinis, ſtrata lapide eſt, vtrinque arboribus manu conſitis in cælum euntibus. Atque hunc quidem in modum templum habet. Verùm ſe ita ad extremum liberatos AEthiope referebant, quòd ille per quietem oblata ſibi viſione, fugæ ſe mandauerit. Viſus eſt ſibi videre quendam aſtantem, qui ſuaderet ipſi vt congregatos cunctos AEgypti ſacerdotes incideret medios. Hac eũ viſione conſpecta dixiſſe, videri ſibi deos demonſtrare hanc occaſionem, vt piaculo in ſacra commiſſo, aliquid cladis aut à diis aut ab hominibus acciperet: ſe verò nequaquã iſta facturum, ſed abiturum: quoniam exceſſiſſet iam tempus quod ipſi à diis vaticinatum eſſet, quouſque foret in AEgypto regnaturus. Etenim quum in AEthiopia ageret, oraculis quibus vtuntur AEthiopes, reſponderat deus, fore vt is in AEgypto quinquaginta regnaret annos. Id tempus quum exceſſiſſet, & viſo inſomnii perturbatus eſſet Sabacus, vltrò ex AEgypto conceſſit. Eo profecto ex AEgypto, rurſus cæcum è paluſtribus egreſſum accepiſſe imperium: vbi quinquaginta annos habitaſſe inſulam, cinere atque humo aggeſta. Nam vt quiſque AEgyptiorum iuſſus illuc ibat portans frumentum, ei mandabat vt clam AEthiope ad ſe dono etiam cinerem ferret. Hanc inſulam nemo ante Amyrtæum inuenire potuit, ſed ſeptingentis & amplius annis ſuperiores Amyrtæo reges nequierunt eam inuenire: cui inſulæ nomen eſt Elbo, decem omnino ſtadiorum magnitudinis. Poſt hũc regnaſſe ſacerdotem Vulcani, nomine Sethon: eúmque bellatoribus AEgyptiis abuſum fuiſſe, contemptui habens tanquam ſibi non opportunos, & cum aliis ignominiis affeciſſe, tum verò [g] agris exuiſſe quibus fuerant à ſuperioribus regibus ſinguli donati duodenis. Ex quo factum eſt vt, quum poſtea Sanacharibus Arabũ Aſſyriorúmq; rex cum magnis copiis inuaſiſſet AEgyptum, [h] noluerint ei opitulari. Tunc ſacerdotem conſilii inopem, in cœnaculum ſe contuliſſe: ibíque apud ſimulachrum comploraſſe quãta pati periclitaretur: eíque inter lamentationẽ obrepſiſſe ſomnum: & inter quietem viſum aſtare deum, exhortantem nihil eum moleſti paſſurũ, ſi copiis Arabũ obuiam iret: ſe enim auxiliarios ei miſſurũ. His inſomniis fretum ſacerdotem, ſumptis AEgyptiorum iis qui ſequi vellẽt, caſtra in Peluſio poſuiſſe. (hâc enim AEgyptus inuaditur) nec eum fuiſſe quempiam bellatorum ſequutum, ſed inſtitores, & operarios, & forenſes homines. Eò quum perueniſſent noctu, effuſam ipſis hoſtibus vim agreſtium murium, qui illorum tum pharetras, tum arcus, tum ſcutorum habenas abederunt, ita vt poſtera die hoſtes armis exuti

a *Videtur aliud legiſſe quàm κατατροφῆς.*
aa Lateres duxerũt, & me in talem formã redeg.

b Nocentium.

c Eſt autem Bubaſtis, ea quæ lingua Græca Artemis dicitur. *i. Diana. Sed hæc uerba habẽtur in cod. Gr. poſt iſta, Nullum tamen eſt aſpectu iucundius.*

d Septem figuris exculptum.
e Latitudo autem & longitudo t.
f Quatuor plethrorum, *id eſt 400 pedum.*

g Aruris exuiſſe. *Quæ menſura pedes quinquaginta capit, dimidium plethri.*

h Noluerint ei milites AEgyptii opitulari. *Vel, Bellatores AEgyptii. Videtur ſignificare eos qui rei militaris ſcientiam profiterentur. Ipſe Valla bellatores paulo antè interpretatur, & alibi pugnatores.*

fugam fecerint, multis amiſſis. Eóque nũc iſte rex in templo Vulcani lapideus ſtat, manu murem tenens, atque hæc per literas dicens, IN ME QVIS INTVENS, PIVS ESTO. Ad hunc vſque narrationis locum & AEgyptii & ſacerdotes referebant, demonſtrantes à primo rege ad Vulcani ſacerdotem hunc qui poſtremus regnauit, progenies hominum fuiſſe trecentas quadraginta vnam, & totidem interea pontifices totidémque reges. Trecentæ autem progenies decem millia annorum valent. (nam tres virorum progenies, centum anni ſunt.) vna & quadraginta, quæ reliquę ſunt vltra trecentas, ſunt anni mille trecenti quadraginta. Ita intra decem millia trecentóſque & quadraginta annos, negabant vllum deum forma humana extitiſſe: ac ne in regibus quidem AEgypti qui aut prius aut poſterius extiterint, aliquid tale dicebant fuiſſe: ſed intra hoc tempus quater ſolem præter conſuetudinem fuiſſe ortum. bis quidem illinc exortum, vbi nunc occidit: bis autem vnde nunc oritur, illic occidiſſe: nec tamen ſub hæc aliquid in AEgypto eſſe immutatum, nec ea quæ ex terra, nec ea quæ è flumine ipſis proueniunt, nec quæ ad morbos aut quæ ad mortes pertinent. [a] Atque ante Hecatæum ſermonum ſcriptorem, apud Thebas originem generis ſui recenſentem, ac progenitores familiæ ſuæ repetentem ad ſextumdecimum deum, ſacerdotes Iouis tale quiddam fecerant: & mihi non recenſenti originem familiæ meæ, introducto in quoddam grande cœnaculum, enumerando demonſtrabant tot è ligno coloſſos quot dixi. Ibi nanque ſtabant pontifices ſub imagine vitæ qua quiſque vixerat. enumerantes itaque ſacerdotes oſtendebant mihi vnumquenque eorum eſſe filium proximè defuncti ſacerdotis, imagines eorum ſingulas gradatim percenſendo, donec omnes expoſuerant. Atque Hecatæo originem ſuam recenſenti, & ad ſextumdecimum deum referenti, occurrebant è diuerſo progeniem recenſentes, & in enumeratione non admittentes id quod ab illo diceretur, hominem progenerari è deo. Occurrebant autem in repetenda progenie hunc in modum, quòd dicerent vnicuique coloſſorum fuiſſe Piromin ex Piromi genitum, donec trecentos quadraginta quinque [b] commemorarent: Piromin aſſiduè ex Piromi procreatum, non referentes ad deum illos aut ad heroa. Eſt autem Piromis Græca lingua expoſitum καλὸς καγαθὸς, *id eſt honeſtus & bonus.* Eos itaque quorum imagines erant, demonſtrabant tales omnes extitiſſe, ſed multùm à diis diſtantes. Priores tamen his viris fuiſſe deos in AEgypto principes, [c] vnà cum hominibus habitãtes, & eorum ſemper vnum extitiſſe dominatorem: & poſtremum illic regnaſſe Orum Oſiris filium, quẽ Græci Apollinẽ nominant. Hunc, poſtquã extinxit Typhonem, regnaſſe in AEgypto poſtremum. Oſiris autẽ Græca lingua eſt Dionyſus, *id eſt* Liber. Atqui apud Græcos nouiſſimi deorum eſſe cenſentur Hercules, Dionyſus & Pan: at apud AEgyptios Pan vetuſtiſſimus eſt etiam ex octo diis, qui primi dicuntur: Hercules, ex iis qui ſecundi, numero duodecim: Dionyſus, ex iis qui tertii vocantur, ab illis duodecim procreati. Ab Hercule autem quãtum annorum ad Amaſin regem eſſe ipſi AEgyptii aiunt, ſuperius à me patefactũ eſt. A Pane verò plus annorum eſſe dicitur: minimum inter hos, à Dionyſo: quanquam ab hoc ad Amaſin regem quindecim millia annorum ſupputantur. Et hæc AEgyptii pro compertis aſſeuerant, ſéque ſcire aſſiduè ſupputando, ſempérque annos deſcribendo. A Dionyſo quidem certè, qui ex Semele Cadmi genitus fertur, ad meam ætatem ſunt anni ferme mille ſexcenti: ab Hercule verò Alcmenæ filio, ferme nongenti. A Pane autem Penelopes (ex hac enim & Mercurio Pan genitus dicitur à Græcis) minus annorũ eſt quàm à bello Troiano, octingenti ferè ad me anni. Vtrum horum probabilius ſibi videtur, eo quiſque vtatur licet: [d] mihi autem de his recepta opinio probatur. Nam ſi & iſti in Græcia cum celebres fuiſſent, tum ſenuiſſent, quemadmodum Hercules ex Amphitryone genitus, Dionyſus ex Semele, & Pan ex Penelope natus, dixiſſet aliquis & hos alios habere illorũ deorum nomina qui prius geniti fuerant: nunc Græci aiunt Dionyſum, ſtatim editum, ab Ioue inſutum in femore, portatúmque in Nyſſam quæ eſt ſupra AEgyptũ in AEthiopia. De Pane ne habent quidem quod dicant, vbinã à partu ſit educatus. ex quo fit mihi manifeſtum, Græcos audiuiſſe poſterius horum quàm aliorum deorũ nomina: & ex eo tẽpore illorum progenies recẽſuiſſe quo primũ de iis audierãt. atque hæc quidem AEgyptii aiũt. Quæ verò cæteri homines cum AEgyptiis cõſentiẽtes memorãt in hac regione fuiſſe geſta, hæc iã explicabo, [e] aliquid etiã his quæ ego vidi conferẽtibus. Poſt Vulcani ſacerdotem regem *ſuum* AEgyptii libertatẽ adepti, duodecim ſibi reges (nullo enim temporis momento poterant ſine rege viuere) deligunt, in totidem partes omni AEgypto diſtincta. Iſti iunctis inter ſe affinitatibus

a Iam prius autem Hecatæo hiſtoriographo apud Thebas originem generis ſui recenſenti, ac progen. fam. ſuæ ad ſextumdecimum vſque deum repettẽti, ſacerdotes Iouis tale quiddam fec. quod mihi recenſ. originem fam. meæ. Introducto in q.gr.cœn. en. demonſtr. tot è ligno coloſſos quot dixi. Illic enim ſinguli pontifices adhuc viui imaginem ſuam collocãt. Enumer. itaque, &c.

b Commemorarẽt Piromidas cognominatos, neque tamen refer. *Legendo πίρωμις ἐπὶ τοιαῦτ' ὀμώνυμους.*

c Minimè cum hominibus verſantes.

d A me verò quæ ſit de illis ſententia cõmemoratũ eſt. Quòd ſi & iſti, videlicet Dionyſus ex Semele & Pã ex Penelope genitus in Græcia celebres fuiſſent ac cõſenuiſſent, quemadmodu n Hercules ex Amphitryone genitus, dicere etiam poſſet aliquis & hos alios, &c.

e Quibus aliquid etiã adiicietur ex iis quæ ipſe cõſpexi. Poſt Vulc.

regnabant, pactionibus initis ne mutuò auferre imperium conarẽtur, néue quis plus alio quippiam obtinere quæreret, ſed vt eſſent inter ſe quamamiciſſimi. Atque ea de cauſa has pactiones arctas accuratáſque inierunt, quòd eis inter initia, ſimulatque tyrannides inuaſerunt, reſponſum fuerat, qui in templo Vulcani ærea phiala libaſſet, eum totius AEgypti regno potiturum.[a] Vbi omnia ſacra exequuti ſunt, placitum eſt eis aliquod relinquere ſui commune monumentum: ex eóque placito fecerunt labyrinthum, paulo ſupra ſtagnum Mœrios, maximè vrbem verſus quæ dicitur crocodilorum: quem ego aſpexi fama maiorem. Si quis enim ex Græcorum narratione muros & operis ſpeciem [b] ratiocinetur, minus concipiet quàm pro labore & ſumptu huius labyrinthi. Tametſi enim Epheſi templum eſt memoratu dignum, & in Samo, tamen pyramides erant narratione maiores, quarum ſingulæ multis ac magnis operibus Græcis æquiparãdæ ſunt. Sed eas quoque labyrinthus antecellit. Etenim duodecim eius aulæ ſunt tecto opertæ, portis oppoſitis altrinſecus: ſex ad aquilonem contiguæ, totidem ad auſtrum vergentes, eodem extrinſecus muro præcluſæ. Bifaria in eo ſunt domicilia, vna ſubterranea, altera ſuperiora [c] illis impoſita, vtraque numero tria millia, quingenta. Quorum ea quidem quæ ſuperiora ſunt, ipſi vidimus, & quæ aſpeximus enarramus: ſubterranea verò auditu didicimus. [d] Nam præpoſiti AEgyptiorum nolebant vllo pacto illa monſtrari, quòd dicerent illic ſepulchra eſſe tum eorum regum qui ædificandi labyrinthi fuere autores, tum ſacrorum crocodilorum. Ita de inferioribus ædificiis fando cognita referimus. Superiora ipſi aſpeximus humanis operibus maiora. nã egreſſus per tecta, & [e] regreſſus per aulas diuerſiſſimi, infinita me admiratione afficiebãt. Ex aula in conclauia tranſitur, ex conclauibus in cubicula, è cubiculis in ſolaria alia, è conclauibus in alias aulas. Horum omnium lacunar, quemadmodum parietes, lapideum eſt, ſculptilibus paſſim figuris ornatum. Singulæ aulæ maxima ex parte digeſto lapide albo, columnarum ambitu redimitæ. Angulo quo finitur labyrinthus, adhæret pyramis quadraginta paſſuum, in qua grandia ſunt inſculpta animalia, ad quam iter ſub terra fit. Et quum talis ſit labyrinthus, tamen ſtagnum Mœrios, ad quam labyrinthus ædificatus eſt, plus præbet admirationis. Cuius in circuitu menſura trium millium & ſexcentorum ſtadiorum eſt, ſchœnorum ſexaginta, quanta videlicet ipſius AEgypti ad mare menſura eſt. Iacet autem ſtagnum longo ſitu aquilonem verſus auſtrúmque: altitudine, vbi eius profundiſſimum eſt, quinquaginta paſſuum. Quòd autem manu facta ſit ac depreſſa, indicat, quòd in eius fermè medio ſtant duæ pyramides, quinquaginta paſſus ab aqua extantes, altero tanto ædificii aquis tecto. Super quarum vtraquè lapideus eſt coloſſus in ſolio ſedens: ita pyramides ſunt centum paſſuum. Centum autem [f] iuſti paſſus ſunt ſtadium vnum [g] ſex iugerum. Paſſus, inquam, menſuræ ſex pedum, ſiue quatuor cubitorum: pedes autem, quatuor palmorum: cubiti verò, ſex palmorum. Aqua ſtagni natiua non eſt, vtpote ſolo illo admodum arido, ſed è Nilo deriuata, ſex menſibus in ſtagnum fluens, totidem retro in Nilum refluens. Illiſque ſex menſibus quibus effluit, [h] augens regium fiſcum talentis argenti ſingulis, in ſingulos dies, prouentu piſcium, quum influit, viginti mnis. Hoc ſtagnum dicebãt etiam indigenæ euadere in Syrtin Africæ, perforato ſub terram meatu in mediterranea [i] Heſperiam verſus, ſecundum montem Memphi imminentem. Verùm quum humũ è lacu egeſtam nuſquam viderem (hoc enim mihi indagare curæ erat) percontabar proximos accolarum vbinam eſſet humus illinc defoſſa. [k] Illi dicere fuiſſe deportatam, facilè id mihi perſuadentes: quippe qui ſimile quiddã factum eſſe apud Ninũ vrbem Aſſyriorum auditu cognoueram. Siquidem fures quidam magnam vim pecuniæ Sardanapali, qui Nini rex erat, in theſauris ſubterraneis abſtruſam, compilare quum cõſtituiſſent, à ſuis domibus fodere exorſi ſunt, dimenſi viã ſub terra ad regias ædes, eámque humum è cuniculis effoſſam, vbi nox aderat, in flumem Tigrim (qui Ninũ præterfluit) exportabant, donec id quod optabant perfecere. Eodẽ modo audiui in AEgypto hãc alteram fuiſſe factam lacunam, præter quam quòd nõ noctu hæc, ſed interdiu eſt facta. AEgyptios enim humum quam effodiebãt, in Nilum extuliſſe, quam ille acceptam diſſiparet. Et hic quidem lacus ita fertur fuiſſe depreſſus. Duodecim autem reges quũ iuſtè degerẽt, ac ſtato tempore in tẽplo Vulcani ſacrificaſſent, & vltimo die feſto libaturi eſſent, porrexit eis põtifex aureas phialas, quibus libare conſueuerant, aberrans numero, duodecim videlicet viris vndecim phialas. Ibi Pſammitichus, qui poſtremus eorum ſtabat, quũ nõ haberet phialam, detractam ſibi æream galeam tenuit, libauítq;. Ferebãt autem & cæteri omnes

a Nam in omnibus templis conuenire ſolebant. Viſum autem eſt eis, &c.

b AEſtimet. *Vel, colligat.*

c Illis *aulis* impoſita numero tria millia, ſingula *videlicet* mille quingenta.

d Nam qui ex AEgyptiis præfecti erant *Labyrintho.*

e Anfractus, *vel, implicitæ viæ*, per aulas diuerſiſſimæ infinitam admirationem affere bant, ex aula in conclauia tranſeuntibus, ex cõclauibus in cub.

f *Videtur reſpondere hæc Græca phraſis Gallicæ.*

g Sex plethrorum. *Id eſt* 100 *pedum.*

h In regium fiſcum talenta argenti ſingula ſingulis diebus ex prouentu piſciũ perſoluit: quum influit, viginti minas.

i Occidentem verſus.

k At illi quónam eſſet deportata, mihi expoſuerunt.

reges,& tunc quoque geſtabãt galeas. Nec tum quidem dolo malo Pſammitichus galeam tenuit. [a] Cæteri tamen id conſultò factũ eſſe à Pſammitticho exiſtimantes, & in memoriam redeuntes, oraculum ipſis eſſe redditum, qui ærea in phiala libaſſent, eum ſolum regẽ AEgypti futurum, non cenſuerunt quidem æquum eſſe Pſammitichum morte mulctari, poſtquam [b] rimando compererunt non id illum feciſſe induſtria: ſed maxima potentiæ ſuæ parte exutum in paluſtria relegandum, ne illinc egreſſus, cæteræ AEgypto ſe immiſceret. Hũc Pſammitichum, [c] quum Sabacũ AEthiopem, qui patrem eius Necon interemerat, fugiſſet in Syriam, poſtquã AEthiops, ex inſomnii viſione abiit, reduxerunt ii AEgyptii qui ſunt [d] è tribu Saitana. Deinde quum regnaret vnà cum vndecim regibus, contigit ei vt fugeret iterũ propter illã galeam in paludes. Igitur intelligens quàm ignominioſè tractatus ab illis eſſet, ſtatuit vltum ire qui ipſum perſequuti eſſent. Itaque ex oraculo Latonæ, quod in vrbe Buti apud AEgyptios veraciſſimum eſt, ad quod ipſe miſerat, redditum eſt reſponſum, affuturam vltionem ei è mari viris æreis [e] exiſtentibus. Quod reſpõſum ei magnam incredulitatem offudit, viros æreos ipſi in auxilium venturos. Non lõgo tempore interiecto, Iones quoſdam & Cares prædandi gratia nauigantes, neceſſitas compulit applicare ad AEgyptum. Hi quum in terram exiſſent ære armati, AEgyptiorum quidam nuncium fert Pſammitticho ad paludes: & quia nunquam viderat aliquos ære armatos, ait egreſſos è mari æreos viros campeſtria populari. Ille agnoſcens oraculum eſſe perfectum, amicitiam cũ Ionibus & Caribus facit: eóſq; magnis pollicitationibus hortatur ad ſecum manendum. Vbi perſuaſit, ita demum vnà cum iis AEgyptiis qui ſecum ſentiebãt, cúmq; auxiliariis, reges ſuſtulit. Omni potitus AEgypto, fecit in Memphi tum Vulcano veſtibula ad ventum auſtrũ vergẽtia, tum eregione veſtibulorũ aulam Api, (in qua Apis educatur, quũ apparuerit) vndique columnis cinctam, ac figuris refertam: in qua aula ſtãt loco columnarum coloſſi duodenûm cubitorum. Apis autem Græca lingua Epaphus eſt. His Ionibus Caribúſque, quibus fuerat vſus adiutoribus, Pſammitichus dedit ad habitandũ poſita altrinſecus prædia Nilo medio dirempta, quibus nomen impoſitum eſt Caſtra. Et cum hæc eis loca dedit, tum verò cætera quæ fuerat pollicitus repræſentauit. Pueros quinetiam AEgyptios commiſit lingua Græca imbuendos, à quibus linguam Græcam edoctis oriundi qui nunc in AEgypto interpretes ſunt. Incoluerũt autem Iones & Cares diu hæc loca [f] contra mare, aliquãtulum ſupra vrbem Bubaſtin, ad oſtium Nili quod dicitur Peluſiacum ſita. Vnde poſtea Amaſis rex Memphin eos tranſtulit, in ſui tutelam aduerſus AEgyptios. Poſt ſedes ab iſtis in AEgypto collocatas, Græci cum illis ita commercium habuerunt, & nos res in AEgypto geſtas, à Pſammitticho rege exorſi, & quæ deinceps extiterunt, omnia ſine ambiguitate nota habemus. Hi enim primi AEgyptum, qui diuerſæ linguæ eſſent, incoluerunt. Atque vnde demigrarunt illuc, [g] & veſtigia naualium, & domorum rudera, ad meam vſque ætatem oſtendebantur. Atque hunc quidem in modum Pſammitichus AEgypto potitus eſt. De oraculo autem quod eſt in AEgypto, cum feci multa verba, tũ faciã, vt pote de re memoratu digna. Eſt enim oraculũ hoc in AEgypto, ſacrum Latonæ, poſitum in magna vrbe cui nomen eſt (vt ſuperius à me dictum eſt) Buto, contra oſtium Nili quod Sebennyticum appellatur, à ſuperiori parte maris flumen ſubeuntibus. In hac vrbe templa ſunt Apollinis Dianæque. Et illud Latonæ in quo redduntur oracula, grande eſt, & porticum habens decem paſſibus ſublimem. Vbi quid mihi ex iis quæ in aperto erant, maximo miraculo fuerit, referam: Eſt in hoc fano Latonæ, delubrum ex vno factum lapide, cuius parietes æquali celſitudine ad longitudinem quadragenûm cubitorum: cuius lacunari pro tecto impoſitus eſt alius lapis quatuor cubitorum per oras craſſitudinis. Itaq; eorum quæ circa templum hoc ſunt in propatulo poſitorum, admirabiliſſimum apud me fuit id delubrũ. Secũdo loco inſula quæ vocatur Chemmis, in lacu profundo ac ſpatioſo ſita propter templũ quod Buti eſt: quæ inſula ab AEgyptiis fertur innare. Ego tamen eam neq; innantem vidi, neque ſe mouẽtem: & hoc audire admiratus ſum, ſi verum eſt inſulam natare poſſe. In hac igitur templum Apollinis magnũ eſt, & aræ trifariè extructæ, & palmæ frequentes enatæ: aliæque partim fructiferæ, partim ſteriles arbores. Cur autem ea innatans ſit, hanc AEgyptii rationem reddunt: quòd Latona (quæ ex octo numinibus quæ prima extiterunt, vnum eſt) quum in vrbe Buti, vbi hoc eius oraculum eſt, habitaret: Apollinem ab Iſide ſibi commendatum, occultauit in hac inſula nondum innatante, ac ſoſpitem reddidit: quo tempore Typhon omnia indagans vt Oſiris filium inueniret, adueniſſet. Nam Apollinem & Dianam

a At illi mente cõprehenſo facto Pſammitichi, atque oraculo ipſis reddito. *Vel, Quum Pſammitichi factũ & ſibi redditum oraculum apud ſe conſideraſſent.*

b Quæſtione habita comper.

c Quum Sabacum AEthiopem fugiens, qui patrem eius volẽs interemerat, in Syriã veniſſet, poſtq. &c. *Valla ex ἰγνωρ. (i. nolẽs, hõ per imprudẽtiam) fecit nomen proprium* Necon.

d E præfectura.

e Repentè apparẽtibus. *Vel, In conſpectum nemientibus.*

f Propemodũ ad mare, infra vrbẽ Bub.

g Et canales quib⁹ deducebantur naues.

aiunt Dionysi & Isidis filios esse: Latonã verò, nutricem horum ac liberatricem. Et Apollo quidem AEgyptiacè Orus dicitur: Ceres autem Isis, Diana verò Bubastis. Atque hinc solùm non aliunde AEschylus Euphorionis filius, rapuit quod dicam: vt solus [a] omnium qui poetæ dicuntur, fecerit Dianam Cereris filiam, ideóque insulam redditam esse natãtem. Hæc illi sic aiunt. Psammitichus verò in AEgypto quatuor & quinquaginta regnauit annos: per quorum vndetriginta magnam Syriæ vrbem obsidens oppugnauit, donec expugnauit. Hæc est Azotos, quæ diutissimam inter omnes vrbes (*duntaxat* quas nouimus) sustinuit obsidionẽ. Psammitichi filius qui regnum AEgypti suscepit, extitit Necus, qui fossam ad rubrum mare ferẽtem primus aggressus est, quam Darius Perses secundo loco depressit, longitudinis quidem quatuor dierum nauigationis, latitudinis, vt per eam duæ possent simul agi triremes. Aqua quæ in hãc è Nilo deducitur, paulo supra Bubastin vrbem, iuxta oppidũ Arabiæ Patumon deducitur, euadens in mare rubrum. Initium fodiendi sumptum est à planitie AEgypti, Arabiam versus. Nam quæ supra planitiem sunt [aa] cõtinens prope Memphin occupat mons, in quo lapidicinæ sunt. Itaque ad huius montis ima ducta est fossa ab occidente orientem versus longo tractu: & deinde pertingit diuortio montis tenus (quod diuortium ad meridiem & ventum austrum fert) in sinum Arabicum. Quâ igitur breuissimus tractus & maximè compendiarius est à mari septentrionali ascensus ad australe, quod idem rubrum vocatur, à mõte Casio, qui AEgyptum Syriámque disterminat, stadia mille sunt in Arabicum sinum. Et hoc quidem breuissimũ est: verùm fossa multo longior, scilicet quanto est [b] confragosior. In qua fodienda sub rege Neco centum viginti millia AEgyptiorum perierunt. Inque eius medio opere Necus destitit, hoc [c] interpellatus oracuło, eum id opus barbaro præmunire. AEgyptii autem barbaros omnes vocant qui non ipsorum lingua loquuntur. Supersedens itaque à facienda fossa Necus, [d] ad militum copias se conuertit, atque ad classes quæ partim in mari septentrionali, partim in sinu Arabico ad rubrum mare sunt ædificatæ: quarum adhuc [e] vestigia naualium ostendunt. Et classibus quidem Necus, dum opus fuit, est vsus. Terrestri autem acie congressus cum Syris in Magdolo, victoria potitus est, & post prælium, Cadyti magna Syriæ vrbe. [f] In vestitu autem curiosus quum fuisset, illum Apollini dicatũ ad Brãchidas Milesiorum misit. Hic perfectis decem & septem imperii sui annis decessit, tradito imperio Psammi filio suo. Eo apud AEgyptum regnante, nunciĩ Eleorum aduenerunt, iactantes à se in Olympia iustissimum [g] ac maximum inter mortales propositum esse certamen, rati ne AEgyptios quidem hominum sapientissimos aliquid vltra hæc esse inuenturos. Isti vbi in AEgyptum peruenerunt, eáque exposuerunt quorũ gratia venerant, rex conuocauit ex AEgyptiis eos qui sapientissimi haberentur. Qui quum cõuenissent, & Eleos audissent omnia commemorãtes quæ par erat ab eis fieri in edendo certamine, & se venisse dicẽtes scisciratum num quid possent AEgyptii reperire iustius, habito inter se consilio, interrogarũt Eleios nunquid apud eos certarent ciues. Et illis respondentibus, sine discrimine & suorum & cæterorum Græcorũ, cuicũque volenti certare fas esse. Atqui, inquiũt illos quũ tale certamen proponerent, ab omni iure [h] excedere. Nullo etenim pacto posse fieri quin conciui pugnanti ciues fauerent, facientes iniuriam hospiti. Sed si vellent iustũ proponere certamen, & si eius gratia venissent in AEgyptum, iusserunt hospitibus ponere certamen, nullo Eleorũ certare permisso. Hæc AEgyptii Eleis subiecerunt. Psammis autẽ, quum sex tãtùm regnasset annos in AEgypto, facta in AEthiopiam expeditione, mox vita defunctus est. Cuius regnũ Apries filius accepit, qui secundum Psammitichum auum suũ, fortunatissimus extitit omnium ad eam ætatem regum, quinque & viginti dominatus annos. Quod intra tempus & bellum Sidoni intulit, & cum Tyro pugna nauali dimicauit. Sed quũ calamitas eum maneret, contigit ea occasione quam ego pluribus, dum res Libycas exequar, exponam, paucis contẽtus impræsentiarũ. Quum aduersus Cyrenæos Apries exercitu misso magnã cladem accepisset, id ei imputãtes AEgyptii rebellauerũt, opinati se ab illo in apertã pernicie fuisse dimissos: vt his internecione deletis, ipse cæteris AEgyptiis imperitaret securius. Hæc perquã grauiter ferentes tum ii qui redierunt, tum eorũ qui interierant amici, ingenuè desciuerunt. Id vbi resciuit Apries, mittit ad eos verbis sedandos Amasin. Qui quum peruenisset, reprehendénsque dissuaderet ne talia facerent, quidam AEgyptiorum ei à tergo stans galeam circundat: eáque circundata, inquit se illam ob regnum imposuisse. Neque hoc eo inuito factum fuit, vt ostendit. nam simulatque ab iis qui desciuerãt AEgyptiis declaratus est rex, sese apparabat tanquã

a Omnium superioris ætatis poetarũ.

aa Contiguus.

b Obliquior.

c Impeditus. *Vel*, Reuocatus.

d Ad bellicas copias & triremes partim in m. sept.

e Canales quibus deducebantur naues, *ut paulo antè. Alii naualis interpret.*

f Eum autẽ vestitũ quo vsus erat quũ ista conficerentur, misit ad Brãchidas Milesiorum Apollini dicauit. Postea verò decem & septem omnino annos quum imperasset, decessit, trad.

g Ac optima ratione præter omnes mortales.

h Aberrasse.

aduerſus Aprien moturus. His cognitis Apries mittit ad Amaſin ex iis qui ſecum erant AEgyptiis, ſpectatum quendam hominem nomine Patarbemin, iuſſum vt ad ſe viuum Amaſin perduceret. Hic vbi peruenit, Amaſin ad ſe vocat. [a] Amaſis (ſedebat autem in equo ad ſuos cohortandos inſolenter) ſtolidè iubet hunc ad ſe addu cere Aprien, & quum Patarbemis eum rogaret vt regem adiret accitus, reſpondit ſe iamdudum dare operam vt id ageret: nec de ſeipſo Aprien eſſe queſturum. ſe enim illi præſtò futurum & alios adducturum. Patarbemis non ignarus propoſiti illius, tũ ex oratione tum ex apparatu quem videbat, ſtatuit ſuæ diligentiæ eſſe quamcelerrimè regem rerum quę agerentur facere certiorem. Huic redeũti, quòd Amaſin non adduceret, nullo verbo edito Apries ira percitus pręcidi aures naſúmque iuſſit. Id intuentes cęteri AEgyptii qui cum eo hactenus ſenſerant, virum inter eos probatiſſimum ita fœdè indignéque affectũ, ne tantiſper quidem differentes, ad cæteros trãſeunt, ſeſéque Amaſi tradunt. His quoque auditis Apries armatis auxiliariis (habebat autem auxiliariorũ circa ſe ex Ionibus & Caribus triginta millia) in AEgyptios tendit. Erat autem ei regia in vrbe Sai ingens ac ſpectatu digna. [b] Itaque vtrique aduerſus alteros Apriani & Amaſiani in Memphi vrbe conſtiterunt, tentaturi pugnę diſcrimen. Sunt autem in AEgypto ſeptem hominum genera, quorum alii ſunt ſacerdotes, alii qui pugnatores appellantur, alii bubulci, alii ſubulci, alii inſtitores, alii interpretes, alii gubernatores nauales. Tot ſunt AEgyptiorũ genera, à ſuo quodque artificio appellata: ſed pugnatores vocantur Calaſiries, & Hermotybies, qui [c] harum regionum ſunt: (nam in regiones diſtincta eſt omnis AEgyptus) Hermotybiorum quidem hæ ſunt plagæ, Buſiritana, Saitana, Chemmitana, Papremitana, inſula Proſopitis, quæ vocatur Natho ex dimidia parte. Ex his tractib⁹ Hermotybies, quũ plurimi, centum ac ſexaginta millia ſunt, quorum nemo quippiam opificii quæſtuarii didicit, ſed omnes rei militari vacant. Calaſirium hæ aliæ plagæ ſunt, Thebana, Bubaſtiana, Aphthitana, Tanitana, Mendeſia, Sebennytana, Athribitana, Pharbæthitana, Thmuitana, Onuphitana, [d] Anyſia, Myecphoritana. Hæc tribus inſulam incolit ex aduerſo Bubaſtis vrbis. Hæ tribus Calaſiriũ, qui dum quoad poſſunt plurimi coguntur, ducenta quinquaginta millia virorum ſunt, quibus nec ipſis licet vlli artificio operam dare, ſed ſolùm rei militari, filio diſcẽti à patre. Hoc ab AEgyptiis ne mutuati ſint Græci non poſſum pro certo diiudicare, quum videam & apud Scythas Perſáſque & Lydos, denique apud omnes ferè barbaros haberi pro ignobiliori bus ciuibus eos qui artificia diſcũt, eorúmque liberos: generoſiores autem eos qui à manuariis operibus abſtineãt, præſertim qui [e] ceſſent ob bellum. Hoc itaque cum cæteri Græci didicerunt, tum præcipuè Lacedæmonii. [f] Corinthii quoque minimi faciunt opifices. His ſolis AEgyptiorum præter ſacerdotes, hoc eximii honoris habe batur, vt ſingulis duodecim arurę eſſent exemptæ & immunes. eſt autem arura cen tum cubitorum AEgyptiorum quoquouerſus. AEgyptius verò cubitus Samio par eſt. Hæc tamen vniuerſis exempta erant: iſtis verò per vices in orbem fruebantur, & nunquam iidem. Calaſirium milleni & Hermothybium, alii totidem circa regem fungebantur annuo ſatellitum munere. Iſtis præter aruras dabantur viritim hæc alia, panis toſti pondo quinæ minæ, carnis bubulæ binæ, vini [g] ſextarii quaterni. Hæc aſſiduè ſatellitibus prebebtãur. Vbi igitur ediuerſo venientes, Apries cum auxiliariis, Amaſis cum vniuerſis AEgyptiis, in vrbem Memphin peruenere, congreſſi ſunt. Et peregrini quidẽ egregiè pugnauerunt, tamẽ quòd erant multo inferiores numero, victi ſunt. Fertur Apries ea fuiſſe perſuaſione, [h] vt nullus neque deorũ neque hominũ poſſet ſibi adimere regnum: adeo videbatur ſibi illud ſtabiliſſe. Et tamen tunc congreſſus, prælio fugatus eſt, viuúſque captus ad vrbem Saim ductus eſt in ædes quæ ipſius antea fuiſſent, tunc autem Amaſis regia. Ibíque [i] quamdiu in regia paſcebatur, eum Amaſis honeſtè aſſeruauit. Tandem incuſantibus AEgyptiis non iuſtè agere qui ſuum & ipſorum inimiciſſimum aleret, ita illis Aprien tradidit. Eum iſti vbi ſtrangulauere, paternis in monumentis ſepelierunt, quę ſunt in templo Mineruæ proximè [k] cœnaculum ad læuam manum intrãti. Nam Saitani [l] cunctos qui tribules eorum fuere reges, intra templum ſepelierunt. Etenim Amaſis monumentum [m] ex altera parte cœnaculi eſt, quàm illud Apriæ eiúſque progenitorũ. In eiuſdem templi aula hoc quoque eſt ingens cubiculum lapideum, tum columnis exculptum, palmarum arbores imitantibus, tum alio ſumptu. Intra id cubiculum gemini poſtes ſtant, in quibus vrna eſt. Sunt etiam ſepulchra, (cuius nomen ſi nuncupauero hac in re, haud ſanctè fecero) apud Sain in templo Mineruæ poſt totum delubrum prope parietem: atque in fano ſtant ingentes obeli, lacúſque contiguus lapidea cre-

a At Amaſis (ſedebat enim fortè in equo) crure ſublato pepedit, & illud Apriæ afferri iuſſit. *Ita Camerar. Affertur & tertia interpretatio: ſed Camerario aſſentior.*

b Apries igitur in Ægyptios, Amaſis in externos tendebat. Quimque Memphin vtrique peruenirent, tẽtare pugnæ diſcrimen parabant. Cæterùm ſunt & in. *Ad verbum, Mutuo alter alterum experturus erat, vel, experiri parabat. Poteſt etiam verti non male fortaſſe, cũ Valla, Apriani & Amaſiani.*

c Harum præfectu rarum ſunt. (nam in præfecturas diſtincta eſt omnis Ægyptus) Hermotybiorum quidem hæ ſunt præfecturæ. *Et paulo pòſt*, Ex his præfecturis, pro *Ex his tractibus. Item, paulo poſt Præfecturæ pro Plagæ, & pro Tribus. niſi quis malit nocem Græcam nomen ubique retinere.*

d Anytia.

e Qui rei militari vacant.

f At Corinthii minimè conemptui habent opifices. *Intellige autẽ Minimè vel pro Nõ, vel comparatiuè pro Minimè omnium.*

g Ἀρυστῆρες, *ab aliis cyathi: ab aliis notationem vocabuli ſequentibus Hauſtus, vel Hauſtra.*

h Ne deum quidẽ vllum poſſe ſibi adimere reg.

i Aliquandiu quidem in regia nutritus fuit, & eum Amaſis honeſtè obſeruauit: *vel*, honeſta obſeruantia proſequutus eſt: tandẽ autem incuſant. *Vel, an tea quidẽ in regia nutriebatur: & eum Am. honeſtè obſeruabat: et poſtquam incuſarunt AEgyptii, &c.*

k Palatium.

l Cũctos ex ea præfectura reges.

m Lõgius quidem abeſt à palatio quàm illud Apriæ eiúſq; progenitorum: eſt tamen in ſepto tẽpli hoc quoque, porticus lapidea & colũnis ornata palmarũ arb. imitãt. & alio ſumptu. In ipſa porticu geminæ ſtant fores, intra quas eſt conditoriũ. Sunt etiã ſep.

pidine adornatus, & circũquaque probè elaboratus, magnitudine (vt mihi videtur) quanta in Delo, qui dicitur trochoides. In hoc lacu imagines suorum quisque affectuum noctu faciunt, quæ vocant AEgyptii mysteria: de quibus quum permulta ego norim, quo pacto se habeant singula, tamen absit vt proloquar. De Cereris quoque initiatione, quam Græci thesmophoria vocant *à ferendis legibus*, absit vt eloquar, nisi quatenus sanctũ est de illa dicere. Danai filiæ ritum hũc ex AEgypto attulerunt, eóque Pelasgicas fœminas imbuerunt. Sed deinde omni Peloponneso à Doribus ejecta sedibus suis, ritus initiandi abolitus est, à solis Arcadibus (qui à Peloponnensibus non ejecti sunt, sed relicti) conseruatus. Aprie sublato, regnauit Amasis è [a] tribu Saitana, & vrbe cui nomẽ est Siuph. Eum inter initia AEgyptii contemnere, nec vllius sanè momenti ducere, vt qui plebeius fuisset, nec insigni familia ortus. Eos verò postea Amasis ad se solertia, non [aa] asperitate, perduxit. Erãt ei cũ alia bona infinita, tũ verò peluis aurea, in qua tam ipse quàm omnes conuiuæ semper pedes abluebant: hanc ille confregit, ex eáque [b] dæmonis statuã fecit, & in appositissimo vrbis loco statuit: AEgyptii simulachrum adeuntes, magnopere venerari. Id « Amasis fieri à popularibus edoctus, conuocatis AEgyptiis aperit, ex illa pelui in qua « primò AEgyptii euomere immingeréque, & in qua pedes abluere consuessent, fa« ctum esse simulachrum quod tunc tantopere venerarentur. Itaque se aiebat perinde « atque peluim esse factum: etsi enim antehac fuisset plebeius, impræsentiarũ tamen « esse ipsorum regem, eóque iubere vt sibi honor haberetur atque reuerentia. Hunc in modum ad se traduxit AEgyptios, ita vt æquum censerent ei seruire. Idem hoc vsus est in rebus agendis instituto: ab aurora vsquedum refertum esset forũ, accuratè negotia oblata agebat: deinde potabat, & inter compotores iocabatur, morionem a« gens ac scurrã. Quibus rebus offensi amici, talibus eum verbis [bb] castigabant, Rex, « dicentes, non è dignitate tua degis, qui ad tantam te dimittis nequitiam. Nam debe« res [c] augusto in solio sedens, augustè interdiu res administrare. ita & AEgyptii co« gnoscerent à magno sibi viro præsideri, & tu melius audires. Nunc haudquaquam « facis è regia dignitate. His ille respondit, [d] arcus ab iis quorum sunt, quum est opus, « intendi: eos, si semper intenti sint, ruptum iri, nec posse eis illos, quum indigeãt, vti: « ita & hominis institutũ esse: si assiduo laborare studio, nec vllam partem ad lusum « sibi indulgerevelit, forevt pedetẽtim aut mẽte captus sit aut mẽbris. Quod ego intel « ligens, vtrique rei tempus impertio. Hæc Amasis amicis respondit. Etenim fertur Amasis, quum priuatus foret, fuisse potandi iocandique cum dicacitate studiosus, & vir neutiquam rerum agendarum anxius. Et quoties eum potantem ac se oblectantem necessaria defecissent, solitum circumeũdo furari. & quũ reposceretur ab iis qui dicerent eum ipsorum habere pecuniam, ac negaret, adduci solitum ad oraculum quodcunque eo in loco erat: & frequenter ab oraculis conuictum, frequẽter absolutum. Postquam verò etiam assequutus est regnum, ista egit: quicunque dii eum furti absoluerant, horum templa neque curæ habuit, neque vlla re ad ornamentum donauit, neque adiens sacrificauit, tanquam nihil mererentur, quòd rederent falsa responsa: qui autẽ eum [e] pronunciauerant furẽ, hos tanquã verè deos, nec mendacia reddentes oracula, maximè coluit. Præterea in Sai vestibulũ Mineruæ fecit, opus admirandum, & lõgè superans cætera tum sublimitate, tum magnitudine. tanta est vastitas lapidum atque substructionum. Quinetiam ingẽtes colossos, & immanes androsphingas ibidem posuit. Alia quoque saxa prægrandia in apparatum cõportauit, ducta partim è lapidicinis quæ iuxta Memphin sunt, partim vtique quæ maioris molis erant, ex vrbe Elephantina, quæ Sai distat viginti dierum nauigatione. Adhæc, quod non minimè sed maximè omnium admiror, attulit ædificium ex solido saxo ab vrbe Elephantina, in quo afferendo triẽnium consumpserunt duo millia delectorum virorum, qui omnes erant gubernatores. Huius autem domus extrinsecus est vnius & viginti cubitorum longitudo: quatuordecim, latitudo: octo, sublimitas. Hæc est dimensio exterior tecti ex vno lapide. Introrsum autem [f] duodeuiginti & amplius cubitorum est longitudo: quinque, sublimitas. Domus hæc ad ingressum templi collocata est. nam ob id aiunt in templum non fuisse pertractam, quòd quum suspirasset architectus dum illa adueheretur, vtpote pertæsus diutini temporis operæ, [g] ea de re stomachatus Amasis, non permiserit hominem vlterius trahere. Nonnulli aiunt quendam ex iis qui vectibus lapidem agebãt, ab illo fuisse oppressum, ideóque lapidem non introductum. Donauit præterea operibus ob magnitudinem spectaculo dignis cum alia templa insignia, tum in Memphi templum Vulcani, colosso supino ante illud posito, longitudinis quin-

a Præfectura. *Vel, prouincia.*

aa Non *legit* ἀγνωμοσύνῃ (*ut in vulg. edit.*) *sed* ἀγνωμοσυνῇ, *ut in mss. cod.*

b Numinis stat.

bb Admonebant, Non teipsum rectè regis, o rex, qui, &c.

c Augustus augusto in solio sedẽs per totum diem res administr.

d Quæ arcum possident, quum illo opus habent, intendunt: postquam autem vsi sunt, remittunt. Nam si perpetuò intentus esset, frangeretur, vt, quum opus esset, vti iam illo non possent. Talem & hominis cõditionem esse: si assiduè seria tractare, nec vll.

e *Ad verbum*, Constrinxerant. *id est*, Conuicerant.

f Duodeuiginti cubitorum, & digitorũ x x est longitudo: latitudo verò, cubitorum duodecim: quinque, subl.

g Hoc in religionem vertens Amas.

que & ſeptuaginta pedum. Supérque idem pauimentũ gemini coloſſi ſtant [a] ex AEthiopico lapide, vicenûm pedum magnitudinis, hinc & hinc magno illi aſſiſtentes: cuius inſtar eſt alter in Sai lapis, eodem habitu iacens. Illud etiam quod in Memphi eſt templum Iſidis ingens & ſpectatu digniſſimum, Amaſis ædificauit. Sub Amaſi rege dicitur AEgyptus fuiſſe maximè beata, in iis quæ vel regioni ex flumine, vel hominibus ex regione proueniũt, & vrbes quæ incolerentur tunc, fuiſſe numero illic mille & viginti. [b] Amaſis quoque extitit qui legem hanc apud AEgyptios condidit, vt ſingulis annis apud prouinciarum præſides AEgyptii omnes demonſtrarent vnde viuerent: & qui aut hoc non faceret, aut non demonſtraret ſe legitimè viuere, is morte afficeretur. Quam legem Solon ab AEgyptiis mutuatus, Athenienſibus tulit, quam illi, quòd ſit caſtiſſima, aſſiduè vſurpant. Amaſis porro, quoniam Græcorũ erat ſtudioſus, cum alia in quoſdam Græcos officia cõtulit, tum iis qui in AEgyptũ concederent, dedit facultatem Naucratin vrbem incolendi. Qui verò eorũ nollent illic habitare, ſed nauigando negotiari, fecit poteſtatẽ certis in locis aras & fana extruendi. Et maximum quidẽ eorum fanum atque [c] celeberrimum vocatur Græcũ: ciuitates autem quæ communiter illud extruxerunt, ſunt, Ionum quidem, Chius, Teus, Phocæa, Clazomenæ: Dorum autem, Rhodus, Cnidus, Halicarnaſſus, Phaſelis: AEolúm verò, vna Mitylene. Harum ciuitatum hoc fanum eſt, & ab his præfecti emporii præbẽtur. Cæteræ ciuitates quæ conſortes huius rei ſunt, rei ad ipſos minimè pertinẽtis conſortes ſunt. Separatim tamen ædificauerunt AEginetæ quidem, Iouis, Samii autem, Iunonis, Mileſii verò, Apollinis fanum. Nam vetus emporiũ erat ſola Naucratis: præter hoc in AEgypto aliud nullũ. Quòd ſiquis in aliud aliquod Nili oſtium applicuiſſet, is neceſſe habebat deierare ſe veniſſe inuitum, datóque iureiurando eadem naui ad Canobicum nauigare: &, ſi id minus per contrarios ventos poſſet, onera fluuialibus nauigiis circũagere luſtrando Delta, donec perueniret Naucratin. ita Naucratis in honore erat. Iam verò quum Amphictyones templũ quod nunc Delphis eſt, (quia illud prius ſua ſponte deflagrauerat) trecentis talentis conſtruẽdum locaſſent, Delphi, quos quarta pars ſumptus contingebat, circa ciuitates vagi cum aliunde, tum verò non minimum ex AEgypto retulerunt. nam Amaſis quidem eis mille talenta aluminis, Græci autem qui AEgyptum incolebant, vicenas mnas donauerunt. Cum Cyrenæis quoque Amaſis amicitiam ſocietatémque iniit, ita vt illinc vxorem etiã putaret ſibi eſſe ducendam, ſiue fœminæ Græcæ amore captus, ſiue aliâs ob beneuolentiam Cyrenæorum. Vxorem quam duxit, alii volunt filiam fuiſſe Batti, alii Arceſilai, alii Critobuli, inter ſuos populares viri ſpectati, nomine Ladicen: cum qua dum in toro cubaret, concumbere non poterat, quum tamẽ aliis mulieribus vteretur. Id quum diu fieret, ad eam Amaſis, Tu verò, inquit, vxor veneficio me læſiſti: ideóque nullo machinamento vales effugere quominus inter omnes mulieres teterrima pereas morte. Ladice, quũ pernegando nihilo placatiorem redderet Amaſin, vouit intra ſe Veneri, ſi ea nocte ſecum coiret Amaſis, (hoc enim ipſius fuiſſe machinamentũ aduerſus illud malum) ſtatuam Cyrenas ſe illi miſſuram. Concepto autem voto, coiit ſtatim cum ea Amaſis, ac deinceps quoties adiret, cum ea coibat: ac poſtmodum eam perquam valde dilexit. Et Ladice votũ deæ perſoluit, facta ſtatua Cyrenáſque miſſa, quæ ad meã vſque memoriã incolumis erat, extra vrbem Cyrenenſem poſita. Hanc Ladicen Cambyſes, poſteaquã AEgypto potitus eſt, cognito quænam eſſet, Cyrenas illæſam remiſit. Donauit itẽ Amaſis dona quæ miſit in Græciam: Cyrenas quidem, ſtatuam Mineruæ inauratã, & ſui imaginẽ pictura [d] adumbratam: Lindum autem, duo lapidea Mineruæ ſimulachra, & thoracem lineum ſpectaculo dignum: Samum verò, Iunoni bifarias ſui imagines, quæ magno in templo erectæ erant poſt ianuas, ad meam vſque ætatem. Samum quidem, propter hoſpitium quod inter ipſum erat & Polycratem AEacis filium: Lindum autem, nullius hoſpitii gratia, ſed quia templum quod Lindi eſt, Mineruæ feruntur extruxiſſe Danai filiæ, [e] poſtquam agnitæ ſunt quum filios AEgypti fugerent. Hæc quidem donaria dedicauit Amaſis, primúſque mortalium Cyprum cepit, tributariámque fecit prouinciam.

[a] Ex eodẽ lapidè.

[b] Hic eſt aute m Amaſis qui legem hanc tulit, demonſtrare vnũquenque apud præſidem cuiuſque loci, vnde viuat: quod qui non fecerit, aut demõſtrare vitæ ſuæ rationem iuſtã non potuerit, hunc morte mulctandũ. Solon autẽ Athenienſis ſumptam hanc legem ex Ægypto Atheniẽſibus promulgauit, qua illi ſemper vſi ſunt, lege ſanè inculpata. *Ita hunc locum uertit Budæus.*

[c] Maximè frequẽtatum. *Vel, Quo maximè utuntur.*

[d] Ad viuũ expreſſam.

[e] Eò appulſæ quũ f.

HERODOTI HALICARNASSEI historiarum liber tertius, qui inscribitur Thalia.

ADVERSVS hunc Amasin Cambyses Cyri filius, cõparato cum ex aliis quibus imperabat, tum ex Græcis Ionibus AEolibúsque, exercitu, bellũ mouit ob hanc causam: Misso in AEgyptum legato, Cambyses petiit ab Amasi filiam, & petiit consilio cuiusdam AEgyptii, qui Amasi erat infensus quòd se potissimùm ex omnibus AEgypti medicis Amasis ab vxore & liberis abstraxisset, amandando in Persas, quo tẽpore Cyrus ad Amasin miserat petitum ocularium medicum, omnium qui in AEgypto essent præstãtissimum. Ob id infensus Amasi ille AEgyptius, instituit suadere Cambysi vt ab Amasi filiam peteret: vt ille aut mœrore afficeretur data filia, aut non data, Cambysi redderetur inuisus. Amasis eam nec dare audebat, nec abnuere: nam & Cambysem intelligebat non habiturum illam vxoris loco, sed pellicis: & Persarum potentiã grauabatur horrebátque. Hæc reputans, ita sibi faciendum statuit. Erat Apriæ superioris regis filia, nomine [a] Nitetis, vnica domi relicta, grandis atque specioſa. Hanc puellam Amasis vestitu pariter & auro exornatam, pro sua in Persas dimittit. Quam quum post aliquantum tempus Cambyses salutasset, filiam Amasis appellans, ipsa ad eum, Rem, inquit, rex, ignoras, ab Amasi elusus, qui me ornatu comptam transmisit, tradẽs tibi pro sua, quum reuera sim Apriæ filia, quem ille dominum suum cum AEgyptiis rebellans interemit. [b] Hic sermo extitit causa quæ Cambysem Cyri filium vehementer indignatum induceret aduersus AEgyptum. Atque ita quidem memorãt Persæ. AEgyptii autem Cambysem suum vendicant, asserentes ex hac Apriæ filia illum esse genitũ. Cyrum enim fuisse qui ad Amasin miserit super filia, non Cãbysem. Quod quum dicunt, non rectè dicunt: etsi eos hoc non latet. nam siqui alii, profectò & AEgyptii rectè norunt mores Persarum: [c] apud quos illud in primis nefas est, illegitimum obtinere regnum, si adsit legitimus. Præterea Cassandanes filius erat Cambyses, Pharnaspe viro Achæmenida genitæ, nõ mulieris AEgyptiæ. sed AEgyptii [d] rem gestam transferunt, fingentes sibi cum Cyri familia intercedere cognationem. & hæc quidem ita se habent. Cæterùm ille sermo mihi non probatur, quo dicitur mulierem quandam Persidem ad vxores Cyri introgressam, quum liberos Cassandanes assistentes forma ac statura egregia conspicaretur, supramodum admirabundam magnis tulisse illam laudibus: eique Cassandanẽ (quæ Cyri esset vxor) ita dixisse, Me, quæ talium filiorum sum mater, Cyrus contemptui habet, præponens quandã ex AEgypto ancillã. Videlicet infensam Niteti ista dixisse: & ei maximum natu filiorum Cambysem subiecisse, Ego verò tibi mater, quum in virilem ætatem adoleuero, summa AEgypti reddam ima, & ima summa. idque dixisse circiter decẽ natum annos, admirãtibus mulieribus. Et quum in virilem adoleuisset ætatem, & regnum obtinuisset, huius rei memorem, AEgypto bellum intulisse. Accessit huc & aliud quiddam, ad hanc sumendam expeditionem. Erat quidam auxiliariorum Amasis, nomine Phanes, genere Halicarnasseus, vir cõsilio præstãs, & in re bellica strenuus. hic Phanes nescio quid Amasi succensens, nauigio profugit ex AEgypto, volens in colloquutionẽ venire Cambysis. Eum Amasis (quòd inter auxiliares nõ parui momenti esset, quódque de rebus AEgypti nõnihil compertissimum haberet) insequi statuit, adhibita diligentia assequendi. Itaque ad hominem insequendũ mittit cum triremi eunuchorum fidissimum, qui Phanem assequutus in Lycia cepit, sed nõ reduxit in AEgyptum, [e] ab illo prudentia superatus. Nam Phanes inebriatis custodibus abiit in Persas, Cambysémque molientem aduersus AEgyptum expeditionẽ, & quo pacto carentia aquis loca transmitteret ambigentẽ, adiit. Eique cum alias Amasis res exposuit, tum verò quæ ad transmittendũ pertinebant, suadens, ad regẽ Arabum mitteret oratũ vt sibi tutũ præberet transitũ. Hâc enim duntaxat patet ingressus in AEgyptũ. Nam à Phœnice [f] vsque ad montes Cadytis, quæ est vrbs eorũ Assyriorũ qui nunc Palæstini vocãtur: ab vrbe Cadyti nõ minore (vt mea fert opinio) quàm Sardis, emporia secundũ mare vsq; ad vrbẽ Ienysũ, Arabicæ ditionis sũt. Ab vrbe Ienyso rursus, Syriacæ, vsque ad lacũ Serbonidis, iuxta quẽ Casius mõs pertin-

a Nitetis, valde procera & formosa; sola ex ea familia relicta.

b Hic sermo & hæc causa *vel occasio* interueniens Camb. Cyri fil. veh. stomachatum aduersus AEgyptum impulit.

c Primùm quidem per legem non licere vt illegitimus regnũ obtineat, quum legitimus adest: deinde, Cassand. filium fuisse Cambysem, Phar.

d Rem ita narrant vt inuertant.

e Phanes enim eum astutia circumuenit. Na inebriat. custod.

f Vsque ad fines Cadytis, quæ est vrbs eorum Assyriorum qui Palæst.

git ad mare. A Serbonidis lacu in quo Typhō fertur occultatus, deinceps iam AEgyptus eſt. Hoc tamen intercapedinis quod eſt inter vrbem Ienyſum & montem Caſium & lacum Serbonidis, non exiguus tractus eſt, ſed itineris inſtar trium dierum, vehemēter aridus. Verùm quod pauci eorum qui in AEgyptum nauigant, notum habēt, hoc dicere inſtitui. Ex omni Græcia, & præterea ex Phœnice, portatur in AEgyptū bis quotānis [a] vas fictile vini plenū: & tamen ibi ne vnū quidem numero (vt ſic dicam) vas vinariū fictile aſpici [b] vacuum poteſt. Vbinā (dicat aliquis) hæc vaſa cō ſumuntur? hoc quoque ego depromā. Præfecti prouinciarum neceſſe habent ex ſua quiſque vrbe colligere vaſa teſtacea quæ Memphin portentur: eadem è Memphi alii aqua impleta portare in hæc arida Syriæ loca. [c] ita hydriæ ſuperuenientes in AEgypto ſumptæ, ad veteres, in Syriā portantur. Atque hunc in modū quem dixi aqua contracta, Perſæ vſi fuerūt, qui hoc ingreſſu apparato quamcelerrimè AEgypto potiti ſunt. Sed tunc, quum in expedito aqua non eſſet, Cambyſes, audito hoſpitis Halicarnaſſei conſilio, miſſis ad regem Arabum nuntiis tutum iter precatus, obtinuit, data acceptáque inuicem fide. Seruant autem fidem Arabes inter homines vt qui maximè, quā hunc in modum dant: Quoties fœdus inire volunt, alius quidam medius inter vtroſque ſtans, acuto lapide ferit volam, iuxta maiores digitos eorū qui fœdus ineunt. Deinde ſumpto flocco ex vtriuſque veſtimento, inungit eo ſanguine ſeptē lapides in medio poſitos, inter inungendū inuocās Dionyſum & Vraniā. Hoc acto, idem qui fuit ſequeſter fœderis inter amicos contrahendi, vadatur hoſpitē, aut fortè ciuem, ſi cum ciue res agitur. Quod fœdus & ipſi qui amicitiam contraxerunt, ſeruare iuſtum cenſent. Dionyſum quem Vrotalt, & Vraniam quā Alilat appellant, ſolos deos eſſe arbitrantur. [d] Et quēadmodum Dionyſum, ita puellarum capillum tondere aiunt. tondentur autem in rotundum, tēpora ſubradentes. Igitur poſtquā fœdus cum nuntiis iniit Arabs, talem rem commētus eſt: Camelos omnes, poſteaquam vtribus camelinis aqua completis onerauit, egitque ad loca humore carentia, ibi Cambyſis exercitum præſtolabatur. Ex iis quæ narrantur, hoc quod dixi propius fidē eſt, tamen id quoq; quod minus credibile eſt, quandoquidē refertur, cōmemorare debeo. Eſt magnum in Arabia flumen nomine Corys, exiēs in mare quod dicitur rubrū: ab hoc flumine fertur Arabum rex canalem ex bouinis aliiſque crudis coriis conſutū, tanta lōgitudine produxiſſe, vt ad loca arida per illum aquā produceret: inque ipſo arido ſolo ingentes ciſternas fodiſſe, qua recepta aqua potum ſuppeditarent. Et quum ſit à flumine ad terram aridam duodecim dierum via, per tres aquæ ductus in totidem partes aquā deduxiſſe. Cæterùm apud Nili oſtium quod dicitur Peluſium, habebat caſtra Pſammenitus Amaſis filius, Cābyſem opperiens. Nam Amaſin Cambyſes in AEgyptum progreſſus non viuum nactus eſt, ſed defunctum, quū quatuor & quadraginta annis regnaſſet: per quos nihil admodū calamitatis eſt expertus. defunctúſque & ſale cōditus eſt, & in ſepulchris quæ ipſe ædificauerat, ſitus intra templum. Sub eius autem filio Pſammenito maximū extitit AEgyptiis portentum: Apud Thebas AEgyptias (quod neque prius vnquā neq; poſtea ad meam vſque ætatem contigit, vt ipſi Thebani aiunt) pluit. [e] Thebis tamen tunc pluit guttis. Perſæ porrò vbi ſiccanea peragrauerunt, ſubſedere, vicini AEgyptiis, tāquam iam [f] cōgreſſuri. Ibi AEgyptiorum auxiliarii Græci & Cares, Phani qui externum exercitum in AEgyptum abduxiſſet, infenſi, hoc rei in illum ſunt machinati: Filios qui erant ā Phane relicti in AEgypto, in caſtra perduxerūt atque in conſpectum patris, poſitóq; in medio duorum exercituū cratere: dehinc productos ſingulos puerorum ſuper craterē obtruncauerunt. Omnibus interfectis, vinū & aquam in cratere intulerunt: quo ſanguine epoto, auxiliares ita conflixerunt. Acri prælio commiſſo, perquam multis vtrinque cadentibus, in fugam vertuntur AEgyptii. Ibi ego rem mirandam vidi, ab indigenis edoctus: Oſſa eorum qui in acie ceciderunt, quum iacerent ſuſa, vt ab initio diſtincta fuerant, ſeorſum erant Perſarum, aliorſum AEgyptiorum: ſed Perſarum capita adeo fragilia ſunt, vt ſi velis ferire, vel ſolo calculo perforare poſſis: AEgyptiorum autem ita firma, vt ea vix ictu lapidis [g] elidas. Cuius rei cauſam hanc illi reddebant, (facilè mihi perſuadētes) quòd AEgyptii ſtatim à pueris radere capita incipiunt, & os capitis ad ſolem redditur compactum. Quæ eadem cauſa eſt non caluescendi. nam ex omnibus hominibus pauciſſimos quis AEgyptios caluos videat. His igitur hoc cauſæ eſt cur robuſta capita geſtent. At Perſis cur fragilia ſint capita, id in cauſa eſt quòd à principio aſſuefiunt operire capita, geſtantes pilea tiaráſque. [h] Hæc ego huiuſcemodi oſſa vidi. Vidi item alia iſtis ſimilia in Papremi, eorum qui vnà cū Achæmene filio Darii ab Inaro Libye ſunt cæſi. AEgyptii quoque

a Vel, Amphoras uini plenas, ſic & in ſequentibus. Vel potius, Amphoræ uini plenæ, ut ſit poſitus ſingul. pro plurali.

b Vox reſpondens huic in textu Gr. non habetur: ſed ex κεράμιον, quod ibi legitur, factum fuit κενὸν, id eſt uacuum.

c Ita amphoræ quæ inuehuntur, ſumptæ in AEgypto, vltra veteres in Syriam portantur. Et quidē Perſæ ii ſunt qui hunc in AEgyptum trāſitum appararunt, cōtracta, vt modò dixi, aqua, ſimulatque occuparūt AEgyptum. Intellige autem vltrà ueteres, pro eo quod eſt, Vltra eas quæ iam antea ibi erant.

d Eodémque modo quo tōſus eſt Dionyſus, tonderi ſe alūt.

e Nam in ſuperiore AEgypto penitus non pluit. Thebis tamen, &c.

f Legit συμβαλέοντες ut & uet. noſtri cod. habent.

g Perfringat.

h Et hæc quidem ita ſe habent.

quoque poſtquã ex acie terga dederunt, nullo ordine fugã capeſſunt. Ad quos, quũ ſe recepiſſent Mẽphin, miſit Cambyſes aduerſo flumine nauim Mitylenæã cũ caduceatore viro Perſa, qui illos ad deditionẽ hortaretur. Iſti vbi nauim aduẽtare Memphin vident, frequentes ex vrbe effuſi, nauim corrũpunt, viróſque fruſtatim dilaniatos in oppidũ afferunt. Et AEgyptii quidẽ [a]poſt hæc obſeſſi aliquãdiu reſtiterũt. Libyes verò id animaduertẽtes, eadẽ ſibi quæ AEgypto cõtigiſſent veriti, ſeſe citra pugnã dediderunt, tributúmque inter ſe partiti dona miſerunt. Cyrenæi quoque ac Barceí itidẽ vt Libyes timẽtes, ſimilia & ipſi fecere. Cãbyſes munera quæ à Libybus venere, perbenignè accepit: quæ autẽ à Cyrenæis, ſuccẽſens, vt opinor, quòd exigua erãt. quingẽtas enim minas argẽti miſerãt, quas ſua manu prehẽſas, diſperſit in milites. Decimo autẽ die quàm muros Memphis cepiſſet Cambyſes, Pſammenito AEgyptiorũ rege, qui ſex omnino regnarat [b]annos, collocato in ſuburbanis, ignominiæ gratia, cũ AEgyptiis aliis, hoc fecit vt eius animũ experiretur: Filiã illius, veſtitu ſeruili circundatã, cũ hydria ad aquã emiſit, & cũ ea ſimiliter indutas alias quas delegerat, primorũ virorũ filias virgines. Quæ vbi ad patres peruenerũt cum eiulatu ploratúque, cæteri quidẽ patres cõſpectis filiabus tam malè acceptis, viciſſim vociferati ſunt atque fleuerunt: Pſammenitus autẽ intuens atque intelligẽs, humi vultũ demiſit. Prætergreſſis puellis aquã ferentibus, ſecundo loco Cambyſes ante oculos Pſammeniti miſit filiũ eius cum duobus millibus AEgyptiorũ æqualis ætatis, vinctas fune ceruices & fræna ta ora habentibus. Ducebãtur autẽ luituri pœnas his Mitylenæis qui cum naui fuerãt ad Mẽphin obtruncati. Ita enim cẽſuerant regii iudices, pro ſingulis ſuorũ interfectis denos primorũ AEgyptiorũ interficiẽdos. Pſammenitus prætereũtes intuens, & filiũ animaduertẽs duci ad mortẽ, aliis AEgyptiis qui circũſedebãt cõplorantibus, *ac indignè ferentibus*, ipſe idem quod erga filiã fecit. His quoque prætergreſſis accidit vt quidã [c] compotorũ eius natu grandior, priſtinis bonis delapſus, ac nihil habens niſi quæ inops mendicabat, obiret exercitũ, necnõ Pſammenitũ alióſque AEgyptios in ſuburbanis cõſidentes. Quẽ vt conſpexit Pſammenitus erũpente ingẽte fletu, compellans nomine amicũ, caput ſuum cædebat. Aderãt autẽ ei tres obſeruatores, qui vt quicquid ab illo fiebat, ex omni viarũ exitu Cãbyſi renũtiarent. [d] Ea quæ fiebant admiratus Cambyſes, miſſo nuntio Pſammenitũ percontatus eſt, inquiens, Pſammenite, herus te Cambyſes interrogat quamobrẽ tu, qui viſa filia indignè affecta, viſo etiã filio ad mortẽ eũte, neque eiulaſti neque fleuiſti, pauperẽ tãti feceris, tibi (vt ab aliis audiuit) non propinquũ. Et Cambyſes quidẽ ita interrogauit: Pſammenitus autẽ his verbis reſpondit, Fili Cyri, domeſtica mala erãt maiora quàm vt poſſem ea deflere: at lamẽtatio amici digna lacrymis fuit, qui è multis ac fortunatis opib' ad inopiã recidit, in extremo limine ſenectutis. [e] Hæc vbi reſponſa ab hoc renũtiata ſunt, viſus eſt illis Pſammenitus, vt ab AEgyptiis fertur, rectè reſpondiſſe. Crœſúſque dicitur illacrymaſſe, itẽ qui aderant Perſæ, ipſíque Cãbyſi cõmiſerationem ſubiiſſe, vt protinus iuſſerit & filiũ ex his qui morti addicti eſſent liberari, & patrẽ è ſuburbanis excitatũ ad ſe perduci. Sed filiũ quidẽ qui adierũt, non iã ſuperſtitẽ inuenerũt, ſed primo loco truncatũ: ipſum verò Pſammenitũ excitatũ ad Cãbyſem perduxerũt: vbi reliquũ vitæ vixit, nihil violentũ paſſus. Qui ſi cõpertus fuiſſet nõ affectaſſe res nouas, accepiſſet AEgyptũ vt eã procuraret. Nã cõſueuerũt Perſæ in honore habere filios regũ, & etiãſi qui ab eis defecerint, tamẽ illorũ filiis reſtituere principatũ. Quod eos ita facere conſueſſe, cum aliis permultis poteſt probari documentis, tum verò hoc, quòd Thannyra Inari Libys filius recepit quem pater obtinuerat, principatum: quódque Pauſiris Amyrtæi filius & ipſe paternum recuperauit imperium. Nec ipſis Inaro & Amyrtæo quicquam amplius à Perſis irrogatum eſt. [f] Nunc Pſammenitus malè cogitans mercedem accepit. nã quũ ad defectionẽ AEgyptios induxiſſet, captus eſt: ac deinde à Cãbyſe cõuictus, epoto cruore taurino, ſtatim expirauit. Atq; hunc in modũ iſte deceſſit. Cambyſes autem è Memphi vrbem Sain abiit, animo faciendi quæ fecit. Etenim ſimulatque in ædes Amaſis ingreſſus eſt, imperauit cadauer Amaſis è cõditorio afferri: deinde prolatũ verberibus cædi ac vellicari, & ſtimulis pungi, [g] omni denique cõtumelia infeſtari. Quod faciẽtes poſtquã defatigati erãt, (nã cadauer vtpote ſalitũ reſiſtebat, nec quicquã omnino elidebatur) iuſſit cremari: haudquaquã ſancta iubens: quia Perſæ deum ignem eſſe arbitrãtur, & apud neutros moris eſt cremare cadauera: apud Perſas quidem, propter id quod dictum eſt, quia nefas eſſe aiũt deo depaſci cadauere hominis: apud AEgyptios autẽ, quia perſuaſum habẽt ignẽ animatã beluã eſſe, & omnia quæ naſcũtur deuorare, & poſtquã deuorãdo fuerit expleta, vnà cũ ipſa re deuorata emori. Nõ eſſe verò apud eos cõſuetudinẽ

a Obſeſſi tandem ad deditionem venerunt. At Libyes vicini eadem, &c.

b Mẽſes. *nam μλῦ ac & in nulg. edit. & in uet. cod. legitur.*

c Conuictorum.

d Quod factum admir.

e Hæc quum ab iſto renuntiata eſſent, viſus eſt Pſammenitus rectè reſpondiſſe. ferúntque Ægyptii Crœſum (nã hic quoque à Cambyſe in Ægyptũ adductus fuerat) eóſq; qui aderant Perſas illacrymaſſe.

f Verùm Pſammenitus quum fraudem molitus eſſet, mercedem accepit. Deprehẽſus enim Ægyptios ad defectionẽ ſollicitare, ac deinde à Cambyſe cõuictus, &c.

g *Vel, Omnibus denique modis uexari.*

mortuũ beluis tradendi,ſed ſaliẽdi,tũ ob id,tum ne humatus deuoretur à vermibus. Ita neutris cõſuetã rẽ iuſſit agi Cãbyſes.Quanquã (vt ipſi aiũt AEgyptii) nõ Amaſis fuit qui iſta paſſus eſt,ſed alius quidã AEgyptius eadẽ quàm Amaſis ætate:quẽ Perſæ Amaſin arbitrãtes vexauerũt.Memorãt enim Amaſin,quũ ex oraculo audiſſet quæ circa ſe defunctũ futura eſſent,hoc modo rei vẽturæ medendũ putaſſe,vt hũc hominẽ qui flagellatus erat,mortuũ [a] ad poſtes ſepeliret extra cõditoriũ ſuũ,ſe autẽ in cõditorii quamintimo receſſu collocari filio mãdaret. Mihi tamen nõ videtur hæc ab initio Amaſis fuiſſe mandata de ſua & alterius hominis ſepultura,ſed aliãs ab AEgyptiis adornata. Secundũ hæc Cambyſes conſtituit [b] trifarium mouere bellum, aduerſus Carthaginienſes, aduerſus Ammonios, aduerſus AEthiopes macrobios, *id eſt longæuos*, qui Africam ad auſtrale mare incolunt. & aduerſus quidem Carthaginienſes,nauticas copias:aduerſus autem Ammonios,peditatum: aduerſus verò AEthiopes, prius exploratores mittere,per ſpeciem dona ferendi illorum regi, ſpectatũ illic menſam Solis, nunquid reuera eſſet:ſimúlque res AEthiopicas exploratum. Solis autem menſa talis eſſe memoratur:eſt in ſuburbanis pratum, omnium quadrupedum aſſa refertum carne, quam per noctem ſinguli ciuium magiſtratus properant ponere: ad eámque,vbi illuxit, cuilibet epulatum licet accedere. Hæc autẽ ipſa à terra reddi aſſiduè indigenæ aiunt.Et menſa quidẽ quæ Solis vocatur,talis eſſe fertur.Cambyſes autem vbi ſtatuit exploratores dimittere, cõtinuò ab vrbe Elephantina accerſit ex Ichthyophagis, *id eſt piſce ueſcentibus*, maximè gnaros AEthiopicæ linguæ. [c] Vſquedum iſti veniunt,interea nauales copias Carthaginem verſus nauigare iubet. verum hæc exequuturos ſe Phœnices negauerũt. eſſe enim magno cum illis iureiurando ſe deuinctos : præterea non facturos ſanctè ſi aduerſus liberos ſuos militarent.nam cæteri Phœnicibus ire recuſantibus, ad pugnandum haud idonei erãt. Ita Carthaginenſes quominus in ſeruitutem Perſarum redigerentur euaſerunt:quoniam Cambyſes haud æquum ducebat vim afferre Phœnicibus, qui ſeipſos Perſis dediderant,ex quibus nauticus omnis conſtabat exercitus. Sed & Cyprii qui aduerſus AEgyptum in militia erant,ſeſe & ipſi dediderant.Porro Cambyſes poſteaquam ex vrbe Elephantina aduenerunt Ichthyophagi, eos ad AEthiopes miſit,iuſſis cũ ea dicere quæ oporteret,tum dona ferre,amiculum purpureum,aureúmque torquem tortilem,& armillas,ac vnguẽti alabaſtrum,cadúmque vini [d] Phœnicei. AEthiopes autem ii ad quos miſit Cambyſes, feruntur eſſe maximi omnium hominum atque pulcherrimi : diuerſíſque vti à cæterorum hominum ritibus, cum aliis,tum verò hoc circa regnum:quòd quem è popularibus maximum & pro magnitudine validum iudicant,hunc regem deligendũ cenſent. Ad hos itaque viros Ichthyophagi venerunt,offerentéſque regi munera, ita loquuti ſunt, Cambyſes Perſarũ rex cupiens amicus tibi fieri atque hoſpes,nos miſit, iubens vt in colloquium tuum veniremus, tibíque hæc dona daremus, quorum ipſe vſu maximè delectatur. Ad hos AEthiops,gnarus ad explorãdum veniſſe,talia reſpondit, Neque rex Perſarum vos ideo cum donis miſit quòd magni faciat hoſpitium meum, neque vos vera loquimini,quippe qui ad explorandum noſtrum imperium veniſtis:neque iuſtus ille vir eſt.ſi enim iuſtus foret,non alienam regionem affectaret, ſed eſſet ſua contẽtus,nec homines à quibus nihil laceſſitus eſt in ſeruitutem redigeret. Ei nunc vos hunc arcum date,ita dicentes,Rex AEthiopum regi Perſarum conſilium dat, [e] quãdo Perſæ tam facilè trahent in tanta magnitudine arcus, tunc aduerſus macrobios AEthiopes cum maioribus copiis moueat bellum:interim diis gratias habeat, qui non inducunt [f] filiis AEthiopum vt præter ſuam velint aliam comparare regionem. Hæc loquutus,arcum laxauit, eíſque qui venerant dedit.Tum ſumpto purpureo amiculo rogauit quídnam eſſet & quomodo confectum. & quum Ichthyophagi veritatem de purpura déque tinctura dixiſſent, Doloſi, inquit, homines, doloſa ſunt veſtimenta.Secundo loco de auro ſciſcitatus,de tortili monili atque armillis, ornatum eius rei exponentibus Ichthyophagis,riſit,atque exiſtimans vincula eſſe,inquit robuſtiora apud ſe vincula eſſe. Tertiò ſciſcitatus de vnguento, quum illi de confectura vngendíque ratione dixiſſent,idem dixit quod de veſtimẽto. Vbi [g] ad vinum peruenit, eiúſque cõficiendi rationem audiuit, maiorem in modum delectatus potu, percontatus eſt quibúſnã rebus veſceretur rex, & quod longiſſimũ tempus à viro Perſa viueretur.Iſti dixerũt veſci regẽ pane,(expoſita tritici natura) perfectiſſimúque diu viuẽdi ſpatiũ homini Perſæ proponi octoginta annos.Ad hæc AEthiops,nihil ſe mirari inquit ſi ſtercore veſcentes,paucis viuerent annis.nã ne tot quidẽ annis victuros [h] niſi hoc potui acceptũ referrẽt. affirmãtibus Ichthyophagis ita eſſe de vino.(hoc enim ipſos Perſis ſubdidiſſe)Interrogatus viciſſim rex ab Ichthyophagis de

a Ad fores intra cõditorium ſuum.

b Triplex.

c Et interim dum iſtos accerſeret, nauales cop.

d Palmei.

e Quum Perſæ tã facilè tendent tantæ magnitudinis arcus, *quàm facilè hũc à me tendi uideris*, tũc copiis ſupramodum magnis inſtructus macrobiis Æthiopibus bellũ inferat.

f *Id eſt*, AEthiopibus.

g *Id eſt*, Ad ſermonem de uino.

h *Legit* αἰέφωτον, *ex qua lectione uidetur* Ethic *ſenſus elici poſſe*, Niſi potu illo vires refocillarent:Ichthyophagis vinum innuens. in hoc enim ſe à Perſis vinci. Quum autem viciſſim regem interrogarent Ichthyophagi de vita, &c. At *legendo* αἰέφωτον, *perinde fuerit ac ſi Gallicè dicas*, S'ils ne deuoyent leur uiande d'un tel breuuage.

vita & victu, pleroſque è ſuis ait ad centũ viginti annos peruenire, nónullos etiã hos tranſcendere: dixit cibum eis eſſe carnem coctam, & potum, lac. Et quum exploratores de numero annorum mirarentur, ad fontẽ quendam eos deduxit, in quo loti efficiũtur perinde atque oleo inuncti, violã olẽtes. Eam aquam aiebãt exploratores adeò inualidam vt in ea nihil innatare poſſet, ne lignum quidem, & quæ leuiora ſunt ligno: ſed omnia peſſum ire in profundum. Hæc aqua ſi verè apud illos eſt qualis commemoratur, ideo macrobii, *id eſt longæui*, exiſtunt, quòd ea ſemper vtuntur. Deinde à fonte rex iſtos ad carcerem deduxit, vbi viri omnes aureis vinculis erant alligati. eſt enim apud hos AEthiopes omnium rariſſimum ac pretioſiſſimũ æs. Inſpecto carcere, exploratores inſpexerunt & menſam quæ dicitur ſolis. Poſt hãc ad extremum inſpexere eorum ſepulchra quæ dicuntur è vitro eſſe conſtructa hunc in modum: Poſteaquam mortuum ſiue AEgyptiorum ſiue aliorum more arefecerunt, totum gypſo inducunt, picturáque exornantes repræſentant quoad fieri poteſt effigiem eius: deinde cippum ei cauum è vitro, quod apud illos multum eſt & facilè effoditur, circundãt: in cuius medio mortuus interlucet, nihil neque odoris ingrati, neque fœditatis vllius exhibẽs, ſed omnia ipſi illi mortuo ſimilia habẽs. Hunc cippũ qui maximè ſunt propinqui intra ædes annũ tenẽt, offerẽtes ei omniũ rerum primitias, hoſtiáſque: anno exacto efferunt, circáque vrbẽ ſtatuunt. Omnibus exploratores inſpectis reuerſi ſunt. Qui quum iſta renuntiaſſent Cambyſi, continuò ira percitus aduerſus AEthiopes exiit in expeditionem, neque rei frumentariæ apparatu indicto neque ſecum ipſo ratione inita quòd in extrema terrarum faceret expeditionẽ: ſed veluti veſanus, nec mẽtis cõpos, ſimulatque Ichthyophagos audiit, profectus eſt cum omni peditatu, Græcis qui aderant illi, manere imperatis. Vbi ad Thebas eſt ventum, delegit de exercitu quinquaginta circiter millia, quibus præcepit vt Ammonios diriperent, deinde oraculum Iouis incenderẽt: ipſe cum reliquis copiis aduerſus AEthiopes contendit. Sed antequam quintam itineris partẽ cõfeciſſent, exercitum eius protinus commeatus omnis quẽ ſecum habebat, defecit: mox & iumenta ad veſcendũ defecerunt. Quibus rebus cognitis Cambyſes ſi reſipuiſſet ac retroduxiſſet exercitum, in eo quod prius admiſerat peccato, vir ſapiẽs extitiſſet: nunc autem nihil penſi habens, aſſiduè proceſſit vlterius. Milites, quandiu quod de terra ſumerent habuerunt, herbis victitauerunt: at vbi ad ſabulum peruenere, ibi nonnulli diram rem perpetrauerunt. nam ſortiti ex ſeipſis decimum quenque comederunt. Id audiens Cambyſes, veritus ſuorum mutuam depaſtionem, intermiſſa aduerſus AEthiopes expeditione, retro rediit, Thebáſque peruenit, multis de exercitu amiſſis. [a] Et quum è Thebis deſcendiſſet Memphin, Græcos miſſos fecit, vt illinc enauigarent. Et exercitus quidẽ aduerſus AEthiopes ita ſe geſſit. Copiæ autem quæ aduerſus Ammonios miſſæ erant, è Thebis mouentes, itineris duces ſequebantur: [b] ac niſi ſunt vſquedum ad vrbem Oaſin peruenerunt, quam incolunt Samii ii qui feruntur è tribu AEſchrionia eſſe, ſeptem dierum per arenas itinere diſtantem Thebis, quæ regio vocatur lingua Græca *μακάρων νῆσος, id eſt beatorum inſula*. in hunc locum dicitur peruenisſe exercitus. Deinceps quid de eo actum ſit, præter Ammonios & eos qui ab his audierunt, nulli alii habent quicquam dicere. Nam neque ad Ammonios peruenerunt, neque retro reuerterunt. Ab ipſis autem Ammoniis demum fertur, quum illi ex vrbe Oaſi per arenam iter facerent, iámque medio ferè ſpatio inter Oaſin & Ammonios pranderent, ingruiſſe magnum ac validum auſtrum, & ingeſtis arenæ cumulis eos obruiſſe, atque hunc in modum illos è conſpectu ſublatos. ita actum eſſe de hoc exercitu Ammonii memorant. Cambyſe autem Memphin regreſſo, Apis (quem Græci vocant *Ἔπαφον*) apparuit. AEgyptii, quũ Apis extitiſſet, veſtimenta quãpulcherrima ferebant, & celebrãdo feſto operam dabant. Id tunc facientes AEgyptios Cambyſes intuens, [c] ratúſque ob res à ſe malè geſtas prorſus illos eſſe in his gaudiis, præpoſitos accerſit Memphis, quos, vbi præſtò fuerunt, interrogabat, quid ita, quum antea ſe apud Memphin agente, nunquam aliquid tale feciſſent, nunc id facerent, poſteaquam ipſe rediiſſet parte copiarum amiſſa. Illi dicere, dum illis deus appareret (longo autem temporis interuallo apparere ſolitum) tunc omnes AEgyptios ſolennem celebrare lætitiam. Hæc vbi audiit Cambyſes, mentiri eos reſpondit, ac tanquam mentientes morte mulctauit. His interemptis, iuſſit ſacerdotes in conſpectum venire. quibus eadem referentibus, dixit, Siquis deus manſuetus ad AEgyptios veniret, fore vt ſe non lateret. [d] Hactenus loquutus iuſſit ſacerdotes adducere Apin illi ad eum adducendum perrexerunt. Eſt autem hic Apis, idémque Epaphus, è vacca genitus quæ nullũdum

a Thebis autem iter faciebant, itineris duces habentes, & quum deſcendiſſ.

b Ac peruenisſe quidem eos ad vſq; ad vrbem Oaſin cõſtat, quã incolunt &c.

c Vel, Valde aut omnino hoc eorũ factũ improbãs, quòd in eiꝰ rebus aduerſis ita ſe exhilararent, Memphidis præfectos accerſiuit: quos, vbi in cõſpectum prodierunt, interrogauit cur antea, quum, &c.

d Nec plura loquutus.

alium poteſt concipere fœtum: quã AEgyptii aiunt fulgure ictã concipere ex eo Apin. Habet autẽ hic vitulus qui appellatur Apis, hæc ſigna: Toto corpore eſt niger, in fronte habens cãdorem figuræ quadratæ: in tergo effigiem aquilæ, [a] cãtharum in palato, duplices in cauda pilos. Poſteaquã Apin ſacerdotes adduxere, Cambyſes veluti vecordior, educto mucrone quum vellet ferire ventrem, femur percuſſit, cachinnánſque ad ſacerdotes inquit, O capita nequã, huiuſcemodi dii exiſtũt, ſanguine atque carne præditi, & ferrum ſentiẽtes? dignus nimirũ AEgyptiis hic deus. nos certè ludibrio habuiſſe nõ iuuabit. Hæc loquutus imperauit iis quorũ hoc munus erat, vt ſacerdotes quidem flagris cæderent: cæteros autem AEgyptios, vt quenque feriantẽ adipiſcerentur, occiderent. Ita feſtum ſolutũ eſt, ſacerdotes mulctati: Apis ſauciatus femur, in tẽplo iacens extabuit: quem è vulnere extinctũ tumulauere ſacerdotes clam Cãbyſe. Ob hoc ſcelus, (vt AEgyptii aiunt) cõtinuò Cãbyſes inſaniit: [b] quũ ne cõpos mentis quidem fuiſſet, exorſus primum perpetrare facinus in Smerdin, ex eiſdem ſibi parentibus fratrem, quẽ ex AEgypto remiſerat in Perſas, liuore commotus quòd ſclus ille Perſarũ arcũ quem Ichthyophagi ab AEthiope attulerant, [c] ad duos digitos traheret: quod nemo alius è Perſis poterat. Smerdi in Perſidem profecto, hãc vidit in ſomnis Cambyſes viſionem: Nuncius quidã è Perſis veniens, ei nunciare eſt viſus, Smerdin in regio ſedentem ſolio cælum contingere vertice. Ob id Cãbyſes ſibi metuẽs, ne ſe necato à fratre occuparetur imperium, mittit in Perſas ad illũ interimẽdum Prexaſpem, ſibi ex omnibus Perſis virum fideliſſimum. Hic vbi Suſa cõſcendit, Smerdin necandum curauit, (vt quidam aiunt) quum eum eduxiſſet venatum: quidam inquiunt, quum ad mare rubrum produxiſſet, ibi eum demerſiſſe. Et hoc quidem initium ſcelerum Cambyſis extitiſſe ferunt: ſecundum autem ſcelus, ſororis necationem, in AEgyptum eum ſequutæ: quæ ex eiſdem parentibus erat ſoror, atque eadem vxor: quam hunc in modum acceperat vxorem. Quum antehac Perſæ ſorores in matrimonium accipere nequaquam conſueuiſſent, Cambyſes vnius ſororum amore captus, cupidúſque deinde ducẽdi illam vxorem, [d] quum propter rei inſolentiam laboraret efficere, accerſit eos qui regii iudices nominantur. Fiunt autem delecti è Perſis viri, ſúntque [e] perpetui, niſi delicti alicuius cõperti fuerint. Iſti apud Perſas ius dicunt, & legum patriarum ſunt interpretes, & ad eos omnia referuntur. Hos Cambyſes percontatur, num qua lex ſit quæ ſinat volentem cum ſorore contrahere matrimonium. Iudices & iúſtè & [f] ingenuè reſpondentes, negant vllam ſe inuenire legem quæ ſinat fratri nubere ſororem: quandam tàmen inuenire legem, qua liceat regi Perſarum facere quicquid libeat. Ita neque legem abrogarunt metu Cambyſis: & ne legem tuentes ipſi perirent, aliam inuenerunt adiutricem eius qui ſororem in matrimonium ducere vellet. Tunc itaque Cãbyſes [g] eam quam dixi accepit vxorem, aliquantóque pòſt & alteram. Harum iuniorem quæ ipſum in AEgyptum comitata eſt, interemit. Cuius mors, quemadmodum illa Smerdis, anceps refertur. nam Græci quidem aiunt, dum Cambyſes duos catulos, alterum leonis, alterum canis committit, hanc interfuiſſe ſpectaculo: & quum à leunculo catulus ſuperaretur, alterum catulum huius canis fratrem, abrupto loro ſuperueniſſe: & quum duo eſſent, ita ſuperiores leunculo extitiſſe. Et Cambyſe, dum id cernit, capiente voluptatem, hanc ei aſſidentem illacrymaſſe. Ea re animaduerſa, Cambyſem interrogaſſe quidnam lacrymaretur: & mulierem dixiſſe, ſe viſo catulo ſuppetias fratri ferente, ideo flere quòd ſubierit memoria Smerdis, cuius ſciret neminem fore vltorem. Ob hoc dictum Græci illam à Cambyſe fuiſſe interemptam memorant: AEgyptii verò ob id quòd quum ad menſam diſcumberetur, mulier lactucam ſumpſit, eiúſque decerptis foliis, virum interrogauit vtrum diſcerpta lactuca an denſa pulchrior foret: quum hic reſpondiſſet, Denſa: hanc, inquit, lactucam aliquando imitatus es, qui Cyri domum denudaſti. Ibi Cambyſem indignatione percitum, inſiliſſe calcibus in prægnantẽ, eámque abortu edito deceſſiſſe. [h] Ita Cãbyſes in præcipuos domeſticorum inſaniit, ſiue id propter Apin, ſiue aliunde, qualia multa in rebus humanis mala contingere conſueuerunt. Etenim fertur Cambyſes ab ipſis natalibus grandi laboraſſe morbo, quem quidam ſacrum nominant: vt haud ab re fuerit, cuius corpus magna ægritudine inualidum eſſet, eius ne mentem quidem ſanam fuiſſe. [i] Atque in alios quoque Perſas inſaniſſe, veluti in Prexaſpem, quem præcipuo honore proſequebatur, & qui ad eum nuncios perferebat: & [k] cuius filius Cambyſis vina miſcebat, qui honos & ipſe non paruus eſt: ad hunc (*inquam*) fertur dixiſſe Cambyſes, Quémnã virum Perſæ me eſſe cenſent, aut qualem de me ſermonem habent? Et iſte ei reſpondiſſe, Here, cætera

a In lingua ſcarabeum.

b Quum ne prius quidem compos mentis fuiſſet. *Quæ uerba nõ iam ſunt* AEgyptiorũ, *ſed ipſius authoris. q. d.* Dicunt *illum* AEgyptii *hinc furore correptum. æqui ne antea quidem mentis compos erat*, exorſus, &c.

c Οσον δὴ δύο δακτύλους, *quod Gallicè dicitur,* A deux doigts pres. Protrahere *autem uertẽdum potius* Adducere, *aut* Tenderet *ſiue* Intenderet. *hæc enim de arcu potius dicũt. ut ipſe* Herodotus *in ſequẽtibus dicit* διατείνειν τὸ τόξον.

d Quum rem nouã facere in animo haberet.

e Donec moriãtur.

f Et cautè reſpond.

g Eam *quam diligebat. uel,* Amicam *illam.*

h Id *eſt,* Talia per inſaniã fecit præcipuis, *&c.*

i Hæc autem aduerſus alios Perſas inſaniit. *Id eſt, Per inſaniam egit.* Fertur enim ad Prexaſpẽ dixiſſe, quẽ præcip.

k Cuius filius à pocu lis ei erat.

quidem omnia in te magnis laudibus ferunt, sed nimis te [a] vino deditum aiunt esse. Hæc Prexaspes de Persis respõdit. Quibus ille indignatus, Siccine, inquit, Persæ me aiunt vino deditum desipere, nec mentis esse compotem? ergo in eo quod prius dixerunt, non veri fuere. Nam senatum Persarum (cui intererat Crœsus) aliquando interrogarat Cambyses qualis ipse videretur esse vir ad patrem Cyrum adæquandum. Et illi responderant, eum patre esse præstantiorem, qui & omnia illius haberet, & AEgypti ac maris accessionem adiecisset. hæc quidem Persæ dicebant. Sed Crœsus qui aderat, displicente ei quæ dicebatur sentẽtia, ad Cambysem inquit, Mihi tu quidem Cyro genite, non videris adæquandus esse patri: nõdum enim tibi est filius qualem ille te reliquit. Hoc audito Cambyses delectatus, Crœsi sententiam approbauit. Quorum nunc reminiscens, ad Prexaspem iratus inquit, Intellige nunc ipse per te nunquid Persæ vera dicant, an hæc dicentes ipsi desipiant. Nam si filii tui qui in vestibulo stat, medium cor non frustrato ictu percussero, constabit [b] nihil esse quod Persæ dicunt: sin aberrauero, constabit Persas vera loqui, [c] & me esse intemperantem. Hoc loquutus, intendit arcum, puerúmque percussit: atque eum collapsum iussit discindi, & inspici ictum. quúmque in corde sagitta esset inuenta, ob id lætabundus atque cachinnans, ad patrem pueri inquit, Prexaspes, facta est tibi fides non me insanire, sed Persas. Verùm nunc mihi dicito quémnam ex omnibus hominibus iam noris ita ad destinatum emittere sagittas. [d] Prexaspes hominem aduertens esse vesanum, & in ipsum quoque insanientem, Here, inquit, ego ne deum quidem arbitror tam probè iaculari. Et tunc quidem hoc perpetrauit. Altero die, duodecim Persas primoribus [e] pares, [f] ob nullius momenti causam necauit, viuos in caput defodiens. Hęc eum facientem Crœsus Lydus censuit his verbis admonendum, Rex, cuncta noli ætati atque iræ indulgere: sed cohibe & compesce teipsum. Conducit tibi te prouidũ esse: & sapiẽtis est prospicere: tu verò viros interfecis tuos populares ob nullius momenti causam, interficis etiam pueros: qualia si multa facies, considera ne abs te deficiant Persæ. Enimuero pater tuus Cyrus, etiam atque etiam mandans, mihi præcepit vt te commonefacerẽ, subiiciendo quicquid boni comperirem. Hoc illi Crœsus beneuolentiam præ se ferens consulebat. Ad quem Cambyses respondens, Etiam mihi tu, inquit, dare consilium audes, tanquam bene aut tuam ipsius patriam administraris, aut patri meo cõsulueris, iubens eum traiecto flumine Araxe tendere aduersus Massagetas, quum illi vellent transire in terram nostram. Imò & teipsum malè præsidentem patrię tuæ, & Cyrum tibi credentem perdidisti. sed ob id nequaquam gauisurus: quia olim iam debebam captare in te occasionem. [g] Arcúmque corripiebat tanquam hominem confixurus. at Crœsus cursu se foras proripuit. [h] Hic vbi non habet in quem telum dirigat, mandat ministris vt illum comprehensum interimant. Ministri, qui mores eius nossent, Crœsum abdiderunt: hac ratione, vt si Cambyses facti pœnitens requireret Crœsum, eo producto donis afficerentur quòd illum seruassent: si non pœniteret, nec desideraret, tunc hominem interficerent. Nec ita multo pòst quum Cambyses desideraret Crœsum, ministri hoc animaduertentes, enunciant ei hominem superesse. Cambyses se quidem inquit Crœso superstite gaudere, sed iis qui illum seruassent, veniam non daturum, sed mortem allaturum. prout & fecit. Multa huiusmodi tam in Persas quàm in socios, quum Memphi moratus est, Cambyses faciebat [i] insania. Adeóque vetusta recludens sepulchra, mortuos inspiciebat. Etiam templum Vulcani adiens, multo derisu simulachrum illius cauillatus est. siquidem statua Vulcani simillima est iis diis quos Pataicos vocant Phœnices, quos in triremium proris Phœnices circumferunt: quos qui non vidit, ego sic ei indicabo, esse illos Pygmæi viri imagine. In templum quoque Cabirorum, inaccessum alteri quàm sacerdoti, ingressus est: & quæ illic erant simulachra, multis in ea iocatus verbis, concremauit. Sunt enim & hæc illis Vulcani similia, à quo se hi homines aiunt esse oriundos. Cum multa igitur apud me documento sunt, Cambysem vehementer insanisse, tum verò illud, quòd alioqui non tentasset templa [k] legésque habere ludibrio. Nam siquis vniuersis hominibus præbeat facultatem optimas ex omnibus leges eligendi, profectò cunctas vnusquisque rimatus, suas eligeret. Non igitur credibile est alium quàm dementem, talia ludibrio habere. At ita de suis quẽque legibus sentire, licet cum aliis coniecturis colligere, tum etiam hac: Darius accitos qui in sua ditione erant Græcos percontatus est quanta pecunia vellẽt defunctis parẽtibus vesci: illis negãtibus vlla se pecunia hoc esse facturos, Darius dehinc Græcis præsentibus, & quæ dicebantur per interpretem discentibus,

a Non legit φιλοτεκνίη, sed φιλοινίη, quam lectionem sequentia comprobare videntur.

b Id est, Vanũ esse, uel, friuolum.

c Et me nõ saperé.

d At Prexaspẽ quũ animaduerteret hominem mẽte esse captũ, & sibi timeret, dixisse, Here, ego, &c.

e Non legit ὁμοίας, sed ὁμοίουσαι & interpretatur cod.

f Ob nullum morte dignum crimẽ. Vel, Nullo crimine mortem cõmeritos. Sic & statim pòst.

g Hæc quum dixisset, arcum corripiebat. &c.

h At hic quum illũ configere non posset, utpote qui se foras proripuisset.

i Vel, Per insaniam.

k Ritúsque.

interrogauit eos Indos qui Callatiæ nominantur, qui veſcuntur parentibus, quantum accipere pecuniarum vellent vt patres defunctos igne comburerẽt. Indi vehementer reclamantes, meliora illum ominari iubebant. Atque ita moribus comparatum eſt: rectéque mihi videtur [a] Pindarus feciſſe vt diceret morẽ omnium eſſe regem. Cæterùm dum Cambyſes in AEgyptum cõtendit, Lacedæmonii quoque intulere bellum Samo & Polycrati AEacis filio, qui Samum vi occupauerat, eámque inter initia trifariam partitus erat cum fratribus Pantagnoto & Syloſonte: quorum deinde altero necato, altero qui erat iunior ejecto, totam ſolus obtinebat, inito fœdere cum Amaſi rege AEgypti, cum quo hoſpitiũ habebat, mittens munera viciſſímque accipiens. Breuíque ſtatim tempore res eius adeò proceſſerũt vt per Ioniã cæterámque Græciam celebrarentur. Quocunque enim [b] bellũ intulerat, cuncta ei proſperè cedebant, quum haberet centum [c] biremes, mille ſagittarios, inuadens omnes ſine vllo cuiuſquam diſcrimine: quòd diceret ſe magis gratificari amico ſi ei quæ abſtuliſſet redderet, quàm ſi [d] nihil adhuc auferret. Multas itaque hic inſulas, multa etiam in continente oppida capiebat. Leſbios enim cum omnibus copiis opem Mileſiis ferentes, nauali prælio vicit cepítque, qui omnem foſſam mœnia Sami ambientem vincti foderunt. Atque res Polycratis tantopere ſecundas eſſe non latuit Amaſin, cui hoc curæ erat. Sed quũ aſſiduè forent multo ſecundiores, Amaſis libellũ Samũ miſit in hæc verba ſcriptũ, AMASIS POLYCRATI ITA INQVIT,

Mihi quidem, feliciter agi cum viro amico meo & hoſpite, audire voluptati eſt: tamen tuæ magnæ proſperitates mihi non placent, qui intelligo quàm inuidum numen ſit. Quod ad me attinet, malim tum meas ipſius, tum eorum qui mihi curæ ſunt [e] res nunc proſperè ire, & ita *per uarias fortunæ uices* æuum traducere, quàm in omnibus mihi proſperè cedere. Tu itaque mihi obtemperando, hoc aduerſus proſperitates agito: diſpice quid tibi ſit quod plurimi facias, quódque amiſſum tibi maximè doleret: id vbi inueneris, ita abiicito vt nunquam [f] ad homines veniat. Quòd ſi proſpera tua deinceps non variabuntur aduerſis, medeare tu tibi ſubinde eo modo quem tibi ſubieci. Hæc quũ legiſſet Polycrates, & in animum demiſiſſet, tãquam bene ſibi ab Amaſi præcepta, diſquirebat quódnam ſuorum ornamentorum eſſet quo amiſſo maxima ipſe moleſtia afficeretur: atque hoc tandem quæritando inuenit. Erat ei gemma ſignatoria ſmaragdus, quã geſtabat auro incluſam, opus Theodori Samii Telecle geniti. hanc vbi abiiciendam ſtatuit, ita abiicere libuit: [g] Biremem conſcendit: eam dehinc viros quibus illam inſtruxerat, in pelagus educere iubet. Et poſtquam ab inſula procul aberat, detractum ſibi ſigillum, iis qui vnà nauigabant inſpectantibus abiecit in pelagus: hoc acto renauigauit. Reuerſo domum, quum ex iactura afficeretur, quinto ſextóve quàm hæc acta ſunt die, hoc ei caſu euenit. Piſcator quidam captum à ſe piſcem, grandem ſanè ac pulchrum, putauit dignum quo Polycratem donaret. eum ad fores quum attuliſſet, dixit ſe in conſpectum Polycratis ire velle: à ianitore permiſſus, donans Polycrati piſcem, Rex, inquit, hunc ego quem cepi piſcem, etſi operis manuariis vitam tolero, tamen non iudicaui ferendum à me eſſe in forum, ſed te tuáque potentia dignum. Eum itaque affero tibi, donóque. His verbis iſte delectatus, ita reſpondit, Tu verò probè, nec facto ſolo, ſed etiam oratione apud me iniſti gratiam: ad cœnámque te vocatum volo. Hæc magni faciens piſcator domum abiit. piſcem miniſtri reſcindentes, offendunt in eius aluo ſigillum Polycratis. Quod vbi viderunt ſumpſerúntque, ad Polycratem lætabundi quamcelerrimè pertulerunt. Eóque illi reddito, referebant quo pacto fuiſſet inuentum. [h] Polycrates, quemadmodum res diuinitus contigit, ſingula quæque à ſe geſta retulit in libellũ: & qua ratione quod amiſerat recepiſſet. Hæc vbi ſcripſit, in AEgyptum miſit. Quibus tabellis Amaſis perlectis quæ à Polycrate venerant, intellexit non poſſe præſtare hominem vt alterum hominem fato impendenti eripiat: vtque Polycrates bene iam moreretur, bonam fortunam ſemper expertus, qui ea quoque reperiret quæ abieciſſet. Miſſo itaque Samum caduceatore, dixit ſe ius cum illo hoſpitii ſoluere. Quod ideo fecit ne in triſtem aliquem grauémque caſum incidente Polycrate, animi doloré veluti de hoſpite ipſe contraheret. Aduerſus hunc igitur Polycraté in omnibus bene agenté, Lacedæmonii ſumpſere expeditionem, acciti ab iis Samiis qui poſt hæc Cydoniã in Creta condiderunt. Polycrates, miſſo clanculũ caduceatore ad Cambyſem Cyri filiũ, aduerſus AEgyptum copias comparantem, orauit vt nunciis ad ſe in Samũ miſſis, rogaret aliquid copiarum. Quod audiens Cãbyſes, libenter in Samum miſit ad rogãdas à Polycrate nauticas copias, quas ſecũ iſte mitteret in AEgyptum. Polycrates, delectis quos maximè

a Pindarus cecinif ſe, morẽ, &c. *nam μιῆσαι de poetis dicitur, ut Lat. canere.*

b Bellum inferre cogitaret.

c Cẽtũ naues quinquaginta remorum.

d Nihil ab initio abſtuliſſet.

e Res nunc proſperè ire, nunc infeliciter cedere. *Vel potius*, Ex *rebus alias feliciter, alias infeliciter cedere. Poſt* cedere, *adde*, Nec enim adhuc de quoquã audiſſe me puto, qui quũ in omnibus felix fuiſſet, non tandem malè perierit funditus.

f *Id eſt*, In *hominum conſpectum.*

g Quinquaginta remorum nauem.

h Polycrates, quũ eum ſubiiſſet diuinum quiddam id eſſe, ſcribit quæ feciſſet, & quæ poſt illa à ſe facta ſibi contigiſſent. *Vel, Quicquid ſibi poſt eã rem factam accidiſſet.*

i Didicit fieri non poſſe vt homo hominem à re quæ euentura eſt retrahat: & Polycrati non felicẽ fore tandem rerum exitũ, qui per omnia proſperam fortunam experiretur: adeò vt ea etiam reper.

ſuſpicabatur è populariḃus ſuis ad rebellionẽ ſpectare, quadraginta triremes miſit Cambyſi, mandans ne retro eos dimitteret. Et alii quidem negant Samios à Polycrate miſſos, in AEgyptum peruenisſe: ſed quum in Carpathio mari curſum tenerent, inter ſe colloquutos decreuiſſe ne porrò tenderent. Alii verò aiunt peruenisſe in AEgyptum, ac retentos inde fugam feciſſe: & in Samum redeũtes, Polycratem cum claſſe occurrentem ſuperaſſe, atque in inſulam exiſſe: ſed pugna pedeſtri commiſſa repulſos, ita Lacedæmonem nauigaſſe. Sunt qui dicãt penes eoſdem, ab AEgypto redeuntes aduerſus Polycratem, extitiſſe victoriam: non rectè dicentes mea opinione. Neque enim oportuiſſet illos aſciſcere Lacedæmonios, ſi per ſe ad reſiſtẽdum Polycrati validi erant. Præterea nec ratio dictat vt cui permulti aderant, cum auxiliarii mercede conducti, tum domeſtici ſagittarii, is à Samiis redeuntibus numero paucis fuerit ſuperatus: quum præſertim liberi ciuium atque vxores ſub Polycrate eſſent, quos iſte inter naualia coactos tenebat, ideo paratos vt ſi ii qui ſecum erant, cum redeuntibus aliis prodidiſſent, vnà cum ipſis naualibus comboureret. Poſteaquam verò Samii qui à Polycrate exacti erant, Spartam venerunt, adeuntes principes multa fanè (qualia ſupplices) commemorabant. Quibus illi primo congreſſu reſponderunt, eorum quæ iſti dixiſſent, priorum quidem oblitos eſſe ſe, poſteriora verò non intelligere. Secundo deinde congreſſu nihil aliud iſti dixerũt, niſi allato panario, illud pane indigere. Quibus iidem reſponderunt [a] panario ſuperfuturum. [b] Itaque opem ferendam eis cenſuerunt. Atque vbi rem apparauere, cum exercitu in Samum ſe contulere, referendæ gratiæ cauſa, vt Samii aiunt, quia illis aliquando Samii aduerſus Meſſenios auxilio fuiſſent: vt verò Lacedæmonii aiunt, non tam quia tutari deberent Samios, quàm vt eoſdem vlciſcerentur ob interuerſum craterem, quem Crœſo portabant, & ob thoracem ab Amaſi rege AEgypti ipſis miſſum. Interceperant enim Samii priore quàm craterem anno, thoracem lineum quidem, ſed frequentibus animalium figuris ex auro lanáque verſicolore, [c] è ligno intertextum: ob id admiratione dignum, quòd quum inſcriptæ eius venationes eſſent exiles, tamen ſingulæ in ſe habebant tricenas ac ſexagenas beſtiolas, ſinguláſque euidentes: hoc mirum reddebat thoracem. Qualis alter eſt quem in Lindo Mineruæ idem Amaſis dedicauit. Comparauerunt itaque Lacedæmonii exercitum aduerſus Samum, vt Corinthios quoque ſolicitarent. In quos etiam Samiorũ extabat iniuria ætate quæ præceſſit hanc expeditionem, circa idem tẽpus facta quo crater interuerſus eſt. Nam quum Periander Cypſeli filius, Sardis ad Halyattem caſtrandos mitteret trecentos primorum Corcyræorum liberos, Corinthiſque qui illos ducebãt, Samum appulſi eſſent, audita Samii cauſa cur Sardis pueri ducerentur, primùm edocuere pueros vt [d] puluinar Dianæ contingerent: deinde non ſinentes [e] abſtrahi eoſdem è puluinari, quum prohiberent Corinthii, præbere illis alimẽta, ipſi diem ſolennem egerunt, quem nunc quoque per id tẽpus celebrant. Quum enim nox aduenisset, quamdiu pueri precabãtur, tamdiu exercebant choros virginum atque adoleſcentium. Tunc autem choros exercentes, eſculenta fecerunt ex ſeſamo ac melle, quæ diſtribuenda ferrentur: vt ea Corcyræorum filii rapientes, alimenta haberent. idque eouſque factum eſt dum Corinthii pueris, quos aſſeruabãt omiſſis abierunt. Ita Samii pueros Corcyram reduxerunt. Quòd ſi defuncto Periãdro Corinthiis cum Corcyræis amicitia extitiſſet, non ob hanc cauſam Corinthii [f] aduerſus Samios expeditionem ſumpſiſſent: nunc ab ipſa vrbe Corcyrenſi à ſe condita, Corinthii ſemper cum Corcyræis diſcordes mutuò fuere. Huius igitur rei memores Corinthii, exhulcerato in Samios animo erant. Mittebat autem Periander ad caſtrandum Sardis primorum Corcyræorum delectos pueros, vlciſcendi ſa cinoris gratia quod Corcyræi priores in eum admiſerant. nam poſteaquam vxorem ſuam Meliſſam necauit Periander, accidit vt ad ſuperiorem calamitatem hæc quoque accederent: Erant ei ex Meliſſa liberi duo, vnus decem & ſeptem, & alter duodeuiginti natus annos. hos auus maternus Procles Epidauri tyrannus ad ſe accitos ea proſequebatur charitate qua debebat nepotes ex filia. Quos vbi remittendos ſtatuit, priuſquam dimitteret, Scitis, inquit, pueri, quiſnam matrem veſtram interemit? Hoc dictum, ei qui maior natu erat, nullius momenti habitum eſt: at minori, cui nomen erat Lycophroni, ita doluit, vt reuerſus Corinthum, patrem neque prior affatus ſit, neque affantem reaffari, ac ne interroganti quidem reſponſum reddere voluerit. Eum Periander tandem ſanè indignatus è laribus eiecit. Quo eiecto, maiorem natu percontatur quænam cum eis auus eſſet colloquutus. Ille narrare vt ſe auus amantiſſimè accepiſſet: non tamen facere mentionem dicti illius quod

a Illos panario ſuperuacaneam orationem curioſè addidiſſe. Qui. *Debuiſſe illos commentum eſſe patrium ſua ſponte oſtendere. Videtur hic aliud ſignificare Lotis ſe ſua, cui tamen fortaſſe nusquã debet.*

b Ferendam tamẽ illis opem cenſ.

c Ex xylo intertextum, quem admiratione dignum reddebant ſingula eius fila, quæ quum exilia eſſent, tamen ſingula in ſe tricena ac ſexagena fila, & quidem euidentia ſingula, habebant: Talis & alter eſt quẽ in Lindo Min. idẽ Am. dedicauit. Ad hanc verò in Samum expeditionem adiuuerunt etiam Corinthii luben ter.

d Templum.

e Abſtrahi ſupplices è templo, quũ prohib.

f Ad ſumẽdam in Samios expeditionẽ operas contuliſſent.

Procles in eis dimittendis dixiſſet, [a] quippe quòd in mentem non admiſerat. Periander dicere, nulla ratione fieri poſſe quin aliquid illis ab auo ſit ſuggeſtum: itaq; percontando inſtare. Tunc adoleſcens in memoriam rediens, id quoque dictum fuiſſe narrauit. [b] Quod Periander in animum accipiens, tamen nolens aliquid filio concedere indulgẽtius, mittit ad eos apud quos filius ab ipſo expulſus degebat, prohibitum ne adoleſcentem in domum excipiant. Iſte illinc iectus, in alteram ſe domum conferebat: ſed ab hac quoque abiiciebatur, Periandro iis qui acceperant cõminãte, atque vt arcerent imperãte. Expulſus hinc in aliam ſodaliũ domum ſe contulit. Illi etſi formidantes, tamen quòd eſſet Periandri filius, hominem excipiebant. Ad poſtremum Periander edictum propoſuit, quiſquis hunc in domum reciperet, aut alloqueretur, eum ſacram [c] pœnam Apollini debiturum, quantam ipſe nuncupabat. Ad hoc edictum quum nemo illum in domum reciperet, nemo affari vellet, ne ipſe quidem putauit rem deſperatam eſſe tentandam: ſed intra porticus ſe tenens, aſſiduè verſabatur. Quem die quarta Periander illuuie & inedia enectum cernens, miſertus eſt, depoſitáque ira, propius accedens, Fili, inquit, vtrum eſt optabilius, iſtúdne quod faciendo pateris, an patri obtemperando, tyrannidem atque opes accipere quæ ego habeo? qui quum ſis & meus filius & beatæ Corinthi rex, præoptaſti mendicam vitam, obſiſtendo atque iraſcendo illi cui minimè debebas. Nã ſiquid calamitatis illinc accidit vnde ſuſpicionem in me habes, id mihi accidit, eiúſque ego particeps eo magis ſum quòd ipſe id perpetraui. Tu verò, edoctus quanto ſatius ſit [d] inuidioſum quàm miſerabilem eſſe, & ſimul quid ſit in parẽtes & in meliores ſe iraſci, abi domũ. Periander quidem his verbis filium [e] caſtigabat: ille autem nihil patri reſpondit, niſi ipſum ſacram [f] pœnam deo debere, quòd in ipſius colloquium veniſſet. Ibi Periander animaduertens malum filii [g] vehementius eſſe quàm vt corrigi poſſet, ab oculis eum ſibi amandandum putauit, nauigio in Corcyram miſſo. nam Corcyræ quoque imperitabat. Eo autem amandato, bellum ſocero Procli intulit, tanquam præcipuo harum rerum autori. Expugnatáque Epidauro, Procle m cepit, quem tamen viuum ſeruauit. Interiecto deinde tempore quũ ſenuiſſet Periander, ſibique eſſet conſcius ſe non eſſe amplius parem adminiſtrandis obeundíſque rebus, mittit Corcyram accerſitum Lycophronem ad tyrãnidem adminiſtrandam. Nam in maiore filio non erat indoles, hebetiórque eſſe ei videbatur. Lycophron ne [h] reſponſione quidem eſt dignatus eum qui ſibi nuntium afferebat. At Periander in amorem adoleſcentis propenſus, rurſus ad eum miſit ſororẽ filiam ſuam, ſperans fore vt ille huic præcipuè auſcultaret. Hæc, vbi venit, Fili, inquit, mauis tyrannidem recidere in alios, & domũ patris tui ad alienos diſpergi, quàm tu ipſe habere illuc reuerſus? Redi quæſo ad penates, deſine tibimet officere. [i] Læua poſſeſſio eſt peruicacia: noli malum medicari malo. Multi manſuetiora [k] iuſtioribus præponunt. multi materna ſectantes, paterna perdiderunt. Lubrica res eſt tyrannis, cuius multi ſunt amatores. Pater ſenex eſt prouectæque ætatis: tua ipſius bona ne aliis tradas. His illa verbis ad inducendum appoſitis fratrem alloquebatur, à patre edocta. Cui iſte reſpondens, negat ſe iturum Corinthum quoad patrem ſupereſſe audiret. Hoc quum mulier renuntiaſſet, tertiò Periander caduceatorem mittit, qui dicat ſe quidem in Corcyram velle cõcedere, ſed vt hic Corinthum proficiſcatur ad tyrannidis ſucceſſionem. Id approbante filio, Periander Corcyram ipſe veniebat, iuuenis Corinthũ mittebatur. Hæc omnia edocti Corcyræi, ne ad ipſorum regionem Periander accederet, adoleſcentẽ interimunt. Ob hæc igitur Periander de Corcyræis vltionem ſumebat. Lacedæmonii ingenti cum claſſe vbi peruenere, Samum obſederunt, ſuccedentéſque muro, turrem mari imminentem iuxta ſuburbana tranſcenderunt. Sed mox cum magna manu ſuppetias ipſo ferente Polycrate, reiecti ſunt. Sed quũ à ſuperiore turri (quæ tergo montis prominebat) erupiſſent tum auxiliarii, tum ipſorum Samiorum permulti, & aliquantiſper Lacedæmonios ſuſtinuiſſent ipſi, retro fugam fecerunt, inſequentíque ab hoſte cædebãtur. Quòd ſi Lacedæmonii qui aderant, Archiæ & Lycopæ ſimiles extitiſſent, eo die capta Samus fuiſſet. Siquidem Archias & Lycopes ſoli cum Samiis ad murum refugientibus irrumpentes, intercluſa ad redeundum via, intra vrbem Samiorum occubuerunt. Equidem ipſe cum alio Archia Samii filio, eodémque tertio ab hoc Archia, cõgreſſus ſum [l] apud Pitanen (huius enim tribus erat, quæ ex omnibus hoſpitibus maximè Samios honorabat) ſibi dicẽte Samio nomen à patre fuiſſe inditum, quòd eius pater Archias ſtrenuè pugnans, Sami mortẽ oppetiſſet: ſe verò ideo Samiis honorem habere quòd auus ſuus fuiſſet à Samiis publicè affectus egregia

a Quippe qui eſ nõ meminiſſet, quòd animum ad id non aduertiſſet.

b Ad quod Per. animum aduertens.

c Mulctam.

d Inuidiam quàm commiſeratione mouere.

e Corripiebat.

f Mulctam.

g Eiuſmodi eſſe cuius ſanandi ratio nulla iniri poſſet. *Vel, Nulla uia eſſe ſanabile. Magis ad uerbum, Nullum exitũ habere.*

h Interrogatione. *uel, compellatione.*

i Siniſtra. *Vel, Infauſta.*

k Iuſtis æquitatem anteponunt. *i. Aequum & bonum ſummo iuri præferunt.*

l Apud Pitanen (huiꝰ. n. trib. erat) qui ex omn. hoſp. Samios potiſſimùm honorabat, ſuóque patri impoſitum Samii nomẽ dicebat, quòd ſuus pater Archias ſtr. &c. *Valla autem ita uertit quaſi ὃς, quod eſt ante ξεῖνον, referat ὅμιον, quum referat Ἀρχίαν.*

ſepultura. Lacedæmonii, quadraginta diebus in obſidendo abſumptis, quũ in ſuſcepta re nihil admodum proficerent, in Peloponneſum redierũt. Fertur Polycratem, (vt rumor quidam temerarius emanauit) magnum numerum monetæ patriæ è plumbo percuſſiſſe, eámque auro induxiſſe, ac Lacedæmoniis dediſſe: atque ea accepta illos receſſiſſe. Hanc primam expeditionem Dores aduerſus Aſiam per Lacedæmonios ſuſceperunt. Samii qui Polycrati bellum intulerant, poſteaquam à Lacedæmoniis ſe relictum iri vident, & ipſi tranſmiſerunt in Siphnum. deficiebant enim pecuniæ. Vigebant autem ea tempeſtate Siphniorum res, erátque hæc inſularum locupletiſſima, vt in qua auraria & argentaria metalla eſſent, vnde tantum pecuniæ fiebat vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos theſaurus locupletiſſimo cuique par, Siphniis pecuniam quæ quotannis conficiebatur, diſtribuentibus. Qui vbi theſaurum confecerunt, nunquid diu permanere poſſent ipſis præſentia bona, conſuluere oraculum. Eis ita Pythia reſpondit,

[a] Quum tamen in Siphno fuerint prytaneia cana,
Cana fori facies, tunc vir vafer adſit oportet,
Qui notet è ligno agmen, legatúmque rubentem.

a *Hæc explicantur ſtatim póſt.*

Erant eo tempore Siphniis [b] prytaneium forúmque Pario lapide exculta: hoc autem oraculum Siphnii neque tunc ſtatim, neque poſt aduentum Samiorum intelligere potuerunt. Nam Samii [c] quum velociſſimè ad Siphnum applicuiſſent, miſerunt ad vrbem cum legatis vnam è nauibus. Veteri autem inſtituto naues omnes erant rubrica delibutæ: atque hoc erat quod Siphniis Pythia prædixerat, vt obſeruarent ligneum agmen ac rubrum legatum. Nuncii igitur vbi peruenere, decem ſibi talenta mutuari precabantur. Negãtibus Siphniis ſe mutuaturos, Samii eorum agros populabantur. Id audientes Siphnii, continuò occurrentes, commiſſa pugna fugati ſunt: eorúmque multi ab vrbe intercluſi, quos poſtea centùm talentis recuperauere. Ab Hermioneis quoque Samii pecuniarum loco inſulam Thyream acceperunt, Peloponneſo adiacentem, quam Trœzeniis commendauerunt: ipſi Cydoniam in Creta condiderunt, quum illuc nõ ea de cauſa nauigaſſent, ſed vt Zacynthios ex inſula ſummouerent. In hac vrbe quinquennium degentes, ita rem benè geſſerunt vt templa quæ nunc in Cydonia viſuntur, iſti fecerint, & Dictynnes præterea delubrum. Sexto eos anno AEginetæ nauali prælio victos cum Cretenſibus diripuerunt, ac roſtratas naues mutilauerũt, eáque roſtra apud Mineruæ templum in AEgina affixerũt. Hæc AEginetæ Samiis fecere, infenſi quòd illi antea ſub Amphicrate rege, bello AEginæ illato, magnis cladibus illos affeciſſent, & inuicem affecti fuiſſent, & hæc quidem fuit cauſa. Protraxi autem ſermonem de Samiis ob hoc magis, quòd tria ſunt apud eos opera Græcanicorum omnium maxima. Vnum, montis in centum quinquaginta paſſus editi, à cuius imo foſſa incipiens ad contrarium os deducta eſt, longitudinis ſeptem ſtadiorum: celſitudinis autem ac latitudinis, vtrinque octonûm pedum. Item per eam totam altera foſſa depreſſa eſt [d] viginti cubitorum, triplo maioris latitudinis, per quam deriuata à magno fonte aqua fiſtulis in vrbem deducitur. Huius foſſæ architectus extitit Megarenſis Eupalinus Nauſtrophi filius. Alterum è tribus operibus eſt agger circa portum in mari, ad viginti paſſus altitudinis, duobus amplius ſtadiis longitudinis. Tertium opus eſt templum omnium quæ nos vidimus ampliſſimum, cuius architectus primus exti tit Rhœcus, Philei filius, indigena. Horum operum gratia ſermonem aliquãto magis extendimus. Cambyſe Cyri circa AEgyptum immorante, ac deſipiſcẽte, duo magi iidémque fratres [e] coniurauerũt: quorum alterum Cambyſes reliquerat rei domeſticæ curatorem. Hic cognita Smerdis nece, quæ occultabatur, paucíſque Perſarum erat nota, pleriſque eum viuere arbitrãtibus, [f] rebellandum ſibi putauit, atque ita rem eſſe aggrediendam. Erat ei in regia germanus, quem dixi vnà coniuraſſe, corporis habitu quamſimillimus Smerdi Cyri filio, quem Cambyſes fratrem ſuum interemerat: nec ſpecie tantùm corporis Smerdi aſſimilis, ſed etiam cognominis. Hunc virum magus Patizithes inſtructum, quemadmodum ipſe illi omnia peracturus eſſet, in regium ſolium perducit. Hoc acto, caduceatores cum alia in loca, tum verò in AEgyptũ dimittit ad exercitũ, qui edicerent vt Smerdi Cyri filio deinceps obedirent, non Cambyſi. Hæc caduceatores alii alibi edixere. Is quoque qui ad AEgyptum delegatus erat, (inuenit autem Cambyſem atque exercitum in Ecbatanis Syriæ agentem) ſtans in medio, præcepta magi expoſuit. Hæc audiẽs Cambyſes, vera loqui caduceatorem ratus, ſéque à Prexaſpe eſſe proditum, quòd miſſus ad occidendum Smerdin, rem non peregiſſet, intuens in eum, Prexaſpes, inquit,

b *Id eſt domus publica.*

c Quumprimum Siph. applicuerunt.

d Viginti cubitorum altitudinis. *i. profunditatis*, trium autẽ pedũ latitudinis. *Valla autem pro πεντεκου legit πεντεκοῦ.*

e Rebellauerunt. *Vel, Inſurrexerunt.*

f Inuadendum regnum.

g Rebellaſſe. *Vel, Inſurrexiſſe.*

rem mihi non exequutus es quam iniunxeram. Ad quem ille, Ista here, ait, haud-
quaquam vera ſunt, vt aut frater tuus aliquando rebellet in te, [a] aut quippiam ex il-
lo viro certaminis exiſtat magni exiguíue. quippe quum ego ſim exequutus quæ tu
mihi imperaſti, quíque hominẽ meis ipſius humarim manibus. [b] Quòd ſi defuncti
rebellant, expecta vt etiam Aſtyages Medus in te rebellet: ſin autem ita habet vt an-
tea habebat, nihil tibi ex illo nouum amplius germinabit. Igitur mitte mecum qui
aſſequantur caduceatorem, qui percontando indagent [c] nunquid à quo Smerdi
rege nobis denuntiatum venit, eum audierit. Hæc loquentem Prexaſpem Cam-
byſes audiens, quum ei placuiſſent, confeſtim ad aſſequendum caduceatorem mi-
ſit. Eum, vbi rediit, Prexaſpes his verbis interrogauit, O homo, quandoquidem te
ais à Smerdi Cyri filio venire nuntium, dicito veritatem: qua dicta, abito ſoſpes. V-
trum Smerdis ipſe in conſpectum datus tibi iſta mandauit, an quiſpiam eius mini-
ſtrorum? Tum ille, Equidem, inquit, ego Smerdin Cyri filium, ex quo Cambyſes
aduerſus AEgyptum fecit expeditionem, nunquam conſpexi: ſed magus quem
Cambyſes rerum ſuarum familiarium procuratorem conſtituit, is mihi iſta man-
dauit, dicens Smerdin Cyri filium [d] optare hæc apud vos dici. Hæc ille loquens, ni-
hil ementitus eſt. Tum Cambyſes, Prexaſpes, inquit, tu quidem quia vt vir bonus
imperata feciſti, culpam effugiſti: verùm quiſnam fuerit è Perſis qui contra me re-
bellauit, occupato Smerdis nomine? Ad quem Prexaſpes, Ego, inquit, hoc quod a-
ctum eſt mihi videor intelligere. Magi ſunt qui aduerſus te inſurrexerũt, Patizithes
quem tu rerum familiarium curatorem reliquiſti, & frater eius Smerdis. Ibi Cam-
byſem, quum Smerdis audiſſet nomen, [e] percuſſit veritas ſermonis, ac ſomnii, per
quod ei quidam viſus fuerat nuntiare Smerdin regio inſidẽtem ſolio, ad cælum vſ-
que pertingere vertice. Agnoſcens itaque ſine cauſa fratris interemptorem ſe fuiſſe,
deflebat Smerdin. Quem vbi [f] defleuit (vt erat omni clade afflictus) in equum inſi-
liit, habẽs in animo [g] quam raptiſſimè Suſa verſus exercitum ducere in magum. In-
ſilienti in equum [h] vagina gladii excidit, vnde nudatus gladius perſtrinxit eius fe-
mur, in ea ſcilicet parte in qua prius ipſe, tanquam opportuna ad feriendum (vt ſibi
videbatur) percuſſerat Apin AEgyptiorũ deum. Vulneratus Cambyſes, quódnam
illi oppido nomen eſſet interrogauit. illi aiunt Ecbatana. Sed quum fuiſſet iam an-
tea Cambyſi redditum ex vrbe Buti oraculum, eum in Ecbatanis deceſſurum, ipſe
interpretabatur ſe in Ecbatanis Mediæ (vbi res eius omnis erat) ſenem vita functu-
rum: at oraculum in Ecbatanis Syriæ loquebatur. Tunc [i] poſtquam ſciſcitatur, reſi-
puit, oppidi nomen audiens, tum magi iniuria perculſus, tum vulnere: verbáque
oraculi expendens, Hoc in loco, inquit, fatale eſt Cambyſem Cyri decedere. Hacte-
nus tunc loquutus. Viceſimo dehinc die accitis Perſarum qui aderant præſtantiſſi-
mis quibuſque, ita inquit, Quod maximè occultum volebam Perſæ, [k] id cogor a-
pud vos efferre. ego enim quum apud AEgyptum agerem, inter quietem viſum vi-
di, [l] quod quidem minimè viſum oportuit. Videbatur mihi nuntius quidam do-
mo aduenies, nuntiare Smerdin in regio ſedentem ſolio, cælum capite contin-
gere. Ex quo veritus ne à fratre exuerer principatu, properantius quàm prudentius
feci. neque enim in hominis natura ſitum eſt auertere quod euenturum eſt. Itaque
demens ego Prexaſpem Suſa ad Smerdin interimendum miſi. Quo tanto ſcelere
perpetrato ſecurius degebã, nequaquã cõiectans fore vt Smerdi ſublato, alius quiſ-
piam mortalium in me exurgeret. Vnde prorſus euentu rerum fruſtratus, & parri-
cida fratris incaſſum extiti, & nihilominus regno exutus ſum. nam Smerdis magus
erat is quem dæmon mihi per quietem demõſtrauit in me arma ſumpturum. Hoc
opus quum ego perpetrarim, iam vobis Smerdin Cyri non ſupereſſe exiſtimetis,
ſed magos vobis regnum occupaſſe: quorum alterum rerum domeſticarum pro-
curatorem reliqueram, alter eius frater eſt Smerdis. Quem igitur decebat præcipuè
vicem meam vlciſci, indigna à magis paſſi, is [m] immerita morte à proximis ſuis
affectus eſt. [n] Secundo loco (quod reliquum eſt Perſæ) neceſſariiſſimum mihi de-
mandare vobis quod è vita exiens effici mihi cupio atque opto, per regios deos ob-
teſtans cum omnes vos, tum maximè Achæmenidas qui adeſtis, ne per ſocordiam
permittatis vt imperium rurſus redeat ad Medos. Sed ſi dolo occupatum eſt, illud
dolo furripiatis: ſin vi præreptum, [o] vi recuperetis. Hæc vobis facientibus, & tellus
fructum proferat, vxoréſque & pecua pariant in omne tempus libertate fruenti-
bus: ſecus facientibus, contraria his, quæ dixi, imprecor: & præterea vnicuique Per-
ſarum cum finem qualis mihi contigit. Simul hæc loquutus Cambyſes, [p] defleuit
omnem ſuam conditionem. Perſæ vt regem lamentantem conſpexere, vniuerſi

a Aut vlla cõtentio, *uel diſceptatio*, magna aut parùa ex illo aduerſus te oriatur.

b Si fortè tamen mortui reſurrexerũt, puta fore vt etiam Aſtyages Medus rebellet: ſin res ita ſe habẽt vt antea. *i. ſi mortui nihilo magis nunc reſurgunt quàm antea*, fieri nõ poteſt vt nouũ aliquod malum ab illo tibi repullulet.

c A quo veniens. *i. miſſus*, nos Smerdi dicto audientes eſſe iubeat.

d Iniunxiſſe. *Vel, mandaſſe.*

e *Videtur hæc phraſis reſpondere noſtræ*, Il *fut touché en ſon cueur.*

f Defleuit, & de tota calamitate queſtus eſt, in equum inſ.

g Quamprimum. *Vel, Primo quoque tempore.*

h Gladius vagina excidit.

i Poſtquam ſciſcitatus, oppidi nomen reſciuit, tum magi iniuria perculſus, tum ex vulnere, reſipuit, *uel, ad ſe rediit*, & intellecto oraculo, *uel, & quum mẽte complexus eſſet oraculum*, dixit, Hoc in loco fatale eſt Camb.

k Eò redactus ſum vt id apud vos efferã.

l Quod vtinam minimè vidiſſem.

m Impia.

n Quum verò iſte ſuperſtes non ſit, hoc mihi ſecundo loco relinquitur imprimis neceſſarium, vt vobis mandata dem de iis quæ mihi vita excedenti præſtari volo. Hæc igitur à vobis extremùm peto, per regios deos obt.

o Vi recuperetis pro virili. *Vel, Pro uiribus.*

p Omne illud factum ſuum defleuit.

tum veſtimenta reſcindere, tum effuſo ploratu vti. Poſt hæc vbi femoris os [a]vitiatum eſt, femúrque celerrimè contabuit, Cambyſi vita erepta eſt Cyri filio, quum regnaſſet ſeptem omnino annos & menſes quinque, nulla vnquam prole ſuſcepta virili fœmineáue. At Perſis qui aderant magna offuſa eſt incredulitas, rerũ potiri magos, interpretantibus potius, Cambyſem, quæ de nece Smerdis dixiſſet, ea dixiſſe, vt illi omne nomen Perſicum redderetur hoſtile. Itaque pro certo habebant Smerdin Cyri per rebellionem regnare, vtpote Prexaſpe vſque pernegãte à ſe fuiſſe Smerdin interfectum. Neque enim tutum ei erat poſt Cambyſis obitum fateri, ipſius manu filium Cyri interemptum. Magus defuncto Cambyſe, ſimulando ſe Smerdin eſſe Cyri filium, qui ipſi fuerat cognominis, ſecurus regnauit mẽſes ſeptẽ, qui reliqui erant ad implendum octauum annum regni Cambyſis: per quos menſes omne genus liberalitatis in ſubditos munificentiæque exhibuit, adeo vt eius defuncti magnum ceperit deſiderium omnes Aſiam incolentes, ipſis Perſis exceptis. Nam miſſis ad ſingulas, quibus imperabat, nationes edictis magus immunitatem tributorum ac vacationem militiæ in triennium tribuit: atque hoc quidem ſtatim adeptus imperium edixit. Octauo autem menſe, quiſnam eſſet compertus eſt hunc in modum: Erat Otanes quidam, Pharnaſpis filius, ſed genere atque opibus primo cuique Perſarum par. Hic Otanes magum non eſſe Smerdin filium Cyri primus ſuſpicatus eſt, ſed eum qui erat, hac cõiectura, quòd neque ex arce progrediebatur, neque Perſarum procerum quempiam ad conſpectum ſuum vocabat. Itaq; [b]eum ſuſpicatus eſſe, hoc ſibi ſtatuit faciendum: Quum haberet filiam nomine Phædymam, quam Cambyſes tenuerat, cuiúſque tunc magus contubernio vtebatur, vt aliarum omnium Cambyſis vxorum: miſit ad eam quendam ſciſcitatum quocum homine cubaret, cum Smerdi Cyri, [c]an cum altero. Illa remiſſo nuntio, negauit ſe id ſcire, quippe quæ nec Smerdin filium Cyri vidiſſet vnquam, nec eum cũ quo cubaret noſſet quiſnam eſſet. Ad hanc rurſus mittit Otanes, inquiens, Si ipſa
» Smerdin Cyri non habes cognitum, ſaltem ſciſcitare ab Atoſſa, quocum viro tu
» atque illa cubitatis. non enim illa ſuum ipſius ignorat fratrem. Filia ad hoc reſpon
« dit, Ne in Atoſſæ quidem colloquium venire poſſum, aut vllam aliã cernere mu-
» lierum cum illo cubantium. Nãque hic vir, quiſquis eſt, quumprimum adeptus eſt
» regnum, nos diſperſit, aliam alibi collocans. Audienti hæc Otani res eſt viſa ma-
» nifeſtior. itaque tertiò nuntium ad eandem mittit in hæc verba, Filia, decet te bo-
» nis ortam natalibus, ſuſcipere periculum quod te ſubire pater hortatur. Si enim i-
» ſte Smerdis filius Cyri non eſt, ſed is quem ego ſuſpicor, nõ debet neque tuo frui
« contubernio, neque quòd potentiam Perſarum obtinet, impune lætari, ſed pœnas
« luere. Nunc igitur hoc agito: quum tecum cubabit, animaduertéſque ſoporatum,
» palpa eius auriculas: quas ſi habentem compereris, cum Smerdi filio Cyri te cuba-
» re exiſtima: ſinminus, cum Smerdi mago. Ad hæc Phædyma reſpondet, ſe, ſi id fa-
» ciat, magnum adire diſcrimen, quoniam probè ſcit, ſi ille careat auribus, & ipſa in
» palpando deprehendatur, fore vt ipſa ab illo trucidetur: tamen ſe id facturam. Et
Phædyma quidem recipit ſe patri hoc eſſe perfecturam. Huic autem Smerdi mago
Cyrus, quum regnaret, aures præciderat, non exigua de cauſa. Ergo Phædyma hæc
Otanis filia, quæcunque receperat patri exequuta eſt. nam vbi vices eius fuerunt
adeundi magum, (etenim vxores Perſarum per vices in orbem ad illos pergunt)
adiens magũ, vnà cubuit, eiúſque, dum vehementer ſoporatus eſſet, aures palpauit: quibus carere hominem non difficulter, ſed facilè ſanè deprehendit. Vbi illuxit, celerrimè patrem certiorem rei geſtæ facit. Iſte, ſumptis Aſpathine & Gobrya Perſarum primoribus, & ad fidem ſibi ſeruandam accommodatiſſimis, rem omnem exponit, qui & ipſi ſua ſponte rem ita ſe habere ſuſpicabantur. eóque verba, quæ Otanes attulerat, admiſerunt: conſtituerúntque vt ſinguli ſibi ſingulos in ſocietatem deligerent è Perſis quibus maximè confiderent. Aſciuit itaque ſibi Otanes Intaphernem, Gobryas Megabyzum, Aſpathines Hydarnem. hi quum ſex forent, Darius à Perſis (nam his pater eius Hyſtaſpes præerat) Suſa aduenit. qui quum aduenisſet, placuit ſex Perſis hunc in ſocietatem adſciſcere. qui quum ſeptem eſſent, congreſſi colloquutíque, fidem mutuò dederunt. Quúmque ad Darium ordo dicendæ
» ſententiæ veniſſet, ita apud cæteros verba fecit, Equidem mihi videbar ego ſolus
» noſſe magum regnare, & Smerdin filium Cyri morte oppetiſſe: atque ob id ipſum
» dedita opera huc me contuli, ad necem mago comparandam. Verùm quandoqui-
» dem contigit vt vos quoque rem ſciatis & non ſolùm ego, videtur mihi confeſtim
» eſſe tranſigendum neque differendum. differre enim ſatius non eſt. Ad hæc Ota-

a *Alii, Caries exeſum fuit. Alii etiam aliter.*

Dolus, Smerdis Eunuchi, qui ſe pro Cyri Filio vexabitabat, detectus & filium Otanis.

b Quum eum ſuſpi & cũ *impoſtura* haberet, ita egit. Quum hab.

c An cum alio quopiam.

nes, Fili, inquit, Hyſtaſpis, & patre egregio ortus es, & te nihilo inferiorem eſſe patre tuo, indolem præfers: noli tamen ita properare ad rem aggrediendam inconſultò, ſed conſiderantius illam capeſſe: quam ita demum aggredi debemus quum plures fuerimus. Tum Darius, Viri, inquit, qui adeſtis, ſi eo quē Otanes dixit vtemini modo, ſciatis vos teterrimè perituros. aliquis enim priuati lucri ratione habita rem ad magum deferet. Et vos quidem debebatis potius per voſmet qui cœperatis, iſtā exequi: ſed quoniam ſtatuiſtis ad plures referēdum & me adhibendū, aut hodie tranſigamus, aut ſcitote, ſi nobis hodiernus elabatur dies, nō alium occupaturum, vt me apud magum accuſet, ſed me vt vos accuſem. Ad hæc Otanes, quum cerneret Darium properare, Quoniam, inquit, nos maturare compellis, nec ſinis differre, age, expone nobis ipſe quónam pacto regiam introire poſſimus, & illos aggredi. excubias nanque diſpoſitas eſſe, ipſe quoque, etſi non viſu, certè auditu noſti: quas qua ratione penetrabimus? Cui reſpondens Darius, Multa ſunt, inquit, Otanes, quæ nequeunt oratione declarari, ſed facto: alia, quæ oratione declarari poſſunt, ſed vnde nihil clari operis exiſtit. Vos verò noſtis, excubias quæ diſpoſitæ ſunt, haudquaquā difficiles eſſe ad penetrandum. nam quum nos tales ſimus, nemo non, quiſquis ille ſit, cedet nobis, partim ob reuerentiam, partim ob timorem. Adde quòd habeo prætextum accommodatiſſimum cui innitamur. ſiquidem è Perſis veniſſe me dicam, ac velle quædam à patre mandata regi nuntiare. Vbi enim expedit mendacium dicere, dicatur. nam idem optamus quíque mendacium dicimus quíque veritatem: quippe quum ii qui mentiuntur, tunc mentiantur quum perſuadendo ſunt quippiam lucri facturi: & qui verum dicunt, ideo dicant vt verum dicendo aliquod lucrum conſequantur. Et alius huc, alius illuc magis propenſus eſt. ita non idem facitando, idem tamen obtinemus. quòd ſi nihil lucri faciendum eſſet, peræquè & verax foret mendax, & mendax verax. Quod autem ad ianitores attinet, ſiquis eorum libenter cedet nobis, vtilius ei ſuo tempore erit: ſiquis reſiſtere conabitur, vt erit hoſtis, ita tunc pro hoſte habeatur: deinde intro irrumpentes, rem tranſigamus. Poſt hæc Gobryas, Viri amici, inquit, nobis pulchrius erit recuperare imperium: aut, ſi recuperare non poterimus, mortem oppetere, quàm, quum ſimus Perſæ, viro Medo parere, & quidem aures non habenti. Quum præſertim, quicunque veſtrūm Cambyſi ægrotanti adfuiſtis, memoria teneatis, quæ ille dum vita excederet, Perſis imprecatus eſt, niſi imperium recuperare tentarent: quæ nos tunc non admittebamus, [a] inuidioſè dici à Cambyſe exiſtimantes. Nunc igitur calculum pono in Darii ſententiam: [b] neque hunc cœtum diſſoluendum cenſeo, ſed ſtatim aduerſus magum adeundum. Hæc dicta à Gobrya cæteri cōprobarunt. Interea verò dū ab iſtis conſultatur, fortè hoc contigit, vt magi inito inter ſe conſilio ſtatuerent conciliandum ſibi amicum Prexaſpem, quòd indigna paſſus à Cambyſe eſſet, occiſo eius filio ictu ſagittæ, & ſolus mortem Smerdis Cyro geniti noſſet, quem ipſe ſuapte manu interemiſſet: quòd [c] præterea *ob id* apud Perſas maxima flagrabat inuidia. His de cauſis accitum hominem, ſibi amicum comparabant: accipientes fidem ac iuſiurandum, fallaciam quæ ab ipſis in Perſas facta eſſet, intra ſe habiturum, neque cuiquam mortalium patefacturum, [d] pollicitantes innumerabilia ſe ei daturos. Recipiente Prexaſpe facturum ſe quæ magi ſuaſerant, iterū illi dicere, in animo ſe habere omnes Perſas ſub murum arcis conuocare: ideóque iubere hunc conſcenſa turri prædicare, à Smerdi Cyri Perſis imperari, & ab alio nemine. Hæc illi præcipiebant, veluti homini ſummæ apud Perſas autoritatis, & qui ſæpenumero aſſeueraſſet eum eſſe Smerdin Cyri, ac cædem à ſe factam pernegaſſet. Hæc quoque Prexaſpe ſe paratum exequi dicente, magi conuocatis Perſis, hominem in turrim perductum iubent habere orationem. Prexaſpes, ea quæ ab iſtis oratus fuerat ſponte obliuiſcitur: exorſúſque ab Achæmene, ſeriem familiæ Cyri recenſet: & vbi tandem deuenit ad Cyrum, commemorauit illius in Perſas beneficia. His expoſitis, prompſit veritatē, cauſatus ideo ſe hactenus occultaſſe quòd ſibi tutum non fuiſſet proferre rem geſtam, ſed impræſentiarum neceſſitate coactum proferre: dixítque ſe à Cambyſe adactum Smerdin Cyri occidiſſe, & magos eſſe qui regnent. Multis quoque verbis Perſas deuouit niſi rurſus imperium recuperarent, ac magos vlciſcerentur. Hæc loquutus, ſeſe in caput à turri præcipitem dedit. Hunc in modum Prexaſpes, vir per omne tempus vitæ ſpectatus, occubuit. At ſeptem Perſæ, vbi conſtituerunt aggredi protinus magos, neque rem differre, deos comprecatum ierunt, ignari omnino eorum, quæ circa Prexaſpem acta eſſent: ſed hæc inter eundum in medio itineris audierunt: eóque à via ſecedentes, [e] iterum colloquuti

a Calumnioſè.

b Neque hoc cœtu diſſoluto, eundum aliò cenſeo quàm rectà ad magum.

c Præterea apud Perſas in maxima exiſtimatione eſſet.

d Pollicitantes ſe decies millies ipſius bona multiplicaturos

e Rem iterum in diſquiſitionem voca-

quuti ſunt. Quorum qui cum Otane optauerant rem prorſus differri, videbant negantes tunc eſſe adoriendam: qui verò cum Dario, confeſtim eundum, & quod decretum eſſet peragendum. Eis concertantibus apparuerunt ſeptem accipitrum paria, inſectantium duo paria vulturum, eóſque vellicantium atque infeſtantium. Quod intuentes ſeptem Perſæ, ſententiam Darii comprobarunt: & mox freti auibus ad regiam cum fiducia perrexerunt. Vbi ad portas adfuerunt, prout Darius ſenſerat, ita euenit. nam cuſtodes reueriti Perſarum primarios, nec aliquid huiuſmodi ſuſpicantes ex his fore, qui venirent diuina cum pompa, ne interrogauerunt quidem. Vbi in aulam introgreſſi ſunt, offendunt eunuchos, qui erant à nuntiis: & ab his, qua gratia venirent, interrogantur. Simúlque inter percontandum ianitoribus minitabantur, quòd homines ingredi permiſiſſent: atque vlterius pergere volentes eoſdem prohibebant. Iſti ſe mutuò cohortati, eductis gladiis, eos à quibus arcebantur, ibidem trucidant: iidémque curſu in conclaue contendunt, intra quod tunc fortè ambo magi agebant, & de iis, quæ à Prexaſpe erant acta conſultabant. Qui quum vidiſſent tumultuantes eunuchos atque vociferantes, procurrerunt vterque: & quod fiebat animaduertentes, [a] ad vires conuerſi ſunt: quorum vnus occupat arcum, alter lanceam ſumit. atque inde [b] miſcentur inuicem. Verùm arcus ei, qui illum ſumpſerat, quum hoſtes iuxta eſſent, nulli vſui fuit: alter, qui ſe lancea tuebatur, tum Aſpathmis femur percuſſit, tum oculum Intaphernis: oculóque ex vulnere Intaphernes, non tamen & vita priuatus eſt. Hos igitur alter magorum vulnerauit: alter verò, quando arcus ei nulli vſui erat, in thalamum, qui erat conclaui contiguus, ſe proripuit, fores occluſurus. Sed illuc duo de ſeptem cum eo irrumpunt, Darius & Gobryas: [c] quum autem Gobryas eſſet implicitus cum mago, Darius adhuc ſtans atque hærens, conſiderabat ne Gobryam feriret in tenebris. Eum cernens Gobryas otioſum ſtantem, interrogauit cur non vteretur manu. Reſpondenti Dario, Diſpicio ne te feriam, Tu verò, inquit, vel per vtrunque exige gladium. Cui Darius obtemperans, pugionis ictu vibrato magum caſu percuſſit. Interfectis magis capita demunt, eáque geſtantes quinque eorum, duobus reliquis qui ſaucii erant illic relictis, tum quòd inualidi eſſent, tum arcis tuendæ cauſa, foras procurrunt cum vociferatione ac tumultu: cæteróſque Perſas compellando, rem geſtam exponebant, capita oſtentantes: & ſimul quicunque magorum ipſis occurrebat mactabant. Perſæ, cognito quod actum ab his erat, ac dolo magorum, & ipſi facienda ſibi eadem cenſuerunt: eductíſque gladiis, vt quenque reperiebant magum, interficiebant: &, niſi noctis interuentu cohibiti fuiſſent, neminem magorum reliquiſſent. Hunc diem Perſæ maximè ſolennem publicè obſeruant, & in eo ingens celebrant feſtum, vocantes id *μαγοφονίαν, id eſt magorum cædem*. quo die nulli magorum fas eſt prodire in lucem, ſed cuncti ſe intra domum continent. Vbi reſedit tumultus, diéſque quinque exceſſere, ii qui magos inuaſerant, de omni rerum ſtatu conſultabant. Quorum orationes etſi apud nonnullos Græcorum fide carent, tamen huiuſmodi fuerunt: Otanes hortabatur vt rem Perſicam in medium conſtitueret, "ita inquiens, [d] Vnum è nobis principem fieri amplius mihi non videtur: neque e- "nim id aut iucundum eſt, aut bonum. [e] Nam & quò licentiæ Cambyſes proceſſe- "rit, noſtis, & quò magus. [f] Quid igitur nobis opus eſt monarchia, quam ſuſtulimus? "in qua licet pro libidine agere omnia impunè? quæ virum, etiamſi optimus omni- "um fuerit, tamen, quum in ea poſitus eſt, extra conſuetos abiecerit ſenſus? Quippe "quum præter inuidiam ab initio ingenitam homini, ingeneretur ex præſentibus "bonis inſolentia. [g] Itaque hæc duo mala habens, nimirum omnem malitiam ha- "bet, tum per inſolentiam, quòd expletus omnibus rebus eſt, tum per inuidiã mul- "ta facinora admittens. Atenim vir tyrannus, vt qui omnia bona obtineat, debebat "ſine liuore eſſe: verùm ita natura comparatum eſt [h] vt is ſit aduerſarius populari- "bus ſuis. ſiquidem eorum optimis quibuſque qui ſuperſtites ſunt atque viuunt, inui- "det, [i] deterrimis delectatur: &, quod indecentiſſimum eſt, criminationes admittere "optimum putat. Nam ſiue admireris eum modeſtè, offenditur quòd non effuſè "hoc facias: ſiue effuſè facias, offenditur, quaſi ſibi aſſenteris. Et vt exequar dicendo "quæ maxima ſunt, iura patriæ labefactat, fœminis vim affert, indemnatos interi- "mit. At quum dominatur multitudo, primùm quidem nomen obtinet omniũ pul- "cherrimum, iſonomian, *id eſt iuris æquabilitatem*: deinde verò nihil eorum agit quæ "monarchus: *hoc eſt unicus princeps*. nam magiſtratus tum ſorte deliguntur, tum ad- "miniſtratorũ rationem reddũt: omnia deniq; cõſilia in cõmune referũtur. [k] Itaq; (vt "meam dicã ſentẽtiam) cẽſeo nobis monarchiæ deiectorib⁹ ſtatũ multitudinis eſſe

uerunt. Ex quibus Otanes omnino autor erat vt differrent, neque, rebus flagrantibus, incœptum capeſſerẽt: (*ut legatur* τῶν ὁρμηθέντων) at Darius confeſt.

a Vires ſuas aduerſus illos experiri cœperunt. *Vel, Pro uiribus illis obſiſtere cœperunt.*

b Manus cõſerebãt.

c Quum autem pedem conferret cũ m. *Vel, Quum autem manũ conſereret. Vel, Quum adortus eſſet Gobryas magũ.*

d Ego certè, vt poſthac noſtrũm vnus rerum ſolus potiatur, *uel, ut totum imperium uni noſtrũm poſthac deferatur*, autor nõ fuerim. *Q. d. Non cenſeo poſthac de hoc cogitandum ut imperium uni deferatur. Neque enim dicit, Poſthac deferatur, quaſi iam antea delatum fuerit. Sic intelligendum paulo pòſt* μετὰ τὰς ἡμέρας μοναρχίαν. *Imo Magi inter-fuisse.*

e Nam quò progreſſa ſit Cambyſis inſolẽtia vidiſtis, & magi inſolentiam experti eſtis.

f Quomodo autem monarchia ſit res bene ordinata, in qua licet pro lib. &c. *Vel, Quo modo autem in monarchia res bene compoſitæ eſſe poſſint?*

g Hæc autem duo habẽs, omne vitium habet.

h Vt contrario modo ſe in populares ſuos gerat. *Vel, Contrariis moribus erga ſuos populares præditus ſit. Vel breuius, Sed contrà comparatus eſt in ciues. ut ἀνταγωνίου ſumatur aduerbialiter.*

i Deterrimis delectatur: criminationibus etiã, *uel calumniis*, locum dare optimũ *putat*. Et (quod eſt quiddam minimè omnium ſecum cõſentiens) ſi quidem eum mediocri, *uel modica*, admiratione proſequaris, infenſus eſt quòd non impẽſè colatur: ſin impenſè quis eum colat, eo cultu, tãquam aſſentatione, offenditur.

k Nobis igitur cẽſeo, miſſam facientibus tyrannidem, euehendam, *uel, prouehendam*, eſſe multitudinẽ in multitud. &c. *i. miſſam facientibus de tyranni de deliberationem.*

optandum.in multitudine enim omnia inſunt. Otanes quidem hanc ſententiam dixit.Megabyſus autem ad oligarchiam,*id eſt ad ſtatum paucorum*, rem traducens, ad eam ſocios hortabatur,his verbis,Quæ Otanes dixit de abolenda tyrannide,ea ſint pro dictis à me quoque: ſed quatenus hortabatur ſummã rerũ deferri ad multitudinẽ,in hoc ab optima errauit ſententia. Etenim populari multitudine nihil eſt neque inſipientius, neque inſolentius.Itaque eos [a] qui tyranni fæuitiam fugiunt, ad intemperantis plebis recidere fæuitiam, nequaquam tolerandum eſt. Nam tyrannus,ſiquid facit,intelligens facit: [b] at plebi ſuum eſt nihil intelligere. quo enim pacto ſciat, qui neque edoctus eſt, neque honeſtum nouit, ne domeſticũ quidem? & qui ad res agendas ſine conſilio præceps ruit torrenti flumini ſimilis? Quare ſiqui malè conſultum Perſis cupiunt,ii ſtatu populari vtantur:nos verò cœtu virorum optimorum delecto, ad eos imperium deferamus. nam inter eos & ipſi erimus, & ex optimis viris credibile eſt optima exiſtere conſilia. Hanc Megabyzus ſententiam dixit. Tertio loco ſuam Darius, inquiens, Quæ Megabyzus dixit, quatenus ad ſtatum popularem pertinent,rectè mihi videtur dixiſſe:quatenus autem ad ſtatum paucorum, non rectè. propoſitis enim tribus ſtatibus, & his omnibus optimis, vt optimè imperet populus,optimè pauci,optimè vnus, inter hæc multo antecellere vnius imperium ſentio. imperio enim vnius viri qui optimus ſit, nihil melius eſſe conſtat. [c] Quod qui ſentit, non immeritò ſtatum popularem miſſum faciat. vt taceam ſic præcipuè conſilia in aduerſarios trahi ſolere. At in ſtatu paucorum, quum plures virtuti incumbant in publicum, vehementiora priuatim odia excitari conſueuerunt. quum enim quiſque princeps eſſe optet, & in dicenda ſententia vincere,ad ingentia inter ſe odia euadunt. Ex quibus ſeditiones exiſtunt, è ſeditionibus cædes, è cædibus ad vnius imperium deuenitur. vnde intelligi datur quanto ſit hoc illo præſtantius. Iam verò, plebe imperante, fieri non poteſt quin malitia exoriatur:exorta malitia in republica inter malos, non odia fiunt, ſed amicitiæ validæ. qui enim aduerſus rempublicam facinoroſi ſunt, mutuò ſe occultant: ídque tamdiu fit dum aliquis populo præpoſitus tales homines compeſcat, is videlicet quem populus inter cæteros admiretur. Hic quum admirationi eſt, tunc verè [d] monarchus oſtenditur, declarãs in hoc monarchiam eſſe rem omnium præſtantiſſimam.Atque vt in ſummã omnia colligam,vnde nobis libertas extitit,& à quo data? à populóne,an ab oligarchia,an à monarcho? Ego igitur [e] ſentio, quum ſitis per vnum virum liberati,vos debere talem rem complecti, ne alioqui leges patrias diſſoluatis bene conditas:quod nequaquam ſatius eſt. Hæ tres dictæ fuerunt ſententiæ,quarum vltimæ quatuor reliqui aſſenſerunt. Otanes, qui iuris æquabilitatem facere Perſis ſtudebat,vbi ipſius ſententia reiecta eſt apud alios, ita in medium loquutus eſt, [f] Viri ſeditioſi, quoniam conſtat neceſſe eſſe vnum aliquem è nobis regem fieri, ſiue per ſortem, ſiue permiſſu Perſarum per multitudinis electionem, ſiue qua alia ratione,equidem ego [g] vobis non refragor: quippe qui neque præeſſe volo, neque ſubeſſe. Et hac lege cedo vobis ius meum imperii, vt nulli veſtrũm aut ipſe ego,aut vllus vnquam meorum ſubſit. Otane hæc loquuto, cæteri ſex eius poſtulatis aſſenſerunt. Ita hic aliis non refragatus,è medio abiit aliò ſeſſum. [h] Cæteris autem ſeptem de rege iuſtiſſimè deligendo conſultantibus,viſum eſt, ſi ad aliquem ex ipſorum numero regnum peruenirет, Otanem donari debere peculiariter eiúſque deinceps poſteros cum omni alio magnificentiæ genere apud Perſas honorificentiſſimo,tum Medica quotannis veſte. Quæ ideo decreuerunt ei donanda quòd primus rem agitauerat,& ipſos in cœtum coegerat.Et hæc quidem peculiariter Otani decreuerunt: illa verò in commune, vt regiam introire vnicuique è ſeptẽ ſine internuntio liceret,niſi fortè cum vxore cubaret rex: néue regi fas eſſet aliunde quàm è familia coniuratorum vxorem ducere.De regno autem hunc in modũ: vt ſub ortum ſolis conſcenſis equis,dum in ſuburbanis vectarẽtur,cuius equus vocem primus edidiſſet,is regnum Cambyſis obtineret. Erat autẽ Dario quidã equiſo,vir ſolers,nomine OEbares:ad quem Darius,poſtquam è cœtu digreſſi ſunt,ita inquit,OEbares,de regni negocio ſic inter nos conuenit: ſub ipſum ſtatim ſolis ortum equis conſcenſis,vt cuius equus vocẽ primus ediderit, is regno potiatur. quare ſiquid ſolertiæ habes,nunc comminiſcere, vt nos obtineamus hoc decus, & nemo alius.Ad eũ reſpondẽs OEbares,Here,inquit,ſi in hoc verſans vt rex ſis vel nó,[i] huius rei cauſa cõfidere te iubeo,& bonũ habere animũ, ante te fore regẽ neminẽ. eiuſmodi habeo medicamẽta.Si igitur,inquit Darius,habes iſtiuſmodi cõmẽtũ, adeſt tẽp° cõminiſcendi, nec differẽdi rẽ, vtpotę craſtino die nobis futuro certamine.

a Qui tyranni inſolentiam fugiunt, in plebis effrænæ inſolẽtiam incidere,neq.

b At plebi nulla intelligentia ineſt. quomodo enim intelligat, *vel, unde enim intelligentia ei adſit*, qui nec edoctus eſt nec nouit honeſtum quicquam, ne in ſua quidem familia:& qui ad res ag. &c. *Sed diuitior poteſt & aliter exponi.*

c Nam qui hoc animo præditus ſit, ſine vlla reprehenſione multitudinem gubernauerit:vt tac.&c. *qui ſequens locus in Græc. edit. mendoſus eſſe videtur, & deeſſe infinitiuus.*

d Monarchus euadit.

e Sentio,quum per vnum *nobis imperantem* ſimus liberati, hoc *unius imperium* nobis eſſe tuẽdum.ac præterea,leges patrias non eſſe ſoluendas, quæ rectæ ſunt, *vel, bonæ.* non enim conſultum *nobis hoc fuerit.* Hæ tres dict.

f Conſpirationis ſocii, *vel, factionis.*

g Vobiſcum non contendam. *i. Me competitorem non habebitis. Sic & paulo pòſt ὐκ ἐνγανίζετο.*

h *Ante* Cæteris *adde*, Atque ad hunc vſque diem ſola hæc familia inter Perſas libertatem retinet, nec imperio *regis* niſi quãtum ei viſum fuerit, paret, leges Perſarum non tranſgrediens.

i De hac re ſecurum eſſe te velim.

Hæc vt audiuit OEbares, ita facit: Vbi nox aduenit, vnam equarum quã equus Darii maximè adamabat, in ſuburbana adducit, ibíque alligat: tum equum Darii eodem ducit: eúmque circumagens, identidem equæ admouet, ac tandem admittit. Poſtero die, ſimulatque illuxit, ſex Perſæ ex conuento adfuerunt equis inſidentes. & quum in ſuburbanis vltro citróque vectarentur, vbi ad locum peruenerunt vbi ſuperiore nocte equa fuerat alligata, ibi Darii equus accurrens hinnitum edidit: & hinnitu edito, protinus fulgur ſereno cælo tonitrúque extitit. Hæc quum Dario tanquam ex compoſito accidiſſent, eum compotem voti fecerunt. nam cæteri ex equis deſilientes, Darium adorauerunt. Sunt qui hoc dicant OEbarem fuiſſe machinatum, ſunt qui aliud. vtroque enim modo refertur à Perſis. Volunt nanque OEbarem attrectatis manu huius equæ genitalibus, ipſam manum intra ſubligaculum tenuiſſe abditam: & ſub ipſum ſtatim ſolis ortum, quum equi digreſſuri eſſent, eam naribus equi Dariani admouiſſe, equúmque ad odoris ſenſum infremuiſſe atque hinniſſe. Darius itaque Hyſtaſpis filius declaratus eſt rex: eíque omnes Aſiani audientes dicto fuerũt, præter Arabes, qui à Cyro & rurſus à Cambyſe ſubacti, nunquam tamen in ſeruitutẽ redacti ſunt, ſed hoſpites extiterunt. [a] Hi Cambyſi aduerſus AEgyptum præſto fuerant, quibus inuitis haudquaquam fuiſſent ingreſſi Perſæ AEgyptum. Darius matrimonia ex Perſis auſpicatus eſt, ductis duabus Cyri filiabus, Atoſſa, quæ Cambyſi fratri & rurſus mago nupſerat, & Artyſtona virgine. Præterea alterã Smerdis filii Cyri filiã, nomine Parmyn, necnon filiam Otanis duxit, quæ magum prodidit. Idem, viribus omni ex parte ſtabilitis, ante omnia ſimulachrum è lapide factum ſtatuit hominis equo inſidentis, inſcriptis in hæc verba literis, DARIVS HYSTASPIS FILIVS, TVM EQVI VIRTVTE, (cuius nomen legebatur) TVM OEBARIS EQVISONIS, PERSARVM REGNVM ADEPTVS EST. His apud Perſas actis, viginti prouincias (quas ipſi ſatrapeias vocãt) conſtituit: earúmque ſingulis præſides præfecit: taxato quod penderetur tributo per nationes, [b] aliis finitimos tranſcribens, aliis tranſferens, aliis remotiores gentes attribuens. diſtributo prouinciis hunc in modum tributo, quod exigebatur cum hoc edicto, vt qui argentum, ii Babylonici talenti pondere: qui aurum, ii Euboico pondere afferrent. Valet autem Babylonicum talentum ſeptuaginta minas Euboicas. Etenim ſub Cyro atque deinde ſub Cambyſe nihildum fuerat circa tributa inſtitutum, ſed munera afferebantur. Ob hanc tributi ordinationem & alia huiuſmodi, Perſæ aiunt Darium fuiſſe inſtitorem: Cambyſem autem, dominum: Cyrum verò, patrem. quoniam Darius res omnes quæſtui habebat: Cambyſes, aſper erat ac moroſus: Cyrus, mitis, & omni ratione de illis bene mereri ſtudens. Ab Ionibus igitur & Magnetibus qui in Aſia incolunt, & AEolibus & Caribus & Lyciis & Melyenſibus & Pamphyliis (vnum enim erat idémque impoſitum his tributum) pendebantur quadringenta argenti talenta. Hæc erat ab eo prima portio inſtituta. A Myſis & Lydis & Alyſoniis & Cabaliis & Hygennenſibus quingena talenta: Secunda portio hæc erat. Ab Helleſpontiis, qui ad dexteram illuc nauigantium ſiti ſunt, & Phrygibus & Thracibus qui Aſiam incolunt, & à Paphlagonibus & Mariandenis & Syris, trecenta & ſexagena talenta: Hæc erat tertia portio.

A Cilicibus, equi albi triceni ſexageni, in dies ſingulos ſinguli, necnon talenta argenti quingenta: quorum centena & quadringena erogabantur in eam Ciliciæ regionem quæ equos producebat: trecena autem & ſexagena Dario obueniebant. Hæc quarta portio. Ab vrbe Poſideio, quam coloniam Amphilochus Amphiarai filius deduxit [c] in finibus Cilicum ac Syriorum, ab hac ad AEgyptum vſque, præter Arabum partem, (hæc enim erat immunis) trecenta & quinquagena erat tributum. Quinta portio hæc. [d] cui annumeratur omnis Phœnicia & Syria quæ dicitur Palæſtina, & Cyprus. Ab AEgypto & Libybus AEgypto conterminis, & Cyrena & Barca (in portione nanque AEgypti iſtæ ordinantur) ſeptingenta prouenie-bant talenta, præter pecuniam è piſcario prouentu lacus Mœrios. Excepta hac pecunia & certo frumenti numero, ſeptingenta talenta obueniebãt. Nam centum viginti millibus Perſarum, qui in Albo muro Memphitico ſtationem hã[illegible] & eorum auxiliariis admetiuntur illi frumentum. Sexta portio hæc. Sattagydæ & Gãdarii & Dadicæ & Apparitæ, in idem conſtituti, centena & ſeptuagena talenta pẽdebant: Septima portio hæc. A Suſis & cætera Ciſſiorum regione, trecenta: Octaua hæc portio. A Babylone verò cæteráque Aſſyria millena talenta argenti proueniebant, & præterea pueri caſtrati quingeni: Nona portio hæc. Ab Ecbatanis & ab reliqua regione Medica & Parycaniis & Orthocorybantibus, quadringena &

a Quum Cambyſi aditum in AEgyptum permiſiſſent.

b *Sunt qui ita hunc locum exponant*, Adiunctis ad nationes, *uel, gentes*, vicinarum regionum incolis, atque etiam tranſgreſſus vicinos, iis qui longius erant diſſiti, aliis alias gentes tribuẽs. Diſtribuit igitur prouinciis hunc in modum tributum, quod quidem exigebatur, &c. *Vt legatur* ἄλλοις ἄλλα ἔθνεα νέμων. ἀρχαῖς δὲ, &c.

b In mõtibus. *Valla legit* ἐπ' ὄροισι pro ἐπ' ὄφεσι.

d Eſt autem in hac portione omnis Phœnicia. *Nam Valla in præced. pro hac portionem accepit.*

quinquagena talenta: Decima portio hæc. Caſpii & Pauſicæ & Panthimati & Daritæ ſimul conferentes, ducena talenta afferebant. Vndecima hæc portio. A Bactrianis ad AEglos vſque, trecẽtorũ & ſexagenorũ talẽtorũ erat tributũ: Portio duodecima hæc. A Pactyica & Armeniis, eorúmque conterminis, Euxino tenus ponto, talẽta quadringenta: Tertiadecima hæc. A Sagartiis & Sarangæis & Thamanæis & Vtiis & Mecis, & iis qui rubri maris inſulas incolunt, vbi rex eos qui relegati vocantur collocat: ab his omnibus ſexcentorum talentorum proueniebat tributum: Quartadecima portio hæc. Sacæ & Caſpii ducena & quinquaginta talenta afferebant: Quintadecima portio hæc. Parthi Choraſmiique & Sogdi & Arii, trecena talenta: Sextadecima portio hæc. Paricanii & qui ex Aſia ſunt AEthiopes, quadraginta talenta: Decimaſeptima portio hæc. Mantienis & Saſpiribus & Alarodiis ducena iniuncta talenta erant: Duodeuiceſima portio hæc.

Moſchis & Tibarenis & Macronibus & Moſynœcis & Mardis trecenta talenta præcepta erant: Vndeuiceſima hæc portio. Indi, vt ſunt multitudine multo numeroſiſſimi inter omnes quos nouimus mortales, ita tributum ſuper cæteros omnes afferebant tricena ſexagena talenta aureorum ramentorum: Viceſima portio hæc. Quòd ſi Babylonica pecunia ad pondus Euboicum redigatur, fiunt nouies millena quingenáque & quadraginta talenta argenti. [a] Aurum verò ſi terdecies tanto ramentorum taxetur, in ſumma reperietur ad rationem Euboicam eſſe ſex millia talentorum, ſexcentáque & octoginta. Quibus in vnum contractis ad Euboicum computum, exigebantur in ſummã annui tributi à Dario, talentorum quatuordecim millia quingenta & ſexaginta. Minorem his ſummam omittendam mihi, non referendam puto. Hoc tributum Dario ex Aſia obueniebat, & aliquantulum ex Libya: cæterùm procedente tempore & ab inſulis obuenit aliud tributum, & ab iis qui Europam Theſſalia tenus incolunt. Id tributum rex hunc in modum theſaurizat, *hoc eſt reponit*. Liquefactum aurum argentúmque in fictiles fidelias infundit: expletas mox fidelias ſubinde frangit: ex eóque auro argentóue, quoties pecunia indiget, tantum concidit quantum vſus poſtulat. Atque hæ quidem prouinciæ erant ac tributorum taxationes. Sola autem Perſis ideo inter tributarias à me prætermiſſa eſt, [b] quòd eam minimè Perſæ colunt. Iſti autem ad ferendum vllum tributum non adigebantur, ſed munera portabant: AEthiopes AEgypto contermini, quos Cambyſes in expeditione contra macrobios AEthiopes ſumpta ſubegit, quíque ſacram Niſam incolunt, & Dionyſo dies feſtos agunt. Iſti AEthiopes eorúmque finitimi, eodem quo Indi Calandiæ ſemine vtuntur, ſubterraneáſque habent domos. horum vtrique tertio quoque anno munera portabant, portántque ad meam vſque memoriam, [c] binos ſemodios auri rudis, & ducenos faſces ebeni, & quinos AEthiopes pueros, & vicenos grandes elephantorum dentes. Colchi quoque inter dona ferentes repoſiti erant, eorúmque finitimi ad montem vſq; Caucaſum. Ad hunc enim montẽ imperitatur à Perſis. nam qui ad aquilonẽ Caucaſi habitant, eorum iam nulli Perſas curant. Iſti igitur dona ſibi imperata, etiã ad meã vſq; ætatem, quinto quoq; anno afferebãt, cẽtenos pueros, totidémq; virgines. Afferebant & Arabes millena quotãnis talenta thuris. Hæc iſti dona, præter tributum, regi portabant. Sed Indi id aurum tam multũ, vnde ramenta quæ dixi, regi afferunt, hac ratione comparant. Indicæ regionis id quod ad ſolem vergit, fabuloſum eſt. nam Indi, dũtaxat eorum quos ſcimus, de quibus aliquid pro certo narratur, primi ſunt hominum qui in Aſia ad auroram & ſolis ortum habitant. Indorũ autem tractus qui auroram ſpectat, propter arenam vaſtus eſt. Eorum autem complures ſunt gentes, atque eæ lingua inter ſe diſſonæ: & eorum alii ſunt dediti rei pecuariæ, alii non: item alii in paluſtribus fluminis habitant, crudis victitãtes piſcibus, quos aggreſſi ex arundineis nauigiis exceptant. Singula autem nauigia è ſingulis arundinis internodiis fiunt. Iſti ex Indis ferunt veſtem è tegete: quam vbi è flumine meſſuerunt inciderúntque, plectentes in modum ſtoreæ, tanquam thoracem ſibi induunt. His finitimi auroram verſus ſunt Indi pecuarii, carnibus crudis veſcentes, nomine Padæi, qui talibus vti morbus narrantur: Quoties ciuium [d] aliquis aliquáue ægrotat, virum quidem ſui maximè familiares interimunt: quòd dicant illum morbo tabeſcentem, carnes ipſis corrupturum: & licet ſe neget ille ægrotare, nihilominus iſti non ignoſcentes necant eum, epulantúrque. Mulieri verò, ſuæ maximè neceſſariæ, idem quod viri viro faciunt. Qui autem ad ſenium peruenit, eo itidem mactato paſcuntur. Ideóque cum hac de cauſa, tum quia omnes qui in morbum incidunt, necantur, non multi ſanè eorum ad ſenectutem perueniũt.

a Aurum autem ramentitium inuenitur eſſe talentũm Euboicorum quatuor millium ſexcẽtorũ & octoginta, ſi ita ratio inea tur vt pſegma. *i. ramentum*, terdecies tanto argẽti repẽdatur. His igitur omnibus in vnum coagmentatis, Euboica talenta numero quatuordecim millia quingenta ſexaginta annuo tributo colligebantur. *Ita Budæus hunc locum interpretatur lib. 4. De aſſe, admonens legendũ τρισκαιδεκαπλάσιον. quam lectionem & in uet. cod. reperimus. Idem aliis uerbis hũc locum ita reddit circa initium eiuſdem libri*, Aurum verò ramentitiũ ſi terdecies expendatur ad argentum, in ſumma reperietur ad rationem Euboicam eſſe quatuor millia talentorum, ſexcẽtáque & octoginta. Quibus in vnum coactis, fit ſumma eorum quæ quotannis colligebantur, quaterdecies millena quingena & ſexagena talenta Euboica.

b Quòd Perſæ immunes agros colant. Iſti porro ad fer.

c Binos chœnices auri ignem non experti.

d Seu vir ſeu fœmina. ægr.

Eſt aliorum Indorum hæc diuerſa conſuetudo, vt nullam animantem interimant, vtque nihil ſerant, nec domos parandas exiſtiment, atque herba victitent. Eſtque eis ſemen quoddam milii inſtar, ſua ſponte naſcens è terra, ſuo in calice: quod cũ ipſo calice lectum coquunt; eduntque. Eorum quiſquis in morbum incidit, is in locum deſertum pergit, ibíque decumbit, eius vel decumbentis vel defuncti curam gerente nemine. Horum omnium quos recenſui Indorũ coitus in propatulo eſt, ſicut pecorum: color ſimilis ac proximus AEthiopico. genitura quã in mulieres emittũt, non alba, quemadmodum cæterorum hominũ, ſed atra, vt color corporis: qualem AEthiopes quoque emittunt. Hi Indi lõgius à Perſis abſunt, [a] & vento Auſtro obnoxii: eóque Dario neutiquam obtemperabant. [b] Cæteri Indi Caſpatyro vrbi & Pactyicæ regioni contermini ſunt, ad ventum Aquilonem habitantes. Et ex aliis Indis ii qui proximam Bactrianis vitam degunt, pugnaciſſimi ſunt, & qui [c] ad aurũ præcipuè mittunt. Circa hanc enim plagam vaſta ſunt propter arenam loca. in ea ſolitudine arenoſa formicæ gignuntur, canum quidem magnitudine minores, vulpiũ verò maiores. Earum nõnullæ & apud eos & apud regem Perſarum viſuntur, hinc venatu captæ. Hæ formicæ in faciendis ſub terra domiciliis egerũt arenam, vt apud Græcos formicæ, atque eodem modo, ipſa ſpecie corporis ſimillima. Ea autem quæ egeritur arena, auracea eſt: [d] pro qua in deſertum mittẽtes Indi, ternos ſinguli camelos iungunt: mares à lateribus, quos frænatos trahũt, fœminam in medio, in quam ipſi aſcendunt: data opera vt à recentiſſimis fœtibus abſtractas iungãt. Etenim apud eos cameli cum nihilo ſunt minori pernicitate quàm equi, tum verò ad ferenda onera multo valentiores. Qualem autem habeat camelus ſpeciem, Græcis, vtpote ſciẽtibus, non puto ſcribendum: ſed quod de eo animali neſcitur. Camelus in poſterioribus cruribus gerit quatuor femora, & totidem genua, & veretrum inter poſteriora crura caudam verſus ſpectans. Hunc in modum iunctis camelis, Indi ad aurum *legendum* tendunt, [e] vt quum feruentiſſimus fuerit æſtus, ſint in rapina. ſiquidem præ æſtu formicæ ſub terra ſe occultas tenent. Eſt autem illis hominibus ſol ardentiſſimus matutinus, non quemadmodũ aliis meridie, eouſque efferueſcens dum tempus eſt à foro diſcedendi: per quod ſpatium multo magis vrit quàm meridianus in Græcia, adeo vt dicantur illi tum in aqua ſe abluere. Meridies verò ferè Indos vrit peræquè atque alios homines: declinãte meridie, talis eſt illic ſol qualis alibi matutinus: ac deinceps magis ac magis frigeſcẽs, dum ad occaſum peruenit: quo tempore præcipuè friget. Vbi ad locum Indi peruenere, culeis quos attulere, arena completis, [f] raptiſſimè retrò ſe recipiunt. Quos protinus formicæ (vt à Perſis fertur) olfactu perceptos inſequuntur tanta pernicitate quanta in alio eſt nullo: ita vt niſi viam [g] ad quam formicæ congregantur, anticipent Indi, nemo ſit ipſorum inde euaſurus. Ideóque camelos mares, quòd impares fœminis ſunt in currendo, [h] ne trahantur, diſſoluunt: ſed non vtrunque pariter. fœmina verò, pulli quem reliquit memor, nihil ſibi remittit. Hac ratione Indi maiorem auri partem nanciſcuntur, vt Perſæ memorant. nam quod effoditur in eadem regione aurum, rarius eſt. Et ſanè pulcherrimas quodammodo res extrema orbis habitati pars ſortita eſt, quemadmodum [i] Græcia (quod præſtantiſſimum iudicatur) pulcherrimas regiones. Nam, vt paulo antè dixi, vltima plagarum quæ ad orientem vergentes habitantur, Indica eſt: in qua & animantes tam quadrupedes quàm volucres, multo ſunt grandiores quàm cæteris in locis, præterquam equi: (nam ab equis Medicis vincuntur qui Niſæi vocantur) & infinita vis auri, partim effoſſi, partim per flumina deuecti, partim vt indicaui ſurrepti. præterea agreſtes arbores pro fructu lanam ferentes, ouillæ tum pulchritudine tum bonitate præcellentem, qua in veſtiarium Indi vtuntur. Ad meridiem vltima è regionibus quæ habitãtur, Arabia eſt: in qua ſola omnium naſcuntur thus, myrrha, caſia, cinnamomum, & ledanum. cuncta hæc facilia ad nanciſcendum, præter myrrham. Nam thus Arabes ſtyrace ſuffientes legunt, ea quam Phœnices ad Græcos exportant. hac ſuffitum thus capiunt. Etenim thuriferas arbores obſeruant colubri ſubalati, exiguo corpore, [k] diſcolori ſpecie, permagno numero circa ſingulas arbores, iidem videlicet qui aduerſus AEgyptum facto exercitu tendunt. Nec vllo alio ab arboribus quàm ſtyracis fumo ſubmouentur, vniuerſam terram oppleturi, vt Arabes aiunt, niſi (vt iidem narrabant) ſimile quiddam iſtis contingeret ei quod nouimus contingere viperis, idque ([l] vt credere debemus) ſolerti diuinitatis prudentia. nam quæ & timido animo ſunt & eſculenta, ea omnia fœtuoſa fecit, ne aſſiduo eſu deperirent: contrà, quæ ſæua & maligna ſunt, ea voluit parum eſſe fœtuoſa. Vnde fit vt lepus, quem omnia venantur, fera, ales, ho-

a Et verſus Auſtrũ ventum.

b Alii ex Indis Caſpatyro vrb.

c Ad aurum *colligendũ* præcipuè mittũtur. In *aliis edit. interpret.* Vallæ *legitur*, Qui *ad Auſtrum mittunt*, pro, Qui *ad aurũ mittũtur. uel*, *proficiſcũtur.*

d Ad quam *colligendam* qui in deſertum mittuntur Indi, &c.

e Sic inita *itineris* ratione vt quũ feruen. &c. *Vel*, Hoc *prudenter præciſo ut quam*, &c.

f Quam primum. *Vel*, *primo quoque tẽpore.*

g Interim dum formicæ congregantur.

h Diſſoluũt, ſi vnà non trahãtur vtrique. *Id eſt*, *Si utrique aſſequi pari gradu non poſſint. Ita quidam hunc locum interpretantur, qui & aliã interpretationem admittere uidetur.*

i Græcia longè tẽperatiſſimas nacta eſt anni tempeſtates. *Gal. Les ſaiſons de l'annee.*

k Verſicolori.

l Vt rationi conſentaneum eſt.

mo,tam ferax ſit:ſolaque ex omnibus beſtiis,quum grauida eſt,etiam [a] impleatur, & alium fœtum in vtero geſtet pilis veſtitum, alium nudum, alium tantũnon formatum:alium concipiat. Et lepus quidem talis eſt. At leæna validiſſimum ferociſſimúmque animal,ſemel in vita vnum parit. nam vnà cum fœtu vterum emittit. Cuius rei cauſa eſt hæc, quòd catulus leoninus, vbi moueri in vtero incipit, quum habeat vngues longè acutiſſimos ex omnibus feris, vterum lacerat, augeſcénſque magis ac magis,vngues imprimẽdo exhulcerat:ita vt ad poſtremum,quum partus inſtat,nihil vteri relinquatur incolume. Sic quoque ſi viperæ & alati Arabiæ ſerpentes gignerentur vt ipſorum natura fert,non eſſet hominibus viuendi facultas: nũe autem,quum libidine agitantur,& per paria coeunt,fœmina collum maris in emittenda genitura cõprehendit, [aa] ſorbénſque non prius dimittit quàm deuorauerit.& mas quidem hoc modo perit. Fœmina verò talem luit maſculo pœnam: quòd filii dum adhuc intra vterum ſunt,patrem vlciſcentes matricem ambedunt:eiúſque aluo ambeſa,ita partum faciunt. Cæteri ſerpentes qui non ſunt hominibus pernicioſi,oua pariunt & magnam vim fœtuum excludunt. Porrò viperæ per vniuerſum orbem terrarum viſuntur: alati verò ſerpentes nuſquam alibi niſi in Arabia, aut certè non adeo frequentes. Hunc in modum Arabes thus comparãt. Caſiam autem ſic:Poſtquam ſibi cum cæterum corpus, tum faciem præter oculos obligauerunt coriis aliiſque pellibus,ad caſiam pergunt. Ea naſcitur in palude nõ alta,circa quam & in qua degũt feræ alatæ, veſpertilionibus ſimillimæ,ſtridore diro,& viribus præualentibus:quas ab oculis arcentes Arabes,ſic caſiam metũt. Cinnamonum etiam quàm ſuperiora mirabilius leguntur. nam aut quomodo aut qua in terra gignatur, illud nequeunt dicere: niſi quòd probabili ratione vtuntur,quòd quidam volunt id gigni in iis regionibus vbi Dionyſus educatus eſt: & ipſas cinnamomi feſtucas afferri à grandibus quibuſdam alitibus ad nidos è luto conſtructos in præruptis mõtium & homini inacceſſis. Contra quas hoc Arabes excogitauerunt:boum [b] aſinorúmque defectorum & aliorum iumentorum membra minutatim conciſa, in ea loca portant:& vbi iuxta nidos poſuere,procul abſcedũt. Ad hæc fruſta delapſæ volucres,ad nidos ſuos carnem comportãt:cui ſuſtinendæ impares nidi ad terram diſciſſi labuntur:tunc Arabes ad eos colligendos accedunt. Hac ratione cinnamomũ ab illis legitur,& illinc in alias regiones dimittitur. At ledanum (quod Arabes ladanum vocant)etiam cinnamomo mirabilius comparatur: quippe quod in graueolentiſſimo loco naſcens, tamen fragrantiſſimè olet. In barbis hircorum inuenitur innatum,veluti mucor ligni, cum ad conficienda multifaria vnguenta vtile, tum præcipuè ad ſuffitionem qua Arabes vtuntur. Hactenus de thymiamatis dictum ſit. Redolet Arabica regio mirificè iucundo quodam odore. ſúntque in ea ouium duo genera admiratione digna,quæ nuſquam alibi viſuntur, quorũ vnum caudas habet tam longas vt non ſint tribus breuiores cubitis: [c] ſiquis trahi ſinat,hulcera contracturæ ſint dum illæ ad terram atterẽtur:verùm vnuſq; ipſarum caudam ligneus quidam ſuffit curulis. Nam poſtquam ſibi quiſque paſtorũ hactenus eſt doctus arte fabrili,vt ploſtella faciant quæ ſingularum ouium caudis ſubligent, ſupérque ploſtella caudas ipſas alligent. Alterum genus ad cubitalem latitudinem caudas gerit. Huic,qua parte meridies ad ſolem occidentem vergit, contermina eſt AEthiopia terrarum habitatarum vltima. Hæc & auri multum fert, & vaſtos elephantes,prominentibus vtrinque dentibus: & cum agreſtes omnes arbores, tum verò ebenum,necnon viros maximos pulcherrimóſque & æui longiſſimi. Atque hæc quidẽ extrema ſunt Aſiæ Libyæque. De extremitatibus autẽ Europæ quod pro comperto referam non habeo.neque enim aſſentior fluuium quendam eſſe, Eridanum à barbaris vocitatum,qui ſubit mare ad Septentrionem ſpectans, vnde electrum venire narratur. Ne Caſſiteridas quidem noui inſulas,*hoc eſt ſtannarias*, vnde ad nos venit caſſiteros,*id eſt ſtannum*. nã vel ipſum coarguit nomen Eridanus, quod Græcum eſt,non barbarum,ab aliquo poetarum fictum. Sed etſi hoc ſtudioſè quæſiui,à nemine qui ipſe viderit accipere potui,quomodo ſe habeat mare ad illam Europæ partem. Ab extrema itaque ad nos venit ſtannum electrúmque. Cæterùm ad ſeptentrionem Europæ quamplurimam auri vim eſſe conſtat: ſed quomodo fiat, ne hoc quidem pro comperto dicere queo. Dicuntur tamen id à gryphibus auferre Arimaſpi,viri vnoculi.quod nec ipſum crediderim,vt viri naſcantur vnoculi, cæteram naturam habentes aliis hominibus parem. Porrò extrema terrarum concludunt aliam regionem, intúſque cohibent ea quæ nobis pulcherrima putantur, illiſque rariſſima. Eſt in Aſia planities quædam vndique cincta monte quinque in locis interciſo,quæ aliquãdo fuit [d] Choraſmiorum cum ipſorum finibus & Hyrca-

a Superfœtet.

aa Et arctè amplexà. Vel, Et arctè conſtringẽs. Vel,Et inhærens.

b Aſinorúmque mortuorum & al. iumentorum memb. in quammaxima fruſta cõciſa,in ea loca por.

c Quas ſi permittantur trahere, *id eſt demittere ad terram, uel demiſſas affricare terræ*, hulcera contracturæ ſint dum illæ ad terram atterẽtur:verùm vnuſq.

d Choraſmiorum montes incolentium, Choraſmiorum *inquẽ* & Hyrc.

norum, & Parthorum & Sarangæorum & Thamaniorum: sed posteaquam Persæ rerum potiti sunt, facta est regis. Ex hoc circumiecto monte ingens amnis profluit, nomine Aces, qui quondam per singulas vndique intercisiones ductus ac distributus, totidem quas dixi gentium regiones irrigabat: vbi verò in potestatem regis Persæ venerunt, hoc ab illo sunt passæ, quòd anfractibus montium ab rege obstructis, & ad eorum singulos portis inditis, aqua ab exitu intercluſa est: interfluentéque introrsum amne, planities quæ intra montes erat, pelagus facta, quũ fluat in interiora amnis nulla ex parte exitum habens: atque ita ipsæ gentes pristino aquæ vsu fraudatæ afficiuntur permagno detrimento. Nam hyberno tempore deus illis, quemadmodum aliis hominibus, pluit: sed æstate quum serunt [a] pisum & sesamum, aquam desiderant. Igitur quum nihil eis aquæ tribueretur, ad Persas venerũt viri atque mulieres: stantésq; [b] pro foribus regis, cum eiulatu vociferabantur. Tunc rex iis qui maximè indigebant portas reserari iussit, vtique eas quæ ad illos ferrent: easdem; quum illorũ terra humore hausto satiata esset, rursus obserari: ita deinceps alias, vt quique cæterorum populorum maximè aqua indigerent. id faciens (quantum ego auditu cognoui) pecuniæ exigendæ gratia præter tributum. Atque hæc quidem ita se habent. Cæterùm rex vnum è septem viris qui aduersus magum conspirauerunt, Intaphernem, cepit ac capite damnauit ob hanc noxam: Intaphernes, statim post oppressos magos regiam ingressus, volebat admitti ad colloquiũ regis. etenim hac lege conuentum erat inter magi oppressores vt eis ad regem foret aditus sine internuntio, nisi cubantem cum vxore. Itaque non oportere sibi interuenire nuntium censens Intaphernes, quia foret vnus è septem, introire vtique volebat. sed quum ianitor & qui à responsis erat introire non sinerent, quòd regem dicerent rei vxoriæ dare operam, eos mentiri ratus, educto acinace, aures vtrique narésque præcidit, ac lora fræni equini ad ceruices ipsorum alligauit, hominésque dimisit. Qui quum sese regi exhibuissent & cur id passi fuerãt expostulassent, Darius sigillatim quenque Persarũ accersiuit, veritus ne id communi sex Persarum consilio factum esset: explorauítque nunquid id quod actum foret comprobarent. Vbi comperit sine horum cõsensu Intaphernem hæc fecisse, hominem comprehendit eiúsque liberos atque omnem familiam: multis de causis eredẽs illũ eum suis propinquis rebellionẽ fuisse moliturum: hos comprehensos ad necem vinciri iussit. Tunc vxor Intaphernis ad regias fores accedens, plorabat atque lamentabatur. id assiduè faciendo ad sui misericordiam Darium quum adduxisset, misso ad eam nuntio rex inquit, Mulier, offert tibi Darius vnius electionem, ex vinctis domesticis tuis quem velis liberari. Illa postquam secum deliberauit, ita respondit, Si vnius *ommino* animam rex mihi gratificatur, eligo ex omnibus fratrem. Hæc audiens rex, miratus huius orationem, misso nuntio, inquit, Percõtatur te rex qua de causa, viro filiisque prætermissis, fratrem delegisti vt superesset, qui & remotiore abs te est gradu quàm filii, & minus iucũdus quàm maritus. Cui illa respondens, Rex, inquit, maritus mihi alius, si dæmon voluerit, atque alii liberi, si hos amisero, esse possunt: alius frater, parentibus meis iam vita defunctis, nulla ratione potest esse. [c] Hanc sequuta causam, ita loquuta est. visáque est Dario probè dixisse. itaque ea re delectatus rex, & eum quem mulier optauerat missum fecit, & filiorum natu maximum, cæteris omnibus interfici iussis. Ita vnus è septem Persis statim initio occubuit. Enimuero illud ferè circa Cãbysis ægrotationem contigit: Erat Sardibus præses quidam à Cyro præfectus, nomine Orœtes, Persa, cui nefariæ rei cupido incessit: siquidem Polycratem Samium, à quo nullo nec facto nec dicto quãtuluscunque læsus esset, quémque ne vidisset quidem vnquam, tamen concupiuit capere ad interimendum, ob hanc (vt plerique aiunt) causam: Quum aliquando pro foribus regis cõsiderent Orœtes & alter quidam Persa nomine Mitrobates, præfectus gentis quæ est in Daseylio, è verbis ad iurgia peruenerunt. Et quum de virtute disceptaretur, Mitrobates obiiciẽs Orœti inquit, [d] Tũne in pretio virorum es, qui insulam Samum tuæ prouinciæ adiacentem, regi non acquiris, ita facilem captu vt quidam è popularibus quindecim armatis fretus occuparit, eiúsque tyrannide potiatur? Hoc iurgium audiẽti Orœti adeo doluisse quidam aiunt, [e] vt affectauerit non de obiurgante vindictam, sed Polycratem prorsus occidere, propter quem malè audisset. Alii (sed pauciores) inquiunt caduceatorem in Samum ab Orœte missum cuiusdam rei togandæ causa; (cuius autem, non dicitur) Polycratem autem tunc fortè in conclaui cubantem fuisse, assistente ei Anacreonte Teio, siue id consultò, quòd res Orœtis contemptui haberet, siue forte aliqua huiusmodi factum. ad quem quum accedens Orœtis caduceator, eius mãdata exponeret,

a Panicum.

b Id est, In aula regia, sic in sequent. locis.

c Hanc rationem in ista electione sequuta sum.

d Itane tu vir censendus es qui inf.

e Vt non tam esset qui hæc dixisset vlciſci affectauerit quàm Polycr.

Polycratem neque ſe ad hominem cõuertiſſe(erat enim ad parietem verſus) neque quicquam reſpondiſſe. Hæ bifariæ cauſæ mortis Polycratis fuiſſe memorãtur, quarum vtrilibet accommodare fidem quis poteſt. Itaque Orœtes in *urbe* Magneſia degens, quæ eſt ad Mæandrum flumen ſita, miſit Myrſum quendam Lydum, Gygis filium, cum nuntio in Samum ad Polycratem, cuius animum nouerat. Etenim Polycrates primus extitit Græcorum; *duntaxat* eorum quos nouimus (ſecundum Minoem, & ſiquis alius iſto prior maris imperio potitus eſt) qui in animũ induxerit vt mari potiretur. Primus, inquam, extitit [a] ex eo geniere quod humanum vocatur, qui multam conciperet ſpem Ioniæ atque inſulis dominãdi. Hoc igitur eum in animo habere certior Orœtes factus, miſit nuntiũ in hęc verba, « ORŒTES POLYCRATI ITA INQVIT, Audio te res excellẽtes agitare animo, ſed propoſito rẽ pecuniariam nõ ſuppetere. Quòd ſi ita feceris vt ſuadeo, proſpexeris & tibi & ſaluti meæ. Nã rex Cãbyſes (vt mihi pro cõperto renũtiatur) de me interficiendo cogitat. nunc igitur meipſum recipito, atque pecunias, earũ partem tibi habiturus, partem mihi permiſſurus: & ipſarum pecuniarum beneficio omni Græciæ imperaturus. De quibus ſi mihi fidem non habes, mittito quempiam tibi fidiſſimum, [b] cui ego fidem faciam. «

Quo audito Polycrates gauiſus eſt, atque obſequi volebat. maiorem enim in modum pecuniam auebat. Mittit itaque prius ad rem inſpiciendam quendam ẽ popularibus ſuis [c] Mæandrium Mæandrii filium, ſcribam ſuum: qui non longo pòſt hoc tempore ornatum conclauis Polycratis ſpectatu dignum templo Iunonis omnem dicauit. [d] Hunc Orœtes quum cognouiſſet ſpeculatorem eſſe circunſpectum, ita ſibi agendum putauit: Octo ſcrinia lapidibus implet, præter admodum paruam partem circa ipſas oras, ac ſuperficiem lapidum auro inducit: eáq; ſcrinia alligata in expedito habet. Quæ adueniens Mæandrius quum inſpexiſſet, Polycrati renuntiauit: [e] Enimuero ne illuc ſeſe conferret, magnoperè dehortabantur tum oracula & amici, tum præcipuè ſomniũ hoc, quod eius filia viderat. Videbatur ſibi cernere patrem in aere ſublimem eſſe, qui à Ioue quidem lauaretur, à ſole autem inungeretur. Hanc viſionem conſpicata, [f] inſtabat omnino diſſuadere patri ne à patria proficiſceretur ad Orœtem: quinetiam [g] ad biremem eunti malè ominabatur. Cui quum ille minitaretur, ſi ſoſpes rediret, fore vt hæc perdiu maneret virgo: ipſa vt ita contingeret, ſibi imprecata eſt. malle enim ſe diutius virginem eſſe quàm patre orbari. Polycrates omne conſilium pro nihilo habens, ad Orœtem nauigauit, cum alios ſecum ducens, tum verò Democedem Calliphontis filium Crotonienſem medicum, qui eam artem apud ſuos [h] præclariſſimè omnium exercebat. Vbi Magneſiam peruenit Polycrates, tetra morte eſt affectus, indignáq; ſua perſona [i] & ſuis cogitationibus. nam neque eorum qui Syracuſis tyranni extitertint, neque aliorum Græciæ tyrannorum vllus eſt magnificentia cum Polycrate comparandus. Eum Orœtes (quod indignum relatu eſt) cruci ſuffixit: ex illis verò qui illum comitati fuerant, Samios quidem dimiſit, iubẽs eos gratiam ſibi habere quòd liberi eſſent: peregrinos autem atque ſeruos iure captiuitatis ſibi vendicans, retinuit. Polycrates ergo ſuſpenſus omnem filiæ viſionem exoluit. nam ab Ioue quidem, quum plueret, lauabatur: à ſole autem, [k] exudante è membris abdomine, vngebatur. Hunc exitum habuerũt tot proſperæ res Polycratis, quẽ vaticinatus ei fuerat Amaſis rex AEgypti. Verùm non multo pòſt tempore Polycratis vltio Orœtem excipit. quippe poſt Cambyſis obitum occupato à magis regno; Orœtes quum eſſet Sardibus, nihil de Perſis qui à Medis imperio fraudati erant, bene meritus eſt: ſed in ea perturbatione Mitrobatem Daſcylii præfectum ([l] qui illi de Polycrate exprobrauerat) interemit; & eius filium Cranapem, ſpectatos in Perſis viros: & cum alia quoque omnifaria flagitia commiſit, tum quendam è nuntiis qui ad ipſum à Dario venerat, quòd parum iucunda nuntiaſſet, trucidandum curauit, ſummiſſis quibuſdam qui redeuntem aggrederentur, quique trucidatum cum ipſo equo occultarent. Darius, vbi principatu potitus eſt, Orœtem vlciſci cum ob alia ſcelera, tum præcipuè ob Mitrobatem filiúmque, cupiebat: ſed aduerſus eum [m] è profeſſo mittere copias conſilii non erat, [n] vtique rebus nondum ſatis fundatis, & imperio recens parto: quum præſertim audiret Orœtem multa vi nixum, quum mille Perſarum ſatellitibus ſtipatus eſſet. nam ſuæ prouinciæ habebat Phrygiam, Lydiam, Ioniam. Itaque Darius aduerſus hæc hanc rationem iniuit: accitis Perſarum ſummis quibuſque proceribus, his loquutus eſt verbis, Perſæ, quis hoc veſtrũm mihi repromittat, & exequuturus & prudentia duntaxat, nulla vi, nullíſque copiis? Vbi enim opus prudentia eſt, ibi vi agere nihil attinet. Ergo [o] qui veſtrũm mihi

a Id eſt, *Primus inter homines. Hoc addit quòd Minos haberetur Iouis filius.*

b Cui ego oſtendam. *Vel, repræſentabo.*

c Mæandrum Mæandri fil.

d At Orœtes quũ exploratorem aduentare audiſſet, ita egit. *Ad verbum, Expectare audiſſet.*

e At ille, tum oraculis tum amicis multũ dehortantibus, illuc profectus eſt. quum etiam *eius* filia ſomniũ hoc vidiſſet. Cernere ſibi videbatur, &c.

f Omnibus modis, *vel, omni arte* diſſuadebat.

g Ad nauem quinquaginta remorum. *Sunt qui uertant, ad nauẽ actuariam.*

h Optimè omniũ ſuæ ætatis exerc.

i Et ſuo ingenti animo, *vel excelſo.* Nam præter Syrac. nullus eſt Gr. tyr. magnif.

k Quum ipſe humorem è corpore emitteret.

l Qui ei illa ad Polycratem pertinentia exprobrauerat.

m Aperte. Gr. ἐκ φανεροῦ, *q.d. recta via.*

n Vtpote rebus adhuc turbulẽtis. *Vel, Rebus nondum compoſitis. Ad Verbum, Rebus adhuc tumentibus. q.d. Quum nõdum tumor rerum reſediſſet, id eſt turbulentus ſtatus.*

o Aliquis veſtrũ. *Poteſt & interrogatiuè legi.*

Orœtem vel adducat viuũ, vel interficiat, qui de Perſis nihil omnino meruit, ſed cũ alia multa ſcelera admiſit, tũ hæc duo: vnũ, quòd duos è nobis, Mitrobatẽ eiúſque filium interemit: alterum, quòd à me miſſos ad ſe accerſendum, [a] necãdos curat, facinus profectò non tolerandum. ideóque priuſquã maiora in Perſas ſcelera admittat, [b] comprehendendus eſt ad necem. Hæc Darius interrogabat Perſas. Eorum triginta extiterunt qui repromitterent, ſinguli volentes ipſi id exequi. Quos inuicẽ contendentes Darius reprehendens, ſortiri iuſſit. id quum feciſſent, ſors Bagæum Artõtis filium ex omnibus contigit. Hic ſorte delectus, hac ratione vſus eſt: Complures literas variis de rebus vbi ſcripſit ſigillóque Darii impreſſit, cũ his profectus eſt Sardis. eas, poſteaquam in conſpectum Orœtis venit, dedit ſeparatim recitandas regio ſcribæ. (regios autem ſcribas cuncti præſides habent.) Reddebat autẽ ſeparatim Bagæus literas, explorandi gratia animos ſatellitum, nunquid annuerent ad rebellandum ab Orœte. Quos animaduertens magnopere venerari literas, & ea quæ in illis dicerentur, etiam vehemẽtius, reddidit aliam epiſtolam in hæc verba, Perſæ, Darius rex interdicit vobis ne apud Orœtem fungamini ſatellitum officio. Hoc illi audito lanceas depoſuerunt. Tunc Bagæus cernens illos obtemperantes epiſtolæ, ſumpta fiducia reddidit ſcribæ vltimum libellum in hæc verba ſcriptũ, Rex Darius mãdat Perſis qui in Sardibus ſunt vt Orœtẽ interimãt. Id vbi audiere doryphori, *id eſt haſtati ſatellites*, eductis acinacibus ſine mora Orœtem interemerunt. Ita vindicta Polycratus Samii Orœtem perſequuta eſt. Traductis atque cõportatis Suſa bonis Orœtis, contigit non diu pòſt vt in venatu ferarum Darius rex, dum ab equo deſilit, pedem intorſerit vehementérque luxauerit. nam talus è iuncturis amotus eſt. Se itaque exiſtimans, vt etiam prius, habere ex AEgyptiis eos qui primi putarentur arte medicinæ, eorum opera vtebatur. At iſti retorquendo pedem ac violenter tractando, plus mali faciebant: adeo quidem vt ſeptem dies totidémque noctes Darius præ moleſtia qua afficiebatur tranſegerit inſomnes. Octauo die eidem malè habenti quidam Democedis Crotonienſis mentionem facit, cuius de artificio prius iam inde in Sardibus audiſſet. Darius hominẽ quamcelerrimè accerſi ad ſe iubet. Ille, vt inter captiuos Orœtis fuit inuẽtus, vbi pro neglecto habebatur, in mediũ adductus eſt, ſicut erat pannoſus ac compedes trahens. In medio poſitum Darius interrogauit nunquid eam noſſet artem. Democedes, veritus ne, ſi ſe proderet, vſquequaque Græcia priuaretur, diſſimulare: ſed quum videretur notitiã artis præ ſe ferre, Darius iuſſit eos qui hominem adduxerant, verbera & tormenta afferre in medium. Tunc ille diſſimulatione miſſa, ſe planè ſcire artem illam negauit, ſed aliquantulum, ob eam cõſuetudinem quam cum medico habuiſſet. Factáque ei poteſtate curãdi, Græcis medicamentis vtens, & lenia, pòſt acria admouens, Darium compotem ſomni fecit, & breui tempore incolumem reddidit, quum iam ſe poſthac validum fore ad » incedendum deſperaſſet. Ob quam curationem poſtea quum eum Darius duobus » aurearum compedum paribus donaſſet, interrogauit Democedes nunquid ideo ſe duplici malo remunerandum putaret, quòd ab eo ſoſpes ipſe foret effectus. Hoc dicto Darius delectatus, ad ſuas vxores hominem miſit. Eunuchi qui eum deduxerũt ad fœminas, dicebant hunc eſſe qui reſtituiſſet animam regi. tunc earum ſingulæ aureã phialæ thecam ſuffringentes, Democedem donauerũt tam amplo munere, vt famulus nomine Sciton qui ſequebatur, excidentes ex percuſſione phialarum ſtateres colligẽs, nõ paruã auri ſummã coegerit. [c] Hic Democedes hunc in modũ è Crotone profectus, cum Polycrate conſuetudinem habuit: quum à patre ſanè iracũdo Crotone cohiberetur, nec eum tolerare poſſet, illo relicto abiit in AEginam: vbi cõmoratus vnum annum, primos medicos tranſcẽdit, etſi imparatus erat, & nihil inſtrumẽtorum habens quæ ad artem medicinæ pertinerẽt. Ex quo factum eſt vt inſequenti anno AEginetæ conduxerint eum talento, Athenienſes tertio anno cẽtum minis, Polycrates quarto anno talentis duobus. ita Samum profectus eſt. A quo viro non minimùm [d] medici Crotonienſes primi numerabãtur, ſecundi, Cyrenæi. Qua etiam tempeſtate Argiui cæteris Græcis præſtare muſica ferebantur. Tũc itaque Democedes Dario ſanato Suſis, maximas ædes obtinebat, & cum rege ad menſam ſedebat, omnibus rebus affluens, præter hanc vnam quòd in Græciam redire non poterat. Quinetiam AEgyptios medicos regem curare ſolitos, quũ eſſent patibulis ſuffigendi quòd à Græco medico ſuperati forent, impetrata ab rege venia liberauit: itẽ vaticinum quendam Eleum, qui Polycratem ſequutus fuerat, & inter captiuos pro neglecto relictus. Denique [e] maximi apud regem momenti Democedes erat. Interiecto deinde breui tempore, inter alia cõtigit vt Atoſſæ Cyri filiæ (quæ erat Darii

a Necat, inſolentiam intolerabilẽ exhibens.

b Morte nobis eſt occupandus.

c Hic autem Democedes ita Crotone Samum venerat. Cum Polycrate patre verſatus, quum aſperam eius iracundiam ferre non poſſet, illo relicto ab. &c.

d Crotoniẽſes inclaruerunt. hinc enim tempus fuit quum primi quidẽ medici Græciæ Crotoniatæ eſſe dicerentur, ſecundi verò, Cyrenæi.

e In maximo prętio à rege Democedes habebatur.

vxor) in mamilla vlcus exoriretur, deinde reſciſſum porro graſſaretur. quod iſta, quoad fuit exiguum, præ pudore occultans, nemini indicauit: ſed vbi malè iam ſe habebat, accerſito Democedi rem oſtendit. Ille ſe redditurum ſanam affirmans, adiurat eã vt ſibi viciſſim ipſa inſeruiat in eo quod orauerit. oraturum autem nihil vnde dedecus redundaret. A quo, poſteaquam curata eſt, edocta, Darium, dum cum eo cubat, his verbis alloquuta eſt, Rex, quum tantum tu habeas copiarum, deſides, « nullam neque gentem neque potentiam Perſis acquirens. atqui par eſt virum & iu- « uenem & magnarum opum dominum, aliquid operis edendo ſe oſtendere, quò e- « tiam Perſæ cognoſcant ſibi virum præeſſe. Quod vt facias, duabus de cauſis intereſt, « vt Perſæ & eum qui ipſis præeſt, virum eſſe intelligant, & bello atterantur: ne otium « agentes tibi inſidias tendant. Nunc ergo aliquod opus edas quoad in ætate iuuenili « es. nam augeſcente corpore ingenium pariter augeſcit, & conſeneſcente conſeneſcit, « & ad res omnes elangueſcit. Hæc Atoſſa ex admonitu Democedis. ad quam Darius « reſpondens, Quæ, inquit, vxor, ipſe facere deſtinaueram, ea omnia dixiſti. ego enim « conſtitueram Scythis bellum inferre, iuncto mari è noſtra continente in alterã pon- « te: & hæc breui tempore perficientur. Ad eum Atoſſa, Animaduerte, inquit, nunc: « omitte primùm Scythis bellum inferre, qui, quandocunque voles, tui erunt: aduer- « ſus Græciam mihi tu eas in expeditionem. concupiſco enim Lacænas & Argiuas « & Atticas & Corinthias, fando cognitas, mihi fieri ancillas. Et ad hoc virũ habes ex « omnibus maximè idoneum [a] ad demonſtrandas Græciæ res atque exponendas, « hunc qui pedem tuum ſanauit. Cui Darius, Quandoquidẽ, inquit, vxor, tibi vide- « tur nos primùm Græciã tẽtare debere, mihi videtur ſatius ante omnia mittere illuc « exploratores Perſas, vnà cum iſto quem dicis, qui percepta omnia illic & viſa renũ- « tient: & mox ego ab illis edoctus, aduerſus Græcos tendam. Hæc loquutus Darius, & « quod eſt loquutus, re quoque aggreſſus eſt. nanque vbi primùm illuxit, accitis quin- decim viris Perſarum ſpectatis, præcepit vt ſequentes Democedem omnia Græciæ maritima loca colluſtrarent, néve cõmitterent vt Democedes ab illis aufugeret, ſed rurſus eum omnino reducerent. Hæc illis vbi præcepit, ſecundo loco Democedem ipſum ad ſe accerſitum orat vt [b] expoſita atque demonſtrata Perſis omni Græcia, rurſus redeat: iubétque eum dono ferre patri ac fratribus omnia ſua vtenſilia, affirmans ſe alia multo plura [c] illi inuicem donaturum. [d] ac præter dona miſſurum ait, quæ vnà iter faciat onerariam nauim, omnifariis bonis refertam. Quę Darius nullo doloſo conſilio (vt mea fert opinio) [e] mandabat: ille tamen veritus ne ſe Darius tentaret, tanquam fugitiuum, ſi cuncta ſibi oblata caperet: reſpondit ſe quidem ſua illic velle relinquere, vt ea reuerſus ſibi haberet: verùm nauim onerariam quam Darius promitteret, dono fratribus accipere. Darius poſtquam hæc Democedi præcepit, homines ad mare dimiſit. Iſti, quum in Phœnicem deſcendiſſent, & ex Phœnice in vrbem Sidonem, confeſtim duas triremes inſtruxerunt, & ſimul ingentem onerariam omnifariis bonis impleuerunt. Comparatiſque omnibus, in Græciam tra iiciunt. & adeuntes maritima eius loca intuebantur atque deſcribebant. Tum plerasque ac celeberrima Græciæ loca contemplati, in Italiam Tarentum tranſmiſerunt. Ibi Ariſtophilides Tarentinorum rex, [f] & ipſe Crotonienſis, gubernacula Medicarum nauium reſoluit, pariter & ipſos Perſas detinuit, tanquam certos exploratores. Interea dum iſti patiuntur hæc, Democedes Crotonem abiit ad domum ſuam. [g] Quo abeunte Ariſtophilides Perſas miſſos fecit, reſtitutis iis quæ de nauibus abſtuliſſet. Illinc Perſæ nauigantes, ac Democedem, perſequentes, Crotonem perueniunt: nactíque in foro Democedem prehendunt. Eum Crotonienſium quidam, res Perſicas reformidãtes, tradere parati erant: quidam iectis è diuerſo manibus, fuſtibus cædebant Perſas, [h] qui his verbis commonefaciebant, Viri Crotonienſes conſidera- « te quid faciatis, qui hominem regis fugitiuum eripitis. An ex vſu erit vobis hanc in- « iuriam regi Dario intuliſſe, ac vobis bene cedet iſta feciſſe, [i] ſi nos dimiſeritis? Cui e- « nim prius quàm huic vrbi bellum inferemus? aut quam priorem diripere conabi- « mur? Hęc dicendo nihil magis Crotonienſibus perſuaſerunt. quinimo non modò « Democede, ſed etiam oneraria naui quam vnà duxerant, priuati ſunt: atque in Aſiã reuerſi, omiſſo iam ſtudio diſcendi vlteriora Græciæ, quòd duce eſſent fraudati. Quibus tamen in digreſſu Democedes mandauit vt Dario dicerent, Democedem ducere vxorem Milonis filiam. erat enim apud regem celebre nomen Milonis luctatoris. Quas nuptias videtur mihi eo tempore properaſſe magna erogata pecunia vt ipſum etiã in patria ſua ſpectatũ eſſe Dario appareret. Profecti Crotone Perſæ, ad Iapygiam in quaſdam naues inciderunt. à quibus in ſeruitutem redactos Gillus quidã

a Ad oſtendenda ſingula Græciæ *loca* & ad deducendum.

b Vt quum Perſis oſtenderit vniuerſam Græciam & per eã deduxerit, reuertatur.

c Pro illis donaturum.

d Præterea verò ad dona *portanda* nauem onerariam ei ſe ſuppeditaturum dixit, eámque ſe bonis omnifariis impleturum, quæ cum ipſo nauigaret.

e Pollicebatur: ille tamen veritus ne Darius eius animum tentaret, nequaquam omnia quæ dabantur percurrit, *id eſt recẽſuit*, & accepit: ſed ſua quidem ſuo in loco relicturum ſe dixit, vt ea reuerſ. &c. *ut legatur* πάντα *ex uet. cod. pro* πάντως, *&* ὑπόθραμμα *actiuè ſumatur. quaſi dicat nõ percurriſſe numerum, tanquam nihil omittere uolentem. Fortaſſe tamẽ & aliter exponi poſſit* ὑπόθραμμα.

f *Non ſequitur lectionem edit. uulg. quæ tamen & ipſa ſuſpecta eſt.*

g Interim verò dũ iſte domum reuertitur, Ariſtoph.

h Qui hæc verba obtendebant. *Vel, Hæc illis allegabant, uel proponebant.*

i Si nobis *hunc* eripueritis?

Tarentinus exul redemit,& ad regem Darium reportauit. Ob quod meritum quũ rex paratus eſſet donare ei quicquid vellet,optauit ſe in patriã reduci, expoſita prius ſua calamitate,dicens,ne omnem Græciam conturbaret,ſi claſſis ingens ipſius cauſa in Italiam mitteretur, contentum ſe eſſe vt per ſolos Cnidios reduceretur:exiſtimans, pro amicitia quæ Cnidiis erat cum Tarentinis, ſe præcipuè reductum iri. Id Darius pollicitus effecit.nam miſſo Cnidum nuntio iuſſit vt Gillum Tarentum reducerent. Cnidii Dario obſequentes,id tamen à Tarentinis non impetrauerunt:nã ad vim inferendam inualidi erant. Atque hæc hunc in modum adminiſtrata ſunt. hique Perſæ primi extitere qui in Græciam traiecerunt explorandi gratia, & ob hanc rem. Samum verò poſt hæc rex Darius, omnium vrbium tam Græcarum quàm barbararum primam euertit, ob hanc cauſam: Dum Cambyſes in expeditione aduerſus AEgyptum ageret, permulti ſe illuc Græcorum conferebant, partim (vt credibile eſt) negotiandi, partim militandi, partim ipſius regionis oculis ſubiiciendæ gratia. E quibus fuit Syloſon AEacis filius, Polycratis germanus,extorris patria. huic Syloſonti felicitas huiuſmodi contigit: Sumpto hic amiculo rutilo ac ſibi circundato, apud forum Mempheos ſpatiabatur. quem quum vidiſſet Darius Cambyſis ſatelles, [a] nullius admodum conditionis vir, captus amore amiculi, adit hominem vt mercetur amiculum. Syloſon, animaduertens Darium magnopere amiculum cupere, diuina quadam fortuna vſus, Ego, inquit, amiculum hoc nulla pecunia vendo, [b] ſed tibi largior,ſi modò tuum perpetuò debet eſſe. Hæc approbans Darius, accepit indumentum. Syloſon, qui putarat ſibi illud ſtultè periſſe,interiecto tempore,quum Cambyſes deceſſiſſet,& ſeptem illi magum oppreſſiſſent,& ex ſeptem Darius regnum adeptus eſſet, vbi certior factus eſt ad eum virum peruenisſe regnum cui ipſe roganti dediſſet in AEgypto illud amiculum, Suſa aſcendit, ſedénſque in veſtibulo regiæ, ait ſe eum eſſe qui de rege ſit bene meritus. hæc audiens ianitor,regi nuntiauit: ad quem admirabundus rex, Et quis eſt, inquit, Græcorum qui in me beneficus extiterit, cui ego reuerentiam debeam, recens regno potitus? Necdum multi aut nulli eorum ad nos aſcenderunt: [c] nec vllo Græcorum quicquam (vt ſic dicam) opus habeo. tamen hominem introducite, vt ſciam quid hæc dicendo velit ſibi. Vbi à ianitore introductus eſt Syloſon, ac ſtetit in medio, interrogatur ab interpretibus quiſnam eſſet, aut quo facto beneficus in regem extitiſſet. Ipſe rem omnem geſtam circa amiculum refert, ſeſéque illum eſſe qui id donaſſet. Ad hæc reſpondens Darius, O, inquit, virorum generoſiſſime, túne ille es qui mihi nullamdum potentiam habenti donaſti ea,quanuis parua, tamen perinde grata acſi nunc aliquid magnum acciperem? Qua de re immenſo te auro argentóque remunerabor, vt nunquã pœniteat te liberalem in Darium Hyſtaſpis filium extitiſſe. Cui Syloſon,Mihi,inquit,rex neque aurum neque argentum dederis, ſed patriam meam Samum, vbi eam liberaueris,quam nunc poſt necem fratris mei Polycratis ab Oroete interfecti, occupat ſeruus noſter:hanc mihi donato citra cædem atque direptionem. His Darius auditis,miſit exercitum duce Otane vno è ſeptem viris, iuſſo vt quæ Syloſon rogaſſet, ea effecta redderet. Otanes ad mare deſcendens, contrahebat exercitum. At Sami imperium obtinebat Mæandrius Mæandrii filius, acceptum à Polycrate, vt illud procuraret. Cui, iuſtiſſimo virorum volenti eſſe, non licuit. nam vbi de Polycratis interitu allatus eſt nuntius, ante omnia Ioui liberatori ſtatuit aram, eíque fanum in circuitu deſignauit, quod nunc quoque in ſuburbanis extat. Deinde vbi hoc perfecit,aduocata omnium ciuium concione,ita verba fecit, Mihi ſceptrum atque omnis potentia Polycratis (vt vos etiam noſtis)demandata fuit: in meo quoque arbitrio ſitum eſt vobis dominari:ſed quod [d] in vicino reprehendo,id ipſe quoad potero non faciam. Nam neque Polycrates placebat mihi, in viros ſibiipſi pares dominatum habens,neque alius quiſpiam talia faciens. Et Polycrates quidem fatum ſuum expleuit: ego autem, depoſito in medium dominatu, iuris æquabilitatem ſuadeo: poſtulans iure optimo mihi ipſi hoc honoris tantummodo vt è pecunia Polycratis ſex demum talenta peculiariter mihi cedant. Et præterea Iouis liberatoris (cui ego templum extruxi) ſacerdotium tam meis in perpetuum liberis, quàm mihi,qui libertatem vobis reſtitui. Hæc Mæandrius à Samiis poſtulabat. Tunc eorum quidã ſurgens, Tu verò,inquit, indignus es qui nobis imperes, tu qui malus extitiſti ac funeſtus, ſed dignus potius qui pecuniarum quas interuertiſti, rationem reddas. Hæc Teleſearchus (ita enim vocabatur) dixit, quòd inter ciues

a Nullius adhuc admodũ magnæ authoritatis vir,amiculi deſiderio captus.

b Sed alioqui dono(ſi hoc quidem vt fiat neceſſe eſt) certè tibi. *Q.d. Sed quod ego uẽdere nolim, id alioqui dono, tibi quidem certè libẽtius quàm cuiquam alij, quandoquidem donare non uendere ſtatui.* Non immeritò tamen ſuſpectus alicui fuerit hic locus.

c Nec vlli Græcorum vllo ſum beneficio obſtrictus. *uel denique.*

d In alio repr.

a Erat ſpectatus.

[a] erat expertæ virtutis. Quæ Mæandrius in animum accipiens, reputánſque fore vt ſi dominatum ipſe deponeret, alius quiſpiam in eius locum tyrannus conſtitueretur, non deponendum ſibi dominatum ſtatuit: ſed in arcem regreſſus, accitum vnumquenque eorum, tanquam rationem pecuniarum redditurus, comprehendit, alligauítque. Poſt hæc, dum hi in vinculis ſunt, Mæandrius morbo corripitur: quem deceſſurum credens frater ſuus, nomine Lycaretus, quò facilius Sami rerum potiretur, omnes vinctos interemit. neque enim videbantur velle liberi eſſe. Igitur vbi Samum tenuere Perſæ, Syloſontem reducentes, nemo [b] aduerſus eos manum leuauit. [c] Atque ii qui contrariæ Mæandrio factionis erant, deditionem ſe facere velle dixerunt: quin & ipſe Mæandrius ex inſula diſcedere. Approbante hæc Otane, atque inito fœdere, eminentiſſimi quique Perſarum poſitis ſellis eregione arcis ſedebant. Erat autẽ Mæandrio germanus vecordiuſculus, nomine Charileus, [d] qui quòd delinquere ſolebat, in ſubterraneo loco erat alligatus. Hic quum audiſſet quæ agebantur, & per ſpecum ſuſpiciens vidiſſet Perſas quietè ſedentes, vociferando dicebat velle ſe in colloquium venire Mæandrii. Eum audiens Mæandrius, iuſſit ſolutum ad ſe adduci. vbi adductus eſt, confeſtim conuiciando maledicendóque illi ſuadebat vt impetum daret in Perſas: hæc inquiens, Me tu, ô deterrime virorum, qui ſum tuus frater, quíque nihil vinculis dignum peccaui, in ſubterraneo carcere alligandum putaſti: Perſas autem, quos cernis te adorientes, atque extorrem facientes, vlciſci non audes, tam faciles tibi ad capiendum? Quos ſi tu reformidas, præbe mihi auxiliares tuos, vt iſtos ob ſuum huc aduentum vlciſcar: paratus etiam teipſum ex inſula eiicere. Hæc Charileus. Quem ſermonem Mæandrius admiſit, quantum ego ſentio, non quia eò inſipientiæ veniſſet vt putaret ſuas vires regiis ſuperiores eſſe: ſed quia inuidens Syloſonti ſi ciuitatem & integram & ſine labore eſſet accepturus, maluerit res Samias debilitari Perſis irritatis, atque ita tradi: probè intelligens, Perſas prius iniuria laceſſitos, fæituros eſſe in Samios, & ſibi tutum ex inſula exceſſum eſſe quandocunque vellet. foderat enim ſibi occultum cuniculum, ex arce ferentem ad mare. itaque ipſe quidem Mæandrius è Samo profectus eſt. Charileus autem, armatis cunctis auxiliariis, patefactiſque portis, egreditur in Perſas nihil tale expectantes, ſed [c] omnia pacata exiſtimantes. [f] In hos Perſas qui ſellas attulerant, & plurimi momenti erant, dato impetu auxiliarii graſſabantur. Dum hæc iſti agunt, cæteræ Perſarum copię auxilio veniunt: à quibus repulſi auxiliarii, rurſus in arcem ſe recipiunt. Otanes imperator, cernens tantam cladem accepiſſe Perſas, etſi memor erat præceptorum Darii, dum ipſum mittebat, nequem Samiorum aut occideret aut caperet, ſed inſulam immunem malorum Syloſonti traderet: tamen horum præceptorum oblitus eſt, iuſsítque milites vt quenque Samium adipiſcerentur, occidere, virum pariter & puerum. Tunc pars copiarum arcem obſidebat, pars obuium quenque ſine diſcrimine trucidabat, tam in delubris quàm extra delubra. Mæandrius è Samo profugiens, Lacedæmonem nauigauit. eò vbi peruenit, habens quæ in diſceſſu exportauerat, [g] dat negotium famulis vt pocula argentea & aurea proponant. Dum illi ea promunt, interea ipſe Cleomenem Anaxandridæ filium, Spartæ regem, colloquendo deducit ad ædes ſuas. Cleomenes vbi pocula inſpexit, præ admiratione attonitus erat. Mæandrius eum iubere, quæcunque liberet, illinc aſportaret: [h] idque quum etiam atque etiam Mæandrius diceret, tamen Cleomenes virorum iuſtiſſimus extitit, qui ea, quæ ſibi donabantur, recipienda non putauit. [i] Sed quum ſenſit eadem nonnullis ciuium Mæandrium clargiri, quomodo puniri deberet excogitauit. aditis enim ephoris, *hoc eſt tribunis plebis*, dixit ſatius eſſe Spartæ hoſpitem Samium è Peloponneſo ablegari, necui Spartanorum aut ipſi aut alii cuipiam perſuaderet fieri malum. Illi, Cleomeni obſequentes, Mæandrium ablegarunt. Perſæ vbi diripuere Samum, Syloſonti tradiderunt viris deſolatam. Interiecto tamen tempore Otanes imperator frequentem incolis effecit, [k] è viſione per quietem morbo correptus, quo laborauit circa pudenda. Cæterùm, interim dum Samum nauticus proficiſcitur exercitus, interea Babylonii rebellauerũt, rebus probè admodum cõparatis. nam quandiu magus imperauit, & ſeptem coniurati rem aggrediuntur, per hoc omne tempus & per occaſionem rerum turbatarum, ſe ad ferendam obſidionem inſtruxerunt, & in his apparandis vſque latuerunt: verùm vbi è proſeſſò deſciuerunt, hæc ſibi facienda ſtatuerunt: [l] Matres expellunt: mulierum vnam, quam ſibi quiſque voluit, è domeſticis deligit, itémque vnam ad panem ſibi faciendum: cæteras in vnum contractas

b *Id eſt, Illis ſe oppoſuit.*

c Quinetiã & Mæandrii milites & ipſe Mæandrius, ſe paratos eſſe data ſibi fide inſula excedere dixerunt. Quum autem hanc cõditionem admiſiſſet Otanes, fidémque dediſſet, ſpectatiſſimi quique Perſarum, &c. *Lego autem σφατηγὸς ex mer. cod. pro σατραπὰς.*

d Qui ob neſcio quod delictum in ſubterranea foſſa vinctus detinebatur. *Sic paulo pòſt*, Et ex illa ſubterranea foſſa ſuſpiciens, &c. *Nec tamen χαρὼν ea eſt ſimpliciter ſubterranea foſſa, ſed cœnoſa etiam, ſine limoſa.*

e De omnibus cõueniſſe exiſt.

f Irruentéſque auxiliarii Perſas eos qui ſellis inſidebant, & maximæ authoritatis erant, interfecerunt.

g Ita egit. Quum argẽtea pariter & aurea pocula prõpoſiſſet, *uel, proeuliſſet*, ea famuli extergebant. interea autem ipſe cum Cleomene Anax. filio Spartæ rege colloquens, eum ad ædes ſuas deducit.

h Quum bis atque adeò ter dixiſſet.

i Sed quum intellexit eum hæc aliquibus aliis ciuium donaturum, & inde multatum iri, aditis ephoris dixit, &c.

[illegible] ἐπὶ τοὺς ἐφόρους ἀπικόμενος.

l Ex inſomnii viſione & morbo quo illũ circa pudenda labora re contigit. *Id eſt, Quod facere in mentem illi nemit quum ſomnium quoddam uidiſſet, & in morbũ incidiſſet.*

l Matribus ſuis exẽptis. *uel, Quum matres ſe areuiſſent aut ſegregaſſet.*

tractas ſtrangulant. hoc idcirco facientes ne rem frumentariam ipſorum illæ abſumerent. His rebus cognitis Darius aduerſus eos contractis omnibus copiis contendit: & poſtquam peruenit, vrbem obſidione cingit. Sed illi nihili pendere obſidionem. nam cõſcenſis propugnaculis, tripudiare probráque ingerere Dario atque exercitui: quorum quidam ita inquit, Quid iſtic deſidetis Perſæ? quin potius abſceditis, quippe qui tunc expugnaturi nos eſtis quum pepererint mulæ? Hoc quidam Babyloniorum dicebat, credens nunquam parere mulam. Anno ac ſeptem menſibus in obſidione conſumptis, iam Darium atque vniuerſum exercitum tædere quòd Babylonios expugnare non poſſet: etſi aduerſus illos omnia machinamenta atque omnes inſidias expertus, cum alias, tum illas quibus eoſdem Cyrus expugnauerat. Omnia hæc fruſtra fuerunt, quia Babylonii vehementer excubiis incumbebant. Sed quum ne ſic quidem capi poſſent, viceſimo quàm circumuallati ſunt menſe, Zopyro Megabyzi filio, vnius è ſeptem qui magum ſuſtulerunt, hoc contigit portentum, vt quædam mularum eius quæ frumentum ſubuectabant, pareret. Quod vbi ei renuntiatũ fuit, non credens, fœtũ ipſe inſpicere voluit. eo viſo, vetuit ſeruos cuipiã rem aperire, reputãs illius Babylonii verba, qui inter initia dixiſſet, poſtquam mulæ peperiſſent, fore vt muri expugnarẽtur. [a] Ex hac fama Zopyro viſa eſt expugnabilis Babylon. diuino enim numine & illum loquutum & ſuam mulam eſſe enixã. Igitur vbi viſum eſt fatale eſſe iam Babylonẽ capi, adiens Darium ſciſcitatus eſt nunquid perquam magni faceret expugnare Babylonem. Audiens perquam magni ab illo fieri, aliud conſultat, quomodo ipſe foret vrbis expugnator, & ſuum hoc eſſet opus. [b] beneficia enim apud Perſas permultum ad incrementa honorum conſequenda valent. [c] Eóque nemini expromens, ſe ſuffecturum rei faciendæ ſi ſeipſum quum mutilaſſet, ad hoſtes tranſfugeret, ſeſe deformiſſima mutilatione affecit, prorſus quum id minimi faceret. quippe nares ſibi præcidit auriculáſque, comámque deformiter circumtondit, [d] plagas impoſuit: atque ita ad Darium perrexit. Quem ille intuens, virum videlicet ſpectatiſſimum ſic mutilatum, adeò grauiter tulit vt exiliens è ſolio exclamaret, interrogando quis eum & ob quod facinus mutilaſſet. Ad eum reſpondens Zopyrus, Nemo, inquit, rex præter te, cuius tanta potentia eſt, ita me potuiſſet afficere. neque alienus quiſpiam hoc mihi fecit, ſed ipſe ego: quòd indignè animo fero Aſſyrios Perſis illudere. Cui rex, O virorum miſerrime, inquit, turpiſſimo facto pulcherrimum nomen impoſuiſti, inquiens, propter eos qui obſidentur, temetipſum indignè laceraſſe. Nunquid, ô demens, te mutilato hoſtes citius deditionem facient? quid in teipſum laniando ſenſus amiſiſti? Ad eum Zopyrus, Si, inquit, tecum communicaſſem quæ eram facturus, tu me non permiſiſſes: nunc memet ego adhibens in conſilium, id feci. Itaque iam Babylonem capiemus, [e] niſi tu tuis parces. ego enim ita vti ſum ad muros vt tranſfuga fugiam: dicámque ad illos me hæc abs te eſſe paſſum: &, [f] vt opinor, ex hoc corporis habitu fidem eis faciens, conſequar exercitus præfecturam. At tu decimo die quàm muros fuero ingreſſus, mille milites ex eo genere, cuius amiſſione nihil admodum damni fiat, colloca ad portam quæ vocatur Semiramidis: rurſus interiectis ſeptem diebus, colloca mihi duo millia ad portas quæ dicuntur Niniorum: atque tertiò, viginti diebus interiectis, e regione portarum quæ dicuntur [g] Chaldæorum, alios ſtatue, numero quatuor millia: dum neque priores neque poſteriores habeant, quò ſe defendant, præter gladios: hoc tantùm ſinas eos habere. Poſt diem viceſimum reliquas copias iube rectà muros vndique ſubire. Verùm ad portas quæ Belides ac Ciſſiæ vocantur, Perſas mihi ſtatuito. etenim (vt ego arbitror) Babylonii mihi, qui magna opera ediderim, committent cum alia, tum verò portarum claues. illinc mihi atque Perſis curæ erit operam nauare. Hæc vbi mandauit, ad muros perrexit, ſubinde reſpectans tanquam verè perfuga. Eo conſpecto qui in turribus ad id diſpoſiti erant, deorſum decurrerunt, & alteram portam aliquantulum reclinantes, ſciſcitabantur quiſnam eſſet, & cuius rei indigens veniret. Quúmque hic dixiſſet ſe Zopyrum eſſe, & ſe ad illos tranſfugere, eum [h] ad Babyloniorũ magiſtratus deduxerunt. Ante quos vbi ſtetit Zopyrus, conditionem ſuam miſerebatur, referens à Dario ſe paſſum quæ à ſemetipſo paſſus erat: idque ob eã cauſam quòd ſuaſiſſet illi diſcedere cũ exercitu, quoniã nulla via oſtẽderetur vrbis expugnãdæ. At nũc, inquit, ad vos venio Babylonii, futurus vobis maximo bono, Dario autem & copiis eius maximo malo. Neq; enim quòd ita me mutilauit, feret impunè, quũ habeã exploratos omnes conſilio rũ eius exitus. Hæc Zopyrus cõmemorabat. Quem Babylonii virũ vtique apud Perſas

a Ex hoc omine.

b Fortia enim facta. *uel*, *Res enim fortiter geſtæ.*

c Alio enim nullo facto illam ſe ſubiugaturũ cogitabat quàm ſi à ſeipſo mutilatus ad illos trãſfugeret. Tum igitur *id* parui pendẽs, ſeipſũ atrociſſima mutilatione afficit: *uel*, *ſeipſum modis atrociſſimis mutilat.*

d Et ſe flagris cecidit.

e Niſi per tuos ſteterit.

f Vt opinor, fide eis facta hæc ita ſe habere, militũ copias impetrabo.

g *Rectè legit* Χαλδαίων, *ut & in uet. cod. nõ* Χαλδέων.

h Ad publicas ædes Bab. eum deduxerũt. *a la maiſõ de la ville.* Quò quum veniſſet, conditionem ſuam miſerè deplorabat, ref. &c.

ſpectatiſſimũ cernẽtes naribus atque auribus priuatũ, vibicibus ac ſanguine cõſperſum, ſperãtes omnino vera loqui, & ad ipſos venire [a] ſociũ, inducti ſunt [b] ad permittenda ei quæcunque poſtulaſſet. Iſte poſtulauit copias militum: quas vt accepit, perfecit [c] ea quæ cum Dario cõpoſuerat. Siquidem decimo die eductis Babyloniorum copiis, mille Darianos quos collocari primos mandarat, circũuentos trucidauit. Eum Babylonii animaduertentes conſentanea verbis facta præſtare, maiorẽ in modum lætabantur, parati omni in re homini parêre. Iſte rurſus interiectis diebus de quibus erat conuentum, cum delectis Babyloniorum egreſſus, duo millia Darianorum militum interfecit. Babylonii cernentes hoc alterum opus, nihil aliud quàm Zopyrum in ore habere, eum laudibus tollere. Hîc rurſus conſtitutis diebus ſuperſedẽs ad prædictũ locũ copias educit, circũuentáq; quatuor millia occidit: quo tertio opere edito, Zopyrus omnia apud Babylonios erat, adeo vt & dux exercitus & murorum cuſtos declararetur. Vbi verò è cõpoſito Darius copias vndique muris admouit, ibi Zopyrus omnem dolum patefecit. nam quũ Babylonii conſcenſis muris copias Darii adorientes arcerent, ipſe apertis Ciſſiis ac Belidibus portis, Perſas in vrbem introduxit. Quod factum qui Babyloniorum videbant, hi in [d] puluinar Iouis Beli cõfugerunt: qui non videbant, hi in ſuo quiſque loco permanſerunt, donec & ipſi ſe proditos intellexerunt. Ita Babylon iterum capta eſt. qua potitus Darius muros eius circuncidit, & portas omnes amolitus eſt: quorum neutrum Cyrus fecerat prius eidem à ſe captæ. Babyloniorum quoque procerum tria millia patibulis affixit, data cæteris venia vrbem incolendi. Atque vt iidem vxores haberent vnde ſuccreſceret ſoboles, prouidit. nam fœminas Babylonii (vt ſuperius demonſtratum eſt) rei frumentariæ cõſulentes, ſtrangulauerant. Itaque Darius vicinis vndique populis negotium dedit vt fœminas Babylone repræſentarent, pro iiuncto quiſque numero. In ſumma igitur quinquaginta millia fœminarum conuenerunt. ex quibus qui ſunt Babylonii originem duxerunt. Zopyri autem præſtantia facta nemo Perſarum Darii iudicio ſupergreſſus eſt, neque eorum qui prius neque eorum qui poſterius exiterunt, præter vnum Cyrum, cui comparari nullus vnquã Perſarum dignum ſe exiſtimauit. Fertúrque Darius hoc dictum ſæpenumero vſurpaſſe, præoptaturum ſe, Zopyrum nihil eſſe cladis paſſum, quàm viginti ſibi Babylones vltra illam quam haberet acquiri. Egregiè verò eum remuneratus eſt, cum dãdo quotannis quæ apud Perſas ſunt honorificentiſſima, atque alia permulta, tum tradita Babylone immuni, quoad viueret, in peculiarem portionem. Huius Zopyri filius fuit Megabyzus, qui dux exercitus extitit in AEgypto àduerſus Athenienſes & ſocios: atque huius Megabyzi filius Zopyrus ille qui ad Atheniẽſes tranſfugit à Perſis.

a Auxiliatorem ei.
b Ad ea illi committenda parati erant quæ ab ipſis poſtulaſſet. Ille mil. cop. poſtulauit.
c Ea de quibus cũ Dario conuenerat.
d Templum.

HERODOTI

HERODOTI HALICARNASSEI hiſtoriarum liber quartus, qui inſcribitur Melpomene.

POST Babylonis expugnationem, Darius aduerſus Scythas expeditionem fecit. Nam quum floreret viris Aſia & magno pecuniæ prouentu, cupido inceſſit ei Scythas vlciſcendi: quippe qui priores iniuriam intuliſſent, quum Mediã ingreſſi eſſent, & eos qui occurrerant prælio viciſſent. Etenim Scythæ (quemadmodum ſuperius à me dictũ eſt) duodetriginta annos ſuperiori Aſiæ imperitauerunt. ſiquidem perſequentes gentem Cimmeriam, ingreſſi Aſiã, abrogarunt imperio Medos, qui ante ipſorum aduentũ Aſiã obtinuerant. Sed Scythas, quũ octo & viginti annos peregrè abfuiſſent, in patriam reuertentes, excepit non minor quàm Medicus fuerat, labor. Offenderunt enim non exiguum exercitum ſibi occurrentem. Vxores nanque eorum, in diuturna virorũ abſentia [a] ad ſeruos acceſſerant viſu orbatos. Orbant autem Scythæ ſeruos omnes lactis gratia, quod potant, ita id facientes: Sufflatoria oſſea fiſtulis ſimillima ſumuntur, eáque genitalibus equarum impoſita ore inflantur. hoc aliis facientibus, alii equas emulgent. Hoc ideo ſe facere aiunt, quòd venæ equarum ſufflatæ implentur & mammæ deſcendunt. Poſteaquam emulxere lac, in concaua vaſa lignea diffundunt. His circumpoſiti cæci lac agitant. cuius quod ſummum eſt delibatur, pretioſiúſque habetur: vilius autẽ, quod ſubſidit. Huius rei gratia Scythæ quemcũque capiunt, viſu orbant. non enim agricolatores ſunt, ſed [b] paſtores. Ex his igitur ſeruis & vxoribus Scytharum progenita eſt iuuentus: quæ ſuorum natalium conditione cognita, obuiam perrexit iis qui reuertebantur à Medis. Et primùm quidem regionem interſepſit ducta lata foſſa, quæ à Tauricis montibus pertingebat ad Mæotin paludem omnium maximam: [c] deinde in his conſiſtens, Scythis introire conantibus repugnabat. Sæpe commiſ-
» ſa pugna, quum nihil tamen Scythæ proficerent, quidam ex eis inquit, Quídnam rei
» facimus viri Scythæ, cum noſtris ipſorum ſeruis dimicantes? qui & quum interfici-
» mur, ipſi pauciores efficimur: & illos interficiendo, paucioribus deinceps imperabi-
» mus. Mihi videtur haſtis arcubúſque omiſſis ſumenda flagella quibus equos verbe-
» ramus, & ad illos propius eundum. Nam quoad vident nos arma habentes, arbitrã-
» tur ſe ſimiles nobis, atque è ſimilibus eſſe: vbi nos pro armis verbera tenentes vide-
» rint, tunc ſe noſtros ſeruos eſſe intelligentes, atque id agnoſcentes, non perſtabunt.
Hoc Scythæ quum audiſſent, ita ſibi faciendum putauerunt. Qua ex re perculſi illi, pugnæ immemores, fugam capeſſerunt. Ita Scythæ imperio ſunt Aſiæ potiti: & rurſus à Medis eiecti, ad terram ſuam hunc in modum reuerſi. Hac de cauſa Darius vlciſcendi cupidus, comparauit exercitũ. Scythæ gentem ſuam omnium nouiſſimã eſſe aiunt, idque hoc modo extitiſſe. Virum quendam in hac terra, quum deſerta eſſet, primum fuiſſe, nomine Targitaum, & eius parentes (quod tamen mihi [d] non probatur) Iouem, Boryſthenĩſque fluuii filiam. Tali genere ortum aiũt Targitaum: eiúſque tres liberos fuiſſe, Lipoxain, Arpoxain, & [e] nouiſſimum Colaxain. His regnantibus, demiſſa cælitus in Scythicam regionem ex auro facta, aratrum, iugum, ſecurim, phialam. Quæ quum primus omnium inſpexiſſet natu maximus, acceſſiſſe animo illa ſumendi: ſed eo accedente, aurum arſiſſe: hoc digreſſo, ſecundum acceſſiſſe, & itidem aurum arſiſſe. Ambobus ab ardenti auro ſummotis, quum minimus natu accederet tertius, aurum fuiſſe extinctum, & ab illo aſportatum. eáque re maiores fratres animaduerſa, totũ regnũ ad minimũ detuliſſe. Et à Lipoxai quidẽ progenitos eſſe Scythas, quorũ genus Auchatæ appellatur: ab Arpoxai verò, qui medius fuit, eos qui Catiari & Traſpies nominãtur: à minimo autẽ natu, reges qui Paralatæ vocãtur. Omnib⁹ autẽ nomẽ eſſe Scolotis, regis cognomẽ. ſed Scythas Græci appellauere. Hũc in modũ ſe extitiſſe Scythæ memorãt, & ex quo extiterũt, à primo rege Targitao, vſque ad Darii aduerſus ipſos trãſitũ, annos omnino mille nũ amplius fuiſſe. Aurũ verò illud ſacrũ [f] in primis cuſtoditur à regibus, placatúrque maioribus hoſtiis, & aditur quotannis ſoléniter. & qui aurũ ſacrum habẽs, die feſto dormierit ſub dio, is nunquam perennare fertur: & ob id dari ipſi tantum ſoli quantũ vno die

a Cum ſeruis rẽ habuerant.

b Nomades.

c Deinde verò eo nantibus irrũpere Scythis ſe prælio oppone bat.

d Non ſit veriſimile.

e Natu minimum.

f Studioſiſſimé.

vectus equo peragrare poteſt. Quum autem regio ſit ingens, Colaxain conſtituiſſe trifarium filiis ſuis regnum: eorúmque vnum & quidem maximum, vbi aurum aſſeruatur. [a] Superiora autem ad ventum aquilonem vergentia, vltra quam regionem nulli incolere poſſint, neque proſpicere neque tranſire, propter interfuſas pennas. Pennis enim tum terram, tum aerem oppletum eſſe: & has præpedire viſum. Hæc Scythæ de ſeipſis pariter ac de regione ſuperiore narrant. At Græci qui Pontum incolunt, ad hunc modum: Herculem Geryonis vaccas agentem, in hanc perueniſſe terram, quæ deſerta eſſet, quam nunc Scythæ incolunt. Geryonem autem habitaſſe extra Pōtum in terra quam Græci inſulam Erythiā vocāt, contra Gades, quæ ſunt extra columnas Herculis in oceano. (oceanum verò, ab ortu ſolis incipientem, circumfluere terram, verbis quidem affirmant, ſed re tamen non demonſtrant). Herculem, quum illinc ad regionem quæ nunc Scythica vocatur veniſſet, ſubſtrata ſibi pelle leonis obdormiſſe (deprehenderat enim eum vehemens pluuia & gelu) & dum dormit, interea equas eius à curru paſcentes, diuina quadam ſorte amotas, non comparuiſſe. Eas experrectus quum indagaret, omnem regionem colluſtrans, tandem in terram quæ dicitur Hylæa deueniſſe: ibíque in antro quandam inueniſſe virginem ancipitis naturæ, humanæ ac ſerpentinæ: ſupernè quidem, [b] femorum tenus, fœminam: inferius autem, viperam. Eam conſpicatum Herculem atque admiratum, interrogaſſe nuncubi ſuas equas errabundas vidiſſet. Illámque reſpondiſſe, ſe quidem illas habere: ſed non prius reddituram ei quàm cum ipſa coiiſſet, Herculem pro ea mercede cum fœmina concubuiſſe. Sed quum illa differret reddere equas, cupida diutiſſimè cum Hercule concumbendi, at hic cuperet receptis equis abire, ad poſtremum illis redditis mulierem dixiſſe, « Has ego tibi equas, quæ huc venerant, ſeruaui: tu earum ſeruatarum pretium mi- «
hi perſoluiſti. Concepi enim ex te filios tres: qui vbi adoleuerint, expone quid fa- «
cere debeam: nunquid hîc [c] habere domicilium, (nam ipſa huius regionis impe- «
rium teneo) an ad te mitti. Hæc percontatæ reſpondiſſe, Poſteaquam eos in viri- «
lem ætatem adoleuiſſe videris, ſi ita facies non delinques: quem animaduerteris eo- «
rum hunc arcum ita tendentem, & hoc balteo ita præcinctum, eum tu huius regio- «
nis incolam effice: qui autem his operibus quæ mando non erit par, eum hinc able- «
gabis. Hæc exequendo & ipſa lætaberis, & præceptis meis obtemperabis. Atque i- «
ta loquutum Herculem tetendiſſe alterum arcum, (duos enim geſtabat) & balteum
præmonſtraſſe, atque vtrunque mulieri tradidiſſe, arcum & balteum, qui balteus in
extrema commiſſura haberet auream phialam: & his donatis abiiſſe. Illam pueris
natis nomina impoſuiſſe, vni, Agathyrſo: [d] ſequenti, Gelono: [e] nouiſſimo, Scythæ.
Et quum in virilem ætatem adoleuerunt, eandem mandatorum memorem illa
peregiſſe: & duos quidem filiorum, Agathyrſum ac Gelonum, qui propoſito certa-
mini non ſuffeciſſent, à matre ablegatos è regione exceſſiſſe: Scytham verò, qui rem
compleſſet, ibidem remanſiſſe: & ab illo Scytha Herculis *filio* progeneratos qui de-
inceps fuerint reges Scytharum: ab illa autē phiala, Scythas ad hāc vſque ætatē phia-
las in balteis ferre: & id ſolum Scythæ matrē excogitaſſe. Hęc Græci qui habitant in
Pōto referūt. Fertur & alius ſermo ita habēs, cui ipſe præcipuè aſſentior: Scythas [f] pe-
cuarios, qui Aſiam incolunt, quum à Maſſagetis bello vexarentur, Araxe trāſmiſſo,
in Cimmeriā abiiſſe. nam regio quā nunc Scythæ incolūt, ea fertur olim fuiſſe Cim-
meriorum. Sed inuadentibus Scythis Cimmerios, quum deliberarent, tāquam qui
à magno inuaderētur exercitu, in ſententia diſcrepaſſe, hinc reges, inde plebē: vtraque
quidē valida, ſed regū meliore. nā populus ſentiebat abſtinendū bello, nec oportere
aduerſus multos *pugnando* adire periculum: at reges, pro regione cum inuaſoribus di
micandum. Ita quum neutris alteri obtemperare vellent, & populus cenſeret ſine
prælio demigrandum, tradita inuaſoribus regione: reges verò, in ſua potius patria
occumbendum, nec vnà cum plebe fugiendū cenſuiſſe, quot bona habuiſſent, &
quot mala euidētia habituri eſſent patria profugi, reputātes. Hæc illos ſentiētes, inter
ſe decertaſſe, vtroſque numero pares: & omnes qui mutuis ictibus concidiſſent,
fuiſſe à populo Cimmeriorum ſepultos ad flumen Tyrem: (& eorum adhuc ſepul-
chrum extat.) Sepultis his, illum è regione migraſſe: quam deſertam ſuperuenientes
Scythas occupauiſſe. Extántque adhuc in Scythia tū muri Cimmerii, tum por-
toria Cimmeria, tum regioni cuidam nomē Cimmeriæ eſt, & Boſphorus qui Cim-
merius appellatur. Conſtat autem Cimmerios [g] in Aſiam fugiſſe Scythas, & Cher-
ſonneſum cōdidiſſe, vbi nunc Sinope Græca vrbs ſita eſt. Apparet etiam Scythas in
perſequendis illis Mediam intraſſe, via aberrātes. nam Cimmerii quidē fugientes,

a Quæ verò ſunt boreā verſus, vltra eos qui ſupremam regionis partem incolūt ea nec proſpici nec tranſiri poſſe propter interſ. &c.

b Natium.

c Dare illis domic.

d Id eſt, Aetate proximo.

e Natu minimo.

f Nomadas.

g Id eſt, In Aſiam uenisſe quum fugerent Scythas.

iter semper secundum mare tenebant: Scythæ autem eos ad dexteram Caucasum habentes insequebantur, donec ingressi sunt Mediam, itinere in mediterranea conuerso. Alia quoque fertur communis Græcorum barbarorúmque narratio: Aristeus quidam Proconnesius, versificator, Castrobii filius, memorauit se Phœbo instinctum venisse ad Issedonas: & supra hos incolere Arimaspos, viros vnoculos: & item supra hos esse grypas, qui aurum asseruent: ac super hos esse Hyperboreos, *id est superaquilonares*, ad mare pertingentes. Hos autem omnes, præter Hyperboreos, Arimaspis authoribus, assiduè finitimis bellum inferre, & ab Arimaspis exterminari Issedones, ab Issedonib⁹ Scythas. A Scythis autē vexatos Cimmerios, qui ad australe mare incolebant, regionem relinquere. Itaque ne Aristeus quidem cum Scythis de ea regione consentit. qui vnde fuerit, qui hæc retulit, dictum est à me: sed à me dicetur item quænam de eodem viro in Proconneso & Cyzico audierim. Aristeū aiunt, quum nullo suæ ciuitatis esset inferior genere, ingressum in Proconneso fullonicā officinam decessisse: fullonémque, occlusa officina, abisse denuntiatum rem propinquis defuncti. Dissipatóque iam per vrbem rumore Aristeū esse vita functum, [a] superuenisse sermoni de hac re disputantium quendam Cyzicenum, ex vrbe Artacia profectum, qui diceret sese fuisse congressum cum Aristeo apud Cyzicum, atque colloquutum. Et quum id iste contendendo asseueraret, propinquos mortui ad fullonicam præstò fuisse, habentes quæ ad efferēdos homines expediūt: sed aperta domo, Aristeum nec viuum eōparuisse nec mortuum. septimóq; deinde anno, quum in Proconneso comparuisset, eos versus fecisse qui nunc à Græcis Arimaspei vocantur: quibus conditis, rursus euanuisse. Hoc istæ ciuitates cōmemorant: [b] quod scio congruisse cum Metapontinis qui sunt in Italia, trecentis & quadraginta annis postquam iterum euanuit Aristeus, quemadmodum coniiciens & in Proconneso & apud Metapōtinos inueni. Metapōtini enim aiunt Aristeum, quū apud ipsos apparuisset, iussisse aram Apollini extrui, & iuxta eam erigi statuam quæ cognomen Aristei Proconnesii haberet: quòd diceret Apollinē ad eos [c] solos ex Italiotis in ipsorum terram venisse, se illum assectante, & qui nunc Aristeus esset, tum fuisse coruū quū deum assectaretur. Et hæc loquutum euanuisse. Eóque aiunt Metapontini se Delphos ad deum misisse scisciatum quódnam illud hominis esset [d] proloquium, sibíque iussisse Pythiam vt dicto audientes essent. melius enim cum ipsis actum iri, si parerent. Se igitur hæc admittentes [e] perfecisse. Et nunc statua extat cognomine Aristei, iuxta aram ipsam Apollinis, in foro extructam: circunstantibus vtrinque lauris. Hæc de Aristeo hactenus. Regione autem de qua nos dicere instituēramus, quænam sint vlteriora, nemo exploratum habet. neque enim id ego ab aliquo audire potui, qui se diceret nosse quòd ipse vidisset. Ac ne Aristeus quidem ipse (cuius paulo antè feci mentionem) in iis quos fecit versibus, ait se vltra Issedones processisse: sed vlteriora fando sibi esse cognita, quòd Issedones diceret ista commemorare. Verùm nos, quoad [f] longissimè rem inuestigare potuimus, omnem referemus: Ab emporio Borysthenitarum (hoc enim ex maritimis totius Scythiæ est maximè medium) primi incolunt Callipidæ, qui sunt Græcoscythæ, *id est è Græcis facti Scythæ*: super hos aliud genus eorum qui vocantur Halizones. Horum vtrique cum [g] in cæteris seruant ritum Scytharum, tum in serendo, atque vescendo cæpe, allio, lente, milio. Supra Halizones autem incolunt Scythæ aratores, [h] qui non ad panem conficiendum serunt triticum, sed ad illud torrendum. Supra hos incolunt Neuri: quorum tractus qui ad aquilonem vergit, quantum nos scimus, desertus est. Atque hæ quidem nationes iuxta flumen Hypanin colunt, ad occidentalem partē Borysthenis. Verùm transmisso Borysthene, à mari prima est Hylæa: dehinc habitant Scythæ agricolæ, quos Græci qui [i] sub Hypane incolunt, Borysthenitas appellant, ipsi verò se Olbiopolitas. Hi igitur agricolæ Scythæ [k] colūt eum quidem tractum qui vergit ad auroram, trium dierum itinere, pertingentes ad flumen nomine Panticapem: [l] eum verò qui ad vētum aquilonem, vndecim dierum nauigatione, Borysthenem versus. tractus autem qui vlterior est, in multum sanè spatii desertus est. Vltra quam solitudinem habitant Androphagi, *id est uirorum carne uescentes*, separata natio, ac nequaquam Scythica. At supra hos deserta iam proculdubio omnia, nec vlla gens, quantum nos scimus. At horum Scytharum qui agricolæ sunt, plagam quæ ad auroram vergit, transmisso flumine Pāticape, Scythæ nomades, *id est pecuarii*, incolunt; neque serentes quicquam neque arantes. Nuda autem arboribus est omnis hæc plaga præter Hylæam. Nomades autē isti incolunt tractum quatuordecim dierum longitudinis, auroram versus, ad Gerrhum vsque flumen,

a Cyzicenum quendam, ex Artace vrbe veniētem, altercatum fuisse cum illis qui *id* dicerent: affirmātem se Aristeo occurrisse eunti Cyzicum, & cū eo colloquutum esse. Qua de re dum pertinaciter contenderet, propinquos mort.

b At ista Metapontinis qui sunt in Italia contigisse scio trecēt.

c Solos ex Italiotis esse in quorum terrā Apollo venisset.

d Visum.

e Præstitisse. *Vel, effecta reddidisse.*

f Penitissimè.

g In cæteris quidē ritum Scytharum seruant, sed frumentum serunt & edunt, necnō cæpe, & allium, & lēte, & milium.

h Qui frumentum nō ad vescendum serunt, sed ad vēndendum. Sup.

i Ad Hypanin fluuium incol.

k Colunt, orientē quidem versus, trium dierum iter.

l Boream autem versus, dierum vndecim, secundo flumine Borysthene.

Trans Gerrhum autem ſunt [a] ea quæ vocantur regia; & Scythæ optimi pariter & plurimi, & qui ſuos ſeruos eſſe cæteros Scythas arbitrantur: à meridie quidē ad Tauricam regionem pertingentes: ab aurora verò, ad foſſam [b] quā dixerunt illi qui è cæcis geniti fuerunt Oryxam, & ad emporium paludis Mæotidis quod vocatur Cremni, *id eſt prærupta*. quorū pars ad flumen Tanaim porrigitur. At quæ ſuperiora ſunt, ad ventum aquilonem, Scythis regiis, ea incolunt Melanchlæni, alia gens non Scythica. Et ſupra Melanchlænos paludes ſunt, & deſerta hominibus regio, quantum nos ſcimus. Trans flumen autem Tanain non eſt regio Scythica, [c] ſed prima Laxiorum Sauromatarum, qui à receſſu Mæotidos paludis incipientes, incolunt tractum qui ſpectat aquilonem, itinere dierum quindecim, vacuum prorſus arboribus tam agreſtibus quàm fructiferis. Supra hos habitant (quæ ſecunda portio eſt) Budini, terram colentes totam omni arborum genere abundantem. Supra Budinos ad aquilonem ſtatim excipit ſolitudo octo dierum itineris. Poſt hanc ſolitudinem declinando magis ad ventum ſubſolanum, incolunt Thyſſagetæ, natio copioſa & [d] propria; & è venatu victitans. His cōtigui, & in eiſdem habitantes locis, ii quibus nomen inditum eſt Iyrcæ, & ipſi è venatione victitantes, hunc in modum: Conſcenſis arboribus, quæ per omnem regionem frequentes ſunt, inſidiantur. ſingulis autem adeſt canis, & item equus, in ventrem cubare edoctus, humilius ſubſidendi gratia. Vbi quis igitur ab arbore feram viderit, ſagittáque percuſſerit, conſcēſo equo illam perſequitur, comitante eane. Super hos, auroram verſus, incolunt alii Scythæ, qui à regiis Scythis deficientes, ita in hunc locum peruenerunt. Ad hos vſq; Scythas omnis regio Scythica eſt cāpeſtris, & ſpiſſi ſoli: reliqua dehinc lapidoſa atq; ſalebroſa. Cuius regionis magno tranſmiſſo ſpatio, incolunt ſub excelſorum montium radicibus homines qui ab ipſo natali dicuntur eſſe calui, mares pariter & fœminæ, ſimis quoque naribus, & ingenti mēto: propriam quandam vocem edentes, Scythicam geſtantes veſtem: ex arboribus victitantes. cui generi arboris nomen eſt Ponticum, magnitudo ferè eadem quæ fico, fructus fabæ inſtar nucleum habēs. Id vbi maturuerit, veſtibus [e] exprimūt, & quod ab eo craſſum & nigrum defluit, nomine aſchy, id & lingunt, & lacte commixtum potant. ex ipſius quoque craſſitudinis fæce maſſas ad eſum componunt. Neque enim multum eſt eis pecorum, vtpote non ſtudioſis rei pecuariæ. Sub arbore quiſque cubat, per hyemem quidem, vbi arborem pileo albo firmóque cōtexerint: per æſtatem verò, ſine hoc pileo. His nemo mortalium iniuriā infert. ſacri enim dicuntur eſſe, nihilque Martiorum armorum poſſident. Iidem & finitimorum controuerſias dirimunt, & quiſquis ad eos confugit, is à nemine læditur. Nomen eis eſt Argippæi. Ad hos vſque caluos ingens quoquouerſus proſpectus eſt regionis & gentium, quæ in conſpectu ſunt ex Boryſthenis atque ex aliis Pōticis emporiis. Scythæ qui ad eos commeant, per ſeptem interpretes totidémque linguas peruenium. Horum tenus notitia rerū habetur. at quod ſupra illos caluos eſt, nemo pro comperto referre poteſt. nā montes editi atque prærupti tranſitum interdicunt, quos nemo tranſcendit. Iſti tamen calui referunt, (quæ apud me fidem non habent) incoli montes ab hominibus capripedibus: quos vbi tranſieris, eſſe alios qui ſenos menſes dormiant. quod ego in primis non admitto. Sed tractum illum qui ad auroram caluis eſt, ab Iſſedonibus habitari ſine ambiguitate compertum eſt. Ille verò ſuperior qui vergit ad aquilonem, [f] tam Iſſedonibus quàm caluis ignotus eſt, niſi quatenus iſti ipſi dicunt. Iſſedones porro talibus moribus vti ferūtur: Quoties pater alicui deceſſit, omnes eius propinqui pecora adducunt, quæ vbi mactauerunt conciderúntque, concidunt & mortuū patrem illius à quo in conuiuium accipiuntur, commixtíſque omnibus carnibus conuiuium exhibent. Caput autem defuncti [g] denudatum purgatúmque inaurant, eóque pro ſimulachro vtuntur, agentes illi quotānis maiores hoſtias ceremoniáſque. Hæc filius patri facit, quemadmodum Græci natalitia. Dicūtur præterea & iſti iuſti eſſe, & ipſorum vxores peræquè fortes ac viri. Hi & ipſi cognoſcuntur. quod ſupra hos eſt, ibi aiunt Iſſedones eſſe homines vnoculos, & grypes auri cuſtodes. Hoc ab eis acceperunt Scythæ, à Scythis nos cæteri accipientes, verum putamus, ac Scythicè eos appellamus Arimaſpos. nam arima Scythæ vnum vocant, ſpu verò oculum. Omnis autem quam dixi regio, adeò infeſtatur hyberna fæuitia vt octo menſibus tolerari nó poſſit: tale illic gelu eſt. [i] ſicubi aquā effundas, modò facias ibi lutum, facies autem ſi illic ignem accenderis. Ibidem quoque mare glaciatur, & omnis Cimmerius Boſphorus: ſuper quā glaciem omnes qui intra foſſam incolūt Scythę exercitus ducūt, & plauſtra agunt trans mare vſque ad Indos. Ita vis hyberna octo menſibus perſtat,

a Vel, *Ea quæ vocantur regia, ſub. domus.*

b Quam foderunt qui è cæcis illis orti fuerūt. *Ex cæcis illis quorum uidelicet facta fuit ſupra mentio.*

c Sed prima quidem portio eſt Sauromat. *uel ſori.*

d *Idiov. quod ſuprà uertit ſeparata.*

e Excolunt.

f Neque ab illis caluis neque ab Iſſedonibus *habitari* comperitur.

g Pilis nudatum.

i Quibus ſi aquam eff. lutum non facies: facies au.

quatuor tamen menſibus reliquis frigora illic ſunt. Vbi etiam aliam quàm in cæteris regionibus, conditionem habet hyems. nam quum tempus pluendi eſt, nihil ibi quod ſit vllius momenti, pluit: æſtate pluere non ceſſat. [a] Quinetiã tonitrua quum alibi, tum ibi nulla exiſtunt, æſtas nubila eſt. hyeme ſi fiant tonitrua, pro oſtento habetur. Terræmotus in Scythia ſi exiſtat ſeu æſtate ſeu hyeme, tanquã prodigium admirantur. Eam vim hyemis equi perferunt, muli aſinique neque incipientem quidem ferunt: quũ tamen alibi ſtantes in gelido equi tabefiant, aſini verò ac muli durent. Et hæc mihi videtur eſſe cauſa cur omnino cornua bouino generi non ſuccreſcant: aſtipulante ſententiæ meæ Homeri carmine in Odyſſea, quod ita habet,

Et Libyen, vbi ſunt cornuti protinus agni.

Quod rectè dictum eſt, in locis calidis maturè cornua exiſtere. at in vehementibus frigoribus aut non oriuntur ſtatim pecoribus cornua, aut ſi oriuntur, vix oriuntur. In Scythia itaque hoc propter frigora contingit. Quo magis miror (ab initio enim oratio mea indagare inſtituit) cur in omni Eleo agro muli nequeant gigni, quum neque locus ſit frigidus, neque vlla alia cauſa appareat. Aiunt Eleenſes ipſi ex imprecatione quadam id ſibi contigiſſe: quúmque tempus aduentat conceptus equarum, ſe in loca finitima illas educere: ibi poſtquam admiſerint aſinos, [b] dúmque conceperint, tunc rurſus eas reducere. De pennis autem quibus aiunt Scythæ oppletum eſſe aerem, & idcirco non poſſe proſpici longius continentem, nec vlterius tranſiri, hæc eſt mea ſententia: [c] Quod vltra eam regionem, aſſiduè ningit, & (vt credibile eſt) minus æſtate quàm hyeme. nam, (prout cuilibet eminus intuenti cadentem niuem copioſam liquet quod dico) nix pennis aſſimilis eſt: & propter hanc talem hyemem inhabitabilia ſunt eius continentis loca quæ ad aquilonem ſpectãt. Eóque opinor, pennas niuem eſſe interpretantes Scythas ac circumiectas gentes, ita loqui. Verùm [d] ea quæ reperiuntur, longiſſimè dicta ſunt. De Hyperboreis autem hominibus neque Scythæ quippiam, neque alii vlli illic incolentium memorant, præter Iſſedones: ne ipſi quidem (vt mihi videtur) dicentes aliquid. dicerent enim & Scythæ de hoc, quemadmodum de vnoculis dicunt. Quanquam & ab Heſiodo de Hyperboreis mentio fit: quinetiam ab Homero in Epigonis, ſi tamen Homerus re vera fecit hos verſus. Sed multo plurima de his Delii memorant, ſacra alligata in triticea ſtipula ex Hyperboreis delata veniſſe ad Scythas: à Scythis deinceps finitimos accepiſſe, gradatimque per ſingulos ad [e] occaſum vſque: atque illinc Meridiẽ verſus dimiſſa, à primis Græcorũ Dodonæis eſſe accepta, & ab his deſcendiſſe ad Melienſem ſinum, peruaſiſſéque in Euboeam, & oppidatim vſque ad Caryſtum: ab hac verò reliquiſſe Andrum (Caryſtios enim eſſe qui in Tenum portarint) Tenios verò in Delum: atque ita hæc ſacra in Delum aiunt peruenisſe. Sed primùm Hyperboreos miſiſſe duas puellas quæ ferrent hæc ſacra, quas Delii aiunt Hyperochen & Laodicen: & cum his tutelæ gratia quinque è ſuis popularibus, qui eas deducerent: nunc Peripherees vocatos in Delo, vbi in magno honore habentur. Sed quum iſti ab Hyperboreis miſſi, rurſus non redirent, indignè ipſos Hyperboreos tuliſſe, ſi eos quos aſſiduè mitterent non reciperent. Ita miſiſſe qui ferrent ad confines ſuos ſacra in ſtipula tritici ligata, iuberéntque illos conſideratè mittere ad aliam nationem: atque ita hæc gradatim miſſa, aiunt deueniſſe in Delum. His ego ſacris ſimile quiddam fieri animaduerti à fœminis Thraciis atque Pæoniis, quæ in ſacrificando regiæ Dianæ, non ſine ſtipula triticea id faciunt: atque ipſe vidi eas facientes. Cæterùm his virginibus Hyperboreis vita functis in Delo, parentant puellæ Deliæ ac pueri, tonſis vtrique crinibus: quos [f] puellæ quidem fuſo inuolutos, ſupra monumentum deponunt: pueri autem ad quandam herbam applicantes, & ipſi ſepulchro imponunt. Eſt autem monumentum intra Artemiſium ad ſiniſtram intrantibus, oleáque ſupra ipſum eſt nata. Hoc honore ab incolis Deli afficiuntur hæ virgines. Aiunt verò iidem Argin & Opin virgines ex Hyperboreis eorundem hominum ætate in Delum veniſſe, etiam priores Hyperoche & Laodice: & has quidem veniſſe ad reddendum Lucinæ tributum quod pro partu maturando inſtituerant: Argin verò & Opin vnà cum ipſis deis adueniſſe, hóſque illis alios honores donaſſe. Ad eas enim [g] congregari cœtum mulierum quæ hymnum canant ab Olene Lycio conditum, in quo hymno nomina Argis & Opis nuncupãtur. Deinde à Deliis edoctos inſulanos & Iones, cœtus agere inſtituiſſe, & nominatim Argin & Opin decantare. (hic Olen è Lycia profectus, alios quoque vetuſtos fecit hymnos, qui cantantur in Delo) [h] dum cinis qui ſupra ſepulchrum eſt Argis & Opis, diſpergitur ſuper infinitam ægrotorum turbam qui ad aram ſunt. Eſt autem

a Tonitrua quo tẽpore ſunt alibi, ibi nõ ſunt, at æſtate frequentia exiſtunt. Quod ſi hyeme, &c.

b Et grauidæ fuerint, tunc rurſ.

c Quæ ſunt vltra hanc regionem loca, ſemper niuoſa ſunt, minus tamẽ (vt rationi conſentaneum eſt) æſt. quàm hyeme. Iam verò quiſquis cadentem copioſam niuem intuitus eſt cõminus, intelligit quod dico. nix enim pennis ſimilis eſt.

d Quæ commemorantur *ab aliis*, latiſſimè expoſita ſunt.

e Occaſum verſus longiſſimẽ Adriam vſque.

f Puellæ quidem ante nuptias, fuſo inuolut.

g *Videtur potius ἀγλαΐην ita ſumi vt quũ de matre deorum dicitur, unde μητραγύρτης. Sic & ſtatim poſt.*

h Et dum femora ad aram adolentur, cinerem hunc conſumã in conſpergendo Opidis & Argidis ſepulchro. Eſt autem ſep.

ſepulchrum earum poſt Artemiſium, ad auroram ſpectans, proximè Celorum cœnaculum. Hactenus de Hyperboreis dictum ſit. Nam de fabula Abaris, qui fertur eſſe Hyperboreus, nihil dico: qui ſagittam dicitur per vniuerſam terram circumtuliſſe, nihil comedens. Quòd ſiqui ſunt Hyperborei, *id eſt ſuperaquilonares*, erunt & alii hypernotii, *id eſt ſuperauſtrales*. Nempe rideo quum multos video iam deſcripſiſſe ambitum terræ, nullum habentes in exponendo ſenſum, qui Oceanum ſcribunt circumfluere, & terram, tanquam tornum, factã eſſe orbiculatam, & Aſiam faciunt Europæ parem. Nam ego ſingularum magnitudinem breui patefaciam, [a] & quanta ſint ſingula ad deſcribendum. Vbi Perſæ incolunt, id ad auſtrale protenditur mare quod dicitur rubrum. Super hos ad ventum aquilonem habitant Medi, ſuper Medos Sapires, ſuper Sapires Colchi, ad ſeptentrionale pertingentes mare, in quod influit flumen Phaſis. Hæ quatuor nationes à mari ad mare incolunt. Dehinc veſperam verſus ab ea duæ oræ terrarum ad mare protenduntur, quas ego exponam. Hinc aquilonem verſus, ora vna à Phaſi incipiens porrigitur ad mare per Pontum & Helleſpontum, vſque ad Sigeum Troicum: auſtrum autem verſus, eadem ora à ſinu Mariandyno, qui Phœnicæ adiacet, protenditur ſecundum mare ad promontorium vſque Triopium. Incolunt autem in ora hac hominum nationes triginta. talis eſt vna ora. Altera verò, à Perſis incipiens porrigitur ad rubrum mare, quod & Perſicum vocatur: deinde gradatim Aſſyria, atque inde Arabia: deſinítque in ſinu Arabico. etſi non deſineret, niſi ob id quòd Darius è Nilo riuos in illum ſinum induxit. A Perſis ad Phœnicen tractus amplus eſt ac multus. A Phœnice hæc ora tendit ſecundum hoc mare per Syriam Palæſtinam & AEgyptum, in qua terminatur: intra quam tres ſunt duntaxat nationes. Atque hæc ſunt quæ à Perſis occaſum verſus in Aſia continentur. Quæ ſupra Perſas ſunt & Medos & Sapires & Colchos, auroram verſus & ſolem orientem, hinc mari rubro alluuntur: aquilonem autem verſus, à mari Caſpio, & flumine Araxe, qui contra ſolem orientem fluit. Porro India tenus habitatur Aſia. Illinc iam auroram verſus deſerta ſunt: nec qualia ſint dicere quiſquam poteſt. Et Aſia quidem talis & tãta eſt. Libya autem in altera ora eſt. ab AEgypto enim iam excipitur. Hæc ora circa AEgyptum iam anguſta eſt. nã ab hoc mari ad rubrum intercapedo eſt centum millium vlnarum, quæ efficiunt mille ſtadia. Ab his deinceps anguſtiis ſpatioſa ſanè ora excipit quæ Libya dicitur. Itaq; admiror eos qui diſterminarũt atque diſtinxerunt Libyam, Aſiam, Europam: inter quas non parũ eſt differentiæ. Siquidem Europa longitudine quidem cæteras aſſequitur, latitudine verò non videtur mihi comparari digna. nam Libya ſeipſam monſtrat circunfluam mari eſſe, excepto duntaxat vbi Aſiæ cõtermina eſt, Neco AEgyptiorũ rege, eorum quos nouimus primo in hoc demonſtrando. Is poſtquã deſtitit à deprimenda foſſa à Nilo ad Arabicum ſinum, miſit nauibus quoſdam Phœnices, præcipiens vt tranſuecti columnas Herculeas penetrarent ad ſeptentrionale vſque mare, atque ita ad AEgyptũ remearent. Phœnices igitur è rubro mari ſoluentes, abierunt in mare auſtrale: qui, quũ autumnus aduenifſet, applicitis ad terrã nauibus ſementem faciebant: [b] vt aſſiduè Libyes legerent, ac meſſem expectarẽt. deinde meſſo frumento nauigabant. Ita biennio cõſumpto, anno tertio ad Herculeas columnas declinantes in AEgyptum remearunt, referentes quæ apud me fidem nõ habent, ſed fortè apud aliquem alium: prætereuntes Africam, ſe habuiſſe ſolem ad dextram. Atque hũc in modum Libya primùm eſt cognita. Secundo loco fuere Carthaginẽſes, qui dixerunt quendam Sataſpem, Teaſpis filium, virum [c] Achæmenidem, qui Libyam non circumnauigauit quum eſſet ad hoc ipſum miſſus: ſed cum nauigationis longitudine, tum terræ ſolitudine deterritus retrò rediit, non impleto labore quem ei mater iniunxerat. Etenim vitiauerat filiã virginem Zopyri, filii Megabyzi, quem ob hanc cauſam à Xerxe rege ſuffigendum cruci mater ſua, quæ erat Darii ſoror, liberauit: quòd diceret ſe maius illi ſupplicium irrogaturam quàm rex pararet. quippe neceſſe ei fore pernauigare omnem Africam, dum perueniret ad Arabicum ſinum. His annuente Xerxe, Sataſpes in AEgyptum abiit, ſumptáque illinc naue ac ſociis, nauigauit ad columnas Herculis: quibus tranſmiſſis, circumuectus Africæ promontoriũ nomine Syloes, in meridiem curſum tenebat. Emẽſúſq; permultum maris intra complures menſes, quum aſſiduè pluri tẽpore opus eſſet, conuerſo curſu in AEgyptũ rediit. Et illinc ad regẽ Xerxem regreſſus, aiebat ſe in pernauigãda remotiſſima ad quam iſſet ora, vidiſſe homines puſillos Phœnicea vtẽtes veſte, qui, quum ipſi terræ nauim applicarent, ad montes ſe fuga proriperent relictis vrbibus. Ipſe autem ingreſſos nihil illis iniuriæ intuliſſe, pecora tantùm illinc accepiſſe.

[a] Et quales ſint ſingulæ, quantum ad deſcriptionẽ attinet.

[b] In quancunque Libyæ partem nauigãtes peruenifſent: meſſémque expectabant. Quum autẽ meſſuiſſent, oram ſoluerunt. Ita bienn.

[c] Achæmenidem Libyam non circũnauigaſſe, *id eſt, nauigando obiſſe: quaſi legeretur* λέγοντος ὁπ. vel, λέγοντος *ſeparandũ à ſequentibus. Deinde, Deterritum retro rediiſſe.*

Quòd autem totam Africam non pernauigaſſent,hanc cauſam afferebat, quòd nauigium vlterius procedere non poſſet,ſed retineretur. Hunc Xerxes negans loquutum vera, [a] quòd certamen ſibi propoſitum non exoluiſſet,in crucem ſuſtulit,irrogata quam deſtinauerat pœna.Huius Sataſpis eunuchus,audita domini nece,Samũ cum magna pecunia profugit, quam Samius quidam interuertit : cuius nomen quum ſciam,tamen volens [b] obliuiſcor. Cæterum Aſiæ bona pars à Dario peruestigata eſt. Is cupidus cognoſcendi vbinam Indus (qui ſecundus omnium fluminum crocodilos præſtat)mare influat,miſit nauibus cum alios quoſdam, quos vera renuntiaturos confidebat,tum Scylacem quendam Caryandeum. Iſti è Caſpatyro vrbe & è terra Pactyia ſoluentes, ſecundo flumine auroram verſus atque ſolem orientem nauigantes in mare, dehinc per ipſum mare occaſum verſus, triceſimo demum mẽſe tenuerunt eum locum vnde rex AEgyptiorum eos Phœnices quos antea dixi,miſerat ad Libyam circumnauigandam. Poſt horum circumnauigationem Darius Indos ſubegit,& eo mari potitus eſt.Ita Aſiam (præter eam quæ orientem ſolem ſpectat)compertum eſt parem Libyæ eſſe. At Europa à nemine inueſtigata eſt,neque quà ad orientem neque quà ad aquilonem vergit,an mari [c] claudatur. Longitudine tamen cognoſcitur ad vtranque accedere. Neque poſſum coniectura colligere vnde, quum vna ſit terra,trifaria ſint ei nomina indita è mulierum cognominibus : eiúſque fines ponantur Nilus fluuius AEgyptiacus & Phaſis Colchus.Alii aiunt eſſe fines Tanain & [d] Mæotidem, fretúmque Cimmerium: ſed negant ſe audiſſe nomina eorum qui hæc diſtinxerunt,& vnde nomina impoſuerint. Iam enim Libya quidem à pleriſque Græcorum fertur ſortita nomẽ à Libya quadam muliere indigena: Aſia verò,ab vxore Promethei. quanquam Lydi hoc ſibi nomen vendicant,aſſerentes ab Aſio filio Cotys,filii Manei,Aſiam appellatam,nõ ab vxore Promethei. vnde & Sardibus [e] familiam quandam eſſe vocatam Aſiadẽ. Europa autem neque an ſit mari circumflua, neque vnde hoc nomẽ acceperit, neque quis nominis autor extiterit, ab aliquo mortalium compertum eſt : niſi dicamus ab Europa [f] Tyria nomen accepiſſe regionem: [g] nec antè, ſicut cæteras, nomen habuiſſe. Tamen illam ex Aſia fuiſſe conſtat, neque in hanc commeaſſe terram quæ nunc à Græcis vocatur Europa,ſed è Phœnice tantùm in Cretam, & è Creta in Africam. Hæc hactenus de his dicta ſint. [h] nam quæ ſentimus de his, ea dicimus. Pontus autem Euxinus,in quem Darius fecit expeditionem, nationes exhibet omnium imperitiſſimas, Scythica duntaxat excepta. nullius enim nationis eorum quæ ſunt intra Pontum, aut aliquid ad ſapientiam pertinens proferre poſſumus, aut aliquem virum pro erudito habitum nouimus, præter Scythicam gentem & Anacharſin.In gẽte autem Scythica [i] ex omnibus humanis negotiis vnum maximum,quantum nos ſcimus,excogitatum eſt.at cætera nõ admiror.Quod maximum ab eis excogitatum,id eſt,vt neque quiſpiam qui ad eos ſe contulerit, aufugere, [k] neque ipſi capi poſſint, aut ne inueniri quidem, ſi nolint, atque deprehendi. Siquidem nullæ ſunt eis vrbes,nulla mœnia extructa. domos ſecum ferunt ſinguli:equeſtréſque ſunt ſagittarii, non pane victitantes,ſed ex pecoribus: pro domibus plauſtra habentes:quídni imbelles alioqui futuri,& ad dimicãdum inhabiles? Hæc autem ſunt ab eis inuẽta cum opportunitate terræ,tum fluminum beneficio.nam hæc terra, quum ſit campeſtris, ſua ſponte vliginoſa eſt & humida, eámque interfluunt flumina non multo pauciora numero quàm in AEgypto foſſæ. Quorum quæ ſunt celeberrima & à mari nauigabilia,ea recenſebo. Iſter, quinque hoſtia habens:poſt hunc Tyres & Hypanis & Boryſthenes & Panticapes & Hypacyris & Gerrhus & Tanais. Iſti hunc in modum fluunt. Iſter, omnium quos nouimus fluuiorum maximus, ſemper ſibiipſi par tam æſtate quàm hyeme fluit, ab occaſu primus omnium qui ſunt in Scythia. ob id omnium maximus quòd alii in eum influunt,qui ipſum ingentem reddunt:per Scythiam quidem delapſi,numero quinque. Vnus quem Porata Scythæ appellant, Græci Pyreton:alius, Tiarantus, tertius Ararus,quartus Napares,quintus Ordiſſus.Horum primo loco dictus fluuius, magnus eſt,& ad auroram fluens, cum Iſtro aquam communicat : minor eſt Tiarantus,ad occaſum magis vergens. [l] Inter quos cæteri fluentes,Ararus, Naparis & Ordiſſus,in Iſtrum infunduntur.Hi ſunt vernaculi Scythiæ amnes, qui illum augent. Ex Agathyrſis autem fluẽs vnus,Maris,Iſtro ſe immiſcet: ex Hæmi verò iugis tres alii ingentes ad aquilonem ventum, Atlas & Auras & Tibeſis : per Thraciam verò & Crobyzos Thraces,Athres & Noes & Atarnes: at ex Pæoniis ac monte Rhodope, medium interſcindens Hæmum Gius in ipſum erumpit. Quin ex Illyriis in

a Quòd labore ſibi propoſito non defunctus eſſet.

b Id eſt,ſilentio prætereo.

Europæ deſcriptio.

c Mari alluatur

d *Diuerſam uidetur ſequutus lectionem ab ea quæ in uulg. edit. & in noſtris uet. cod. habetur.*

e Tribum.

f *Non τυρίης legit Valla,ſed τυρσίης : cui lectioni aſſentiuntur nonnulli etiam uet. cod.*

g Antea verò nomine carebat, ſicut & cæteræ.

h Vtemur enim opinionib⁹ quæ de his receptæ ſunt. *Poteſt tamen & alius eſſe ſenſus.*

i Vna rerum humanarum maxima, omnium quas quidem nouerimus, ſolertiſſimè excogitata eſt.

k Neque poſſit eos quiſquam nanciſci, ſi inuenire nolint.Quibus enim nulla condita ſint mœnia, ſed qui domos portent, ſintque ex equis ſagittandi periti,ac non ex meſſe ſed ex pecoribus victum habeant, ac in plauſtris habitent, qui non hi fuerint inexpugnabiles & inacceſſi ? Hæc autem,&c.

l Per quorum medium cæt. fl. *uel quos cæteri interfl.*

aquilonem tendens Angrus, planitiem Triballicam interfluens, Brongum intrat, Brongus iſte Iſtrum. ita vtrunque per ſe magnum Iſter excipit. Præterea ex regione quæ eſt ſupra Vmbricos, Carpis, & alius ad ventum aquilonem Alpis, in Iſtrum exeũt. Omnem enim Europam Iſter emetitur (ſumpto ex Celtis initio, qui omnium in Europa ad ſolis occaſum extremi ſunt, poſt Cynetas) totámque permenſus Europam, ex tranſuerſo ingreditur Scythiam. His quæ dixi fluminibus, & aliis aquas ſuas communicantibus, Iſter fit omnium maximus. nam ſi alterius cum alterius aqua comparetur, profectò Nilus copia aquæ antecellit, quòd in eum nullus neque fluuius neque fons ingrediens, ad incrementum aquæ confert. Quòd autem Iſter ſibi ſemper par fluit tam æſtate quàm hyeme, ob id fit (vt mihi videtur) quòd hyeme eſt quantus eſt, aliquantulo maior quàm ſua natura fert. nam per hyemem paululum in ea regione pluit, ſed vbiq; ningit. A Eſtate verò nix, quæ ſub hyemem decidit permulta, vndique in Iſtrum liquefacta dilabitur, eúmque implet: nec ipſa ſolùm, ſed cum ea imbres multi atque vehementes. Quippe per æſtatem pluit, quo tempore quanto plus aquæ ſol ad ſe attrahit quàm hyeme, tanto plus aquæ cum Iſtro miſcetur æſtate quàm hyeme. Ita quũ paria faciat Iſter datis aquis & acceptis, fit vt ſemper videatur ſibi eſſe ſimilis. Ex fluuiis ergo qui apud Scythas ſunt, vnus eſt Iſter. Poſt hunc Tyres, qui ab aquilone means, ortum trahit ex ingenti palude, quæ Scythicam terram à Nebride ſeparat. ad oſtium huius incolũt Græci qui Tyritæ vocantur. Tertiũ flumen eſt Hypanis, ex Scythia veniens, & ex magna palude profluens, circum quam paſcuntur equi ſylueſtres cãdidi: rectéque vocatur hæc palus, mater Hypanis. Ex hac igitur ortus Hypanis fluit ferè quinque dierum nauigatione, anguſtus, & adhuc dulcis, ſed mox quatuor à mari dierum nauigatione ſanequam amarus, propter amarum qui in eum fluit fontem: adeo, inquam, amarũ, vt quum ſit exiguus magnitudine, tamen inficiat Hypanin flumen, in paucis magnum. Eſt autem hic fons in finibus regionis Scytharum aratorum, & Alizonum, eodem nomine quo locus vnde emanat, Scythica lingua Amaxampeus, Græca autem lingua, ἱραὶ ὁδοὶ, id eſt ſacræ uiæ. Apud Alizonas autem contrahunt terminos ſuos Tyres & Hypanis, mox deinde in diuerſum abeuntes, mediam intercapedinem laxant. Quartus fluuius eſt Boryſthenes, ſecundũ Iſtrum omnium maximus, & noſtra ſententia, non modò Scythicorum fluuiorum longè huberrimus, ſed etiam cæteris huberior, præter AEgyptium Nilum, cum quo non licet alium comparare. Cæterorum autem huberrimus eſt Boryſthenes, paſcua præbens amœniſſima & accommodatiſſima pecoribus, necnon optimorum ac ſingularium piſcium affatim: idem ad potandum ſuauiſſimus, limpidus inter turbidos fluens, iuxta quem ſementis optima fit,[a] & herba non ſatiua, etiam altiſſima. In huius quoque oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte concreſcit. Præbet idem ingentia cete ad ſalſuram, ſpinis carentia, quæ antacæos appellant. Alia præterea præſtat admiratione digna. Porro quadraginta quidem dierum nauigatione vſque ad locum nomine Gerrhum, cognoſcitur ab aquilone fluere: at ſuperiora per quæ fluit, nemo hominum eloqui poteſt: videtur tamen fluere per ſolitudinem ad Scytharum agricolantium plagam. nam hi Scythæ decem dierum nauigatione accolunt hoc flumen. Cuius tantùm ac Nili fontes nec ipſe poſſum, nec vllum Græcorum reor poſſe dicere. Idem quum ad mare aduenit, Hypanis cum eo miſcetur, eodem in loco mare irrumpens. Quod inter hos amnes in confluentem tendentes intercapedinis eſt,[b] Hyppoleo promontorium vocitatur, vbi delubrum Cereris extructum eſt. Vltra quod delubrum ſub Hypani incolũt Boryſthenitæ. Hactenus quæ ab his fluuiis. Poſt hos alius, qui quintus eſt, nomine Panticapes, & ipſe ab aquilone fluens, atque è palude: inter quẽ & Boryſthenem incolunt Scythæ agricolatores. Idem in Hylæam ingreditur, qua tranſmiſſa, Boryſtheni immiſcetur. Sextus eſt Hypacaris, qui è palude manãs, medióſque Scythas nomadas influens, in mare voluitur, iuxta Carcinitin oppidum, ad dexteram coercens Hylæam, & curſum qui dicitur Achillis. Septimus eſt Gerrhus, nomen à loco obtinens, qui à Boryſthene dirimitur circa ea loca apud quæ Boryſthenes cognoſcitur: cui loco nomen eſt Gerrho, diſterminátque regionem Scytharum nomadum ac regiorum. & *dum in mare fluit* in Hypacarin dilabitur. Octauus eſt Tanais, qui ſuperius è vaſta palude profluens, in aliam vaſtiorem diffunditur, nomine Mæotin, quæ diſcludit regios Scythas à Sarmatis. In hunc Tanain alius influit, nomine Hyrgis. His celeberrimis amnibus Scythæ muniti ſunt. Gramen quod in Scythia germinat, omnium quæ nos nouimus germinum[c] aridiſſimum eſt, quod ita ſe habere diſſectis pecoribus licet diſcernere. Et ea quidem vt

[a] Et gramen, qua parte non ſeritur regio, altiſſimum. Ad *ner bum, profundiſſimum.*

[b] Hipoleon.

[c] Videtur aliud legiſſe quàm ἐπιχλωτατὸν.

quammaxima ſunt, ita apud eos abundant. cætera autem vulgaria ſunt. Atque hūc in modum [a] res ſunt eis inſtitutæ. [b] Deorum hos ſolos propitiantur: Veſtam ante omnes, deinde Iouem ac Tellurem: exiſtimantes Tellurem Iouis coniugem eſſe. Poſt hos Apollinem, & cæleſtem Venerem, & Martem & Herculem. Hos cuncti Scythæ deos arbitrantur. Sed qui regii Scythæ vocantur, etiam Neptuno ſacrificāt, appellantes Veſtam lingua ſua Tabiti, Iouem, Papæum, mea ſententia rectiſſimè: Tellurem Apiam, Apollinem OEtoſyrum, cæleſtem Venerem, Artimpaſam, Neptunum Thamimaſadem. Simulachra & aras & delubra [c] facienda non putāt, præterquam Marti. Idem ſacrificium prorſus apud omnia templa fieri eodem modo eſt inſtitutum, qui talis eſt: Victima ipſa primoribus implicita pedibus ſiſtitur, cuius à tergo ſtans immolator, amota in primis infula, pecudem ferit, eáque concidente deum inuocat cui illam mactat: deinde circundat laqueum collo, tum iniecto bacu lo circumducit, hoſtiámque ſtrangulat non incenſo igni, [d] non votis nuncupatis, non ſumptis libamentis, ſed vbi pecudem ſtrangulauit, eíque pellem detraxit, ad co quendum ſe cōuertit. Verùm quum Scythica regio lignorum ſit admodum inops, hoc ab illis ad carnem coquendam excogitatum eſt: Vbi victimam pelle denudarunt, denudant quoque oſſa carnibus, dehinc illas in lebetes eius gentis (Leſbiis cra teribus aſſimiles, niſi quòd ſunt multo capaciores) iniiciunt. ſubiectis atque ſuccen ſis oſſibus hoſtiarum, coquūt. Si autem nō adfuerit lebes, omnes carnes hoſtiarum in aluos illarum & cum aqua commiſcent, atque oſſa ſuccendunt. Quibus pulcherrimè ardentibus, & aluis facilè capientibus carnes oſſibus ſeparatas, ita fit vt bos ſe ipſe coquat: & item cætera pecora immolata, per ſemetipſum quodque elixum fit. Coctis carnib⁹, is qui immolauit, earū atq; inteſtinorū [e] libaméta ante ſe porricit. Im molant autem cum alia pecora, tum præcipuè equos. Et aliis quidem diis hunc in modum & alias pecudes immolāt. Marti verò ſic priſco ritu apud quoſque tale extruitur templum: Sarmentorum faſces aggeruntur trium in longum latúmque ſta diorum, minoris tamen ſublimitatis. deſuper quadrata planities efficitur: tria latera prærupta ſunt, quartum accliue, per quod aſcendatur. Eò quotannis comportant centum quinquaginta plauſtra ſarmentorum. nam ſemper propter cæli tempeſtatem illa marceſcunt. Sub hac congerie ferreus acinacis, qui ſingulis vetuſtus eſt, ſtatuitur. Idque eſt Martis ſimulachrum, cui annuas hoſtias offerunt cum aliorum pecorum, tum equorum, & plus [f] huic acinaci quàm cæteris diis. Ex captiuis centeſimum quenque immolant, nō eodem quo pecora modo, ſed diuerſo. nam vbi eorum capitibus vinum libauerūt, ipſos intra quoddam vas iugulant: dehinc eiſdem in congeriem ſarmentorum ſublatis, acinacem cruore perfundunt. Hæc quidem ſupra conferunt. inferius autem in templo iſta faciunt: Virorum interemptorum omnes humeros dextros præcidunt, quos vnà cū manibus in aerem iaciūt. & quocunque deciderit manus, ibi iacet, ſeorſum autem mortuus. [g] Cæteris deinde ſolennibus confectis abeunt. Et ſacrificia quidē hæc ab eis ſunt inſtituta. [h] Sues pro nihi lo putant, quas nec alere omnino in ſua regione volunt. Quæ verò ad bellum attinent, hunc in modum ſunt ab eis comparata. Quem primum virum ceperit vir Scytha, eius ſanguinem potat: quoſcunque in prælio interemerit, eorum capita regi offert. nam capite allato, fit prædæ quamcunque ceperint particeps, alioqui expers. Caput hoc modo præcidit: In orbem illud amputat circa aures, verticéque ſumpto excutit, deinde pellem detrahit: & vbi ſicut bouis corium manibus molliuit, tanquā mantile poſſidet, eáque & habenis equi ſui appenſa gloriatur: qualia mantilia vt quiſque plurima habet, ita vir iudicatur præſtantiſſimus. Sunt quoque multi qui coria hæc humana tanquam brutorum conſuant, quibus pro amiculis induantur. Multi etiam cæſorum hoſtium manus dextras cum vnguibus excoriāt, [i] eíſque opercula pharetrarum integunt. Eſt autem inter omnia coria humanum ferè & craſſum maximè & candore ſplendidum. Multi etiam totos homines excoriatos, & ſuper ligna extentos, ſupra equos circumferunt. Hæc ab illis in mores ſunt recepta. [k] Non tamē de omniū, ſed de inimiciſſimorū capitibus hoc faciūt, vt quiſque illud quod eſt infra ſupercilia, reciſum prorſus excutiat: & crudo tantùm bouis corio, ſi pauper ſit, ſin diues, non modò exterius inducat bouino corio, verumetiam interius inauret, & ſic vterque pro poculo vtatur. Idem agunt de familiaribus, ſi inter eos extiterint diſcordiæ, & apud regem victoria ſint potiti. Hæc capita hoſpitibus qui ad eos veniunt viri alicuius exiſtimationis, exhibent: referúntque, illos, quum eſſent domeſtici, & ad pugnam laceſſiſſent, ab ipſis eſſe ſuperatos: id ſtrenuitatis loco ponentes. Semel autem quotannis [l] ſinguli regionum principes miſcent vinum cra-

a Ritus ſunt eis inſtituti.

b His ſolis diis litant, *uel, ſacrificant.*

c Facere non eſt illis vſu receptum.

d Non oblatis primitiis.

e Primitias.

f His. *Intelligit fortaſſe Marti & acinaci.*

g *Videtur aut diuerſa à noſtra lectione ſequutus eſſe, aut noſtram non intellexiſſe. Quæ tamen ἀπέρξαντες habet pro eo quod uer. cod. ἀπέρξαντες*

h Suum nullus eſt illis vſus.

i Eiſque pharetras integunt. *Vel, Et ex eis opercula pharetrarum cō ficiunt.*

k At capitibus non quidem omnium, ſed inimiciſſimorū, hoc faciunt.

l Vnuſquiſque prouinciæ præfectus in ſua prouincia craterē vini temperat, de quo &c.

teri, de quo [a] Scythæ omnes hoſtium homicidæ bibunt, at non guſtant qui nihil præclari operis ediderint, ſed ſine honore ſeorſum ſedent: quæ res apud eos maximæ eſt ignominiæ. Qui verò complures cædes fecerunt, hi duobus pariter quos habent calicibus potant. Apud eoſdem permulti ſunt vaticinatores, qui pluribus virgis ſalignis diuinant, ad hunc modum: Grandes virgarum faſces quum attulerunt, humi poſitos diſſoluunt, ac ſeparatim ponentes illarum ſingulas, vaticinātur. [b] ad hæc dicendo, viceuerſa virgas prehendunt, ac rurſus ſigillatim componūt. Hæc eſt illis tradita à maioribus diuinatio. Sed Enaries, [c] qui ſunt androgyni, aiunt ſibi à Venere traditam diuinationem, qui tiliæ fronde vaticinantur. Tiliam vbi quis trifariam ſciderit, digitis ſuis eam implicando ac reſoluendo tractat, atque in hūc modum vaticinatur. Horum tres maximè probatos accerſit rex quoties ægrotat: cui iſti ſemper ferè dicunt hunc aut illum ciuem (nominant autem hominē de quo loquuntur) peieraſſe, iurantem per regium [d] ſolium: (eſt autē Scythis mos plerunque iurandi per regium ſolium, quum maximum volunt interponere iuſiurandū) protinúſque is quem dixerint peieraſſe, adductus, coarguitur ſcientia diuinandi, tanquā compertus falſò deieraſſe per regium ſolium, & ob id regem ægrotare. Si ille inficiās ſe negat peieraſſe, [e] atq; rem grauiter fert, rex duplum vaticinorum accerſit: qui inſpecta diuinandi ratione, ſi & ipſi hominē periurii conuicerint, ſine mora caput excidunt: eiúſque facultates inter ſe partiuntur primi vaticini. Sin verò illi qui ſuperuenerunt vaticini homines abſoluerint, alii atque alii præſtò ſunt: quorum ſi plures abſoluerint, decernitur primis illis vaticinis eſſe percundum: eóſque hunc in modū necant: Plauſtrum concameratum vbi ſarmentis referſerunt, bobúſque iunxerūt, vaticinos pedibus implicatis, & manibus poſt tergum reuinctis, atq; ore obſtructo, extendunt in medium ſarmentorum: incenſiſque ſarmentis territando agitant boues. quorum boum multi cum vaticinis concremantur, multi ambuſti, cremato vtique plauſtri temone, aufugiunt. Hoc quem dixi modo comburunt μάντιας, *id eſt vaticinos*, etiam ob alias cauſas, appellántque ψευδομάντιας, *id eſt falſos vaticinos*. Sed quos morte rex afficit, eorum ne liberos quidem relinquit, ſed vniuerſos mares interficit, fœminis nihil læſis. Fœdera cum quibuſcunque ineunt Scythæ, hoc modo ineunt: Infuſo in grandem calicem fictilem vino, commiſcent eorum ſanguinem qui feriunt fœdus, percutientes [f] cultello aut incidentes gladio aliquantulum corporis. deinde in calice tingunt acinacē, ſagittas, ſecurim, [g] gladium. Hæc vbi fecerunt, ſeſe multis verbis deuouent: poſtea vinum epotant non modò ii qui fœdus fecerunt, ſed etiam comites ii qui ſunt maximæ dignitatis. Regū autem ſepulchra apud Gerrhos ſunt. Vbi Boryſthenes iā nauigabilis eſt, ibi, quū rex eorum deceſſit, ingētem ſcrobem effodiunt forma quadrata. hoc vbi præpararunt, accipiūt mortuum corpore incerato, aluo euulſa atque expurgata, quam ſilere contuſo & thymiamate apiſque ſemine & aniſi quum expleuerunt, reſuunt rurſus, impoſitúmque plauſtro cadauer ad aliam gentem ferunt. Quod qui excipiunt, eadem agunt quæ regii Scythæ: [h] aurem decidunt, crinem circumtondent, brachia circuncidunt, frontem naſúmque conſauciant, ſiniſtram manum ſagittis traiiciunt. Poſtmodū regis cadauer carpento ferunt ad aliam gentem cui imperitant, quæ ipſos comitatur ad eos vnde primùm venerant. Vbi iam mortuum circumferentes, luſtrauerunt ſingulas gētes quibus imperauit, apud eos deponunt qui in extremis Gerrhis habitant, & in ſepulchris. Quem poſtquam ſuper torum in loculo poſuerūt, haſtis hinc atque hinc defixis, deſuper ligna diſponunt, deinde pallio contegunt. In reliqua loculi ſpatioſitate aliquam eius pallacam ſtrangulatam ſepeliunt, & eum qui vinum miſcebat, & cocum & equiſonē & miniſtrū & eum qui erat à nuntiis, necnon equos & aliarum rerum omnium primitias, quinetiam phialas aureas. nam argentum aut æs nihil in vſu habent. His actis, humum certatim atque auidè iniiciunt, cupientes tumulum quāmaximum efficere. Circūacto anno, rurſus hoc agunt: E famulis regis intimos ſumunt. (ſunt autem famuli regum, [i] ingenui Scythæ, & quos ipſe rex iuſſerit. nam nullus venalitius ei miniſtrat.) Horum miniſtrorum quinquaginta quum ſtrangulauerint, ac totidem præſtātiſſimos equos, [k] eductis inteſtinis & expurgatis, paleis implēt, ac conſuūt: & vbi dimidium fornicis ſuper duo ligna reſupinatū ſtatuerint, alterúmque dimidiū ſuper altera duo ligna, & item alia multa huiuſcemodi defixerint, tum ſuper ea equos imponunt, craſſis tignis in longū ad ceruicē vſq; traiectos, ita vt priores fornices ſuſtineāt armos equorum, poſteriores verò iuxta femora ſuſcipiant veteros, vtriſque cruribus ſupernè pendentibus. Equos autem infrænāt, eorúmque habenas ad palos extentas alligant: dehinc ſuper eorum ſingulos ſtatuunt

ſingulos

[a] Scythæ omnes bibunt à quibus hoſtes ſui interfecti fuerint: at qui hoc facinus nō ediderint, hoc nō guſtant, ſed, &c.

[b] Simúlque dum hæc dicunt, virgas rurſum conuoluunt, *quas nidelicet euoluerant*, & in vnum componunt.

[c] *Legit* οἱ γὰρ ἀνδρόγυνοι, *pro* καὶ οἱ ἀνδρ.

[d] *Aut, larem.*

[e] Καὶ ἀρνοῦνται, *quod dicitur Gall.* Et dit qu'on luy fait tort.

[f] *Sunt qui nocem Graecam ὑπόπτην ſuſpectam habeant.*

[g] Iaculum.

[h] Auris *partem* amputant.

[i] Sunt autem Scythæ indigenæ. nam famuli ſunt quos rex iuſſerit: nec vllus venal. *Legiſſe autem uidetur hic interpr.* ἀνῶνύς προτ' ἐγένετο.

[k] Vacuata & purgata aluo.

ſingulos quinquaginta iuuenum ſtrangulatorum, hunc in modum, Vnicuique eorum rectum ſtipitem per ſpinam ad ceruicem vſque tranſfigunt: quod inferius ſtipitis extat vltimum, infigunt tigno illi quo equus traiectus eſt. His equitibus ſepulchro circumpoſitis abeunt. Hunc in modum reges ſepeliunt. Alios autem Scythas, quum deceſſerunt, proximi quique in plauſtris collocatos ad amicos circumferunt. eos ſinguli amicorum excipientes, epulum cadauer comitãtibus præbent, tam propinquis quàm cæteris. Ad hunc modum quadraginta diebus priuati homines circumaguntur: dehinc [a] humantur, tali tamen ratione prius purgati: Vbi caput exinaniuerunt, abluerúntque, circa corpus ita agunt: Tria ligna ſtatuunt mutuò inclinata, circa hæc prætendunt lanea pilea, quanimaximè poſſunt conſtipantes, & in [b] ſcapham in medio lignorum pileorúmque poſitam lapides coniiciunt ex igne [c] perſpicuos. Naſcitur autem apud eos cãnabis lino ſimillima, præterquam craſſitudine ac magnitudine: ſed multo quàm noſtra eſt præſtantior, vel ſua ſponte naſcens, vel ſata: ex qua Thraces veſtimenta conficiunt lineis ſimillima: quæ [d] niſi quis admodum terat, linea ſint an cannabea, non queat dignoſcere: & qui non viderit cannabem, exiſtimet lineum eſſe veſtimentum. Huius cannabis ſumptum ſemen Scythæ ſub pileis occulunt, ſupra lapides igne [e] perſpicuos: vnde fit thymiama, tantum reddens vaporem quantum apud Græcos nullum thuribulum reddit. Hoc odore ſtupentes Scythæ eiulant: quod apud ipſos loco lauacri eſt. [f] neque enim lauant omnino corpus, ſed vxores eorum infundentes aquam, corpora ad lapidem aliquem ſcabrum conterunt cypreſſo & cedro & thuris ligno: deinde perfrictum corpus quum intumuerit, illud faciémque medicamentis oblinunt. Id eas ſimul bene olentes facit, ſimul poſtero die, [g] medicamentis amotis, mundas ac ſplendidas. Externis hi ritibus vti magnopere cauent, ne mutuò quidem inter ſe: ſed Græcorum præcipuè, [h] vtique poſteaquam deprehenderunt Anacharſin, & deinde iterum Scylem. Siquidem Anacharſis quum multum orbis terrarum contemplatus eſſet, & multum in ſapientia profeciſſet, eam ad mores Scytharum pertulit. Is dum per Helleſpontum nauigans tenuiſſet Cyzicum, vouit Matri deorum, (offendit enim Cyzicenos eius diem feſtum magnifico ſanè apparatu celebrantes) ſi ſaluus ſoſpéſque domum reuertiſſet, ſacrificaturum ſe eodem ritu quo Cyzicenos ſacrificantes vidiſſet, & peruigilium noctis inſtituturum. Quum igitur in Scythiam veniſſet, [i] venit ad locum qui dicitur Hylæa, iuxta Achillis curſum ſita, vbique omnifariis arboribus referta. In hanc abſtrudens ſe Anacharſis, omnem feſti ceremoniam deæ perſoluit, tympanum tenens, [k] exutíſque ſimulachris. Hæc cum agentem quidam Scytha animaduertens, indicium detulit Saulio regi. Rex quum & ipſe contuliſſet ſe eò, & Anacharſin ea facientem inſpexiſſet, excuſſa ſagitta necauit. Et nunc ſiquis de Anacharſi interroget, Scythæ negant ſe nouiſſe hominem, ob id quòd in Græciam peregrinatus externóſque ſit mores ſectatus. [l] Licet (vt ego accepi) tutor fuerit Timnis, filii Spargapithis, patruúſque Indathyrſi Scytharum regis, filius Gnuri, nepos Lyci, pronepos Spargapithis. Itaque ſi ex hac familia extitit Anacharſis, conſtat eum à patruele fuiſſe interemptum. Indathyrſus enim fuit filius Saulii, Saulius autem fuit qui Anacharſin interemit. Quanquam & aliud quiddam Peloponnenſes audiui referentes, Anacharſin à rege Scytharum miſſum, Græciæ factum eſſe diſcipulum, & quum rediſſet, dixiſſe ad eum qui ipſum miſerat, cunctos Græcos eſſe in omni ſapientia occupatos, Lacedæmoniis exceptis, qui ſoli rationem haberent dandi & accipiendi prudenter. Verùm hæc narratio aliter ab ipſis Græcis deluſa eſt. Hic igitur vir ([m] quemadmodum antea dictum eſt) mortem oppetiit. [n] & ipſe quidem ita egit propter externos ritus & Græcorum conſuetudinem: multis autem ſanè annis poſtea interiectis ita paſſus eſt Scyles, Aripithis filius. etenim Aripithes Scytharum rex, cum alios filios multos, tum Scylem ſuſtulit ex vxore Iſtrina, haudquaquam indigena, quæ filium Græcam linguam literáſque edocuit. Interiecto deinde tempore, Aripithe per dolum occiſo à Spargapithe Agathyrſorum rege, Scyles regnum ſuſcepit, & vxorem patris, nomine Opœam. Erat autem Opœa hæc ciuis, ex qua erat Aripithi filius Oricus. Scyli regnum Scytharum obtinenti Scythicus tamen viuendi mos nihil prorſus cordi erat, ſed Græcus, in quo fuerat imbutus à puero: ideóque multo magis ad hunc exercendum ſe conuertebat. Vtique quum ad vrbem Boryſthenitarum Scythicum ducebat exercitum, (Boryſthenitæ autem ſe à Mileſiis aiunt eſſe oriundos.) ad hos, *inquam*, quoties Scyles veniebat, relicto in ſuburbanis exercitu, ipſe muros ingreſſus portas obſerabat: depoſitáque Scythica ſtola, Græcum ſumebat veſtimentum, & eo indutus,

a Humantur. Poſtquam autem humarunt Scythæ, ita ſepeliunt. Vbi caput abſterſerunt & lauerũt, hæc circa corpus faciunt.

b Aluеum.

c Fulgentes. *Vel, candentes.*

d Niſi quis ſit valde exercitatus, lin.

e Fulgentes. *Vel, candentes.*

f Corpus enim nullo pacto lauant. At vxores eorũ effundunt aquam, deinde cupreſſi & cedri & thuris lignum ad ſcabrum aliquem lapidem atterunt: eo autem quod ita fuerit atterendo abraſum (eſt autem craſſum) corpus totũ faciémque oblinunt.

g Ramẽtis quibus ſe obleuerant.

h Vt oſtendit Anacharſis, & deinde iterum Scyles. Anacharſis enim, quum multo orbis terrarum ſpatio perluſtrato, magnáque ſapientia ſibi inde comparata, Scythicas ſedes repeteret, per Helleſp. nauigans, Cyzicum appulit. vbi vouit Matri d.

i Clam ingreſſus eſt Hylæam. *Vel, in Hylæam ſe abdidit.*

k Legit Valla ἐκδεσταδωρος, pro ἐκδηταδωρος, pro quo perperam legitur in vulg. edit. ἐκδημηταδωρος.

l Vt autem ego ex Timne tutore Spargapithis, audiui, fuiſſe eum Indathyrſi regis Scytharũ patruũ, filium autem Gn. n. L. pron. Sp. ſi ex hac fam. fuit Anach. ſe à patruele interemptum fuiſſe ſciat. Indathyrſus, &c. *Eſt autem aliqua ἀνακολουθία in uerbis Græcis, quam expreſſimus.*

m *Vel*, Eo quo dictũ eſt modo, interempt⁹ fuit.

n Et huic quidẽ propter externos ritus & propter cõſuetudinẽ quæ illi cum Græcis fuerat, talia contigerunt. Mult. &c. *Q. d. Vt autem huic ita damnoſa fuit vtrorum externorum cognitio, &c. ita Scyli multis poſtea annis.*

per forum ſpatiabatur, nullo neque ſatellitum neq; populi comitatu, appoſitis qui portas cuſtodirent, nequis Scytharum cerneret eum geſtantem huiuſmodi ſtolam: & cum cæteris Græcorum inſtitutis vtebatur, tum in faciendis deorum ſacris. Et quum ibi tempus menſtruum aut amplius triuerat, abſcedebat, induta ſibi Scythica ſtola. Idque ſæpenumero faciebat, extructis ſibi ædibus illic, & vxore illinc accepta. Sed quum foret ei malè euenturum, ex hac occaſione malè euenit. [a] Affectanti ei Dionyſum bacchanalem initiari, ac hoſtiam initiationis iamiam ſumpturo in manibus, oblatum eſt ingens oſtentum. Erāt ei in vrbe Boryſthenitarum circum ædes ſuas, (quarum paulo antè habui mentionem) magnas atque magnificas, è lapide candido ſphinges & grypes ſtantes. in has ædes deus fulmen iaculatus eſt, totæque deflagrauerunt. Scyles nihilominus initiationem peragit. Enimuero Scythæ Græcis probro [b] dant bacchandi cōſuetudinem, negantes eſſe credibile deum inueniſſe quo homines ad dementiam adigantur. Poſteaquam bacchanalibus ſacris initiatus eſt Scyles, quidam Boryſthenitarum Scythis indicium detulit, inquiens, Vos « quidem Scythæ nos irridetis quòd bacchanalia agamus, quódque nos deus occu- « pet: at nunc demum hic veſtrum quoque regem occupauit. nam bacchanalia exer « cet à deo in dementiam actus. Quòd ſi mihi non habetis fidem, ſequimini me, rem « vobis oſtenſurum. Primores Scytharum hominem ſequuti ſunt: quos Boryſtheni- « ta ille deductos clanculum in turri collocauit. Vbi adfuit Scyles cum thiaſo, Scythæ eum bacchabundum conſpicati, rem ingentis calamitatis eſſe duxerunt: digreſſique, ea quæ viderant omni exercitui indicarunt. Poſt hæc vbi ad lares ſuos rediit Scyles, defecerunt ab eo Scythæ, delecto fratre eius Octamaſade, ex filia Teris geniti. [c] Scyles cognito quid de ſe fieret, & quam ob cauſam, profugit in Thraciam. Id quum audiſſet Octamaſades, cum exercitu aduerſus Thraciam contendit: cui ad Iſtrum progreſſo Thraces occurrerunt. Et quum conflicturi eſſent, Sitalces ad Octamaſadem miſit caduceatorem, cum his mandatis, Quid opus eſt inter nos tenta- « re fortunam? Tu quidem ſororis meæ es filius, ſed habes germanum meum, quem « ſi mihi reddideris, ego viciſſim Scylem tradam tibi. Ita neque tu, neque ego pericli- « tabor exercitu. Erat enim apud Octamaſadem frater Sitalcis ab eo profugus. Hanc à Sitalce oblatam conditionem Octamaſades accepit, redditóque Sitalci fratre, eodémque auunculo ſuo, Scylem recepit fratrem. Et Sitalces quidem recepto fratre reduxit exercitum: Octamaſades autem eodem die caput Scyli dēpſit. Adeo ſua inſtituta Scythæ obſeruant: & iis qui externos ritus aſciſcūt, tales irrogāt pœnas. Multitudinem autem Scytharum non potui exactè indagare, quum de eius numero varia referentes audiam, & permultos illos, & rurſus paucos eſſe vtique Scythas. Quātum autem ſub aſpectum meum venit, eſt inter Boryſthenem & Hypanin flumina locus nomine Exampæus, cuius etiam aliquanto antea habuimus mētionem, quum dicebam fontem in eo eſſe aquæ amaræ, Hypanin in quem fluit, impotabilem reddentis. Hoc in loco iacet ahenum ſexies tantum quantus crater qui eſt in oſtio Ponti, à Pauſania Cleombroti filio dedicatus. Quòd ſiquis illum non inſpexit, hunc ei in modū declarabo: Sexcentarum eſt amphorarum facilè capax, craſſitudine digitorum ſex. id aiunt indigenæ ex aculeis ſagittarum eſſe factum. regem enim ſuum, nomine Ariantem, quum numerum Scytharum ſcire vellet, iuſſiſſe ſingulos Scythas conferre ſingulos ſagittarum aculeos, propoſita morte ei qui non ferret. Ita magnam vim collatam eſſe aculeorum: & ex his confectum ahenum illud placuiſſe ei pro monumento relinquere, & in hoc Exampæo dedicare. Hoc de multitudine Scytharum audiebam. Miracula autem hæc regio nulla habet, præter flumina cum multo maxima, tum numero plurima. Siquid tamē, præter flumina & magnitudinem cāpi exhibetur admiratione dignum, id dicetur: Veſtigium Herculis oſtendunt petræ impreſſum, virili veſtigio ſimile, bicubitali magnitudine, iuxta fluuium Tyrem. Et hoc ita ſe habet. Redeo ad eam quam ab initio inſtitueram orationem: Dario aduerſus Scythas exercitum comparanti, dimiſſis nuntiis ad imperandum, aliis vt peditatum, aliis vt claſſem præſtarent, aliis vt Boſphorum Thracium [d] iungerent: Artabanus Hyſtaſpis filius, Darii frater, nolebat illum vllo pacto Scythis inferre bellum, commemorans Scytharum inopiam, vtilia ſuadens: quum tamen non perſuaderet illi, deſtitit à diſſuadendo. Darius, vbi omnia ei in expedito fuere, copias eduxit ex vrbe Suſis. Ibi eum OEobazus quidam Perſa, cui tres filii erant omnes in militiam euntes, obſecrabat vt vnum ſibi ex illis relinqueret. Cui Darius tanquam amico [e] & modeſta obſecranti, reſpondit ſe omnes eius liberos relicturum. Eo reſponſo OEobazus magnopere lætabatur, ſperans liberos

a Ei Dionyſi bacchici ſacris initiari cupienti, & iamiam initiationis ritū aggreſſuro, oblat.

b Agendi baccha nalia cōſuetudinem, negantes rationi conſentaneum eſſe excogitare deum qui homines ad inſaniā adigat.

c Scyles quum ita ſe tractari videret, & cauſam ſciret. Vel, Quū uideret ita in ſe conſuli.

d Id eſt, Pontibus con ſternerem.

e Et non nimia petenti. Vel, Rem non nimis magnam.

ſuos miſſionem habere militiæ. At ille [a] præpoſitos filiis OEobazi iuſſit vt omnes eos interimerent. Ita filii OEobazi obtruncati, illic ſunt relicti. Darius Suſis mouens, peruenit ad Boſphorum Chalcedonis, vbi pons iunctus erat. Illic conſcenſa naui, tranſmiſit in inſulas nomine Cyaneas, quas Græci prius errabundas fuiſſe aiunt. Ibi ſedens in templo ſubiiciebat oculis Pontum, rem ſpectaculo dignam. nam inter omnia maria eſt maximè admirabile. Cuius longitudo eſt vndecim millium ac centum ſtadiorum: latitudo (qua latiſſimum eſt) trium millium ducentorum. Huius pelagi os latitudinis eſt quatuor ſtadiorum: longitudo oris (quod eſt collum) quæ Boſphorus dicitur, vbi pons connectebatur, circiter centum viginti ſtadia, ad Propontidem vſque pertingens. Propontis autem quingentorum ſtadiorum eſt, mille & quadringentorum longitudinis, influens in Helleſpontum. Ipſe Helleſpontus, vbi anguſtiſſimus, ſtadiis ſeptem quadringentis longus, intrans pelagi vaſtitatem quod AEgæum vocatur. Hæc autem ita dimenſa ſunt. Nauis ferè meat omnino ſeptuaginta millia paſſuum longo die, nocte verò ſexaginta millia. Itaque è faucibus Ponti ad Phaſin (hoc eſt enim Ponti longiſſimum) nouem dierum eſt nauigatio, & octo noctium, quæ fiunt mille centum ac decem millia paſſuum, hoc eſt ſtadiorum vndecim millia ac centum. E Scythica autem ad Themiſcyram, quæ eſt ſuper flumen Thermodontem (hîc nanque Ponti latiſſimum eſt) trium dierum duarúmque noctium eſt nauigatio, quæ fiũt paſſuum trecenta ac tria millia, ſtadiorum verò tria millia & trecenta. Hunc igitur in modum Pontus ac Boſphorus & Helleſpontus à me dimenſa ſunt, & ſecundum ea quæ dixi, ſitum habent. Quinetiam Pontus hic paludem habet influentem in ſe, non multo quàm ipſe eſt minorem, quæ [b] Mæotis appellatur, & mater Ponti. Darius, vbi Pontum contemplatus eſt, renauigauit ad pontem, cuius architectus extitit Mandrocles Samius. Contemplatus item Boſphorum, duos ſuper eum cippos erexit è candido lapide, literis inciſis in vnum quidem Aſſyriis, in alterum verò Græcis, [c] omnes gentes quas ſecum ducebat. Ducebat autem omnes gentes quibus imperabat, continentes numero ſeptingenta millia hominum cum equitatu, præter claſſem, quæ conſtabat è nauibus ſexcentis. His poſtea cippis Byzantii in vrbem ſuam tranſlatis vſi ſunt ad aram Dianæ Orthoſiæ, præter vnum lapidem, qui apud Bacchi delubrum in eadẽ vrbe relictus eſt literis Aſſyriis oppletus. Cæterùm Boſphori locus quem rex Darius ponte commiſit, coniectanti mihi videtur medius inter Byzantium & templum quod ſupra fauces eſt. Poſt hæc Darius ponte ſublicio delectatus, authorem eius Mandroclem Samium donauit [d] decuplo. Ex cuius primitiis Mandrocles pictis animalibus commiſſionem Boſphori & regem Darium in Medico ſolio ſedentem, ac ſuas copias traducentem, effinxit, eámque picturam templo Iunonis dedicauit, cum hac inſcriptione.

Qui rate piſcoſum coniunxit Boſphoron, implens
Darii regis vota, iubentis opus,
Iunoni Mandrocles hæc monumenta dicauit,
Eſſet honor Samiis vnde, corona ſibi.

Hæc igitur monumenta extiterunt eius qui pontem compegit: quem vbi remuneratus eſt Darius, tranſmiſit in Europam, iuſſis Ionibus nauigare in Pontum vſque ad Iſtrum, atque vbi eò peruenìſſent, ſe illic præſtolari, fluuium ponte iungẽtes. Ducebant enim claſſem Iones & AEoles & Helleſpontii. Hi præteruecti Cyaneas, rectà ad Iſtrum nauigarunt, ſubuectíque duorum dierum itinere à mari ad fauces fluminis, vbi in diuerſa ſcinditur, illud ponte iungunt. Darius, tranſmiſſo per ratem Boſphoro, faciebat per Thraciam iter, & quum ad fontes Teari amnis peruentum eſſet, triduo hîc habuit ſtatiua. Tearus fertur ab accolis omnium amnium eſſe optimus cum ad alios morbos, tum ad ſcabiem curandam vel hominum vel equorũ. Eius enim fontes duodequadraginta ſunt, ex eadem petra manantes, partim frigidi, partim calidi. Ad hos tantundem viæ eſt à Iunonis tẽplo eius vrbis quæ iuxta Perinthum eſt, & Apolloniæ quæ eſt in Ponto Euxino, duorũ dierum vtraq; Fluit autem Tearus hic in flumen Contadeſdum, Cõtadeſdus in Agrianẽ, Agrianes in Hebrum, Hebrus in mare iuxta vrbẽ AEnum. Ad hũc igitur amnem quũ peruenìſſet Darius, caſtráque poſuiſſet, oblectatus amne, cippum erexit, his literis inſcriptum,

TEARI AMNIS [e] CAPITA OPTIMAM AQVAM ATQVE PVLCHERRIMAM CVNCTORVM AMNIVM [f] CONTINENT, ET AD EA PERVENIT, EXERCITVM DVCENS ADVERSVS SCYTHAS, VIR OPTIMVS ATQVE PVLCHERRIMVS CVNCTORVM HOMINVM DARIVS HYSTASPIS FILIVS, PERSARVM CVN-

[a] *Vel*, Eos potius, quorũ id officiũ erat iuſſ.

[b] Mæetis.

[c] *Indicátibus* omnes g. *Hoc aut aliud huiuſmodi participium ſubaudiendum videtur.*

[d] *Hîc mendoſus eſt Græcus textus.*

[e] *Sic nouare videtur eius fontes quos eſſe dixit duodequadraginta.*

[f] PRAEBENT.

CTAEQVE CONTINENTIS REX. Hæc ſunt illic inſcripta. Darius hinc mouẽs venit ad alium amnem nomine Artiſcum, qui per Odryſas fluit: quò vbi peruenit, ita agendum ſibi putauit: Oſtenſo certo loco copiis ſuis, iuſſit illic ſingulos quoſque prætereuntes ponere ſingulos lapides. Id quum omnis exercitus feciſſet, grandes acerui lapidum effecti ſunt: quibus relictis, Darius illinc mouit. Sed priuſquam ad Iſtrum peruenirent, primos ſubegit Getas, [a] qui immortales agunt. Nã Thraces qui Salmydeſſum, quíque ſupra Apolloniam & Meſambriam vrbem incolunt, & qui Cyrmianæ & Mypſæi vocantur, ſine pugna ſeſe Dario dediderunt. Getæ verò per imperitiam reſiſtentes, in ſeruitutem redacti ſunt, quum ſint fortiſſimi Thracũ atq; iuſtiſſimi. Immortales autem agunt hoc modo: Mori ſe non putãt, ſed eum qui defunctus eſt, meare ad Zamolxin *dæmonem*, quem nonnulli eorum opinãtur eũdem eſſe Gebeleizin. [b] Ad hunc mittunt aſſiduè cum naui quinque remigum nuntium quempiam, ex ſeipſis ſorte delectũ, præcipientes ea quibus ſemper indigent. cúmq; ita mittunt: Quibuſdam eorum datur negotium vt tria iacula teneant: aliis, vt comprehenſis eius, qui ad Zamolxin mittitur, manibus pedibúſque, hominem agitãtes in ſublime iactent ad iacula. Qui ſi impræſentiarum extinguitur, propitium ſibi deum arbitrantur: ſinminus, ipſum nuntium inſimulant, aſſeuerantes malum illum eſſe virum. Hoc inſimulato, alium mittunt, dantes adhuc viuenti mandata. Iidem Thraces, dum tonat fulgurátque, in cælum ſagittas excutiunt, deo minitãtes quòd nullum alium præter ſuum eſſe arbitrantur. Verùm (vt ego à Græcis accepi, Helleſpontum & Pontum incolentibus) Zamolxis hic, homo fuit, Samíque ſeruitutem ſeruiuit Pythagoræ Mneſarchi filio. Illinc nactus libertatem, quum multum pecuniæ comparaſſet, in patriam rediit. qui quum animaduerteret Thraces malè viuentes & inſcitè, ipſe edoctus Ionicum viuẽdi genus & mores liberaliores quàm Thracum, vt qui conuerſatus eſſet cum Græcis, [c] cúmque Pythagora non infirmiſſimo inter Græcos ſophiſta, domicilium extruxit in quod primos quoſque populàrium in conuiuium accipiebat, & inter conuiuandũ docebat, neque ſe neque ſuos conuiuas, [d] neque illos qui illic aſſiduè gignerentur, interire: ſed in eum locum ire vbi ſu perſtites om nium bonorum compotes eſſent. Dum ea quæ commemorata ſunt ageret atque diceret, interim ſubterraneum ædificium ſtruebat. Quo prorſus abſoluto, è Thracum conſpectu ſe ſubducit, deſcendens in illud ſubterraneum ædificiũ. Vbi circiter triennium egit, deſiderantibus eum Thracibus, ac deflentibus tãquam mortuum: quarto anno ſe eiſdem in conſpectum dedit. atque ita credibilia ſunt effecta quæ illis expoſuerat. Hæc Zamolxin aiunt feciſſe. Cuius ſubterraneo ædificio neque fidem detraho, neque valde credo, ſed multis eum ante Pythagoram annis extitiſſe arbitror. Verùm ſiue Zamolxis fuerit homo quiſpiã, ſiue ſit dæmon Getarũ indigena, valeat. Getæ hoc ritu vtentes, vbi à Perſis ſubacti fuerunt, cæterum ſunt exercitũ ſequuti. Darius vbi ad Iſtrum peruenit, & vnà pedeſtres copiæ, cunctíq; flumen trãſmiſerunt, tũc verò iuſſit Iones, poſtquã ratẽ ſoluiſſent, ſequi ſe pedeſtri itinere cum nauticis copiis. Qui quũ [e] ratem ſoluturi eſſent & imperata facturi, Coes Erxandri filius, Mitylenæorum dux ita apud Darium verba facit, ſciſcitatus antea nunquid ei gratum foret [f] audire ſententiam dicere volentis: Quum aduerſus eam « terram rex facias expeditionem, in qua fertur nihil arari, nullas vrbes coli, ſinito « nunc pontem hoc loci ſtare, relictis ad eius tutelam cuſtodibus iis qui eum conte- « xuerunt: per quem ſiue ex ſententia rem geremus, Scythis inuentis, ſiue illos inue- « nire nequibimus, tutus nobis ſit reditus. Neque enim vereor ne prælio commiſſo « à Scythis ſuperemur: ſed potius ne eis non inuentis aliquid patiamur errabundi. At « enim credat me quiſpiã mea ipſius cauſa hæc dicere, vt hîc ſubſiſtã: ego verò, quod « in tuam rem eſſe ſentio, rex, id in medium profero. ipſe te ſequi volo, neq; hîc relin- « qui. Delectatus admodum eo conſilio Darius, ita reſpondit, Hoſpes Leſbie, fac o- « mnino quum ſoſpes domum rediero, [g] præſtò mihi ſis, vt te ob egregium conſili- « um egregiis factis remunerem. Hæc loquutus, vbi ſexaginta nodis lorũ innodauit, « accitis ad colloquium tyrannis Ionibus, ita loquutus eſt, Viri Iones, quam prius ha- « bueram de ponte ſentẽtiam, eam miſſam facio. vos ſumpto hoc loro, hæc ita velim « agatis: [h] quo ex tẽpore videritis me raptiſſimè iter intendentẽ in Scythas, ex eo tem « pore incipientes, ſoluite ſingulis diebus ſingulos nodos: intra quod tẽpus niſi adfue « ro, ſed dies nodorũ exierit, vela facite in patriam veſtrã. interea, quoniam cõſilium « mutaui, agite cuſtodiã ratis, & omne ſtudiũ illi & conſeruãdæ & cuſtodiẽdæ adhibe- « te: quod facientes, maiorem in modum mihi gratificabimini. Hæc loquutus Da- « rius, promouet exercitum. Thracia tellus in mare tendens, Scythicæ prætenditur,

a Ἀθανατίζοντες, *id eſt ad verbum, Immortalizantes, quod ſtatim pòſt ab ipſo authore exponitur.*

b Semper autem ſolent quinto quoque anno quẽpiam è ſuorum numero ſorte delectum, nuntium illi mittere, mandata ei dantes de iis quæ ſibi opus ſint.

c Et quidem cum Pythagora philoſophorum non infimo.

d Nec eos qui ex ipſis in omne tempus naſcerentur, interituros, ſed in eum locum venturos vbi, &c.

e *Pontem nocat ſtatim pòſt.*

f Admittere ſentẽtiam, *vel cõſilium*, ab eo qui proponere vellet. *Id eſt, Aurem præbere conſilio.*

g Des te mihi in conſpectum.

h Simulatque videritis me in Scyth. proficiſci, ex eo temp.

qua finium faciente Scythica excipit: & illic Iſter mare ſubit, oſtio in ventum eurum conuerſo. Quod autem ab Iſtro ſoli Scythici ſecundum mare eſt id metiendo, indicare aggrediar: Ab Iſtro hæc iam vetus Scythia eſt, meridiem verſus & auſtrum poſita, vſque ad vrbem Carcinitidem. eiuſdem deinceps quod ad mare fert montoſæ regionis, & in pontum porrectum, incolit gens Taurica vſque ad Cherſoneſum dictam tracheã, *id eſt aſperã*. Hæc ad mare pertingit quod ad ventum ſubſolanum vergit. Sunt autem finium Scythicæ partes duæ, ferentes ad maria, vna ad meridianũ, altera ad orientale, quemadmodum Atticæ regionis. quòd ſic partem Scythiæ Tauri incolũt vt ſi Atticæ iugum Suniacum alia gens non Athenienſis incoleret, quod à tribu Thorica vſque ad Anaphlyſtam magis in Pontum porrigit promontorium. talis eſt (vt parua cum magnis comparem) Taurica regio. Qui autem non eſt hanc Atticæ partem præteruectus, huic alio modo planum faciam: vt ſi Iapygiæ non Iapyges ſed alia gens imperans, diuiſa terra à Brunduſio vſque Tarentum, promontorium incoleret. Quum hæc duo dico, multa alia ſimilia dico, quibus Taurica gens eſt comparanda. A gente Taurica deinceps Scythæ ſupra Tauros & orientale verſus mare incolunt, & quæ Boſphori Cimmerii ſunt ad veſperam vergentia, & quæ paludis [a] Mæotidis Tanai tenus, qui influit in huius paludis receſſum. Itaque ab Iſtro iam quæ ſuperiora ſunt ferentia in mediterranea, diſcludunt Scythiam ab Agathyrſis, deinde à Neuris, deinde ab Androphagis, poſtremò à Melanchlænis. Itaque Scythiæ veluti formam quadratam habentis, duæ partes quæ ad mare pertingunt, altera ad mediterranea ferẽs, altera ad maritima, vſquequaque ſunt pares. nam ab Iſtro ad Boryſthenem, decem dierum eſt iter, tantundem à Boryſthene ad [b] Mæotidem paludem. A mari mediterranea verſus, vſque Melãchlænos qui ſupra Scythas habitant, viginti dierum iter. Supputãtur autẽ à me in ſingulos dies itineris ducena ſtadia. Ita tranſuerſa Scythiæ erunt quatuor milliũ ſtadiorum: recta quæ ad mediterranea ferunt, totidem ſtadiorũ. Tantæ eſt hæc terra magnitudinis. [c] Scythæ inter ſe colloquuti, quũ ſoli impares eſſent copiis Darii prælio repellẽdis, nuntios ad finitimos miſere. Eorum reges vbi cõuenere, cõſultabant vt ingenti exercitu inuadente. Erãt autem qui conuenerant reges, Taurorum. & Agathyrſorum, & Neurorum, & Androphagorum, & Melanchlænorum, & Gelonorum, & Budinorum, & Sauromatarũ. E quibus Tauri huiuſmodi moribus vtuntur: Virgini naufragos immolant, & quoſcunque Græcos illuc delatos: hoc modo, Poſtquã preces peregerint, hominis caput claua feriunt, truncum eius quidam aiunt deturbari è rupe: nam in rupe prærupta templum eſt eorum ſitum. cruci affigunt caput. Quidam de capite *ſuffigendo* conſentiunt, ſed truncum è præcipitio deiici negant, ſed humo contegi dicunt. Dæmonem cui immolãt, ipſi Tauri aiunt eſſe Iphigeniam, Agamemnonis filiam. In hoſtes autem, quos ceperint, hoc agunt: Amputatum quiſque caput hoſtis domum reportat, & fuſti ſuffixũ admodum ſublime ſupra tecta ſtatuit, & plerũque ſupra fumarium: ideo in ſublimi locantes quòd dicant eos totius domus eſſe cuſtodes. Viuunt autẽ è rapto & ex bello. [d] At Agathyrſi exculti ſſimi viri ſunt, & aurum plerunque geſtantes. In commune cum mulieribus coeunt, vt inter ſe germani ſint ac domeſtici omnes, nihil neque liuoris neque odii mutuò exercentes: in cæteris ad Thracũ conſuetudinẽ accedunt. At Neuri Scythicis quidem vtũtur moribus, qui vna ante Darii expeditionẽ ætate coacti fuerant ſolum vertere propter ſerpentes. nam ſerpentũ cum magna vis ex ipſorum ſolo eſt edita, tum maior ſuperne è locis deſertis ingruerat: quibus vſqueadeo infeſtati fuerunt, vt relicto ſuo ſolo cum Budinis habitauerint. [e] Iidem periculum faciunt ſe homines eſſe maleficos, quòd dicũtur à Scythis & ab iis qui in Scythia incolunt Græcis, ſemel quotannis ſinguli ad aliquot dies effici lupi, & rurſus in priſtinum habitum redire. quod tamen dicẽtes mihi non perſuadent: nihilominus tamen illi aiunt ita eſſe, ac deierant. Androphagi agreſtiſſimos omnium hominum mores habent, nõ iudiciis, non legibus vtentes, [f] pecuariam exercentes, veſtem Scythicæ ſimilem geſtantes, propriam linguam habentes. Melanchlæni omnes induméta nigra gerunt, vnde & cognomen habẽt, qui ſoli ex his humana carne veſcũtur, inſtitutis Scythicis vtentes. Budini, ingẽs natio atque numeroſa, vehementer cæſiis oculis omnis ac rufa: quorum vrbs nomine Gelonus è materia conſtructa eſt, muro alto è materia toto: cuius ſingula latera tricenorum ſtadiorũ ſunt magnitudinis. AEdes quoque cum priuatæ tum ſacræ ſunt è materia. Nam viſuntur ibi deorum Græcorũ templa Græcanicè extructa, ſimulachris, aris, delubris ligneis. Dionyſo trieterica, *id eſt triennalia*, agũt, & bacchanalia exercent. quippe Geloni quondã Græci fuere, ſed ſummoti inter Budinos habitauerunt,

a Mæetidis. *Illa tamẽ altera appellatio frequentior eſt.*

b Mæetin.

c Porro Scythæ, quã inita apud ſe ratione ſe ſolos impares eſſe animaduertiſſent copiis Dar.

d *Vel*, Luxui deditiſſimi ſunt.

e Videntur autem hi incantatores eſſe quòd dic.

f Sunt autem Nomades.

lingua partim Scythica, partim Græca vtentes. Budini à Gelonis & lingua & victu sunt dispares. nam quum indigenæ sint, [a] pecuariæ operam dant, solique eius regionis pedunculos edunt. at Geloni agriculturæ operam dantes frumento victitant, & hortos possidẽt, nihil illis neque aspectu neque colore similes. Vocantur autẽ à Græcis Geloni, etiam Budini isti, non rectè vocantibus. Horum regio omnis est arboribus frequens, & vbique plurimùm consita, vbi est lacus ingens & multus, & palus, ac multum circa arundinis. Ex quo lacu lutræ capiuntur, & castores, & aliæ feræ, forma oris quadrata, quorum pelles ad renones faciendos cõsuuntur, & testiculi [b] ad curãda posteriora sunt. De Sauromatis verò ita memoratur: Quum Græci præliati sunt cum Amazonibus (quas Scythæ AEorpata vocant, quod nomen potest transferri Viricidæ (æor enim virum dicũt, pata autem, occidere) ferũtur post victoriam præli ad Thermodontem facti, abiisse, portantes tribus in nauibus quascunque potuerant ex Amazonibus viuas capere: quibus illæ in pelago insidiatæ, cunctos trucidauere. Sed quũ naues haberent incognitas, nec gubernaculo aut velis aut remis vti scirẽt, interfectis viris, ferebãtur secundum tẽpestatem & ventũ. Delatæque sunt ad paludis Mæotidis prærupta, quæ Scytharum liberorum telluris sunt. Ibi è nauibus egressæ Amazones, ad loca habitata iter facientes, quod primum nactæ sunt equorũ armentum, diripiũt, cõscendúntque: & obequitantes, è Scythis prædas agũt. Scythæ quid hoc rei esset cõiicere nequibant, quũ neq; vocem, neque vestem, neque gentẽ agnoscerẽt: admirabundi vnde venirẽt, & rati cunctos esse viros eiusdem ætatis. Sed cõmissa cum eis pugna potiti quibusdam illarũ, ita demum fœminas esse cognouerunt. Itaque consilio habito visum est eis, nullo pacto posthac quampiã illarũ esse occidendam: sed ex se qui maximè iuuenes essent, ad eas esse mittendos, eodem numero quo illas esse coniectabant, qui sua prope earũ castra haberent, & eadem quæ illæ facerent. [c] Si inuaderentur, pugnarẽt, neu subterfugerent: vbi subsisterent illæ, ipsi etiam proximè accedentes castra ponerẽt. Hoc Scythæ idcirco decreuerũt quòd prolem ex illis suscipere cupiebant. Adolescentes qui missi sunt, mãdata peregerũt. quos vbi Amazones intellexerunt neutiquã ad se lædendas venisse, valere sinebant. quotidie tamen castra castris propius admouebãtur. Cæterùm ne ipsi quidem adolescentes quicquã habebant, quemadmodũ Amazones, præter arma & equos: & eandem vitam quam illæ viuebant, venando atque prædando. Circa meridiem Amazones solebant aut singulæ aut binæ separatim à reliquis ad ventrẽ leuandũ longius vagari. ea re Scythæ cognita, & ipsi idem faciũt. [d] quorũ cuidam vna illarũ, quæ soliuaga erat, propinqua quũ fuisset, nõ se auertit, sed de colloquendo deliberabat: nec appellare poterat eum quocum non esset prius congressa, tamen manu significauit vt ad eundem locum postridie rediret, adducto secum altero, vt duo essent: se quoq; alteram adducturam. Digressus ab ea adolescens hæc enarrat cæteris: posteróque die socium secum ducens, ad locum præstò fuit, ac reperit [e] Amazonem expectantem sociam. Eius rei certiores facti reliqui adolescentes, & ipsi [f] seducunt cæteras. Post hæc commixtis castris pariter habitarunt: eam quisque vxorem cum qua primùm coierat, habentes. Earum vocem quũ ipsi discere nõ possent, ipsorum illæ discebant. Et quũ vtrique inter se conuenissent, viri ad Amazones ita dixerunt, Nobis parentes sunt pariter & facultates: proinde non agamus diutius hanc vitam, sed hinc digressi, in hominum frequentia degamus, vbi vos habebimus vxores, nequaquam alias. Ad hæc illæ respondẽrunt, Nos verò non possumus vestris cum fœminis habitare, quibus non iidem qui nobis sunt mores. nos enim arcu tela excutimus, & iaculamur, & equitamus, muliebria opera non edoctæ: vestræ fœminæ nihil eorũ quæ recensuimus, sed opera muliebria factitant, desidentes in plaustris, non ad venationem atque alia huiusmodi prodeuntes. [g] proinde non possumus illis esse similes. Quòd si vobis cordi est habere nos coniuges, & iusti videri vultis, ite ad parentes vestros, & facultatum sortiti partem, rursus redite, vt deinde semoti ab illis habitemus. Id approbantes adolescentes ita fecere, acceptáque facultatum quæ ipsis contingebat portione, rursus ad Amazones redierunt. Ad quos illæ, [h] Duplex, inquiunt, metus nos tenet in his locis habitandi: vnus, quòd nos parentibus vestris vos priuauimus: alter, quòd terram vestram magnopere vastauimus. Sed quoniam dignamini nos habere vxores, hoc vnà nobiscum agatis, Agedum proficiscamur è regione hac, & Tanai transmisso illic habitemus. Huic quoque rei obtemperauere adolescentes. Traiectóque Tanai, & à Tanai trium dierum orientem versus, totidémque à Mæotide palude & aquilonem, itinere confecto, peruenerunt ad eum locum quem nunc incolunt, ibíque subsederunt. Ideóque priscæ consuetudine viuendi fœminæ Sau-

a Nomades sunt.

b Morbis matrices auxiliatur. *Ad uerbum, Ad medelam matricum conferunt.*

c Si *illæ* ipsos inuaderent, ne pugnarẽt, sed subterfugerent:

d Quum autem quidam vni Amazoni seorsim à cæteris vaganti corpus iũgeret, illa minimè repulit, sed copiam sui fecit. manuque significauit, quum voce non posset (neq; enim se mutuò intelligebant) vt ad eund.

e Amazonem alteram ipsum expectantem.

f In matrimonium sibi cæteras conciliarunt.

g Proinde nobis conuenire non potest cum illis.

h Duo sunt quæ ab incolendo hoc loco nos deterrent: vnum, quòd, &c. alterum, quòd terr.

romatarum vtuntur. nam ad venationem vnà cum viris ac ſine viris, equis inſidẽtes,& ad prælium proficiſcuntur,eandémque quam viri ſtolam gerunt. [a] Sauromatæ putantur lingua Scythica ſoloecizare, *id eſt corruptè uti*, quòd eam ab initio non probè didicerint Amazones. Quod ad coniugia pertinet,ita ab eis eſt inſtitutum: Nulla virgo nubit priuſquam aliquem hoſtium interemerit:ideóque nonnullæ earum decedunt iam vetulæ, antequam nubant,quòd legi ſatisfacere nequeant. Ad harum igitur quas dixi gentium coactos reges nuntii Scytharum quum peruenisſent,certiores eos fecerunt, Perſam, vbi omnia quæ ſunt in interiore continente in ſuam ditionem redegit,faucibus Boſphori ponte iunctis,in citeriorem traieciſſe cõtinentem:ſubactiſque illic Thraecibus, fluuium Iſtrum ponte iunxiſſe, animo hæc » omnia in ſuam redigendi poteſtatem. Proinde vos (inquiunt) nolite vllo pacto de» medio cedere, ſinentes ad perniciem nos deuenire,ſed idem ſentientes,obuiã eamus » inuadenti:quod niſi facitis,nos in vltimum diſcrimen adducti, aut regionem deſe» remus,aut manentes deditionem faciemus. quid enim eladem ſubeamus, nolenti» bus vobis auxilio nobis eſſe? Quanquam non commodius agetur vobiſcum,aduer » ſus quos non minus venit Perſa,quàm aduerſus nos:neque, nos ſubegiſſe contẽtus, » à vobis abſtinebit. Cuius rei magnum hinc accipite documẽtum, quòd ſi nobis ſo» lis inferret ille bellum,animo ſuperioris ſeruitutis vlciſcendæ, debebat à cæteris ho» minibus abſtinere,& ſic in noſtram tendere regionem, oſtendens omnibus ſe ad» uerſum alios ire:at nunc, vbi primùm traiecit in hanc continentem,vt quiſque ſibi » occurrit,pacat:cæteros,veluti Thraces & nobis confines Getas, ſuo ſubiectos impe» rio habet. Hæc quum Scythæ denuntiaſſent, ii qui è nationibus venerant reges deliberabant,ſed diſcordes eorum erant ſententiæ. [b] Nam Geloni quidem & Budini & Sauromatæ concordi animo receperunt ſe Scythis auxilio futuros: Agathyrſus autem & Neurus & Androphagus & Taurorum Melanchlænorúmque reges ita Scy» this reſponderunt: Si vos in iniuria facienda ac bello inferendo priores non fuiſſe» tis,rectè videremini precari quæ precamini: & nos veſtris precibus morem geren» tes,idem quod vos ageremus:nunc vos ſine nobis illorum terram ingreſſi, imperi» taſtis Perſis,quoad deus vobis indulſit:illi itidem,quandoquidem eos idem deus in » vos excitat,vicem vobis reddunt. At nos neque tunc quicquam intulimus iniuriæ » his viris, neque nũc quicquam conabimur priores inferre. Quòd ſi hic noſtram re» gionem inuaſerit,& prior iniuriam fecerit,nos haudquaquam tolerabimus. id do» nec cernamus,apud noſmetipſos manebimus. neque enim in nos venire Perſæ vi» dentur, ſed in eos qui fuerunt authores iniuriæ. Scythæ, vbi hæc relata audiere, ſtatuerunt nullam ſibi pugnam rectà atque ex aperto conferendam,quando ipſis iſti ad ſocietatem non accedebant. [c] Itaque digreſſi clam, ac longius progreſſi, puteos quos ipſi offendunt ac fontes obſtruunt, bifariámque diuiſi herbam è regione adterunt. Et ad vnam è partibus, vbi regnabat Scopaſis, iubent Sauromatas pergere, qui ſe ſubducerent,ſi eò Perſa declinaret, fugientes rectà ad flumen Tanain, ſecundum Mæotidem:iidem Perſam abſcedentem inuadendo perſequerentur. Hæc erat vna pars regni ordinata ad hanc viam, quemadmodum dictum eſt. Reliquarum duarum vnam, cui imperabat rex Indathyrſus, quæ magna erat, & tertiã in qua regnabat Taxacis,in vnum coeuntes,accedentibus Gelonis atque Budinis, iubẽt hos vno die prægreſſos exercitũ Perſarum [d] ſeducere, hoſtem laceſſendo, & ea quæ decreuiſſent exequendo:& ante omnia hoſtem ſeducere in agros illorum qui ſocietatem ipſorum abnuiſſent, vt eos, ſi minus volentes bellum aduerſus Perſas ſuſciperent,certè inuitos redderent iſtis hoſtes. deinde in ſuam terram reflectere, & tẽtare, ſiquid ipſis tentandum eſſe videretur ac liberet. Hæc vbi decreuere Scythæ, copiis Darii ex occulto occurrebant, præſtantiſſimis equitum præcurſoribus miſſis. Carros autem, in quibus eorum filii vxoréſque omnes degunt, vnà cum pecoribus, [e] præterquam ad victum ſuppetentibus,præmiſerant,dato ſuis mandato vt ſemper aquilonem verſus tenderent. Hoc quum [f] præparaſſent Scythæ, eorum emiſſarii, poſteaquam compererunt Perſas ab Iſtro trium ferẽ dierum & ante ſe vnius diei itinere abeſſe,poſitis caſtris,germina terræ vaſtant. Perſæ, vbi Scytharum equitatus in conſpectum ſe dedit,eum inſequi maturant,à via ſeſe ſemper ſubducẽtem:& quum ad vnam partium ventum eſt, auroram verſus & Tanain, Scythis tendentibus, & inſequentibus Perſis, Scythæ Tanain traiiciunt: eò & Perſæ traiecto, illos inſequuntur,donec peragrata Sauromatum plaga,perueniunt in Budinicã. Cæterùm quãdiu Perſæ fuerũt in Scythica ac Sauromatide regione,nihil ei detrimenti inferre potuerunt,vtpote vaſtæ:vbi verò Budinicam ingreſſi ſunt,ibi nacti lignea mœnia à

a Voce porro Scythica vtuntur Sauromatæ,iam inde à priſco tempore ea ſoloeciſſantes,quòd:&c. *Vel, Vſitata eſt autem Sauromatis uox Scythica, ea ſoloeciſſantibus iam inde à prima origine, quòd eam, &c.*

b Nã Gelonus quidem *rex* & Budinus & Sauromata conc.

c Sed ſe ſubducẽdo obſtruendos ſibi eſſe puteos & fontes quos in itinere offenderẽt, graméque è terra exterendũ, *uel eradendũ*, & ex duabus partibus in quas ſeipſos diuiſiſſẽt, ad vnã, vbi Scopaſis regnabat, Sauromatas cõferre ſe debere: ſed ſubducere ſe, ſi illuc ſe conuerteret Perſa, fugient. r. ad fl. T. ſ. M. quum autem Perſa pedem referret, inuadere & perſequi.

d Subducere ſe, *Vel, Paulatim aut clam progredi ſe ſubducendo. Sic & paulo pòſt repone pro Seducere.*

e Præterquam iis quæ ad victũ ſatis eſſe poſſent.

f Præmiſiſſent.

Budinis deſerta,& omnibus rebus vacua,incenderunt.His actis,ipſo itinere ire porrò tendunt, dum eam regionem peruagati,in vaſtam ſolitudinem deuenlunt. Hæc ſolitudo à nemine hominum colitur, poſita ſupra Budinorum regionem, ſeptem dierum itineris magnitudine:vltra quam Thyſſagetæ incolũt, à quibus quatuor ingentes amnes per Mæoteos fluunt,& in paludẽ nomine Mœotin ſe inſinuant, quibus hæc ſunt indita nomina,Lycus,Oarus,Tanais, Syrges. Darius, vt ad ſolitudinem peruenit, curſu omiſſo copias ſuper fluuium Hoarũ locauit. Poſt hæc,octo vrbes eáſque ingentes condidit,pari inter ſe ſpatio diſtantes,ſexagenorum ferè ſtadiorum,quarum ad meam vſque memoriam adhuc ruinæ extabant. Dum in his Darius occupatur,interim Scythæ (quos ille inſequebatur) circumitis locis ſuperioribus, reuerterunt in Scythiam.Quibus è conſpectu omnino ſemotis, nec ſe amplius exhibentibus,ita Darius vrbibus illic relictis dimidiatis, conuertit iter ad occaſum, ratus & hos eſſe cunctos Scythas,& ad occaſum fugere. Proinde cum exercitu maturans ire Scythiam, eò deuenit vbi in duas Scytharum incidit partes. Hos nactus inſequebatur vnius dici ſpatio,nunquam intermittens ſubterfugientes. Subterfugiebant autem de induſtria in terram eorum qui ſocietatem ipſorum reſpuerant,& primùm in Melãchlænorum.Quos quum perturbaſſent tam Perſæ quàm Scythæ, eorum terram ingreſſi Scythæ in loca Androphagorum Perſas adducunt. Perturbatis autem & Androphagis, hoſtem in Neuridem ducunt. Neuris quoque conſternatis,tendunt ſubterfugiendo ire ad Agathyrſos.Sed Agathyrſi cernentes fugari finitimos à Scythis ac perturbari, priuſquam à Scythis ager ipſorum inuaderetur, miſſo caduceatore, Scythis ingreſſum ſuorum finium prohibent, prædicentes, ſi conarentur inuadere agrum ſuum,cum eis primùm ſe prælium commiſſuros.Hoc interminati Agathyrſi,in fines procurrunt,animo arcendi ingredi volentes.At Melanchlæni & Androphagi & Neuri, inuadentibus Perſis vnà cum Scythis,neque virium neque minarum memores,ſed timore perculſi,fugam capeſſerũt aquilonem verſus ac ſolitudinem:[a] Scythæ partim ad Agathyrſos,iam nõ recuſantes ſocietatẽ, ſe conferebant,partim è Neuride regione in ſuam Perſis præibant.Id quum diu factitaretur, neq; deſiſteretur,Darius ad Indathyrſum Scytharum regẽ miſſo equite, inquit,[b] Virorum dæmonie,*id eſt beate*,quid aſſiduè fugam facis,quũ liceat tibi horũ « facere alterutrum? ſi tibi videris idoneus ad reſiſtendum negotiis meis, ſiſte curſum, « ac perſtans,mecum fac prælium: ſin agnoſcis te imparem eſſe, ſic quoque ſiſte curſum,& hero tuo munera offerens terram atque aquam,in colloquium veni.Ad hęc « Scytharum rex Indathyrſus ita reſpondit,Sic res meæ habent, ô Perſa, vt neque vllum mortalium ego metuens antè fugerim,neque nũc fugiam te,neque quicquam « faciam diuerſum nunc atque in pace facere conſueueram.[c] Quòd autem non protinus « tecum ineo prælium,huius rei te certiorem faciam: Nobis neque oppida ſunt « neque agri culti, quos inuadi aut vaſtari metuentes,properemus vobiſcum confer- « re pugnam. ad quam ſi opus eſt cõtinuò deuenire, ſunt paterna ſepulchra, quæ vos « quum nacti fueritis,agedum tentate labefactare:& tunc intelligetis, pugnaturi vo- « biſcum ſimus pro ſepulchris,nécne:prius autem(niſi nos ratio traxerit) tecum præ- « lium non conſeremus.Hactenus, quod ad pacem pertinet, dictum ſit. quod autem « ad cætera, ego ſolos mihi heros arbitror Iouem progenitorem meum, [d] & ſolium « Scytharum regium. Tibi autẽ pro terra & aqua, quæ dono poſcis, mittam quæ de- « cet ad te venire dona:pro eo quòd herum te meum eſſe dixiſti, iubeo te flere. Hoc à « Scythis reſponſum eſt, quod caduceator reuerſus Dario renuntiauit. Scytharum reges audito nomine ſeruitutis indignatione perfuſi, partem illam quæ eum Sauromatis ordinata erat, cui præerat Scopaſis, mittunt ad colloquendũ cum Ionibus qui Iſtrum pontẽ iunctum aſſeruabant. [f] At Perſæ nõ amplius ſibi vagandum eſſe ſtatuerunt,vt hoſpitibus,qui ipſorum commeatum eripiebant, inſidias tenderent, diſtributis qui aduerſus ereptores frumentariæ rei iuſſa exequerentur. Enimuero equitatus Scytharum ſemper in fugam vertebat equitatum Perſarum,ſed fugientes incidendo in peditatum, ab eo defenſabantur.Ita Scythæ ſummoto equitatu hoſtili,tamen metu peditum abſcedebant, & nihilominus noctibus quoque tales incurſiones faciebant.[f] Aduerſus quos quid Darianis auxilio fuerit referam:res in primis admirabilis,aſinorum vox ac mulorum ſpecies. Nã(vt ſuperius à me demonſtratũ eſt)nullus in terra Scythica neque aſinus neque mulus gignitur,ac ne vllus quidem viſitur,propter frigora.Itaque rudentes aſini perturbabant Scytharum equos,& quũ Scythæ ſæpenumero Perſas adorirentur, eorum equi exaudita aſinorum voce, conſternati auertebantur, atrectis auribus ſtupefacti, vtpote inſolentia tum vocis,

a At Scythæ non iã ad Agathyrſos (quippe qui *ingreſſu ſuæ regionis* interdixiſſent) tendebant,ſed ex Neuride regione in ſuã Perſis præibant. *Valla putauit* ἀπίσσωτας eſſe pro ἀπίσω μοίρας συμμιγέας χίλιοι (*ut paulo antè loquutus erat Herodotus*) *quum referatur ad* ἀπηγρόβυον *præcedens paulo antè.*

b *Budæus uertit*, O miſerrime hominum.

c Cur autem nõ pr. tecum ineam prælių, hoc quoque tibi declarabo,

d Et Veſtam Scytharum reginam.

e At Scythæ qui ibi relinquebantur, *uel remanebant*, nõ amplius cenſuerunt Perſas cogẽdos eſſe vagari; ſed adoriendos eſſe quoties cibum ſumerent. Obſeruantes igitur tẽpus quo ab illis cibus ſumebatur, faciebant quod ſtatuerãt. Enimuero,&c.

f Verùm quod Perſis auxiliabatur, Scythis verò aduerſabatur, Darii exercitum inuadentibus, id referam,maximum miraculum. *Nimirum id faciebat* aſinorum vox & mulorum ſpecies.

quam prius non audiſſent, tum formæ quam nunquam inſpexiſſent. Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat. Cæterùm Scythæ vbi animaduerterũt Perſas tumultuantes, quò diutius in Scythia illi commorarentur, [a] & commorantes ad omnium neceſſariarum rerum inopiam redigerentur, facien dum ita ſibi putarũt, vt pecoribus ſuis vnà cum paſtoribus relictis, in alium ipſi abſcederent locum. Perſæ illuc ſe cõferentes, excipiebant pecora. quo facto quum ſæpius idem tẽtarent, ad vltimum Darius inopia rerum laborauit. Id reges Scytharum intelligentes, mittunt ad eum cum muneribus caduceatorẽ, aue, mure, rana, & quinque ſagittis. Perſę, eum qui munera ferebat, percontabantur quid illa ſignificarent. Iſte negare ſibi aliud eſſe mandatum niſi vt quum illa tradidiſſet, celerrimè rediret. iubere tamen ipſos Perſas, ſi ſolertes forent, interpretari quid ſibi dona vellent. Hoc quum audiſſent Perſæ, conſultabant. Et Darii quidem ſententia erat, Scythas ſeipſos ei donare, & terram atque aquam: hac ratione coniectans, quòd mus quidem in terra gignatur, & eodem quo homines fructu victitet, rana autẽ in aquis naſcatur, auis verò ſit equo aſſimilis: at ſagittis dandis, quòd [b] ſeipſos tradere viderẽtur. In hãc ſententiam Darius interpretabatur. At Gobryas vnus è ſeptem qui magos ſuſtulerunt, hoc dicere dona coniectabat, O Perſæ, niſi effecti vt aues, ſubuoletis in cælum, aut effecti vt mures, ſubeatis terram, aut effecti vt ranæ inſiliatis in paludes, non remeabitis vnde veniſtis, his ſagittis confecti. Et Perſæ quidem illa munera ſic interpretabantur. At vna pars Scytharum cui datum ante erat negotium Mæotidis paludis cuſtodiendæ, tunc autem cum Ionibus qui ad Iſtrum erant colloquendi, vbi ad pontem venit, ita verba fecit, Viri Iones, libertatem vobis afferentes venimus, ſi modò nos exaudire volueritis. Accepimus enim Darium vobis præcepiſſe vt ad ſexaginta duntaxat dies cuſtodiam pontis ageretis, &, ſi intra id tempus ipſe non afforet, domum abiretis. Itaque ſi [c] id feceritis, & apud illum & apud nos culpam deuitaueritis. proinde quum ad præſtitutam diem permanſeritis, iam abſcedite. Hæc ſe facturos recipientibus Ionibus, Scythæ [d] raptim retrò abiere. At cæteri Scythæ, poſt miſſa Dario dona, cum peditatu ac equitatu aduerſus Perſas in acie inſtructi ſteterunt tanquam confligturi. Quum interim lepus in medium proſiliit, quem vt quiſque vidit, inſequebatur. Perturbatis Scythis ac vociferantibus, ſciſcitabatur Darius vnde hoſtium tumultus exiſteret, & quum audiſſet illos leporem inſectari, inquit ad eos Perſas, cum quibus cætera colloqui cõſueuerat, Hi viri videntur mihi magno nos habere contemptui, & nunc Gobryas rectè dixiſſe de Scythicis donis. Quo magis, quum mihi quoque ipſi res ita ſe habere videantur, bono conſilio eſt opus, vt tutus nobis eò, vnde venimus, ſit receptus. Ad hæc Gobryas, Equidem, inquit, ô rex, horum ego virorum inopiam videbar mihi ferè fama habere cognitam, ſed vbi aduenì, euidentius intellexi, animaduertens eos habere nos ludibrio. Proinde mihi videtur, quum primùm nox aduenerit, [e] incenſis è more ignibus, & aliis quæ conſueuerunt fieri, actis, imbecilliſſimis quibuſque militum ad hoſtem fallendum relictis, aſiníſque omnibus alligatis, abeundum, priuſquam ad Iſtrum rectà pergant Scythæ ad põtem ſoluendum, [f] aut Ionibus ſoluere lubeat: quod nobis facto facile erit. Hoc Gobryas conſilium dabat. Cui aſſentiens Darius, vbi nox adfuit, reliquit in caſtris [g] viros languore præditos, & eos quorum amiſſio minimi faciẽda eſſet, necnon omnes aſinos *alligatos*: aſinos quidem, vt vocem ederent: [h] infirmos autem homines, hoc titulo, vt dum ipſe cum flore copiarũ adoriretur hoſtem, iſti interea caſtra tutarentur. Hæc perſuadens iis, qui relinquebantur, Darius, accenſis ignibus quammaturrimè ad Iſtrum contendit. [i] Aſini, quòd multitudine deſtituti eſſent, eo magis rudere. quos audientes Scythæ, credere omnino Perſas in eiſdem permanere caſtris. verùm vbi illuxit, ii qui relicti erant, cognito ſe proditos eſſe à Dario, [k] manus extendere ad Scythas, & quæ contigerant referre. His illi auditis, repentè retractis duabus Scytharum partibus, & vnà Sauromatarum cum Budiníſque ac Gelonis, Perſas recta ad Iſtrum via perſequuntur, vtpote pleroſque pedites & itinera neſcientes, ea præſertim quæ diuortia habebant, ipſi equites & compendia viarum ſcientes. Sed quum vtrique ab alteris aberrarent, multo priores ad pontem Scythæ peruenere quàm Perſæ. Ibi cognito ſe præuertiſſe Perſas, ita ad Ionas qui in nauibus erant verba fecerunt, Viri Iones, quum dierum numerus iam pertranſierit, iniurii eſtis qui adhuc permaneatis: ſed quoniã hactenus præ timore permãſiſtis, nunc ſoluite quãcelerrimè traiectum, atque abite ſoſpites liberíque, diis pariter ac Scythis gratiã habentes. Nam eum qui antea dominus veſter erat, ita tractabimus vt aduerſus nullum mortalium ſit facturus expeditionem. De hac re conſultãtibus Ionibus, Miltiadis quidem Athenienſiũ

a Et commorantes angerentur ob rerum omnium penuriam.

b Suam potentiã.

c Itaque ſi hoc feceritis, culpa & apud illum & apud nos vacabitis: *nimirũ vtquũ* ad pr.diem permanſeritis, iam abſcedatis.

d Primo quoque tempore redierunt.

e Accẽſis ignibus, vt & aliàs facere conſueuimus, & imbecill.

f Aut Iones aliquid in nos moliãtur quod efficere illis non difficile futurum ſit.

g *Eadem eſt nox pro qua reddidit paulo antè Imbecilliſſimis quibuſque: niſi quòd hic eſt poſitiuus gradus, quum ibi eſſet ſuperlatiuus.*

h Homines verò propter imbecillitatẽ quidem relinquebantur, ſed hoc tamẽ prætextu, vt dum ipſe cũ fl.cop.

i Aſini à cœtu ſegregati.

k Manus ad Scythas tẽdere, & iis quibus decebat verbis apud eos vti. Quibus illi auditis, in vnum agmen conglobatæ tũ illæduæ Scytharũ partes, tum illa Sauromatũm vna, necnon Budini & Geloni, Perſas recta ad Iſtr. via perſequuntur. Sed quũ Perſarum exercitus magna ex parte pedites haberet, viáſque ignoraret, vtpote *in certa diuerticula, uel in certa itinerum diuortia* non ſectas, at Scythicus equitibus conſtaret, & iis quidem itinerum cõpendia ſciẽtibus, quũ vtriquelab alt.aberr.

ducis & Cherſonenſium (qui ſunt in Helleſponto) tyranni ſentẽtia erat, Scythis obtemperandum eſſe, & Ioniam ſeruitute liberandam. At Hiſtiæi Mileſii diuerſa, quòd diceret nunc quidem eos ſuæ quenque vrbis tyrannos eſſe ob Darium: potentia verò Darii ſublata, neque ſe Mileſiis, neque alium quenquã vſquam præeſſe poſſe. Fore enim vt ſingulæ ciuitates popularem ſtatum quàm tyrannicum mallent. Hanc ſententiam quum dixiſſet Hiſtiæus, omnes confeſtim qui Miltiadi aſſenſi fuerant, in eam trãſierunt. Fuere autem qui diſceptauerunt, dũtaxat alicuius apud regem exiſtimationis, Helleſpontinorum quidem tyranni, Daphnis Abydenus, & Hippoclus Lampſacenus, & Erophantus Parienus, & Metrodorus Procõneſius, & Ariſtagoras Cyzicenus, & Ariſton Byzãtius: & iſti quidem ex Helleſponto. Ab Ionia autẽ, Stratias Chius, & AEacides Samius, & Laodamas Phocẽſis, & Hiſtiæus Mileſius: cuius ſententia prælata eſt ſententiæ Miltiadis. AEolum verò vnus affuit qui eſſet alicuius authoritatis, Ariſtagoras Cymæus. Hi, poſteaquam Hiſtiæi probauere ſententiam, hoc ſibi præterea agendum dicendúmque cenſuerunt, vt pontem [a] quidem ab vlteriore ripa eatenus ſoluerent vt extra ſagittæ iactum eſſent, ne nihil facere viderentur, quum tamen nihil facerent, néve Scythæ vim afferre tentarent, & Iſtrum ponte tranſire, [b] ſed ſoluentes illinc pontem, quaſi omnia ad votum Scytharum facerent. Hoc ſententiæ Hiſtiæi addẽdum quum decreuiſſent, ita pro vniuerſis ad Scythas Hiſtiæus verba fecit, Viri Scythæ, iucundam nobis rem attuliſtis, & opportunè inſtatis: atque vt vos nobis probè viam oſtendiſtis, ita nos vobis obſequenter obtemperabimus. Vt enim cernitis, traiectum reſcindimus, adhibituri omnem diligẽtiam, cupiditate aſſequendæ libertatis. Cæterùm dum nos hæc diſſoluimus, interea vos illos inquirere tempus admonet, & inuentos, tam veſtro quàm noſtro nomine ita vlciſci vt merentur. Scythæ, Ionibus iterum fidem habentes tanquam vera eloquutis, ad inquirendos Perſas reuerterunt: atque ab omni illorum itinere aberrarũt, [c] ipſi ſibi huius rei cauſa, quòd pabula equorum illis in locis corruperant, fontéſque obſtruxerant. quod niſi feciſſent, facilè ſi voluiſſent Perſas inueniſſent: nunc ita faciendo, viſi ſibi fuerant optimè conſuluiſſe, ob quæ tamen eos res fruſtrata eſt. Quippe eam ſuæ regionis partem conſectantes in qua cibaria equis atque aquæ forent, hoſtem indagabant, rati illum eadem parte fugam intendiſſe: at ille obſeruato quod prius tenuerat itinere, abierat, atque ita quoque ægrè traiectus reperit locum. Et quũ noctu peruenisſet, nactus pontem ſolutum, animo prorſus cõcidit, veritus ne ſe relicto Iones abiſſent. Erat autem apud Darium AEgyptius quidam, omnium hominum vocaliſſimus: hunc Darius ſupra ripam Iſtri poſitum iubet inclamare Hiſtiæũ Mileſium: Hiſtiæus *eum ſæpius inclamantem, tamen* ad primam inclamationem exaudiens, omnes naues admouit, & ad traiiciendum exercitum pontem iunxit. Atque hunc in modum Perſæ effugerunt, quos indagantes Scythæ, iterum aberrauerunt. [d] & ob id Iones tanquam non liberos, ſed peſſimos & ignauiſſimos omnium homi num iudicant, déque eis tanquam de ſeruis loquentes, mancipia dominos amantia eſſe aiunt, & inſectatione digniſſimos. Hæc in Iones Scythæ probra iaciũt. Darius per Thraciam iter faciens, Seſtum Cherſoneſi peruenit, atque illinc in Aſiã nauibus ipſe tranſiuit, relicto in Europa exercitus duce [e] Megabyzo, viro Perſa, cui Darius aliquando hunc honorem habuit, vt hoc verbum inter Perſas diceret: quum eſſet eſu rus mala punica, ſimulac primum malum aperuit, interrogatus à fratre Artabano [f] nunquid tantum hominum ſibi optaret quantum illic eſſet acinorum, reſpondit, ſe prꝫoptare tot ſibi eſſe Megabyzos quàm Græciã ſubditã. His verbis apud Perſas hominẽ honorauit: quẽ tũc prætorẽ reliquit cũ octoginta millibus militũ. Megabyzus autẽ hic immortalẽ ſui memoriã apud Helleſpõtios reliquit, hoc dicto, quòd quũ apud Byzantiũ agens audiſſet Chalcedonios decẽ & ſeptẽ annis ante Byzantios vrbem condidiſſe, inquit Chalcedonios eo tempore cæcos fuiſſe, qui, quum pulchrior adeſſet locus ad vrbem condendam, nequaquam turpiorem elegiſſent niſi cæci fuiſſent. Hic igitur Megabyzus in Helleſpontia plaga pro prætore relictus, eos qui diuerſarum à Medis partium erant, ſubigebat. & iſte quidem talia agebat. Per idem autem tempus alia ingens aduerſus Libyas extitit expeditio, ob eam quam ego commemorabo cauſam, his prius expoſitis: Argonautarum poſteri, quum à Pelaſgis, qui fœminas Athenienſium ex Braurone prædati ſunt, eſſent eiecti à Lemno, Lacedæmonem nauigauerunt, conſidentéſque apud Taygetum ignes accenderũt. Quos Lacedæmonii quum aſpexiſſent, nuntium miſere ſciſcitatum quínam & vnde eſſent. Illi, nuntio ſciſcitanti reſponderunt ſe Minyas eſſe, ab iis heroibus oriundos, qui in Argo nauigaſſent quíque, quum Lemnum appuliſſent, illic eos procreaſſent. Hanc mentionem ſtirpis Minyarum quum audiſſent Lacedæmonii, miſſo iterum nun-

a Partis pontẽ ſoluerent quæ verſus Scythas ſpectaret: ſoluerẽt autẽ nõ amplius quàm ad iactus teli ſpatiũ, ne nihil fac.

b Sed ſoluentes illam pontis partẽ quæ Scythiam verſus ſpectabat, omnia pro arbitrio Scytharũ ſe facturos dicerent.

c Cuius *mali* ſibi authores fuerant.

d Et *propterea* modò Iones, vt qui liberi ſint peſſ. & ignauiſſ. omn. hom. iudicã: modò de illis tanquam de ſeruis loquentes, mancipia dominorum amantia & minimè fugitiua eſſe aiunt. *Vel, Et propterea aliàs Iones, &c. Sic & in altera parte Aliàs uerò de illis &c. Solet tamen τῶν μὲν τῶν δὲ potius exponi, Partim qui dem, Partim, uerò. Sed hic non ſatis cõuenire uidetur Partim. ſenſus eſt enim, Iones (Scytharum iudicio) ſi ut liberi conſiderentur, ſe in illa re ignauiſſimos oſtẽdiſſe: ſin ut ſerui, officio mãcipiorum dominos amantium functos fuiſſe.*

e Megabazo. *in uulg. edit. Gr. & in noſtris uet. cod. Sic in ſequentibus locis.*

f Cuius rei tantam multitudinem ſibi optaret.

tio ſciſcitantur,quid ſibi velit ipſorum aduentus,atque ignis accenſio. Illi verò ſe,reſpondent,à Pelaſgis eiectos,redire ad parentes,(æquiſſimum enim id factu eſſe)oraréque vt ſibi liceat vnà cum eis habitare, tum bonorum tum agrorum participes. Eos recipere [a] in ea quæ ipſi vellent,Lacedæmoniis placuit,cũ ob alia ad hoc faciendum inductis,tum præcipuè quòd Tyndaridæ Caſtor & Pollux in Argo nauigauerant. Receptos Minyas & agris impertierunt & in tribus cooptarunt. Ibi confeſtim ablocatis in alios quas in Lemno duxerant vxoribus, matrimonia contraxerunt. Non longo deinde interiecto tempore,ſtatim elati ſuperbia, cum alia flagitioſa perpetrarunt,tum regnum affectarunt.Quo nomine eos Lacedæmonii morte mulctãdos quum cenſuiſſent,comprehenſos in carcerem coniecerunt. Quoſcũque autem Lacedæmonii morte plectendos cenſent,eos noctu plectunt,interdiu neminẽ.Quũ igitur eſſent in illos animaduerſuri,exorati ſunt ab eorum vxoribus(quę ciues erant & primorum Spartanorum filiæ)veniam ingrediendi carcerem,& cum ſuo cuiuſq; viro colloquendi,nullum in illis dolum eſſe ſuſpicantes. Horum permiſſu, Minyarum vxores ingreſſæ carcerem, omni [a a] veſte quam geſtabãt viris tradita, illorum veſtem illæ ſumpſerunt.Ita Minyæ muliebri veſte amicti, veluti mulieres è carcere prodierunt,rurſúſque apud Taygetum conſederunt. Hac eadem tempeſtate Theres Autefionis filius, Tiſameni nepos, Therſandri pronepos, Polynicis abnepos, miſſus eſt in coloniam Lacedæmonis, genere Cadmeo, auunculus Ariſtodemi filiorũ, Euryſthenis & Proclis: quorũ,quum pupilli eſſent, tutelam gerebat regni Spartani. Adultis mox pupillis,ac recepto imperio,Theras ita grauiter tulit ſibi ab aliis imperari,quoniam imperium deguſtaſſet,vt negaret ſe Lacedæmone moraturum,ſed ad cognatos nauigaturum. Erãt autem in inſula quæ nũc Thera vocatur,quõdam Calliſta, viri Phœnices à Membliare Pœcilis filio oriundi. Cadmus enim Agenoris filius Europam quæritãs, in inſulam quę nũc Thera vocatur quũ appulſus eſſet, ſiue regionis amore captus, ſiue qua alia volũtate, reliquit illic cum alios quoſdã Phœnices,tum Membliarem cõſanguineum ſuum.Iſti hominum ætatibus octo antequã Theras Lacedæmone veniſſet,inſulã quæ Calliſta, *id eſt pulcherrima*, vocabatur,incoluerunt. Ad quos Theras cum multitudine tribulium miſſus eſt, nequaquam ad illos eiiciendos,ſed ad vnà habitandum,& ad inſulam valde frequentandam. Poſtea verò quàm Minyas è carcere elapſos & apud Taygetum conſidentes,Lacedæmonii tamen necare ſtatuerant,Theras necem eorum deprecabatur, recipiens ſe illos ex ea regione abducturum. Et huic poſtulato Lacedæmoniis aſſentientibus, cum tribus biremibus ad poſteros Membliaris nauigauit, ducẽs ſecum non vniuerſos Minyas (plerique enim ex ipſis ad Paroreatas Cauconáſque diuerterunt) ſed paucos, [b] quos in ſex partes diſtribuerunt,& totidem illic oppida condiderunt, Lepreum,Magiſtũ, Thrixas,Pyrgum,Epiũ,Nudium.quorum pleraque Elei memoria mea deleuerunt. Inſulæ autem à conditore Thera nomen eſt inditum. [c] Hic filio,quòd negaret ſe nauigaturum cum eo,relinquam ergo,inquit,ouem lupis. ex quo dicto nomen adoleſcenti impoſitum eſt Ololycus, *id eſt Ouilupus*, & id nomẽ alteri prævaluit. Ololyco natus eſt filius AEgeus,à quo vocantur AEgidæ, in Sparta ingens tribus. Ex hac tribu viri,quum ſibi non permanerent filii,ex Erinnyum oraculo delubrum Laio & OEdipodi extruxerunt: quod poſtea apud eos Theræos manſit qui ex his viris procreati fuere.Hactenus Lacedæmonii cum Theræis conſentiunt:quod deinceps extitit,ſoli Theræi factum hoc modo eſſe memorant: Grinus AEſanii filius ab hoc Thera oriundus,quum eſſet Theræ inſulæ rex,contulit ſe Delphos, [d] ducens ex vrbe ſolennes hoſtias,comitantibus eum cum aliis ciuibus,tum verò Batto [e] qui erat de genere Polymneſti, apud Minyas gratioſus. Conſulenti autem Grino Theræorum regi de aliis rebus, Pythia [f] reſpondit vt vrbem in Libya conderet. Cui viciſſim iſte, Equidem(inquit)ego,ô princeps,ſenior ſum & grauis ad moliẽdum: tu verò quempiam horum iube iſta facere. Simul hæc dicens,Battum oſtendebat: Hæc hactenus. Tunc vbi reuerſi ſunt,pro nihilo habuere reſponſum:neque vbi terrarum Libya eſſet gnari,neque ex incerto oraculo coloniam mittere audẽtes. Septem poſt hæc annos quum in Thera non pluiſſet,& omnes,præter vnam,arbores exaruiſſent, conſulentibus Theræis Pythiam, [f] reſpondit,mittendam in Libyam eſſe coloniam.Illi, quoniam nullum mali remedium erat, mittunt in Cretam nuntios inueſtigatum ſiquis aut indigenarum aut aduenarum illic eſſet qui in Libyam nauigaſſent. Nuntii,quum Cretam pererraſſent,& ad vrbem Itanum perueniſſent,in ea contraxerũt cum purpurario quodã cui nomẽ erat Corobio. is aiebat ſe ventis abreptum in Libyam applicuiſſe, & ad Platæam inſulã Libyæ. Hunc nuntii mercede inductum in

a Quibus ipſi conditionibus vellent.

a a Veſtitu quẽ g-ſt. v.trad.illorum veſtitũ ſumpſ.

b Quum autẽ hos expuliſſent, ſeipſos in ſex partes diſtrib.

c At filius,quum ei ſe vnà nauigaturũ neganti, dixiſſet pater ſe itaque eum relicturũ ὅϊν ἐν λύκοισι, *id eſt ouem inter lupos*,ex hoc dicto vocatus fuit Οἰόλυκος, atque adeo nomẽ hoc inualuit.

d Afferens ex vrbe Hecatomben comit.

e Qui filius erat Polymneſti, Euthymides genere ex Minyis.

f Obiecit illam coloniæ deductionẽ in Libyam.

Theram duxerunt. Verùm non multi ad rem explorãdam ex Thera initio profecti ſunt, duce ipſo Corobio: quo in ea inſula relicto cum aliquot menſium cibariis, ipſi quamcelerrimè reuerterunt ad cæteris de inſula renuntiandum. Quibus vltra præſtitutum tempus redire differẽtibus, omnia Corobio deficiebant: ſed appulſa eò naui Samia, quæ ab AEgypto redibat, (cuius gubernator erat Colæus) Samii, omni re geſta à Corobio audita, in annum homini cibaria reliquerunt. Ipſi ex hac inſula quũ ſoluiſſent, AEgyptum optantes, vento ſubſolano abrepti ferebantur: nec intermittente flatu, Herculeas tranſuecti columnas, peruenerunt in Tarteſſum, [a] pompam ferẽtes ad rem diuinam. Erat ea tempeſtate id emporium intemeratum, adeo vt inde reuertẽtes iſti ex mercibus quæſtum maximum fecerint, [b] inter omnes quos nouimus Græcos, duntaxat poſt Soſtratem Laodamantis filium AEginetam, cum quo nemo poſſit contendere. Ex hoc quæſtu Samii decima (id eſt ſex talentis) ſelecta fecerunt ahenum ad exẽplum crateris Argolici, gryphinis capitibus in circuitu altrinſecus obuerſis: & in templo Iunonis collocarunt, ſuſtinentibus illud tribus coloſſis, *id eſt humanis ſimulachris*, ſeptenũm cubitorum, genu nixis: & hoc primùm facto ingẽs amicitia Cyrenæis Theræiſque cum Samiis contracta eſt. Theræi, vbi relicto in inſula Corobio ad Theram reuerſi renuntiarunt eſſe illis inſulam eregione Libyæ ſitã, placuit Theræis vt è ſingulis oppidis, quæ ſeptem erant, viri mitterentur, fratribus inter ſe ſortitis, quis potius mitteretur, duce eorũ rege Batto. Ita duas biremes in Platæam miſerunt. Hæc Theræi memorant. Cætera iam Theræis cum Cyrenæis conſtant. nam quod ad Battum pertinet, Cyrenæi nequaquã cum Theræis cõſentiunt. ſic enim narrant: Eſt in Creta oppidum Oaxus, in quo fuit Etearchus rex. hic amiſſa vxore, induxit filiæ nomine Phronimæ nouercã, quæ domum ingreſſa, vt erat, ita re ipſa ſe nouercam præſtitit, cum lædendo atque omne genus iniuriarum excogitando, tum ad extremum [c] impudicitiam impingendo: atque ita rem habere viro perſuaſit. Iſte ab vxore deceptus rem de filia nefariam commentus eſt. Erat in Oaxo negotiator quidam Theræus, nomine Themiſon: [d] hũc in familiaritatem acceptũ Etearchus adiurat vt quam rem oraretur, in ea ſe miniſtrum præberet. Vbi hominẽ iureiurando adegit, adductam ei tradidit filiam ſuam: iubens vt eam abductam in mare demergeret. Themiſon ancipiti animo inter nefas operis & hoſpitii perfidiam, ita ſibi faciendum putauit: accepta puella mare ingreſſus, quum in alto fuit, [e] vt iureiurando Etearchi ſatiſfaceret, reuinctam funibus puellã demiſit in pelagus: ea deinde retracta, Theram peruenit. Ibi Polymneſtus, vir inter Theræos ſpectatus, in cõcubinatum Phronimã accepit, ex qua interiecto tempore natus eſt ei filius, ſono vocis exili ac balbutienti, cui nomen impoſitum eſt Batto, vt Theræi & Cyrenæi aiũt: vt autem ego ſentio, aliud aliquod. ſed eum cognominatum Battum poſtquam in Libyam abiit, cum propter oraculum apud Delphos ſibi redditum, tum propter honorem quem aſſequutus eſt. Battũ enim Libyes regem appellant, & ob id reor [f] Pythiam lingua Libyca quam nouerat, quum oraculum reddidit, vocaſſe Battũ, quòd futurus rex eſſet in Libya. Hic, vbi in virilem adoleuit ætatem, Delphos adiit ob linguæ vitium. Cui conſulenti Pythia reſpondit,

Batte venis vocis cauſa: dux te iubet ire
Lanigeram in Libyen habitatum Phœbus Apollo.

[g] Ad hæc Battus ſic viciſſim inquit, O princeps, ego ad te veni gratia conſulendi de voce: tu de aliis mihi reſpõdes quæ nequeũt fieri, iubẽs migrare in Libyã. qua copia? [h] quáve manu? Hæc loquens non perſuaſit illi vt alia reſpõderet, ſed eadẽ quæ prius reſpondente Pythia, illinc digreſſus abiit in Theram. [i] Mox deinde quum & huic ipſi & cęteris Theræis malè contigeret, nec mali cauſa deprehenderetur, ob hæc mittunt Delphos ſciſcitatum. Quibus quum reſpondiſſet Pythia, melius cum ipſis actũ iri ſi Cyrenen in Libya conderent cum Batto, miſerunt Theræi Battum cum duabus biremibus. Iſti Libyam profecti (quãdoquidem non aliud habebant quod agerent) retrò ad Theram ſe receperunt. Sed eos Theræi arcentes acceſſu Teræ repellebant, ac rurſus reuerti iubebant. ita neceſſitate adacti, remenſo iterum mari, condiderunt oppidum in inſula Libyæ adiacenti, nomine vt prius dictum eſt, Platæa, quæ fertur Cyrenæorum vrbi, quę nunc eſt, par eſſe magnitudine. Hanc biennio incolentibus, quum nihilo melius ſecum ageretur, vno è ſuis relicto, cæteri Delphos nauigarunt ad oraculum conſulendum. Eò poſtquam venerunt, ſciſcitantibus quid ita ſecũ in Libyã profectis nihilo tamẽ melius ageretur, Pythia reſpondit his verbis,

Lanigeræ Libyes ſcis quam nec adieueris vrbem,
Me melius: tuum ego ingenium mirabor euntis.

His

a Deducẽte eos numine. Erat, &c.

b Inter omnes Græcos de quibus certò nobis compertum eſt.

c Impudicitiæ crimen impingẽdo. *Vel, Impudicitiam obiiciendo.*

d Hoſpitio exceptũ adigit iureiurando, ipſum operam ſuam ei præſtiturũ quamcũque ad rem illi opus ea eſſet.

e Defungi iuriſiurãdi religione volens, demiſſã in mare puellam funiculis alligatã, ſtatim extraxit, vt promiſſo ſatiſfaceret. *Ita Budæus hunc locum uertit.*

f Pythiam in ſuo vaticinio lingua Libyca eũ ita vocaſſe, quoniam eum Libyæ regẽ futurum nouerat.

g *Ante hæc uerba adde,* Perinde acſi lingua Græca oraculum reddens dixiſſet, O rex, vocis cauſa veniſti. *Ad uerbum, Ad uocem.*

h Qua potẽtia? *Vel, Quibus copijs?*

i Ab eo tempore autem quum *illa* tum in hunc ipſum tum in cæteros Theræos irã exerceret, hi calamitates ſuas ignorantes, *id eſt, calamitatũ ſuarũ cauſam,* Delphos miſerunt, *quò de malis illis ſciſcitarentur.*

His auditis, ii qui cum Batto erant, rursus redierunt. neque enim sinebat eos deus aliò migrare priusquam in Libyam cõcessissent. Reuersi ad insulam, recepto quem reliquerant, incoluerunt locum in Libya, regione insulæ, nomine Aziristũ, amœnissimis collibus vtrinque conclusum, & vtrinque flumine præterlabente. Hunc locum sex annis quum incoluissent, septimo deserendũ putauerũt, admonitu Libyũ, vt in meliorem transirent. Ita illinc eos Libyes vesperum versus & ad locorum speciosissimum abduxerunt, & quidem noctu, ne Græci interdiu facientes iter, diurnũ spatium metiendo animaduerterent. Est autem huic loco nomen Irasa. Eos, vbi ad fontem, qui Apollinis esse fertur, duxerunt, inquiunt, Viri Græci, hîc vobis incolere commodum est vbi cælum [a] vocaliter sonat. Sub Batto igitur, qui cõdidit [b] Zoam; & annos quadraginta regnauit, & sub eius filio Arcesilao, qui regnauit annos sexdecim, Cyrenæi habitauerunt tot omnino quot in coloniam initio missi fuerant. Sub tertio autem Batto, qui felix est appellatus, cunctos Græcos ad nauigandum in Libyam cum Cyrenæis habitatum induxit suo oraculo Pythia. Nam accersebant eos Cyrenæi ad agri partitionem. Induxit autem hæc verba respondens,

« Serior in Libyen quisquis peruenerit almam,
« Discernendi agri, mox hunc, affirmo, pigebit:

Quum ergo ingens multitudo Cyrenam se cõtulisset, finitimorum Libyum agros vastabãt, atq; inter se partiebãtur. At illi eorúmque rex nomine Adicran, agris exuti à Cyrenæis, missis in AEgyptum quibusdam, sese dediderunt Apriæ AEgyptiorum regi. Iste comparatum grandem AEgyptiorum exercitum misit aduersus Cyrenas. Cyrenæi, instructa apud Irasa locum & ad fontem Thestin acie, cum AEgyptiis conflixerunt, eósque superauerunt, vtpote inexpertos antea atque contemptores Græcorum: adeóque profligarunt vt pauci ex eis in AEgyptum redirent. Qua de re AEgyptii succensentes Apriæ, ab eo desciuerunt. Huius autem Batti filius extitit Arcesilaus, qui regnum adeptus, inter initia cum fratribus suis seditiones exercuit, donec illi relicto eo in alium Libyæ locum migrauerunt, vbi contracti vrbem hanc condiderunt quæ, vt tunc, Barce nunc appellatur. Et inter condendum Libyas [c] solicitabant ad deficiendum à Cyrenæis: Arcesilaus tam suis defectoribus quàm eorum receptoribus bellum intulit: quem reformidantes Libyes, fugam ad orientales Libyes intenderunt. Sed fugientibus Arcesilaus vsque institit insequendo, dum ad Leuconem Libyæ peruenirent, [d] & Libybus videretur opportunus ad inuadendum. Itaque congressi cum eo Libyes, adeò superauere Cyrenæos, vt ex illis septem millia ceciderint. Post hanc cladem, Arcesilaum ægrotantem epoto medicamento frater suus Aliarchus strangulauit: sed hunc dolo vxor Arcesilai interfecit, nomine Eryxo. Arcesilao successit in regno Battus, pedibus non valens, sed claudus. Cyrenæi ob acceptam calamitatem, Delphos miserunt per quosdam interrogatum, quam rationem ineuntes præclarissimè habitarent. His Pythia respondens, iussit ex Mantinea Arcadum adducerent moderatorem. Itaque petentibus Cyrenæis Mantinei dederunt quendam nomine Demonacem, virum inter populares probatissimum. Hic igitur vir Cyrenen profectus, vbi singula quæque edoctus est, in tres tribus distribuens illos, ita digessit vt vnam quidem partem faceret Theræorum atque confinium: alteram autem, Peloponnensium atque Cretensium: tertiam verò, cunctorum insulanorum. Qui etiam [e] huic Batto regi cum alia omnia quæ superiores reges obtinuerant contulit, tum verò peculiaria fana ac ceremonias in media ciuitate instituit. Quæ instituta sub hoc quidem Batto sincera permanserunt: verùm sub eius filio Arcesilao vehementer sunt perturbata, negante Arcesilao Batti illius claudi & Pheretimæ filio se laturum quæ Mantineus Demonax constituisset, ac reposcente honores suorum maiorum. Hinc seditione orta, eiectus profugit in Samum, mater eius in Salaminem Cypri. Obtinebat ea tempestate Salaminis imperium EVelthon, qui Delphis dedicauit thuribulum spectaculo dignum, quod in thesauro Corinthiorum situm est. Ad hunc profecta Pheretima precabatur vt se filiúmque Cyrenen eum exercitu reduceret. Ille omnia potius quàm exercitum huic dabat. Pheretima id quod dabatur accipiens, dicere bonum id quidem esse, sed melius facturum eum, si ei petenti daret exercitum. Quúmque identidem ad omnia quæ dabantur, hoc diceret, tandem misit ad eam EVelthon dono fusum aureum, atque colum penso circundatam. [f] dicentíque quæ consueuerat verba Pheretimæ, inquit talibus rebus donari fœminas, non exercitu. Arcesilaus interea Sami agens, vnumquenque solicitabat ad spem rei agrariæ: coactóque ingenti exercitu, missus est Delphos ad consulendum de reditu

a Cælum perforatum est.

b *Suspecta hîc sunt Græca exempl. quorum alia ζόης, alia ζώης habent.*

c Impulerunt ad defic.

d Et inuadendum esse eum Libyes censerent.

e Quum Batto regi peculiaria fana & ceremonias secreuisset, cætera omnia quæ antea regum erant, populo in commune dedit. Quæ instit.

f Eadem autẽ verba ad *hoc munus* dicẽti, *id est, inter accipiendũ hoc munus*, se talibus muneribus, non autem exercit. fœminas donare respondit.

in patriam. Cui Pythia ita reſpondit, Ad quatuor Battos, ac totidem Arceſilaos, octo hominum ætates dat vobis Apollo Cyrene regnare: vlterius vos conari dehortatur. Tibi verò ſuadet vt ingreſſus in domum tuam, quietem agas. Quòd ſi fornacem inueneris plenam amphorarum, ne eas excoquas, ſed ad auram emittas. Sin fornacem incenderis, ne committas vt circunfluam introeas: alioqui peribis tu pariter & taurus optimè opus faciens. Hæc Arceſilao Pythia reſpondit. Iſte ſumptis iis quos cõtraxerat è Samo, rediit Cyrenen: recuperatóque rerum ſtatu, immemor oraculi factus, vocatis ad dicendam cauſam iis qui contra ipſum in partibus fuerant, obiecit culpam fugæ ſuæ. At illorum alii exilio ſolum vertebant, alii ab eo comprehenſi, in Cyprum ad necem mittebantur: quos Cnidii ad ſuam terram appulſos liberauerunt, ad Therámque dimiſerunt. Quoſdam, qui in grandem quandam & priuatam Aglomachi turrim refugerant, circundata materia Arceſilaus igni cremauit. Hoc perpetrato, agnoſcens id eſſe oraculum quo Pythia non ſinebat eum inuentas in fornace amphoras excoquere, exceſſit vltrò ex vrbe Cyrene, extimeſcens necem oraculo prædictam,[a] & quòd Cyrenen exiſtimaret circũfluam. [b]Contulítque ſe ad regem Barcæorum nomine Alazerin, cuius filius in matrimonio habebat cognatam ſuam. Et quidam tum Barcæi, tum exules Cyrenæi quum in foro agentem animaduertiſſent, obtruncarunt, & inſuper eius ſocerum Alazerin. Ita Arceſilaus, ſiue volens ſiue inuitus oraculo non obſequutus, fatum ſuum impleuit. Mater eius Pheretima, dum filius ſuus mali ſui ſibi author Barcæ agit, ipſa interea honoribus filii Cyrene fungebatur, ac munera obibat cum alia, tum in ſenatu præſidendo. Vbi autem cognouit filium in vrbe Barca oppetiſſe mortem, fuga ſe proripuit in AEgyptum. nam Arceſilaus fuerat de Cambyſe Cyri bene meritus: quòd is extitiſſet qui Cyrenen Cambyſi tradiderat, ac tributum inſtituerat. Hæc in AEgyptum quum peruenisſet, ſupplex Aryãdi aſſedit: hortánſque eum ad ſe vlciſcendam, & prætendẽs titulum quòd ideo filius ſuus, quia cum Medis ſentiret, interemptus eſſet. Erat hic Aryandes AEgypti prætor à Cambyſe conſtitutus, qui aliquanto pòſt tempore, quum æmulari Darium vellet, ab eo eſt interfectus. Siquidem audiens atque animaduertens Dario cordi eſſe memoriam ſui relinquere opere quod à nullo alio regum factum eſſet, id ſibi imitandum putauit: donec mercedem accepit. Etenim Darius ex auro, quàm potuit purgatiſſimo, monetam percuſſit: Aryandes autem AEgypti prætor idẽ ex argento fecit, & nunc quoque extat puriſſimum argentum Aryandicum. Ea re comperta Darius inſimulatum quaſi rebellaret, morte affecit. Tunc autem Aryandes hic miſertus Pheretimæ, omnes ei copias AEgypti tradidit, pedeſtres ſimul & nauticas, præpoſito quidem pedeſtribus Amaſi viro Maraphio, nauticis autem Badre, qui genere Paſargades erat. Sed priuſquam copias mitteret, caduceatore Barcam miſſo percontabatur quiſnam percuſſor Arceſilai extitiſſet: Barcæi ſe omnes extitiſſe reſpondent: multa enim ſe ab illo mala eſſe perpeſſos. His auditis Aryandes ita exercitum vnà cum Pheretima mittit. Atque hic quidem [c]titulus inferendi belli extitit. Verùm (vt mea fert opinio) exercitus mittebatur ad Libyas ſubigendos. Libyum enim multæ ſunt & variæ nationes, quarum paucæ regi obtemperabant, pleræque Darium contemnebant. Colũt autem AEgyptum verſus (vt hinc incipiamus.) Libyum primi Adyrmachidæ, qui eiſdem fere quibus AEgyptii moribus vtuntur. Veſtem geſtant qualem & alii Libyes, vxores eorum in vtroque crure armillã æream. Eædem capitis comã alunt: quarũ quæque ſuos quos capit pedunculos[d] præmordet, atque ita abiicit. Hoc iſti ex omnibus Libybus ſoli facitant, ſoliq; virgines nupturas regi exhibẽt, & quæ illi placuerit, eã deuirginat. Pertingunt hi Adyrmachidæ ab AEgypto ad portũ vſque nomine [e]Plynum. His confines ſunt Gigamæ, locum qui occaſum ſpectat incolentes, Aphrodiſiade tenus inſula. In huius loci medio eſt inſula Platæa, vbi vrbem condidere Cyrenæi. Atque in cõtinente eſt portus Menelaius & Aziris, quam Cyrenæi incoluere. Et dehinc Silphium incipit, ab inſula Platæa pertingens vſque ad fauces Syrtis. Apud hos iidem pene ritus qui apud alios ſunt. Gigamas ab occaſu contingunt Aſbyſtæ, qui ſupra Cyrenen incolentes non pertingunt ad mare. nam maritima Cyrenæi incolunt. Iidem non poſtremi ſed præcipui Libyum ſunt qui quadrigis vehantur, ſtudioſi in Cyrenæorum moribus maxima ex parte imitandis. Horum ſunt occaſum verſus confines AVſchiſæ, qui ſupra Barcam incolentes ad mare pertingũt ad EVeſperidas. Circa mediam AVſchiſarum plagam habitant Cabales, exigua natio, ad mare pertingentes, ad Tauchiram oppidum agri Barcæi, eiſdem quibus ii qui ſupra Cyrenen ſunt, moribus vtentes. AVſchiſarum quod ad occaſum vergit, con-

a Et quòd exiſtimaret circunfluam eſſe Cyrenen. Id eſt, appellatione circunfluæ Cyrenen ſignificatam fuiſſe.

b Vxor autem ei erat genere propinqua, Barcæorum regis filia, qui Alazer vocabatur: ad hunc ſe contulit. At quidam Bar.

c Prætextus.

d Viciſſim mordet.

e Sic in uet. cod. Gr. πλυνὸς legitur, non πλόθος.

tingunt Naſamones, grandis natio, qui ſub æſtatem relictis ad mare pecoribus, conſcendunt ad locum AEgilen, decerpturi palmulas. nam palmæ illic & permultæ ſunt, & ſpatioſæ, & fructiferæ omnes ex quibus vbi palmulas præmaturas decerpſerunt, ad ſolem ſiccantes maturefaciunt, deinde lacte maceratas ſorbillant. Vxores plures ſinguli è conſuetudine habent, & cum eis in propatulo coeunt, eodē pe nè quo Maſſagetæ modo, prius ſcipione prætento. Naſamonibus mos eſt, quū quis primùm ducit vxorem, prima nocte vt ſponſa ſingulos conuiuas obeat concubitus gratia, & vt quiſque cum ea concubuit, donum det illi quod ſecum habet domo allatum. Iurciurando ac diuinatione tali vtuntur: Per eos viros qui iuſtiſſimi atque optimi apud illos fuiſſe dicuntur, iurant, illorum ſepulchra tangentes. Diuinant ad ſuorum accedentes monumenta, & illis, vbi preces peregerunt, indormiunt: vbi quodcunque per quietem inſomnium viderunt, eo vtuntur. Fidei dandæ conſuetudo hæc eſt: De manu alterius vterque ſumpto inuicem poculo bibit. quòd ſi nihil humoris habuerint, ſumptum è terra cinerem lingunt. Naſamonibus confines ſunt Pſylli, qui hunc in modum interciderunt: Auſter eis omnia receptacula aquarum aretecerat: erat autem omnis eorum regio quæ intra Syrtin eſt, aquarum inops. Ob id iſti publico colloquio atque conſilio expeditionem fecere aduerſus auſtrum. (quæ Libyes memorant refero) hos, quum ad arenas veniſſent, auſter ſpirans illic obruit. Pſyllis extinctis, eorum terram Naſamones obtinent. Super hos auſtrum verſus, in loco feris frequenti, Garamantes habitant, qui omnium hominum commercium aſpectúmque refugiunt, nihil bellicæ armaturæ habentes, ac ne defendere quidem ſeſe audentes. hi ſupra Naſamones incolunt. Circa maritima verò, occaſum verſus, confines ſunt Macæ, qui ſummum capitis verticem radūt, in medio capillos creſcere ſinentes, hinc atque hinc in orbem tondētes. In bellum pelles ſubterraneorum ſtruthionum ferunt pro tegumento. Per eos flumen Cinyps è colle qui vocatur Gratiarum fluens, in mare influit. Hic collis Gratiarum nemoribus frequēs eſt, quum cætera cuius memini Libya ſit arboribus nuda. ducētorum ab eo ad mare ſtadiorū eſt intercapedo. Horū Macarum finitimi ſunt Gindanes, quorum vxores ferunt fimbrias pelliceas ſingulæ multas, ob hoc (vt memoratur) quòd vt à quoque viro venerem paſſa eſt, fimbriam nodat, & vt quæque plurimas habet, ita præclariſſima cenſetur, tanquam à pluribus viris adamata. Horū Gindanorum oram in mare porrectam incolunt Lotophagi, qui è ſolo loti fructu victitant: qui fructus eſt inſtar fructus lentiſci, ſuauitate aſſimilis fructui palmarum. Ex hoc fructu Lotophagi vinum conficiunt. Lotophagis ſecūdum mare vicini ſunt Machlyes, loto & ipſi veſcentes, ſed minus quàm ſuperiores. Pertingunt autem vſq; ad ingentem amnem nomine Tritonem, qui in grādem paludem Tritonidem influit, in qua eſt inſula quæ dicitur Phla: [a] Hanc inſulam aiunt dici à Lacedæmoniis habitari debere. Aiunt autem & hæc: Iaſonem, poſteaquam ſub Pelio Argo exædificauit, impoſitis in ea [b] cum aliis ſolennibus hoſtiis, tum verò tripode æreo, circuiſſe Peloponeſum, animo Delphos eundi, eúmque, quum tenēret curſum circa Maleam, abreptum à vento aquilone, & abductum in Libyam, & priuſquam tellurem cerneret, in [c] aſpretis paludis Tritonidis aſtitiſſe: eique hæſitanti de egreſſu apparuiſſe Tritonem, ac iuſſiſſe dari ſibi tripodem, quòd diceret oſtenſurum ſe illis exitum, atque incolumes remiſſurum. Aſſentiente Iaſone, ita demum Tritonem oſtendiſſe qua ratione è breuibus enauigarent, & tripodem in ſuo templo poſuiſſe, in eóque tripode oraculum reddidiſſe, & iis qui cum Iaſone erant, omnem rationem indicaſſe. Fore enim vt quum quis tripodem accepiſſet [d] ex omnibus qui in Argo nauigarent, neceſſariò centum Græcæ ciuitates accolerent paludem Tritonidem. Hæc quum audiſſent Libyes qui montem Gratiarum colunt, tripodem occultaſſe. Iuxta hos Machlyes, habitāt AVſes: & circum paludem Tritonidem vtrique habitāt, ita vt medio Tritone dirimantur. Quorum Machlyes quidem occiput crinitum geſtant, AVſes verò ſinciput. Horum virgines, anniuerſario Mineruæ feſto, in honorem ipſius deæ inter ſe bifariam diuiſæ, præliantur lapidibus fuſtibúſque, dicentes ſe [e] morem patrium ſeruare ei quam Mineruam nominauimus: & quæ virgines è vulneribus decedunt, eas falſas virgines appellant. Sed priuſquam à pugnando deſiſtant, hoc faciunt: Quæ virgo in pugnam optimam operam nauauit, eam ſemper communi conſenſu cæteræ virgines exornant cum cætera armatura Græca, tum criſta Corinthia, & currui impoſitam circa paludem circumferunt. Quibus autem rebus ornarentur olim hæ virgines antequā accolerent Græci, non habeo dicere. arbitror autem ornari ſuetas armis AEgyptiis. nam ab AEgypto

a Aiūt autē editū eſſe Lacedæmoniis oraculum de deducenda in hanc inſulam colonia.

b Cum reliqua hecatombe, tum &c.

c *Statim pòſt eandem uocem uertit* Breuia, *Lego autem* βεαχέα *&* βεαχέων *cum uet. cod.*

d *Ex poſterū eorūm qui, &c. Fortaſſe* Valla *ſcripſerat ex uetuſtis.*

e Ritus patrios ei peragere.

affirmarim & ſcutum & galeam Græcis eſſe tradita. Aiunt autem Mineruam Neptuni eſſe filiam ac paludis Tritonidis, eámque [a] neſcio quid à patre reprehenſam donaſſe ſeipſam Ioui, & Iouem ſibi illam aſciuiſſe filiam. Hæc illi aiunt. Iidem promiſcuè cum mulieribus, non vnà habitantes, ſed pecudum more concumbũt. Vbi apud mulierem puer robuſtus eſt factus, apud quem viru habitare ſuſtinet, (nã tertio quoque menſe viri conueniũt) eius filius cenſetur. Iſti quidem maritimi Libyum Nomadum dicti ſunt. Supra hos autem ad partem mediterraneam Libya eſt theriodes dicta, *id eſt feris abundans*. Supra hãc therioden ſupercilium ſoli fabuloſum eſt, porrectum à Thebis AEgyptiis ad columnas Herculis. In hoc ſupercilio ferme decẽ dierum itinere [b] ſunt grumi grandes ſalis iuctũdi in collibus, & ſingulorum collium vertices è medio ſale eiaculantur aquam dulcem pariter & gelidam. Circa quam homines habitant vltimi, ſolitudinem verſus, & ſupra *plagam* therioden *dictam*, à Thebis itinere dierum decem, primi Ammonii, habentes templum ad Thebani Iouis effigiem. etenim Thebis (quemadmodum à me memoratum eſt) aſpectu arietino Iouis ſimulachrum eſt. Apud hos eſt alia quoque aqua fontana, quæ ſub matutinum quidem tepet, ſub horam autem qua forum frequentiſſimum eſt, frigeſcit: ſub meridiẽ multo frigidior eſt, eáque hora hortos irrigant. Declinato iam die remittitur frigus, donec ſol occidit: tunc tepeſcit, magis ac magis caleſcens, ad mediã vſque noctem; quo tempore feruens exæſtuat: præterita nocte media, ad auroram vſque refrigeſcit. cognominatur autem fons iſte, ſolis. Poſt Ammonios autẽ per ſupercilium ſabuli, decem rurſus dierum itinere eſt collis ſalis, & aqua illi Ammoniæ par, hominibus circumhabitantibus, cui loco nomen eſt AEgila, ad quem locum Naſamones veniunt palmulas decerptum. Rurſus decem dierum ſpatio ab AEgilæis alius [c] collis eſt ſalis, & aqua, & palmularum fructiferarum magna vis, quemadmodum apud alios: incolẽtibus illic hominibus quibus nomen eſt Garamãtibus, natione ſanè magna, qui inducta ſuper ſalem humo, ita ſerunt. Ab his ad Lotophagos breuiſſimum iter. A quibus triginta dierum ſpatium eſt ad eos apud quos gignuntur boues præpoſterè paſcentes. Ideo autem præpoſterè paſcuntur quòd cornua inflexa anterius habent, & ob id ceſſim eunte paſcuntur. nam offenſantibus in terra cornibus, progrediendo paſci nequeunt: alioqui nihil differentes à cæteris bobus, præter craſſitudinem pellis atque duritiam. Garamantes hi Troglodytas AEthiopes quadrigis venantur. nam Troglodytæ AEthiopes, omnium quos fando cognouimus, pernicisſimis pedibus ſunt, ſerpentibus, lacertíſque & aliis id genus reptilibus veſcentes, lingua nulli alteri ſimili vtentes, ſed veſpertilionũ more ſtridentes. A Garamantibus decem quoque dierum itinere alius collis eſt ſalis, & aquam accolentibus hominibus quibus nomen eſt Atlantibus, ſolis omnium hominum, quos ipſi nouimus, innominatis. [d] nam ſales quidem apud eos vocãtur Atlantes, ſingulis autem eorum nullum nomen imponitur. Hi ſolem tranſcendentem execrãtur, eíque præterea omnia conuicia ingerunt, quòd torridus & ipſos & regionem perdat. Poſt totidem dierum iter alius tumulus ſalis eſt, cum aqua, & hominibus accolentibus. Cui confinis eſt mons nomine Atlas, anguſtus, & vndique teres: & (vt fertur) adeo celſus vt eius cacumen nequeat cerni, quòd à nubibus nunquam relinquatur, neque hyeme neque æſtate: quem eſſe columnam cæli indigenæ aiunt. Ab hoc mõte cognominantur hi homines. nam Atlantes vocãtur. dicunturque nec vlla animãte veſci, nec vlla ſomnia cernere. Ad hos vſque Atlantes poſſum recenſere nomina eorum qui in ſupercilio *Libyæ* habitant, poſt hos non amplius. Porrigitur autem id ſupercilium ad columnas vſque Herculeas, atque vlterius. Intra quod eſt ſalis metallum, *id eſt* [e] *effoſſio*, decem dierum itinere, & homines incolentes, qui domicilia ſua faciunt ex [f] micis ſalis. iſti enim iam tractus Libyæ vacant imbribus. nam ſi plueret illic, non poſſent manere parietes [g] ſalis. Supra autem hoc ſupercilium, auſtrum verſus ac mediterranea Libyæ, deſerta iam plaga eſt, & ſine aqua feríſque, ſine pluuia ac lignis, omni prorſus humore vacãs. Ita ab AEgypto ad Tritonidẽ paludẽ, [h] paſtoritii Libyes ſunt, carne victitantes ac lacte, nihil vaccinum guſtantes, quia nec AEgyptii guſtãt ſuem, nec alentes quidem vaccam. Sed nec Cyrenææ fœminæ [i] ferire ſibi fas putant, ob Iſidem quæ eſt in AEgypto, cui etiam ieiunia & dies feſtos ſtudioſè agunt. At mulieres Barcææ non modò guſtu vaccinæ carnis, ſed etiam ſuillæ abſtinent. Atque hæc quidem ita habent. Ad occaſum verò Tritonidis paludis iam nõ ſunt [k] paſcuales Libyes, neque eiſdẽ moribus vtentes, neque idem circa infantes quod paſcuales ſolent, factitantes. Nã Libyum qui paſtorales ſunt plerique hoc faciũt, an omnes, non queo pro certo dicere. Vbi filii ipſorum quadrimi effecti ſunt, venas verticis illorum

a Neſcio quid de patre conqueſtam.

b Sunt fruſta ſalis veluti grumi magni in tumulis: & in ſingulorum tumulorũ verticibus è medio ſale aqua frigida & dulcis erumpit.

c Agger. *Paulo pòſt ipſe tumulum uertit.*

d Nã omnibus quidem ſimul nomẽ eſt Atlantes. *Id eſt, cõmunẽ quidem uniuerſæ genti nomen eſt Atl.*

e Fodina.

f Grumis.

g *Poſt* Salis, *adde*, Ibi autem & altus & purpureus ſal effoditur.

h Nomades Libyes ſunt, qui carne & lacte veſcũtur, ſed ab eſu vaccarũ abſtinẽt ſicut & AEgyptii, ſuéſque non alunt.

i *Suſpecta eſt hic uox Græca.*

k Nomades Libyes.

lana ſuccida inurunt, nonnulli venas temporum: eam videlicet ob cauſam ne vllo vnquam tempore phlegma, *id eſt pituita*, defluens è capite, officiat. eáque de re ſe aiunt eſſe optima valetudine. Et ſunt re vera Libyes inter omnes quos nos nouimus homines ſaluberrimo corpore: incertum mihi an ob hanc cauſam, certè optima valetudine ſunt. Quòd ſi pueris inurendis ſpaſmus exiſtat, inuẽta eſt ab eis medicina. vrina enim hirci aſperſa eos liberant. Ea autem refero quæ ipſi Libyes narrant. Porro ſacrificia apud [a] paſtoritios Libyes talia ſunt: Vbi pro primitiis aurem pecudis præciderũt, eam ſupra domũ abiiciunt: hoc acto, ceruicem eius auertũt. Solis autem omniũ deorum immolant Soli & Lunæ. & his quidem vniuerſi Libyes ſacrificant: at qui circa Tritonidem paludem incolunt, etiam Mineruæ Tritonique ac Neptuno: ſed Mineruæ præcipuè. A quibus Libybus Græci veſtẽ & ægidas ſimulachrorũ Mineruæ mutuati ſunt, præterquam quòd ægides apud Libyes, & pendẽtes ex eis fimbriæ non ſunt ſerpentes, ſed è loris factæ: cætera verò omnia ad idem exemplar efficta ſunt: nomine quoque ipſo teſtificante veniſſe ex Libya [b] Palladiorũ ſtolam. Quippe Libyſſæ mulieres ſuper veſtem amiciũtur nudis ægeis, *id eſt caprinis pellibus non villoſis*, fimbriatis, ac rubrica delibutis, à quibus ægeis, *id eſt caprinis pellibus*, ægidas denominauere Græci. Quinetiam hinc primùm mihi videtur eiulatus in tẽplis extitiſſe, quòd eo Libyſſæ mulieres vehementer vtuntur ac bellé. Et à Libybus quadriiugos equos iungere Græci didicere. Sepeliunt autem paſtorales Libyes defunctos vt Græci, præter Naſamones, qui illos ſedentes ſepeliunt, obſeruantes vt dum quis cœpit agere animam, eum ſedentem conſtituant, ne ſupinus expiret. Domicilia eorum ſunt virgultis compacta, ſuſpenſis circa lentiſcos, & ea quoquouerſus verſatilia. Et iſti quidem talibus vtuntur moribus. Contingunt autem hos ab [c] orientali parte Tritonis fluminis ii Auſes qui ſunt aratores: [d] qui verò Libyes domos poſſidere conſueuerunt, iis nomen impoſitum eſt Maxyes, qui dextram capitis partem comãtam geſtant, ſiniſtram radunt, corpus minio tingunt, aſſerentes ſe à Troianis eſſe oriundos. Regio autem hæc & reliqua ad occidentem vergens, multo frequentior eſt feris ſyluiſque quàm regio paſtoralium. Nam quæ ad auroram reſpicit, quam paſtorales incolunt, Tritone flumine tenus & depreſſa eſt & arenoſa: hinc deinceps quæ aratorum eſt, veſperam ſpectans, montana valde eſt ac nemoroſa, feriſque frequens. Siquidem apud hos & ſerpentes ſunt ſupra modum grandes ac leones, elephantes quoque & vrſi, & aſpides, & aſini cornibus prædicti. Et cynocephali, *id eſt capita canina habentes*, & acephali, *id eſt non habentes capita*, qui in pectoribus oculos habent, vt Libyes: memorant necnõ viri fœminæque agreſtes, & aliæ permultæ ferę haud ementitæ. Quorum nihil apud paſtorales eſt, ſed alia, veluti pygargi, & capreæ, & bubali, & aſini, non illi quidem cornua habentes, ſed alii impoti: nunquam enim bibunt. & oryes, [f] quibus vlnales palmæ pro cornibus fiunt. (huius feræ magnitudo eſt ad æquiparationem bouis) & baſſaria, & hyænæ, & hyſtriches, & arietes agreſtes, & dictyes, & thoes, *id eſt ex hyæna & lupo geniti*, & pantheræ, & boryes, & crocodili tricubitali ad ſummum magnitudine, terreſtres, lacertis aſſimiles, & ſtruthi ſubterranei, & ſerpentes puſilli cum ſingulis cornibus. Hæ ſunt illic feræ, & item cæteræ quæ alibi, præter ceruum & aprum. ceruus enim & aper prorſus in Libya nullus eſt. Sunt ibidem quoque tria murium genera, quorum alii bipedes vocantur, alii zegeries Libyca lingua (quod in Græca pollet idem quod Κουνοί, *id eſt colles*: alii, echines. Sunt præterea muſtelæ quæ in ſilphio naſcuntur, [g] murænis ſimillimæ. Tot habet feras Libyum paſtoralium regio, quantum nos maximè ſcrutando longiſſimè inueſtigare potuimus. Maxyum autem Libyum confines ſunt [h] Zabeces, vbi fœminæ aurigãtur currus in bellum. His finitimi ſunt Zygantes, vbi magnam vim mellis apes conficiunt, ſed multo plus opifices viri facere dicũtur. omnes autem minio inficiuntur, ac ſimiis veſcuntur, quarum affatim gignitur iis qui in montibus degunt. Iuxta hos aiunt Carthaginenſes ſitam eſſe inſulam nomine Cyranin, ducẽtorum ſtadiorũ longitudine, arctam latitudine, in quam tranſiri è continente poteſt, oleis refertam ac vitibus. Et in ea eſſe lacuum vnde virgines indigenarum pennis volucrum pice illitis ramenta auri referunt è limo. Hæc an vera ſint haud equidem ſcio, ſed quæ narrãtur ſcribo. [i] Fuerit autem totum, vt ipſe ego in Zacyntho vidi picem è lacu referri. Sunt eo loci complures lacus, quorum qui maximus, ſeptuaginta quoquouerſus pedum eſt, altitudinis duũm paſſuum. in hunc *virgines* contum, cuius in ſummitate myrtus alligata eſt, demittunt, deinde referunt myrto picem, odorem quidem aſphalti habentem, ſed cætera præſtantiorem pice Pieria: eámque in ſcrobem quam iuxta lacum foderunt, effundunt, & vbi multum

a Nomades. *Sic & in ſequent. pro paſtorales.*

b *Id eſt ἐκ τῶν λαχόντων Mineruæ. dicit enim Herodot.* παλλάδιον *quod dixerat* τῆσι ἀγαλματων τῆς Ἀθωίης.

c Occidentali.

d *Lectionem ſequutus uidetur diuerſam ab ea quæ eſt in uulg. edit.*

e *In uulg. Græc. edit. Cynocephalorum tantùm fit mentio, ſed quidam uet. codices pro* κυνοκέφαλοι *habent* ἀκέφαλοι, *hoc modo,* ἐὲ οἱ ἀκέφαλοι οἱ ἐν τῆσι στήθεσι, *&c.*

f Ad quarum cornua Phœnices cubitos *menſuras* faciunt. *Id eſt, Phœnices ſuas menſuras dictas cubitos illarum cornibus magnitudine faciunt pares. Fortaſſe tamen & alius ſit ſenſus.*

g Tarteſſiacis ſimiles.

h Zaveces.

i Fieri autem poſſit vt id omnino ita ſe habeat, quum ipſe viderim, &c.

illius aggeſſerunt, ita è ſcrobe in amphoras tranſfundunt. Quicquid autem in lacum decidit, id ſub terram means [a] redditur in mari, quod à lacu quatuor ſtadiis abeſt. Ita quæ de inſula adiacenti Libyæ dicuntur, conſentanea ſunt veritati. Aiunt præterea Carthaginenſes, locum eſſe Libyæ extra columnas Herculis habitatum hominibus: eò quoties ipſi appliuere ſe, merces è nauibus exponere, eáſque in crepidine terræ deinceps collocare: tum conſcenſis nauibus fumum excitare: fumo autem conſpecto, indigenas ad mare contendere: dehinc auro pro mercibus depoſito, [b] rurſus illinc abſcedere, ſed non extra conſpectum: tum ſe illinc è nauibus egreſſos *pretium* conſiderare, & ſi dignum mercibus [c] videatur, eo ſumpto abire: ſinminus, conſcenſis iterum nauibus conſidere. illos verò accedentes, plus auri ad id quod depoſuerunt addere, donec [d] perſuadeant. Neutros autem alteris iniuriam inferre: [e] neque aut ſe contingere merces priuſquam ipſi ſumpſerint aurum. Atque hi ſunt Libyum quos nominare poſſum: quorum plerique neque tunc de rege Medorum curabant quicquam, neque nunc curant. De qua regione eatenus queo dicere, à quatuor eam nationibus (quantum nos ſcimus) & non à pluribus incoli: quarum duæ ſunt indigenæ, totidem nõ indigenæ. Indigenæ quidem, Libyes atque AEthiopes, quorum alteri ad aquilonem Libyæ, alteri ad auſtrum incolunt: aduenæ verò, Phœnices & Græci. Neque verò videtur mihi bonitas Libyeæ terræ cum bonitate Aſiæ atque Europæ comparanda, præter vnam Cinypem, quæ tellus fluuio cognominis eſt. Hæc autem optimæ cuique telluri par eſt prouentu fructus cerealis [f] omnino cæteræ Libyæ. Eſt enim pulla & vda fontibus, ac ſecura ſiccitatis aeris: ac ne imbre quidem, qui ſit vehementior, læditur. nam in eo tractu Libyæ pluit. Ex prouentibus autem fructuum terræ, totidem menſuræ illic quot è Babylonica tellure percipiuntur. Bonum ſolum & illud eſt quod EVeſperitæ colunt. nam quoties id eximiè ſeipſum vbertate ſuperat, centuplum reddit: at illud Cinypum, circiter trecenta. Porro Cyrenaica regio quæ huius Libyæ editiſſima eſt, quam paſtorales incolunt, tres in ſe [g] plagas continet admiratione dignas. Primam, quæ maritima eſt, quòd in ea iam fructus maturi metuntur vindemiantúrque: his compoſitis, in plaga quæ ſupra maritimam eſt, medios fructus legunt, quos bunos appellãt: dum hi fructus adornantur, ii qui ſunt in editiſſima plaga, coquuntur atque matureſcũt. Itaque dum primi fructus bibuntur atque eduntur, vltimi aduentant. Atque hunc in modum ad octo menſes perceptio fructuum Cyrenæos occupat. Hæc hactenus de his dicta ſint. Perſæ autem ad vlciſcendam Pheretimã ab Aryande miſſi ex AEgypto Barcen peruenerunt, oppidum obſederunt, miſſis illico qui denuntiarent dedi authores necis Arceſilai. [h] Eos oppidani, vt qui cædis omnes participes eſſent, in colloquium non admiſerunt. Ita octo menſes Barcen quum obſediſſent Perſæ, nono menſe cuniculos ſuffoderunt ad murum ferentes, & valida tormenta admouerunt. ſed cuniculos quidem faber quidam ærarius deprehendit æreo ſcuto, hunc in modum: Circumferens illud intra murum, admouebat pauimento vrbis: quod vbicunque admouebatur alibi, illinc è ſolo nihil ſoni reddebatur: ad locum autem qui ſuffodiebatur, æs clypei reſonabat. vbi è diuerſo fodientes Barcæi, Perſas ſuffoſſores interemerunt. Tormenta autem Barcæi ipſi repulſabant. Verùm quum multum temporis contriuiſſent, & multi vtrinque caderent, nec pauciores ex Perſis, Amaſis dux peditatus talem rem commentus eſt: Animaduertens Barcæos vi non poſſe ſuperari, ſed dolo, latam foſſam per noctem depreſſit, eique fragilia ſuperſtrauit ligna, & ſuper ea humum induxit, reddens ſolum cætero æquabile. ſimulatque illuxit, Barcæos in colloquium euocat. Illi libenter obtemperauere, quòd eis cordi erat ad pactionem deuenire. Pactionem autem in hanc formulam inierunt, ferientes fœdus ſuper illam occultam foſſam: vt quoad humus ea ita ſe haberet, tandiu fœdus in ea regione ratum foret, Barcæis quod æquum foret ſe penſuros regi, & Perſis, ſe nihil rerum nouarum aduerſus Barcæos eſſe molituros promittentibus. Barcæi dehinc fœderibus freti, & ipſi ex vrbe prodibant, & ex hoſtibus cuicunque libebat intrandi vrbem faciebant poteſtatem, patefactis omnibus portis. At Perſæ reſciſſo põte occulto in vrbem proruperunt: ideo autem pontem quem fecerant reſciderunt, vt fœdus ſoluerent quod cum Barcæis percuſſerant, tandiu ratum fore fœdus quandiu maneret terra vt tunc manebat. refracto enim ponte, non manere fœdus in ea regione amplius. Pheretima traditos ſibi à Perſis Barcæos qui faciendæ cædis principes fuerant, ſudibus ſuffixit per ambitum murorum. Fœminarum quoque deciſas mamillas circa muros appendit. Cæteros Barcæos Perſis vt diriperent imperauit, præter Battiadas, & qui cædis affines non extuterant. His

a Conſpicitur. *Vel, appareat.*

b Procul à mercibus retrocedere. *Hic autem interpres aliter legiſſe videtur. ſed hanc lectionem τὰ ἔξω χωρίων ἀπὸ τῶν φορτίων ſequentia confirmant.*

c Videatur aurum.

d Faciant illos acquieſcere. *Gal. Juſques à ce qu'ils les rendent contens.*

e Neque enim illos aurum attingere priuſquam mercium pretio id æquauerint; *id eſt priuſquam tam multum exhibuerint quantum mercium pretio reſpõdeat,* neque illos merces attingere, *uel contingere* priuſquam, &c.

f Nec quicquam omnino ſimilis eſt reliquæ Libyæ.

g *Sunt qui in Græco cõ textu pro χώρας legendũ cenſeant ὥρας. quam lectionem ſequendo, aliter fuerit interpretandus hic locus.*

h Eorum oppidani, vt qui &c. orationem nõ admiſerunt. *id eſt, eorum petitionẽ nõ acquieuerunt, uel, aſſenſi non ſunt.*

vrbem permiſit:reliquis in ſeruitutem abreptis Perſæ redierũt.qui quum ad vrbem Cyrenen rediſſent,Cyrenæi eos,oraculi cuiuſdam ſeruandi gratia,per vrbem deduxerunt.ſed inter tranſeundum præfectus naualis exercitus Bares illis præcepit vt vrbem diriperent:recuſante Amaſi peditũ duce. ſe enim aduerſus vnam Barcen Græcam ciuitatem eſſe miſſos. Verùm poſtquam tranſierunt, & ad ripam Lycæi Iouis ſubſederunt,pœnitentia eos ſubiit quòd Cyrenen nõ occupaſſent: eámque iterum adoriri conati ſunt,Cyrenæis non permittentibus . Et licet nemo contrà ferret arma, tamen inceſſit eis metus:illíncque curſu ſe proripientes, ſexaginta circiter ſtadia confederunt. vbi ſtatiua habentibus, ab Aryande nuntius aduenit ad eos reuocãdos.Quum igitur à Cyrenæis commeatum ſibi præberi precati eſſent & eum accepiſſent,in AEgyptum reuertebantur.Quos deinde Libyes excipientes,veſtitus atque vtenſilium gratia, vt quiſque relinquebatur trahebatúrque, interficiebant, donec in AEgyptum peruentum eſt. Hic Perſarum exercitus in Libyam longiſſimè ad EVeſperidas proceſſit. Quos autem Barcæorum cepere, [a] quóſque ex AEgypto eiecere ad regem,iis Darius rex ad incolendum dedit vicum Bactrianæ regionis,(cui vico nomen impoſuere Barcæ) ad meã vſque memoriam etiã incolis frequentem. Verùm ne ipſa quidem Pheretima [b] probè vita exceſſit.nã poſteaquã vlta Barcæos celerrimè in AEgyptum rediit,malè periit.[c]vt enim exiſtunt acres admodum & inuidioſæ vltiones deorum in homines, viuens vermibus computruit. Talis ac tanta Pheretimæ Batti filiæ in Barcæos vindicta extitit.

a Hos ex Ægypto ad regem tranſportarũt: rex autem Darius iis ad incol. *Legendo* αἰαπαλ,αις pro αἰαςάπις.

b Feliciter vitam finiuit. quumprimum enim vlta Barc. in Ægypt. rediit, miſerè periit.

c Vt enim diis odioſæ ſunt nimium acres hominum vltiones. *Perinde acſi dicat, deos illa tam miſerabilem vitæ exitum immiſiſſe,odio proſequentes eam quæ uſa fuerat in vltione ſumẽda crudelitatem,ut & alias adeò atroces vltiones odio proſequi ſolent. Valla autem ſenſum inuertit.*

HERODOTI HALICARNASSEI hiſtoriarum liber quintus, qui inſcribitur Terpſichore.

AT Perſæ qui in Europa ſub Megabyzo relicti à Dario erant, primos ex Helleſpõtiis Perinthios Dario ſubeſſe recuſantes,ſubegerũt,antea quoq; à Pæonibus malè affectos.Siquidem Pæones qui ſunt à Strymone, admoniti diuino reſponſo vt bellũ Perinthiis inferrẽt:& ſi quidem à Perinthiis ex aduerſo conſidentibus prouocarentur, nominatim cõpellantibus,eos inuaderẽt: ſinminus, ab inuadendo abſtinerẽt:ita fecerunt. Enimuero cõſidentibus Perinthiis eregione Pæonũ in ſuburbanis,ibi ſingulare certamen triplex ex prouocatione cõmiſſum eſt, viri cum viro,equi cum equo, canis cũ cane. Et quũ victores duobus certaminibus Perinthii præ gaudio carmen Pæana cãtarent, tunc Pæones hoc ipſum eſſe reſpõſum dei coniectantes,inter ſe dixere,Nunc oraculũ dei perfectũ eſt, nunc noſtrum eſt opus. Atq; ita in Perinthios canentes impetũ fecere,egregiéq; vincentes ex illis paucos reliquere. [d]Quæ quõdam à Pæonibus geſta fuerant,hunc in modũ geſta ſunt. Tũc autẽ Perinthii pro libertate ſtrenuè pugnãtes,tamen multitudine à Megabyzo ſuperati ſunt. Perintho capta, Megabyzus per Thraciã arma circumferens,omnes eius vrbes atque omnes nationes pacatas regi reddebat. Hoc enim illi à Dario fuerat imperatũ, vt omnem Thraciam ſubigeret. Gens Thracũ,ſecundum Indos,omnium maxima eſt:quæ ſi aut vnius imperio regeretur,aut idẽ ſentiret,vt mea fert opinio, inexpugnabilis foret,& omniũ gentium multo validiſſima : ſed quia id nimis arduũ illis eſt, & nulla ratione cõtingere poteſt,ideo imbecilles ſunt . Habent autẽ multa nomina ſingularũ regionum ſinguli. Moribus tamen ac opinionibus conſimilibus imbuti ſunt, præter Getas & Trauſos,[e]& qui ſupra Creſtonæos incolũt.Ex quibus quæ à Getis fiant qui [f]ſe pro immortalibus gerunt,à me cõmemoratũ eſt. Trauſi verò in cæteris quidem omnibus idem quod Thraces, verùm circa natalia ſuorũ atq; obitus hoc factitant: Edito puero , propinqui eum circũſidẽtes cum ploratione proſequũtur,ob ea mala quæ neceſſe eſt illi,quòd vitã ingreſſus ſit,perpeti:humanas omnes calamitates recẽ ſentes.Hominem autẽ fato functum,per luſum atq; lætitiã terræ demandant, referentes quot malis liberatus in omni ſit felicitate.At qui ſupra Creſtonæos incolunt, iſta agunt:Singuli plures vxores habẽt:quorum vbi quis deceſſit,diſceptatio magna fit inter vxores,acri amicorũ circa hanc rem ſtudio,quænam dilecta fuerit à marito præcipuẽ.Quæ talis iudicata eſt & hunc honorẽ adepta,ea à viris ac mulieribus ex-

d Quæ quondam à Pæonibus acciderãt *Perinthiis*, ita ſe habuerant. *Vel*, Talem quidam olim cladem *Perinthii* à Pæonibus acceperant.Tunc tamen pro libertate ſtren.

e *Vel*,Et Creſtonæos qui ſuperiorẽ regionẽ incolũt.*ſic & paulo pòſt.*

f *De his uide lib. præcedente locum Herodoti, ſimúlque annotationem in eum.*

ornata, ad tumulũ à ſuo propinquiſſimo mactatur, vnáq; cum viro humatur, cæteris vxoribus id ſibi pro ingenti calamitate ducẽtibus. nã id eis ſummo dedecori datur. Reliquis Thracibus hic mos eſt: Liberos in mercato venundant, Virgines autẽ non aſſeruãt, ſed quibus libuerit cum viris concũbere ſinunt. at vxores aſſeruãt vehementer, cáſque magno ære à parentibus coemunt. Punctas [a] notis eſſe frõtes, nobile iudicatur: non eſſe notatas punctis, ignobile. Otioſum eſſe, pro honeſtiſſimo habetur: agricolatorẽ verò, pro contẽptiſſimo. E bello atq; rapto viuere, pulcherrimũ. Atque hi quidem ſunt eorũ inſigniſſimi mores. Deos autẽ hos ſolos colunt, Martẽ, Liberũ, Dianam: ſed reges, præter populares, etiam Mercurium, eúmque è diis præcipuè: per quem ſolum iurant, à quo progenitos quoque ſe aiunt. Optimatibus eorũ tales ſunt ſepulturæ: Prolato triduum cadauere, mactatíſque omnifariis hoſtiis, conuiuantur. Illúdque defletum prius, deinde cõbuſtum ſepeliunt, aut aliter humo cõtegunt. Aggeſtoque deſuper tumulo, cum alia omnis generis certamina proponũt, tum præcipuè certa cum ratione monomachiã, *id eſt ſingulare certamen.* Et ſepulturæ quidem Thracũ huiuſmodi ſunt. Quod autẽ huius regionis ad aquilonẽ vergit, nemo poteſt pro cõperto referre quinam homines eam incolant: ſed illam quæ trans Iſtrum plaga eſt, conſtat vaſtã eſſe atq; ignotam: [b] vbi ſolos audio habitare homines nomine Sigynas, veſte Medica vtentes, eorúmq; equos toto corpore hirſutos eſſe, ad quinque digitos altitudine pilorum, eoſdémque puſillos ac ſimos, inualidóſque ad viros geſtandos, ſed currui iunctos eſſe perniciſſimos: atque his curribus indigenas inuehi. Horum fines proximè accedere ad Enetos, qui ſunt in Adria. Eos quoq; ſe colonos Medorum dicere: qui quo pacto coloni Medorũ fuerint, equidem nõ queo dicere: ſed [c] fiat quidlibet intra longum tẽpus. [d] Sigynas Libyes qui ſupra Maſſiliã incolũt, inſtitores appellãt: Cyprii iacula. Verùm, vt Thraces aiunt, apes loca quæ ſunt trans Iſtrum, obtinent, & ob illas vlterius pergi non poteſt. Quæ quũ dicunt, haud credibilia apud me dicunt, quoniam hoc animal cõſtat frigoris intolerans eſſe. Sed mihi videtur loca quæ ſeptentrionibus ſubſunt, ob gelu inhabitabilia eſſe. Hactenus de hac regione: cuius orã maritimã Megabyzus Perſis obedientem reddidit. Darius, [c] trãſmiſſo rapidiſſimè Helleſponto, poſtquã Sardis venit, recordatus eſt beneficii in ſe ab Hiſtiæo collati, & cõſilii Cois Mitylenæi. Quibus acerſitis Sardis obtulit electionem. Hiſtiæus, vt qui eſſet Mileti tyrannus, nullã ſibi tyrannidẽ popoſcit: ſed Myrcinũ Edonidem, animo vrbis in ea condendæ. Et iſte quidem hanc elegit. Coes autẽ, vt qui nõ tyrannus ſed priuatus eſſet, optauit Mitylenes tyrannidẽ. Impetrato vterq; quod optauerat, eò ſe cõtulit. At Dario res huiuſcemodi oblata eſt, vt illam videnti inceſſerit cupido iubendi Megabyzo vt Pæonas ex Europæ ſedibus in Aſiam trãſportaret. Erant Pigres & Maſtyes viri Pæones, qui poſtquã Darius tranſmiſit in Aſiam, & ipſi Sardis venere, cupidi tyrãnidis apud Pæonas potiundæ, ducẽtes vnà ſororem procera ſtatura atque ſpecioſam: obſeruato tempore dum in ſuburbanis Lydorũ Darius præſideret, talẽ rem ſibi agendã putarunt: Sororem quam optimè poterant quũ exornaſſent, ad aquã mittunt, vas capite tenentem, equúmq; è brachio trahentẽ, linúmq; nentem. Eam prætereuntẽ Darius attentè cõſiderabat, quòd neq; Perſica erant illa quæ ageret mulier, neq; Lydica, neque vllarũ ex Aſia fœminarũ. Hæc cõſiderans, miſit quoſdam ſuorũ ſatellitum, iuſſos obſeruare in quam rem vteretur mulier equo. Iſtis obſequẽtibus, fœmina vbi peruenit ad flumẽ, [f] equo ſatiſfecit, vas aqua impleuit. His actis, eadem via regreditur, aquam capite ſuſtinens, equum è brachio trahens, ac fuſum verſans. Admiratus Darius tum iis quæ ab exploratoribus audiſſet, tum iis quæ ipſe vidiſſet, adduci coràm fœminã iubet. Ea adducta, adoleſcentes fratres qui aderãt, non procul rem ipſam ſpeculãtes, interrogãti Dario cuias illa eſſet, aiunt ſe Pæones eſſe, & illam ſuã ſororẽ. Ad quos Darius, quinam homines eſſent Pæones, & vbi locorũ habitarẽt, & cuius rei gratia illi veniſſent Sardis, percõtari. Adoleſcentes, ſe verò veniſſe dicere vt ſeſe ei donarent. Pæoniã autem eſſe ad flumen Strymonẽ ſitam, qui Strymon nõ procul abeſſet ab Helleſponto. Eſſe verò Pæones coloniam Teucrorum qui è Troia fuerunt. Hæc ſingulatim illi referebant. Interrogantíque Dario nunquid omnes illic fœminæ tam laborioſæ eſſent, affirmare prõptè id ita ſe habere. huius enim rei gratia illud fiebat. Ibi Darius literas ad Megabyzum dat, quem in Thracia præfectum reliquerat, iubens è ſedibus ſuis Pæones ad ipſum tranſferri cum liberis pariter & vxoribus. Eques cum hoc nuntio confeſtim ad Helleſpontum cucurrit, Helleſpontóque trãſmiſſo literas Megabyzo reddidit. Quibus ille lectis, ſumpto è Thracia duce, aduerſus Pæoniam exercitum ducit. Pæones, cognito Perſarum in ſe aduentu, contractis copiis proceſſere

[a] Stigmatis. *Cicero ἐστιγμένα interpretatur compunctum notis.*

[b] De nullis autem poſſum quicquam accipere qui trans Iſtrũ habitent præterquam de Sygynis.

[c] Nihil eſt quod non cõtingere poſſit intra long.

[d] Sigynas quidem certè Ligures qui ſupra Maſſ. &c. *At hic legit λίγυες pro λίγυες.*

[e] Quumprimum Sardis tranſmiſſo Helleſponto peruenit.

[f] Equum aquauit. vel, adaquauit.

ad mare, rati illac Persas ingressuros ad dimicandum. Et Pæones quidem ad arcendum exercitus Megabyzi ingressum parati erant: Persæ autē certiores facti Pæonas conuenisse ad intercludendum ab ora maritima ingressum, sumptis ducibus iter ad superiora conuertunt, hostémque latentes in eius oppida irrumpunt, & illa vtpote vacua, facilè occupant. Quod vbi resciuere Pæones, protinus dispersi, ad sua quisque dilabuntur, séque Persis dedunt. Ita è Pæonibus Syropæones & Pæoplæ, & qui ad Prasiadem vsque paludem incolūt, è suis sedibus emoti, in Asiam sunt abducti. Qui verò circa Pangæum montem incolunt, Doberásque & Agrianas & Odomantos, & ipsam Prasiadem paludem, à principio non cepit Megabyzus. Tentauit tamen eos etiam expugnare qui paludem incolunt. incolunt autem hunc in modum: In media palude compactæ stant sublicæ, angustum à continente ingressum vno ponte habentes. Has sublicas tabulata sustinentes, olim communiter omnes ciues statuebant: mox è lege hunc in modum statuendas censuerunt, vt pro singulis vxoribus quas quisque duceret (ducunt autem singuli multas vxores) ternas defigeret sublicas, è monte sumptas cui nomen est Orbelus. Hoc habitantes modo, obtinent singuli super ea tabulata tugurium in quo degunt, & fores inter tabulata compactas, deorsum ad paludē ferētes. Paruulos autē liberos per pedem reste illigant, metuentes ne illi in aquam deuoluantur. Equis autem & subiugalibus pisces pro pabulo præbent. Porro piscium tanta est copia vt quoties quis ianuam compactam reclinauerit, demissam fune sportam vacuam, aliquanto post retrahat piscium plenam. quorum duo sunt genera, vnum quod vocant Papraces, alterum Tilones. Cæterum è Pæonibus ii qui capti fuere, in Asiam sunt abducti. Pæonibus captis, Megabyzus nuntios in Macedoniam septem Persas, qui post eum erant in exercitu spectatissimi, misit ad Amyntam petituros regi Dario terram & aquam. Est autem è palude Prasiade breuis admodum in Macedoniam via. nam in primis paludi confine est metallum, *id est* [a]*fossa æris*, vnde post ea tempora Alexādro in singulos dies singula talenta proueniebant. Post metallum; superato monte quem vocant Dysorum, Macedonia intratur. Eò Persæ vbi peruenere, & in conspectum Amyntæ, ad quem mittebantur, regi Dario terram & aquam petiere, Amyntas & ea dedit, & homines in hospitium vocauit: instructáque splendidè cœna, percomiter accepit. Persæ postquam à cœna ad potum peruenere, Hospes, inquiunt, Macedo, nobis Persis consuetudinis est, quoties magnam exhibuimus cœnam, tunc etiam concubinas [aa] & adolescētulas vxores ad assidēdum introducere. Proinde tu nunc, quoniam libenter excepisti nos, & liberali hospitio prosequutus es, regique Dario & terram das & aquam, sectare consuetudinem nostram. Ad hæc Amyntas, Nobis, inquit, Persæ ista consuetudo non est, sed viros à fœminis semouendi: verùm quandoquidem vos exigitis qui domini estis, hoc quoque vobis præstabitur. Hæc loquutus Amyntas fœminas accersit. Illæ, vt iussæ, præstò fuerunt, & eregione Persarum deinde consederunt. Quas Persæ conspicati formosas, Amyntam alloquuntur, negantes omnino id factum esse sapienter. satius enim futurum fuisse, ab initio non venire fœminas, quàm, postquam venerant, non assidere, sed ex aduerso sedere in oculorum dolorem. Ita coactus Amyntas illas assidere iussit. Quæ quum obtemperassent, illico Persæ mamillas illarum tractare, vtpote plusculo vino temulenti: nonnulli etiam tentare suauiari. Hæc Amyntas intuens etsi iniquo ferebat animo, tamen præ metu Persici nominis quiescere. Verùm eius filius Alexander quum adesset, atque hæc aspiceret, vtpote adolescens, & malorum inexpertus, nequaquam amplius tolerare posse. itaque grauiter ferens, ad Amyntam inquit, Tu quidem pater [b]cede ætati, abíque hinc ad requiescendum, [c]neque indulgeas nimium potationi: ego verò hîc remanens, omnia hospitibus quæ oportet exhibebo. Amyntas eum rei nouæ aliquid facturum animaduertens, ad hæc respondit, Fili, inquiens, [d]verba tua hinc me summouentis penè intelligo. ideo enim me dimittis quòd aliquid noui agere in animo habes. Quare nolo te quicquam noui in hos viros perpetrare, futurum in perniciem nostram: sed tolera expectans quæ geruntur. nam quod ad discessum meum pertinet, parebo. His responsis Amyntas abiit. Tum Alexander ad Persas, [e]Vobis, inquit, hospites, cum his fœminis vel omnibus, si libet, facillimè licet concumbatis: sed cum qua earum concumbere libeat indicate. Nunc enim fere tempus cubandi aduentat, & vos bene potos esse temulentósque video. Proinde has fœminas, si vobis cordi est, finite ire ad se lauandum, quas, quum lotæ fuerint, accipiatis. Hæc loquutus Alexāder, approbantibus Persis, egressas fœminas in muliebre remittit conclaue: ac totidem [f]viros lęues malas habentes, muliebribus

a *Fodinæ*, vnde &c.

aa Et legitimo virginitatis iure nuptas.

b Morem gere ætati.

c Neque per totum potationis tēpus hic maneas.

d Ex tuis verbis te ira propemodum ardere intelligo. *Potest etiam ἀδὸν cum συνίημι iungi.*

e Vobis, hospites, his fœminis potiri *uel frui* facile est, siue cū omnibus, siue cum aliquot earum, *uel, cum quantacunque earum parte* cōcumbere libeat. Verùm id *postea* nobis significabitis: at nunc quū & tempus petendi lecti instet, & vos, vt video, egregiè poti sitis, has (si graue non est) lotum ire sinite: & lotarum reditum expectate.

f *Id est*, imberbes iuuenes, *quos laua fulgēs ora, ut loquitur Tib.*

veſtibus exornat: traditiſque pugionibus introducit, admonétque Perſas, inquiens, Vos verò Perſæ, à nobis in conuiuium eſtis omni munificentia accepti: quippe qui- « bus & quæ habemus, & quæ inuenire potuimus, ea omnia repræſentauimus: &, « quod omnium maximũ eſt, etiam noſtras ipſorũ matres & ſorores liberaliter exhi- « bemus: [a]vt omni honore affecti à nobis, intelligatis quibus rebus digni eſtis: vtque « regi qui vos miſit, à Græco quodam Macedonum principe vos & menſa & lecto be- « ne acceptos eſſe, renũtietis. Hæc loquutus Alexander, ſingulos Macedonas quos fœ- « minas eſſe aiebant, aſſidere iuſſit ſingulis Perſis. qui poſteaquã à Perſis attrectari cœ- pere, illos obtruncauere. Et hac quidẽ morte affecti ſunt Perſæ ipſi pariter & eorum comitatus. Comitabantur enim eos & vehicula, & famulitia, & omnis generis appa ratus, quæ cuncta cum illis omnibus pariter intercepta ſunt. Non multo deinde in- terjecto tempore, quum magna horũ virorũ à Perſis inquiſitio fieret, Alexander il- los [b]prudenter occupauit, tũ multa pecunia, tum ſorore ſua nomine Gygæa Buba- ri data, viro Perſæ, vni ex inquiſitoribus interfectorum. Ita horũ Perſarũ cædes [c]de- prehenſa, ſed ſilentio ſuppreſſa eſt. Eſſe autem Græcos hos qui à Perdica progeniti ſunt, quemadmodũ ipſi aiunt, & ego ſcio, & oſtendam in iis quæ poſtea dicã. Quin- etiam & ii qui in Olympia certaminibus Græcorũ præſunt, *Græcos eſſe eos* ita cogno- uerunt. Nam quum Alexander certandi gratia ad hoc ipſum deſcendiſſet, à concur- ſoribus prohibebatur, quòd negarẽt barbarorum id eſſe certamen, ſed Græcorum: at vbi palàm fecit ſeſe Argiuum, Græcus eſſe iudicatus eſt: & ſtadium currens, proximus primo extitit. Et hæc quidem ita geſta ſunt. Megabyzus autẽ Pæones ducens, abiit in Helleſpontum: & illo tranſmiſſo, peruenit Sardis. quum interim Hi ſtiæus Mileſius iam muris cingeret locum, quo à ſe petito donatus à Dario fuerat in pretium ſeruatæ ratis, qui locus eſt ad flumen Strymonem nomine Myrcinus. At Megabyzus, cognito quod fiebat ab Hiſtiæo, quum primũ vènit Sardis, ducẽs Pæo- nes, ita eſt Darium alloquutus, Rex, quidnam tu rei feciſti, dato loco ad vrbem con- « dendam in Thracia viro Græco, eidémque ſolerti atque induſtrio? vbi affatim ma- « teria eſt ad naues ædificãdas, multúmque remigũ atque pecuniæ? multis etiam cum « barbaris tum Græcis incolentibus? qui nacti ducem, facient quicquid ille vel die vel « nocte præceperit. Nunc igitur tu virũ hunc ita facientem inhibe, ne domeſtico bel- « lo afflicteris. Inhibe autem miti modo accerſitum: quem quum acceperis, da ope- « ram nequando in Græciam reuertatur. Hæc loquutus Megabyzus, perfacilè Dario « perſuaſit, tanquam probè proſpiciens quod eſſet euenturũ. Darius miſſo in Myrci- num nuntio ad Hiſtiæum, hæc inquit, Hiſtiæe, rex Darius hæc dicit, Mihi rebúſque « meis melius conſulentẽ quàm te inuenio neminẽ: quod non verbis, ſed factis com- « pertum habeo. proinde quum res magnas agere deſtinem, præſtò mihi ſis vt eas tibi « aperiam. His verbis fidẽ habens Hiſtiæus, & ſimul magni faciens conſiliarium regis fieri, Sardis profectus eſt. Cui aduenienti Darius, Hiſtiæe, ego (inquit) ea de cauſa te « accerſiui, quòd [d]poſteaquam à Scythis redire maturaui, & tu ab oculis meis abfuiſti, « nullius rei deſiderium tam me tenuit breui, quàm vt tu in aſpectum & colloquium « meum venires: quum ſciam omnium poſſeſſionum pretioſiſſimam eſſe virum a- « micum, ſolertem, bene ſentientẽ: quæ tibi ambo adeſſe ego teſtimonio eſſe poſſum « è rebus meis. Quare tibi ego, qui feciſti probè quòd veneris, [e]hoc gratificandum pu- « taui, vt omiſſa Mileto, & recèns condita in Thracia vrbe, me ſequaris Suſa, eadem « quæ ego habiturus, meúſque cõuictor ac conſiliarius futurus. Hæc loquutus Darius, « vnà ſecum Hiſtiæum ducens, Suſa verſus iter intendit, præfecto Sardibus Artapher- ne, fatre ſuo ex eodem patre. Item præfecto Otane oræ maritimæ: cuius patrem Si- ſamnem, vnum è regiis iudicibus, quòd iniuſtè ob pecuniam iudicaſſet, rex Cam- byſes interemerat: interemptóque detractum corium in lora concidit, quibus tribu nal in quo ille ſedens iudicarat, intendit: ibidémque eius filium Otanem ſedere iudi cẽ præcepit, atque in memoria habere in quo tribunali iudicaret. Hic igitur Otanes in eo tribunali ſedens, tunc Megabyzi ſucceſſor exercitus, Byzantios ac Chalcedo- nios cepit: cepit item Antãdrum, quæ eſt in terra Troade, cepit quoque Lamponiũ. Sumpta etiam à Leſbiis claſſe, cepit Lemnum & Imbrũ, à Pelaſgis tunc quoque v- tranque habitatam. Sed Lemnii quoniam prælio contenderant, & aliquandiu repu- gnauerant, mala perpeſſi ſunt: quorum qui ſuperfuere, iis præfectum Perſæ impo- ſuere Lycaretũ, Mæãdrii eius qui Sami regnauit, germanum. Hic Lycaretus quum Lemno præeſſet, hac de cauſa mortẽ oppetiit, quòd omnes in captiuitatẽ redigebat, atque euertebat, alios inſimulans deſertores Scythicæ expeditionis, alios vexatores copiarum Darii à Scythis reuertentium. Hæc iſte in ſua præfectura perpetrabat:

a Vt nos vobis omnemquo digni eſtis honorẽ exhibere intelligatis.

b Aſtutia circumuenit.

c Inquiſitoribus aſtu circumuentis, ſil. ſuppr. eſt. *Ad verbum, Ita circumuenta eſt. Voluit enim author retinere idem vocabulũ: etſi minus poſteriori loco conuenieus.*

d Quamprimum à Scythis redii.

e Hæc propono. *vel, offero.*

ſed non diu[a] in malis faciendis delituit: & cœperunt iterum è Naxo atque Mileto ea lamitates Ionibus fieri. [b]è Naxo quidem, quòd inter inſulas felicitate præſtabat: è Mileto autem, quòd ea tempeſtate propè ſeipſa ſuperata maximè florebat, erátque Ioniæ prætextum: quum laboraſſet duabus ſuperioribus ætatibus morbo ſeditionis, donec eam ſeditionem Parii ſedauerunt, ex omnibus Græcis correctores à Mileſiis delecti. Hunc autem in modum eos Parii correxere: Quum Miletum veniſſent viri inter Parios præſtantiſſimi, cernerétque [d]domos vehementer labefactatas, dixerunt velle ſe regionem ipſorum peragrare. Id facientes, & omnem agrum Mileſium luſtrantes, vt quenque fundum animaduertebant bene cultum *fructúmque emittentem*, conſcribebant domini nomen. Peragrata omni regione, quum paucos huiuſmodi fundos comperiſſent, quammaturrimè ad vrbem deſcenderunt: coactóque cœtu, decreuerunt vrbem ab iis eſſe incolendam quorum fundos bene cultos inueniſſent. videri enim illos ita curaturos publica vt ſua ipſorum curauiſſent. Cæteros Mileſios, qui prius ſeditionem mouiſſent, iuſſerunt horum dicto audientes eſſe. Ita [c]Mileſios Parii correxerunt. Ex his tunc vrbibus hoc modo cœperunt Ioniæ mala contingere: Ex Naxo quidam locupletes è plebe in exilium miſſi, Miletum ſe contulerunt. Miletum autem procurabat Ariſtagoras Molpagoræ filius, idémque gener ac conſobrinus Hiſtiæi Lyſagoræ filii, quē Darius Suſis diſtinebat. nam Hiſtiæus Mileti erat tyrānus, & per id tempus Suſis degebat quum Naxii venere iampridem Hiſtiæi hoſpites. Quum autem Miletū Naxii aduenere, obſecrarunt Ariſtagoram vt aliquantulum copiarum ipſis præſtaret ad redeundum in patriam. Ille colligens, ſi per eum iſti in patriam redirent, fore vt Naxo imperaret, » tamen prætendens Hiſtiæi [f]hoſpitium, ita eos eſt alloquutus, Meæ quidem vires ad » tantum copiarum præbendum non ſuppetunt, vt inuitis iis qui Naxum tenēt, vos » poſſim reducere: quum audiam octo millia ſcutatorum Naxiis ac multum longa- » rum nauium eſſe: tamen omne ſtudium ad iſtud efficiendum adhibebo, hoc ſcili- » cet in animo verſans: Eſt mihi amicus Artaphernes Hyſtaſpis filius, Darii regis fra- » ter, qui præſes eſt omnium in Aſia maritimorum, multo exercitu præditus ac mul- » ta claſſe: hunc ego virum opinor facturum omnia ex animi noſtri ſententia. His au ditis Naxii [g]inſtare Ariſtagoræ vt rem quāoptimè poſſet conficeret: vtque munera homini polliceretur, dicere, & ſe exercitui ſumptū ſuppeditaturos, vt ipſi paciſcerentur. magnam videlicet ſpem habentes, quum ipſi in Naxo apparuiſſent, Naxios omnia quæ ipſi iuberent eſſe facturos, atque adeo cæteros inſulanos. nulla dum enim Cycladum inſularū ſub Dario erat. Profectus Sardis Ariſtagoras ait Artapherni eſſe inſulam Naxum, non ſpatioſam illam quidem, ſed pulchram alioqui & bo- » nam, Ioniæque vicinam, multis præterea & pecuniis & mancipiis refertam. proinde » tu aduerſus hanc regionem ducito exercitum exules illuc reducens. [h]Quod facienti » tibi magnæ ſunt penes me in expedito pecuniæ, præter illas quæ in exercitum ero- » gabūtur. has enim æquum eſt nos præbere, qui aduentus veſtri authores ſumus: & » te inſulas regi acquirere, ipſam Naxum, & quæ ex hac pendent, Parum & Andrum, » cæteráſque quæ Cyclades nominātur. Vnde proficiſcens, haud difficilè inuades Eu- » bœam, inſulam magnam ac beatam, nec inferiorem Cypro, ac facilem ſanè ad ca- » piendū, centum omnino nauibus ad has omnes occupādas ſuffecturis. Huic reſpō- » dens Artaphernes, Tu verò, inquit, quæ ſunt ex vtilitate regiæ domus exponis, & » probè iſta ſuades omnia, præterquam de numero nauium. nam pro centum naui- » bus, ducentæ tibi incunte ſtatim vere in promptu erunt. Oportet tamen in his re- » bus authoritatem quoque regis accedere. His auditis Ariſtagoras lætus Miletum rediit. Artaphernes autem miſſo Suſa ad Darium nuntio, per quem de rebus ab Ariſtagora dictis eum certiorem faceret, vbi ille rem approbauit, ducentas naues inſtruxit tum Perſarum tum aliorum ſociorum magna ſanè multitudine, præfecto eis duce Megabate, viro Perſa, familia Achæmenidarum, ſuo ac Darii conſanguineo: [i]qui (ſi vera ſunt quæ poſt hoc tempus geſta) filiam deſponderat Pauſaniæ Lacedæmonio, Cleombroti filio, Græciæ tyrannidem affectanti. Delecto itaque duce Megabate, exercitum Artaphernes ad Ariſtagoram miſit è Mileto. Megabates Ariſtagora aſſumpto atque Ionum exercitu cum Naxiis, profectus eſt per ſimulationem eundi in Helleſpontum. Atque vbi Chium peruenit, claſſem continuit apud Caucaſum, vt illinc vēto aquilone traiiceret in Naxum. Sed quoniam non erat fatale Naxios ea claſſe deleri, hoc contigit: Megabates in circumeundis nauium excubiis offendit nauem Myndiam à nemine cuſtodiri. quam rem indignè ferens, iuſſit ſatellites inuentū eius nauis principē, nomine Scylacē, vincire traiectū per thalamiā,

a *Sunt qui aliter hic ſuſpectum habeant, nec immeritò fortaſſe.*

b Etenim Naxus quidē inter inſ. felic. præſtabat, Miletus verò eodem tēpore magis quàm vnquam antea florens, Ioniæ ornamētum erat: quum laboraſſ.

c *Vel, Compoſuerunt, ex omnibus Gr. compoſitores à Mil. delecti. Hunc autem in modum eos ad concordiam Parij reuocarunt.*

d Eos planè fortunis euerſos.

e Res Mileſiorum Parii compoſuerunt. At tunc ex his vrbib

f *Id eſt, Hoſpitij conſuetudinem. Vel, Hoſpitalem amicitiam quæ illis cū Hiſtiæo intercedebat. Intelligit autē hunc prætextu huius amicitiæ noluiſſe Naxiis operam nauare, quum potius id ea ſpe quā declarat, faceret.*

g Rem Ariſtagoræ commendarunt vt eam quàm poſſet optimè adminiſtraret. *vel, Negotium Ariſtagoræ dederunt rem quàm poſſet commodiſſimè gerendi.*

quinetiam munera eū polliceri iubebāt, & ſumptus in exercitum, vt qui eos redditurī eſſent. quòd magna ſpe tenerentur fore vt, quum in Naxiorum conſpectum veniſſent, illi omnia quæ ab ipſis iuberentur facerent.

h Quod tu quum feceris, nō ſolùm magnam pecuniarū vim, quæ tibi paratæ apud me erunt, cōſequeris, præter ſumptus exercitus: (hos enim à nobis qui ducimus, ſuppeditari par eſt) verūetiam ditioni regis adiicies inſulas, & ipſam Nax.

i Cuius filiam poſtea (ſi vera fama eſt) ſibi deſponſatam habuit Pauſ. Lacedæmonius Cl. filius, Gr. tyrānus euadere cupiēs.

id eſt, foramen per quod remus extat: ita vt caput extaret, corpus intus eſſet. Ariſtagoras autem à quodam factus certior, hoſpitem ſuũ Myndiũ à Megabate vinctũ afflictari, Perſam adit & hominem excuſans repoſcit: quũ nihil exoraret, ipſe accedens Scylacem ſoluit. Id vbi reſciuit Megabates, [a]grauiter admodum ferẽs, Ariſtagorã inuaſit, Cui Ariſtagoras, Quid tibi, inquit, eſt cum iſtis negotiis? nónne te miſit Artaphernes « vt me ſequereris, atque eò nauigares quocunque ego iuberem? quid multa agis? His « verbis indignatus Megabates, vbi nox adfuit, miſit Naxũ quoſdã cum naui, ad rem Naxiis quæ impenderet exponendam. Naxii, vt qui nihil minus quàm hanc aduerſus ſe claſſem venturam expectabant, vbi id audierunt, omnia confeſtim ex agris in vrbem cõportare: & ſe, vt qui obſidendi eſſent, inſtruere cibariis, potu, murorum refectione. Et iſti quidem tanquã inſtante ſibi bello ſeſe apparabant: illi verò, poſteaquam è Chio in Naxum traiecerunt, iam præmunitos aggreſſi ſunt. Cõſumptíſque quatuor in obſidione menſibus, aſſumptáque à Perſis quam ſecũ attulerãt pecunia, & maxima etiam ab Ariſtagora, quũ plura deſideraret obſidio, vbi mœnia Naxiis exulibus ædificauerunt, in continentẽ reuerterunt malè affecti. Ariſtagoras, quando quod Artapherni receperat præſtare non poterat, nec exercitui ſtipendiũ exigenti dare, præſertim Megabate inſimulãte apud milites malè affectos, verebatúrque præterea ne regno Mileti fraudaretur, his de cauſis trepidus, de defectione cogitabat. Cõtigit enim è Suſis ab Hiſtiæo venire quendã cõpuncto notis capite, quibus Hiſtiæus Ariſtagoram cõmonefaciebat vt ab rege deficeret. Id nanque volens Hiſtiæus Ariſtagoræ indicare, quia alia ratione facere non poterat, vtpote itineribus cuſtoditis, fideliſſimo è ſeruis caput eraſit, literáſque impreſſit, & hominẽ retinens quoad capilli renaſcerentur, vbi illi renati ſunt, raptiſſimè dimiſit Miletum, nihil aliud mandãs niſi vt quum Miletũ peruẽniſſet, iuberet Ariſtagoram eraſo ſuo capite inſpicere. Ea autẽ ſtigmata ſignificabant (vt à me ſuperius dictum eſt) defectionem. Hoc ideo Hiſtiæus faciebat quòd magnam ſibi iacturam ducebat ſe Suſis diſtineri: etiã atque etiã ſperans fore vt ſi ab Ariſtagora rebellaretur, ad mare proficiſceretur: ſin Miletus nil noui moliretur, nullam ſibi viam amplius eſſe ad eam reuertendi intelligebat. Eũ quidem nuntiũ Hiſtiæus hæc conſiderans mittebat. Ariſtagoras autem, quum ei hæc omnia conſentanea per idem tempus cõtigiſſent, retulit [b]ad ſeditioſos tam de ſua ſententia quàm de Hiſtiæi mandatis. Cui quum cæteri omnes aſſenſiſſent, iubentes vt rebellaret, Hecatæus tamẽ hiſtoriographus initio diſſuadere bellum ſumi aduerſus regem Perſarum, enumerans cunctas nationes quibus Darius imperaret, omnémque illius potentiam: ſed quum hoc perſuadere non poſſet, ſecundo loco ſuadere vt claſſe mare occuparent, negans ſe videre qua alia ratione id eſſet euenturum. ſcire enim ſe Mileſiorum vires eſſe imbecillas: ſi tamen pecuniæ è templo quod eſt in Branchidis tollerentur, quas Crœſus Lydus repoſuiſſet, multum ſpei recipere maris potiundi, atque ita pecuniam & ipſos habituros ad vtendum, nec hoſtes eam ſpoliaturos. Erant autem hæ ingentes pecuniæ, quemadmodum à me in primo libro declaratum eſt. Verùm ne hæc quidem ſententia obtinuit, ſed illa, vt omnino rebellaretur: vtque vnus eorum Myuntem nauigaret ad exercitum qui è Naxo reuerſus illic agebat, vt conaretur duces claſſiariorum comprehendere. Miſſus autem ad hoc ipſum Iatragoras, dolo cepit Oliatum Ibanolis filium Mylaſſenſem, & Hiſtiæum Tymnis Termenenſem, & Coem Erxandri filium, quem Darius Mitylene donauerat, & Ariſtagoram Heraclidis filium Cymæum, compluréſque alios. Ita ex profeſſo Ariſtagoras defecit, omnia in Darium comminiſcẽs: & primùm quidẽ, verbo duntaxat tyrannidem [bb]immutans, ſtatum reipublicæ Mileti cõſtituit, vt ſecum libenter Mileſii rebellarent. Idem dehinc in reliqua Ionia fecit, tyrannorum alios eiiciẽs, ex aliis autẽ quos ceperat è nauibus iis quæ aduerſus Naxum vnà ierant, vt ciuitatibus gratificaretur, [c]alium in alia vrbe diuendens, ex qua quiſque illorum erat. Quorum Coem Mitylenæi vt acceperunt, ſine mora productũ lapidibus interemerunt: Cymæi ſuum dimiſerunt. Poſteaquam autem & alii complures tyrãni fuga ſolum vertere, paſſim per ciuitates tyrannorũ abdicatio facta eſt. Tyrannis ſummotis, Ariſtagoras Mileſius ſecundo loco iuſſit in ſingulis ciuitatibus conſtitui ſingulos magiſtratus: móxque ipſe Lacedæmonem triremi pro legato miſſus eſt. opus enim erat magnam aliquam comparare ſocietatem. Spartæ regnum iam non tenebat Anaxandrides, Leõtis filius, quia non ſuperſtes erat, ſed eius obitu filius Cleomenes regnabat: non ille quidem propter virtutis ſpecimen, ſed propter genus. Etenim Anaxandrides duxerat in matrimonium ſororis filiam, quæ etſi cordi erat, tamen ex ea liberos non ſuſcipiebat. Id quum ita eſſet, [d]ephori his eum verbis incuſauerunt:

Si tu

a Id magnæ iniuriæ loco ducens, Ariſtagoræ ſuccenſuit.

b Ad ſuæ factionis homines.

bb *Aut aliud legit quàm nos, aut malè uertit.*

c Alium alii vrbi tradens.

d Ephori ei accerſito dixerunt.

» Si tu tibi non proſpicis, at certè nobis hoc non eſt deſpiciendum, EVryſtei genus
» labefieri. Tu igitur quandoquidem vxorem habes quę non concipit, ea repudiata a-
» liã ducito, gratiſſimã rem in hoc Spartiatis facturus. His ille reſpõdens, negat ſe earũ
rerũ alterutrã eſſe facturũ: & hos non rectè conſulere ait, qui ipſum hortentur repu-
diata quam habeat vxore innoxia, alteram ducere: eóque ſe nõ eſſe pariturum. Cui
» ephori atque optimates cõſilio inter ſe habito retulerunt, Quoniam te cernimus a-
» more coniugis quã habes implicitũ, facito quod dicemus, ac noli repugnare, nequid
» de te Spartiatæ grauius conſulant. Coniugẽ quã habes vt repudies nõ poſtulamus;
» quæcunque ei præſtas nunc, ea omnino præſtato: alteram tamen ducito præter
» hanc vxorem, quæ ſit fœcunda. Hæc dicentibus aſſenſus eſt Anaxãdrides: qui duas
dehinc vxores habẽs, binis ædibus habitabat, haudquaquã Spartiaticè faciens. Nõ
lõgo interiecto tempore vxor quæ poſterius ducta eſt parit hunc Cleomenem, [a]quẽ
mater ſucceſſorem regni Spartiatarũ nuncupabat. At vxor prior quæ hactenus ſte-
rilis fuerat, & ipſa concepit, hoc fato vſa: quæ quum reuera prægnans eſſet, dome-
ſtici tamen poſterioris vxoris id audientes, ac moleſtè ferentes, dicere, iactari hoc ab
illa animo ſubiiciendi ſibi partum. Itaque his indignè ferentibus, exacto tempore
pariendi, ephori increduli fœminæ parturienti cuſtodes appoſuerunt: quæ Dorieũ
peperit, móxque Leonidem, & poſt hunc gradatim Cleombrotum. Sunt etiam qui
dicant Cleombrotum atque Leonidem fuiſſe geminos. At quæ Cleomenem pepe-
rit, ſecũdo loco in matrimoniũ ducta, filia Perinetadæ, filii Demarmeni, aliũ filium
amplius non genuit. Et Cleomenes quidem non compos (vt fertur) ſed inops men-
tis, Dorieus autẽ inter æquales omnes primus erat, meritóque putans ſe ob virilita-
tem regno potiturum. hoc ita opinione præſumens, defuncto Anaxandrida quum
Lacedæmonii Cleomenem ex lege, quòd maximus natu eſſet, creaſſent, indignè
id tulit, ſibi à Cleomene imperari. Igitur petita à Spartiatis plebe, coloniam duxit,
neque Delphico vſus oraculo, in quam terram ad vrbem condendam tenderet, ne-
que quippiam cõſuetorum exequutus: adeo rem indignè ferebat. In Libyam autem
nauigans ducibus Thebanis ad Cinypen delatus, locum incoluit totius Libyæ pul-
cherrimum, iuxta flumen. Sed illinc tertio eiectus anno à Macis & Libybus & Car-
thaginenſibus, in Peloponneſum abiit. Vbi Antichares vir Eleonius ei cõſilium de-
dit ex Laii oraculis, vt Heracleam in Sicilia conderet, affirmans Erycis regionem eſ-
ſe Heraclidarum, ab ipſo Heracle, *id eſt Hercule*, conditore. Hoc ille audito Delphos ſe
contulit ad oraculum conſulendũ nunquid regione ad quam mittebatur potiturus
eſſet. Pythia eum potiturum reſpondit. Sumptáque Dorieus claſſe quam & in Li-
byam duxerat, Italiam præteruehebatur. Ea tempeſtate (vt ferunt) Sybaritæ cum
Tely rege ſuo bellum Crotoniatis erant illaturi: id metuẽtes Crotoniatæ Dorieum
vt ſibi opem ferret orauere. Hic precibus inductus, vnà cum illis aduerſus Sybarin
contendit, eámque cepit. Hæc Sybaritæ Dorieum & qui cum illo erant feciſſe aiunt.
at Crotoniatæ negant quempiam ſe peregrinum in bello aduerſus Sybaritas aſciuiſ-
ſe, præter vnum Calliam Eleum Iamideorum vaticinũ: & hunc à Tely Sybaritarũ
tyranno ad ipſos tranſfugiſſe, hoc modo, quòd ſacrificans de eundo aduerſus Cro-
tonem, non litaret. Hæc iſti aiunt. quarum rerum vtrique teſtimonia hæc adferunt:
Sybaritæ quidem partim fanum ac templum prope Craſtin, quod Dorieum capta
vrbe aiunt extruxiſſe Mineruæ cognomine Craſtiæ: partim ipſius Doriei necem,
quam volunt eſſe maximum teſtimonium, quoniam contra vaticinia agens inter-
emptus fuit. Si enim nihil niſi id ad quod mittebatur feciſſet, nec tranſgreſſus eſ-
ſet, Erycinam regionem obtinuiſſet, & obtentam poſſediſſet, non ipſe cum exercitu
abſumptus eſſet. At Crotoniatę multa monſtrant peculiariter donata Calliæ Eleo
in agro Crotonienſi, quæ etiam ad meam vſque memoriam prognati Calliæ cole-
bant: Dorieo autem & eius poſteris nihil omnino fuiſſe donatum. cui tamẽ, ſi in bel
lo Sybaritano fuiſſet Crotoniatis auxilio, multo plura quàm Calliæ fuiſſent dona-
ta. hæc pro ſe vtrique eorum teſtimonia referunt: quorum vtris accedere quiſque
mauult, his accedat licet. Nauigarunt autem cum Dorieo & alii Spartiatarum, de-
ducendæ coloniæ ſocii, Theſſalus, & Parębates & Celees & EVryleon, qui quum
omni claſſe Siciliam tenuerunt, ſuperati à Phœnicibus atque AEgeſtanis, in præ-
lio occubuerunt, vno tantùm ex hac aduerſa pugna ſuperſtite EVryleonte: qui col-
lectis eorum reliquiis occupauit Minoam Selinuſiorum coloniam, Selinuſióſ-
que liberauit monarchia Pythagoræ. Hunc quum ſuſtuliſſet, ipſe tyrannidem
Selinuntis inuaſit. Sed ad breue tempus eam obtinuit. nam Selinuſii impetu in
eum facto, quum ad Iouis forenſis aram confugiſſet, obtrũcarunt. Dorieo & viæ &

a Atque ipſa quidẽ produxit eum qui deinceps regni adminiſtrationem ſuſciperet. *Ita Camerar.*

mortis ſocius fuit Philippus Butacides, vir Crotoniata, qui deſponſa ſibi filia Telys Sybaritæ, Crotone [a] profugerat, abnegatóque matrimonio tranſmiſit Cyrenen. Ex hac diſcedés, ſectatus eſt familiarem triremem, ac familiarium virorum ſumptum, quòd eſſet olympionices, *id eſt uictor certaminis ad Olympia*, & [b] omnium illinc Græcorum ſpecioſiſſimus. Ob quam corporis ſpeciem ab AEgeſtanis ea quæ nemo alius reportauit. nam ſepulturæ eius heroico monumento extructo, AEgeſtani hoſtias offerunt. Hunc in modum Dorieus vita functus eſt. qui ſi in animum induxiſſet ferre Cleomenis regnum, & in Sparta permanſiſſet, regno fuiſſet Lacedæmoniorum potitus. Neque enim diu Cleomenes imperauit, ac ſine liberis deceſſit, vna duntaxat relicta filia, cui nomen Gorgo. Cleomene igitur imperium tenente, Spartam venit Ariſtagoras Mileti tyrannus, Cleomenémque alloquuturus conuenit, habens (vt Lacedæmonii aiunt) æream tabellam, in qua totius terræ ambitus erat inciſus, cunctúmque mare, atque omnia flumina. Huius in colloquium vbi venit, ita ad eum inquit, [c] Studium meum Cleomenes qui huc aduenerim, ne mireris. non enim ab re hoc fit. Prolem Ioniam pro libera ſeruam eſſe, cum nobis ipſis dedecus » dolórque maximus eſt, tum verò vobis, & eo maior, quo magis cæteros in Græcia » antecellitis. proinde nunc per deos Græcos eripite Iones à ſeruitute, conſanguineos » veſtros. quod facile eſt ad præſtandum: nam neque barbari ſunt viri ſtrenui, & vos » in ſummum rei bellicæ per virtutem euaſiſtis, [d] & genus pugnandi eorum huiuſcemodi eſt: breues arcus ac breuia ſpicula, longáſque in capitibus criſtas, (vnde faciles » captu ſunt) gerentes, in pugnam eunt. Ad hæc, tantum bonorum eſt iis qui eam incolunt continentem, quantum non eſt cæteris vniuerſis, tum auri (vt ab hoc incipiamus) tum argenti, tum æris, tum variæ veſtis, tum iumentorum, tum mancipiorũ: » quibus vos, ſi potiri libuerit, potiemini. Sunt quoque inter ſe confines, vt ego diſſeram. His Ionibus confines ſunt Lydi, qui terram incolunt tum aliarum rerum tum » verò argenti feraciſſimam. Hæc autem dicebat, oſtendens in ambitu terræ in tabella quã attulerat deſcripto. Lydis verò (dicebat Ariſtagoras) cõfines ſunt hi Phryges, » auroram verſus, pecorum copia & terræ vbertate, omnium quos ego noui longè » beatiſſimi. Phrygibus cõfines ſunt Cappadoces, quos nos Syros appellamus. His cõfines ſunt Cilices, huius maris accolæ, vbi hæc Cyprus inſula eſt ſita, qui tributum » annuum regi pendunt quingena talenta. His Cilicibus confines ſunt hi Armenii, & » ipſi re pecuaria abundantes. Armeniorum hanc regionem contingunt Matieni, » quorum terræ Ciſſia hæc cõfinis eſt: in qua iuxta fluuium hunc Choaſpem ſita ſunt » hæc Suſa, vbi rex magnus domicilium habet, atque hîc pecuniarum theſauri ſunt. » [c] Hanc vos vrbem ſi animoſè ceperitis, iam cum Ioue de diuitiis licet certetis. Neque verò operæpretium eſt vos ſuſcipere prælia pro terra neque multa neque ita feraci, & pro exiguis finibus, aduerſus Meſſenios [f] veſtros conſortes, & Arcades & Argiuos, quibus nihil eſt neque auri neque argenti, quarum rerum cupiditate quis inducitur ad mortem pericliandam: at quum offeratur occaſio totius Aſiæ facilè potiundæ, aliud quippiam præoptabitis? Hæc Ariſtagoras dicebat. Cui reſpondens » Cleomenes, Mileſie, inquit, hoſpes, in triduũ tibi differo reſpõdere. Tunc quidẽ hactenus proceſſum eſt. vbi verò dies reſpõſioni præſtituta adfuit, & ad locum de quo conuenerant, ventum eſt, interrogauit Ariſtagoram Cleomenes quot dierum ab Ionio mari ad regem eſſet iter. Ariſtagoras, alioqui ſolers, & valde illum antecellens prudentia, in hoc tamen lapſus eſt: qui quum non deberet rem vt ſe habebat illi aperire, volens Spartiatas in Aſiam educere, dixit trium menſium eſſe iter. Cleomenes, interpellata huius quàm ordiri inſtituerat oratione de itineris ſpatio, inquit, Hoſpes Mileſie abſcede è Sparta ante ſolem occidentem. nihil enim » rationis dicis, quum iſtud facile non ſit Lacedæmoniis, qui vis eos trimeſtri itinere » abducere à mari. Hæc loquutus Cleomenes, domum abiit. Ariſtagoras, ſumpto » [g] oleæ ramo ad domum Cleomenis ſe contulit, [h] eámque ingreſſus, iubebat precabundus ad ſe audiendum mitti illius filiam. Aſſiſtebat enim Cleomeni filia cui nomen erat Gorgo, vnica proles, eáque octo aut nouem annos nata. Cleomene iubente eum dicere quæ vellet: filiolæ enim gratia nolle prohibere: tunc Ariſtagoras incepit polliceri illi [i] vndecim talenta, ſi precibus ſuis annueret. Abnuente Cleomene, ſubindè adiiciendo eò peruenit vt quinquaginta talenta polliceretur. Ad quod puella, Pater, inquit, hoſpes te corrumpet, niſi hinc abis. Conſilio puellæ delectatus Cleomenes, in aliud conclaue abiit: & Ariſtagoras è Sparta prorſus abſceſſit, non facta ei amplius poteſtate indicandi itineris quod erat vſque ad regem. Ea nãque itineris ratio ita habet. Vbique ſunt regii ſtathmi, *id eſt manſiones*, ac diuerſoria

a Cretone exulauit. fruſtratuſq; matrimonio Cyrenẽ trãſmiſit. ex qua prodijt Dorieus Doricum propria triremi propriſque in ſuos milites ſumptibus, ſequutus eſt, quum eſſet ol.

b Omnium ſui tẽporis Græcorum.

c Ne meum in conficiendo hoc ad vos itinere ſtudium admireris Cleomenes. de eo enim nunc agitur, vt Iones ex liberis ſerui fiant. quod cum nobis ipſis dedecus dolorque maximus ſit, tum inter cæteros vobis, eo præſertim nomine quòd Græciæ præeſtis. *uel præſidetis.*

d Eorúmque pugnatalis eſt, Arcus & breue ſpiculum. Quinetiã bracas induti & pileis capita operti in pugnã prodeunt. Adeo eos ſuperare facile eſt. *Alij κυρβασίας aliter exponunt.*

e Hanc vos vrb. ſi ceperitis, iam cum Ioue audacter de diuitiis certetis.

f Viribus vobis pares.

g *Oleæ ramo lana obuoluto, quo ſupplicantes utebantur. unde deducta eſt nox Græca quaſi ſupplicatoriam dicas.*

h Eámq; ingreſſus, à Cleomene cõtendebat vt filiã amitteret, quippe qui ab eo vt aurem ſibi commodaret, ſuppliciter peteret. Aſſiſtebat enim &c. (*uel aſſiſtabat. legendo potius παρεστήκει quàm παρεστήκει*) Cleomene eum iubẽdicere quæ vellet, neque differre propter filiolam, tunc Ariſtag. Lego *autem ἐκείνων ἐπακούσαι*, ex uet. cod.

i Decem. *Sed Valla ex ὃκ δέκα fecit ἕνδεκα, quum ὃκ regatur ab χρήματα.*

pulcherrima. Iter omne per loca culta, ac tutum. id nunquam intermiſſum per Lydiam & Phrygiã, viginti eſt mãſionum, *hoc eſt uicenorum caſtrorum*, paraſangarũ nonagintaquatuor & dimidiati. E Phrygia excipit fluuius Halys, cui imminent portæ, quas tranſire omnino neceſſe, atque ita fluuium tranſmittere. eſt & [a] præſidium magnum ſupra illum. Tranſgreſſo in Cappadociam, & eam permetienti vſque ad fines Cilices, duodetriginta ſtathmi ſunt, paraſangæ cẽtum quatuor. In horũ [b] montibus poſitas duplices portas ac totidem præſidia pertranſis. Hæc tibi tranſgreſſo, & per Ciliciam iter facienti, tres ſtathmi ſunt, paraſangæ quindecim ac dimidiatus. Ciliciam autem ab Armenia diſterminat flumen quod nauibus trãſitur, nomine Euphrates. In Armenia ſtathmi ſunt diuerſoriorum quindecim, paraſangæ quinquaginta ſex & dimidiatus. in quibus & præſidium eſt. Eam fluuii qui nauibus trãſeuntur quatuor influunt, quos tranſmittere prorſus neceſſarium eſt: primus, Tigris, ſecundus dehinc ac tertius eiuſdem nominis, etſi non idem fluuius, nec ex eodem fluens loco. nam horũ quos enumeraui primus Tigris ex Armeniis fluit, alter ex [c] Mãtienis. quartus fluuius nominatur Gyndes, quem Cyrus aliquando in trecẽtos ac ſexaginta diduxit alueos. Ex hac Armenia in terrã Mantienam tendenti ſtathmi ſunt quatuor: vnde in regionem Ciſſiam tranſeunti ſunt vndecim ſtathmi, paraſangæ verò quadragintaduo & dimidiatus, ad fluuium Choaſpem, qui & ipſe nauibus trãſmittitur. ſupra quem vrbs Suſa eſt ſita. Omnes autem hi ſtathmi, ſunt centum vndecim. Tot diuerſoria ſtathmorum ſunt aſcẽdẽti Sardibus Suſa. Quòd ſi iter regium rectè metiamur paraſangis, & paraſanga valet triginta ſtadia, (vt valet) ſunt è Sardibus ad regiam quæ dicitur Memnonia, tredecim millia ſtadiorum & quingenta: quũ ſint paraſangæ quadringentæ quinquaginta. Itaque peragrando ſingulis diebus centena & quinquagena ſtadia, conſumuntur ſolidi nonaginta dies. Hunc in modũ ab Ariſtagora Mileſio apud Cleomenem Lacedæmonium dicente trium menſium iter eſſe, rectè dicebatur. Quòd ſiquis exploratius iſta inquirat, hoc quoque ego indicabo. nã iter ab Epheſo ad Sardis [d] hac ratione decet cõputari. A Græco igitur mari ad Suſa (hæc enim vrbs Memnonis vocatur) dico eſſe [e] tredecim millia ſtadiorum & quadraginta. Ex Epheſo enim ad Sardis, quingenta & quadraginta ſtadia: atque ita tribus omnino diebus producitur iter trimeſtre. [f] Digreſſus è Sparta Ariſtagoras Athenas cõtendit, tyrannis liberatas, hoc modo: Poſtquam Hipparchum Piſiſtrati filium, Hippiæque tyranni fratrem, qui in ſomnis viſionẽ cladis ſuæ euidentiſſimam vidiſſet, interfecere Ariſtogiton & Harmodius, priſco genere Gephyræi, poſt hæc nihilominus Athenienſes, imò magis quàm prius, tyrannidem quadriẽnio pertulerunt. Viſio autem inſomnii Hipparchi hęc erat: Pridie Panathenæorum videbatur Hipparchus cernere virum aſſiſtẽtem ſibi procerum atque ſpecioſum, hos verſus per ænigma dicentem,

Intoleranda leo tolera, tolerans animo ægro.
[g] Nemo viris pœnas iniuſtis iure rependet.

[h] Vbi dies illuxit, cõfeſtim præ ſe ferebat referre hæc velle ad ſomniorũ cõiectores: ſed mox ſpreta viſione, miſit pũpã, vbi mortẽ oppetiit. Gephyræi autẽ è quibus erãt percuſſores Hipparchi, fuere à principio ex Eretria oriũdi, vt ipſi aiũt: verùm, vt ego interrogãdo cõperio, fuere Phœnices, ex iis qui cũ Cadmo in terrã quæ nũc vocatur Bœotia venere, atque eã incoluere, ſortiti Tanagricũ tractũ. vnde Cadmeis primùm per Argiuos exactis, iterũ per Bœotos hi Gephyræi expulſi, Athenas diuerterunt. Ab Atheniẽſibus autẽ recepti ſub cõditionibus ſunt vt ciues inter eos eſſent, multis [i] nec memoratu dignis quas agerent rebus impoſitis. Phœnices iſti qui cũ Cadmo aduenerunt, quorũ Gephyræi fuere, dũ hanc regionẽ incolũt, cum alias multas doctrinas in Græciam introduxere, tũ verò literas, quæ apud Græcos, vt mihi videtur, antea nõ fuerant. Et primæ quidem illæ extiterũt quibus omnes Phœnices vtũtur: progreſſu verò tẽporis, vnà cũ ſono mutauerũt & modulũ priſtinũ. Et quum ea tempeſtate in pleriſque circa locis eorum accolæ Iones eſſent, [k] qui literas à Phœnicibus diſcẽdo acceperant, eas illi cum ſuis pauculis collocantes, in vſu habuerunt, & in vtendo cõfeſſi ſunt, vt ratio ferebat, vocari Phœnices, quòd eſſent à Phœnicibus in Græciã illatæ. Priſcáque conſuetudine biblos Iones appellant pelles, quòd aliquando penuria biblorũ, *hoc eſt* [l] *ſirporum*, pellibus caprinis ouilliſque vtebãtur, adhuc quoque ad meã vſque memoriam multi barbarorum talibus in pellibus ſcribunt. Quin ipſe vidi apud Thebas Bœotias in Iſmenii Apollinis templo, literas Cadmeas in tripodibus quibuſdam inciſas, magna ex parte conſimiles Ionicis. quorum tripodum vnus habet hoc epigramma,

a Vel, arx. aut caſtellum. uel, propugnaculum. Sic & in ſeq.

b Finibus.

c Matienis. & paulo poſt, Matienam.

d Huic oportet annumerare.

e Quatuordecim.

f Exactus autem Sparta.

g Iniuſtus nemo eſt quem non ſua pœna ſequetur.

h Quumprimũ autẽ dies illuxit, hæc ad ſomniorum coniectores apertè retulit. *Vel, Hæc ſomnia coniectoribus palàm communicauit.* ſed poſtea repudiata viſione, *uel, quum uiſioni illi renũtiaſſet*, pompam ſolennem celebrauit.

i Nec memoratu dignis rebus illis interdicentes.

lz Qui quũ à Phœnicibus literas didiciſſent, forma paucarum quarundam immutata, vtebantur, & vtentes famam ſparſerunt, (vt æquitas etiam poſtulabat) quum Phœnices in Græciam eas introduxiſſent, Phœnicias eſſe nominandas.

l *Per byblum uidetur intelligenda potius papyrus* AEgyptia.

Obtulit Amphitryon me gentis Teleboarum.

Hæc fuere circa ætatem Laii, qui fuit filius Labdaci, nepos Polydori, pronepos Cadmi. Alter tripus hexametro carmine ait,

Scæus in aſſueto pugilum certamine victor,
Me tibi ſacrauit ſpecioſum munus, Apollo.

Scæus autem hic Hippocoontis filius fuerit: ſi quidem hic eſt qui tripodem dicauit, & non alius idem Hippocoontis *filii* nomen habens, circa ætatem OEdipodis Laio geniti. Tertius tripus, & is hexametro carmine ait,

Laodamas ipſum tripodem ſua in vrbe monarchus,
Hoc inſigne decus tibi magne dicauit Apollo.

Sub hoc Laodamante Eteoclis filio qui monarchus fuit, *id eſt, ſolus principatu eſt potitus*, eiecti ſunt Cadmei ab Argiuis, & ſe ad Encheleas contulerunt. Gephyræi autem poſtea [a] in ſuſpicionem Bœotiorum quum veniſſent, Athenas commigrarunt: vbi ſunt ab eis templa extructa ſeorſum à cæteris, cum alia quædam, tum Cereris Achæię & templum & orgia. Quod igitur fuerit viſum Hipparchi in ſomnis, & vnde fuerint oriundi Gephyræi, ex quibus fuere percuſſores Hipparchi, à me cõme moratum eſt. Vnde oportet ad eum redire ſermonem quem à principio inſtitueram, qua ratione ſint Athenienſes liberati tyrannis. Hippia tyrannidem obtinente, [b] & infenſo eis propter cædem Hipparchi, Alcmæonidæ, qui genere ſunt Athenienſes, profugi patria propter Piſiſtratidas, quoniam ipſis vnà cum cæteris exulibus res de redeundo tentata omni ope, fruſtrata fuit, conatíque Athenas reuertendo liberare, vehementer ſpe deciderunt, Lipſydrium ſuper Pæoniam communierunt: dehinc omnia aduerſus Piſiſtratidas comminiſcendo, mercede conduxerunt ab Amphictyonibus templum Delphis ædificandum, id quod nunc eſt, tunc autem non erat. Enimuero quum bene nummati eſſent, ac viri ſpectati iam inde à ſuis maioribus, extruxerunt templum exemplari pulchrius, [c] ac cætera omnia. nã quum ex lapide Porino conuentũ eſſet vt illud facerent, tamen anteriora eius Pario lapide effecerunt. Vt igitur Athenienſes aiunt, hi viri Delphis ſedentes Pythiam pecunia perſuaſerunt vt & quoties viri Spartiatæ venirent, ſiue priuato ſiue publico agmine, petẽtes oraculum, proponeret ipſis liberare Athenas. Lacedæmonii autem, quum ſibi idem ſemper diceretur, mittunt Anchimolium Aſteris filium inter populares eximium, cum exercitu ad expellendos Athenis Piſiſtratidas, tametſi hoſpites ſuos & in primis amicos. antiquiora enim duxerũt quæ ad deum quàm quæ ad homines pertinent. Hos itaque mari nauibus miſerunt: cum quibus Anchimolius ad Phalerum appulſus, copias eduxit. Id præſciſcentes Piſiſtratidæ auxilia Theſſalia euocauerunt. ſocietatem enim cum Theſſalis fecerant. quibus rogantibus, communi decreto Theſſali miſerunt mille equites cum ſuo rege Cinea, viro Coniæo. Hos ſocios vbi habuere Piſiſtratidæ, hoc excogitauere: planitiem Phalereorum detergunt, eúmque locum equitabilem reddunt, atque illac equitatum in caſtra hoſtium immittunt. Equitatus in Lacedæmonios irruens, cum alios multos, tum verò Anchimolium interemit: cæteros qui ſuperfuere, ad naues repulit. [d] Hunc in modum primus Lacedæmoniorũ exercitus abſceſſit. Extátque in Alopecis Atticæ buſtum Anchimolii, iuxta Herculis templum quod eſt in Cynoſargi. Poſtea verò Lacedæmonii maiores copias contra Athenas miſerunt, non mari, ſed terra, præfecto illis duce Cleomene Anaxandridæ filio: cum quibus oram Atticã inuadentibus congreſſus primùm Theſſalorum equitatus, nõ diu pòſt in fugam verſus eſt, cæſis ſupra quadraginta è ſuis. qui ſuperfuere, qua quiſque potuit, rectà in Theſſaliam rediere. Cleomenes ad vrbem pergens, vnà cum iis Athenienſibus qui liberi eſſe cupiebant, obſedit tyrannos intra murum Pelaſgicum redactos. [e] Neque tamen omnino Piſiſtratidas eiecere Lacedæmonii, quippe qui de faciẽda obſidione non cogitabant, & Piſiſtratidæ cibo potúque bene inſtructi erãt. Itaq; quũ aliquot dies Lacedæmonii tyrãnos obſediſſent, Spartã abiere. Hic tamẽ caſus qui aliis infauſtus, idẽ aliis fauſtus extitit. nam filii Piſiſtratidarũ qui clàm extra regionẽ ſupponebantur, intercepti ſunt. Quo ex facto omnes eorum res perturbatæ ſunt, & pro redimẽdis filiis ad voluntatẽ Athenienſiũ tranſegerunt vt intra quinque dies ex Attica excederẽt. Móxq; in Sigeũ quod eſt ſupra Scamandrũ cõceſſerunt, quũ ſex & triginta annos regnaſſent, oriũdi è Pylo atque à Neleo, ex eiſdẽ prognati [f] ex quibus ii qui fuere cũ Codro ac Melãtho, qui prius aduẽtitii, tamẽ Athenieſiũ reges euaſere. Eáque de re Hippocrates Piſiſtrati pater, repetita memoria Piſiſtrati filii Neſtoris, idẽ nomen filio ſuo impoſuit.

Hoc Athenienſes modo tyrannis liberati ſunt. qui recepta libertate, quæcunque

a *Legit* Ἐπιπλωήσιες *pro* Ἐπιλειφθέντες.

b Qui exacerbatus in Athenienſes erat ob cædem Hipp.

c Atque inter cætera, quũ ex lapide Por.

d Hic fuit primæ expeditionis Laced. exitus.

e Nec verò Piſiſtratidas vlla ratione eieciſſent, *uel profligaſſent* Lacedæmonii, quippe qui de trahẽda inlõgũ obſidione non cogit. & Piſiſtr. cõmeatu bene inſtructi erãt: ideóq; vbi per aliquot dies obſediſſent, Spartam reuerſifuiſſent. Sed res contigit quæ vt illis perniciоſa, ita his adiumento fuit. Piſiſtratidarum enim liberi dum clam è regione ſubducerentur, deprehenſi fuerunt. Quo ex facto omn. &c.

f Ex quibus Codrus & Melãthus, qui prius aduenæ.

aut fecere aut paſſi ſunt memoratu digna, antequam Ionia defecerit à Dario, & Ariſtagoras Mileſius Athenas oratum auxilia venerit, hæc prius ediſſeram. Athenæ, quũ magnæ fuiſſent antea, tunc tamẽ tyrannis liberatæ, extitere maiores. in quibus duo viri præpollebãt, Cliſthenes vir Alcmæonides, qui (vt fama fert) [a] Pythiã perſuaſerat, & Iſagoras Tiſãdri filius, illuſtri quidẽ familia, ſed quàm vetuſta nõ queo affirmare: eius tamen cognati Ioui Cario immolant. Hi viri per factiones de potẽtatu contẽdebant. Cliſthenes, quum vinceretur, populũ amplectendo, ex quatuor tribubus mox decẽ effecit, cognominibus Ionis filiorũ, [b] Peleontis & AEgicoris & Argadei & Hopletis, in alia commutatis quæ ipſe inuenit, aliorũ heroum indigenarum, præterquam Aiacis, quem etſi hoſpitem, tamẽ adiecit, vtpote finitimum ac ſocium. Qua in re videtur mihi Cliſthenes hic auum ſuum maternum Cliſthenem Sicyonis tyrannum fuiſſe imitatus. ille enim, quum bellũ geſſiſſet cum Argiuis, ſummouit è Sicyone certamina canentium poemata, ob Homeri carmina, in quibus Argos atque Argiui tantopere celebrantur. Neque hæc modò ſubmouit, ſed etiam optauit monumentum Adraſti Talai filii, quod erat in ipſo Sicyoniorum foro, quia fuerat Argiuus, exterminare: ideóque Delphos adiit ad oraculum conſulendum nunquid Adraſtum eiiceret. Cui Pythia reſpondens, inquit Adraſtum quidem Sicyonium regem eſſe, ipſum verò, lapidatorem. Id non concedente ſibi deo, Cliſthenes reuerſus excogitabat quo pacto Adraſtus ipſe demigraret. Quod vbi excogitaſſe ſibi viſus eſt, miſit ad Bœotias Thebas nũtiatum, velle ſe afferre Sicyonem Melanippum Aſtaci filium. Eúmque tribuentibus Thebanis, in vrbem intulit: atque ei fanum in ipſa curia deſignatum exædificauit munitiſſimo in loco, in quem intulit Melanippum. [d] Quod factum deberet exiſtimari inimiciſſimum Adraſto, quòd & Meceſtem fratrem eius & Tydeum generum Melanippus interfeciſſet. Cliſthenes vbi fanum extruxit, hoſtias & dies feſtos Melanippo dedit ab Adraſto ereptos, quibus illũ Sicyonii magno cum honore proſequi conſueuerant. Etenim regio Polybi fuerat, qui, quum ſine liberis decederet, imperium Adraſto legauit nepoti ſuo ex filia. eum igitur Sicyonii cum aliis honoribus proſequebantur, tum verò [e] tragicis choris, ita vt non Dionyſum, ſed Adraſtum venerarentur. at Cliſthenes choros quidem Libero, cæteras verò ceremonias Melanippo dicauit. Hæc ille in Adraſtum egit. Tribus autem Dorienſium ne forent eædem Sicyoniis quæ Argiuis, in alia nomina commutauit: ex quibus Sicyonios plurimùm ridiculos reddidit. quippe hyos & oneu, *id eſt ſuis & aſini*, [f] vltima nomina pro priſtinis impoſuit, præterquam tribui ſuæ, cui à ſua arche, *id eſt à ſuo imperio*, nomen indidit. itaque hi tribules Archelai vocabantur: cæterorum autem alii, Hyatæ, *id eſt ſuales*: alii, Oneatæ, *id eſt aſinales*: alii, Chœreatæ, *id eſt porcales*. His tribuum nominibus Sicyonii & Cliſthene imperante, & eo defuncto ad ſexaginta annos vſi ſunt, quæ poſtea [g] inter ſe reputantes, in alia tranſtulerunt, Hylleas, Pamphylos, Dymanates: quartæ tribui quam adiecerunt, impoſito cognomine AEgiales, ab AEgialo Adraſti filio. Hæc Sicyonius Cliſthenes [h] & ipſe (vt mihi videtur) præ contemptu Ionum, ne forent eædem ipſis & Ionibus tribus, Cliſthenem ſibi cognominem imitatus eſt. Quum enim populus Athenienſis fuiſſet antea exagitatus, poſteaquam omnium authoritatem ad ſuam vnius redegit, tum tribuum nomina cenſuit immutanda, & plures ex paucioribus faciendas, decem pro quatuor, & totidem phylarchos, *id eſt tribuum præfectos*. Ita populo in tribus diſtributo atque compoſito, erat multo ſuperior iis qui erant cõtrariæ factionis. [i] Superatus in partibus Iſagoras, hoc inuicem excogitauit, vt Cleomenem Lacedæmonium aduocaret, iam inde ab obſidione Piſiſtratidarũ ſibi hoſpitẽ factum: qui quidem culpabatur quòd ad vxorem Iſagoræ ventitaret. is miſſo primùm Athenas caduceatore Cliſthenem eiecit, & cum eo alios complures Athenienſes, eos enageas vocans, *q. d. piaculares*, videlicet admonitu Iſagorę hæc dicens. nam Iſagoras atque amici eius non erant affines cædis cuius inſimulabãtur [k] Alcmæonidæ, & qui Athenienſiũ erant enagees, ita nominabantur, *qui piaculo obſtricti erant*. Cylon quidam Athenienſis vir olympionices, affectatæ tyrannidis compertus eſt. Simulato nanque æqualium ſodalitio arcem occupare conatus eſt. Id quum efficere non potuiſſet, aſſedit ſimulachro dei ſupplex, ipſe ac ſocii. hos illinc ſubmouerunt quidem magiſtratus Naucratiorũ, qui tunc Athenas incolebãt, data fide puniendi eos citra mortem: ſed culpa horum mox interfectorũ fuit penes Alcmæonidas. Hæc ante Piſiſtrati ætatem geſta ſunt. Vbi autem Cleomenes per nuntium eiecit Cliſthenem atque piaculares, quãuis Cliſthenes ipſe profugiſſet, nihilo ſecius Athenas venit, non magna cum manu, atque illinc ſeptingentas familias *militares* Athenienſium, tanquam piaculo contaminatas, relega-

a *Pythiæ perſuaſerat ut id faceret quod paulo ante narratum eſt.*

b Geleontis.

c Reducere. *Sic in ſeq.*

d Reduxit autem Melanippum Cliſthenes (hoc enim narrandum eſt) vt Adraſto inimiciſſimum, quòd & Meceſt.

e Eius infortunia choris tragicis decorabant.

f Cognomina enim eorum mutans in alia quibus ὑὸς & ὄνος, *id eſt ſuis & aſini*, appellationes præfixæ eſſent, vltimas ſyllabas addebat.

g Quum apud ſe expendiſſent.

h *Poſt* Cliſthenes, *adde*, fecerat. Atheniẽſis autem Cliſthenes, quum huius Sicyonii eſſet ex filia nepos, & ab eo nomen haberet,

i Superatus autem viciſſim Iſagoras, hoc contrà excogit.

k Alcmæonidæ enim & qui earundem partium erant, cædis huius inuidiam ſuſtinebant, at ipſe *Iſagoras* nequaquam, nec eius amici. Enagees autem inter Atheniẽſes ita nominati fuerunt.

uit, quas ei ſuggerebat Iſagoras. Hoc acto conabatur ſecundo loco ſenatum diſſoluere, & magiſtratus trecentis Iſagoræ militibus mandare: verùm reluctante ſenatu, atque obtemperare nolente, Cleomenes Iſagoráſque cum ſuæ factionis hominibus arcem occuparunt. quos cæteri Athenienſes cum ſenatu ſentientes, biduo obſederunt: tertio die quicunque Lacedæmonii ibi erant, accepta fide, regione diſceſſerunt, [a] rato effecto quod Cleomeni dictum eſt. nam ei ad occupandam arcem aſcendenti, & ad dei penetrale conſulendi gratia eunti, exurgens è ſella ſacerdos, antequam ille valuas reſeraret, Lacedæmonie, inquit, hoſpes retrò redeas, néve templum introeas. non enim Doribus huc introire fas eſt. Cui Cleomenes, Ego, inquit, mulier, Dores non ſum, ſed Achæus. Itaque admonitu vti nolens, atque in conatu pergens, tunc quoque iterum à propoſito cum Lacedæmoniis decidit. Cæteros autem ad necem vinxere Athenienſes, & in iis Timeſitheum fratrem eius cuius manualia opera atque ſtrenuitatem maximam referre poſſem. Atque hi quidem in vincula conjecti mortem oppetiere. Atheniſées autem poſt hæc reuocatis cum Cliſthene ſeptingentis *militum* familiis, quas Cleomenes exegerat, Sardis mittunt ad contrahendam cum Perſis ſocietatem. Intelligebant enim ſibi cum Cleomene atque Lacedæmoniis eſſe bellandum. Vt Sardis venere nuntii mandatáque expoſuere, percontatus eſt eos Artaphernes Hyſtaſpis filius, Sardium prætor, quínam homines eſſent Athenienſes, & vbi terrarum incolentes, qui ſocii Perſarum fieri orarent. Vbi id ex nuntiis audiuit, ita eis ingenuè reſpondit, ſi regi Dario terram darent & aquam, ſe contracturum cum eis ſocietatem: ſinminus, illos abſcedere præcepit. Nuntii inter ſe colloquuti, quòd ſocietatem facere cuperent, daturos ſe eſſe dixerunt. quo nomine, vbi reuerſi ſunt domum, vehementer accuſati ſunt. Cleomenes, intelligens ab Athenienſibus ſe & verbis & factis lædi, ex omni Peloponneſo copias coegit, diſſimulans quem ad finem, quum haberet in animo tum populum Athenienſem vlciſci, tum Iſagoram conſtituere tyrannum, qui vnà cum eo ex arce deceſſerat. Comparato exercitu ingenti, ipſe Eleuſina inuaſit, & ex compoſito Bœotii OEnoem occuparunt & Hyſias, vltimos Atticæ populos: & ab altera parte Chalcidéſes oræ Atticæ loca populabantur. Athenienſes etſi ancipiti bello diſtricti, Bœotiorum & Chalcidenſium vltione dilata, arma contra Peloponnenſes in Eleuſine agentes ferunt. Dúmque ambo exercitus conſerturi prælium eſſent, Corinthii, primi omnium ſecum reputantes iniuſtè à ſe agi, [b] auerterunt ſe, atque abſceſſerunt. Secundum hos idem fecit Demaratus Ariſtonis filius, qui & ipſe erat rex Spartiatarum, & è Lacedæmone copias contraxerat, nec à Cleomene ſuperiori tempore diſſenſerat. Ob quam regum diſſenſionem lex apud Spartam lata eſt, non licere vtrique regi cum exercitu prodire, (nã prius prodibant) & his ſeiunctis, alterum quoque è Tyndaridis relinqui: qui & iſti antehac ab eis euocati, exercitú ambo comitabantur. Porro tũc cæteri ſocii qui erãt in Eleuſine, cernentes non conuenire inter reges, & Corinthios aciem deſeruiſſe, & ipſi dilapſi abierunt. Quartò tunc Dores in Atticam profecti ſunt, bis ad bellandum ingreſſi, bis ob Athenienſium multitudinis commodum. Primò, quum Megaram coloniam deduxerunt, hæc expeditio rectè vocetur, ſub Codro Athenienſium rege: iterum ac tertiò, quum ad expellendos Piſiſtratidas ex Sparta ventum eſt: quartò, quum Cleomenes Peloponnenſes ducens, Eleuſinen inuaſit. Ita quartò tunc Dores aduerſus Athenas expeditionem ſumpſerunt. Dilapſo igitur indecorè hoc exercitu, ibi Athenienſes volentes vltum ire iniurias, primam expeditionem fecerunt aduerſus Chalcidenſes: quibus Bœotii ad Euripum iere ſuppetias. His conſpectis Athenienſes putarunt ſibi cum eis prius quàm cũ Chalcidéſibus pugnã cõſerendam. itaque cõgreſſi cum illis egregiè ſuperant, permultíſque eorũ cæſis, ſeptingentos capiunt. Eodẽ die tranſgreſſi Eubœam, cum Chalcidenſibus conflixere: quibus etiam victis, quatuor millia colonorum in prædiis hippobatarum, *q. d. equitum*, reliquerunt. hippobatæ autem apud Chalcidenſes vocabantur locupletes. Horum quoſcunque ceperunt, vnà cum Bœotiorum captiuis vinctos in carcerem coniecerunt: quos aliquãto pòſt binis mulctatos minis ſoluerunt: eorúmque vincula quibus alligati fuerant, in arce ſuſpenderunt, quæ ad meam vſque memoriam extabant, pendentia è muris à Medo ambuſtis, cregione cœnaculi ad occaſum ſpectantis. Decimam quoque [c] redemptionis conſecrarunt, facta ærea quadriga, quæ ad ſiniſtram manum intrantium ſtatim in propylæa arcis ſtabat, cum hac inſcriptione,

Attica perdomitis acri ſub marte iuuentus
Bœotûm populis Chalcidicáque manu,

a Omine Cleomeni rato effecto. *Id eſt, Rato effecto eo quod omine portendebatur Cleomeni. Vel, Exitu omen approbante Cleomeni. Quod autẽ hìc φήμλυ, ſtatim pòſt κλεδὼνα vocat*, quod Valla interpret. *admonitum.*

b Sententiam mutauerunt.

c Pecuniarum à ſingulis in pretium redẽptionis perſolutarum.

Damna rependerunt vinclis & carcere cæco,
Quorum hæ de decima ſtant tibi Pallas equæ.

Et Athenienſes quidem augeſcebãt. Iuris autem æquabilitatem eſſe rem bonam, non ex vno tantùm, ſed vndique datur intelligi: ſi Athenienſes etiã quandiu tyrannis ſubiecti fuerunt, nullis finitimorum in bello præſtantiores erant: liberati verò tyrannis, multo omnium primi extitere. Vnde liquet eos, dum tyrannis parebant, [a] de induſtria peccaſſe, tanquam domino laborantes: at libertate parta, ſibiipſi quiſque rem gerere properabat. [b] Athenienſes ita agebant. Thebani autem poſt hæc vlciſcendi illos cupidi, ſciſcitatum ad deum miſerunt. Quibus reſpondens Pythia, negabat per ſeſe eos poſſe illos vlciſci, iubebátque vt [c] ad famæ celebritatem referentes rogarent ſibi proximos. [d] Reuerſis qui miſſi ad oraculum erant, ac reſponſum exponentibus, Thebani illud nihili facientes quod referebatur, vt rogarent proximos, dicebant, Nunquid non proximè nos incolunt Tanagræi Coronæique & Theſpienſes, qui noſtri aſſiduè commilitones, alacri atque concordi in partes animo bella nobiſcum tolerant? quid hos rogari oportet? [e] nunquid potius hoc non habendum pro oraculo? Hæc illis ratiocinantibus, quidam re audita, inquit, Ego quid nobis ſignificare velit oraculum videor mihi intelligere. Aſopi duæ filiæ fuiſſe traduntur, Thebe & AEgina, quæ quoniam ſorores ſunt, opinor deum reſpondere nobis vt AEginetas rogemus vicem noſtram vlciſci. Thebani, quoniã nulla quàm hæc viſa eſt dici potior ſententia, protinus miſere ad AEginetas orandos auxilia, tãquam proximos, ex dei oraculo. Illi petentibus his auxilia dixere ſe mittere cum eis AEacidas. Societate AEacidarum freti Thebani, quum laceſſiſſent Athenienſes, acceptа offenſione aduerſæ pugnæ, iterum auxilia virorum remiſſis AEacidis orauerunt. Quorum prece moti AEginetæ, tum magnitudine opum inflati, tum priſtinæ inimicitiæ quam geſſere cum Athenienſibus memores, bellum illis haud indictum intulerunt. Nam quum Athenienſes [f] Bœotiis incumberent, ipſi longis nauibus in Atticam traiicientes, cum alios multos populos in cætera ora maritima, tum Phalerum diripuerunt, magnam ex hac re calamitatem Athenienſibus afferentes. Inimicitia autem quam AEginetæ aduerſus Athenienſes habebant, ex hoc initio extitit: Epidaurii, quum ſua ipſis terra nihil redderet, de hac calamitate Delphicum conſuluere oraculum. Quibus Pythia iuſſit vt Damiæ & Auxeſiæ ſimulachra erigerẽt: & poſtquam erexiſſent, melius ſecum actum iri. Sciſcitãtibúſque Epidauriis vtrum ex ære facerent illa an ex lapide, reſpondit ſe è neutro fieri ſinere, ſed è ligno oleagino, oleæ tamẽ, non oleaſtri. Rogabãt igitur Epidaurii Athenienſes vt ſibi permitterent oleam incidere, qui ſcilicet oleas illas ſacratiſſimas eſſe exiſtimarent. (fertur etiam nuſquam gentium niſi Athenis illa tempeſtate oleas fuiſſe.) Athenienſes ſe verò dixerunt conceſſuros, hac tamen lege, ſi quotannis illi ſacra Mineruę vrbanæ & Erechtheo afferrent. Accepta conditione Epidaurii quæ rogabant impetrauerunt, & ſimulachra ex his oleis fabricata ſtatuerunt: terráque ſua fructum eis ferẽte, quod conuenerat Athenienſibus perſoluebant. Eo tempore atque ſuperiori AEginetæ Epidauriis parebant tum in aliis, tum verò in litibus, quas AEginetæ inter ſe vel actores, vel rei, illuc ſe conferentes agebant: verùm ex eo tempore fabricatis nauibus, nullo conſilio vſi, ab Epidauriis deſciuerũt. Factíque hoſtes, ac mari potiti, cum alias clades inferebant, tum ſimulachra Damiæ & Auxeſiæ ſurripuerunt: eáque aſportata, in regionis ſuæ mediterraneo loco ſtatuerunt, cui nomen eſt OEæ, viginti ferme procul ab vrbe ſtadiis. Hoc in loco illis erectis, ſupplicabant ſacrificiis atque iocabũdis choris mulierum, denis viris vtrique dæmonum aſſignatis, qui choris præeſſent. Chori autem neminem virum [g] nuncupabant, ſed indigenas fœminas: quæ ceremoniæ apud ipſos quoque Epidaurios fuerant. Surreptis ſtatuis, Epidaurii quod fuerant pacti Athenienſibus non ſoluebant: cuius rei quum à nuntiis Athenienſium admonerentur, reddere rationem cur iniurii non eſſent: ſe enim quandiu apud ſe ſtatuas habuiſſent, quod conuentum erat exoluiſſe: eiſdem iam viduatos, non debere exoluere, ſed AEginetas, qui illas haberent: à quibus id exigi iubebant. Ad eas repetendas AEginam Athenienſes miſere. AEginetæ negare quicquam negotii eſſe ſibi cum Athenienſibus. Athenienſes autem aiunt, poſt repetita ſimulachra, triremem miſſam publicè cum ciuibus quibuſdam: qui AEginam quum venerunt, ſimulachra, tanquam è ſuis lignis facta, conati ſint ſuis ſedibus emoliri vt aſportarent: quúmque eo pacto auferre nequirent, circumdatis funibus trahere tentaſſe. Sed dum trahunt, tonitrum & cum tonitruo terræmotum exutiſſe: eáque de re illos remiges qui trahebant ſimulachra, ab his in amentuam eſſe

a Remiſsè agere voluiſſe. *Vel, Operam ſedulò non nauaſſe.*

b Horum igitur res ita ſe habebãt. *Vel, Hic igitur erat rerum Athenienſium ſtatus.*

c Ad Polyphemũ.

d Reuerſi conſultores oraculi, quod ab eo reſponſum erat expoſuerunt, conuocata concione. Thebani, quum audirent quod illi dicebant, *nimirum* vt proximos rogarẽt, Nónne, inquiũt, proximè nos habitãt Tanagr.

e Imò *videndum* ne aliud potius ſibi velit oraculum.

f Bœotos bello premerent.

g Probris inſectabantur.

conuersos: & ex hoc morbo seſe tanquã hostes mutuò trucidasse, donec vnus ex omnibus relictus est, qui ad Phalerum se recepit. Athenienses quidem ita rem gestam esse memorãt. AEginetæ verò negant illos vna cum naui veniſſe, (facilè enim se vnam nauim, atque adeo compluſculas, etiamsi sibi nullæ fuissent naues, fuisse propulsaturos) sed cum compluribus in ipsorum terram inuasisse, se verò cessisse, nec pugna nauali contendere voluisse. Qui tamen planum facere nequeunt, an quia impares se esse ad pugnandum agnoscerent, cesserint: an volentes permiserint illos facere quod fecerunt. Athenienses certè, quòd nulli propugnatores obstarent, egressos è nauibus ad simulachra se conuertisse: & quum ea è suis vestigiis amoliri nequirent, circumdatis restibus trahere ita conatos, donec illic ambo simulachra, dum traherẽtur, fecere rẽ apud me fide carentẽ, alicui alteri credibilem. aiunt enim illa procubuisse sibi in genua, atque ex eo tempore semper genu nixa permansisse. Et hæc quidem Athenienses fecisse: se verò, quòd audirent sibi bellum ab Athenien sibus illatum iri, præparasse Argiuos vt sibi aduersus Athenienses in AEginam descendentes adessent auxilio. Eósque, quum latuissent hostem in traiiciendo ex Epidauro in insulam, in Athenienses, qui nihil præsciissent, à nauibus discluſos irruisse: & interea tonitrum ipsis terræmotúmque extitisse. Hæc ab Argiuis AEginetisque commemorantur. Athenienses quoque confitentur vnum omnino è suis incolumem in Atticam reuertisse, quem tamen Argiui aiunt superstitem fuisse ex Attico exercitu quem ipsi profligassent. Eundem Athenienses, dæmonio incolumem, nihilo secius periisse referunt, hunc in modum: Quum Athenas se recepisset, cladémque renuntiasset, vxores eorum qui aduersus AEginam profecti fuerant, indignè ferentes vnum ex omnibus esse reducem, circumfusas hominem prehendisse, ac sibulis vestimentorum pupugisse, percontantes singulas vbi suus vir esset, atque hoc modo hunc fuisse confectum. Idque factum mulierum visum esse Athenienſibus ipsa clade tristius. in quas quum alia ratione animaduertere nõ possent, vestem illarum in lidem mutauerunt. nam antea Doridem vestem gerebant Atticæ fœminæ, simillimam Corinthiæ. eam itaque mutauerunt in lineam, ne fibulis vterentur. [a] Quanquam reuera si ratione vtamur, non las olim vestis fuit, sed Caira. quoniam omnis prisca vestis fœminarum Græcarum eadem erat quæ nunc, quam Doridem appellamus. Præterea Argiui & AEginetæ idem adhuc factitant, apud quorum vtrosque mos est fibulas faciendi sesquiplas mensura quàm tunc consueuerat: quas præcipuæ fœminæ eorum templis deorum consecrare solent, neque aliud quicquam Atticum illic offerre, ne vrceum quidem, sed ex ollis gentilibus in posterum ibidem potare. Eóque contentionis processere Argiuæ atque AEginææ mulieres cum Atticis, vt ad meam vsque ætatem fibulas gestauerint quàm antea grandiores. Odiorum principium AEginetarum in Athenienses hoc, quemadmodum commemoratum est, extitit. Cuius rei circa statuas gestæ memoriam retinentes, libenter Thebanorum rogatu auxilium tulere Bœotiis AEginetæ. Qui quum maritima Atticæ vastarent, Athenienséque aduersus AEginam expeditionem inirent, aduenit è Delphis oraculum, vt ab AEginetis lædendis triginta annos abstinerent, tricesimo anno, quum fanum AEaco dicassent, bellum cum AEginetis inchoarẽt, ad votum eis re succesſura. Sin bellum continuò inferrent, fore vt interea multa detrimenta acciperent & inferrent, sed ad extremum illos [b] subigerent. Hoc oraculum ad se Athenienses allatum vbi audiere, eatenus ei obtemperandum censuerũt vt AEaco fanum dicarent, quod nunc in foro extructum visitur: [c] sed triginta annis non esse abstinẽdum, quòd videlicet audissent esse fatale, multa se passuros indigna ab AEginetis, si bello abstinerent. His tamen ad vlciscendum se parantibus, Lacedæmonium factum extitit impedimento. siquidem Lacedæmonii, audito cõmento Alcmæonidarum erga Pythiam, & quæ egisset Pythia in ipsos atque Pisistratidas, duplicem se iacturam feciſſe animaduertebant: quòd & suos hospites è patria eiecissent, & nulla sibi ex hoc facto gratia ab Athenienſibus haberetur. Præterea oraculis vrgebantur, denuntiantibus multa ipsis & [d] indigna ex Athenienſibus futura, quorum antehac securi fuissent, præsertim ex eo quod à Cleomene Spartam reuerso didicerant. Etenim Cleomenes potitus est ex arce Athenienſium oraculis, quæ à Pisistratidis prius possessa, quum illi expellerentur, [e] relicta fuerant in templo. Ea Lacedæmonii vbi per Cleomenem accepere, & animaduertebãt Athenienses augescentes, nec ad ipsis obtemperandum vllo modo esse animatos: præterea genus Atticum quod sub tyrannis fuisset infirmum, & ad parendum promptum, nunc parta libertate ipsis par existere: hæc omnia considerantes, accersierunt

a Vt tamen verum fateamur, non Ionica est hæc vestis ab anti qua origine, sed Caira. omnis enim prisca vestis Græcarum mulierũ eadẽ erat, cũ illa quam nunc Doricam appellamus. At verò Argiuis & AEginetis hac de causa consuetudinem istam inualuisse *aiunt*, vt fibulæ fiant mensuræ sesquiplo maioris quàm quæ tum recepta erat. quinetiam mulieres apud eos tẽplo deorum fibulas præcipuè consecrare, *uel fibulas pro donariis offerre*: Atticũ verò nihil, ac ne laterem quidẽ, tẽplo offerre: atq; adeo vt ibi ex vrceis suæ patriæ potarent, more postea receptũ fuisse. *Animad uertendum est autem, in Græco textu interpunctionem quæ est post* ποιῆσαι, *inde transtatam ponẽdam esse post* εἶναι, *vt sit*, ἓν τοῦδε ποιῆσαι νόμιον εἶναι.

b *Vel potius*, Ipsi subigerentur.

c Sed annos triginta non abstinuerunt, *uel supersederunt*, quum audissent sibi esse abstinendum, passis hostilia ab AEginetis. His tamen ad vlc.

d Hostilia, *uel atrocia*, ab Athen. fut. quorum *oraculorum* antea quidem ignari fuerant, tum verò cognita habuerant, quum Cleomenes ea Spartã attulisset. iis enim potitus est ex Athenienſiũ arce oraculis quæ, &c. Vt τῆς πρὸ τοῦ προτερεούσης χρησμῶν.

e In templo reliquerant: relicta autem Pisistratus acceperat. Lacedæmonii igitur, quum hæc oracula in eorum manus peruenissent, Athenienſium potentiam crescere & ad parendum ipsorũ imperio nullo modo animatos esse videntes, quum apud se consideraſſent, gẽtem Atticam tantisper dum libertate potiretur, *uel sui iuris esset*, viribus parem suæ esse futurã, at si tyrannide coerceretur, infirmam & ad imperata faciendum fore promptam: hæc, *inquam*, omnia quum

Hippiam Piſiſtrati à Sigeo Helleſponti, quò Piſiſtratidæ confugerant. Poſtquam Hippias accerſitus adfuit, accitis etiam aliorum ſociorum nuntiis, ita Spartiatæ apud eos verba fecere, [a] Agnoſcimus viri ſocii nos haud rectè egiſſe, qui mentitis oraculis inducti, viros qui erant noſtri imprimis hoſpites, [b] quique in animum inducebant præbere nobis Athenas obnoxias, è patria eiecimus. & quum hæc fecerimus, tamen ingrato populo vrbem tradidimus: qui poſteaquam per nos [c] liberatus, deſpexit nos, pariter ac regem noſtrum per dedecus detrimentúmque eiecit: inflatúſque ſuperbè, famam auget, præcipuè quidem Bœotos ſuos finitimos atque Chalcidenſes didiciſſe qui ipſi ſint: ſed fore fortaſſis vt alius quis, ſi peccauerit, idem diſcat. Quare, quoniam in illis agendis peccauimus, nunc demus operam vt illuc vnà vobiſcum euntes, ſupplicium de illis ſumamus. Hac enim de cauſa Hippiam & vos è ſua quoſque vrbe accerſiuimus, vt publico conſenſu & cõmuni exercitu reducentes hunc Athenas, reddamus ei quæ abſtulimus. Hæc Spartiatæ. Quæ quum alii ſocii non probarent, quúmque ſilentium tenerent, Corinthius Soſicles ita locutus eſt, [d] Eo tempore cælum ſub terra, ac terra ſuperior cælo erit, hominéſque domicilium in mari habebunt, quo tempore vos Lacedæmonii rebus publicis euerſis, tyrannides in vrbes introducere conabimini. quibus nihil eſt in rebus humanis neque iniuſtius, neque magis mortiferum. Quòd ſi bonum vobis videtur ciuitates ſubeſſe tyrannidi, ipſi vobis primi tyrannum conſtituite, atque ita vt aliis conſtituatis operam date. At nunc ipſi tyrannorum expertes, & ne id in Sparta contingat vehementiſſimè cauentes, hoc in ſocios ſtudetis efficere, qui ſi eſſetis, vt nos ſumus, experti, meliorem quàm nunc facitis, de hac re [e] ſententiam diceretis. Nam iſta res apud Corinthios ciuitatis perturbatio fuit. quum eſſet apud eos paucorum regimen, & ii qui Bacchiadæ vocabantur, vrbẽ incolerent, vltro citróque inter eos matrimonia contrahebantur. Horum vni nomine Amphioni nata eſt filia clauda, cui nomẽ erat Labda: quam quoniam nemo Bacchiadarum ducere volebat, duxit Eetiõ Echecratis filius, è Petra quidẽ tribu, ſed oriũdus à Lapithe ac Cæneo. Qui quũ neque ex hac muliere, neque ex alia tolleret liberos, miſſus eſt Delphos ad cõſulendum de prole. eum introeuntem ſtatim Pythia his verſibus compellauit,

Eetion, te nemo (licet ſis tantus) honorat.
Conceptum pariet ſaxum graue Labda, monarchos
[f] Qui cadet in ciues, emendabítque Corinthum.

[g] Hoc oraculum quod Eetioni redditum eſt, eodem tendebat quò alterum antea Bacchiadis redditum, haud prius intellectum quàm hoc renuntiatum eſt in hæc verba,

Concipit in petris aquila, enixura leonem
Robuſtum, ſæuum, genua & qui multa reſoluet.
Hæc bene nunc animis verſate Corinthia proles,
Qui colitis pulchram [h] Pallenem, altámque Corinthum.

[i] Id oraculum quum ad eam diem fuiſſet indeprehẽſum, ſimulatque ex hoc Eetionis patuit eodem vtrumque pertinere, ſilentio ſuppreſſere, animo futurum Eetionis filium extinguendi. Et vt primùm mulier enixa eſt, miſerunt è ſuo numero decem viros ad tribum in qua habitabat Eetion, qui puerum extinguerent. Iſti, poſtquam ad Petram peruenere, & ad Eetionis atrium acceſſere, puerum petunt. Labda cur veniſſent ignara, [k] paternæque beneuolentiæ cauſa veniſſe eos rata, affert filium, & in vnius eorum manum porrigit. erat autem inter viam conſtitutum, vt qui primus eorum puerum cepiſſet, is humi illum allideret. Verùm diuina quadam fortuna puer ei viro cui à Labda traditus erat, arriſit. quam rem illi conſideranti miſeratio ſubiit pueri occidendi. Sic miſertus alteri tradidit, & ille tertio, atque ita deinceps per manus traditus infans, per omnes decem tranſiit: ac nemine interimere volente, rurſus matri eſt redditus. Illi egreſſi atque ante ianuam ſtantes, alius alium incuſabant caſtigabántque, ſed primum præcipuè, qui ex conuento non feciſſet: dono nec interiecto temporis ſpatio placitum eſt vt rurſus introgreſſi, omnes fierent participes cædis. Sed neceſſe erat ex Eetionis ſtirpe germinari Corintho perniciem. nam Labda ſtans pro foribus, hæc omnia exaudiebat: eóque metuens ne illi immutata voluntate acceptum rurſus puerum interimerent, aſportauit, & in mẽſura frumenanimaduertiſſent, accerſiuerunt Hipp.

a Conſcii nobis ſumus nos haud rect.

b Quique ſe Athenas in poteſtatem noſtram redacturos rece perant.

c Liberatus, animo erigi cœpit, nos regémque noſtrum per contumeliam eiecit atque adeo ſuperbè inflatus, ſuam potentiã auget: vt & iam didicerunt potiſſimũ quidem finitimi eorum Bœoti & Chalcid. diſcet verò fortaſſe & alius quem peccare cõtigerit. *i. non cautè ſe erga illos gerere. Quod tamẽ poteſt aliter etiam exponi, ſicut & illud δόξαν φίσας.*

d Nunc profectò cælum ſub terra erit, terráque cælo ſuperemínebit, homines mare incolent, piſces domiciliũ prius hominum accipient, quum vos Laced. reb. p. euerſ. t. in vrbes reducere conemini. quibus nihil in reb. hum. nec magis iniuſtum eſt, nec magis ſanguinarium. *Perinde acſi diceret, cum porta, Omnia naturæ præpoſtera legibus iubent, Párſque ſuum mundi nulla tenebit iter, Omnia iam fient fient quæ poſſe negabam, quum nos Laced. adeo mutari ſitis ut, &c. Sed legendum* ἢ δὲ ἦ, τὰ οὐράνια, &c.

e Sententiam proponeretis. Talis erat Corinthiis vrbis ſtatus, vt penes paucos imperium eſſet. Quũ igitur ii qui Bacchiadæ cognominabantur, ciuitatis gubernacula tenerent, & vltro citróque matrimonia inter ſe contraherẽt, contigit vt vni ex his, qui Amphion vocabatur, filia naſceretur quæ clauda eſſet, nomine Labda. Eã quòd nullus Bacchiadarum ducere vellet, duxit Eetion, &c.

f Quod cadet. *neque enim videtur poſſe aliò referri πρότασις quàm ad ἐλοίησεν.*

g Hæc oraculum Eetioni reſpondiſſe, Bacchiadis renuntiatur, qui quod prius editũ de Corintho fuerat oraculum nõ intelligebant, quum eodem quo & illud Eetioni redditum, pertineret. h Pirenen. i Quum igitur Bacchiadæ huius oraculi ſibi prius redditi mentem aſſequi non poſſent, quum audiuerunt id quod Eetioni erat editum, tunc illud etiam prius intellexerunt, cum illo Eetionis congruens. Quum autem & hoc intellexiſſent, ſilentio ſuppreſſerunt, naſciturum Eetioni prolem interficere in animo habentes. k Ad gratulandum patri ven.

taria occuluit: qui locus viſus eſt minimè inueſtigabilis, quum ſciret illos, ſi redirēt ad inueſtigādum puerum, omnia ſcrutaturos: vt & cōtigit. nam introgreſſis & ſcrutantibus vbi non apparuit, viſum eſt eis abeundum, atque iis à quibus miſſi eſſent, dicendum ſe cuncta quæ illi mandaſſent perpetraſſe, atque ita reuerſi dixerūt. Poſt hæc Eetionis filio creſcēti impoſitum eſt nomen Cypſelo, ob periculum hoc quod deuitauerat in cypſela, *id eſt menſura frumentaria*. Vbi autem in virilē adoleuit ætatem, conſulenti oracula Delphis, anceps eſt redditum, quo fretus, Corinthum aggreſſus occupauit. oraculum autem hoc erat,

Vir locuples noſtras hic qui deſcendit ad ædes
Cypſelus Eetides, claræ rex *eſto* Corinthi,
Ipſe, & eo nati, ſed nulli deinde nepotes.

Et oraculum quidem, hoc erat. Cypſelus verò tyrannide potitus, talis extitit vt Corinthiorum multos inſequutus ſit, multos pecunia, longè plurimos anima priuauerit. Cui, quum triginta regnaſſet annos, bene vita defuncto ſucceſſit in tyrannide filius Periander, qui inter initia mitius agebat quàm pater: ſed vbi per nuntios cōſuetudinem habuit cum Thraſybulo Mileti tyrāno, multo magis quàm pater cruentus effectus eſt. Miſſo enim præcone, Thraſybulum interrogauit qua ratione ipſe rebus tutius conſtitutis, ciuitatem pulcherrimè gubernaret. Thraſybulus, eo qui à Periandro miſſus erat, extra oppidum educto, ingreſſus eſt rus quoddam ſatum, & vnà cum eo ſegetem interambulans, ſciſcitabatur hominem de ſuo aduentu è Corintho, detruncans atque abiiciens vt quanque videbat ſpicam inter alias extātem, donec ſegetem formoſiſſimam atque denſiſſimam hūc in modum corrupit: prædiúmque illud peruagatus, nullo verbo reddito præconem remiſit. Reuerſus Corinthum præco, auido præceptionis audiendæ Periandro negauit ſibi quippiam reſpondiſſe Thraſybulum, & mirari quòd ſe ad virum veſanum Periander miſiſſet, & ſua ipſius deſtruentem: exponítque quæ ex Thraſybulo vidiſſet. Periāder id quod à Thraſybulo actum erat intelligens, atque interpretans ſibi ab illo præceptum vt eminentiſſimos quoſque popularium interimeret, tunc verò omnem in ciues ſæuitiam exercuit, interficiendo ac perſequendo conſummans id quod à Cypſelo fuerat omiſſum. Atque adeo die vno vniuerſas mulieres Corinthias exuit, propter Meliſſam vxorem ſuam. nam quum ad Theſprotos, qui ſunt ad flumen Acherōtem, miſiſſet nuntios ſciſcitatum necyomanteon, *id eſt mortuorum oraculum*, de hoſpitis depoſito, Meliſſa apparēs negauit ſe indicaturam aut dicturam vbinam depoſitum eſſet collocatum, quoniam ipſa algeret, quia nuda eſſet. nihil enim ſibi prodeſſe veſtes cum quibus ſepulta fuiſſet, vtpote non concrematas. Cuius rei, quòd vera loqueretur, teſtimonio foret quòd Periāder in frigidū furnum panes ingeſſiſſet. Hæc Periandro renuntiata, ob illud argumentum fidem fecere, quòd ipſe cum Meliſſa quanuis defuncta coierat. Itaque ſtatim poſt eum nuntium per præconem edixit vt omnes Corinthiæ mulieres ad Iunonis templum prodirent. Eò, tanquam ad diem feſtum, quamornatiſſimè poterant quum iſſent mulieres iſtæ, diſpoſitis clàm ſatellitib⁹, eas omnes ſine diſcrimine exuit, ingenuas pariter & ancillas, atq; *eas ueſtes* ad foueam comportatas Meliſſam precando cremauit. Hæc vbi fecit, & nuntios iterum eoſdem miſit, tūc ei Meliſſæ idolum, *hoc eſt inanis imago*, expoſuit vbinam depoſitum hoſpitis collocaſſet. Huiuſmodi eſt tyrānis, Lacedæmonii, vobis, & talium operum. Eóque nos Corinthios cum magna admiratio cepit ſimulatque vidimus vos accerſiſſe Hippiam, tum verò maior nunc dum iſta dicitis. Propterea deos Græcorum inuocantes [a] teſtamur apud vos, ne velitis tyrannides in ciuitatibus conſtituere, quas non extinguitis, ſed excitatis præter æquitatem, dum Hippiam reducitus: in quo ſcitote Corinthios vobis non aſſenſuros. Hæc Soſicles Corinthiorum legatus. Quem excipiens Hippias, eoſdem quos ille deos inuocando dixit, cum cæteros, tum præcipuè Corinthios deſideraturos Piſiſtratidas, [b] quum veniſſent dies quibus expiare ſe ab Athenienſibus nequirent. Hactenus reſpondit Hippias, quoniam oracula illa ipſe præ cæteris nota haberet. Cæteri ſocii, qui antea ſilentium tenuerant, audito Soſicle, liberius pro ſe quiſque in vocem erumpentes, accedere ſententiæ Corinthiorum, obteſtaríque Lacedæmonios nequid agerēt noui aduerſus Græcam ciuitatem. Ita ab ea re ceſſatum eſt. Hippias illinc profectus, offerente ſibi Amynta Macedone Anthemuntem, & Theſſalis Iolcon, neutrum accipere voluit, ſed rurſus ad Sigeum conceſſit, quod armis Piſiſtratus à Mitylenæis eripuerat. Eóque capto, tyrannum ibi conſtituerat Hegeſiſtratum, filium nothum ex muliere Argiua, qui tamen, quæ à Piſiſtrato acceperat, non tenuit ſine prælio. nam diu inter

a Obteſtamur vos ne tyrannides in ciuitatibus conſtituatis. Atque adeo, niſi ab incepto deſiſtatis, ſed Hippiam contra ius & æquum reducere conemini, ſcitote non approbaturos veſtrū hoc factum Corinthios.

b Vbi veniſſēt ſtati dies quibus futurū eſſet vt illos angerēt Atheniēſes. *Sed ἀνιᾶσθαι ſuſpectum reddit uel ipſa Vallæ interpretatio.*

Mitylenæos ac Athenienſes pugnatum eſt, hos ex oppido Achilleo, illos è Sigeo prodeuntes: hos repetentes regionem, illos refellentes hac ratione, quòd dicerent nihilo magis iuris eſſe AEolibus in agrum Ilienſem, quàm ſibi ac cęteris Græcis qui Menelao in raptu Helenes operā nauaſſent. His aſſiduè bellantibus, cum alia in prælis geſta ſunt, tum illud, quòd Alcæus poeta in prælio quod collatis ſignis gerebatur, vincentibus Athenienſibus, ipſe quidem fugæ ſe mandans euaſit: ſed armis eius potiti ſunt Athenienſes, quæ apud templum Mineruæ in Sigeo ſuſpenderunt. Hāc rem Alcæus carmini mandans, in Mitylenen repoſuit, indicans Menalippo ſodali ſuam calamitatem. Mitylenæos tamen atque Athenienſes reduxit in gratiam Periander Cypſeli filius, qui delectus arbiter, ita eos reconciliauit, vt vtrique ea colerent quæ haberent. Atque hoc modo Sigeum factum eſt Atheniēſium. Hippias, poſteaquam Lacedæmone in Aſiam abiit, cuncta agitabat, inſimulando Atheniēſes apud Artaphernem, atque omnem operam dando vt Athenæ in illius ac Darii venirent poteſtatem. Quæ agitare Hippiam quum accepiſſent Athenienſes, mittunt Sardis nuntios ad diſſuadendum Perſis fidem habere exulibus Athenienſibus. Sed Artaphernes iubere Athenienſes (ſi ſalui eſſe vellent) rurſus Hippiam recipere: Athenienſes eam conditionem recuſare, & malle profeſſi eſſe Perſarum hoſtes. Dum ita apud Perſas inſimulantur, atque ita animati ſunt Athenienſes eam conditionem recuſare, hoc interim tempore Mileſius Ariſtagoras à Cleomene Lacedæmonio reiectus è Sparta Athenas venit. nam ea ciuitas inter cæteras præpollebat. [a] Ad quam ciuitatem vbi venit Ariſtagoras, eadem quæ in Sparta, commemorauit de commodis quæ eſſent in Aſia, déque Perſico bello, quòd neque ſcutum neque lanceam in vſu haberent, [b] faciléſque eſſent ad capiendum. Hæc ille referens, ea quoque addebat, Mileſios eſſe Athenienſium colonos, quos æquum eſſet ab eis liberari qui multum pollerent. Denique nihil non pollicebatur, omnibus precibus obſecrās quod tātopere cupiebat, donec eos induxit. Facilius [bb] enim ei viſum eſt multos decipere quàm vnum: qui ſi Cleomenem ſolum fallere non potuit, id tamen in triginta mil libus Athenienſium effecit. Itaque Athenienſes perſuaſi, decreuere viginti naues Ionibus auxilio mittendas, Melanthio illis præfecto, viro inter populares omni in re ſpectato. Hæc claſſis initium malorum extitit Græcis pariter & barbaris. ante cuius egreſſum Ariſtagoras reuectus Miletum, excogitauit conſilium quod in nullam Ionum vtilitatem erat redundaturum. quanquam ne ille quidem hac ratione faciebat, ſed vt regi Dario moleſtiam afferret. Etenim miſit quendam in Phrygiam ad Pæones qui à flumine Strymone in captiuitatem abducti à Megabyzo erāt, locum
» atque vicum per ſeſe incolentes: ad quos vt peruenit nuntius, ita verba fecit, Viri
» Pæones, miſit me Ariſtagoras Mileti tyrannus, [c] ad oſtendendam vobis (ſi obtem-
» perare velitis) ſalutem. Nunc enim cuncta Ionia ab rege defecit, [d] eadémque vo-
» bis præſtat facultatem ſalutis parandæ ad patriam veſtram: per vos quidem, vſque
» ad mare, deinceps nobis iam curæ erit. His auditis Pæones magnam ſanè voluptatem acceperunt: ſumptíſque liberis atque vxoribus, ad mare fuga ſe proripuerunt: nonnullis eorum præ metu [e] illinc remeantibus. Vbi ad mare peruenere, illinc in Chium tranſmiſere. quò poſtquam applicuere, eorum veſtigia inſequutus adfuit ingens equitatus Perſarum: & quia eos aſſequi non potuit, miſit in Chium ad illos vt eodem redirent. Cuius oratione repudiata, à Chiis ſunt in Leſbum tranſportati, mox à Leſbiis in Doriſcum, vnde terreſtri itinere ſe in Pæoniam receperunt. Poſt hæc ad Ariſtagoram Athenienſes viginti cum nauibus venere, ducentes vnà quinque triremes Eretriorum, qui non Athenienſium gratia commilitium præſtabant, ſed debitam ipſis Mileſiis gratiam reddebant. Nam Mileſii aliquando [f] pro Eretriis in bello Chalcidenſi præſtiterant, quum Samii contra Eretrios arq; Mileſios Chalcidēſibus opem tuliſſent. Ariſtagoras, vbi iſti atque alii ſocii adfuere, expeditionem fecit aduerſus Sardis, non tamen ipſe proficiſcens, ſed Mileti remanens, præfectis aliis ducibus Mileſiorum, fratre ſuo Charopino, & cæterorū ciuium Hermophanto. Hac claſſe Iones vbi peruenere Epheſum, relictis nauibus apud Coreſum, quod eſt agri Epheſii, ipſi cum ingenti manu, ſumptis viæ ducibus Epheſiis, ad ſuperiora tendebant, ſecundum flumen Cayſtrum tenentes iter. Illinc ſuperato Tmolo Sardis aduenium, eáſque, [g] occurrente nemine, capiunt, omniáq; eius vrbis loca, præter arcem, quam Artaphernes ipſe tutabatur, habens non exiguas virorum copias: [h] quæ res fuit impedimento quominus qui ingreſſi erant vrbem, diriperent. Erant Sardibus domus pleræque arundinaceæ: quæ autem lateritiæ, tamen ex arundinibus lacunaria habebant. harum vnam quidam è militibus quum incendiſſet,

a Quum autem ad plebem acceſſiſſet Ariſtag.

b Expugnarique facilè poſſent.

b Eſſe videtur multo decip. q. vn. ſi Cleom. quidem Lacedæmonium ſolum fall.

c Salutare conſilium vobis daturum.

d Vobiſque iam licet incolumes in patriam reuerti: vobis quidē ad mare vſque: quod autē à mari eſt, nobis curæ erit. *Q. d. Veſtrum eſt operam dare vt ad mare nos recipiatis, eò quum veneritis, quod iter tenere debeatis, cura nobis erit.*

e Illic remanentibus.

f Eretrios in bello aduerſus Chalcidenſes adiuuerant.

g Repugnante nemine.

h Ne autem vrbē hanc à ſe captam diriperent hoc obſtitit: *quod ſequitur nimirum videlicet. at Valla iunxit præcedentibus hæc, τὸ δὲ μὴ ἁρπαγῆναι, &c.*

repentè ignis è domo in domum elapſus totam vrbem abſumpſit. Ardente vrbe, & vaſtante iam extrema incendio, nec habente regreſſum, Lydi & Perſarum quicunque in vrbe erant, vndique circumuenti, ex vrbe in forum cõfluũt, & ad amnẽ Pactolum, qui medium forum interfluens, ramenta auri è Tmolo illis defert, dein de flumini Hermo immiſcetur, & ille mari. Ad hunc amnem & ad hoc forum conglobati Lydi pariter & Perſæ ſeſe defendere adigebantur. Iones, videntes hoſtium alios ſeſe tutantes, alios magna multitudine ſe obuiam ferentes, metu perculſi, ad montem qui dicitur Tmolus ſeſe recipiunt, atque illinc noctu ad naues. Crematis Sardibus, deflagrauit vnà templum Cybeles indigenæ deæ: cuius prætextu poſtea Perſæ templa quæ in Græcia erant cremauerunt. Hoc vbi Perſæ qui intra Halyn domicilia habebant, reſciuerunt, tunc verò ad ferendam Lydis opem conuenerũt: nec adepti Sardibus Iones iam illinc profectos, eadem via inſequuti, comperiunt Epheſi: congreſſique cum illis ex aduerſo inſtructis, in fugam eos vertunt, multóſque occidunt, & in his cum alios illuſtres viros, tum EValcidem Eretriorum ducem, qui donatus laurea in certaminibus fuerat, & à Simonide Ceo maiorẽm in modum celebratus. Ex ea pugna qui euaſere, per vrbes fuere diſſipati. Et tunc quidem ita dimicatum eſt. Athenienſes autem, poſt hæc deſertis prorſus Ionibus, etſi per nũtios Ariſtagoræ magnopere rogabantur, negauerunt ſe auxilio futuros. Quorum ſocietate fraudati Iones, tamen quoniam iſta aduerſus Darium egerant, nihilo ſegnius bellum aduerſus regem parabant: Helleſpontúmque inuecti, Byzantium ac cæteras circà vrbes in ſuam poteſtatem redegerũt. Inde euecti magnam Cariæ partem in belli ſocietatem aſciuerunt. nam Caunus, quæ prius ſocietatem facere recuſauerat vbi Sardis conflagrarunt, & ipſa Ionibus acceſſit: Cyprii quoque omnes vltrò, exceptis Amathuſiis, acceſſerunt. Defecerunt autẽ Cyprii à Medis in hunc modum: Erat Oneſilus quidam Gorgi Salaminiorum regis frater, natu minor, Cherſis filius, Siromi nepos, EVelthontis pronepos. hic vir, quum ſæpenumero antea Gorgum ſolicitaſſet ad rebellandum ab rege, tunc audiens Ionas rebellaſſe, vehementius vrgere hominem inſtitit. In quo quia nihil proficiebat, obſeruato tempore dum Gorgus oppidum egrederetur vnà cum ſuis [a] militibus, eum portis excluſit. Gorgus oppido exutus, ad Medos tranſfugit: eo potitus Oneſilus omnibus Cypriis vt rebellarent ſuadebat: perſuaſis cæteris, Amathuſios rebellare abnuentes obſidione circumdedit. Dum hic Amathuntem obſidet, Darius, vt ei nuntiatum eſt Sardis captas incenſáſque ab Athenienſibus atque Ionibus, & huius comparandæ claſſis atque rei contexendæ fuiſſe authorem Ariſtagoram Mileſium, fertur, [b] quumprimum hæc audiuit, dixiſſe Iones nihil feciſſe: probè ſciens non fuiſſe illos præ contemptu ſui rebellaturos: deinde interrogaſſe quínam eſſent Athenienſes. Id quum audiſſet, tum arcum popoſciſſe, cóque ſumpto, ſagittam quam impoſuerat, in cælum excuſſiſſe: & ea in aerem excuſſa, dixiſſe, O Iupiter, contingat mihi vt Athenienſes vlciſcar. Atque hæc loquutus, cuidam famulorum præcepiſſe vt ſibi ſemper appoſita cœna, ter diceret, Here, memento Athenienſium. Et quum hoc præcepiſſet, accito ad ſuum conſpectum Hiſtiæo Mileſio, [c] quem ipſe diu diſtinuerat, ita eum fuiſſe alloquutus, Audio Hiſtiæe procuratorem tuum, cui tu Miletum demandaſti, nouas aduerſum me res eſſe molitum. viris enim ex altera continente perſuaſit vt Iones ſequerentur, (qui mihi commiſſorũ pœnas dabunt) eóſque induxit ad me Sardibus priuandum. Num igitur videtur hæc tibi bene habere? quorum quídnam ſine tuis cõſiliis actũ eſt? Proinde vide ne rurſus teipſum in culpam induas. Ad hæc Hiſtiæus, Quódnam, inquit, rex protuliſti verbum? méne cõſulerem quæ tibi ſit quippiam ſiue multum ſiue parum moleſtiæ allatura? Quid mihi quærens iſta facerem? aut cuius rei indigens? cui omnia adſunt quæ tibi? quem tu omnium conſiliorũ tuorum cõmunione dignaris? Quòd ſi iſtud quod ais egit procurator meus, ſic habeto, id eum feciſſe ſuo cõſilio. [d] Principio rationẽ iſtã non admitto, Mileſios ac meum procuratorẽ quippiam rerum nouarum feciſſe aduerſus ſtatum tuum: ſiquid tamen huiuſmodi faciunt, & tu id, quod eſt, audiſti, rex, intelligе quid rei egeris quòd me à mari ablegandum putaſti. nam Iones id agere aggreſſi ſunt poſtquam ego ex ipſorum conſpectu ſum amotus, cuius aggrediendi iampridem libidine tenebantur: quòd ſi ego in Ionia fuiſſem, nulla profectò ſe ciuitas cõmouiſſet. Proinde nunc properè dimitte me vt in Ioniam contendam, illic omnia negotia tibi in integrum reſtituturus, & hunc Mileti procuratorem, harum rerum machinatorem, in tuam poteſtatem redacturus. Hæc, quũ ex animi tui ſententia cõfecero, iuro per deos regios me non prius exuturum hanc veſtem, qua indutus in

Ioniam

[a] *Legè σρατιώτης pro στρατιῶται.*

[b] Vbi hæc audiuit, Iones cõtempſiſſe, *nel nihili feciſſe*, quippe qui non impunitam illorum fore rebellionẽ ſciret. deinde interr.

[c] Quem à longo iam tempore detinebat. *Vel, retinebat.*

[d] Sed ego prorſus fidem his verbis abrogo, Mileſ.

„ Ioniam deſcendam, quàm Sardiniam inſulam maximam tibi tributariam red-
dam. Hæc Hiſtiæus fallendi gratia dicebat. quibus perſuaſus Darius, hominem di-
miſit, præcipiens vt poſteaquam ea quæ ſpoponderat præſtitiſſet, ad ſe Suſa reuerte-
retur. Dum nuntius de Sardibus ad regem venit, Dariúſque illam rem arcu fecit, &
Hiſtiæum eſt alloquutus, Hiſtiæúſque ab eo dimiſſus ad mare ſe contulit, hoc inter-
ea omni tempore hæc geſta ſunt: Oneſilo Salaminio Amathuſios obſidenti nun-
tius affertur [a] Artybium virum inter Perſas eximium cum magna vi Perſarum
curſum tenere in Cyprum. Quo accepto, Oneſilus legatos paſſim in Ioniam dimit
tit ad Iones euocandos: qui non diu in deliberando cunctati, cum magna claſſe ad
eum ſe contulerunt. Et quum Cyprum tenuiſſent, Perſæ nauibus è Cilicia traiece-
runt, terreſtríque itinere Salaminem contenderunt, Phœnicibus claſſe circumeun-
tibus promontorium quæ Claues Cypri vocantur. His ea facientibus, Cypríi tyran
„ ni cõuocatis Ionum ducibus dixere, Viri Iones, vobis nos Cyprii optionem damus
„ cum vtris dimicare velitis, cum Perſis, an cum Phœnicibus. Si terra mauultis cum
„ Perſis acie confligere, iam tempus eſt è nauibus egrediendi, & in acie ſtandi, vt nos
„ veſtras ingreſſi naues, cum Phœnicibus dimicemus: ſin cum Phœnicibus fortunã
„ tentare mauultis, facite. quoniam alterutrum opus eſt eligatis, vt quantum in no-
„ bis ſitum eſt, Ionia atque Cyprus in libertatem vindicentur. Ad hæc Iones, Com-
„ mune, inquiunt, Ioniæ concilium nos miſit ad mare tutandum, non ad naues tra-
„ dendas, quò ipſi cum Perſis in terra confligeremus. [b] Itaque vbicunque quidẽ col-
„ locabimur, vt operam nauemus enitemur: vos verò debetis, qualia ab imperãtibus
„ Medis paſſi eſtis reminiſcentes, viros egregios vos oſtẽdere. Hæc Iones reſponderũt.
Poſt hæc Perſis in cãpum Salaminiũ tendẽtibus, Cyprii reges ãduerſus alios hoſtes
conſtituerũt alios Cyprios: aduerſus Perſas, optimũ quenq; Salaminiorũ ac Solien-
ſiũ. aduerſus Artybiũ Perſarũ ducẽ Oneſilus vltro cõſtitit. Inſidebat Artybius equo
in armatũ erigere ſe docto. Quod audiẽs Oneſilus, ad ſatellitẽ ſuum (erat enim ei ſa-
„ telles Ianè quàm peritus rei bellicæ, & alioqui [c] ſolertiæ plenus.) Audio, inquit, Arty
„ bii equũ edoctum ſe erigere, & pedibus ſimul atq; ore [d] eum in quẽ agitur, perficere:
„ proinde tu properè inita ratione dicito vtrũ malis obſeruare, equúmne tibi feriẽdũ,
„ an ipſum Artybiũ. Ad quẽ ſeruus ſuus, Ego verò, inquit, rex, paratus ſum & vtrũq;
„ & alterutrũ, & omnino quicquid imperaueris, facere. promã tamẽ quod rebus tuis
„ eſſe cõducibilius ſentiam, regẽ ac ducẽ oportere cum rege ac duce certare. ſiue enim
„ talẽ occidas, decori tibi fore: ſiue (quod ſecundum eſt) à tali occidaris, (quod abſit) di
„ midium mali eſſe. nos verò famulos cũ famulis hoſtiũ debere confligere. Nã quod
„ ad equum attinet, non eſt cauſa cur eius artificium extimeſcas. recipio enim tibi eũ
„ poſthac aduerſus neminem ſe erecturũ. Hæc illo loquuto, mox exercitus conflixere
terreſtres naualéſq;. & claſſe quidẽ Iones eo die ſtrenuè pugnãtes ſuperauere Phœni
ces: Samiorũ tamẽ præcipua virtus extitit. In terra aũt, vbi cõcurſum eſt, dũ acies di
micant, circa imperatores hoc actũ eſt: Vbi Artybius equo cui inſidebat in Oneſilũ
inuectus eſt, Oneſilus (vti cõuenerat cum ſatellite) ipſe inuadẽtẽ Artybium ferit, eius
ſatelles ſublatos equi pedes in Oneſili ſcutum eos iactãtis, *falce percutiẽs* abſcidit. quo
ictu Artybius Perſarũ imperator illic vnà cum equo corruit. Cæteris autẽ pugnãdo
occupatis, Steſenor Curii tyrannus, non parũ circa ſe copiarũ habẽs, prodidit ſocios
Curiẽſes. (hi Argiuorum coloni dicũtur eſſe.) Poſt horũ proditionẽ, ſtatim Salami-
nii, qui curribus vehebãtur, idem fecere. quo ex facto Perſę Cypriis ſuperiores extí-
tere. Horum acie in fugam verſa, cum alii multi occubuere, tũ verò Oneſilus Cher-
ſis filius, qui Cyprios ad defectionem induxerat, & Soliorum rex Ariſtocyprus Phi
locypri filius, eius, inquam, Philocypri quem Solon Atheniẽſis Cyprum profectus
intẽr tyrãnos maximè verſibus celebrauit. Oneſili caput Amathuſii, quoniam ipſos
obſederat, exciſum in oppidum retulerunt, ac ſupra portas ſuſpenderunt. Quod ſuſ
penſum quum iam exinanitum eſſet, ingreſſum apum examen fauo referſit. ea de
re oraculum Amathuſiis (nam oraculum cõſuluere) redditum eſt vt depoſitum ca-
put humarẽt, Oneſilóque quotannis tanquã heroi ſacrificarẽt. hoc facientibus, me-
lius cum eis actum iri. quod Amathuſii ad meam vſque memoriã faciebãt. Iones, &
alii qui ad Cyprum pugna nauali dimicauerant, vbi didicere res Oneſili perditas, &
cæteras Cypriorũ vrbes obſeſſas præter Salaminẽ, eam autẽ Gorgo priſtino regi Sa-
laminios reſtituiſſe, in Ioniam redire maturauerunt. Ciuitatum autẽ Cypriarũ diu-
tiſſimè obſidionem Soli pertulit, ſed eam Perſæ quinto menſe quàm obſidere cœ-
perunt, circumſuffoſſo muro expugnauerunt. Ita Cyprii, quum annum liberi fuiſ
ſent, denuò in ſeruitutem ſunt redacti. At Dauriſes, qui filiam Darii in matrimo-

a Artybium Perſam cum numeroſa manu Perſica, Cyprum aduentare. *Ad uerbum, Expectari in Cyprum. Id eſt, Eum in Cyprum aduentum expectari. Vulla autem hic προσδόκιμον cum δόκιμον confudit.*

b Nos itaque vbi collocati ſumus, vt oper. *Vel, In munere quod nobis iniunctum eſt.*

c Audaciæ plenus. *Vel, Animoſus. Vel, Magnos ſpiritus gerens. Sed rectè* Μμαπος *quàm* Λημμαπος.

d Eum in quem impetum faciat, interficere. *Vel, Eum in quem feratur, aut inſurgat, confícere. quod melius reſpondet uerbo* καπηρεφεδης.

nium habebat, Hymeéſque & Otanes, atque alii Perſarum duces, & ipſi filias Darii in matrimonio habentes, perſequuti eos Iones qui aduerſus Sardis expeditionem fecerant, poſtquam in naues repulerũt prælio victos, dehinc inter ſe partiti ſunt vrbes quas expugnarant. Dauriſes quidem conuerſus ad vrbes in Helleſponto ſitas, cepit Dardanon, cepit Abydum & Percotem, Lampſacum & Pæſon, ſingulas diebus ſingulis. Cui à Pæſo ad vrbem Parion contendenti nũtius adfertur, Cares cum Ionibus ſentientes, à Perſis defeciſſe. igitur conuerſo itinere ex Helleſponto aduerſus Cariam copias duxit. Sed antequam perueniret, de eius aduentu certiores facti Carii, ad columnas quæ albæ dicuntur, cõueniunt, atque ad amnem Marſyam, qui ex Hydriade regione defluit in Mæandrum. Ibi coactis Cariis, multæ ſunt à multis dictæ ſententiæ: ſed optima omnium, meo iudicio, à [a] Pixodora Mauſoli filio, viro Cindyenſi, qui Syennefis Cilicum regis filiam in matrimonio habebat. Ab hoc ſententia dicebatur vt tranſmiſſo Mæandro Cares flumen à tergo habentes, ita demũ cum hoſte congrederentur, vt ſublata ſpe retrò fugiendi, atque ibidem manere coacti, redderẽtur [a a] meliores quàm natura eſſent. Verùm hæc ſententia non peruicit, ſed illa, vt Perſis potius à tergo Mæander eſſet, vt ſi Perſæ fugam facientes euaderent, tamen in flumen incidentes, abire non poſſent. Poſt hæc quum adeſſent Perſæ, ac Mæandrum tranſiſſent, ibi ſuper amnem Marſyam Cares prælium conſeruere cum Perſis acre atq; diuturnum: ad poſtremum præ multitudine hoſtium terga vertunt. Quo in prælio, Perſarum cecidere duo millia, Carum decem millia. ex quibus qui effugerunt, ad Labranda in Iouis militaris templum ſe receperunt, in magnum atque ſacrum lucum platanorum. Soli autem ex iis quos nouimus. Cares ſunt qui Ioui militari hoſtias offerant. Huc Cares quum ſe recepiſſent, de ſalute conſultabant, vtrum ſeſe Perſis dedere, an Aſiam penitus relinquere ſatius eſſet. De hac re conſultantibus, ſubſidio venere Mileſii cum ſociis. Ibi Cares immutata priori voluntate, rurſus ad bellum inſtaurandum animantur, & cum inuadẽtibus Perſis concurrunt: & quum diutius quàm prius dimicatum eſſet, fugantur, multis cæſis, Mileſiorum præcipué. Poſt acceptam calamitatem hanc Cares copiis reparatis [b] repugnauerunt. Audiẽtes enim vrbes ſuas inuaſum iri à Perſis, inſidias illis in via quæ in Mylaſſa fert collocauerunt, authore Heraclide Ibanolio viro Mylaſſenſi. In eas inſidias Perſæ noctu incidentes, obtruncati ſunt cum ducibus ſuis Dauriſe & Amorge & Siſamace, necnon Myrſe Gygis filio. Hunc in modum interiere hi Perſæ. Hymees autem (qui & ipſe erat ex inſequentibus Iones qui aduerſus Sardis militauerant) ad Propontidem conuerſus cepit Cion Myſiam. Hac expugnata, audiens Dauriſem relicto Helleſponto tendere aduerſus Cariam, omiſſa Propontide, in Helleſpontum duxit exercitum, cepítque AEoles omnes qui oram Iliadem incolunt. cepit item Gergithas [c] qui à priſcis Teucris relicti fuerant. Et ipſe quidem Hymees, quũ has gentes cepiſſet, morbo deceſſit Troade: & hic quidem ita mortem obiit. Artaphernes autem Sardium præfectus, & Otanes tertius dux, aduerſus Ioniam confinémque AEolidem delecti imperatores, cepere ex Ionia quidem Clazomenas, ex AEolia verò Cumam. Quibus oppidis captis, Ariſtagoras Mileſius, vbi hoc accepit, non erat compos mentis, vt qui perturbaſſet Ioniam, & magna negotia confudiſſet. Itaque cernens hæc, vbi conſtitit ei rem effici non poſſe, nec Darium regem ſuperari, de fugiendo deliberabat, conuocatíſque ſuæ factionis hominibus, [d] conſulebat ſatius fore eis, ſi Mileto expellerentur, in ſeptentrionalia loca aliqua profugere, ducentes coloniam vel in Sardiniam vel in Myrcinum Edonum, quam Hiſtiæus, à Dario ea donatus, mœnibus ſtruxerat. Hæc Ariſtagoras percõtabatur. Verùm Hecatæus Hegeſandri filius, [e] vir logopœos, negabat coloniam alterutrò deducẽdã: ſed, ſi Mileto eiicerentur, mœnia in Lero inſula ædificanda, atque illic quieſcendũ: deinde illinc Miletum eſſe remeandum. Hoc conſulebat Hecatæus. Sed Ariſtagoras, cuius ſentẽtia præcipuè erat abeundi in Myrcinum, demandata [f] Mileto Pythagoræ filio viro inter populares probato procuratione Mileti, ipſe ſumptis ſecum omnibus voluntariis in Thraciam nauigauit, regionémque obtinuit ad quam conceſſerat. Ex ea profectus, dum vrbem obſidet, tam ipſe quàm eius exercitus à Thracibus, tametſi illinc accepta fide excedere volentibus, interemptus eſt.

a Pixodaro.

a a Fortiores. *Vel, magis ſtrenui.*

b Pro, *Pugnam inſidiarunt. Vel, Denuo pugnarunt.*

c Qui ex priſcis T. rel. fuerant. *Vel, remanſerant.*

d *Cum eis* deliberabat, ſatius eſſe dicens perfugium aliquod ſe habere, ſi fortè Mileto expellerẽtur. ánne igitur ſe coloniã in Sard. an in Myrc. Edonorũ ducere oporteret, quã Hiſt. *Vbi autẽ Valla ſua illa ſeptentrionalia loca in uenerit non uideo, niſi ex ὑπάρχον fecerit ὑπάρχειν.*

e Hiſtoricus.

f *Mirum ſi Valla ita ſcriptum reliquit, ut Mileſius uiri illius ſit nomẽ, quũ in noſtris exempl. ſit duntaxat Pythagora.*

HERODOTI HALICARNASSEI historiarum liber ſextus, qui inſcribitur Erato.

ARISTAGORAS quidē Ionicæ rebellionis author ita oppetiit. Hiſtiæus autē Mileti tyrānus, [a] à Dario cōmeatum adeptus, Sardis venit. eò quū veniſſet è Suſis, interrogat⁹ eſt ab Artapherne Sardiū præfecto, quídnā ei videretur Iones ad rebellandum induxiſſe: & quū negaret ſe id ſcire, quinimò mirari quod actū eſſet, tanquam eius rei prorſus ignarus, [b] Artaphernes, qui eum fuiſſe artificē cōperiſſet, id ipſum intuēs, inquit, Hiſtiæe, ſic res hæc ſe habet, Hūc calceum tu quidem conſuiſti, Ariſtagoras autem ſibi induit. Hoc Artaphernes ad rebellionem pertinēs dixit: quē Hiſtiæus tanquam rei gnarū veritus, prima ſtatim nocte fuga ſe ad mare proripuit, regem Darium fruſtratus, cui Sardiniam inſulam maximam in illius poteſtatem redacturum ſe pollicitus, ſubiit primas partes Ionici belli aduerſus Darium gerendi. Is quum in Chium tranſmiſiſſet, à Chiis in vincula coniectus eſt, [c] exploratum habētibus eum à Dario illuc iſſe ad res nouas moliendas: ſed vbi omnem cognouere rationem, quòd regi hoſtis eſſet, hominem ſoluerunt. Ibi interrogatus Hiſtiæus ab Ionibus cur ita promptè Ariſtagoræ vt à rege deficeret [d] delegaſſet, & tanta clade Iones affeciſſet, [e] non dixit cauſam penes illos meritò fuiſſe, ſed regem Darium cōſtituiſſe, Phœnices è ſedibus ſuis amotos in Ioniam tranſferre, & Iones in Phœnicen, & hac cauſa literas ea de re ſe miſiſſe. *Quib⁹ uerbis*, [f] quū nihil omnino rex cōſtituiſſet, ipſe Iones terrefaciebat. Poſt hæc ad Perſas qui Sardibus erant, literas dat, tanquā ſecum antea de rebellione colloquutos: quas literas fecit per nuntium quēdam Hermippum Atarniteū. Eas Hermippus non iis ad quos dabātur reddidit, ſed Artapherni. Ille, omnibus quæ agebātur cognitis, iubet Hermippū & eas reddere quibus Hiſtiæus mittebat, & quæ viciſſim à Perſis ad Hiſtiæū reſponderentur, ſibi dare. Ita rebus palàm factis, Artaphernes de multis Perſarum ſupplicium ſumpſit. Et Sardibus quidem tumultus extitit: Hiſtiæus autem hac ſpe lapſus, exoratis Chiis, Miletum reductus eſt. Sed Mileſii, libenter etiam Ariſtagora liberati, nullo pacto animum inducebant ad alium tyrannum illuc recipiendū, vtpote guſtata libertate. [g] Hiſtiæus ſub noctem conatus introire Miletum, à quodam Mileſio in femore vulneratus eſt. Ita reiectus à patria ſua, rurſus ſe recepit in Chium: atque illinc, quoniam Chios ad tradendas ſibi naues inducere nō poterat, traiecit Mitylenen: [h] Leſbiiſq; vt ſibi traderent naues perſuaſis, octo illorum triremibus armatis Byzantiū remigauit. Ibique ſubſidens, nauigia quæ è Ponto prodibant intercipiebat, præter eorū qui ſe paratos obſequi ſibi aſſentiebātur. Hiſtiæo & Mitylenæis hæc agētibus, aduerſus ipſam Miletum ingēs exercitus hoſtium claſſiarius pariter & terreſtris [i] in expedito erat. Duces enim Perſarum coactis in vnum copiis cuncti in eam contendebant, minoris cætera oppida faciētes. Inter claſſiarios promptiſſimi erant Phœnices, cum quibus militabant & Cyprii recens ſubacti, & Cilices, & AEgyptii. Hos aduerſus Miletum & cæteram Ioniam venturos quum accepiſſent Iones, miſerunt ſuos quique primores ad commune Græciæ concilium. Quibus in eum locum coactis, atque deliberantibus, viſum nullas debere terreſtres copias aduerſus Perſas cōtrahi, [k] ſed Mileſios mœnia per ſeipſos pro viribus tutari, cæteros claſſem inſtruere nulla naui prætermiſſa. Inſtructáque claſſe, primo quoque tempore contractos apud Ladam ante Miletum pugna nauali decernere. Lada autem, partia quædam eſt inſula, vrbi Mileſiorum obiacens. Poſt hæc impletis nauibus Iones præſtò fuerunt, comitantibus AEolibus [l] qui incolunt Leſbum: atque ita aciem inſtruxerunt: Cornu quod erat auroram verſus, ipſi Mileſii cum octoginta nauibus tenebant. His contigui Prienenſes erant, duodecim cum nauibus: Miuſii cum tribus nauibus. His contigui Teii, decem & ſeptē cū nauibus: Chii cum centum. Vltra hos locati erant Erythræi & Phocenſes: Erythræi quidem, cum octo nauibus, Phocenſes verò cum tribus. Phocenſibus adhærebant Leſbii cum nauibus ſeptuaginta. Vltimo in loco erant Samii cum ſexaginta nauibus, tenentes cornu occaſum verſus. In ſumma, omnium numerus, trecentæ ſexaginta tres triremes. Tot fuere Ionicæ naues. Barbaræ verò, numero ſexcentæ: quæ vbi & ipſæ in agrum Mileſium venere, omniſque

a A Dario dimiſſus.

b Artaphernes illum aſtutè reſpondere videns, dixit, vt qui veram defectionis cauſam compertā haberet.

c Iudicantibus. *Vel, Exiſtimantibus.*

d Per literas, *uel per nuntios* ſuaſiſſet, *aut imperaſſet.*

e Veram cauſam illis minimè expoſuit.

f Quum rex *hæc facere* minimè deliberaſſet.

g Atque adeo Hiſtiæus ſub n.

h Quúmque Leſbiis vt ſibi naues darēt perſuaſiſſet, hi triremes octo armarunt, quibus cum illo Byzantium nauigarunt. Ibique ſubſidentes nauigia q.e.P. pr. intercipiebant, præterquam eorum qui ſe Hiſtiæo paratos obſequi dicebant.

i Expectabatur.

k Sed è mœnibus Mileſios hoſtium impetū pro viribus propulſare: claſſem autē inſtruere, &c.

l Quicunque agrā AEolicum incolunt.

ei peditatus adfuit, tum verò duces Persarum, audita multitudine nauium, iãdudum extimuerunt ne illos superare, néve Miletum, nisi mari potiti essent, capere non possent, simúlque ob id apud Darium adirent periculum pœnæ subeũdæ. Hæc reputantes, contractis Ioniæ tyrannis, qui ab Aristagora Milesio deiecti principatu, ad Medos perfugerant, & tunc aduersus Miletum militabant, horum quicunque aderant conuocatis, ita verba fecerunt, Viri Iones, [a] qui vestrûm de domo regia bene meritus est, nunc appareat. Suos enim populares quisque vestrûm conetur abducere à reliquis sociis, eliciendo illos hac promissione, nihil eos, quòd rebellarint, molestiæ sensuros, nullas eorum vel sacras vel priuatas ædes incensum iri, nihil violentius quàm antea passuros: sinminus ista facere sed omnino decernere prælio voluerint, hęc eis damna dicite euentura, quæ certè euenient: ipsos prælio victos in seruitutem rapiendos, liberos eorum à nobis castrandos, virgines in Bactra asportandas, terram aliis tradendam. Hæc loquutis Persarum ducibus, Ionum tyranni sub noctem ad suos quisque populares denuntiatum miserunt. Iones ad quos ii nuntii peruenerunt, contemnere hæc, nec animum ad proditionem faciendam inducere, sibi quisque soli illa à Persis denuntiari existimantes. Hoc, simulatque Miletum Persæ applicuere, gestum est. Mox quum ad Ladam Iones coacti essent, conciliáque haberentur, & aliæ ab aliis sententiæ dicerentur, Dionysius Phocensis dux ita loquutus est, Quoniam in summo ancipiti res nostræ sunt, viri Iones, vt aut liberi simus aut serui, & quidem tanquam fugitiui, si vultis deuitare calamitates, subeundus est vobis impræsentiarum labor: ita superatis hostibus liberi esse poteritis: sin autẽ ignaui fueritis, & ab ordine receſseritis, nullam vestri spem habeo quominus pœnas regi rebellionis detis. Sed assentiamini mihi, & vosipsos mihi permittite, & ego, diis & æquo iuuantibus, recipio vobis aut non concursuros hostes, aut si concurrẽt, multo inferiores futuros. His auditis, Iones sese Dionysio permisere. Ille classem assiduè in cornua producens, vt remiges exerceret, subinde loca inter nauigandum variare cogitabat, quinetiam propugnatores armatos esse, & reliquum diei naues in ancoris stare: quotidie laborem Ionibus exhibens, ad septimum vsque diem obtemperantibus atque imperata facientibus. Post eum diem Iones, vtpote talium laborum insueti, tum defatigatione, tum sole afflictati, inter se dixere, Quo nos deorum offenso ista patimur? qui desipientes ac mente capti viro Phocensi superbo tres naues habenti, omni no nos permisimus, eúmque toleramus? quos ille sumptos perdit intolerabilibus ærumnis? quorum multi in morbum inciderunt, multi idem passuri videntur. quibus satius est quiduis aliud quàm hæc mala pati, atque adeo seruitutem, [b] siqua futura est, expectare, quàm præsenti afflictari. Agite, huic ne deinceps obtemperemus. Hæc inter se loquutis, mox deinde nemo illi parere velle, sed tentoriis more militari in insula defixis, frui vmbraculis, ac nolle naues ingredi, neque ad munia sua redire. Id animaduertentes Samiorum duces, & magnam Ionum confusionem, putauerunt sibi admittendam orationem Persarum, quam per nuntiũ aperuerat AEaces Syloſontis filius, rogans vt à sociis deficerent, quũ præsertim non fieri posse videretur vt regis potentiam superarent, ac probè scirent, si præsentem Darii classem superassent, aliam quincuplo maiorem adfuturam. Nacti igitur occasionem, vbi primùm viderunt Iones negantes se in officio futuros, lucrifaciendam putauerunt suorum sacrorum atque priuatorum conseruationem. AEaces autem, cuius orationem admisere Samii, filius Syloſontis AEacis filii fuit, Sami tyrannus, ab Aristagora Milesio exutus principatu, quemadmodum alii Ioniæ tyranni. Itaque posteaquam Phœnices nauigare aduersus Iones cœperunt, Ionésque & ipsi naues in cornua digestas producere, ac propius ventum est, prælióque consertum, tunc quinam Iones ignaui, quiue egregii fuerint, haud queo pro comperto scribere, quia alius in alium reiicit culpam. Dicuntur tamen Samii, quemadmodum cum AEace composuerant, sublatis velis ex acie excessisse, Samúmque abisse, præter decem naues, quarum trierarchi permanserunt dimicarúntque, nolentes dicto audientes esse suis ducibus. Quo ex facto commune Samiorum concilium eis donauit vt ipsorum nomina à maioribus repetita, tanquam egregiorum virorum, in lapide scriberentur: extá tque is lapis adhuc in foro. Lesbii videntes Samios qui iuxtà erant fugam capessere, idem fecere quod Samii. [c] Quum id plerique Ionum facerent, eorum qui pugnando perstitere, Chii præcipuè circumuenti sunt, & quia nolebant perfidè agere, edita egregia opera oppressi. Qui (vt superius dictum est) centum naues quum præberent, singulas cum quadragenis propugnatoribus delectorum ciuium, etsi cernerent permultos sociorum esse pro-

a Nunc extent alicuius vestrûm in regiam domum beneficia.

b Quantacũque futura est.

c Quin & Ionum bona pars idem faciebat. Inter eos verò qui in pugna perstiterũt, Chii asperrimè tractati fuerunt, quippe qui egregia facinora ederẽt, nullúmque laborem detrectarẽt. Qui (vt sup.

ditores, tamen iniquè se facturos censuerunt si illorum similes essent: sed relicti cũ paucis sociis discursando dimicauerunt, donec compluribus captis hostium nauibus, pluribus suarum amissis, cum cæteris in terram suam perfugerunt. Quorum verò naues inualidæ erant, quia laceratæ, ijs Chii insequẽtes hoste ad Mycalem fugientes, impactis terrę nauibus ac relictis, per continentem pedestre iter fecerunt. Et quum in agrum Ephesium ingressi essent, sub noctem ad vrbem cõtenderunt, quum illic à mulieribus sacra legiferæ Cereris fierent. quos armatos Ephesii ingressos agrum suum videntes, quum de eis nihil audissent, suspicati fures esse & ad mulieres tendere, vniuersi ad vim arcendam procurrerunt, Chiósque interemerunt: & hi quidem hoc casu occiderunt. Dionysius autem Phocensis, posteaquam res Ionum accisas intellexit, captis tribus hostium nauibus, abiit non iam in agrum Phocensem, (probè sciens eum cũ cætera Ionia direptum iri) sed vt erat, rectà contendit in Phœnicen: vbi nauibus onerariis spoliatis, raptáque ingenti pecunia, in Siciliam nauigauit: atque illinc prodeundo, latrocinia agitauit, in nullum quid em Græcorum, sed in Carthaginenses ac Tyrrhenos. At Persæ, victis pugna nauali Ionibus, Miletum à terra atque mari obsederunt, suffossisque muris, & omni genere tormẽtorum admoto, eam[a] ab arce acceperunt sexto quàm rebellauerat Aristagoras anno, atque diripuerunt: vt defuncta sit ea calamitate quam oraculum prædixerat. Siquidem Argiuis apud Delphos de ciuitatis suæ salute consulentibus, oraculum promiscuum redditum est, quod in ipsos quidem Argiuos tendebat, sed ex adiectione ad Milesios. Quod quatenus ad Argiuos pertinet, quum ad eum locum venerimus, referemus: quatenus autem ad Milesios, ita habet,

Tunc quoque commentrix operum Milete malorum,
Permultis cœna & præstantia munera fies,
Crinitisque pedes tua pluribus abluet vxor:
Nostri erit ast aliis delubri cura gemellis.

Hæc tunc Milesiis contigerunt, quum ex iis plerique viri à Persis, qui criniti erant, sunt cæsi, vxores ac liberi in prædam cesserunt, templúmque quod erat in geminis, & delubrum, iuxta oraculum deflagrarunt. Pecuniarum autem quæ in hoc templo erant, sæpe alibi mentionem fecimus. Milesii conseruati à cæde, dehinc Susa perducti sunt quos rex Darius nulla alia pœna afficiens, collocauit in vrbe Ampa ad mare quod rubrum vocatur sita, vbi fluuius Tigris eam præterfluens exit in mare. Agrum Milesium vrbi circumiectum atque planitiem ipsi Persæ obtinuere, montana Caribus Pedasensibus possidenda dederunt. [b] Hæc Milesiis à gente Persarum passis non reddiderunt vicem Sybaritæ, qui vrbe exuti Laon & Scidron incolebãt. nam Sybari à Crotoniatis direpta, vniuersi Milesii qui puberes erant capita deraserunt, & ingentem luctum exhibuerunt. Ex omnibus enim ciuitatibus (quas nouimus) hæ præcipuè mutuo hospitio iungebantur. At non item Athenienses, sed Mileti expugnationem se permoleste tulisse cum aliis multis rebus declararunt, tum verò hac, quòd Phrynicho docente fabulam quam de Mileto direpta fecerat, theatrum illacrymauit, & Athenienses eum, quòd domestica mala refricuisset, mille drachmis mulctauerunt, adiecto interdicto nequis posteà ea fabula vteretur. Et Miletus quidem Milesiis desolata est. Samiis autem iis qui aliquid habebant, adeo non id quod sui duces erga Medos fecerant, probabatur, vt inito secundum pugnã nauale consilio, visum sit, priusquam eò tyrannus AEaces veniret, in coloniam proficisci, ne manentes & Medis seruirent & AEaci. Etenim per hoc idem tempus Zanclæi (qui sunt Sicilienses) missis in Ioniam nuntiis, solicitabant Ionas ad Pulchrum littus, cupientes illic vrbem Ionum condere. Hoc autem littus quod Pulchrum dicitur, Siculorum quidem est, sed ad Tyrrheniam Siciliæ vergit. His ergo solicitantibus, soli ex Ionibus Samii cum iis qui effugere Milesiis eò concesserunt. Quibus in Siciliam tendentibus, iámque appulsis Locros epizephyrios, hoc rei contigit, vt interea Zanclæi vnà cum suo rege (cui nomen erat Scythes) obsiderent vrbem Siculorum, vt eam expugnarent. Idque quum audisset Anaxileus tyrannus Rheginus, quòd erat Zanclæorum hostis, adiens Samios, suasit satius esse vt Pulchrum littus, ad quod nauigabant, valere sinerent, & Zanclam occuparent viris desertam. Samii persuasi Zanclam occuparunt. Id Zãclæi quum audissent, vrbi suæ suppetias ferunt, aduocato Hippocrate Gelæ tyranno. erat enim is eorum socius. Qui posteaquam ad illos iuuandos cum exercitu venit, Scythæ Zanclæorum monarcho, tanquam vrbis desertori, & fratri eius Pythogeni vincula indidit, eósque in oppidum Inycum relegauit: at cæteros Zanclæos Samiis (cum quibus publicè

[a] Funditus euerterunt.

[b] Milesiis autem in hunc modũ à Persis affectis, Sybaritæ qui vrbe sua exacti Laon & Scidron incolebãt, gratiam parem non rependerunt. Siquidem Sybari olim à Crotoniatis capta Milesii omnes pubẽres capita rasitare instituerunt, ingẽtémque luctũ præferre ob calamitatem Sybaritarum. Duæ enim illæ ciuitates omniũ quas nouimus maximè inter se hospitio coniũctæ fuerunt. Non sic autem Athenienses vt Sybaritæ: qui quum manifesta alioquin iudicia condolescentiæ multifariam eam ob causam dedissent, insuper Phrynicho tragœdiam de Mileto capta scribente, per scenicósque edente, quũ theatrum ipsum in lacrymas versum esset, ipsi Athenienses poematis auctorem mille drachmis mulctarũt, tanquam proprias eorum calamitates cõmemorasset. Ita Bud. hunc locum interpret.

loquutus fuerat) dato & accepto iureiurãdo, prodidit, pacta mercede vt [a] dimidium omnis prædæ vrbicæ atque captiuorum ipſe haberet, item omnia quæ in agris eſſent: quanquam pleroſque Zanclæorum titulo captiuorum in vinculis habebat, [b] quorum ſummos quoſque trecentos Samiis occidendos tradidit: quod tamen illi facere noluerunt. Cæterùm Scythes Zanclæorum monarchus ex Inyco profugit in Himeram, atque illinc tranſmiſit in Aſiam, aſcẽditque ad Darium regem: quem Darius iuſtiſſimum virorum omnium cenſuit qui è Græcia ad ſe aſcendiſſent. nam quum exorato rege in Siciliam abiiſſet, rurſus è Sicilia ad regem rediit: donec natu grandior ac [c] beatus apud Perſas exceſſit è vita. Samii itaque Medis liberati, Zanclam vrbem pulcherrimã nullo negotio adepti ſunt. Cæterùm poſt nauale prælium pro Mileto geſtum, Phœnices iubentibus Perſis AEacem Syloſontis filium tanquam de ipſis bene meritum, & qui egregiam operam nauaſſet, Samum reduxerunt. Quæ ciuitas, ſola ex omnibus quæ à Dario rebellauerant, ea fuit cuius neq; vrbs neque templa incenderentur, quòd in pugna nauali à ſociis defeciſſet. Statim expugnata Mileto Perſæ Cariam cepere, ciuitatibus partim ſe vltrò dedẽtibus, partim vi adactis. Et hæc quidem ita geſta ſunt. Hiſtiæo autem Mileſio, dum circa Byzantium agit, & Ionum onerarias naues quæ è Ponto curſum tenebant, intercipit, affertur nuntius de rebus ad Miletum geſtis. itaque negotiis ad Helleſpontum pertinentibus Biſaltæ Apollophanis filio Abydeno delegatis, ipſe habens Leſbios Chium naulgat, & apud locum quendam agri Chii quem vocant Concaua regionis, quòd ab eius præſidio non reciperetur, congreſſus, permultos eorum interfecit: ſimúlque cæteros Chios, vtpote ex pugna nauali malè affectos, ſubegit, quodam ex eorum oppidulo cum Leſbiis progrediens. Sed videlicet quoties ingentes ſunt euẽturæ calamitates vel ciuitati vel nationi, ſolent ſignis præmũtiari: etenim Chiis ante hanc cladem ingentia ſigna contigerant: vnum, quòd ex choro centum iuuenũ quos miſerant Delphos, duo omnino rediere, nonagintaocto peſtilentia abſumptis: alterum, quòd ſub idem tempus, paulo ante naualem pugnam, tectum ſupra pueros literas diſcentes corruit, ita vt ex centum viginti pueris vnus omnino euaſerit. hæc eis ſigna deus præmonſtrauit. Poſt hæc excepit pugna nauali, quæ ciuitatem in genua deiecit. Acceſſit ad cladem naualis pugnæ Hiſtiæus cum Leſbiis, qui [d] Chios iam exhauſtos facilè ad excidium deduxit. Hiſtiæus autẽ illinc cum multa Ionum & AEolum copia aduerſus Thaſum contendit. Cui Thaſum obſidenti quum eſſet nuntiatum Phœnices à Mileto in reliquam Ioniam profectos eſſe, Thaſum inexpugnatam reliquit, atque in Leſbum traiecit cum omnibus copiis: & illinc, [e] quòd copias ſuas formidabat, traiicit in prouinciam Atarnis, tanquam frumentandi gratia tam illinc, quàm ex agro Caico qui erat Myſorum. Erat in his locis fortè Harpagus, vir Perſa, non parui exercitus dux: qui cum Hiſtiæo egreſſo in terram, certamine cõmiſſo, & ipſum Hiſtiæum viuum cepit, & maiorem exercitus eius partem occidit. hunc autẽ in modum captus eſt Hiſtiæus: Dum Græci cũ Perſis pugnarent apud Malenam regionis Atarneitidis, ac diu perſtarent, mox equitatus emiſſus in Græcos impetum dedit. quo ex facto verſis in fugam Græcis, Hiſtiæus haud credens ob præſentem noxam ſe interfectum iri ab rege, ob quãdam vitæ cupiditatem captus eſt: qui vt fugiens capiebatur à quodam Perſa, vtque ab eodẽ erat tranſfodiendus, ſeſe Mileſiũ Hiſtiæũ eſſe, lingua Perſica vtens, indicauit. Quem opinor, ſi ſeruatus ad regem Darium perductus fuiſſet, nihil tale fuiſſe paſſurum, [f] remiſſa ei à Dario culpa: nunc, ne id contingeret, néue fuga elapſus apud regem magnus rurſus exiſteret, Artaphernes Sardium prætor & Harpagus qui ceperat eũ, Sardis perductum, in crucem ſuſtulerunt, *tamen truncum. nam* caput ſale conditum Suſa ad regem Darium detulerunt. Ea re audita Darius obiurgatis qui id fecerant, quòd hominẽ viuum in conſpectum ſuum non adduxiſſent, iuſſit Hiſtiæi caput eos elotum atq; obuolutum ſepelire, tanquã viri de ipſo ac de Perſis bene meriti. Ita res Hiſtiæi ſe habuerunt. Perſarũ autẽ nauticæ copiæ circa Miletum hybernãtes, altero à profectione anno haud difficulter inſulas continenti adiacentes ceperunt, Chium, Leſbum, Tenedum: quarum inſularum, vt quãque capiebant, [g] euerriculabãt. Euerriculant autẽ hunc in modũ: [h] Viri manũ mutuò tangentes, à mari aquilonari ad auſtrale pertranſeunt: poſt hæc omnem inſulã peragrãt, venando homines. Ceperunt quoque in continente vrbes Iades eadem ratione, præterquã quòd non euerriculabant homines. neq; enim poterãt. Hîc autẽ nõ falſò ceſſerunt ea quæ duces Perſarũ minati ſunt Ionibus, quum ex aduerſo caſtra haberent. nam poſteaquam potiti ſunt vrbibus, formoſiſſimos quoſque puerorũ ſeligentes caſtrauerũt,

a Dimidium totius ſupellectilis & mancipiorum quæ in vrbe eſſent, ipſe hab.

b Ex quibus Zanclæis trecẽtos qui primores inter ſuos erãt.

c Prædiues.

d Chios iam malis confectos facilè ſubegit.

e Quòd eius copiæ ſibi metuerent.

f Sed Darium culpam ei fuiſſe remiſſurum.

g Tanquam in ſagenam includebant.

h Vir manu viri prehenſa. *i. Prehenſis mutuò manibus. Gall. Se prenans ſes par la main.*

exectis teſtibus facientes eunuchos: virginéſque forma præſtantiſſimas ad regẽ trãſportarunt: & ſuper hæc, vrbes cum ipſis templis cremauerunt. Ita tertiò Iones ſunt in ſeruitutem redacti, primùm à Lydis, bis deinceps à Perſis. Profectus ab Ionia naualis exercitus, omnia quæ ad læuam ſunt in Helleſpontũ nauigantibus, ſubegit. nam quæ ſunt ad dexteram, iam ſubacta erant à Perſis per continentẽ. Helleſponti autem hæc in Europa ſunt, Cherſoneſus, in qua frequentes ſunt vrbes, & Perinthus, & muri ſuper Thraciam, & Selymbria & Byzantium. Quorum Byzantii, & qui vlteriori in littore ſunt Chalcedonii, ne expectauerunt quidẽ aduentũ Phœniciæ claſſis. ſed relictis ſuis vrbibus, in interiora Euxini põti receſſerũt, ibíque vrbẽ Meſambriã condiderunt. at Phœnices his vrbibus quas cõmemorauí incenſis, ad Prœcõneſum & Artacen ſe conuertunt. Quibus & ipſis igni traditis, rurſus in Cherſoneſum reuehuntur, euerſuri cæteras vrbes quas ſuperiore acceſſu non euerterant. nam Cyzicũ ab initio ne acceſſerant quidem, quòd ipſi Cyziceni, iam ante aduentum hũc claſſis Phœnicum ſub rege erant, quum ſe Ò Ebari filio Megabyzi qui Daſcylii præſes erat, dediſſent. Cæteras Cherſoneſi vrbes (præter Cardiam) Phœnices ſubegerunt: quarum vſque ad id tempus tyrãnus erat Miltiades, filius Cimonis, nepos Steſagoræ: cuius imperii author fuerat Miltiades Cypſeli filius, ad hunc modum: Dolonci Thraces qui Cherſoneſum hanc tenebãt, quum ab Abſinthiis bello vexarentur, reges ſuos, vt de bello conſulerent, Delphos miſerunt. quibus Pythia reſpondit vt coloniæ in ſuam terram deducendæ eum authorem aſciſcerent qui primus eo templo abeuntes hoſpitio inuitaſſet. Dolonci ſacram viam ingreſſi, per Phocenſes atque Bœotios iter fecerũt. à quorum nemine inuitati, Athenas diuertunt. Ea tempeſtate Athenis omne quidem imperium tenebat Piſiſtratus, dominabatur tamen & Miltiades Cypſeli filius è familia [a] Tethrippotrophi, [b] ab AEaco & AEgina oriundus, nuper familia facta Athenienſi, cuius author extitit Philæus AEaci filius. Miltiades hic, vt ſedebat in domus ſuæ veſtibulo, cernens Doloncos prætereuntes, non illius loci veſtem gerentes, neque tela, homines inclamauit: accedentibúſque obtulit domicilium & hoſpitum congiarium. Illi in domum excepti & hoſpitaliter accepti, aperuerunt ei oraculum, precéſque addiderunt vt deo obſequeretur. Miltiades ea oratione audita, confeſtim perſuaſus eſt, vt qui pertæſus imperium Piſiſtrati cuperet illinc emigrare: protinúſque Delphos ſe contulit oraculum conſulturus nunquid faceret quod à Doloncis rogaretur. Iubẽte Pythia, ita Miltiades Cypſeli filius, (qui quadrigario curriculo prius Olympiacã palmam reportauerat) vnà cum Doloncis nauigauit, aſſumptis Atheniẽſium volũtariis quibuſque ad expeditionẽ ineundam: & vbi locum illum tenuit, ab iis qui ſe deduxerant, tyrannus creatus eſt. Is ante omnia Cherſoneſi iſthmum, *id eſt breuem inter duo maria intercapedinem*, ab vrbe Cardia ad Pactyam muro præſepſit, ne ab Abſinthiis regionem incurſantibus infeſtari poſſet. ſunt autem iſthmi ſex ac triginta ſtadia. ab hoc autem iſthmo introrſus, omnis Cherſoneſus quadringentorum viginti ſtadiorum eſt longitudinis. Miltiades igitur, interſeptus faucibus Cherſoneſi, atque hoc modo Abſinthiis cohibitis, primis cæterorum Lampſacenis intulit bellum: illi diſpoſitis inſidiis eum viuum cepere. Ea re Crœſus Lydus audita (erat autem Crœſo Miltiades charus) per nuntios Lampſacenis præcepit vt hominem miſſum facerent: alioqui ſe illos in morem pini extriturum comminatus eſt. [c] Hac oratione nutantibus Lampſacenis, quid ſibi vellet quod Crœſus minabatur ſe illos in morem pini extriturum, vix tandem quidam è maioribus natu intelligens, quid illud eſſet, expoſuit, inquiens pinum ex omnibus arboribus ſolam eſſe quæ exciſa nullam ſobolem remittat, ſed prorſus emoriatur. Eapropter veriti Crœſum Lampſaceni, ſolutum Miltiadem remiſerunt. Ita Miltiades ob Crœſum euaſit: qui poſtea ſine liberis moriens, imperium atque opes tradidit Steſagoræ, Cimonis ſui è matre germani, filio. Cui defuncto Cherſonitæ, vt mos eſt, conditori vrbis, ſacrificant, certaménque equeſtre ac gymnicum ſtatuto tempore celebrant, in quo nulli Lampſacenorum certare permittitur. Durante autem cum Lampſacenis bello, contigit vt Steſagoras quoque liberis orbus decederet, apud curiam percuſſus ſecuri in capite à quodam qui ſe tranſfugam verbis ſimulabat, ſed re ipſa [d] quàm hoſtis erat atrocior. Steſagora hunc in modum defuncto, tum Piſiſtratidæ Miltiadem Cimonis filium fratrem defuncti, cum trireme ad ſuſcipiendas in Cherſoneſo res dimiſerunt: in quem etiam Athenis beneficia contulerant, tanquam non ſanè conſcii mortis Cimonis patris eius: de qua morte alio in libro qualis fuerit commemorabo. Miltiades vt venit in Cherſoneſum, [e] domi ſeſe continebat, in honorem videlicet Steſagoræ fratris. Quod quum audiſſent Cherſo-

a *Vide quod paulo poſt dicit de palma quam hic quadrigario curriculo reportauerat.* ibi enim eſt ὀλίγου τε ἁμαρτὼν τῆς πρώτης τέθριππος, vt hic εἰμὶ τεθριππότρο-φος. *quod (vt verba ſonãt) ſignificat, Ex familia quadrijuges equos alente, uel, equos ad quadrigarij curſum. Ex quo uideatur uoluiſſe lectores ſplendorem opulentiámque domus colligere.*

b Longius quidem repetita origine ab Æaco & Ægina oriundus, at propius repetita, Athenienſis, quum Philæus AEaci filius, ex hac familia primꝰ Athenienſis fuiſſet.

c *Hæc Valla non è fide addidit. nam in uulgatis quidem edit. deſunt, in uet. autem codic. legũtur hæc uerba,* πλατεωμένων δ' Λαμψακηνῶν ὅ τι τῶν λόγων τὸ βούλοι τὸ ἔπος ἔχοι τὸ ἐφ' ᾧ ἀπείλησε ὁ Κροῖσος, πίτυς ἔφασαν ἐκτεμεῖν. *qui error ex repetitione eiuſdem uerbi ἐκτεμεῖν contigit, librarii oculis alterum tranſilientibus.*

d Hoſtis erat, & temerarius. *uel, & ira præcipitis. Ad uerbum, Subferuidus.*

e *Suſpectus eſt hic locus in uulgat. edit. Gr. & ἐπιτιμέων eſt potius Vlciſcens, quod hic accipiẽdũ fuerit pro Vltionem meditans.*

nitæ, vndique ex omnibus ciuitatibus principes congregati ſunt ad lugendam cum Miltiade fratris necem. Hi poſtquam venerunt illuc, in vincula coniecti ſunt, & Miltiades Cherſoneſum obtinuit, [a] conductis auxiliariis: filiámque Olori regis Thraciæ Hegeſipylam duxit vxorem. [b] Quem etſi nuper illuc profectum, tamen non mediocria ſed grauia ſanè negotia exceperunt, nam tertio quàm hæc geſta ſunt anno è Cherſoneſo profugit, non auſus expectare venientes Scythas Nomades: qui à rege Dario irritati, coactis copiis ad hanc vſque Cherſoneſum proceſſerant. Illis digreſſis eum rurſus Dolonci reduxere, tribus annis antequam aliis curis implicaretur. Tunc Phœnices apud Tenedum eſſe quum audiſſet, quinque cum triremibus (quas præſentibus facultatibus impleuerat) Athenas nauigauit, ſoluens ex vrbe Cardia. Qui dum per ſinum Nigrum tranſmiſſa Cherſoneſo curſum tenet, Phœnicum claſſe circumuentus, ipſe quidem cum quatuor triremibus ad Imbrum euaſit, quintam verò Phœnices inſequuti ceperunt, cui præerat Miltiadis filius natu maximus Metiochus, non ex filia Olori Thracũ regis, ſed ex alia muliere. Eum Phœnices quum Miltiadis filium eſſe cognouiſſent, ad regem perduxerunt, rati ſe magnam apud eũ gratiam inituros: quoniam Miltiades in dicenda apud Iones ſententia ſuaſiſſet vt Iones Scythis rogantibus ſoluta rate domum abire, obtemperarẽt. Oblato tamen ſibi Metiocho Darius tantum abeſt vt quicquam mali fecerit, vt permultis eum bonis affecerit. donauit enim domo, facultatibus, vxore etiam Perſide: ex qua liberi geniti ſunt qui inter Perſas cenſentur. Miltiades autem ex Imbro Athenas peruenit. [c] Neque hoc anno quicquam eſt à Perſis amplius in Ionas ſæuitum, ſed benignè ſanè cum eis actum. Hoc anno Artaphernes Sardium præſes, accitis hoſtium nuntiis, adegit Iones ad pactiones inter ſe faciendas, [d] de tradendis mutuò iis qui iniurias intuliſſent: néve quid inuicem ferrẽt aut agerent. Ad hoc adactis Ionibus, per paraſangas (ita enim Perſæ tricena ſtadia appellant) regiones diuiſit: regionatimque vectigal inſtituit quod regi penderent: quod vectigal ab Artapherne inſtitutum, ad meam vſque ætatem qui illic fuere pependerunt, eadem penè qua prius conditione inſtitutum. Et hæc quidem illis pacata erant. Cæterùm ineunte ſtatim vere aliis ducibus ab rege abdicatis, Mardonius Gobryæ filius, adhuc adoleſcens, & recens in matrimonium accepta Darii filia Artozoſtra, ad mare deſcendit, permagnas ducens peditum claſſiariorúmque copias. Qui cum exercitu poſtquam in Siciliam peruenit, ipſe conſcenſa naui cum claſſe abiit, aliis ducibus pedeſtres copias in Helleſpontum ducentibus. Poſteaquam autem præteruectus Aſiam in Ioniam peruenit Mardonius, miram hîc rem ego referam iis Græcis qui non aſſentiuntur Otané inter ſeptem Perſas ſuaſiſſe potiorem eſſe Perſis ſtatum popularem, [e] abdicatis tyrannis. Mardonius ſtatum popularem in ciuitatibus conſtituit. his actis, in Helleſpontum ire contendit: vbi coacta ingenti vi nauium ac peditatus, eas copias traiecit Helleſpontum, pérque Europam iter Eretriam verſus atque Athenas faciebat. Hæ igitur ciuitates [f] prætextus à Dario erant belli inferẽdi: ſed in animo habebat quàm plurimas poſſet Græcarum ciuitatum ſubigere. Nam & claſſe Thaſios nec manum ex aduerſo leuantes ſubegit, & peditatu Macedones, vltra eos qui iam ſeruiebant, in ſeruitutem redegit. etenim quæ intra Macedones ſunt nationes, iam ſubactę erant. Hæc claſſis è Thaſo tranſmittens, ac terram legens, ad Acanthum vſque proceſſit: & ex Acantho ſoluens, dum Athon circumuertit, ventus aquilo vehemens atque admodum atrox & intolerandus dicitur in eam ingruiſſe, nauiúmq; pleraſque [g] in Athon propulſas, ad trecentas afflixiſſe, vt ſupra viginti millia hominum interierint: partim quòd à feris rapti, partim quòd natare neſcirent, partim quòd petris alliſi, (nam ſæuiſſimum circa Athon eſt mare) partim gelu abſumpti. Et cum nautico quidem exercitu ita actum eſt. Mardonium autem cum pedeſtribus copiis in Macedonia ſtatiua habẽtem Thraces Brygi ſub noctem inuaſere, & cum alios multos ex eis occiderunt, tum ipſum Mardonium vulnerauerunt. Sed non tamen ſeruitutem Perſarum deuitare potuerunt. nam Mardonius non prius ex iis locis deceſſit quàm illos in ſuam redegit poteſtatem. His ſubactis rurſus reduxit exercitum, tũ ob eam quam aduerſus Brygos in exercitu terreſtri, tum ob maiorem quam in claſſe ad Athon acceperat calamitatem. Ita hic exercitus pugna turpiter geſta rediit in Aſiam. Inſequenti anno Darius ante omnia Thaſios à vicinis inſimulatos tanquam defectionem molientes, miſſo nuntio iuſſit diruere muros, & naues in Abdera tranſportare. nam Thaſii, vt qui ab Hiſtiæo Mileſio fuerant obſeſſi, & prouentus magnos habebãt, [h] pecunia multa vtebantur cum in compingendis nauibus longis, tum validioribus muris vrbi circundandis. Erat autẽ eis prouentus ex continẽti

a Quingentos alens auxiliarios.

b Huic Cimonis filio Miltiadi, quũ nuper in Cherſoneſũ veniſſet, moleſtiæ maiores quàm antea contigerunt. tertio enim quàm hæc geſta ſunt anno, à Scythis fugat⁹ fuerat. nã quũ Scythæ Nomades à rege Dario irritati, conferto agmine ad hanc Cherſoneſum vſq; progreſſi eſſent, illis inuadentibus obſiſtere nõ auſus, è Cherſoneſo aufugit, donec poſt Scytharum diſceſſum, eũ Dolonci reduxerunt. Hæc inquã tribus antè annis contigerant quàm iſta ei euenerunt. Tũc enim quũ Phœnices, &c. *Lego autem ex ueter. cod.* τῶν καταλαζόντων *pro* καταχόντων *in priore loco, ut ſit* καταλάμβανειν ἄλλα τῆσι καταλαζόντων *cæt. id eſt,* καταίχειν ἄλλα, *eo ſenſu quo poſtea dicit* τῆσι πάσι μὲν καταχέουσι. *Illud autem,* ἐφάνη Χερσόνησον *forteſſe interpret. Cherſoneſo exultabat, quòd nidelicet eum illis congredi auſus non eſſet. Cui interpretationi quadrat* καταγαίειν.

c Neque hoc anno vlla Perſis aduerſus Iones contentio extitit: imò magno Ioniũ cõmodo factũ hoc fuit, *quod ſequitur nidelicet.*

d Vt rationi iniuriarum mutuò reddẽdæ obnoxii eſſent, vtque à mutuis direptionibus abſtinerent. *Vel, Vt iniurias mutuò perſequi ex iure poſſent.*

e Mardonius enim abdic. tyrannis, *uel, abrogato tyrãnis imperio,* ſtatum pop.

f Prætextus expeditionis ipſis erant.

g In Athon propulſe, & ex nauibus qui dẽ trecẽtas, ex hominib⁹ ſupra viginti millia interiiſſe. Quum enim feris abũdantiſſimũ ſit hoc mare quod circa Athon, (*id eſt, hac maris pars quæ eſt circa Athon*) alii à feris rapti, alii petris alliſi, alii, quòd natare neſcirẽt, nõnulli & frigore interibant. Et cum nautico q. ex.

h Pecuniã *quã exillis magnis prouẽtib⁹ habebãt,* impẽdebãt in cõping.

atque ex metallis. ex foſſitia quidem metallorum aureorum materia, [a] ſeptuaginta talentorum: ex Thaſiis autem metallis minus, ſed tamẽ ita frequenter, vt ſi Thaſii forent immunes tributorum, fuerint eis in ſummam prouentura quotannis ex continenti atque ex metallis ducenta talenta, &, quando plurimum, trecenta. Quæ metalla ipſe quoque inſpexi, [b] & tamen longè admirabiliora fuere quæ Phœnices ii qui cum Thaſo eam inſulam condiderunt, inuenere: quæ inſula ab hoc Thaſo Phœnice nomen obtinuit. Hæc autem Thaſi Phœnicea metalla ſunt inter locum qui vocatur AEnyrorum & Cœnyrorum ſita: atque eregione Samothraciæ ingens mons indagando euerſus eſt. Et hoc quidem huiuſcemodi eſt. Thaſii autem iubente Dario, & muros ſuos diruerunt & naues omnes in Abdera tranſportarunt. Poſt hæc Darius, quid in animo Græci haberent, pugnaréne ſecum an ſeſe dedere, tẽtandum ratus, legatos per Græciam alios aliò dimittit, regi terram & aquam petere iuſſos. Et hos quidem in Græciam, alios autem ad tributarias ſibi maritimas ciuitates mittit, imperans longas naues fieri, & hippagogas, *id eſt naues quibus equi feruntur*. Dum hæc iſti comparant, legatis per Græciam euntibus, & quæ Perſes præceperat petentibus, terrã multi in cõtinẽte populi dederũt: inſulam quoque, cũ alii omnes, ad quos eadẽ petituri legati acceſſere, tũ verò AEginetæ. Qua de re cõtinuò Atheniẽſes irritati ſunt, quòd putarent hoſtili in ipſos animo dediſſe terram & aquam AEginetas, vt vnà cum Perſa aduerſus Athenas militarent. Itaque libenter occaſionem contra AEginetas amplexi, Spartam profecti illos inſimulauerunt quòd ex eo quod fecerant Græciam prodidiſſent. Ad hanc delationem Cleomenes Anaxandridæ filius, Spartiatarũ rex, AEginã tranſmiſit, animo præcipuos eius rei authores comprehendendi. Conanti autẽ illos comprehendere cum alii AEginetæ interceſſere, tum præcipuè Crius Polycriti filius, [c] negãs eum gauiſurum ſiquẽ abduceret AEginetarum. nam id cum facere ſine communi conſilio Spartiatarum, ſed ab Athenienſibus pecunia corruptum: alioqui cum altero rege venturum fuiſſe ad ſe comprehendẽdos. Hoc autem dicebat ex [d] epiſtola Demarati. Eum Cleomenes ab AEgina diſcedens interrogauit quod ei nomẽ eſſet. Ille reſpondit quòd erat Crios, *id eſt aries*. Cui Cleomenes, Crie, inquit, iam nunc præferrato cornua, tanquam occurſurus magno malo. Spartæ autem per id tempus Demaratus Cleomenem inſimulabat, & ipſe rex Spartiatarum, ſed ex familia inferiore, quæ tamen alia nulla in re inferior erat, (ab eodẽ enim oriundi) quàm quòd familia EVryſthenis, quòd primigenius eſſet, nõnihil honoratior erat. Etenim Lacedæmonii, nulli poetarum aſſentientes, negant ſe in eam quam nunc poſſident regionem deductos à filiis Ariſtodemi, ſed ab ipſo Ariſtodemo regnante, qui fuit Ariſtomachi, qui fuit Cleodæi, qui fuit Hylli filius. Nec multo pòſt Ariſtodemi vxorẽ nomine [e] AEginam, (quam dicunt fuiſſe filiam AVteſionis, qui fuit Tiſameni, qui fuit Therſandri, qui fuit Polynicis filius) peperiſſe geminos: [f] eiſque natis Ariſtodemum morbo deceſſiſſe. Lacedæmonios autem qui tum erant, inito conſilio creaſſe regem è pueris eum qui eſſet primigenius, vt lex iubebat. Sed neſcientes vtrum puerorum eligerent, quum eſſent ſimiles ac pares: id quum nequirent ipſi diſcernere, prius fuiſſe percontatos genitricem, eáque negante ſe dignoſcere, ſed diſſimulante, quòd videlicet (vt credibile eſt) magnopere cuperet ambos effici reges: ita de hoc dubitantes Lacedæmonios miſiſſe Delphos ſciſcitatũ quid in ea re agerent: & iis Pythiam reſpondiſſe vt vtrunque puerorum regem ducerent, ſed primigenium magis honorarent. Hoc reſponſo à Pythia edito, Lacedæmonios nihilominus incertos quo pacto primigenium reperirẽt, admonitos fuiſſe à quodam Meſſenio, nomine Panite, vt obſeruarent vtrum puerorum mater priorem lauaret cibarétque: quam ſi deprehenderent eodem ſemper modo factitare, habituros id omne quod quærerent, & inuenturos quod vellent: ſin illa alternando erraret, palàm fore ne ipſam quidem quippiam magis noſſe, & vt iſti aliam rationem inirent. Ibique Spartiatas ex admonitu Meſſenii obſeruantes matrem puerorum, ignaram cur obſeruaretur, animaduertentéſque illam præferentem alteri primigenium tum cibando tum lauando, accepiſſe puerum qui magis honorabatur à matre, tanquam primigenium, publicéque alendum curaſſe, impoſito ei nomine EVryſthene: iuniori, Procle. Hos autem fratres, vbi adoleuerunt, per omne vitæ tempus inter ſe diſſenſiſſe, & itidẽ eorum poſteros perſeueraſſe. Hæc ſoli Græcorum Lacedæmonii aiunt. At hæc quæ commemorantur à Græcis, ego ſcribo: hos Dorienſium reges vſque ad Perſeum Danaes à deo genitum, recenſeri rectè à Græcis, & oſtendi Græcos eſſe. iam tum enim iſti inter Græcos cenſebantur. Ideo autem dixi, vſque ad Perſeum, nec altius repetii, quòd nullum Perſeo cognomentum fuit

a Octoginta.

b Ex quibus admiratione digna erant ea potiſſimùm quæ Ph.

c *Id eſt*, Negans eum impunè quẽquam AEgin. abducturum.

d Mandato.

e Argiuam.

f Ariſtodemum autem liberos hos intuitũ morbo deceſſiſſe.

mortalis patris, quemadmodum Herculi Amphitryon. Itaque à me rectam rationem ſequente dictum rectè eſt vſque ad Perſeum. A Danae verò Acriſii filia retrorſum patres eorum recenſendo, conſtabit principes Dorienſium [a] ex AEgypto oriũdos. Hæc generis recenſio ex commemoratione Græcorum facta eſt. Vt autem à Perſis fertur, Perſeus ipſe, quum eſſet Aſſyrius, factus eſt Græcus, non tamen progenitores eius. nam progenitores Acriſii [b] recẽſere ad progeniem Perſei nihil attinet: eóſque (quemadmodum Græci aiunt) AEgyptios fuiſſe. Hæc de his hactenus. Quòd autem regnum Dorum, quum AEgyptii eſſent, ſibi traditum acceperint, hoc (quoniam ab aliis dictum eſt) omittemus: quę verò alii non attigerunt, eorum faciemus mentionem. [c] Has dignationes regibus Spartiatæ tribuerunt: duo ſacerdotia, Iouis Lacedæmonii & Iouis cæleſtis: & ius belli in quamcunque libuerit regionem inferendi, vt id nulli Spartiatarum prohibere fas ſit, alioqui piaculari crimine teneatur. Vt in expeditionibus adeundis primi eant reges, in abeũdo poſtremi ſint. Centum delecti viri eis in militia cuſtodes adſint. [d] In egreſſibus vtantur quotcunque pecoribus libuerit: quorum immolatorum pelles omnes ac terga accipiant. Bellica hæc. Alia ſunt quæ pacis tempore eis tribuuntur: Vt quoties aliqua publica cuiſceratio fit, primi in cœna reges diſcumbant, & iis primis diſtribui incipiat vtrique eorum duplum omnium quàm cæteris conuiuis: [e] libamináque immolatorum & coria, eorum ſint. Singulis quoque calendis inſtantis menſis, ſingula pecora vtrique è publico dentur Apollini immolanda: & farinæ medimnus, *id eſt ſex modia*, & vini Laconicus quartarius: & in ſpectaculis ſingulorum certaminum certis locis præſideant. [f] Liceátque quibuſcunque libeat ciuibus inniti, & vtrique binos eligere Pythios. (ſunt autem Pythii qui Delphos ad conſulenda oracula mittuntur, quíque publicè cum regibus paſcuntur.) Regibus ad cœnam non euntibus mittantur bini farinæ chœnices, *id eſt ſemodia*, & vini ſingulæ cotylæ, *id eſt ſextarii*: præſentibus dupla dentur omnia. Eadem ratione à priuatis quoque inuitati ad cœnam honorentur. [g] Vaticinia quæ de virgine pupilla, vtri danda ſit, éine cui mater, an cui pater deſponderat: nécnon de viis publicis: & ſiquis adoptiuum filium [h] facere velit inuitis regibus. Liceat quoque eis pro ſuo arbitrio aſſidere in ſenatu qui conſtat ex duodetriginta ſenibus: ſi eò non acceſſerint, eorum maximè propinqui duo ſenatores ius regum obtineant, duos calculos ponendi, tertium pro ſeipſis. Viuentibus hæc regibus à republica Spartiatarum tribuuntur. iſta, defunctis: Equites per vniuerſam Laconicam obitum regis enuntiant: fœminæ per vrbem circumeuntes ollas pulſitant. quúmque hoc fit, neceſſe eſt ex ſingulis domibus duos ingenuos, marem ac fœminam, luctu fœdari, magnis pœnis (niſi hoc faxint) impoſitis. Eadem autem circa funus regum conſuetudo Lacedæmoniis eſt quæ barbaris Aſianis. nam plerique barbarorum eodem ritu in mortibus regum vtuntur. Siquidem [i] poſteaquam mortem obiit Lacedæmoniorum rex, oportet eius exequiis adeſſe ex omni Lacedæmonis regione neceſſarios quoſq; Spartiatarum, qui ſunt numero vicinorum. Quorum & item ſeruorum atque ipſorũ Spartiatarũ poſteaquam multa millia in vnum coacta ſunt, promiſcuè cum mulieribus frontes ſuas intrepidè pungunt, & vlulatu immenſo vtuntur, vltimum quenque regum dicẽtes ſemper fuiſſe optimum. Qui verò regum in bello periit, eius ſimulachrum quum expreſ ſerunt, in toro bene ſtrato efferunt. cuius tumulatione decem dies iuſtitium eſt, nullúſque magiſtratuum conſeſſus, ſed luctus continens. In hoc quoque cum Perſis iſti conueniunt, quòd defuncto rege alter qui ſuccedit, liberat ære alieno quicunque Spartiata aliquid aut regi aut reipublicæ debebat: & apud Perſas item qui rex creatus eſt, omnibus ciuitatibus tributum quod debebant remittit. Cum AEgyptiis etiam Lacedæmonii in hoc congruunt, quòd eorum præcones & tibicines & coqui in paterna artificia ſuccedunt: & coquus è coquo, & tibicen è tibicine, & præco ex præcone gignitur: neque vlli propter vocalitatem aliis inſidiantes ſeipſos ingerunt, ſed in paterno opere perſeuerant: atque hæc quidem ita fiunt. Cleomenem autẽ tunc quum apud AEginam eſſet, communi Græciæ bono operam dantem inſimulabat Demaratus, non tam AEginetis ſtudens, quàm inuidia & odio ductus. Quem Cleomenes ab AEgina reuerſus conſultabat vt regno ſubmoueret, ob hanc rem intendens in eum actionem: Ariſton Spartæ regnum obtinens, quum è duabus vxoribus liberos non ſuſciperet, & in ſe culpam eius rei non eſſe agnoſceret, tertiam duxit vxorem, & duxit hunc in modum: Erat ei amicus quidam Spartiata, cuius opera ex omnibus ciuibus maximè vtebatur: cui viro erat vxor ſpecioſiſſima, ex turpiſſima talis facta. ſiquidem hanc mala forma præditam eſſe cernens nutrix ſua, id-

a Ægyptios fuiſſe indigenas.

b Nullam habere cum Perſeo cõſanguinitatem.

c Has dignitates. Vel, Hos *honores*.

d Quoties in expeditionem proficiſcũtur, vtant.

e Et vt primum in libationibus locũ obtineant, coriáque immolatorum pecorum, eorum ſint. Singulis quoque calendis, & ſeptimo quoque die mẽſis ineuntis, victima perfecta vtrique illorũ detur in Apollinis æde. *Illud autẽ ἰφίον τέλειον, (id eſt, ad verbum, perfecta victima, & quaſi omnibus ſuis numeris abſoluta) variè exponitur.*

f Liceátq; illis quos velint ex ciuibus proxenos conſtituere, *vel creare. Erant autem proxeni qui totius urbis nomine hoſpitio excipiebant qui ex aliis ciuitatibus adueniebant, iiſque quæcunque poterant humanitatis officia præſtabant.*

g Vaticinia autem quæ eduntur, vt ab iis cuſtodiantur, *vel aſſeruentur.* Vt ſoli reges de his ſolis iudicium ferant: de virgine ad quã tota hæreditas deuenerit, quis eũ iure illã in vxorẽ ducere debeat, ſi pater eã non deſpõderit. *Ad verbũ, Cui obuenit illam habere i. in quẽ cadat. Sic Galli. A qui il eſcheut. pro, à qui il touche.*

h Facere velit, vt coram regibus faciat. *vel, in conſpectu regum.*

i Mortuo rege Lacedæmoniorum coguntur proſequi funus aperto pectore totius Lacedæmoniæ regionis certi numeri incolæ, exceptis Spartiatis. *Ita Camerar. hunc locum interpret.*

que parentes eius, vtpote locupletes, ægrè ferre, hoc excogitauit, vt puellam singulis diebus baiularet ad Helenæ templum, quod est in loco qui dicitur Therapne, supra fanum Phœbi. eò quoties nutrix intulerat puellam, stans ante simulachrum, deam precabatur vt alumnam deformitate liberaret. Cui aliquando exeunti è templo mulier quædam apparuisse fertur, atque interrogasse illam quidnam in vlnis gestaret: & quum nutrix se infantem gestare respondisset, iussisse sibi ostendi. Quúmque negaret nutrix se id facturam, quòd infantem parentes sui vetuissent ostendi cuipiam, institisse iubere prorsus vt sibi ostenderetur. [a] magni enim facturam illam si à se infans conspiceretur. ita nutrice puellam ostendente, demulcentem caput puellæ dixisse, futuram eam omnium Spartanorum formosissimam. atque ab eo pristinam speciem decidisse. Hanc, quum ad nubilem peruenit ætatem, duxit vxorem Agetus Alcidis filius, ille amicus Aristonis. Eius mulieris amore titillatus quum esset Ariston, hanc rem commentus est: Ageto sodali suo, cuius illa erat vxor, recepit se dono daturum vnam è suis rebus quamcunque ille optaret: atque inuicem iussit illum simile munus sibi dare. Agetus nihil de re vxoria suspicatus, quum videret Aristoni quoque vxorem esse, accepit conditionem, & in eam rem iusiurandum interposuit. Cui mox Ariston è suis rebus pretiosis donauit quam ille elegit. Ipse vicissim, quum eius partes petendi muneris ab illo fuerunt, [b] ibi optauit vxorem eius adferri. Agetus dicere, se præter hoc vnũ cætera annuisse: iureiurando tamẽ adactus ac dolo seductus, [c] ad eam ducendam abiit. Ita tertiam hanc Ariston, repudiata secunda, duxit vxorem: [d] quæ circa legitimum pariendi tempus, nondum exactis decem mensibus, hunc ei genuit Demaratum. Ariston, quum ei sedenti in basilica cum ephoris quidam famulus nuntium nati filii attulisset, sciens quo tempore duxisset vxorem, deductis in digitos mensibus, dixit cum iureiurando, Hic non est filius meus. Quod audientes ephori, haud magni fecere impræsentiarum: sed posteaquam puer adoleuit, pœnituit Aristonem dicti, opinantem vtique filium suum esse Demaratum: cui ideo nomen impositum est Demaratus, *id est* A *populo uotis petitus*, quòd ante eum natum omnis populus vota fecit vt Aristoni, omnium ante id tempus regum probatissimo, filius gigneretur. ea de re id nomen impositum est. Interiecto deinde tempore Aristone vita functo, Demaratus obtinuit regnum: sed videlicet necesse erat, vt id quod auditum fuerat, hominem regno priuaret. Eapropter à Cleomene vehementer insimulabatur, cum antea quòd ab Eleusine abduxisset exercitum, tum eo tempore quum aduersus AEginetas cum Medo sentientes traiecit Cleomenes. Ergo ingressus eum [e] vrgere Cleomenes, componit cum Leutychide Menaris filio, Agis nepote, ex eadem qua erat Demaratus familia, ea pactione, vt si eum regem in locum Demarati constituisset, se aduersus AEginetas comitaretur. Erat autem Leutychides Demarato inimicus, ob hanc præcipuè causam, quòd quum Percala filia Chilonis, filii Demarmeni, ei desponsata esset, Demaratus insidiosè hominem coniugio priuauit, præoccupata & prærepta vxore, ac retenta. ob hanc causam Leutychidi inimicitiæ cum Demarato extitere. Is tunc, Cleomene solicitante, contra Demaratum iurauit, negans eum rite Spartanorum esse regem, quòd Aristonis filius non esset, deinde quod iurauerat institit confirmare: quòd Ariston aliquando dixisset, quum ei nuntiasset famulus suus filium ei natum, & menses conferens, iureiurando negasset illum esse filium suum. Huic verbo insistens Leutychides, pronuntiabat Demaratum neque Aristonis filium esse, neque rite Spartæ regnare: eisdem ephoris adhibitis testibus qui Aristoni assidentes tunc hæc ab illo audierant. Tandé re in contentionem deducta, visum est Spartiatis oraculum quod Delphis est consulendum an foret Demaratus Aristonis filius nécne. Ibi Cleomenes, [f] quum ex ipsius erga Pythiam prouidentia nihil suspicionis esset, subornat Cobonem quendam Aristophanti filium, maxima apud Delphos authoritate, vt persuadeat Periallæ mulierum vaticinantium antistiti, dicere ea quæ Cleomenes volebat dici. Ita Pythia, sciscitantibus iis qui ad oraculum erant missi, negauit Aristonis filium esse Demaratum. quæ tamen res sequenti tempore palàm facta est, & Cobon è Delphis profugit, & Perialla honore abdicata est. Hactenus quæ ad deponendum regno Demaratum acta sunt. Is è Sparta ad Medos profugit, ob hanc contumeliã, quòd, quũ eiectus regno, gereret magistratũ, adesset-que spectaculo gymnopædiarum, *id est palæstræ nudorum puerorum*, misit ad eum Leutychides, in locum Demarati rex factus, deridendi insultandíque causa, ministrum, qui interrogaret [g] qualis esset præfectura post regnum. Eam interrogationem ægrè ferens Demaratus, respondit se vtrunque expertum, illum verò non: & eam inter-

a Nutricem autẽ, quum videret mulierem illam magni æstimare, infantẽ à se conspici, ei tandem ostendisse. Hanc autem, caput puellæ demulc. dixisse. &c.

b Illius vxorẽ abducere studebat.

c Eã abducere permisit.

d Quæ intra breuius temporis spatiũ, & non exact. *Id est, Intra* [a] *breuius quàm decem mensium spatium.*

e Vlciscĩ.

f *In Græco exempl. pro* αἰσίσου *legendum uidetur* αἰσωσοῦ, *cuius lectionis alibi ratio redditur.*

g Quale illis esset magistratũ gerere, qui antea regnauissent.

rogationem Lacedæmoniis futuram initium plurimæ aut calamitatis aut felicitatis. Hæc loquutus, velato capite è theatro domum abiit, confestímque præparatum Ioui bouem immolauit: quo immolato, matrem accersiit: quæ quum adueniſſet, positis in eius manus extis, mulierem his verbis obsecrauit, Per ego te mater cum « alios deos, tum Iouem hunc domesticum, quem tango, precor, promas mihi veri- « tatem: quísnam reuera meus est pater? Nam Leutychides inter conuicia obiecit, « te è priore viro grauidam, ita ad Aristonem veniſſe. Alii etiam dementius referen- « tes, aiunt te ad domesticum asinarium ventitasse, illiúsque me filium esse. qua de « re ego te adiés obsecro vt verũ dicas. Siquid enim eorum quæ dicuntur feciſti, non « sola feciſti, sed quod multæ. Et multus de hac re Spartæ sermo est, negantiũ Aristoni « fuiſſe genituram ad filios procreandos. nam si fuiſſet, priores vxores fuiſſe conce- « pturas. Hæc Demaratus. Cui mater ita respondens, Fili, inquit, quoniam precibus « mecum agis vt dicam veritatem, omne tibi verum exponetur: Vt me domum A- « » riston duxit, tertia quàm me duxerat nocte simulachrum tanquam Aristonis ad « » me venit, quod posteaquam mecum concubuit, corona, quam gestabat, me circun- « » dedit atque abiit. Dehinc Ariston aduenit, qui cernens me coronas habentem, sci- « scitabatur quísnam me illis donaſſet. Ego ipsum dediſſe respondi: eóque id ab- « nuente, iuraui, asserens non bene illum facere qui negaret, quippe qui paulo antè « ingressus, vbi mecum coiiſſet, coronis me donaſſet. Ariston, cernens me iurantem, « intellexit eam rem diuinam fuiſſe. compertúmque est illas coronas fuiſſe sumptas « ex heroico conditorio, quod est iuxta ianuam aulę extructum, quod vocant Astro- « baci: & vates esse hunc eundem heroem responderunt. Habes igitur fili ita vt vo- « lebas audire. aut enim ex hoc heroe genitus es, patérq; tibi est Astrobacus heros, aut « ex Aristone. nam ea te nocte concepi. Verùm quod tibi præcipuè exprobrant ini- « mici, quòd Ariston, quum ei te natum esse nuntiatum est, multis audientibus ne- « gauit te suum esse quia tempus decem mensium non exiſſet, per inscitiam talium « rerum illi hoc verbum excidit. nam mulieres nouem etiam mensium ac septem « » mensium partum edunt, non omnes decimum mensem explentes. ego autem fi- « li septimestrem te genui. Ipse quoque Ariston non diu pòst agnouit se per impru « dentiam id verbum extuliſſe. Itaque alias orationes de tua genitura noli admittere. « omnia enim veriſſimè audisti. Nam quod ad asinarios attinet, ipsi Leutychidi & iis « qui talia loquuntur, suæ vxores de asinariis pariant filios. Hæc illa dixit. Demaratus « auditis quæ volebat, sumpto viatico per speciem eundi Delphos ad oraculum con- sulendum, Elin contendit. Eum suspicati Lacedæmonii fugam capessiturum, inse- quuti sunt. Sed Demaratus iam ex Elide Zacynthum traiecerat, quem illuc trans- gressi Lacedæmonii prehenderunt, eiúsque famulos: sed Zacynthiis eum dedere abnuentibus, Demaratus illinc in Asiam ad regem Darium traiecit: à quo magnificè exceptus est, territorióque ac vrbibus donatus. Ita in Asiam Demaratus abiit, ac tali fortuna vsus est, vir cum aliis in multis factis dictísque apud Lacedæmoniòs illustris, tum quòd illis olympiadem palmam quadriiugo certamine reportauerat, rẽ eius solius, ad ea tempora, regũ Spartiatarum. Leutychidi autem Menaris filio, qui in regnum amoti Demarati succeſſerat, natus est filius Zeuxidamus, quẽ nonnulli Spartiatarũ Cyniscon, *id est catulum* vocabant. is Spartæ non regnauit, ante Leutychidẽ defunctus, relicto filio Archidamo. Leutychides orbatus filio, alterã duxit vxorem EVrydamen, Menii sororem, Diactoris filiam, ex qua nullam prolẽ virilẽ suscepit, sed filiã nomine Lampito: quam Archidamus Zeuxidami filius in matrimonium accepit, ab ipso Leutychide datam. At ne Leutychides quidem ipse Spartæ consenuit, sed has pœnas Demarato rependit: In expeditione Theſſalica dux quum omnia faciendi ius haberet, multum pecuniæ per corruptelam dono accepit, ipsẽque in re deprehensus, quum fœderet in castris, vtraque manu pecuniam tenens, in iudicium delatus è Sparta profugit, domúsque eius exciſa fuit: & Tegeæ, in quam profugerat, mortem obiit. Sed hæc insequenti tempore acta sunt. Tunc autem Cleomenes, quum sibi res in Demaratum bene ceſſiſſet, assumpto protinus Leutychide, contendit aduersus AEginetas, maiorem in modum illis propter ignominiam infensus. Ita AEginetæ vtriusque regis contra se aduentu non repugnandum iam sibi esse putauerunt. ex quibus reges adduxere decem, quos delegere, diuitiis ac genere eminẽtiſſimos, cum alios, tum Crium Polycriti, & Casambum Aristocratis filium, qui plurimum habebant potẽtiæ. Eos in Atticam adductos, penes inimiciſſimos AEginetis Atheniẽses depoſuerunt. Post hæc Cleomenes, quum eum subiiſſet metus Spartiatarũ, iam manifestus malefícii in Demaratum excogitati, in Theſſaliã

subterfugit

ſubterfugit: atque illinc in Arcadiam profectus, res nouas moliebatur, ſolicitans Arcadas aduerſus Spartam, adigénſque eos iureiurando ad ſe ſequendum quocunque ipſos educeret. Quinetiam in animo habebat primores illorum ad vrbem Nonacrin ductos adigere ad iuſiurandum per aquam Stygis. In hac autem vrbe ab Arcadibus fertur eſſe Stygis aqua: & eſt videlicet talis ea aqua: E petra emanat aquula, diſtillans in vas quoddam, in gyrum maceria præſeptum. Nonacris autem vbi fons hic viſitur, vrbs Arcadiæ eſt, ante Pheneon vrbem. Talia molientem Cleomenem Lacedæmonii quum animaduertiſſent, timentes ſibiipſis, Spartam reuocarũt ad priſtinam dignitatem. Sed eum reuerſum ſtatim morbus inſaniæ cepit, iam etiã antea ſubinſanum: nam vt cuique Spartiatarum obuius erat, in eius faciem infligebat ſceptrum. Hæc illum facientem ac deſipiſcentem propinqui ſoleis ligneis illigauerunt. Qui cuſtodem digreſſis aliis ſolum remanſiſſe cernens, petiit ab eo gladium. cuſtode abnuente dare, ab initio comminabatur quæ mox ei faceret; donec minis cõterritus cuſtos (erat enim ſeruus quidam) gladium tradidit. [a] Eo accepto, Cleomenes à ſuris incipiens ſeſe detruncabat. In longum nanque diſcindens carnes, è tibiis ad femora proceſſit, è femoribus ad coxarum vertebras atque ilia: quouſque peruenit ad vterum, in quo reſcindendo, ſic expirauit. vt quidem plerique Græcorũ memorant, quia Pythiam corruperat ad ea dicenda quæ circa Demaratum acta ſunt: vt autem ſoli Athenienſes, quòd adortus Eleuſinem, fanum deorum fuerat depopulatus: vt Argiui, quia eos qui è pugna fugerãt Argiuos, ex Argi tẽplo ipſorum abductos obtruncarat: & [b] ipſum lucum quem in Argia occupaſſet, incenderat. Cleomeni enim Delphis oraculum poſcenti reſponſum fuerat, eum Argos eſſe capturum. qui poſteaquam ad flumen Eraſinum copias Spartiatarum duxit, quod flumen è lacu Stymphalio manare fertur: hunc enim lacum in voraginem condi, & Argis poſtea exorientem apparere, illincque iam eam aquam vocari Eraſinum. ad hoc igitur flumen poſteaquam peruenit, ei hoſtias immolauit: & quum læta non eſſent extã de flumine tranſmittẽdo, dixit delectari ſe quidem Eraſino, qui nollet prodere ciues ſuos, non tamen ideo Argiuos gauiſuros. Móxque illinc motis caſtris ad Thyreã venit, & mari taurum quum mactaſſet, nauibus copias ad regionem Tirynthiam ac Naupliam duxit. Id audientes Argiui ad eos arcendos obuiam tendunt ad mare. Et quum aduentarent Tirynthum, in loco cui nomen inditum eſt Sepia, relicta non magna inter duas acies intercapedine, conſederunt eregione Lacedæmoniorum. Neque verò illic pugnam ex aperto reformidabant, ſed ne dolo excipérentur. nam ad hanc rem attinebat oraculum quod Pythia ediderat communiter eis atque Mileſiis, in hæc verba,

» Verùm quando marem præuertet fœmina victrix,
» Inter & Argiuos referet præluſtris honorem:
» Tunc Argiuarum reddet pleraſque gementes,
» Vt venturorum aiat quis quandoque virorum,
» Telo ſæuus obit ſinuoſo corpore ſerpens.

Hæc omnia Argiuis quum contigiſſent, metum incutiebant. ideóque eis viſum eſt præcone hoſtium eſſe vtendũ: atq; ita eſſe faciendũ, vt quoties præco Spartiata quippiam Lacedæmoniis denuntiaret, idem facerent ipſi. Cleomenes autem animaduertens Argiuos facientes quicquid apud Lacedæmones præco denuntiaſſet, præcepit ſuis vt quum præco denuntiaret prandendum, tunc raptis armis tenderent in Argiuos. Hoc exequuti Lacedæmonii, in Argiuos [c] è voce præconis prãdentes impetum faciunt, eorúmque cum multos occiderunt, tum plures in lucum Argi fuga elapſos circumſederũt. Qui dum aſſeruantur, Cleomenes hoc ſibi faciendum putauit: Sciſcitatus quoſdam quos ſecum habebat perfugas, miſit præconem ad euocandum nominatim eos Argiuos qui in luco præcluſi erant ad ſe redimendos. eſt autem apud Lacedæmonios redemptio in ſingulos viros, binæ minæ. Ita Argiuorum quinquaginta, vt quiſque euocatus fuerat, Cleomenes interimebat. quod faciens, latebat cæteros qui in fano erant, vtpote denſo luco interiecto, non cernentes quid illi extrinſecus agerẽt. niſi poſtquam quidã conſcẽſa arbore, quod fiebat inſpexit: vnde non amplius qui euocabantur prodiere. Ibi Cleomenes iuſſit vnumquenque ſeruorum lucum materia circundare: atque illis obtemperantibus, lucum incendit. Eóq; iam ardente, percontatus eſt quendam perfugarũ cuiúſnam deorum eſſet ille lucus: » perfuga Argi eſſe reſpondit. Quo audito Cleomenes vehementer ingemiſcens, O » Apollon, inquit, vates, quantopere me fruſtratus es, dicẽs me Argos eſſe capturum. » cõiicio iam exitum habuiſſe oraculum. Poſt hæc maiore copiarum parte Spartam

[a] Cleomenes verò arrepto ferro cepit à tibiis ſeſe lacerare. nã conſcindẽs longis vulneribus carnes, à tibiis ſurſum verſus ad femora perrexit, éque femoribus ad coxas & latera atque ventrẽ peruenit. *Ita Camer. hunc locum interpret.*

[b] Ipſum lucũ contẽptui habens incend. *Videtur autem hic leg. ſſe* ὀργὴν *pro* ὀλυγὴν.

[c] *id eſt, Prout præco denuntiauerat.*

redire permiſſa, ipſe cum mille delectis perrexit ad templum Iunonis, illic ſacrificaturus. Sed ſacrificare ſuper aram volens, quum à ſacerdote vetaretur, negante fas eſſe externo illic ſacra facere, iuſſit ſeruos abductum verberare: ac poſteaquam immolauit, Spartam abiit. Reuerſum inimici ad ephoros citauerunt, crimini dantes quòd pecunia corruptus, Argos, quum facilè poſſet, non cepiſſet. Quibus reſpõdit Cleomenes (incertum mihi verè an falſõ) ſe, poſteaquam templum Argi cepiſſet, putaſſe dei expletum eſſe oraculum, & proinde non prius tentandam vrbem quàm ſacris operatus ſciret an ſibi deus illam traditurus eſſet, an impedimento futurus. Sibi autem apud Iunonis templum litanti effulſiſſe flammam è pectoribus ſimulachri: atque ita ſe intelleXiſſe nõ expugnaturũ ſe Argos. Si enim è capite ſimulachri flamma extitiſſet, [a] fore vt vrbem ab arce caperet: quum verò è pectoribus illa extitiſſet, id omne fuiſſe confectum quod deus confici voluiſſet. Hæc dicens, credibilia ac probabilia Spartiatis dicere viſus eſt, multóque maiore parte ſententiarum abſolutus. Cæterùm Argos ita viris deſolatum eſt vt ſerui eorum rés omnes ſuſceperint, atque magiſtratus adminiſtrarint, dum filii cæſorum ad puberem adoleuere ætatem: qui ſeſe in ſuum ius aſſerentes, ac reuerſi Argos, mancipia eiecere. Serui eiecti, prælio Tirynthem obtinuere, [b] eatenus quidem dum fuit in eis mutua beneuolentia, & donec ad eos venit vates quidam Cleander genere Phigaſeus ab Arcadia. is perſuaſit ſeruis vt dominos adorirentur: vnde bellum inter eos diuturnum extitit, donec Argiui ægrè euaſere victores. Ob hoc igitur aiunt Argiui Cleomenem ad inſaniam redactum, malè periſſe. Ipſi autem Spartiatæ negant ab vllo dæmonio Cleomenem ad inſaniam redactum: ſed conuerſatione Scytharum, intemperantem meri eſſe factum, & idcirco furioſum. Scythas enim Nomades, poſt illatum ſibi à Dario bellum, ad illum vlciſcendum perſtitiſſe, miſſíſque Spartam nuntiis ad ſocietatem faciendam, ita pepigiſſe, tanquam ex vtrorumque vtilitate foret vt ipſi quidem Scythæ iuxta flumen Phaſin conarentur Medicam regionem inuadere, Spartiatæ verò ab Epheſo aſcendere, & ad certum locum vtrique occurrerent. Cum iis Scythis qui ad hoc miſſi ſunt, conſuetudinem habuiſſe Cleomenem aiunt, atque ex eo nimiam didiciſſe potandi intemperantiam: ſéque ob id eum inſaniſſe arbitrari. Vnde quoties intemperantius bibere volunt, aiunt, epiſcythiſon, *id eſt age Scytham*. Ita de Cleomene referunt Spartiatæ. Mihi verò videtur ille has pœnas Demarato pependiſſe. Eũ autẽ eſſe defunctũ vbi audiere AEginetæ, Spartã nuntios miſere, vociferatum contra Leutychidem de obſidibus qui Athenis tenerentur. His Lacedæmonii, conſilio inito, multum iniuriæ à Leutychide illatum eſſe cenſuerunt, hominémque dedendum, quem illi AEginam deportarent pro iis qui Athenis tenerentur. Hunc quum eſſent ducturi AEginetæ, tunc ad eos Theaſides Leoprepis filius, vir Spartæ probatus, Quid, inquit, viri AEginetæ facere vultis? regémne Spartiatarũ deditũ à ſuis ciuibus abducere? Si nũc præ iracũdia Spartiatæ ita decreuerũt, cauete nequod exitiale malum in veſtram regionem (ſi hoc feceritis) inferant. His auditis AEginetæ ab illo abducendo ſuperſederunt, hac tamen cõditione vt ſecum profectus Athenas Leutychides redderet ſibi viros qui illic depoſiti eſſent. Vbi Athenas venit Leutychides, ac depoſitum repopoſcit, Athenienſes (vt qui reddere nollent) tergiuerſari, quòd diceret duos in deponendo reges fuiſſe, ideóque iniquum eſſe id alteri ſine altero reddi. Quibus negantibus ſe reddituros, Leutychides; Facite, inquit, Athenienſes vtrum ipſi vultis, ſi reddetis, ſanctè facturi: è contrario, ſi non redditis. Qualis autem res circa depoſitum contigerit Spartæ, volo referre: Dicimus nos Spartiatæ fuiſſe tertia abhinc ætate quendam Glaucum Epicydidis filiũ, qui cũ aliis ſummis laudibus excellebat, tũ iuſtitia inter omnes optimè audiebat qui per id tempus Lacedæmonem incolebant. Et huic procedente tempore cõtigiſſe vt vir quidam Mileſius Spartam venerit, hominis conueniendi gratia, atque ita ſit alloquutus, Ego ſum vir Mileſius, qui ad tuam Glauce fruẽdam iuſtitiã venio. Nam quum eſſet tua fama celebris cum per omnem aliam Græciam, tum verò per Ioniam, apud memetipſum ratiocinatus ſum, Ionia quidem ſemper obnoxia periculis eſt, Peloponneſus autem tutò fundata, [c] & ob id videre licet eoſdem homines nihil habere pecuniarum. Hæc reputanti mihi atque conſultanti viſum eſt dimidium mei cenſus in pecuniam redactum deponere penes te, quòd probè intelligo hæc penes te depoſita mihi incolumia fore: tu verò has pecunias accipe, & hãc notã, quam vnà cuſtodi: quam notam quiſquis habẽs repoſcet pecuniam, ei reddito. Hæc hoſpes qui Mileto venerat dixit: atque ea conditione depoſitum Glaucus accepit.

a Futurũ fuiſſe vt vrbem funditus euerteret.

b Fuitque mutua inter eos cõcordia donec ad ſeruos venit, &c.

c Et pecunias nequaquam ab iiſdem poſſideri videmus.

» Multo deinde tempore interiecto, filii eius qui pecuniam depoſuerat, Spartam
» veniunt, Glaucum conueniunt: exhibitáque nota pecuniam repoſcunt. Ille enimue-
» ro repellere homines, atque his verbis è contrario reſpõdere, Neque iſtius rei quic-
» quam reminiſcor, neque ad me pertinet ſcire quæ dicitis. Volo tamen, [a]reminiſcẽs,
» quicquid iuſtum fuerit facere, &, ſi accepi, iure optimo reddere: ſin à principio non
» accepi, Græcorum legibus in vos vti. Ad quod confirmandum præſtituo vobis tem
» pus hinc ad quatuor menſes. Ita Mileſii [b]facta iactura, tãquam fraudati pecunia, diſ-
» ceſſere: & Glaucus Delphos ſe contulit ad oraculum conſultandum. Cui conſultãti
» an ὄρκῳ *id eſt iureiurando*, pecuniam prædaretur, Pythia reſpondit his verſibus;

» Glauce Epicydides equidem expedit ad breue tempus
» Sic orco viciſſe, interuertiſſeque nummos:
» Deiera, & euorcum quoniam manet exitus idem.
» Aſt orci natus, qui nomine, qui manibus, qui
» Nullis eſt pedibus, rapidè aduenit, vſqueadeo dum
» Conuoluens omnem perdat prolémque domúmque:
» Cum ſobole euorci melius ſed poſtea agetur.

» His auditis Glaucus veniam ſibi eorum quæ dixiſſet vt daret, deum obſecrabat. Cui
» Pythia inquit, idem pollere, tentare deum & facere. Tunc Glaucus accitis Mileſiis ho
» ſpitibus pecuniam reddidit. Cur autẽ hæc oratio apud vos inſtituta eſt, dicetur: Glau
» ci nunc nulla ſupereſt neque ſoboles neque domus, quæ illius cẽſeatur: ſed ex Spar-
» ta radicitus extrita eſt. Ita bonum eſt nihil aliud de depoſito cogitare quàm vt repe-
» tentibus reddatur. Leutychides hæc loquutus, quũ nihilo magis ab Athenienſi-
bus audiretur, diſceſſit. At AEginetæ priuſquam ſuperiorum iniuriarum, quas Athe-
nienſibus intulerant, gratificantes Thebanis darent pœnas, hæc fecerant: Quum A-
thenienſibus ſuccenſerent quòd ſibi ab illis iniuriam fieri arbitrarentur, ſe ad vlci-
ſcendum apparabant. Erat autẽ Athenienſiũ in Sunio quinqueremis quædã, quam
Delum *iam inde à Theſeo quotannis* mittebant: hanc AEginetæ locatis inſidiis intercepere, plenam primoribus Athenienſium, viróſque alligauere. Ea clade ab AEginetis accepta, Athenienſes non amplius differendum putauerunt quin omnia in illos excogitarent. Erat igitur quidam nomine Nicodromus Cnœthi filius, vir in AEgina ſpectatus: hic ſuam ipſius priorem abitionem AEginetis imputans, querebatur: qui *prius ſua de miſſione quum tranſegiſſet*, cognito Athenienſes eſſe animatos ad nocendum AEginetis, quibus ipſe infenſus eſſet, compoſuit cum illis de prodenda AEgina ad certum diem, quo eſſet rem aggreſſurus ipſe, & illos oporteret venire ſubſidio. Atque ita ex compoſito vrbem quæ vetus vocabatur occupat. Sed Athenienſes ad diem non adfuerunt, quia claſſis eorum par AEginetanæ nõdum erat comparata. Qui dum à Corinthiis commodari ſibi naues rogãt, interea res corrupta eſt. Corinthii autẽ per id tempus Athenienſibus amiciſſimi dedere rogantibus naues viginti, ſed dantes vendiderũt ſingulas quinis drachmis: quoniam eas dono dare vetabantur lege. His acceptis Athenienſes, & ſuis inſtructis in ſummam ſeptuaginta numero, in AEginam nauigauerunt, peruenerúntque poſtridie eius diei qui erat deſtinatus. Qui quum ad diem non adeſſent, conſcenſo nauigio Nicodromus ex AEgina profugit, aliis nonnullis AEginetarum eum comitantibus, quibus Athenienſes Sunium incolendum dederunt. Vnde iſti prodeuntes, eos qui in inſula erant AEginetas & ferebant & agebant. ſed hæc poſterius acta ſunt. Cæterùm proceres AEginetarum, ſuperata plebe quæ vnà cum Nicodromo tumultum in ipſis fecerat, mox eos quos ceperant, ad necem abducebant. Vnde piaculum admiſere quod nullo ſtudio expiare potuerunt, præoccupatique, prius ex inſula ſunt deiecti quàm deũ ſibi propitiarent. nam quum ſeptingentos è plebe quos viuos ceperant, ad necẽ educerent, vnus eorum è vinculis elapſus fugit ad Cereris legiferæ veſtibulum, eiúſque cardinibus prehenſis adhærebat: quem illi quũ auellere non poſſent, abſciſſis viri manibus ita deduxerunt: quæ manus cardinibus conſertæ manſerunt. Hæc quum ipſis feciſſent AEginetæ, claſſe ſeptuaginta nauium cum Athenienſibus qui ſuperuenere congreſſi, ſuperantur. Victi nauali prælio, eoſdẽ quos prius Argiuos in auxilium vocauerunt: ſed illi noluere eis amplius auxilio eſſe, cauſati quòd & naues AEginææ neceſſariò ſumptæ à Cleomene oram Argolidẽ tenuiſſent, & ipſi cum Lacedæmoniis interram deſcendiſſent, vt nonnulli quoq; è Sicyonæis nauibus deſcẽderent in eadem contra ipſos expeditione. Quo nomine vtriſque mulcta ab Argiuis iniũcta eſt mille talentorũ, quorum quingena vterque populus ſolueret. ſed quum Sicyonii ſuã culpam agnoſcentes, centum talentis cum Argiuis decidiſſent, AEginetæ ne agnoſcere

[a] Si reminiſcar.

[b] Calamitatem ſe paſſos exiſtimantes, ve qui pecunia fraudati eſſent.

quidem culpam voluere: erant enim ſuperbiores. Eapropter rogantibus eis nemo amplius Argiuorum publicè auxilium tulit, ſed voluntariorum circiter mille, duce quodam cui nomen erat EVrybates, [a] quinque palmarum viro. quorum plerique non remeauere, ſed in AEgina ſub Athenienſibus occubuere. Et ipſe dux EVrybates ſingulari certamine ter victor, quarto ſub Sophane Decelis filio oppetiit. Verùm AEginetæ ſua claſſe adorti incompoſitos Athenienſes ſuperauere, eorúmque naues quatuor cum ipſis pugnatoribus cepere. Et Athenienſes quidem bellum cum AEginetis contraxerant. Perſes autem quæ ipſius partes erant exequebatur, cum famulo aſſiduè in memoriam redigente vt reminiſceretur Athenienſium, tum Piſiſtratidis aſſidentibus, Athenienſéſque criminantibus, tum cupiditate per hunc prætextum quo nixus erat, ſubigendi Græcos quicunque ſibi terram & aquam denegaſſent. Itaque Mardonium, qui malè rem naualem geſſerat, præfectura amouit, alióſque deſignatos duces aduerſus Eretriam & Athenas miſit, Datin genere Medum, & Artaphernem Artaphernis fratris ſui filium, datis mandatis vt Athenas atque Eretriam diriperent, captiuóſque in conſpectum adducerent. Poſtquã hi duces declarati, ab rege digreſſi, ad planitiem Ciliciæ maritimam deuenere cum ingenti ac bene inſtructo exercitu, & ibi caſtra poſuere, aduenerunt nauticæ copiæ omnes, vt ſingulis erant imperatæ: ad hæc hippagogæ naues, quas ſuperiore Darius anno mandauerat tributariis ſuis præparandas. In has introductis equis atque terreſtri peditatu, ſexcentis cum triremibus in Ioniam contenderunt. Hic non recto curſu ſecundum continentem, Helleſpontum & Thraciam verſus nauigabant, ſed è Samo vnde ſoluerãt, præter Icarium, intérque inſulas: præcipuè quidem (vt ego ſentio) metu circumeundi Athon, quem ſuperiori anno circumnauigantes, magnam iacturã fecerant: ſed & coacti propter Naxon, quam antea non cepiſſent. ad quam poſteaquam ex Icario pelago appulſi ſunt (in hanc enim vt primùm copiæ ducerentur, Perſæ vrgebant) Naxii memores priorum, fuga ſe in montes concitauerunt, non auſi reſiſtere. Eorum autẽ quos adepti ſunt Perſæ quũ in ſeruitutem rapuiſſent, delubra atque vrbem incenderunt. His actis ad cæteras inſulas redeunt. Hæc dum iſti agunt, Delii relicta & ipſi Delo fuga Tenum abeunt. Eò tendentes naues præcedens Datis non ſinebat ad Delum habere ſtationem, ſed trans Delum apud Rheneam. Et ſimul cognito vbi Delii eſſent, miſſo caduceatore his eos verbis affatus eſt, Viri « ſacri, quid fuga abiſtis, non pro merito de me malè opinantes? Ego enim & ipſe mea « ſponte animatus ſum, & ab rege iuſſus, quo in loco duo dii geniti ſunt, nequid « aut eum locum aut eius incolas lædam. Redite igitur ad veſtra ipſorum, & incoli- « te inſulã. Hæc Deliis per caduceatorem dixit: mox trecentas thuris libras ſuper aram « aggeſtas adoleuit. His actis aduerſus Eretriam primùm nauigauit, ſimul omnem claſſem, ſimul Iones pariter atq; AEoles agens. Statímq; ab illius digreſſu Delos tremuit, (vt Delii aiunt) ad meam vſque ætatẽ tunc & primùm & poſtremùm cõmota, deo mala ventura hominibus portendente. Nam ſub Dario Hyſtaſpis, & Xerxe Darii, & Artaxerxe Xerxis filio, tribus iis deinceps ætatibus plus malorũ paſſa eſt Græcia quàm viginti aliis ante Darium ætatibus, partim à Perſis, partim ab ipſis primoribus de principatu bellantibus: vt non ab re Delos commota ſit, prius immobilis: de qua in oraculo ita ſcriptum erat,

Et Delon, quanuis ſit adhuc immota, mouebo. «

Et ſanè in Græca lingua pollent hæc nomina, Darius, idem quod ἐρξίας, *id eſt* coercitor: Xerxes, idem quod ἀρήϊος, *id eſt bellator, ad uerbum, martius*: Artoxerxes, idem quod μέγας ἀρήϊος, *id eſt magnus bellator*. Barbari, poſtquã à Delo ad alias inſulas profecti ſunt, ſumebant illinc tum copias, tum liberos inſulanorum obſides. Vt verò inſulas præternauigantes, Caryſtum appulerunt, Caryſtíique negarunt ſe vel obſides daturos vel militaturos aduerſus vicinas ciuitates (videlicet Athenas & Eretriam ſignificantes) Caryſtii tamdiu obſeſſi ſunt, eorúmque ager vaſtatus, donec in deditionẽ Perſarum venerũt. Eretrienſes autẽ audito Perſarum exercitum aduerſum ſe venire, auxilia ab Athenienſibus imploruere. Quibus non deneganda auxilia rati Athenienſes, miſerũt ſubſidio illis ea quatuor millia hominũ qui Chalcidẽſium equitum obtinuerãt prædia. Sed Eretrienſiũ haudquaquã ſyncerum erat conſilium, qui tametſi accerſebant Athenienſes, tamen ancipiti ſententia vacillabant: quibuſdam eorũ centibus vrbem deſerendam, & in cacumina Euboeę eundum: quibuſdam, qui propria lucra à Perſis expectarent, proditionẽ molientibus. Horũ vtrorúmq; animos animaduertẽs AEſchines Nothonis filius, Eretrienſiũ primarius, patefecit Athenienſibus omnẽ præſentium rerum ſtatum, orauítq; vt domum abirent, ne vnà cum illis

a Qui quinque gymnaſtica certamina obierat.

occumberẽt. Hæc cõſulenti AEſchini obtẽperantes Atheniẽſes, illinc in Oropũ trãſgreſſi, ſalutem ſibi pepererũt. At Perſæ eò aduecti, naues oræ Eretricæ ad fanum & Chœreas & AEgilia applicuerũt: potitíq; his locis, cõtinuò equos expoſuere, & tanquam cum hoſtibus cõflicturi ſe inſtruxere. Aduerſus quos non decreuerũt Eretrienſes ſibi eſſe prodeundũ: ſed quandoquidem ſententia de vrbe nõ deſerenda euicerat, meritò dabant operam vt mœnia cuſtodirent. Adoriẽtibus autem ea Perſis, acri pugna per ſex dies certatũ eſt: multíſque vtrinque cadentibus, ſeptimo die EVphorbus Alcimachi filius, & Philagrus Cynei, inter populares ſuos viri ſpectati, filius, vrbẽ hoſtibus prodidere. Quã ingreſſi Perſæ, poſtquã tẽpla ſpoliauere, incenderũt, in vltionẽ eorum templorũ quæ Sardibus deflagrauerãt, hominibus iuſſu Darii in ſeruitutem captis. Potiti Eretria, & aliquot illic dies morati, in Atticam nauigauerũt, tũneq; magnam partem vaſtauerũt, rati idem facturos Atheniẽſes quod Eretrienſes feciſſent. etenim erat locus Atticæ Marathon proximè Eretriã, ad equitandum opportuniſſimus, quò illos Hippias Piſiſtrati filius deducebat. Eodem Atheniẽſes & ipſi re audita ad vim arcendam proceſſerũt, decem præfectis ſibi ducibus: quorum decimus erat Miltiades, cuius patrem Cimonem Steſagoræ filium fugere ex Athenis Piſiſtratum Hippocratis cõtigerat, & dum fugit, obtinere Olympiadem quadriiugo certamine: quam victoriam muneris gratia tranſtulit in Miltiadẽ ex matre germanum: proximáque Olympiade eiſdem equabus aliam Olympiadem quum viciſſet, à filiis Piſiſtrati interfectus eſt, non iam viuo Piſiſtrato. Interfectus eſt autem ad Prytaneum, noctu ſummiſſis percuſſoribus: ſepultúſque ante vrbem trans viam quæ vocatur Diacœle: & eregione ſepulcræ ſunt equæ illæ quæ tres Olympiacas victorias reportarant. Idem quod iſtæ, iam aliæ equæ fecerant, quæ fuerunt EVagoræ Lagonis. aliæ præterea nullæ. Per idem tempus maior natu filiorum Cimonis Steſagoras, apud Miltiadem patruum in Cherſoneſo educabatur: minor autem apud ipſum Cimonem Athenis erat, nomen habens à Miltiade Cherſoneſi conditore. Hic igitur Miltiades è Cherſoneſo tunc profectus, dux Athenienſium erat, è duplici cæde elapſus: ſemel, quum eum Phœnices vſque ad Imbrum perſequuti ſunt, magni facientes capere hominem vt ad regem perducerent: iterum, quum ab iis elapſum, domũ ſuam reuerſum, ac ſe reducem eſſe exiſtimantem, inimici ſui exceperunt, & ad iudicium deduxerunt, accuſantes occupatæ in Cherſoneſo tyrãnidis. Hoc reatu liberatus, ſuffragiis populi dux declaratus eſt. Duces autẽ quũ adhuc in vrbe eſſent, ante omnia legatum Spartam mittunt Phidippidem, illũ quidem Athenienſem, ſed tabellariã operam factitantem. Huic Phidippidi, vt ipſe refert, & Athenienſibus renuntiauit, circa Parthenium montem, qui ſupra Tegeam eſt, obuius fuit Pan: compellatóque nominatim Phidippide, iuſſit nuntiari Athenienſibus quid ita illi nullam gererent curam ſui, qui bene ipſis vellet, quíque iam ſæpenumero de eis bene meritus fuiſſet atque etiam futurus eſſet. His verbis fide habita, Athenienſes, quòd eorum iam ſtatus erat bene conſtitutus, extruxerũt ſub arce templum Panis: illíque annuis hoſtiis, ex quo nuntium accepere, ſacrificant, & ardenti candelabro ſupplicant. Phidippides autem hic qui ſibi Pana dixit apparuiſſe tunc quum à ducibus miſſus
„ eſt, [a] iterum Athenis egreſſus, Spartam peruenit, adiénſque magiſtratus, Lacedæmo-
„ nii, inquit, orant vos Athenienſes vt ſibi opem feratis, nec ciuitatem inter Græcos
„ vetuſtiſſimam contemnatis in diſcrimen adductam, ne barbaris viris ſeruiat.
„ Etenim Eretria direpta eſt, inſigníque ciuitate Græcia imbecillior reddita. His mandatis à Phidippide expoſitis, placebat quidem Lacedæmoniis opem ferre Athenienſibus: ſed id ſibi impoſſibile confeſtim facere erat, nolentibus legem rumpere. nam erat nonus dies inſtantis menſis, quo die negabant ſe progreſſuros, nec niſi orbe lunari impleto. Et iſti quidem plenilunium expectabant. Hippiæ autem Piſiſtrati filio, qui barbaros in Marathonem perducebat, viſum hoc in ſomnis ſuperiore nocte oblatum eſt: Videbatur ſibi Hippias cum matre concumbere. Quo ex ſomnio coniectabat fore vt reuerſus Athenas, ac recepto dominatu ſenex domi ſuæ obiret. Hunc in modum interpretabatur viſum ſuum. Dum autem prædam Eretrienſem quam depoſuerat, in inſulam Styreorum nomine AEgileam, reportat, dúmque naues ad Marathonem appulſas in ſtationibus locat, ac barbaros in terram egreſſos diſponit, ei talia adminiſtranti contigit ſternutatio, tuſſíſque ſolito vehementior. vnde concuſſis eius, vtpote ſenis, pleriſque dentibus, vnus illorum ex violentia tuſſiendi excuſſus eſt, & in arenam delapſus: qui magna adhibita ad inueniendũ diligentia, quum tamen non appareret, ſuſpirans Hippias,
„ ad eos qui aderãt ait, Hæc terra non eſt noſtra, nec eam poterimus nobis ſubiectam

[a] Poſtridie quàm Athenis egreſſus eſt. *Aduerbum, Secundanus ex Atheniẽſium urbe fuit Sparta.* At Valla δευτεραῖος accepit pro δεύτερον. *Sic infrà in hoc eodem libro,* τεταρταῖοι ἀπ' Σπάρτης ἐγίνοντο ἐν τῇ Ἀττικῇ.

efficere, [a] ſed tantummodo partem, quantum ſpatii dens qui mihi aderàt, obtinet. Huc Hippias ſuam viſionem interpretabatur euaſiſſe. Athenienſibus autē apud Herculis fanum inſtructis ſuperuenere auxilio Platæenſes, omni cum populo, qui ſeſe Athenienſibus dediderant, & pro quibus frequentes iam labores ſuſceperant Athenienſes. Dediderant autem ſeſe hoc modo: Quum à Thebanis premerentur Platæenſes, primùm Cleomeni Anaxādridæ, qui interuenerat, atque Lacedæmoniis ſeſe dediderant: à quibus tamen recepti non ſunt, hac oratione vtentibus, A nobis qui procul habitamus, frigidum quoddā fuerit vobis auxilium. nam priuſquā noſtrū quiſquam audiat, poſſitis occupati ab hoſtibus ſæpe expugnari. Suademus autem vt voſipſos Atheniēſibus dedatis, vicinis pariter & ad tutandū non inualidis. Hoc Lacedæmonii non tam conſulebāt Platæenſibus quòd eis bene vellēt, quàm quòd optarent Athenienſes defatigari Bœotio bello. Id ſuadentibus Lacedæmoniis non aduerſati Platæenſes, aditis Athenienſibus, dum rem diuinā duodecim diis faciunt, eis ad aram ſuppliciter ſedentes ſeſe dediderunt. Aduerſus quos Thebani re audita exercitum duxerunt, in eorúmque auxilium Athenienſes venerunt. Sed dum conſeruri prælium eſſent, Corinthii haud contemnendam ſibi rem putantes, ad eos reconciliandos interuenere: atque vtrorumque permiſſu regionem hunc in modum terminarunt, vt Thebani eos Bœotos qui nollent inter Bœotos cenſeri, ſinerent facere quod vellent. Hoc vbi decreuere Corinthii, abſceſſere. Abſcedentes quoque Athenienſes aggreſſi Thebani ſunt, commiſſāque pugna, repulſi. vnde Athenienſes trāſgreſſi quos Corinthii ſtatuerant terminos, [b] Aſopum fecerunt limitem Thebanis. Ergo Platæenſes Athenienſibus ſeſe quum dedidiſſent, ad Marathonē tunc auxilio venerunt. Erant autem in Athenienſium ducibus ancipites ſententiæ, aliis vetantibus fieri prælių, pauciores enim ſe eſſe quàm vt cum Medis confligerent: aliis (quorum erat Miltiades) ad pugnandū hortantibus. Itaque quum eſſent bifariæ ſentētiæ, & deterior vinceret, ibi Miltiades Callimachum Aphidnæum adiit, [c] tunc fortè polemarchum, *id eſt belli principem*: qui magiſtratus per ſuffragia electus in dāda faba, *hoc eſt, in declaranda ſententia*, vndecimus eſt: nam quondam Athenienſes in dicenda ſententia parem ducibus faciebant polemarchum. Ad hūc Miltiades, in te, inquit, nunc Callimache ſitum eſt, vtrum in ſeruitutem Athenæ redigantur, an tu eas liberando memoriam tui in omne æuum relinquas, qualem ne Harmodius quidem atque Ariſtogiton reliquerunt. Nam Athenienſes nunc in maximum omnium ex quo nati ſunt venere diſcrimen: qui ſi Medis ſuccūbant, palàm eſt quæ paſſuri ſint, traditi Hippiæ: ſin autem ſuperent, poterit hæc ciuitas vrbium Græciæ effici prima. Quo autem pacto hæc fieri poſſint, & quomodo ad te harum rerum arbitrium redeat, nunc exponam: Noſtræ, qui duces ſumus, bifariæ ſunt ſententiæ de prælio cōmittendo: aliis id ſuadentibus, aliis diſſuadētibus. Qui niſi prælium committimus, vereor ne magna exiſtat ſeditio, quæ mentes eorum ſolicitet ad ſentiendum cum Medis: ſin pugnamus antequam aliquid vitii in nonnullis Athenienſium ſubeat, poſſumus diis æquis cum victoria diſcedere. Hæc omnia ad te tendunt, & abs te dependent: qui ſi meæ ſententiæ acceſſeris, erit & tibi patria libera, & ciuitas omnium Græcarum princeps: ſin acceſſeris ſententiæ diſſuadentium pugnam, eorum quæ recenſui bonorum tibi cōtraria exiſtent. Hæc dicens Miltiades Callimachum induxit. Ita accedente ſententia polemarchi, obtentum eſt vt cōfligeretur. Poſt hæc ii duces quorum ſententia de confligendo fuerat, vt cuiuſque dies imperitandi venerat, vicem ſuam Miltiadi dabant: quā ille accipiēs, non tamē prius decertandū putauit quàm ſua dies imperii aduenit. Itaq; vbi vices eius fuere, tūc Atheniēſes hūc in modū inſtructi ſunt ad cōfligendū: Dextro cornu præerat Callimachus polemarchus. ita enim lex apud Athenienſes tunc poſtulabat vt polemarchus dextrum cornu teneret. Hoc duce ſequebātur deinceps cæteræ tribus, vt quæque ordine erat. Nouiſſimi autem ſunt collocati Platæenſes, ſiniſtrum cornu tenentes. Quo factum eſt vt ab huius pugnæ tempore, quoties Athenienſes ferunt hoſtias apud panegyrias, *id eſt publicos conuentus*, quæ quinto quoque anno fiunt, Athenienſis præco conceptis verbis precetur bona Athenienſibus pariter & Platæenſibus. Igitur Atheniēſium acies tunc apud Marathonem inſtructa idcirco ſic erat quòd aciem Medicam imitabatur: ſed in medio paucis conferta erat ordinibus, ideóque illic debilior: vtroque autem in cornu confertior. Quæ poſteaquam ita inſtructa eſt, ac ſacrificium litatum eſſe Athenienſes audierunt, tūnc curſu in barbaros tendunt. Erat autem inter vtranque aciem non minus octo ſtadiorum intercapedinis. Quos curſu ferri in ſe videntes Perſæ, aptabant ſe tanquam illos excepturi: inſaniæ dantes id quòd cernerent eos curſu

[a] Sed eā illius portionē quæ ad me pertinebat, dens poſſidet.

[b] Aſopum & Hyſias Thebanis aduerſus Platæēſes limitem ſtatuerunt. Ergo Plat.

[c] Tunc, quòd vndecimum ſuffragium ad eum pertineret, qui ex facta per fabam ſortitione polemarchus Atheniēſium creatus eſſet, *uel, ductis faba ſortibus polem. Ath. cr. eſſet.* (olim enim Athenienſes ferendo ſuffragio par. duc. polemarchum faciebant) adiit Aphidnæum Miltiades, tunc polemarchum, eique dixit, In te nunc ſitum eſt Callimache Athenas vel in ſeruitutem redigere, vel illis liberatis, monumentum in omne æuum relinquere, quale ne Harm.

tendere, quum pauci essent; & nec equitatu nec sagittis freti. Hoc ita barbari interpretabantur. at verò Athenienses, posteaquam conferti conflixere cum barbaris, pugnam memoratu dignam edebant. Quippe primi omnium Græcorum (quos ipsi nouimus) cursu in hostem vsi sunt: [a] primi sustinuerũt cernere Medica veste indutos: quum antehac vel audire nomen Medorũ Græcis terror fuisset. In Marathone quum diu pugnatum esset, barbari circa mediam aciem vincebant; vbi Persæ stabant & Sacæ, eámque perrumpentes, hostem in mediterranea persequebãtur: at in vtroque cornu vicẽtes Athenienses Platæensésque, barbaris, qui terga dederant, fugere permissis, contraxerunt cornua, & cum iis qui mediam ipsorum aciem perfregerant, dimicantes quum superassent, fugientes Persas vrgebant cædebántque, donec ad mare peruenientes, petito igne naues corripuere. Quo in certamine Callimachus polemarchus interficitur, egregia nauata opera. Occubuit quoque è ducibus Stesileus Thrasyli, & Cynægirus EVphorionis filius, qui dum summam puppim apprehendit, abscisa bipenni manu cecidit: necnon alii Athenienses multi & clari. ac septem quidem naues obtinuerunt Athenienses hoc modo: cæteris barbari retracti, receptáque prẽda Eretrienſi ex insula vbi reliquerant, circumuecti sunt Sunium, animo præuertendi Athenienses euestigio abeuntes. Cæterùm Alcmæonidæ ab Atheniensibus [b] insimulati sunt, quòd videlicet ex composito Persis adhuc apud insulam agentibus scutum ostenderint. Dum illi Sunium circumuehuntur, Athenienses euestigio abeuntes celerrimè ad ferendam vrbi opem properarũt, barbaróque eodem tendentes præuerterunt: progressíque ex Herculis templo quod est in Marathone, in aliud Herculis fanũ quod est in Cynosargi, castra posuerunt. Barbari quũ classe Phalerum superassent (hìc enim Athenienſium nauale tunc erat) super eum locum aliquãdiu propter tempestatem morati, rursus in Asiam abierunt. Quorum in hac pugna apud Marathonem gesta occubuere circiter sex millia trecenta: Athenienſium verò, centum nonagintaduo. tot ex vtrísque cecidere. In qua pugna hæc res mira contigit, vt Athenienſis quidam Epizelus Cuphagoræ filius, dum stante acie pugnat strenuè, luminibus caperetur, neque saucius vlla parte corporis, neque ictus: atque ita cæcus in reliquũ vitæ tempus permanserit. Quem audiui dicere solitum de sua clade, visum sibi esse ante se stare virum quendam armatũ, procero corpore, cuius [c] mentum omnem clypeum inumbraret: & hanc laruam ipsum prætergressam, sed illum qui sibi assisteret occidisse. Hæc Epizelum solitum commemorare audiui. Porro Datis in Asiam cum classe rediens, vbi Myconum tenuit, vidit in somnis visum. id tamen quod fuerit, non traditur: sed vbi primùm dies illuxit; naues rimatus est: compertóque in naui Phœnicia simulachro Apollinis inaurato, sciscitatus est quo è templo sublatum esset: & vbi audiuit ex quo templo, nauigans sua naui in Delum (iam enim Delii in insulam redierant) ibi simulachrum in templo deposuit, præcepítque Deliis vt illud in Delium Thebanorum referrent, quòd est ad mare eregione Chalcidis, Hoc vbi præcepit Datis, vela illinc fecit. Delii tamen hanc statuam non reportauerunt, sed vicesimo pòst anno eam Thebani ex oraculo in Delium contulerunt. Datis autem & Artaphernes, posteaquam in Asiam nauigauere, captiuos Eretrienses Susa perduxere. quos Darius rex, etsi in eos ante captiuitatem vultum contraxerat acerbitatis, quòd se priores iniuria lacessissent, tamen vt in conspectum suum adductos vidit ac sibi subiectos, nullo alio malo affecit, sed in suo Cissiæ regionis stathmo collocauit, cui nomen est Anderica, ducentis ac decẽ stadiis procul à Susis, quadraginta à puteo qui exhibet trifarias rerum species. nam ex eo asphaltum, *id est bitumen*, & salem & oleum hauriunt, ad hunc modum: Hauritur quidem celoneo, *id est instrumento dicto ciconia*, pro situla autem, dimidiato vtre ad celoneum alligato: quo in puteum decusso, quicquid hauritur, mox in cisternam diffunditur, atque hinc aliò effusum, triplici varietate concrescit: in asphaltum quidem & salem, protinus: oleum autem (quod Persæ rhadinacen appellant) in vasa colligunt. est autem atrum ac grauiter olens. Hoc loci rex Darius locauit Eretriẽses, quem ad meam vsque memoriam tenuere, seruantes pristinam linguam. Quod ad Eretriẽses attinet, ita habet. Cæterùm post pleniluniũ duo millia Lacedæmoniorum Athenas venerunt, tanta festinatione adipiscendi hostem, vt triduo quàm ex Sparta discessere, in Atticam peruenerint: & licet serius ad pugnam venissent, tamen intuendi Medos cupidi, ad illos intuendos in Marathonem perrexerunt. Quibus visis, laudatísque Athenienſibus ob præclarum facinus, rursus redierunt. Tenet autem admiratio me, nec ratione inire possum, Alcmæonidas vnquam Persis ex cõposito ostentasse parmam, quòd vellent Atheniẽses barbaris atque Hippiæ subesse.

[a] Primíq; veste Medicam & eos qui illã gestarent cernere sustinuerunt, quum antea, &c.

[b] Insimulati sunt, illis id molientibus Persas hoc consilium cepisse, quòd videl.

[c] Barbatotum cl.

[a] quippe quos conſtat in habendis odio tyrannis vehementiores quàm ſimiliores fuiſſe Calliæ Phænippi, qui fuit pater Hipponici. nam Callias cum alia omnia in Piſiſtratum inimiciſſimè commentus eſt, tum verò ſolus Athenienſium omniũ, illius Athenis eiecti quum publicè ſub præcone venderentur bona, emere auſus eſt. Cuius Calliæ mentionem crebrò plerique omnes habere debent, cum ob ea quæ dicta ſunt, vt viri ſummopere patriam liberãtis, tum ob hæc quæ in Olympia fecit. nam & in equorum curſu palmam obtinuit, & in quadrigario fuit ſecundus: & in ludis Pythiis quum primas obtinuiſſet, in vniuerſos Græcos ſumptuoſiſſimus extitit: tum ob id quòd talem ſe in filias ſuas quæ tres fuerunt, exhibuit. nam poſteaquã nubiles extitere, [b] hoc eis magnificentiſſimum munus eſt gratificatus, vt quem ſibi vnaquæque vellet ex omnibus Athenienſibus, eum deligeret: atque ita eam illi nuptum dedit. At Alcmæonidæ aut perinde aut nihil minus quàm Callias peroſi tyrannos fuere. Quo maior me admiratio ſubit, minúſque admitto criminationem, eos parmam Perſis oſtentaſſe, qui per omne tempus tyrannos effugerunt, & quorũ aſtutia Piſiſtratidæ tyrannidem reliquerunt. Atque ita multo magis Athenarum liberatores extiterunt, meo iudicio, quàm Harmodius & Ariſtogiton. Illi enim Hipparcho interempto, non tam cæteros Piſiſtratidas ab affectanda tyrannide repreſſerunt, quàm ad illam irritauerunt: Alcmæonidæ autem proculdubio Athenas liberauerunt, ſi modò ipſi fuere qui Pythiam perſuaſere ad Lacedæmonios commonefaciendos vt Athenas liberarent, quemadmodum ſuperius à me commemoratum eſt. [c] Atenim aliqui forſitan ſuccenſentes quòd Athenienſi in populo patriam prodiderunt. Imò nulli erant eis inter Athenienſes viri illuſtriores, neque qui magis eſſent honorati. [d] Neque verò ſermo obtinuit, clypeum ab his eſſe oſtẽtatum, ſed tantummodo fuiſſe oſtentatum. quod nihil eſt quàm ſi id demum diceretur, oſtenſus quidem eſt, ſed à quo oſtenſus, incertum. [e] Quanquam Alcmæonidæ iampridẽ extiterant Athenis clari ſanè vſque ab Alcmæone atque etiam Megacle. Etenim Alcmæon Megaclis filius, iis Lydis qui Sardibus à Crœſo Delphos ad oraculum ierãt, adminiſtrum ſe præbuit, eóſque comiter accepit. Cuius beneficentiam Crœſus à Lydis quos ad oraculum miſerat quum audiſſet, hominẽ accerſiit, & vbi aduenit, eum donauit tanto auro quantum ſemel corpore ſuo ferre poſſet. Ad iſtam doni conditionem Alcmæon hanc aſtutiam attulit: Pergrandem tunicam amictus, ingenti in ea ſinu relicto, cothurníſque quos laxiſſimos reperit calceatus, ad theſaurũ perrexit ad quem ducebatur. [f] Ibi in aceruum ramentorum procumbens, primùm cothurnos quibus erat indutus, auro quantum ferebant referſit: deinde omnem ſinum ſuum atque etiam crines ramentis ſubigens, & parte in os deſumpta, è theſauro proceſſit, ægrè trahẽs cothurnos, cuiuis alteri rei quàm homini ſimilis: cuius os quũ turgidum eſſet, & omnia onuſta, id cernens Crœſus, in cachinnúmque erũpens, ea omnia illi donauit: nec minora his alia dona dedit. Ita domus hæc vehementer locupletata eſt, & Alcmæon quadriiugos equos alens, vicit Olympia. Sed eam deinde ſecunda ætate Cliſthenes Sicyonis tyrannus extulit, vt multo magis quàm prius inter Græcos celebris extiterit. Erat enim Cliſtheni Ariſtonymi filio, Myronis nepoti, Andrei pronepoti, filia nomine Agariſta: quam pater deſtinabat nuptum dare ei quem præſtãtiſſimum Græcorum omnium comperiſſet. Quum igitur ludi Olympiaci celebrarentur, & ex eis Cliſthenes curriculo quadrigali victor extitiſſet, nuntiari iuſſit voce præconis vt quiſquis ſeſe dignum putaret qui Cliſthenis gener eſſet, is ad ſexageſimũ diem aut prius Sicyone præſtò foret, quòd Cliſthenes intra annum à ſexageſimo die incepturus, exequi nuptias deſtinaſſet. Itaque omnes [g] Græci aut ſua ipſorum aut familiæ claritate ſibi confidentes, eò proci contenderunt: quibus Cliſthenes & curriculum, & palæſtram ad certandum præparauerat. Ex Italia illuc ſe contulit Smindyrides Hippocratis filius Sybarita, (florebat autem maximè Sybaris ea tempeſtate) qui vnus vir in plurimum deliciarum proceſſerat: & Siritanus Damas Samyris filius eius qui ſapientis appellabatur. & hi quidem ab Italia venerunt. Ab Ionio autem ſinu Amphimneſtus Epiſtrophi filius Epidamnius. AEtolus verò Males, germanus Titormi illius qui Græcos robore fuerat ſupergreſſus, & in extrema AEtoliæ homines fugerat. E Peloponneſo autem Leocides Phidonis Argiuorũ tyranni filius, eius inquam Phidonis qui ſpatia Peloponnenſibus ſtatuit, longè omnium Græcorum inſolentiſſimus: qui ſummotis Elienſium agonothetis, *id eſt muneratiis*, ipſe agonotheta extitit in Olympia, *id eſt certauit en prœmiũ mque propoſuit*. Necnõ

a Quippe qui vel maiori vel certè pari odio tyrannos proſequuti eſſe comperiuntur ac Callias Phænippi filius, Hipponici pater. Vt *autem hic dicit μᾶλλον ἢ ὁμοίως, ſic paulo pòſt, ὁμοίως ἢ οὐδὲν ἧσσον.*

b Dotem eis magnificentiſſimam dedit, atque hoc præterea gratificatus eſt, *vel, indulſit*, vt quẽ ſibi, &c.

c Atenim fortaſſe Athenienſium populo ſuccenſentes patriam prodebant. *Q. d. Atenim (dicet aliquis fortaſſ.) ægrè ferentes ſe non eum apud Athenienſes locum obtinere quo ſe dignos exiſtimabant, patriam prodere conabantur. Imò uerò nulli ex Athenienſibus maiori authoritate præditi, nulli magis honorati erãt: tantum abeſt ut ſua ſorte contenti non eſſent, & de eo Athenienſibus ſuccenſerent. Poteſt tamen & cum interrogatione legi hic locus eodem ſenſu.*

d Quo fit vt rationi conſentaneum nullo modo eſſe poſſit, clypeũ ab illis hac de cauſa fuiſſe oſtẽſum. oſtenſus enim clypeus fuit. neque hoc alit. r dici poteſt: factum enim fuit. ſed à quo oſtenſus fuerit, de eo vltra hæc dicere non poſſum. *Id eſt, Hac de re nõ habeo quod dicam: quippe qui ſciam quidẽ oſtenſum fuiſſe clypeũ, ſed nihil ultrà, ut ſit οὐκ ἔχω εἰπεῖν προσαπίσω τούτων, pro οὐκ ἔχω εἰπεῖν, ἀπεδὲν εἰδὼς προσαπίρω τούτων. Illud autẽ οὐκ ἔστιν ἄλλως εἰπεῖν, reſpondet Gallicæ phraſi, On ne peut dire autremẽt, pro, Non poteſt negari.*

e Hi autẽ Alcmæonidæ cum ab antiqua origine clari extiterãt, tum verò ab Alcmæone & rurſum à Megacle clari vel maximè fuerunt.

f Ibi aceruo ramentorum *auri* incumbẽs, primùm quidem circa ſuas tibias tantum aggeſſit auri quantũ cothurni capiebant: deinde verò quum ſinũ totum auro impleuiſſet, & capillos ramẽtis illis conſperſiſſet, *uel, & ramenta illa per capillos ſparſiſſet*, & alia ori indidiſſet, ex theſauro egreſſus eſt, & ægrè cothurnos trahens, & cuiuis rei magis quàm homini ſimilis, vt pote cuius os obturatũ, & partes omnes inflatæ eſſent. At Crœſus eum intuitus in riſum prorupit, eique cum hæc omnia, tum verò alia his non minora donauit.

g Græci qui & de ſeipſis & de patria ſua magnificè ſentiebant eò proci cont.

Amiantus Lycurgi filius Arcas, ex Trapezunte: & Laphanes Azenus, ex vrbe Pæo, filius EVphorionis eius qui (vt in Arcadia fertur fama) in domum suam excepit Castorem & Pollucē, [a] & ob id in omnes homines hospitalis: [b] & Eleus Agæi filius vir præclarus. Isti ex ipsa Peloponneso venerunt. Ex Athenien sibus autē, Megacles, Alcmæonis eius filius qui ad Crœsum se contulerat: & alter, Hippoclides, Tisandri filius, diuitiis ac forma inter Athenienses præcipuus. Ex Eretria autē (quæ per id tēpus florebat) Lysanias: solus hic ab Eubœa. E Thessalia verò à Scopadeis Diactorides Cranonius. Ex Molossis autē Alcon. Tot proci fuere. qui quum ad diem præstitutam adfuissent, Clisthenes ante omnia patriam singulorum familiámque percontatur. deinde eos annum apud se detinēs, explorauit vniuscuiusque & virilitatem & iracundiam, & eruditionem, & mores: nunc cum singulis, nunc cum vniuersis congrediens, & iuniores in gymnasia educens: præcipuè tamen in conuiuiis experiebatur. quandiu enim eos apud se tenuit, omnia fecit ac magnificè accepit. Sed ei inter procos præcipuè cordi erant Athenienses: [c] & illorum magis Hippoclidem Tisandri strenuum esse iudicabat, quum præsertim eius maiores Cypseli Corinthii propinqui fuissent. Quum autem destinatus nuptiis dies illuxit, quo ipse Clisthenes edixerat iudicaturum se quem ex omnibus deligeret, mactatis centum bobus, in conuiuium tum ipsos procos, tū omnes Sicyonios accepit. Postea verò quàm cœnatū est, proci certamen de musica habere cœperunt, [d] pariter & de oratione habenda in mediū. procedente autem potatione, Hippoclides, [e] quum longè alios antecederet, iussit tibicinem sibi canere ἐμμέλειαν *id est sedatum quoddam saltationis genus*. Tibicine obsequente saltauit, sibi quidem placens, sed Clisthenes omnē rem cernens [f] dissimulabat. Post hæc aliquantulum interquiescēns Hippoclides, iussit aliquam sibi inferri mensam. qua illata, primùm super eam Laconicos saltauit modulos, mox alios Atticos: tertiò super mēsam capite statuto, cruribus veluti manibus gesticulabatur. Ad cuius primam ac secundam saltationem, etsi stomachabatur Clisthenes eum qui tam impudens, esset generum sibi fieri, tamen sese continebat, nolens [g] in eum erūpere: at vbi vidit cruribus veluti manibus gesticulantē, iam se vltrà continere nō sustinens, inquit, Fili Tisandri, [h] desaltasti matrimonium. Cui excipiens ille ait, Non est istud curæ Hippoclidæ. Vnde prouerbium factum est, *Non est istud curæ Hippoclidæ*. Tunc Clisthenes silētio impositio, in medium hæc protulit, Viri proci meæ filiæ, vos equidem omnes laudo, vobisque omnibus, si fieri posset, gratificarer, neque vnum è vobis præcipuum probans, neque cæteros improbās: [i] verùm fieri non potest vt de vnica virgine deliberans, omnium voto satisfaciam. Itaque singulis vestrum, qui cōpotes huius matrimonii non estis, tanquā dignis meæ filiæ nuptiis, quódque domo peregrè abfuistis, singula argenti talenta dono do: Megacli autem Alcmæonis filio meam filiā Agaristiam despondeo ritu Athenienſium. Annuente conditioni Megacle, nuptiæ apud Clisthenē celebratæ sunt. [k] Hactenus quæ iudicandis procis gesta sunt: atque hunc in modum Alcmæonidæ per Græciam celebrati fuerunt. Porro ex horum coniugio, cum Clisthenes auo materno cognominis procreatur, (qui Atheniēsium tribus populariúmque statum instituit) tum Hippocrates: ex Hippocrate verò alius Megacles & alia Agaristia, ab Agaristia Clisthenis nomen habens. quæ nupta Xanthippo Ariphronis filio quum prægnans esset, visa est sibi in somnis parere leonem, paucósque post dies peperit Xāthippo Periclem. Miltiades autem cum antea probatus apud Athenienses, tum verò post rem bene gestam in Marathone maioribus incrementis auctus, petit ab Athenienſibus septuaginta naues cum propugnatoribus & pecunia, non promens eis cui regioni bellum esset illaturus, sed tantummodo se illos locupletaturum si se sequerentur. Ad eam enim regionem se illos ducturum vnde affatim aurum nullo negotio reportarent. His verbis Athenienses erectis animis, naues vt petierat tradiderunt. Quibus Miltiades acceptis in Parum nauigat, per speciem vlciscendæ iniuriæ quam intulerant Parii quòd triremi in Marathonem vnà cum Persis veniſſent. Hoc quidem colore orationis vtebatur, sed infēsus erat Pariis ob Lysagoram Tisei filium, genere Parium, qui ipsum apud Hydarnem Persam accusauerat. Eò postquā peruenit Miltiades, Parios intra mœnia coactos obsedit, missóque caduceatore popoſcit centum talenta, dicens, si ea sibi nō darent, se nō prius illinc abducturum copias quàm eos euertisset. At Parii non vt quicquam pecuniæ Miltiadi darent, sed vt custodirent vrbem cogitabant, cum alia loca interspicientes, tum maximè vnde ea oppugnari poterat: adeò vt noctu laborantes, murum duplū quàm olim fuerat excitarent. Hactenus Græci in hac re commemoranda consentiūt: deinceps gesta ipsi Parii referunt hunc in modū: Miltiades quum

a Et ab eo tempore in quoslibet hospitalitatem exercuit.

b Et Eleus Onomastus Agæi filius. Atque hi quidē ex ipsa Pel. &c. *Valla autem putauit ὀνομαστὸς hic, vt vulgò, appellatiuū esse nomē, πλεῖος autem proprii: quū contrà ὀνομαστὸς sit hoc quidē loco nomen proprium, πλεῖος autem nomen à patria.*

c Et ex illis magis Hippoclides Tisandri filius, qui & strenuitate cæteris præstare iudicabatur, & eo quòd eius maiores à Cypselidis Corinthiis genus ducerent.

d Pariter & de sermone qui in medium proponebatur. *Id est, & de alijs rebus de quibus incidebat sermo.*

e *Videtur aliud legisse quàm κατίχων, aut id perperàaccepisse pro προέχων*

f Suspectā habebat.

g Excandescere & in iram præceps erumpere. *Ita Bud.*

h *Bud. hanc interpretationem approbat. perinde est autem ac si diceret, Hac tua impudenti saltatione nuptijs te prinasti. uel, Spe nuptiarum, uel nuptijs excidisti. q. d. Extra nuptias saltasti.*

i Sed quum de vnica virgine *despōdenda* deliberans, omnium voto satisfacere nō possim, singulis quidem vestrum qui circa hasce nuptias repulsam patimini, singula argenti talenta dono, tū quòd dignum me censueritis cuius filiam in vxorē duceretis, *uel cuius filiæ nuptias ambiretis*, tum etiā quòd domo peregrè abfueritis: at Megacli Alcmæonis fil.

k Hactenus de iis quæ in ferēdo de procis iudicio gesta sunt.

inops consilii esset, adisse atque alloquutum fuisse mulierem captiuam, genere Pariam, nomine Timon, quæ esset indigenarum deorum administra: hanc, quum in conspectum venisset, consilium ei dedisse vt si magni faceret Parum capere, exequeretur quæ à se præciperentur. Eius deinde præceptis auditis Miltiadem accessisse ad maceriam quandam ante vrbem, qua macerie sepitur templum Cereris legiferæ: eámque, quia fores aperire non poterat, transiliisse: & illam transgressum, solarium ascendisse ad aliquid intus faciendum, siue ad mouendum aliquid quod moueri nefas esset, siue ad aliquid, quodcunque sit, agendũ. Et quum pro foribus esset, subeunte horrore præoccupatum, eadem via reuertisse, déque maceria desilientem femur conuulsisse. alii in genua procidisse aiunt. Ita Miltiades male habens, domum remeauit, neque pecuniam Athenienſibus portans, neque Paro parta: vrbe tantùm per sex & viginti dies obsessa, & agro populato. Parii, cognito quòd ministra deorũ Timo Miltiadem admonuisset, volentes ob id de ea supplicium sumere, postquam obsideri desierunt, Delphos miserunt sciscitatum nunquid ministram deorum cõdemnarent, quæ rationem capiendæ patriæ hostibus detexisset, quæque Miltiadi expositisset sacra quæ ad virilem sexum efferri nefas esset. Id Pythia fieri non permisit, negans Timon earum rerum esse authorem: sed quia Miltiadæ [a] non bene obeundum esset, ideo ei ducem malorum apparuisse. Hæc Pariis Pythia respondit. Miltiadem autem è Paro reuersum cum alii Athenienses in ore habebant, tum præcipuè Xanthippus Ariphronis filius, qui eum apud populum accusauit quòd Athenienses circumseripsisset. Cui accusationi Miltiades non per se ipse respõdit, (neque enim poterat, quippe qui putrescente femore iaceret in lecto) sed pro eo amici sui, [b] allegantes cum alia multa, & Lemnum expugnatam, quam vltus Pelasgos Athenièsibus tradidisset, tum verò pugnam in Marathone gestam. Interuentu tamen populi ne capitis damnaretur, quinquaginta talentis culpa mulctatus est. Post hæc Miltiades [c] dissoluto atque marcescẽte femore decessit: quinquaginta autem talenta Cimon filius exoluit. Porro Lemnum Miltiades hunc in modum obtinuerat: Pelasgi posteaquam ex Attica ab Athenienſibus exacti sunt, siue iure, siue iniuria: nã de hoc nihil habeo præter relata: quia Hecatæus Hegesandri filius [d] in sermonib⁹ ait, iniuria. Athenienses enim, quum viderent regionem quæ erat sub Hymesso, quam illis habitandam dederant, mercedẽ muri circa arcem ducti, bene excultam, quæ prius mala fuisset, [e] & à nemine accipi digna, liuore captos fuisse & libidine terræ potiundæ: & ita illinc exegisse illos, nulla alia re in excusationem allata. Vt autem Athenienses aiunt, iure eiecti, quippe quum essent sub Hymesso habitantes, illinc prodire solitos hanc iniuriam intulisse: Quoties filiæ ac filii Athenienſium ad Nouem fontes aquarum pergerent (nulladum enim aut eis aut vllis Græcis per id tẽpus mancipia erãt) Pelasgos eis per contumeliam & contemptum vim attulisse neque hoc fecisse cõtentos, ad extremum manifestò deprehensos de inuadendis Athenienſibus consilia agitasse. se verò adeo meliores quàm illi fuerant, viros fuisse, vt quum haberent facultatem interimendi eos quos sibi insidiatos deprehendissent, tamen noluerint: sed eis præceperint vt è regione excederent: atque ita illos solum vertentes, tum alia loca tum verò Lemnum obtinuisse. Illa Hecatæus, hæc Athenièses aiunt. At Pelasgi hãc Athenienſium iniuriam vlciscendi auidi, ii qui Lemnum incolebant, gnari quando dies festi Athenienſium celebrarentur, [f] biremibus instructis, insidias manipulatim collocarunt vxoribus Athenienſium diem festum Dianæ apud Brauronem agentibus: permultisque illarum illinc raptis abierunt, & in Lemnum delatas pro concubinis habuerunt. Hæ fœminæ posteaquam filiis abundauere, lingua eos Attica ac moribus Athenienſium imbuerunt. At illi consuetudinem cum Pelasgidum filiis habere abnuebant: & siquis è suis ab illorum vllo vapularet, cuncti auxilio aderant, & mutuò sese tutabantur: ac dignos se qui aliis pueris dominarentur existimabant, atque adeo longè, præualebant. Qua re animaduersa Pelasgi inter se colloquuti sunt, considerantésque rem esse indignam inter se dicebant, Si nũc, dum pueri sunt, « dignoscunt sibi opitulari aduersus filios vxorum legitimarum, quas virgines duxi- « mus, & eis continuò præesse conantur, quidnam facient in virilem adulti ætatem? « itaque quum id eis altius insedisset, placitum est vt eos filios è matribus Atticis susceptos necarent. his necatis, addũt & cædes matrum. Ex hoc facinore, & illo superiore fœminarum, quæ viros suos [g] vnà cum Thoante interemerunt, vsu receptum est per Græciam vt teterrima quæque facinora Lemnia appellentur. Pelasgi, quum eis post necem liberorum atque vxorum neque tellus fructum redderet, neque vxores neque pecus vt prius gignerent, pariter fame & liberorum orbitate vexati, Delphos

a *Id est, misera morte pereundum esset.*

b Marathonii prælii mentionẽ subinde facientes, & expugnationis Lemni: quomodo Pelasgos vltus expugnatam eã Atheniẽsibus tradidisset.

c Quum femur ei marcidum, *aut putridũ*, & emortuum factum esset. *Vel, Quum ad lydetationẽ deuenisset, ut quidam interpr. ex Celso.*

d In *suis* narrationibus. *Vel, In suis historicis scriptis. unde alibi uocat λογοποιόν.*

e Et nullo *pretio* digna. *Vel nullius pretii.*

f Nauibus quinquaginta remorum.

g Auxilio Thoãtis. *Erasm.*

miſerunt petitum aliquod laxamẽtum præſentium malorum: Iuſſi autem à Pythia pœnas Athenienſibus, quas illi vellent, pendere, Athenas iere: pollicitíque ſunt daturos ſe pœnas illis omnis iniuriæ. Athenienſes, ſtratis in curia toris quàm poterant ſplendidiſſimè, appoſitáque menſa omnium bonorum refertiſſima, iuſſerunt Pelaſgos ita ſe habentem regionem ſibi tradere. Tunc Pelaſgi excipientes dicere, Si nauis vento aquilone atque vno die nos è veſtra regione in noſtram prouehet, ita demum quod vos petitis trademus. Hoc dixere quòd ſcirent fieri non poſſe. nam Attica multo magis ad auſtrum vergit quàm Lemnus. Hæc hactenus. Tunc compluribus deinde interiectis annis, vbi Cherſoneſus quæ eſt in Helleſponto, Athenienſiũ ditionis fuit, Miltiades Cimonis filius, ventis eteſiis perflantibus, ex Eleunte quæ eſt in Cherſoneſo, ſoluẽs, in Lemnũ delatus eſt, præcepítq; Pelaſgis vt ex inſula excederent: redigens eis in memoriam oraculum, quod nunquam illi expletum iri ſperaſſent. Quorum Hephæſtienſes quidem obtemperauerũt: Myrinæi autem, non agnoſcentes Cherſoneſum eſſe Atticam, tamdiu obſeſſi ſunt donec in deditionem venerunt. Ita Lemno potiti ſunt Athenienſes atque Miltiades.

HERODOTI HALICARNASSEI hiſtoriarum liber ſeptimus, qui inſcribitur Polymnia.

POSTEA verò quàm nuntius pugnæ ad regem Darium Hyſtaſpis filiũ allatus eſt ad Marathonem geſtæ, quum antea vehementer infenſus eſſet ille Athenienſibus quòd Sardis inuaſiſſent, longè infenſior factus eſt, ac propenſior ad bellum Græciæ inferendum: miſſiſque continuò nuntiis ad ciuitates, edixit vt ſingulæ multo quàm antea maiores copias, necnon naues, nauigia, equos, rem frumentariam compararent.[a] His nuntiis Aſia triennium exagitata eſt. Vbi dum delectus agitur optimi cuiuſque aduerſus Græciam militaturi, & apparatui opera datur, quarto anno AEgyptii qui fuerant à Cambyſe ſubacti, defecere à Perſis: quo magis aduerſus vtroſque Darius expeditionem ſumere properabat, AEgyptios atque Athenienſes. Dum autẽ hæc comparat, interea ingens inter eius liberos de principatu exorta diſſenſio eſt, quoniã ex inſtituto Perſarum, oportebat ita demum ire in expeditionem quum regni ſucceſſorem declaraſſet. Erant autem Dario iam antè quàm regnaret, liberi tres è priore vxore Gobryæ filia ſuſcepti, & poſt partum regnum, alii quatuor ex Atoſſa Cyri filia. Superiorum maximus natu erat Artabazanes, poſteriorum Xerxes. qui quũ ex eadẽ matre nõ eſſent, diſceptabant: Artabazanes quidem, quòd omnis paternæ ſobolis ipſe maximus natu foret, quum apud vniuerſos homines ſit inſtitutum vt maximus natu liberorum obtineat principatum: Xerxes verò, quòd ipſe Atoſſa genitus eſſet, filia Cyri qui Perſis libertatem acquiſiſſet. Dario autem nondum ferente ſententiam, aderat fortè Demaratus Ariſtonis filius, qui per id tempus altercationis Spartano regno exutus, ac Lacedæmone profugus, Suſa aſcenderat. hic vir audita liberorum Darii controuerſia, adiit (vt fama fertur) Xerxem, admonuítque vt ad cætera quæ pro ſe dicebat hoc adderet, ſe quidem genitum è Dario iam rege & Perſarum imperium obtinente: Artabazanem verò, è Dario dum erat priuatus: proinde neque æquum neque iuſtũ eſſe alium quempiam potius quàm ſe illam dignationem adipiſci: quoniam Spartæ quoq; ſic vſurparetur, vt ſicui antequam regnet filii naſcantur, deinde regnãti alius naſcatur, huius poſtea nati ſucceſſio regni ſit. Hac à Demarato ſuggeſta ratione vtentem Xerxẽ, tanquã iuſtè dicẽtem, Darius regẽ declarauit. Quãquam etiã citra [b]præceptum Demarati Xerxes (vt mea fert opinio) regnauiſſet: quippe quũ omnis potentia penes Atoſſam eſſet. Declarato Darius Xerxe rege quũ conaretur rebus apparatis exire in expeditionem, altero ab defectione AEgyptiorũ anno, ſupremũ diem obiit, ſex & triginta annis regni expletis, haud compos voti vt AEgyptios & Athenienſes vlciſceretur. Eius morte regnum ad Xerxem filium deuenit, qui ab initio

a Dum autem hæc circunquaque denuntiarentur, vniuerſa per tres annos Aſia agitata fuit.

b Admonitione.

nequaquam animatus erat ad bellum Græciæ inferendum, ſed AEgypto. Cæterùm Mardonius conſobrinus eius, Gobryæ & ſororis Darii filius, eum adiens, his verbis eſt alloquutus, Domine, haud decorum eſt Atheniēſes tam malè iam de Perſis meritos non dare pœnas eorum quæ perpetrauerunt: tu verò quod in manibus habes perfice: tamen vbi AEgyptum, quæ dignitati tuæ iniuriam fecit, domueris, ſume aduerſus Athenas expeditionem: vt & bene de te loquantur homines, & poſthac abſtineat alius à bello tibi inferendo. Et hæc quidem erat ratio vltionis exigendæ: illa autem rationis acceſſio, Europam eſſe regionem admodum ſpecioſam, omniáque genera felicium arborum ferentem, ac ſummæ bonitatis, & dignam quæ à ſolo inter mortales rege poſſideatur. Hæc Mardonius dicebat vt iuuenis ac nouarum rerum cupidus, imperiíque Græciæ pro rege adminiſtrādi. Quod etiam regi perſuaſit, conditione temporum adiutus. nam alia vt rex ad hoc faciendum induceretur, adiumento fuere. primùm è Theſſalia nuntii ab Alevadis ad regem inuocandum aduerſus Græciam. ſe enim omne obſequiū præſtituros. (Alevadæ autē iſti erāt Theſſalię reges) deinde ii Piſiſtratidæ qui Suſa aſcenderant: qui quum eadem verba habuerunt quæ Alevadæ, tum verò prætendebant Onomacritum quendam Athenienſem, quem ſecum habebant, ſortilegum, & Muſæi ſortium ediſſertatorem. Aſcenderant autem cum eo [a] reuerſi in Græciam. nam Onomacritus ab Hipparcho Piſiſtrati filio Athenis fuerat eiect⁹, quòd à Laſo [b] Hermionis filio manifeſtò deprehēſus fuiſſet, inter Muſæi ſortes hanc etiam inſeruiſſe, fore vt Inſulæ Lemno ádiacentes mari ſubmergerentur. Ob id Hipparchus hominem eiecerat, quum familiariſſimè illo antea vteretur. [c] Et tunc cum eodem, vt in conſpectum regis veniret, aſcenderat: déque eo honorificè cum aliis Piſiſtratidis loquebatur. Onomacritus, ſiquæ ſortes cladem barbaro nuntiabant, earum nullam recitauit. Itaque accedente hoc ſortilego, & Piſiſtratidarum & Alevadarum ſuaſionibus, Xerxes ad inferendum Græciæ bellum inductus eſt. Sed altero à morte Darii anno, primam expeditionem fecit aduerſus AEgyptios, qui rebellauerant: quos ſubactos, & in arctiorem quàm ſub Dario fuerant ſeruitutem redactos, tradidit gubernandos Achæmeni fratri ſuo, Darii filio: quem præſidē AEgypti interiecto deinde tempore interemit Inarus Pſammetichi filius, vir Libys. Xerxes recepta AEgypto, producturus aduerſus Athenas exercitum, præſtantiſſimos quoſque Perſarum in concilium vocauit, vt & illorum ſententias audiret, & ipſe diceret quæ liberet. Quibus coactis, ita loquutus eſt, Viri Perſæ, equidem ego non ero huius inſtituti author, ſed ab aliis traditi imitator. nam quemadmodum à maioribus natu accipio, ex quo imperium hoc à Medis eripuimus, Aſtyage per Cyrum amoto, nunquam conquieuimus, ſed ita deus *nos* agit, & multa nobis [d] ſibi obſequentibus in melius confert. Atque ea quidem quæ Cyrus Cambyſéſque ac pater meus fecere, quas gentes imperio addidere, non attinet referre apud probè ſcientes: ego autem poſteaquam hanc ſedem accepi, dedi operam ne ab iis qui hoc honore ſunt functi degenerarem, néue minus potentiæ Perſis acquirerem. Quod animo verſans, inuenio nobis acceſſuram gloriam pariter ac honorem, & regionem neque inferiorem neque deteriorem ea quam recuperauimus, ſed feraciorem, vnà cum vltione iniuriæ atque vindicta. Ideóque nunc ego vos contraxi, vt id quod agere conſtitui vobis exponerem: Cōſtituo, iūcto Helleſponto, copias per Europam traducere in Græciam, vt Athenienſium vlciſcar iniurias, quas cum Perſis aliis, tum patri meo intulere. Noratis autem & Darium aduerſus hos viros bellum mouere deſtinaſſe: verùm ei morte præuento non contigit vt illos vlciſceretur. Ego verò eius vicem aliorúmque Perſarum vlciſcens, non prius deſinam quàm expugnauero incenderóque Athenas: cuius ciues & me & patrem meum priores iniuria affecerunt: primùm quum Sardis vnà cum Ariſtagora Mileſio ſeruo noſtro veniētes cremauerunt lucóſque ac delubra: deinde in vos quid fecerint terram ſuam ingreſſos, quum Datis & Artaphernes duces fuere, omnes ſcitis. Harum gratia rerum [e] irritor ad inferendum eis bellum: quos atque ipſorum finitimos, regionem Pelopis Phrygis incolentes, ſi in poteſtatem redegerimus, tot bona futura eſſe ratiocinando comperio: Terram Perſidem ætheri Iouis conterminam reddemus. nullam enim regionem ſpectabit ſol finitimam noſtræ, ſed ego omnem permēſus Europam, vnà vobiſcum cunctas regiones in vnam redigam. Nam ita rem habere audio, nullam reliquam eſſe hominum neque ciuitatem, neque gētem, quæ nobiſcum [f] dimicare poſſit. Ita ſubactis his quos dixi, & qui nos laceſſierunt, iugum ſeruile ſuſtinebunt. In quo ſi mihi vos gratificari volueritis, vbi tempus vobis indicauero quo vos præſtò eſſe oportet, tunc vnuſquiſque debebit impigrè adeſſe.

Quorum

a *Diuerſam à noſtra lectionem ſequutus eſt. noſtra tamen habent & uet. cod. ſed quidā pro* περιπαλωσάμενοι, *habent* περιπαλωσόμενοι.

b *Vel potius Hermionenſi, id eſt ex Hermione.*

c Tunc autem quū vnà cum illis *Suſa* aſcēdiſſet, quoties in conſpectū regis veniebat, Piſiſtratidis honorificè de ipſo loquētibus, aliqua ex illis oraculis recitabat. ex quibus ea quæ cladem barbaro portendebant, tacebat, & contrà fauſtiſſima quæque excerpebat: nimirum in faris eſſe vt Helleſpontus à viro Perſa ponte iungeretur, & ad expeditionem illam pertinētia recenſens. Hic igitur oracula cōmemorādo cum rege agebat: Piſiſtratidæ autem & Alevadæ ſuas ſententias proferēdo. Quum autē Xerxi bellū Græcis inferre perſuaſiſſet, tunc quum ſecundus ageretur à Darii morte annus, primā expedit. ſuſcepit aduerſus AEgypt. &c. *Illud autē* χρησμῳδέειν περὶ τούτου *perinde eſt acſi diceret, Ita ſe apud regem in hoc negotio gerebat vt oracula dumtaxat illi allegaret quibus inducereturr.*

d Se ſequentibus.

e *Alij, Animatus ſum ad inferr.*

f Dimicare poſſit, iis quos dixi ſummotis. Atque ita fiet vt & qui in culpa ſunt & qui culpa vacāt, ſeruile iugum ſuſtineant. *vel, & qui male de nobis meriti ſunt, & qui non.*

„ Quorum qui ornatiſſimis cum copiis aderit, cum donabo iis quæ in noſtra domo
„ pretioſiſſima habentur. Et hæc quidem ita agenda ſunt. Sed ne ſolus videar in con-
„ cilio ſententiã dicere, rem pono in medio, iubens vnicuiq; quam libet ſententiã di-
„ cere. His dictis loquẽdi finẽ fecit. Poſt quem Mardonius, Domine, inquit, tu ve-
„ rò non modò ſuperioribus Perſis, ſed etiam venturis es præſtantior: qui cum alia &
„ optima & veriſſima commemoras, tum verò [a] quòd Iones qui Europam incolunt,
„ nõ ſines habere ludibrio nos, minus quàm ipſi ſunt ludibrio dignos. Etenim res in-
„ digna eſt ſi Sacas & Indos & AEthiopes & Aſſyrios, aliáſq; multas ac grandes natio-
„ nes, quæ nihil Perſas læſere, tamen potentiæ prolatandæ gratia in prouincias rede-
„ gimus: Græcos qui nos laceſſere iniuria inceperunt, nõ vlciſcemur. Quídnam me-
„ tuentes? quas illorum copias? quam pecuniarũ vim? Eorum pugnã nouimus, eorũ
„ nouimus vires eſſe imbecilles, [b] eorũ quos ſubegimus liberos penes nos habemus,
„ Ilos qui domi noſtræ habitantes, Iones & AEoles & Dores appellantur. Quos ipſe
„ quoque expertus ſum, quum eis iuſſu patris tui intuli bellum: ac mihi quum in Ma
„ cedoniã vſque proceſſiſſem, & penè vſque ad ipſas Athenas, nemo pugnaturus oc-
„ currit. Quanquam conſueuere Græci (vt audio) inconſultiſſimè inire bella, propter
„ imperitiam ac ſiniſteritatem. nam quum bellum inter eos indictum eſt, in locum
„ quem pulcherrimum planiſſimúmque inuenere deſcendentes, ibi prælia faciunt,
„ ita vt magno cum ſuo malo victores inde diſcedant: deuicti (ne longius repetam) ad
„ internecionem deueniunt: quos oportebat, quum ſint eiuſdem linguæ, interpoſitis
„ caduceatoribus ac nuntiis dirimere controuerſias, & omnia alia potius agere quàm
„ pugnare: aut, ſi neceſſe habent inter ſe omnino pugnare, locum aliquem inue-
„ nire vtriſque expugnatu difficillimum, & ibi fortunam belli tentare. Hoc itaque ri-
„ tu haud probo vtentes Græci, nunquã mecum verbis egerunt de dimicando, quum
„ Macedonia tenus promouiſſem. Tibi autẽ, rex, quis obuiã vẽturus eſt bellãdi cauſa,
„ copias Aſiæ atque omnem claſſem agenti? non eò audaciæ procedent (vt reor) Græ
„ corum res. Quòd ſi me fallit opinio, & illi vecordia elati ad pugnandum nobiſcum
„ venient, diſcãt nos eſſe in re bellica præſtãtiſſimos hominum. Nihil igitur ſit quod
„ non experiamur. nam ſua ſponte nihil fit, ſed omnia ab experimento hominibus
„ fieri conſuerunt. His Mardonius ſententiæ Xerxis aſſentatus, loqui ceſſauit. Tum ſi-
lentibus aliis Perſis, nec diuerſam eis quæ dicta eſſet ſententiam dicere audeitti-
„ bus, Artabanus Hyſtaſpis filius, Xerxis patruus, vir circunſpectus ita inquit: Rex, Artabanus.
„ niſi diuerſæ inter ſe ſententiæ dicantur, non poteſt quis eligere meliorem, ſed ne-
„ ceſſe habet ea quæ dicta eſt vti: at quum plures dictæ ſunt, licet tanquam aurum pu-
„ rum deligere: quod per ſe diſcerni quum nequeat, [c] comparatum cum altero diſcer-
„ ni poteſt. Ego patri tuo Dario eidémque fratri meo ſuadebam ne ſumeret aduerſus
„ Scythas expeditionem, viros nulla vſquam oppida incolentes: ſed ille ſperans Scy-
„ thas Nomades ſe ſubacturum, mihi non eſt aſſenſus: itaque ſumpta expeditione,
„ multis & egregiis viris de exercitu amiſſis abſceſſit. Tu verò, rex, bellum inferre
„ deſtinas viris multo quàm Scythæ ſunt præſtantioribus, quíque & mari & terra o-
„ ptimi eſſe dicuntur: quibus in rebus quid [d] durum ſit, hoc me tibi iuſtum eſt pro-
„ mere. Iuncto pontibus Helleſponto ais te copias per Europam in Græciam de-
„ ducturum: atqui eos conuenit aut in terra aut in mari aut vtrobique abs te ſuperari.
„ ſiquidem feruntur viri eſſe fortes. Cuius rei licet hinc argumentum capi: Si tot co-
„ pias ductu Datis & Artaphernis Atticam regionem ingreſſas ſoli Athenienſes pro-
„ fligauerunt, ergo non vtraque in parte ſucceſſit. Quòd ſi iidem conſcenſis nauibus
„ pugna nauali victores ad Helleſpontum nauigent, ac deinde pontem ſoluant, hoc
„ [e] durum fuerit rex. Neque verò hoc ex mea vnius priuata prudentia coniecto, ſed
„ eo caſu quo aliquando parum abfuit quin opprimeremur, quum pater tuus iun-
„ cto Boſphoro Thracio, ac flumine Iſtro pontibus commiſſo, traiecit ad Scythas:
„ cum traiectum Scythæ omnino inſtitere precari Iones, quibus cuſtodia pontium
„ delegata erat, vt interſcinderent. Quo tempore ſi Hiſtiæus Mileti tyrannus aliorum
„ ſententiæ acceſſiſſet, ac non contradixiſſet, actum erat de rebus Perſarum. Atqui
„ res eſt dictu quoque horribilis, omnem regis ſtatum in vno viro poſitum fuiſſe.
„ Quare noli tu vllum tale adire diſcrimen, nulla ſubſiſtente neceſſitate, ſed mihi po-
„ tius obtempera: hunc cœtum in præſens miſſum facito, iterúmque dum tibi vide-
„ bitur, re apud teipſum conſiderata, edicito quod optimum eſſe arbitraberis. Bene e-
„ nim conſultare, comperio maximum eſſe lucrum. nam etiamſi quid è contrario e-
„ uenturum eſt, nihilo tamen minus bene conſultum eſt, ſuperauítque fortuna conſi
„ liũ: at qui turpiter conſultauit, ſi ei fortuna obſecũdauit, ille eſt quidem voti cõpos,

a *Iſa uertit quaſi legeretur* ὅτι οὐκ ἐδόκεε. *Sed rectius omitti uidetur, quã Xerxes ea non dixerit.*

b Sed & eorũ liberos *iam* habemus, ſubiugatis iis qui in noſtram ditionem incolentes, Iones & AEoles, &c.

c Affricatum alteri. *Vel*, Cum mutuo attritu admotum.

d Timendum ſit. *Vel*, periculoſum.

e Timendũ fuerit.

nihilo tamen minus malè consilium cepit. Vides vt prægrandia animalia fulmine « deus ferit, nec sinit insolescere, parua verò [a] nihil lædit? Vides vt magna semper ædi- « ficia magnásque arbores huiusmodi fulminum tela percutiunt? Gaudet enim deus « eminentissima quæque deprimere. Vnde & ingens exercitus ab exiguo profligatur, « quoties deus iis quibus inuidet, aut metum incutit aut tonitruum. Propterea qui- « dam secus ac dignitas sua postulabat, in calamitatem inciderũt, quia deus neminem « alium quàm seipsum sinit magnificè de se sentire. Omnis res properando parit er- « rores, vnde magna detrimenta fieri adsolent: in cunctando autem bona insunt, si « non talia quæ statim videantur esse bona, certè quæ suo tempore bona quis esse cõ- « periat. Et hoc quidem tibi rex suadeo. Tu verò Gobryæ fili Mardoni desine loqui « stulta de Græcis, haud dignis qui malè audiant. nã Græcis detrahendo, ipsum regem « vis excitare ad bellum illis inferendũ: ad quod tu omni auiditate contendis: [b] quod « absit vt fiat. Detractio nanque importunissima res est, in qua duo sunt qui iniuriam « faciunt: vnus cui iniuria fit. Qui enim detrahit, iniurius est, quòd non præsentem ac- « cusat: item qui huic credit, iniurius est, quòd prius credit quàm rem compertam ha- « beat. & illi cui absenti detrahitur, ob id fit iniuria quòd ab altero insimulatur vt ma « lus, ab altero talis putatur. Quòd si omnino bellum his viris inferre oportet, age- « dum, rex ipse permaneat domi apud Persas, nostrũm amborum liberi deponantur: « tu in expeditionem ito, delectis quos velis viris ac quantiscunque velis copiis: &, si « ex sententia tua res succedent regi, interimantur liberi mei, & insuper ego: sin succe- « dent vt ego dico, interimantur tui, & insuper tu, si redieris. Quòd si hanc subire con- « ditionem recusas, cupísque in Græciam prorsus deducere exercitum, affirmo fore vt « aliqui eorum qui hic relinquentur, audiant Mardonium post allatam Persis magnã « aliquam calamitatem, à canibus volucribúsque discerpi aut in Athenienſium solo « aut in Lacedæmoniorum: nisi fortè antea inter viam, tunc agniturum aduersus « quales viros suades regi vt moueat bellum. Hæc Artabano loquuto, Xerxes ira « percitus his verbis excepit, Artabane, quòd patris mei frater es, hoc te subleuat ne di « gnam stulta oratione mercedem recipias. hac tamen te notabo ignominia, quia in- « strenuus es & ignauus, ne comes sis meæ in Græciam expeditionis, sed hìc vnà cum « fœminis maneas. Ego etiã sine te quæ dixi conficiã. neque enim fuerim Darii filius, « (qui fuit Hystaspis, qui fuit Arsamnis, qui fuit Ariaramnis, qui fuit Teispei, qui Cyri, « qui fuit Cambysis, qui fuit Achæmenis filius) nisi Athenienses vltus fuero: probè « intelligens, si nos quieuerimus, non quieturos illos, sed nostram terram cum exerci- « tu inuasuros: prout colligere licet ex iis quæ illi facere cœperunt, qui & Sardis incen- « derunt, & Asiam incursarunt. Itaque neutris fas est recedere, [c] sed vtrisque propo- « situm est certamen aut agendi aut patiendi, vt aut hæc omnia sub Græcis, aut illa o- « mnia sub Persis sint. medium enim inimicitiarum nullum est. Quare honestum « erit nos iam iniuria lacessitos exigere vltionem, vt quã calamitatem passurus sum « intelligam, profectus aduersus eos viros quos etiam Pelops Phryx nostrorum ma- « iorum seruus ita subegit vt ad hoc vsque tempus & ipsi homines & eorum regio ab « illius qui subegit cognomine appellentur. Hæc hactenus loquutus est. [d] Deinde sub « vesperum, quum fuisset stomachatus Artabani sententia, per noctem apud se consul tans, comperit prorsus non esse sibi opus inferre Græciæ bellum: immutatáque rur sus sententia quum obdormisset, visus est in somnis (vt fertur à Persis) videre quen- dam corpore ingenti atque specioso, qui sibi astans diceret, Reuocastine sententiam « Persa de inferendo Græciæ bello, [e] quum prædixeris Persis te comparaturum esse « exercitum? Neque, si reuocaueris eam, bene facis, neque qui tibi assentiatur ad- « est. quare perge ire eam viam quam interdiu ire destinaueras. Hæc loquutus ille « visus est Xerxi ab aspectu euanuisse. Vbi dies illuxit, Xerxes huius insomnii nulla ra- tione habita, coacto eorundem Persarum quos pridie coegerat concilio, ita verba fecit, Viri Persæ, veniam mihi date dicenti contrariam superiori sententiam. « nam & ego nondum ad summum quò perueniendum est mihi prudentiæ peruenit: « & qui vt illud faciam suadent, nullo vnquam à me tempore abscedunt. Eóque mihi « Artabani sententiã audienti, confestim iuuentus efferbuit vt verba in virum gran- « dem natu effunderem petulantiora quàm debui. nunc itaque agnoscens erratum « meum, vtar illius sententia: & quoniam reuocaui expeditionis sumendæ sententiam, « vos quieti estote. Hæc vbi audiere Persæ, lætitia affecti regem adorauere. Insequenti « nocte idem rursus insomnium quiescenti Xerxi assistens, inquit, Fili Darii videris « expeditionem apud Persas reuocasse, verbis meis pro nihilo habitis, quasi illa à ne- « mine audisses. Hoc igitur nunc bene intellige, nisi extemplo inis expeditionem, « hoc tibi ex ea re continget: quemadmodum breui magnus & amplus effectus es, «

a Ne vellicat quidem?

b Absit vt talia fiãt à nobis. Detractio enim, *uel obtrectatio, aut calumnia*, res est deterrima.

c Quidam sic, Sed in eo res vertitur discrimine vt aut faciendum aut patiẽdum aliquid sit.

d Vt autem nox aduenit mordere cœpit Xerxem Artabani sententia. Quum autẽ in consilium noctẽ adhibuisset, planè cõperiebat è re sua non esse expeditionem in Græciam suscipere. Quum igitur hæc cõtraria prioribus decreuisset, obdormiit. Sed ea nocte visus est in somnis, &c. *Illud ἐκτὸς ueri etiam potest Scrupulum iniiciebat: Eodem autem ferè modo usus esse uidetur Ouidius uerbo mordere. Illud uerò δόξασε ὁ οὐ πρῆγμα εἶη, uidetur ad uerbũ respõdere phrasi nostrati & ea melius exprimi, Quæ ce n'estoit pas son cas.*

e Quum iam Persis vt copias cogerent denuntiaueris? Atqui nec quòd sententiam reuoces benè facis, nec adest quisquã qui tibi *huius rei, id est reuocatæ sententiæ*, cõscius futurus sit. Vel, Nec adest qui tibi *hoc delictum reuocata sententia* condonaturus sit. *q.d. Nec ego qui tibi adsto impunè hoc abire sinam.*

» ita breui rurſus humilis eris. Hoc viſo perterrefactus, è cubili exiliit pariter & nuntiũ
» miſit ad accerſendũ Artabanum. qui vbi aduenit, ita ad eum inquit, Artabane, ego
» ſtatim quum in te bene conſulentem mihi, ſtultis verbis inuectus ſum, nõ fui com-
» pos mentis: ſed non multo pòſt pœnitens, cognoui id mihi eſſe faciendum quod tu
» præcipiebas. Tamen id volens exequi non poſſum. nam mihi iam animo immu-
» tato, & prioris ſententiæ pœnitenti apparuit in ſomnis viſio, diſſuadẽs omnino hoc
» quod poſterius facere conſtitueram: quinetiam nunc interpoſitis minis abſceſſit.
» Quòd ſi deus eſt qui inſomniũ miſit, eíq; prorſus eſt cordi expeditionẽ ſumi aduer-
» ſus Græciam, continget hoc tibi quod mihi inſomnium, itidem vt mihi præcipiẽs.
» Quod ita fore conjecto, ſi omnem meũ ornatum ſumas, eóq; indutus [a]in ſella mea
» conſideas, & deinde in cubili meo capias ſomnum. Hæc loquuto Xerxi Artabanus
initio nolle obſequi, atque negare ſe dignum qui regio in ſolio ſederet: tãdem quum
» cogeretur, fecit imperata, hæc præloquutus: Apud me rex tantũdem valet bene ſen-
» tire per ſe, & alteri bonam dicẽti ſententiam accedere: quæ ambo tibi quum adſint,
» malorum tamen hominum colloquia te deprauãt: quemadmodum mare, quod eſt
» hominibus omnium vtiliſſimum, ferũt ab ingruentibus vẽtorum flatibus non ſini
» natura ſua vti. Ego verò [b]quum ex te malè audiui, nõ tam meam dolui vicẽ quàm
» tuam: qui, quum propoſitæ eſſent duæ ſententiæ Perſis, vna quæ detrimentum au-
» geret, altera quæ tolleret, dicẽs pernicioſum eſſe imbui animũ vſu plura ſemper ex-
» petendi: his propoſitis ſententiis, tu elegiſti eam quæ & tibi ipſi & Perſis eſt periculo-
» ſior. Nunc autem quum ad te mutato in melius conſilio de ſumẽda aduerſus Græ-
» cos expeditione ais acceſſiſſe inſomnium, alicuius dei nutu, quod te vetat dimittere
» exercitum, hoc non res diuina eſt, fili. inſomnia enim iſta ſunt, quæ adeuntia homi-
» nes fruſtrantur, quemadmodũ ego te docebo, multis quàm tu annis natu grandior.
» Conſuerunt ipſa ſomniorum viſa plerunque fruſtrari ob ea quæ quis per diẽ men-
» te agitauit. nos autem nudiuſtertius [c]expeditionem hanc inter manus & quidem ve
» hementer habuimus. Quòd ſi hoc non eſt cuiuſmodi ego dico, ſed aliquid diuini ha
» bens, tu ipſe omnia in ſumma dixiſti. apparebit enim vt tibi, ita & mihi eadem iu-
» bens. Verùm nihilo magis apparere mihi debebit tuum amictũ gerenti, quàm non
» gerenti, ſed meum: neq; magis quieſcenti in tuo toro quàm non, ſed in meo: ſi etiam
» altâs vult ſe exhibere. Neq; eò veſaniæ peruenit illud quicquid eſt quod ſeſe obtulit
» in ſomnis, vt me cernens putet eſſe te, ducto è veſtibus argumẽto. Id autẽ ſi me con-
» temptui habebit, profectò nec aſpectu ſuo dignabitur ſiue mea gerentẽ veſtimenta,
» ſiue tua, ſed te adibit: quod iã animaduertendũ eſt. Nam ſi frequẽtius acceſſerit, ipſe
» quoq; fatebor diuinũ eſſe. Cæterùm ſi ita tibi agẽdũ videtur, neq; id reuocari poteſt,
» en ad eubandũ in tuo cubili pergo. Age, mihi quoq;, quum iſta fecero, appareat: hac
» tantùm conditione tuæ ſententiæ acquieſcam. Hæc loquutus Artabanus, [d]quòd ſpe-
raret ea à Xerxe ſine vllis verbis admiſſum iri, iuſſa exequutus eſt. Et quũ induta ſibi
Xerxis veſte, regali ſolio reſediſſet, móxque recubuiſſet, idem inſomnium dormien
» tem adiit quod Xerxem adierat, eíque ſuperaſſiſtens, ita inquit, [e]Túne ille es qui fe-
» ſtinantem ire in Græciam Xerxem diſtines, tanquam eius curator? Tu neque in fu-
» turum neque in præſens conſideras, qui diſſuades id quod eſt fatale contingere.
» Quid autem Xerxem pati neceſſe ſit, niſi dicto audiens fuerit, ei ipſi demonſtratũ eſt.
His verbis Artabano viſus eſt ille vir in ſomnis minitari, candentibúſque ferramen
tis conari oculos ipſi exurere. Qua de re vehementer exclamans Artabanus exiliit,
aditóque Xerxi obſeruatam ſibi in ſomnis viſionem expoſuit, ſecundóque loco hæc
» inquit: [f]Equidem rex, ego, veluti homo, quòd multa iam videram, & magna nego-
» tia ſub Heſſonibus cõtigiſſe, non ſinebam te omni ætati indulgere, gnarus rem eſſe
» malam multa concupiſcere, memoria tenens quomodo cum exercitu Cyri contra
» Maſſagetas actum eſſet, quomodo cum exercitu Cambyſis cõtra AEthiopes: qui e-
» tiam cum Dario militaui aduerſus Scythas. Hæc ſciẽs ego, ſentiebã te (ſi quieſceres)
» omnium hominũ beatiſſimum. Sed quoniã diuinus quidam inſtinctus eſt, & Græ-
» cos clades quædam (vt videtur) miſſa diuinitus manet, ego quoq; cedo, ac ſententiã
» muto. Tu verò quæ diuinitus miſſa ſunt, indicato Perſis, iubetóque vt iis quæ ad ap
» paratum pertinentia antè præceperas, operam dent. Et ita agito vt nihil tuorum,
» deo tribuente, deſit. His dictis, & ſublatis ex ea viſione animis, vbi dies extitit, ibi con
feſtim & Xerxes hæc Perſis exponit, & Artabanus, quem cõſtabat prius ſolũ omniũ
id fuiſſe dehortatũ, tunc exhortabatur. Poſt hæc ineũti expeditionẽ Xerxi tertium in
ſomnis viſum oblatum eſt: quod Magi auditũ, conjectarunt ad vniuerſam terram
pertinere, portenderéque omnes homines Xerxi ſeruituros. Viſum autem tale erat:
Videbatur ſibi Xerxes ſurculo oleagino coronatus eſſe, cuius oleæ ramis vniuerſæ

a In ſolio meo:

b Quũ tu me probris es inſectatus, non id mihi tam doluit, quàm quòd ex duab⁹ ſententiis quæ Perſis propoſitæ erant, altera inſolentiam prouehente, altera eam compeſcente, & pernicioſum eſſe dicente docere animum plura præſentibus ſemper expetere: ex his ſententiis eam tu elegeris, &c.

c *Id eſt, De hac expeditione, magna cum animi contentione egimus, vel tractauimus.*

d Quum ſperaret fore vt quæ à Xerxe dicerentur, vana eſſe probaret, iuſſa exeq.

e Tũne ille es qui Xerxem ab inferendo Græcis bello dehortaris, tanquam eius curã gerens? At nec in præſens nec in poſterum impunè tibi erit quòd ea diſſuades quæ fata fieri volunt.

f Ego certè, rex, qui multos quorũ res ampliores eſſent, ab illis quorum res anguſtiores erant, ſuperatos vidiſſẽ, te per omnia morem ætati gerere non ſinebam. *At Valla populum aliquem ſub Heſſonum nomine videtur ſignaſſe.*

tellus occuparetur,& mox corona capiti circũdata, euaneſcere. Hæc Magis interpretatis, ſine mora Perſæ qui in cõcilio fuerant,ad ſuã quiſq; præfecturã digreſſi, omni ſtudio incubuerunt ad exequenda iuſſa,cupidi dona quæ propoſita fuerant obtinendi. Xerxes autem ita copias ſuas cõtraxit vt omnẽ cõtinentis locũ ſcrutaretur. ſiquidem à debellata AEgypto per totum quadriennium cõparauerat exercitũ atq; eius apparatum,quinto autem anno ineunte mouit cum ingẽti copiarũ manu. Nam omnium quos nouimus exercituũ hic multo maximus extitit:adeo vt ad eum nihil fuiſſe videatur aut ille Darianus,qui aduerſus Scythas ductus eſt, aut ille Scythicus, qui Cimmerios inſequens Medicã regionem inuaſit,ac penè omnia ſuperiora Aſiæ ſubegit ac tenuit:(quo nomine Darius poſtea Scythas iuit vltũ)aut ille(vt fama fert) Atridæ aduerſus Ilium,aut ille ante Troicũ bellum,Myſorũ Teucrorúmq;, qui per Boſphorum in Europã tranſgreſſus,omnes Thraces in ditionem ſuam redegit, ad Ioniúmq; põtum deſcendẽs,ad Peneũ vſq; amnem qui ad meridiem vergit, proceſſit.neq; illi omnes exercitus,neque alii his adiecti,cum vnò hoc cõparari merentur. [a]Quis enim nõ attulit ad Xerxem ex Aſia copias?quæ aqua præter ingentes amnes potando nõ defecit? Alii nanq; naues præſtabant,aliis vt peditatum, aliis vt equitatum,aliis vt nauigia ad vectandos equos eorum qui vnà militabant, aliis vt naues longas in vſum põtuum præſtarẽt,iniunctũ erat,aliis vt frumentum & naues. Quæ triennio ſuperiore præparata erãt,præcipuè propter Athõ, vt in quo ſuperiori claſſis dum circũuehitur afflictata fuiſſet. Ad Eleuntem enim Cherſoneſi claſſis habebat ſtationẽ,illincq; omnes copiæ ſub verberibus cœperũt Athõ effodere,quũ per vices alii aliis ſuccederẽt,adiuuãtib⁹ etiã in effodiẽdo accolis:præpoſitis operi, Bubare Megabyzi,[b]& Artæo Artachæi filio,viris Perſis. Eſt autem Athos mõs ingens ac nobilis,ad mare pertingens, ab hac parte hominibus cultus, ad cõtinentem deſinens in ſpeciẽ Cherſoneſi,*id eſt peninſulæ*,cum iſthmo duodecim ſtadiorũ. Hæc planities atq; tumuli,è mari Acanthiorũ ad mare quod eſt cõtra Toronẽ, nõ ſunt magni. In hoc iſthmo vbi Athos finitur,ſita eſt vrbs Græca nomine Sana. Quæ autem extra Sanã & intra Athõ ſitæ ſunt vrbes,eas tunc Perſa ex cõtinentibus inſulanas facere aggreſſus eſt,quæ ſunt hæ, Diõ, Olophyxus, Acrothoõ, Thyſus, Cleonæ. Iſtæ quidem ſunt vrbes quæ apud Athon incoluntur.Hunc autem in modũ barbari locum [c]nationatim effodiebant recto limite Sanã verſus. Poſteaquã depreſſa erat foſſa ab iis qui in imo fodiebant,alii humũ effoſſam aſſiduè tradebant aliis ſuper ſcalas ſtantibus: & iſti excipientes tradebant deinceps aliis,dum ad ſummos perueniebatur,qui illã effebant atq; abiiciebant.Qua in re [d]tumuli effoſſi duplicem laborem illis,præterquã Phœnicibus, præbebãt. nam quũ eandẽ facerẽt foſſæ menſurã ſuperius in ore quã inferius in fundo,id neceſſe fuit cõtingere. At Phœnices cum aliis in rebus,tum verò in illa prudentiam ſuam declarauerunt: qui partem quæ ſibi contigerat,ita excauauerunt vt os foſſæ duplũ eſſet quàm ipſam foſſam eſſe oportebat, procedẽtéque opere aſſiduè illam coarctabant: vt quum ad imum deuentum eſſet, foſſa cæterorum partibus adæquaretur. Eſt autẽ hoc loco pratum quoddã,vbi illorum erat & forum & mercatus,quò multum etiam ex Aſia frumenti moliti cõportabatur. Hanc foſſam Xerxes (vt ego coniectura colligo) iactantiæ gratia deprimi iuſſit, potentiæ oſtentãdæ cupidus, ac memoriæ ſui relinquendæ. nam quum liceret nullo negotio naues per iſthmum tranſportare,iuſſit iſthmum intercidi, ad mare recipiendum in foſſam tantæ latitudinis vt duæ triremes pariter illac agitari poſſent. Eiſdem autem imperatum eſt vt foſſam facerent,quibus fuerat vt flumen Strymonẽ pontibus iungerent. Iſta Xerxes hunc in modũ fecit. Comparauit item ad pontẽ [e]armaturã, [f]ſirpi atq; albi lini copiã,dato hoc Phœnicibus atq; AEgyptiis negotio vt cõmeatum exercitui cõportarent:ne homines néve iumenta quæ ducebãtur in Græciam,[g]abſumerentur. Sed admonitus iuſſit illum in loca,quæ cuiq; opportuniſſima eſſent,alius alia via cõportaret vndiq; ex Aſia nauibus onerariis & vectoriis. Verũ plurimi comportarunt in oram quæ dicitur Album littus,vt quibuſque præceptum erat: alii in Tyrodizam Perinthiorum oram, alii in Doriſcum,alii in Eionẽ,quæ eſt ſuper Strymonem:alii in Macedoniã. Dum iſti in imperato ſibi traiectu occupantur, interea Xerxes,coactis omnibus pedeſtribus copiis,iter ingreſſus eſt Sardis verſus,mouens ex Critalis Cappadociæ. Illuc enim edictum erat vt cunctæ copiæ cogerentur, quæ per continentem erant cum Xerxe ituræ. In quibus quiſnã præfectorũ agmen pulcherrimè inſtructũ ducens,ab rege donatus eſt propoſito præmio,affirmare nõ poſſum,quia nec à principio,quũ res in iudiciũ deducta eſt cognoui. Poſteaquã autẽ tranſmiſſo flumine Haly,attigerunt Phrygiam, itinere per eam facto,peruenerunt

a Quam enim ex Aſia gentem in Græciam non adduxit Xerxes?

b Et Artachæo Artæi filio.

c Nationatim diſtributum effoderunt.

d Prærupta præcipitia foſſa dupl.

e *Ὁπλα hic accipitur funes nautici. Gal. Le cordage.*

f Byblí.

g Fame laborarẽt. *Λιμήνες non λιμήνες.*

Celænas, vbi fõtes Mæãdri exiſtunt: & alterius amnis nõ minoris Męãdro, nomine Cataractæ, qui ex ipſo foro Celænarũ exoriẽs influit in Męandrũ. In qua vrbe & in quo foro viſitur ſuſpenſa Sileni Marſyæ pellis in vtrẽ formata: quã à Phrygibus fertur Apollo illi detractã ſuſpẽdiſſe. In hac vrbe reſidens Pythius Atys filius, vir Lydus, omnẽ regis exercitũ atq; ipſum Xerxẽ magnificentiſſimo hoſpitio excepit: ſpopondítq; ſe pecuniã ei in bellũ ſuppeditaturũ. Ob quã ſponſionẽ Xerxes eos qui aderãt Perſas interrogauit quiſnã eſſet Pythius, & quantũ poſſidẽs, qui hoc polliceretur. Illi, » rex, inquiũt, hic ille eſt qui Dariũ patrẽ tuũ aurea platano ac vite donauit: quíq; nũc » omniũ hominũ diuitiis princeps eſt ſecundũ te. Hæc vltima verba Xerxes admira- » tus, ſecũdo loco percõtatus eſt ipſe Pythiũ quantũ ei pecuniarũ eſſet. Cui ille, Neq; te » inquit celabo rex, neq; diſſimulabo me ſcire meas ipſius facultates: ſed ſciẽs, proinde » exactè recẽſebo. Etenĩ [a] poſteaquã accepi celerrimè te ad mare Græcũ eſſe deſcẽſurũ, » volẽs tibi ad bellũ pecuniã dono dare, ſubducta ratione cõperi mihi eſſe argẽti qui- » dẽ duo millia talẽtorũ, auri verò quadragies cẽtena millia nũmũm Daricorũ, ſeptẽ » millib⁹ minus: quæ tibi dono do. nã mihi ipſi victus è mãcipiis atq; ex agricolis ſup- » petit. Hæc Pythius. Quib⁹ verbis delectatus Xerxes, Hoſpes Lyde, inquit, ego ex quo » Perſidẽ regionẽ egreſſus ſum, neminẽ adhuc nactus ſum qui in exercitũ meũ hoſpi » talitatẽ exercere voluerit, aut qui in conſpectũ meũ veniens, ſua ſpõte pecuniã mihi » ad bellũ cõferret, præter te: qui & exercitũ meũ egregia hoſpitalitate proſequutus es, » & ingentẽ pecuniã pollicẽris. [b] ob quæ viciſſim ego te iis remunerandũ duco. Hoſpi » tẽ meũ te facio: & iſta quadragies centena millia nũmũm de meo ipſius explebo, da- » tis ſeptẽ millibus: ne quadringẽtæ myriades, *id eſt quadragies centena millia*, ſint imper- » fectæ, ſed addito è meis ſupplemento ſumma ſit ſolida. quæq; poſſides, ipſe poſſide » to, ac ſcito ſemper talẽ agere. nã ita agentem te, neq; in præſens neq; in poſterũ pœ- » nitebit. Hæc loquutus, & quæ dixerat exequutus, perrexit aſſiduè porrò ire: præter- greſſúſq; vrbem Phrygiã nomine Anaua, & ſtagnũ ex quo conficitur ſal, peruenit Coloſſas Phrygiæ oppidũ, vbi Lycus amnis hiatũ terræ ſubiẽs occulitur, deinde fere quinq; poſt ſtadia emergens, elabítur & ipſe in Męandrũ. Mouens autem è Coloſſis exercitus venit ad oppidum Cydra, quod eſt in finibus Phrygum ac Lydorum: vbi cippus depactus atque erectus à Cræſo eſt, indicans literis eos fines. Vbi autẽ è Phry gia in Lydiam ventum eſt, ad diuortia viarum, quarum ſiniſtra in Cariam fert, dex- tra Sardis: quam tenentibus neceſſe eſt prorſus Mæãdrum tranſire, vrbémque Cal- latebum præterire, in qua ſunt opifices mellis è myrica & tritico conficiendi: hanc viam tenens Xerxes, reperit platanum quam ob pulchritudinem aureo monili donauit, eámque tuendam viro [c] immortali delegauit: & ad vrbem Lydorum altero die peruenit. Poſtquam Sardis aduenit, principio caduceatores dimiſit in Græciam petitum terram & aquam: edictúmque vt cœnas regi inſtruerent ad omnes ciuita- tes, præter Athenas & Lacedæmonem. [d] Eorum autem cauſa mittebat petitum ter- ram & aquam, quia qui hæc antè Dario petenti non miſerant, hos tunc, perterritos omnino daturos arbitrabatur. Id igitur volens explorare, caduceatores dimiſit. Se- cundum hæc ſeſe apparabat tanquam Abydum profecturus, quum interea ii qui- bus negotium hoc datum erat, Helleſpontum ex Aſia in Europam coniungerent. Eſt autem Cherſoneſi in Helleſponto, Seſtum inter & Madytum vrbes, ora ſalebro ſa, quæ in mare procurrit e regione Abydi. Vbi non longo pòſt tempore ſub Xan- thippo Ariphronis filio Athenienſium duce, Artayctem virum Perſam Seſti præfe- ctum cepere viuum, ſtipitíque ſuffixerunt: qui in templum etiam Proteſilai quod eſt in Eleunte adductis fœminis nefanda perpetrabat. Ad hanc oram ex Abydo iungere pontem inchoauere ii quibus hoc munus erat delegatum: hinc Phœnices albo lino, illinc AEgyptii [e] ſirpo. Eſt autem ex Abydo ad vlteriorem continentem ſeptem ſtadiorum traiectus: quem pontibus iunctum ingens adorta tempeſtas ea omnia dirupit atque diſſoluit. Quod quum audiſſet Xerxes, indignè ferens, iuſſit trecenta Helleſponto verbera infligi, & in eius pelagus par compedum demitti. Iam verò audiui miſiſſe quoque cum his etiam qui ſtigmata Helleſponto inurerent. Certè mandauit vt colaphos Helleſponto incuterent, dicentes babara verba ac ve- » ſana, O aqua amara, dominus hanc tibi irrogat pœnam quòd eum læſiſti, qui de te » nihil malè meritus erat. Te tamen rex Xerxes, velis nolíſve, tranſmittet: meritóque » nemo hominũ tibi ſacrificat, vt doloſo pariter & amaro flumini. Hac pœna mare Xerxes plecti iuſſit, atq; eis qui præpoſiti operi erant, caput præcidi. Et illos quidẽ põ- tes fecerũt ii quibus hæc ingrata merces propoſita erat. At alii architecti qui alios fe- cerunt, hoc modo iunxerũt: Biremes trireméſque trecẽtas ſexaginta Euxinũ verſus

P. iii.

a Quum ad marẽ Græciæ deſcendere te audiſſem, ſtatim opũ mearum rationem ini re aggreſſus ſum. Ita tũ enim in animum in- duxeram pecuniam ti bi dono dare in bellũ id gerendum. Subduc- ta igitur ratione, ar- genti quidem talenta duo millia, auri verò myriadas quadringen tas ſtaterum Daricorũ, ſeptem millibus mi- nus, habere me compe ri: quæ tibi dono daré ſtatui. Mihi autem vi- ctus ex mancipiis & a- gricultura ſuppetet. *Ex Bud. interpr.*

b Vt tecum paria faciam, pro hac libera litate hoſpitẽ te meũ facio: quadringentas verò myriadas num- mũm de meo explebo datis tibi chiliadibus ſeptem, vt quadragies, centenis millibus Da- ricorum ſtaterũ nihil deſit. Proíde quæ hac- tenus poſſediſti, poſſi- deto: mementóque ta- lem te ſemper præſta- re. hæc enim te faciẽ tẽ nec in præſens nec in futurum pœnitebit. *Ex eiuſdem Bud. interpr.*

c *De his viris qui im mortales dicebantur, nidẽ quæ poſtea traduntur ab Herodoto hoc eodem in li- bro.*

d *Deſunt hic aliquot verba in vulg. edit. Græcis, quæ Valla addit, vt etiam in uet. noſtris cód. habẽtur.*

e Biblo.

Pontum compoſuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Pōto quidem tranſuerſas, Helleſponto autem ſecundum defluxum, vt ſtabiliret funes armamentorum. Quibus compoſitis, prægrandes ancóras demiſerunt, partim ab hoc latere contra Pontum, ventorum cauſa qui [a] extrinſecus ſpirant: partim ab altero contra veſperum & AEgeum, euri & auſtri cauſa: relicto ad auroram tribus in locis inter biremes tranſitu: vt qui vellet in Pontum minutis nauigiis & ex Ponto nauigare poſſet. His actis, contenderunt à terra armamenta, cōtorquentes machinamentis ligneis, nō iam ſeparatim vtraque, ſed bina ex albo lino hinc, quaterna è biblo illinc. Quorum quidem retinaculorum craſſitudo hæc erat & ſpecies: ſed proportione linea, robuſtiora erant, quorū cubitus talētum pendebat. Porro traiectu pōtibus iuncto, codices lignorum diſciſſos & ad latitudinem ratis adæquatos aptè inſtrauerunt ſuper armamenta intenta. Hos vbi gradatim diſpoſuerunt, tum verò rurſus deſuper innexuerunt. Quod poſteaquam fecere, materiam attulerunt coeinnéque impoſuerunt, deinde ſuper materiam aggerem comportarunt: quo iniecto, ſepem hinc atque hinc, ne maris aſpectu iumenta & equi terrerentur, prætenderunt. Perfectis iis quæ ad pontes pertinent, & item circa Athon aggeribus ad fauces foſſæ propter æſtuaria maris, ne ipſæ fauces aluei obſtruerentur: Xerxes nuntiato ſibi prorſus alueo abſoluto, Sardibus, vbi hybernauerat, ineunte vere inſtructo cum exercitu profectus eſt Abydum verſus. cui mouenti ſol ſuam in cælo ſedem relinquens apparere deſiit, quū nullæ nubes, verùm ſereniſſimus aer eſſet: & pro die nox extitit. Id animaduertenti quū cura inceſſiſſet percontandi Magos quid oſtētum id vellet portendere, illi reſponderūt, deum ſignificare Græcis ciuitatū defectum: quòd dicerent ſolem, Græcorum: lunam, ipſorum eſſe præſidem. Ea re audita Xerxes maiorem in modum lætatus ire pergebat. Quem procedentem adiens Pythius Lydus cæleſti oſtento perterritus, elato animo propter munera his verbis alloquutus eſt, Domine, indulgebíſne « quiddam quod impetrare cupio, tibi leue conceſſu, ſed mihi pro magno futurum? « Xerxes nihil non potius illum quàm petebat petiturū ratus, ſe indulturū reſpōdit, & vt peteret proloqui iuſſit. Pythius vbi hoc audiuit, ſumpta fiducia, Domine, inquit, « quinque mihi liberi ſunt, quos omnes contingit in militiā tecum ire aduerſus Græ- « ciam: horum vni tu quæſo rex, miſertus mei qui huc proceſſi ætatis, indulge militiæ « vacationem, ei qui natu eſt maximus: vt & mei ipſius & cenſus curā gerat: quatuor « tecum vnà ducas. ita confectis quæ in animo habes, rurſus reuertaris. Rex ob id ad- « modum indignatus, his verbis reſpondit, Homo improbe, túne, quum ego ipſe in « expeditionem eam aduerſus Græciam, filióſque meos & fratres domeſticos & ami- « cos ducam, auſus es mentionem filii tui facere, qui meus es ſeruus, quem oportebat « cum omni familia & vxore me comitari? Probè nunc diſcito hoc, animum in ho- « minum habitare auribus. [b] Qui bene audit, eius corpus volūtate perfunditur: qui ve « rò malè, is exacerbatur. Tu itaque quum benè feciſti, & alia eiuſdem generis promi- « ſiſti, non gloriaris te ſupergreſſum eſſe regem munificentia: poſtea verò quàm ad im « pudentiora conuerſus es, non tu quidem pro merito, ſed minora quàm pro merito « accipies. nam te & quatuor liberos liberant tua munera: vnius autem quem præci » puè complecteris, damno mulctabere. Hæc quum reſpondiſſet, ſubitò imperauit iis « quibus delegatum erat iſta exequi, vt maximum natu filiorum Pythii inuentum diſcinderent medium: eiúſque diſciſſi dimidium ad dexteram viæ, & dimidium ad ſiniſtram diſponerēt, & illac tranſiret exercitus. Hoc illi vbi exequūti ſunt, illac exercitus pertranſiuit. In quo præcedebant ii qui ſarcinas portabant & impedimenta. Poſt hos omnigenarum gentium non diſtinctæ ſed promiſcuæ copiæ, numero vltra dimidium exercitus. Poſt has intercedebat interuallum: neque enim cum rege miſcebantur. Præcedebant enim mille equites è Perſis omnibus delecti: [c] ſecundum hos totidem haſtati, & ii delecti ex omnibus, verſis deorſum in terram ſpiculis. Poſt hos [d] equi decem quampulcherrimè ornati, qui Niſęi dicūtur, ideo ſic dicti quòd eſt ingens Medicæ regionis campus nomine Niſæus qui grandes fert equos. Hos decem equos ſequebatur ſacer Iouis currus, quē octo equi albi trahebāt, ponè auriga comitante, qui pedibus ingrediēs habenas tenebat. hāc enim ſellā nemo mortaliū inſcendit. Poſt quem ipſe Xerxes vehebatur curru equorum Niſæorum, præcedēte auriga cui nomen erat Patiramphi, Otanis filio, viri Perſæ. Hunc quidem in modū Sardibus proceſſit Xerxes: ſed è curru, quoties ratio exigebat, in eſſedum tranſcendebat. Eum ſequebantur haſtati Perſarū optimi ac nobiliſſimi mille, è more pila geſtātes. Poſt hos alius delectus equitatus mille Perſarū. Dehinc è cæteris Perſis decem millia peditum delecta, quorū mille in lanceis pro [e] coronis geſtabāt mala punica argētea:

a Intrinſecus.

b Qui quum bona audierit voluptate corpus implet: quum his diuerſa, moleſtia afficitur. Ita Eraſm.

c Hæc in vulg. quidē edit. non habentur: ſed in uet. cod. leguntur hoc modo, μετὰ δὲ αἰχμοφόροι χίλιοι, καὶ οὗτοι ὁκ πάντων ἀριστευόμενοι. Hæc autem librariorum culpa fuiſſe omiſſa, (quorum oculos ea ſubterfugerint quæ ſunt à priore ἀριστευόμενοι uſque ad poſteriores) ex ſequentibus apparet, vbi hæc enumeratio repetitur.

d Sacri equi dec.

e Fortaſſe Valla aliter ſcriptum reliquit.

gerebant item aurea ii qui in terram verſus ſpectantia ſpicula habebant: etiam mala, ii qui Xerxem proximè ſequebãtur. Hæc decem millia ordine ſubſequebatur equitatus è decẽ millibus Perſarum. Relicta poſt hos duorũ ſtadiorũ intercapedine, mox ibat cætera multitudo promiſcua. Ita exercitus è Lydia perrexit ad flumẽ Caicum & regionem Myſiam: à Caico autem à læua habens montem Canen, per Atarnem ad vrbem Carinam. Ab hac per campum Thebanum, vrbẽ Atramyttium & Antandrum Pelaſgidem prætergrediens, & Idam ad ſiniſtram manum ſtringens, ad terram Ilienſem peruenit. cui primùm ſub Ida noctem agenti, tonitrua & fulgura ingruerunt, & complures ex eo exercitu occiderunt. Deinde ad Scamandrum eſt ventum, qui fluuiorum omnium erat primus, ex quo iter è Sardibus fieri cœptum eſt. Hunc profluentem ſua aqua deſtituit, nec hominibus iumentíſque potantibus ſuffecit. Eò Xerxes poſtquam peruenit, Priami Pergamum aſcendit, loci viſendi cupidus. Quod vbi contemplatus eſt, & ſingula quæque eorum audiuit, Mineruæ Iliadi mille boues immolauit: quarum libamine Magi heroibus parentauerunt. His actis, terror per noctem exercitum inuaſit. Simulatque illuxit, illinc mouerunt, à læua ſtringentes Rhœtion vrbem, & Ophryneon, & Dardanon, quæ Abydo contermina eſt: à dextra, Gergitas & Teucros. Vbi Abydon venerũt, Xerxi inceſſit cupido omnem exercitum oculis ſubiiciendi. itaque in prætorio quodam, quod ei Abydeni, prius ab illo iuſſi, è candido lapide in tumulo pro dignitate extruxerant, reſidens proſpiciebat littus, & illic terreſtres copias atque claſſem. Quam dum intuetur, ſubiit eum cupiditas ſpectandi nauale certamen. Id certamen poſtquam commiſſum eſt, in quo Sidonii vicere, voluptatem Xerxes cepit, cũ certaminis tum copiarum ſpectaculo. Et quum intueretur omnem Helleſpontum nauibus obductum, omnia litora atque Abydenorum plana hominibus referta, ibi ſe beatũ eſſe iactauit, & poſt hæc lacrymas fudit. Quod animaduertens Artabanus eius patruus, qui primò liberè

» diſſuaſerat bellum Græciæ inferendum, his verbis interrogauit, Quàm diuerſa, rex,
» inter ſe nunc facis & dudum dixiſti. qui te beatum eſſe dixeras, nunc lacrymas fun-
» dis. Et ille, Reputantem me, inquit, quàm breuis ſit omnis humana vita, ſubiit horũ
» miſeratio: quorum, quum tot ſint, nemo ad centeſimum annum ſupererit. Excipiẽs
» Artabanus, Atqui, inquit, alia, quàm iſtud eſt, viuendo miſerabiliora patimur. Nam
» in tam breui vita nullus hominum adeo felix extitit, neque horum neque aliorum,
» cui non crebrò, nedum ſemel, ſubitura ſit animo moriendi voluntas potius quàm
» viuendi. Incidentes enim calamitates & morbi vitam perturbant: efficiúntque vt
» quum breuis ſit, tamen perlonga videatur. Ita mors optatiſſimum eſt perfugium ærumnoſæ vitæ, quam deus dulci guſtu aſpergens, ob id inuidius facere deprehenditur. Cui Xerxes, Artabane, inquit, [a]quoniã humanæ vitæ conditio talis eſt qualem
» tu exponis, eam cõmemorare ſuperſedeamus: neque triſtium faciamus mẽtionem,
» quum iucunda in manibus habeamus. Hoc mihi potius ediſſere: niſi tibi ita euidẽs
» inſomnii viſio fuiſſet oblata, perſtaréſne adhuc in priore ſententia, diſſuadens mihi
» aduerſus Græciam bellum? an in ea perſiſteres? agedum apertè hoc mihi dicito. Ei
» reſpondens Artabanus, Viſio, inquit, rex, quæ in ſomnis obiecta eſt, ad votum ſucce
» dat amborum: ego tamen adhuc metuo, & adeo metu perculſus ſum vt non ſim a-
» pud me. Nam mecũ reputãs, cum alia multa, tum verò duo, & ea omniũ maxima,
» video tibi eſſe hoſtiliſſima. Ad hæc Xerxes, [b]Dæmonie virorum, inquit, quænam iſta ais mihi hoſtiliſſima eſſe? vtrum horum tibi improbandum videtur, tanquam
» non ſatis copioſum? terreſtríſne exercitus, quaſi multo numeroſior ille Græcus futurus eſſe videatur? an claſſis, tanquam illorum claſſe inferior? an hæc ambo? Nam ſi
» ob hoc imbecilliores tibi videntur noſtræ res, celerrimè alterum quis exercitum cõpararet. Reſpondit Artabanus, Neque hunc, rex, exercitum improbauerit quiſquã,
» qui ſit mẽtis compos, neque hanc nauium multitudinem, [c]etiamſi plures coegeris.
» Quæ autem duo dico eſſe tibi multo hoſtiliora, ea verò hæc ſunt, terra & mare. neq;
» enim vſquam maris portus eſt eiuſmodi (vt ego coniecto) qui ſurgente tempeſtate
» ſit capax huius tuæ claſſis, idoneúſque ad eam tutãdam: neque verò vnum tibi portum eſſe oportet, [d]ſed vniuerſam continentem eſſe portum, quò ſe recipiant naues.
» Itaque quum portus tibi opportuni deſint, intellige homines in arbitrio fortuitorũ,
» non fortuita in arbitrio hominum eſſe. E duobus vno expoſito, pergam dicere alte
» rum: Terra cum ob alia tibi hoſtilis eſt, tum eo hoſtilior, ſi nihil obſtiterit quò longius proceſſeris, aſſiduè vlteriora ſurripiens. Nulla enim eſt hominibus rei bene gerendæ ſatietas. Vnde etiam, vt nemo tibi occurrat, dico maiorem maiori in tempore regionem, famẽ eſſe allaturam. At vir ita demum fuerit optimus ſi in deliberãdo

In fine pag. præced. pro Argentea legendum Aurea, ex noſtris exempl. ex quibus etiam ſequi hæc debẽt, Et cæteros intercludebant: Nouem autẽ millia quæ ab his intercludebantur, argentea mala punica geſtabant. Poteſt τοὺς ἀνδρηίους uerti etiam Includebant, uel Circumcingebant.

Xerxes, Rex Perſarum cum ſpectaſſet Exercitus lachrymas fudit.

a De humana vita quæ talis eſt qualem tu eſſe differis, verba facere deſinamus.

b O miſerrime hominum. Sic Bud. in ſimili loco interpretat.

c Quòd ſi maiorem numerum coegeris, duo illa quæ dico, multo etiam hoſtiliora futura ſũt. Sunt autẽ illa duo, terra & mare.

d Sed circum vniuerſam continentem in quam tendis.

quidem, omnem rem quamcunque pati possit, reputãs extimescat, iti re autem agẽ-
da sit audax. Cui Xerxes, Artabane, inquit, meritò tu quidem horum singula com-
memorasti: tamen non est vt omnia reformides, omniáque peræquè cõsideres. Nã
si velis in rei consultatione semper omnia perinde considerare, nunquam aliquid
efficias. Satius enim omnia alacriter aggredientem dimidium ærumnarum pati,
quàm omni in re præsumpto metu nihil omnino pati. Quòd si repugnando omni-
bus quæ dicuntur, [a] non vis committere vt quod firmum est infirmetur, perinde
peccas atque is qui cõtraria istis dicat. [b] Et hoc æqualiter se habet. Scire verò aliquem
(quum sit homo) qua ratione quid firmum esse oporteat, nequaquam arbitror. At
iis qui facere quid volunt, consueuit plerunque succedere emolumentum: rarò au-
tem iis qui pensant omnia, & quos agere piget. Cernis quò res Persica potentiæ pro-
cessit: quò nunquam progressam videres si ii qui ante me extitere reges, istiusmodi
consiliis quibus tu vsi fuissent: [c] aut vtentes istis sententiis, non alios suasores tales
habuissent: nunc pericula contemnentes, tantopere statum suum prouexerunt. Ma
gna enim negotia magnis cum periculis suscipi volunt. Quare nos, illorum facta æ-
mulantes, optimo anni tempore ingredimur: subactáque omni Europa, rursus re-
uertemur, nullam vsquam neque famem neque rem tristem passi. nam & commea
tus affatim ipsi nobiscum portamus: & ad quamcunque vel regionem vel gentem
veniemus, eius re frumentaria potiemur. nam aratoribus viris non nomadibus in-
feremus bellum. Posthæc Artabanus, Quandoquidem inquit, non finis vllam rem
formidari, [d] & tamen meum admittis consilium: necesse est enim de multis nego-
tiis in longius extrahi orationem: Cyrus Cambyse genitus omnem præter Athe-
nas Ioniam Persis tributariam reddidit. quare suadeo nequo pacto hos viros aduer-
sus patres suos ducas. nam sine Ionibus satis supérque sufficimus hostem superare:
quos necesse est aut iniustissimos esse, si metropolin suam in seruitutem redigãt: aut
iustissimos, si illius libertatem adiuuent. Si iniustissimi erunt, nullo modo certè no-
bis magno vsui futuri sunt: sin iustissimi, magnã poterunt tuo exercitui afferre per-
niciem. Itaque hoc vetus dictum tanquam probum, rex, in mente habe, non statim
ab initio exitum omnem esse manifestum. Ad hæc excipiens Xerxes, Artabane, in-
quit, sententiarum quas dixisti in hac præcipuè falleris, qui Iones metuis ne immu-
tentur: [e] quorum maximum habemus commilitium: quorum & tu testis es, & alii
qui sub Dario aduersus Scythas militauerunt, quum in eorum esset potestate situm
vniuersas Persarum copias & perdere & seruare, fidem tamen iustitiámque præstitis-
se, nec quicquam nos læsisse. Præterea quum liberos suos atque vxores in nostra
terra reliquerint, non est causa cur eos aliquid rerum nouarum moliri suspicemur.
Quare ne hoc quidem extimescas, sed bonum habens animum, tutare meam do-
mum atque tyrãnidem. tibi enim soli ego sceptra mea permitto. Hæc loquutus Xer
xes Artabanum Susa dimisit, iterúmq; illustrissimos quosque Persarum accersiit.
Qui posteaquã præstò fuere, his eos verbis alloquutus est, [f] Persæ, ego vos, quorum
opera mihi opus est, contraxi, vt viri præstantes existatis, néve res hactenus gestas à
Persis magnas præclaráque dedecoretis, sed cum singuli, tum vniuersi [g] exhibea-
mus nos alacres. commune enim hoc hominibus bonum est, strenuos esse. Eáque
de re vos censui præmonendos, ad bellum constanter tolerandum. nam (vt ego au
dio) aduersus viros egregios tendimus, quos si superauerimus, nullus vnquam no-
bis alius exercitus obstabit. Nunc igitur deos præsides terræ Persidis precati, trans-
eamus. Ac eodem quidem die sese ad transeundũ parauerunt. Postero autem tan-
tisper morati sunt, dum solem exorientem cernerent, omnifarios odores in pontis
bus congerentes, ac myrto iter consternentes. Vbi sol exortus est, ex aurea phiala
Xerxes libans in mare, apud solem vota concepit, nequid sibi aduersi contingeret,
quo prius desisteret Europam subigere quàm ad illius terminos peruenisset. Hæc
precatus, phialam in Hellespontum abiecit, aureúmque craterem, ac gladium Per-
sicum, quem acinacem vocant. Hoc pro comperto diiudicare non possum, vtrum
soli dedicans gladium dimiserit in pelagus: an Hellespontum, quòd eum flagellasse
pœniteret, in compensationem gladio donauerit. His actis, per alterum pontium,
qui vergebat in Pontũ, peditatus omnis equitatúsque transiuit: per alterum, qui ver-
gebat in AEgeum, iumenta atque seruitia: præcedentibus [h] decem millibus Persa-
rum, coronatis omnibus, quos promiscuus omnium nationum sequebatur exercitus. & hi quidem eo die. Insequenti autem primi transiere equites, quíque spicula de-
orsum versa gestabant, & hi etiam coronati, dehinc equi sacri, ac sacer currus, tũ ipse
Xerxes. pòst hastati, & mille equites, [i] & præterea alius exercitus, quinetiam naues pa-

a Non ostẽdas quid firmum sit, *nel tutum.*

b Hoc inquam perinde est.

c Aut non vtentes istis sententiis, alios suasores tales habuissent. *Id est, Aut si hæc non fuisset eorum sententia, sed aliorum fuisset, quorum cõsilium sequerentur. Valla autem negatiuæ particulæ locum mutauit, & Sententia uti, more Græco dixit.*

At meum admittes cõsilium. *Vel, Meum saltem adm. cons.*

e Quorum maximum habemus documentum, *id est quorum fidei,* iis in rebus quarum & tu testis es, & al. *Id est, Qui maximum nobis sua fidei documẽtum dederunt in iis rebus, &c.*

f Ego vos Persæ coegi, à vobis hæc requirens, vt fortiter, *uel strenuè* vos geratis.

g Alacriter operã nauemus. *Ad id enim contendimus quod cõmunẽ omnib⁹ vtilitatẽ afferret. Ideo autem vos vt gnauiter militetis præmoneo, quòd viros aduersus quos tendimus, bellicosos esse audiã. Quos si superauer.*

h Illis decem mil. *quorũ uidelicet facta fuit paulo antè mentio. Sic in sequent. Illi equites, & Illi equi sacri, & Ille sacer currus, & Illi hastati, & Illi mille equites, & Ille alter exercitus.*

i Post quos alter ille exercitus nauésque simul ad vlter.

riter ad vlteriora littora agebantur. quanquã audiui poſtremũ omnium pertranſiſſe regem. Xerxes, poſteaquam in Europã traiecit, conſpicabatur exercitum ſub verberibus tranſeuntem. Trãſiuit autem eius exercitus ſeptem per dies totidémq; noctes nullo tẽpore intermiſſo. Ibi iam trãſgreſſo Helleſpontũ Xerxe, fertur quidã vir Helleſpõtius dixiſſe, O Iupiter, quidnã tu ſub ſpecie viri Perſæ, & accepto Xerxis pro Iouis nomine, Græciã è ſedibus ſuis exturbare vis, omnes homines ducẽs, quũ etiã citra hoc tibi id facere liceret? Trãſgreſſis omnibus & iter ingredientibus, ingens prodigiũ oblatum eſt, quod Xerxes nihili fecit, etſi [a] coniectura diſcutiendum. ſiquidem equa leporem enixa eſt. quod facile erat ad cõiectandum: fore enim vt Xerxes exercitum aduerſus Græciã cum maximo ſtrepitu & ambitioſiſſimè duceret, rurſúſque pro ſeipſo ſolicitus; ad eundẽ locũ fuga recurreret. Alterum quoq; ei prodigiũ, dum Sardibus foret, exhibitum eſt. mula enim mulum edidit ancipitia genitalia habentem, maris & fœminæ, ſed maris ſuperiora. Quorum prodigiorũ vtrunq; pro nihilo habens, ire pergebat, comitãtibus eum terreſtribus copiis, nauticis extra Helleſpontum nauigantibus, ae terrã legentibus, & è diuerſo atq; terreſtres agentibus. nam iſti quidem veſperũ verſus ad promontorium Sarpedonis nauigabãt: quò quum perue niſſent, iuſſi erant permanere: illi verò ad aurorã & ſolis exortum iter faciebant per Cherſoneſum, dextrorſum habentes ſepulchrũ Helles filiæ Athamãtis, ſiniſtrorſum Cardiam vrbem, per medium oppidi cui nomen eſt Agora, *id eſt forum*. Illinc deflectentibus ad ſinũ nomine Melana, *hoc eſt nigrum*, fluuius cui idem eſt nomen, nõ ſuffecit, ſed alueum ſuũ deſeruit. Hoc fluuio tranſmiſſo à quo ſinus hic cognominatur, veſperum verſus contenderunt, AEnon vrbem AEolidem & lacum Stentoridem prætereuntes, dum ad Doriſcon peruentum eſt. Eſt autem Doriſcus Thraciæ littus pariter & campus ingens, quem grande flumen Hebrus interfluit: vbi extructus eſt is murus qui Doriſcus appellabatur, in quo Perſarum erat præſidium à Dario iam inde impoſitum quum Scythis inferebat bellum. Quum igitur locus digerendis recenſendiſque copiis idoneus videretur, Xerxes ita ſibi faciendum putauit: Eius iuſſu nauarchi, quum eò appuliſſent, omnes naues ad littus Doriſco cõtiguũ receperunt, vbi Sala vrbs, Samothracia & Zona ſitæ ſunt: cuius vltima Serrium nominatur, celebre promontorium, qui locus quõdam fuerat Ciconũ. In hoc littus appulſa claſſe ac ſubducta, qui in ea ſubducenda laborauerant reſpirauere. Xerxes autem per hoc tempus apud Doriſcon luſtrabat exercitũ. Equidem quãtum ſinguli præbuerint copiarũ, pro certo affirmare non poſſum: quoniam à nullis prorſus hominibus id refertur: conſtat autem terreſtriũ copiarum numerum fuiſſe centum ſeptuaginta myriades, *id eſt decies ſepties centena millia*. Quorum numerum hoc modo inierunt: Contraxerunt vnum in locum myriadem hominum, *quæ ſunt decem millia*: qua coarctata quammaximè poterant, circulum extrinſecus deſcripſerunt loco circumſcripto: emiſſãque illinc myriade, ſepem circumdederunt, eatenus excitantes vt vmbilico tenus pertingeret. Eam vbi fecere, aliam ſubinde atque aliã myriadem introduxerũt: donec omnes connumerauerunt: connumeratos autem, nationatim digeſſerũt. Ex quibus qui militabant, hi erãt. Perſæ, hunc in modum ornati: Circa capita geſtabãt pilea (quas vocãt tiaras) impenetrabilia: circa corpus tunicas, variis ſquamis è ferro cõſertas in ſimilitudinem piſciũ: femoralia circa crura: pro clypeis gerra, *id eſt cetra*, pharetris ſubter pendentibus: haſtas breues, arcus grandes, ſagittas arundineas. Ad dextrum femur, pugiones è balteo ſuſpenſos. Hi ducem habebant Otanem patrem Amaſtris, quæ erat vxor Xerxis. Vocabantur autem quondam Perſæ à Græcis Cephenes: à ſe verò ipſis atque ab accolis, Artæi: verùm poſteaquam Perſeus Danaes & Iouis filius ad Cepheum Beli filium commeauit, & Andromedam eius filiam duxit vxorem, ſuſtulit ex ea filium quem Perſem appellauit, eúmque illic reliquit: à quo (nam Cepheus carebat virili prole) cognomen ſortiti ſunt Perſæ. Medi eodem ornatu inſtructi militabant. nam hæc armatura Medica eſt, non Perſica. Habebant autem ducem Tigranem Achæmenidem. Hi quõdam ab omnibus vocabantur Arii: ſed vbi ad eos conceſſit ex Athenis Medea Colchis, immutauerunt & ipſi nomen. Ita de ſeipſis Medi commemorant. Ciſſii in militia cætero ornatu vt Perſæ ſunt armati, ſed pro pileis mitras ferunt. Eis dux erat [b] Anaphanes Otanis filius. Hyrcani quoque Perſica armatura ornati ducem habebant Megapanum, qui poſtea Babylonis procurator fuit. Aſſyrii autẽ qui militabant, hunc habebãt ornatum: Ferreas in capitibus galeas, barbarico quodam modo cõſertas, [c] non facilè penetrabiles: clypeos autem, haſtas, pugiones AEgyptiacis adſimiles: & præterea ligneas clauas ferro inductas, ac lineos thoraces. Iſti à Græcis Syrii vocabantur, ſed à barbaris

a Eandem uocem, id-delicet ἀσυφέλιαν, quam hic male interpretatur Cõiectura diſcutiendum, ſtatim poſt bene uertit, Facile ad coniectandum, id eſt Cuius ſignificationẽ conijcere facile erat, uel coniectura aſſequi.

b Anaphes.

c Non facili explicatu. Vel, Quem explicare difficile fuerit, uel deſcribere.

Aſſyrii ſunt vocati (inter quos Chaldæi ſunt) iis præerat Hotaſpes Artachæi filius. Bactrii capitis ornatu in acie ſimillimo illi Medico muniti erant, ſed more gentis, arundineis arcubus & haſtis breuibus. Sacæ, qui Scythæ ſunt, criſtatas in capitibus caſſides geſtabant, in acutum erectas atque cõpactiles, induti femoralibus: necnon arcus gentiles atque pugiones, ad hoc dolabras ac bipénes. Hos, quum ſint Scythæ Amyrgii, Sacas appellabãt, quòd cunctos Scythas Perſæ Sacas appellant. Bactriis & Sacis præerat Hyſtaſpes Darii filius & Atoſſæ Cyri filiæ. Indi veſtiti erant amictu è lignis confecto: arcus arundineos geſtabant, itémq; arundineas ſagittas ferro præfixas: ita inſtructi Indi, erãt ſub duce Pharnazathre Artabatis filio. Arii Medicis arcubus muniti erant, cæteris quemadmodum Bactrii. Iis præerat Siſamnes Hydarnis filius. Parthi & Choraſmii & Sogdi & Gandarii & Dadicæ eandem in acie quam Bactrii armaturam geſtabant. quorum Parthis & Choraſmiis præerat Artabazus Pharnacis filius: Sogdis, Azanes Artæi filius: Gandariis & Dadicis Artyphius Artabani filius. Caſpii, ſiſyris, *quod eſt genus penulæ*, induti, arcus gentili more arundineos geſtabant & acinaces, ducem ſui agminis habentes Ariomardum Artyphii germanũ. Sarangæ indumenta geſtantes verſicoloria decori erant, caligáſque genuum tenus extentas: arma habebant arcus lanceáſque Medicas, duce Pherendate Megabazi filio. Pactyes, & ipſi ſiſyras ferebãt, & vernaculos arcus atque pugiones: quorũ dux erat Atrayntes Itramitis filius. Vtii & Myci & Parycanii eodem quo Pactyes modo armati, erant. ſub his ducibus: Vtii quidem & Myci, ſub Arſamane Darii filio: Paricanii verò ſub Siromitre OEbazi filio. Arabes ſuccincti erant ziras *amiculi genus*, arcúſque recuruos habiléſque geſtabant. AEthiopes pardorũ pellibus leonúmq; amicti, arcus è palmarum ſpathis factos gerebant, quatuor non minus cubitis longos: & itẽ prælõgas ex arũdine ſagittas, pro ferro præfixas eo lapide acuminato quo ſigilla ſculpunt: præterea haſtas capreæ cornu præfixas, in modum ſpiculi acuminato, & clauas præferratas. Hi quum eũt in pugnam, dimidiatũ corpus gypſo, dimidiatum minio illinunt. Arabum autẽ AEthiopúmque qui trans AEgyptũ incolunt, dux erat Arſames Darii filius & Artyſtonæ Cyri filiæ: quam Darius ex vxoribus maximè adamans, [a] cum talari ex auro tunica effinxit. Arſames quidem AEthiopibus qui ſunt trans AEgyptum, atque Arabibus præerat. Ii autem AEthiopes qui ſunt ab ortu ſolis, (nam bifariam militabant) cenſebantur cum Indis, ſpecie nihil admodũ à cæteris differẽtes, ſed ſono vocis duntaxat atq; capillatura. Nam AEthiopes qui ab ortu ſolis ſũt, [b] promiſſos crines: qui ex Libya, criſpiſſimos inter omnes homines habent. AEthiopes autem hi qui ex Aſia erant, pleraque arma quæ Indi geſtabant, pelléſq; frontium equinarũ cum auribus atq; iubis, in capitibus, vt ipſæ iubæ pro criſtis eſſent, & hirtæ aures equinæ rigerẽt. in locum elypeorum pelles gruum prætendebant. Libyes autem corio armati iere, ac iaculis præuſtis, duce Maſange Aorizi filio. Paphlagones autẽ capitibus gerebant cõpactiles caſſides, ſcuta exigua, haſtas haud longas, præterea iacula, pugionéſq;, pedibus [c] caligas more gentis ad media crura ſubtentas. Eandẽ quam Paphlagones armaturam geſtabant Ligyes & Matieni & Mariandyni & Syri. Iſti autem Syri à Perſis Cappadoces vocantur. Paphlagonum & Matienorum dux erat Dotus Megaſidis filius: Mariãdynorũ & Libyum & Syrorũ, Gobryas Darii filius & Artyſtonæ. Phryges autẽ proximã Paphlagonicæ armaturã gerunt, paulùm differentes: qui (vt Macedones aiunt) tamdiu vocati ſunt Bryges quãdiu EVropæi fuerunt, Macedonum æcolæ: trãſgreſſi autem in Aſiã, vnà cum loco nomẽ immutauere in Phryges. Armenii Phrygum cultu armati erãt, vtiq; illorum coloni. His vtriſq; præerat Artochmes, qui Darii filiã in matrimonio habebat. Lydi proximè ad Græcorum armaturam accedebãt, olim Meones vocati: priſtinóq; nomine ſublato, à Lydo Atyis filio cognomẽ acceperũt. Myſi ſuper capita gentiles galeas ferebant, ſcutula quoque ac præuſta iacula. Sunt autem Lydorũ coloni, à mõte Olympo Olympieni nominati. Horum vtriſque præerat Artaphernis filius, qui collega Datis apud Marathonem conflixit. Thraces è pelle vulpina caſſides geſtabant, tunicis induti, & inſuper circundati variis ſagulis, pedibus ac tibiis indutis caliga è pellibus hinnulorum: ferentes præterea iacula & peltas & pugiunculos. Iſti tranſgreſſi in Aſiam, vocati ſunt Bithyni, prius appellati (vt ipſi aiunt) Strymonii, quòd Strymonem accolerent: à ſuiſq; ſedibus exacti à Teucris & Myſis. Thracibus autem qui Aſiam incolunt præerat Bagaſaces Artabani filius, geſtãtibus breuia [d] è corio ſcuta, & bina ſingulis [e] veruta ad lupos conficiẽdos apta, in capitibus æreas caſſides, & ſuper caſſides ex ære factas aures bouis & cornua, impoſitis etiam criſtis. crura autem panno Phœniceo erant induta. Martis oraculum apud hos

a Imaginem eius ex auro ſolido compactam habuit.

b Rectos crines.

c Calceos patrio more ad media crura extentos.

d E crudo bouis tergore. *ut paulo pòſt vertit eandem vocem.*

e Venabula Lycii operis.

viros eſt. Cabelees Meones(qui Laſinii vocantur)eundem cultum geſtabãt quem Cilices:quem ego,dum ordine ad Cilices veniam, indicabo. Milyæ autem lãceolas gerebant,& veſtes fibulis ſubſtrictas, & eorum nonnulli Lycios arcus,in capitibus galeas è pellibus factas. Horum autem omnium præfectus erat Badres Hyſtanis filius. Moſchi ligneas circa capita caſſides gerebant,ſcutáque ac haſtilia breuia,ſed longa in haſtilibus ſpicula. Eodem quo Moſchi ornatu militabant Tibareni, & Macrones, & Moſynœci, quos hi regebant: Moſchos & Tibarenos Ariomardus Darii filius & Parmyis filiæ Smerdis filii Cyri: Macrones & Moſynœcos Artayctes Choraſinis filius,qui Seſti in Helleſpõto præſes erat. [a]Mares in capitibus ligneas galeas gerebant,ſcutuláq; è crudo bouis tergore,atque lãceolas, præterea machæras. Præerat autem Maribus & Colchis Pherendates Theaſpis filius. Alarodii & Saſpires eodẽ quo Colchi ornatu militabãt,duce Maſiſtio Siromętris filio. Inſulanæ gentes,quæ rubro è mari ſequutæ ſunt ex iis inſulis ad quas tranſportare rex ſolet quos è ſuis locis ſummouet,gerebãt proxima Medis & veſtimenta & arma,quibus præerat Mardõtes Bagæi filius, qui apud Mycalẽ dux ſecũdo pòſt anno in pugna oppetiit. Hæ erãt nationes quæ per cõtinentem ibant, ex quibus cõſtabat pedeſter exercitus: quibus ii præerant qui cõmemorati ſunt, quíq; ordinarant milites connumeraueránt q;,& chiliarchas,*id eſt tribunos qui mille*,& myriarchas,*id eſt qui decem millibus præſunt* delegerant. nam myriarchæ centuriones decanóſque creauerant.Erant & alii agminum & gentium prætores:verùm ii qui nominati ſunt,erant duces.Horum tamen & totius exercitus imperatores erãt,Mardonius Gobryæ filius,& Tirintatæchmes filius Artabani,qui diſſuaſerat bellũ Græciæ inferẽdum, & Smerdones Otanis filius, ambo hi fratrum Darii filii,Xerxis patrueles:& Maſiſtes Dario & Atoſſa genitus, & Gergis Ariazi & Megabyzus Zopyri filius. Hi erant imperatores omniũ pedeſtriũ copiarũ, præter illa delecta Perſarũ decẽ millia,quibus præerat Hydarnes Hydarnis filius:qui vocabantur immortales,ob hoc, quòd ſiquis eorum aut nece aut morbo numerum imminueret,alius ſufficiebatur: nec vnquam plures erant paucioréſve decem millibus,præcipuo inter omnes cultu decori, & iidem præſtãtiſſimi omniũ, vt dictum eſt:& præterea immenſo auro conſpicui,ducentes vnà carrucas cum pallacis ac familia permulta eáque bellè ornata: necnon camelos ac iumenta, præter cæteros milites, quæ commeatum portabant. Equitant autem hæ nationes, ſed non omnes habebant equos,verùm hæ ſolæ:Perſæ,qui eadem erant qua peditatus armatura ornati,niſi quòd quidam geſtabant in capitibus opera ex ære ferróque dutilia.Sunt autem quidam Nomades homines,qui Sagartii appellantur, & gente & voce Perſæ, ſed cultu inter Perſicum & Pactyicum, qui contulerunt equitatum octo millium equitum, armaturam neque aheneam neque ferream aſſueti ferre, præter pugiones,vtentes reſte è viminibus conſerta, qua freti in prælium eunt.Eſt autem prælium eorum virorum huiuſmodi: Cum hoſte congredientes iniiciunt eas reſtes in ſummo habẽtes laqueos,qui quum aut equum aut hominem adepti ſunt, eum ad ſe trahunt:ita illi illaqueati conficiuntur.Talis horum pugna eſt,iidémque inter Perſas cenſentur. Medi eandem equites quam pedites armaturam gerunt: & item Ciſſii. Indi quoque eandem quam peditatus ſuus geſtant armaturam. cæterùm equos deſultorios agebant & currus: quibus curribus ſuberant & equi & aſini agreſtes. Bactrii eodem ornatu inſtructi erant equites quo pedites & item Caſpii. Libyes & ipſi eandem quã pedites armaturam gerebant:curruũ autẽ hi cuncti erãt agitatores. Caſpii quoq; & Paricani itidẽ atq; ſuus peditatus inſtructi erãt. Necnon Arabes eo quo pedites ornati cultu agitabant camelos nihilo inferiores equis pernicitate.Hæ ſolæ gentes erant equeſtres. Fuítque numerus equitũ,octo myriades,*id eſt octoginta millia*, præter camelos & currus. Et alii quidem equites in ordinem redacti erant:Arabes autem in vltimo locati,ob id poſtremi ne equitatus conſternaretur,equis camelos non tolerantibus. Equitatus autem præfecti erant,Harmamithres & Tithæus,filii Datis:quorum tertius collega Pharnuches Sardibus erat relictus ægrotus. Nam quum Sardibus proficiſceretur, in calamitatem incidit inſciens.equitante enim eo canis ſub pedes equi intercurrit:quo equus improuiſõ deterritus atque erectum ſeſe attollens, Pharnuchem excuſſit. Hic collapſus ſanguinem euomuit,nactúſque eſt morbũ qui in phthiſin,*id eſt tabem*,euaſit.Equo autem à caſu ſtatim domini,fecerunt famuli vt ille iuſſerat:Abducto nanque in eum locum vbi dominũ ſtrauerat,crura cum genibus abſciderunt.Itaque Pharnuches ita à præfectura ſummotus eſt.Porro triremes inito numero fuere mille ducentæ & [b]octo: quas hi præbuere:Phœnices,cum Syris qui Palæſtinã incolũt,trecẽtas,hũc in modũ

a Mares in capitibus quidẽ galeas more patrio textiles geſtabant, *uel nexiles*, clypeos autẽ paruos pelliceos, & iacula Colchi in capitib.ligu.

b Septem.

ornati: Circà capita galeas Græcanicis proximas gerebant, induti thoracibus lineis, cum ſcutis vmbone carentibus, cúmque iaculis. Hi Phœnices (vt ipſi memorant) quondam mare rubrum accolebant: illinc tranſgreſſi, maritima Syriæ habitant. Is autem tractus Syriæ, & quicquid AEgypto tenus eſt, Palæſtina vocitatur. Hi circa capita caſſides forcipiculatas gerebant, conuexa autem ſcuta magnis vmbonibus prædita, ac grandia pila nautica, & grandes bipennes. eorum turba thoraces gerebat ac magnas machæras. Hunc in modum iſti armati erant. Cyprii autē centum quinquaginta naues præbebāt, hoc modo armati: Reges eorū mitris redimiti erant: reliqui tunicas geſtabāt, cætera vt Græci. Quorū gentes ſunt partim à Salamine & Athenienſibus, partim ab Arcadia, partim à Cythno, partim à Phœnice, partim ab AEthiopia oriundi, vt ipſi Cyprii aiunt. Cilices, centū naues. hi circa capita ferebant gētiles galeas, pro ſcutis parmulas è crudo bouis corio factas, laneis veſtibus induti: bina ſinguli iacula geſtātes, & enſem machærę AEgyptiacæ perſimilē. Hi quondam Hypachæi appellati fuerāt, ſed à Cilice Phœnice Agenoris filio illud nomen acceperunt. Pamphylii, triginta naues, Græcanicis armis ornati, qui ab illis originē ducunt qui cum Amphilocho & Calchante è Troia diſiecti fuerant. Lycii præbuerunt naues quinquaginta, thoracibus ocreiſq; armati: arcubus quoq; è corno factis, & arundineis ſagittis ſine pennis, atque iaculis: gerētes ex humeris ſuſpenſas caprarū pelles, & in capitibus pilea pennis coronata, quinetiā pugiones & falces. Hi è Creta oriundi, quondā Termilæ nominati, ſed à Lyco viro Athenienſi Pandionis filio, Lycii fuerunt cognominati. Dores qui ſunt ex Aſia, naues triginta. hi Græca gerebāt arma, vti è Peloponneſo propagati. Cares, ſeptuaginta naues, cætera Græco more ornati, ſed & falces & pugiones gerebant.[a] quos prius appellatos fuiſſe Hœtines, in ſuperioribus libris dictū eſt. Iones, centum naues, armati Græco ritu: qui quandiu in Peloponeſo regionē quæ vocatur Achaia incoluerunt, & ante aduentum Danai & Xuthii in Peloponneſum, (vt Græci aiunt) vocabātur Pelaſgi AEgialees, *id eſt littorales*, ſed ab Ione Xuthi filio, Iones ſunt appellati. Inſulani, naues decem & ſeptē, armati vt Græci: & ipſi Pelaſgica gens, ſed mox Ionica, ob eandem cauſam ob quam & duodecim oppida ſunt Ionica ab Atheniēſibus appellata. AEoles, ſexaginta naues, ritu Græco armati, & olim Pelaſgi (vt apud Græcos fertur) vocati. Helleſpōtii, centum naues, præter Abydenos: quibus mandatum erat ab rege vt circa locū manerent ad pontes cuſtodiendos. Cæteri è Ponto erant, Græco more armati, Ionum ac Dorum coloni. In omnibus autem nauibus epibatæ erāt Perſæ & Medi & Sacæ, quarum velociſſimas præbuere Phœnices, & inter Phœnices optimas Sidonii. Harū ſingulis, & item pedeſtribus eorum copiis præfecti erant vernaculi duces: quorum ego (quia ratio hiſtoriæ non exigit neceſſariò) non faciam mētionem. Neque enim ſingularum nationum duces digni memoria fuere, quarum quot vrbes, tot duces extitere: ſed non vt ductores, verùm vt ſerui (quemadmodum alii qui ducebantur in militiā) venere: quoniā duces penes quos ſumma imperii erat, vt ſingularum gentium principes, quínam eorū Perſæ fuerint, à me cōmemoratum eſt. Nauticis autē hi copiis præfuere: Ariabignes Darii, & Prexaſpes Aſpathinis, & Megabazus Megabatis, & Achæmenes Darii filius. Ionicæ quidem claſſi & Cariæ Ariabignes, ex Dario & filia Gobryæ genitus: AEgyptiacæ autē Achæmenes, Xerxis ex vtroque parēte germanus: reliquæ autem claſſi reliqui duo. Porro biremes, lembos quinquaginta aut triginta remorum, & actuaria nauigia, & alia minuta, cum hippagogis, *quæ equos uehunt*, contracta conſtat ad trium millium peruenisſe. Eorum autem qui in claſſe erant, ſecundum duces, illuſtriſſimi fuere, Sidonius Tetramneſtus Alleſi filius, & Tyrius Mapen Sironi, & Aridius Nerbalus Arbali, & Cilix Syenneſis Oromedontis, & Lycius Cyberniſcus Sicæ filius. Cyprii autem, Gortus Cherſis, & Timonax Timagoræ filius. Carum verò Hiſtiæus Tymnis, & Pygres Seldomi, & Damaſithymus Candaulis filius. Aliorum nunc præfectorum mentionem facere ſuperſedeo, tanquam non neceſſe habens. Verùm Artemiſiæ præcipua me tenet admiratio, mulieris expeditionem aduerſus Græciam ſequutæ: quæ defuncto viro, ac pupilli filii tyrannidem obtinens, nulla adacta neceſſitate, ſed præſtantia animi atque virilitate in militiam conceſſit. Nomen ei erat Artemiſiæ, Lygdamis filiæ, paternum genus ex Halicarnaſſo, maternum è Creta. Imperans hæc Halicarnaſſeis, & Cois, & Niſyriis, & Calydniis, quinque cum nauibus venit omni copia inſtructis. atque poſt Sidonias hæ naues fuerunt illuſtriſſimæ. Eadem apud regem optimas inter omnes ſocios ſententias dixit. Quas ciuitates recenſui ſub illius imperio fuiſſe, earum vniuerſam gentem annuo Doricam eſſe, Halicarnaſſeorum quidem Trœzeniam, cæterorum

a Hi autem quo prius nomine vocati fuerint, in ſuperioribus. *Hic autem ridiculè fecit populos ex uocabulo ὄνους, ut ſuprà, pag. 171 ex nomine ὄνους populos Heſſones fecerat.*

cæterorum autem Epidauriam. Hactenus de nautico exercitu. Xerxes, inito copiarũ numero, militibus instructis, concupiuit illos lustrando oculis obire: quemadmodum & fecit. Itaque inscenso curru singulas nationes lustrans, quænam essent percontabatur: quarum professionem scribæ excipiebant, donec ad extremos equitũ peditúmque peruentum est. Hoc perfecto, & nauibus in mare deductis, Xerxes è curru in nauim Sidoniam transcendit: residénsque sub aureo tabernaculo, præterue hénsque nauium proras, sciscitabatur de singulis itidem vt de terrestri exercitu fecerat, describíque iubebat. Enimuero nauarchi productas à littore quatuor ferè iugerum spatio naues stabilierant, conuersis à terra proris, & in vnam frontem digestis, epibatis quoque, *id est propugnatoribus*, tanquã ad bellum armatis: quos Xerxes inter proras & littus nauigans conspicabatur. Vbi autẽ & classem lustrauit, egressus naui accersit Demaratum Aristonis filium, comitem huius aduersus Græciam expe
[ditionis, éique accersito ita inquit, Demarate, iuuat nunc me quæ cupio abs te inter-
rogare, qui & Græcus es, & non ex minima ciuitate, vt audio tam ex te, quàm ex aliis
Græcis [a] qui me alloquendi gratia adeunt. nunc igitur hoc mihi expone, nunquid
Græci sustinebunt manus contra me leuare. nam (vt ego opinor) ne omnes quidem
Græci ac cæteri mortales qui [b] ad hesperum incolunt, si congregarẽtur, pares essent
nostris armis, nec me inuadentem expectarẽt: quum non sint inter se concordes. Libet tamẽ mihi abs te audire quid de hoc dicas. His verbis interrogauit. Demaratus autẽ excipiens, Vtra, inquit, apud te rex vtar? veritaténe an iucunditate? Ille vt veritate vteretur iubere. neque enim sibi ob id eum minus iucundum fore quàm antea fuisset. Hoc vbi Demaratus audiuit, Quoniam, inquit, me iubes rex omnino veritatẽ proloqui, [c] ea dicam quę nemo nisi mentiens apud te postea carpet. Græcia semper quidẽ alumna fuit paupertatis, hospes virtutis, quam à sapiẽtia acciuit & à ferocia disciplina, quã vsurpans Græcia, & paupertatẽ [d] tuetur & dominatũ. Ita laudo quidẽ omnes Græcos qui Dorica illa loca vel circa incolũt: sed nõ de cũctis eis verba faciã, verùm de Lacedæmoniis solis. Iam primùm nego fieri posse vt tuã orationẽ admittant, afferentẽ Græciæ seruitutẽ: deinde *annuo* venturos tibi obuiam ad pugnãdum, etiamsi cæteri Græci omnes sentiant tecum. Neque verò de numero eorum quæras, quot illi sint qui hoc facere possint. nam si in exercitu eorũ mille fuerint, ii tecũ congrediẽtur: & itẽ siue pauciores siue plures. Hæc quũ audisset Xerxes, sublato cachinno inquit, Demarate, quódnam extulisti verbum? mille omnino viros cum tãto exercitu congressuros? Agedum, dic mihi, nónne teipsum ais istorum virorũ fuisse regem? vísne igitur sine mora tu cum decem viris dimicare? Quòd si vestri populares omnes tales sunt quales tu prædicas, profectò secundum vestra instituta debes tu, qui illorum es rex, duplum præstare quàm singuli eorum: qui si denis è meo exercitu pares sint, iure abs te posco vt viginti sis par: ita verba quæ dixisti, comprobabuntur. Atqui si tales sunt illi ac [dd] tãta statura qualis quantúsque tu, ac cæteri Græci qui in colloquium meum venerunt, videte ne, quum tãtopere gloriamini, frustra id insolentérque faciatis. nam age intelligam quocunque argumento, vnde fieri queat vt mille aut decem millia atque quinquaginta millia hominum, qui præsertim sint omnes liberi, nec vnius imperio subiecti, tanto exercitui obsisterẽt: quum simus nos plures quàm milleni ad singulos eorum, si fuerint quinque millia. [e] Nam sub vno (quemadmodum apud nos fit) imperatore milites, illius metu, etiam contra suam ipsorum naturam meliores efficiuntur, adacti; verberibus, vel pauciores aduersus plures eunt: iidem remisso libero sibi arbitrio, neutrum horum facerent. Adeo opinor Græcos etiam pares numero Persis, ægrè cum eis solis certaturos. quinimo istud apud nos solos est quod ais: verùm non ita multum, sed rarum. sunt enim è Persis meis satellitibus qui velint cum ternis Græcis pariter dimicare: quorum tu inexpertus multa blateras. Ad hæc Demaratus, Intelligebam, inquit, rex ab initio me veram dicentem, non iucundum tibi futurum: sed quia tu dicere me verissima coegisti, dixi quæ erant è dignitate Spartanorum. Quanquam ipse optimè intelligis quantopere nunc illos ego amem, qui me honore & dignatione paterna exutum, extorrem profugúmq; fecerunt: quẽ pater tuus exceptum, victu ac domicilio donauit. Quare non est credibile virum prudẽtem respuere beneuolẽtiam exploratam, sed maximè obseruare. Ego autẽ neq; cum decẽ promittã me posse dimicare, neq; cum duobus: ac ne singulari quidẽ certamine volẽs certauerim. At si necesse fuerit, aut vehemẽs discrimẽ institerit, libẽtissimè cũ vno quolibet istorũ hominũ dimicarem, qui se singulos aiũt idoneos ad certandũ cum ternis Græcorum. Etenim Lacedæmonii pugnãdo cum singulis, non sunt illi quidẽ cæteris deteriores viris: at conferti, cunctorũ virorũ

a Qui me alloquuntur, *Vel, Quibuscum mihi sermo est.*

b Ad occidentem.

c Ea dicentem ob quæ nemo à te postea mendacii cõuincetur. *uel arguetur. Relinquitur autem pendens sententia, ut subaudiatur, Ita res se habet, uel, Audi.*

d Propulsat.

dd Tantilla.

e Nã si more nostro vni parerent, illius metu strenui magis quàm pro sua natura reddi possent, & verberibus adacti adorirẽtur plures quàm ipsi essent: at nunc quum solutè & liberè viuant, horũ certè neutrum fecerint.

f Hastatis, *ut & ipse antea est interpretatus.*

» ſunt excellentiſſimi: nã licet ſint liberi, non tamen ſunt vſquequaque liberi: quippe »
» quibus præeſt domina lex, quam multo magis metuunt quàm tui te. Faciunt ergo »
» quæcunque illa cogit. cogit autẽ idẽ ſemper, vetans ſemper eos ex acie fugere quan- »
» tauuis hominum multitudinem: ſed iubens vt ordinem non deſerentes, aut vin- »
» cant aut occumbant. Hæc ego loquens, ſi tibi blaterare videor, volo poſthac in cæte- »
» ris ſilentium agere. Hactenus loquutus ſum coactus: tibi verò ex ſentẽtia contingat, »
» rex. Hæc loquuto Demarato, Xerxes ad riſum verſus, nulla indignatione permotus »
» eſt, ſed comiter hominẽ remiſit. Poſt Demarati colloquiũ, vbi Doriſco præfecit prætorẽ Maſcamẽ Megadoſtis filiũ, amoto eo quẽ Darius præfecerat, ire cum exercitu aduerſus Græciam pergit. Huic Maſcami, quem illic reliquit Xerxes, vni tãquam omnium prætorum præſtantiſſimo quos aut ipſe aut Darius cõſtituiſſet, dona quotannis miſit: & item eius poſteris Artaxerxes filius Xerxis. Etenim ante hanc expeditionem in Thracia & vbique in Helleſponto prætores fuerant, qui omnes poſt eandem expeditionem à Græcis electi ſunt & è Thracia & ex Helleſponto, præterquã è Doriſco. [a] vnde Maſcamẽ Græci, permulta conati, tamẽ eiicere nequierunt. ob id huic ab eo qui in Perſis regnat, ſemper dona mittuntur. Eorum verò qui à Græcis expulſi ſunt, neminem rex Xerxes virum egregium eſſe dixit, præter vnum Bogem ex Eione, quem laudare non deſinebat, eiuſq; qui ſuperfuere liberos maximo inter Perſas honore proſequebatur. Siquidẽ magnis ferri laudibus Boges meruit: qui quũ ab Athenienſibus & Cimone Miltiadis filio obſideretur, licerétque ei accepta fide egredi & in Aſiam remeare, tamẽ abnuit, ne regi præ metu ſuperfuiſſe videretur, ſed ad extremum vſq; perſtitit: atq; vbi nihil in mœnibus commeatus reliquum fuit, accenſo ingẽti rogo, interemit liberos, coniugem, concubinas, familiam: eóſq; in rogũ deiecit: dehinc omne aurum vrbis atq; argẽtum è muris diſperſit in Strymonem. his actis, etiam ſemetipſum coniecit in rogũ. Ita hic meritò à Perſis ad hoc vſque tẽpus præconio celebratur. Xerxes è Doriſco in Græciam tendens, vt quoſque populos adibat, ſecum militare cogebat. Erat autẽ (vt ſuperius à me expoſitum eſt) omnis ad Theſſaliam vſque tractus in ditionem redactus & regi tributarius effectus à Megabazo & mox à Mardonio. Digreſſus à Doriſco, præterit primùm Samothracios muros, quorum vltimum oppidum ad veſperam ſitum eſt nomine Meſambria, cui vicinum eſt oppidum Thaſiorum, Stryma: quæ oppida interfluit amnis Liſſus, cuius aqua tunc non ſuffecit copiis Xerxis, ſed defecit. Hæc olim regio vocabatur Galaica, nunc autem Briantica: quæ tamen optimo iure Ciconum eſt. Tranſmiſſo profluente Liſſi arefacto, Xerxes has Græcas vrbes prætergreſſus eſt: Maroneam, Dicæam, Abdera, eas inquam præteriit, & hos qui iuxta eas ſunt, famoſiſſimos lacus, [b] Iſmaridẽ, qui Maroneam Strymámq; interiacet: Biſtonidẽ Dicææ contiguũ, in quẽ duo flumina ingrediũtur, Trauus & Cõpſatus. Iuxta Abdera autẽ nullũ nobilẽ lacũ præteriit Xerxes, ſed fluuiũ Neſtũ mare ſubeũtẽ. Poſt has regiones perrexit mediterraneas verſus vrbes: in quarum vna eſt lacus triginta ferme ſtadiorum in circuitu, piſcoſus & admodũ ſalſus: quẽ ſola iumenta quum aquarentur exſiccauere. Huic vrbi nomen eſt Piſſyrus. Has vrbes & maritimas & Græcas ſiniſtrorſum relinquẽs præteriit Xerxes. Per quas autẽ gẽtes Thraciæ prouinciæ iter fecit, hæ ſunt: Pæti, Cicones, Biſtones, Sapæi, Derſæi, Edoni, Satræ. Quorum qui maritimi erant, nauibus ſequuti ſunt: qui verò mediterranei (qui & cõmemorati ſunt à me) præter Satras, cæteri omnes terreſtri itinere ſequi coacti ſunt. Satræ nulli olim hominũ, quãtum nos ſcimus, fuere ſubiecti, ſed ſoli è Thracibus ad meam memoriam liberi ſemper perſtitere. Editos enim mõtes incolunt omnigenis arboribus ac niuibus obſitos: ſúntque viri in re bellica eximii: apud quos oraculum eſt Dionyſi, idque in editiſſimis montibus. Eorum qui in illo templo prophetant, *id eſt uaticinantur*, ſunt Beſſi: antiſtes verò quæ reddit reſponſa, quemadmodum Delphis, & nihilo magis varié. Peragrata autem quam dixi regione, Xerxes ſecundo loco tranſiit muros Pierum, quorum vni nomen eſt Niphragæ, alteri Pergamo. Hac iter præter eos muros faciebat, à manu dextera relinquens montem Pangæum, magnum atque excelſum, in quo aurea ſunt & argentea metalla, quæ cum Pieres & Odomanti, tum præcipuè Satræ [c] exercent. Super Pangæum ad aquilonem habitantes Pæones, Doberes & Pæoples prętergreſſus Xerxes, ad veſperam verſus contendit, donec ad flumen Strymonem peruenit, & vrbem Eionem, cuius prætor Boges (de quo paulo antè fecimus mentionem) adhuc viuebat. Regio autem hæc Pangæo monti circumiecta nominatur Phillis. Hinc veſperum verſus porrecta ad flumẽ Angitem, quod Strymonem ſubit: hinc meridiem verſus ad ipſum Strymonem, ad quem magi mactatis equis can-

a At Maſcamẽ hunc qui apud Doriſcum erat, nulli eiicere potuerunt, multis licet id conatis.

b *Hæc nomina lacuũ, fœminina ſũt Græcis, quia λίμνη illis fœminini eſt generis. Idem cr in ſeq. obſeruandum.*

c Poſſident.

didis litauerũt. His & aliis cõplurib⁹ medicamẽtis in flumẽ factis, per Nouẽ vias Edonorũ iere: iuxta quas Strymonẽ põtibus iũctũ inuenere. Audientes autẽ eũ locũ Nouẽ vias Edonorũ appellari, totidẽ illic pueros ac virgines virorum indigenarum viuos defoderunt. Perſicum enim eſt defodere viuentes. nam & Ameſtrin Xerxis vxorem, iam prouectæ ætatis, audio bis ſeptem illuſtrium Perſarum liberos defodiſſe ad referẽdam pro ſe gratiam deo qui ſub terra eſſe fertur. Vbi à Strymone progreſſus eſt exercitus, illic ad ſolis occaſum eſt littus, in quo ſitam vrbem Græcam nomine Argilum præteriit. hæc & quæ ſuper eam eſt regio, vocatur Biſaltia. Illinc autem, ſinum Neptuni templi à læua manu habens, perrexit ad campum nomine Syleum, præteriens Stagirum Græcam vrbem, peruenítque Acanthum, ducens vnà ſingulas harum gentium, & item ex accolis montis Pangæi, & ex illis quas ſuperius commemorauí: iis qui maritimi erant, claſſe: qui procul à mari aberãt, terreſtri itinere ſequentibus. Hanc autem viam qua Xerxes duxit exercitum, Thraces neque confundunt, neque ſerunt, ſed ad mea vſque tempora magnopere venerantur. Poſteaquam autem Acanthum peruenit Xerxes, præcepit Acanthiis vt hoſpitalitatem exhiberent, eóſque Medica veſte donauit: laudauítque quòd alacres cerneret eſſe ad bellũ, quódque audiret foſſam eſſe abſolutã. Xerxe autem apud Acanthum agente contigit vt Artachæes, qui foſſæ faciundæ præfuerat, morbo decederet, vir Xerxi ſpectatus, genere Achæmenides, ſtatura inter Perſas [a] proceriſſima. quippe cui quatuor omnino digiti deerant à longitudine quinque regiorum cubitorum. Xerxes magno damno ducens maximum hominem fato functum, apparatiſſimè eum funerauit, exhibito etiam epulo, eiúſque tumulum omnis exercitus extruxit: cui tanquam heroi ex oraculo Acanthii ſacrificant, nomine eum nuncupantes. Et rex quidem Xerxes amiſſo Artachæ iacturam ſe feciſſe exiſtimabat. At ii Græci qui exercitum excipiebant, quum Xerxi cœnam præberent, in omnem miſeriam deuenere, adeo quidem vt ſuis laribus efficerentur extorres. Dum autem Thaſii pro ſuis vrbibus quæ in continente ſunt Xerxianas accipiunt copias, Antipater Orgis filius, elatus animo, vir inter populares illuſtris, erogauit in cœna quadringenta argenti perfecta talenta. Eã rem vbi qui præerant propoſuere aliis circa vrbibus, (tale enim conuiuium iampridem indictum fuerat, & diu celebratum) hoc vbi accepere, præſertim præconibus paſſim prædicantibus, tunc verò oppidani frumentum quod in vrbibus erat, inter ſe diſtributum molebant, farinámque triticeam hordeaceámque in complures menſes faciebant. Ad hæc [b] excogitauere ob pretium optima quæque pecora ſaginare, & altiles aues habere, terreſtres paluſtréſque, in cortibus & in viuariis, ad accipiendum exercitum. Quinetiam aurea argenteáque pocula & crateres faciebant; & cætera quæ menſæ imponuntur. Hæc omnia ipſi regi & iis qui cum illo veſcebantur, fiebant: cætero autem exercitui, quæ ad eſum duntaxat præcepta erant. [c] Sub aduẽtum autem exercitus, tabernaculum vbi exercitus maneret, ſtatuebatur: reliqui ſub dio agebant. Vbi tempus cœnæ aderat, tunc conuiuatores quidẽ laboré ſuſtinebant: iſti verò quum expleti noctẽ illic exegerant, poſtero die reuulſo tẽtorio & omni apparatu ſumpto, ita abſcedebãt, nihil relinquẽtes, ſed omnia aſportantes. Vnde Megacreontis viri Abderitæ elegans dictũ extitit, qui ſuaſit Abderitis vt vniuerſi, mares pariter ac fœminæ, ſua delubra adirẽt, ſupplicitérq; diis aſſidentes precarentur vt poſthac dimidium futurorum malorum à ſe propulſaretur. nam de præteritis magnam ſe gratiam illis habere, quòd rex Xerxes non bis quotidie cibum capere conſueſſet. Fore enim vt Abderitæ, ſi iuberẽtur vt etiam prãdium ſimile cœnæ inſtruerent, aut non præſtolarẽtur Xerxẽ aduenientem, aut præſtolati, peſſimè inter omnes homines affligerẽtur. Et iſti quidẽ quanquam grauatè, tamen quod ſibi imponebatur exequebantur. Xerxes verò ex Acantho duces claſſis à ſe dimiſit, iuſſos ad Thermam cum claſſe ſe opperiri. Eſt autem Therma in Thermæo ſinu ſita, à qua ipſe ſinus habet cognomen. Hanc enim compendiariam magis viam eſſe audiebat. nam è Doriſco ad Acanthum vſque ita inſtructus exercitus iter fecerat, tripartitò diuiſus omnis, iuſſu Xerxis: vt vna pars ſecundum mare iret pariter cum claſſe, cui parti præerant Mardonius & Maſiſtes: altera per mediterranea, cui præerant Trintatæchmes & Sergis: tertia inter has media, cum qua Xerxes ipſe incedebat, ducibus Smerdone & Megabyzo. Nauticus porro exercitus vbi à Xerxe diſceſſit, foſſam enauigauit in Atho depreſſam ac perductam ad ſinum in quo Aſſa & Pidorus, & Singus & Sarga vrbes ſitæ ſunt. Ex quibus ſumpto cõmilitio, perrexit ire ad ſinum Thermæum: circumuectúſq; Ampelon promõtorium Toronæũ, præternauigauit has Græcas vrbes, (vnde & naues & commilitiũ

a Proceriſſima, (quippe cui quatuor dutaxat digiti, &c.) & cui vox erat præ quibus alio altiſſima. adeo vt Xerxes, magno dã. &c. funerauerit, exhib.

b Pulcherrimas quaſque pecudes pretio comparantes, ſaginabant, altileſque aues habebant, terreſtr.

c Quum autem aduenit exercitus, paratum quidem fuit tabernaculum *uel tentorium* quod fixerãt, quo ipſe Xerxes pro diuerſorio vtebatur: reliqu⁹ autem exercitus ſub dio agebat. Vbi autẽ cœnæ tempus adfuit, tunc conuiu.

ſumpſit) Toronã, Galepſon, Sermylam, Mecybernam, Olynthum, quæ regio nũc Sithonia nominatur. Ab eo promontorio Ampeli præcidens mare vſque ad promontorium Canaſtræum, totam ferè Pallenam præteruectus eſt. illinc quoque & naues & commilitium ſumpſit, ex Potidæa, ex Aphyti, ex Noua vrbe, ex AEga, ex Therambo, ex Sciona, ex Menda, ex Sana. Hę ſunt vrbes ſitæ in Pallena, Phlegra prius appellata. Pernauigata hac regione, ad præſtitutũ locum peruenit, ſumptis etiam militibus è vicinis Pallenæ vrbibus ac Thermæo ſinui cõterminis: quibus hæc nomina ſunt, Lipaxus, Combrea, Liſſę, Gigonus, Campſa, Smila, AEnea. quarum regio adhuc Croſſæa nominatur. Ab AEnea autem, (in qua finis enumerandarum vrbiũ mihi factus eſt) iam ad ipſum Thermæũ ſinum curſus claſſis extitit, & ad terrã Mygdoniam: donec ad Thermam, quò præceptum erat, peruentum eſt, & ad vrbẽ Sindum, & ad Chaleſtram ſuper Axium ſitam flumẽ, quod Mygdoniam terram dirimit à Bottiæide: cuius terræ Bottiæidis arctum ad mare locum obtinent vrbes Ichnæ & Pella. Hîc nauales copiæ circa flumẽ Axium & vrbem Thermam & alias in medio horum vrbes ſtatiua habuere, regem opperientes. Huc peruenire volens Xerxes, Acantho profectus cum terreſtribus copiis mediterranea pręcidebat, peragrãs Pæonium agrum atque Creſtonicum, ſuper amnem Chidorum, qui è Creſtonæis initio ſumpto, per terram Mygdoniam fluens, in paludem quæ eſt ſupra Axium euoluitur. Hâc iter faciente Xerxe, leones impetum dederunt in camelos qui commeatum portabant. Sub noctem enim relictis locis conſuetis eò deſcenderunt, nullóque alio neque iumento neque homine tacto, in camelos graſſati ſunt. [a] Cuius rei cauſam admiror, quòd leones, quoties aliunde eis eſt quo indigent, abſtinent ab inuadẽdis camelis: quod animal nunquam antea nec experti fuerant illic, nec viderãt. Sunt autem per ea loca leones multi, & boues agreſtes prægrandibus cornibus, quæ ad Græcos veniunt. Leonum autẽ terminus eſt Abderorum flumẽ Neſtus, & Achelous, qui per Acarnaniam fluit. nam nemo aut ad auroram trans Neſtum vſquam gentium viſerit leonem in Europa, aut trans Acheloum ad Heſperum in reliqua cõtinente: ſed in horum fluuiorũ medio leones gignuntur. Poſtquam autẽ Thermã venit Xerxes, ibi ſubſtitit, tantũ maritimi ſpatii occupãtibus caſtris quantũ eſt ab vrbe Therma & Mygdonia vſq; ad cõfluentem Lydei & Haliacmonis, vbi agrũ Bottiæicum Macedonicúmq; diſterminant. In his locis ſtatiua habuere barbari: quibus potantibus ſolus ex iis qui commemorati ſunt amnibus Chidorus è Creſtonæis fluens non ſuppetiit, ſed defecit. Xerxes è Therma proſpiciens Theſſalicos montes Olympum & Oſſam præcelſæ magnitudinis, audiénſq; in medio eorum anfractum anguſtum eſſe, per quem fluit Peneus, & illic viam eſſe quæ in Theſſaliam fert, cupidine captus eſt nauigandi ad oſtium Penei inſpiciundum: quia ſuperiorem viam tenenti erat eundum per Macedones ſupernè habitantes ad Peræbos, præter Gonum vrbem. nam hâc tutiſſimum iter eſſe audiebat. Atque vt concupiuit, ita & fecit. itaque conſcenſa naui Sidonia, (quam ſemper conſcendebat quoties ei tale aliquid facere libebat) extulit ſignum cæteris nauibus proficiſcendi, relictis illic terreſtribus copiis. Eò poſtquam peruenit, oſtia Penei contemplantem ingens admiratio quum ſubiret, accitos viæ ductores interrogauit nunquid flumen poſſet auerti, vt alibi mare ingrederetur. Narratur autem Theſſalia quondam lacus fuiſſe, vtpote concluſa vndique præaltis montibus. nam quod Theſſaliæ ad auroram ſpectat, id Pelion & Oſſa iunctis inter ſe radicibus præcludunt: quod ad ventum aquilonẽ, id Olympus: quod ad Heſperum, id Pindus: quod ad meridiem & ventum auſtrum, id Othrys: quod inter hos montes medium, id Theſſalia eſt, ita deuexa vt cum alii frequentes amnes in eam defluant, tum hi quinque præcipui, Peneus, Apidanus, Onochonus, Enipeus, Pamiſus: qui è montibus Theſſaliam cingentibus in eam planitiem confluentes, per vnum anfractum & eum arctum in mare euadunt, in vnam aquam omnes redacti: qui ſimulac confluentem fecerunt, Peneus retento ſuo nomine cæteros innominatos reddit. Fertur quondam, quum nondum eſſet hic anfractus per quem flumina mearent, hos fluuios & præterea lacum Bœbeidem non fuiſſe nominatos quemadmodum nunc, & tamẽ non minus quàm nunc fluxiſſe, ſed ſuis fluctis omnẽ Theſſaliã effeciſſe pelagus. Ipſi quidẽ Theſſali memorant Neptunum feciſſe conuallẽ per quã meat Peneus, haud abſurdè ſentiẽtes. qui enim arbitratur Neptunum terrã quatere, & quæ terræmotu diducta ſunt, huius dei eſſe opera, ei cementi hunc locum videtur Neptunus id feciſſe. nanq; diductio illa montium (vt mihi videtur) terræmotus eſt opus. Xerxi autem interroganti nunquid alibi exirẽt in mare oſtia Penei, deductores ſui rem compertã habẽtes, Rex, inquiunt,

[a] Miror autem qui fieret vt leones à cæteris quidẽ abſtinerẽt, camelos autem inuaderent, quod animal &c.

» nulli ſunt huic flumini alibi in mare tendentes exitus quàm iſte hîc. cuncta enim
» vndiq; montibus redimita Theſſalia eſt. Ad hoc Xerxes dixiſſe fertur, Solertes ſunt
» viri Theſſali, qui ſuæ ſibi imbecillitatis conſcii, iampridem cum alia præuiderunt,
» tum verò hoc, quòd regionem habeant facilem occupatu, & maturè expugnabi-
» lem. Solum enim hoc eſſe negotium, flumen, obſtructo anfractu, auerſóque alueo
» per quem meat, in eorum terram inducere, à quo omnis Theſſalia præter mótes a-
» quis obduceretur. [a] Hæc ita ſe habere Xerxes apud filios Alei dixit, quoniam Theſ-
ſali è Græcis principes regi ſeſe tradiderant, ratus id illos per totam nationem diuulgaturos. Hoc loquutus, & locum contemplatus, Thermam renauigauit. Vbi com-
plures dies circa Pieriam eſt commoratus (nam montem Macedonicum, vt illac in
Peræbos omnis tranſiret exercitus, tertia eius pars repugnabat) eodem legati qui di-
miſſi in Græciam fuerant ad terram petendam, regreſſi ſunt partim inanes, partim
terram & aquam afferentes. Quam qui dederunt eorum, hi fuere, Theſſali, Dolo-
pes, Enienſes, Peræbi, Locri, Magnetes, Melienſes, Achæi, Phthiotæ & Thebani, cæ-
teríque Bœoti præter Theſpienſes & Plataæenſes: [b] cum quibus ii Græci *Peræbi* per-
cuſſerant fœdus qui bellum aduerſus barbarum ſumpſerant. fœdus autem ita
habebat: Quicunque Græci ſe dedidiſſent Perſæ, non adacti neceſſitate, [c] eorũ deci-
mum quenque, rebus bene conſtitutis, ſe deo qui Delphis eſt deuoturos. Ita apud
Græcos iuſiurãdum ſe habebat. Xerxes autẽ neque Athenas neque Spartam legatos
terram petitum miſerat, ob id quòd quos antè Darius ad hoc ipſum miſiſſet, eorũ
alios iſti in barathrum, alios in puteum deiecerant, iubentes eos illinc terram & a-
quam ferre ad regem. Hac de cauſa nullos illuc ad petendum miſit. Et Athenien-
ſibus quidem, quòd ita legatos tractarint, quid triſte contigerit non queo dicere, niſi
quòd eorum ſolum cum vrbe vaſtatum eſt: quod tamen ipſum non ea cauſa ſuſpi-
cor cõtigiſſe. Lacedæmoniis verò ira Talthybii, qui fuit Agamemnonis præco, in-
cubuit. eſt autem Spartæ Talthybii templum, cum eius poſteris qui Talthybiadę no
minantur, quibus honos [d] legationis Spartanorum ſemper tribuitur. Itaque poſt
eam rem Spartiatæ, quum læta exta eis non eſſent, idque diu cõtingeret, pertæſi hu-
ius calamitatis Lacedæmoniorum, cœtu frequenter coacto hoc edictum propoſue-
re, ſiquis Lacedæmoniorum vellet pro Sparta occũbere. Tunc Sperthies Aneriſti
& Bulis Nicolai filius, viri Spartiatæ, & natalibus & opibus inter primos, vltro ſe ob-
tulerunt ad ſatiſfaciendum ſua pœna Xerxi Darii filio, ob legatos apud Spartam in-
teremptos. Ita hos Spartiatæ tanquam mortem obituros, miſerunt ad Medos. Di-
gna autem admiratione cum hæc audacia horum virorum, tum verba ab eis habi-
ta. nam Suſa tendentes, ad Hydarnem Perſam Aſianæ oræ maritimæ præfectum
» venerunt: qui eos hoſpitaliter munificéque acceptos, his verbis interrogauit, Viri La
» cedæmonii, quid *ita* reſpuitis effici amici regis? cernite enim ex me & meo ſtatu
» quàm ſcit honore proſequi rex viros egregios, [e] vos itidem honoraturus ſi vos ipſi ei
» dederitis. Videamini modò apud eum viri egregii: quoniam ſinguli veſtrûm rege
» donante, principatum Græciæ obtinebunt. Ad hæc illi reſpondentes, Hydarnes, in-
» quiunt, nũ ex æquo conſilium tuum ad nos ſpectat atque ad te, qui conditionis quã
» ſuades expertus es, noſtræ inexpertus. nam quidem eam noſti: libertatem autẽ non-
» dum expertus es, vtrum ſit dulcis an non. quæ ſi tibi experta foret, non vt haſtis ſed
» vt ſecuribus pro ea dimicaremus, nobis ſuaderes. Hæc Hydarni reſponderunt. De-
hinc verò vt aſcenderunt Suſa, & in conſpectum regis venerunt, principio iubenti-
bus ſatellitibus ac vim afferentibus vt procumbentes regem adorarent, [f] & per ca-
pita eos ad id agendum impingentibus, negauerunt ſe vnquam id eſſe facturos. ne-
que enim ſibi eſſe conſuetudinem hominem adorandi, neque ſe ad id veniſſe. Poſt-
» eaquam autẽ in hoc repugnauerant, ſecundo loco hæc & his ſimilia dixere, Rex Me
» dorum, nos miſerunt Lacedæmonii ad luendam pœnam pro iis legatis qui Spartæ
» interiere. Hæc iſtis dicentibus, Xerxes præ magnanimitate negauit ſe fore Lacedæ-
» moniis ſimilem. illos enim interimendis legatis ius omnium hominum confudiſ-
» ſe: ſe verò quod illis exprobraret, id non eſſe facturum: neque eos occidendo, Lace-
» dæmonios culpa ſoluturum. Hac re per Spartiatas geſta, impræſens ira Talthybii ceſ-
ſauit: etſi Spartã reuerſis Sperthie & Bule, [g] longo deinde tẽpore interiecto excitatũ
eſt inter Peloponnẽſes & Athenienſes bellum, vt Lacedæmonii aiunt. quod mihi di-
uinitus maximè videtur eſſe geſtũ: quia ira Talthybii nuntios corripuerit, nec prius
quieuerit. Quòd autẽ ira inciderit in eorũ qui ad regẽ aſcẽderunt filios, Nicolaũ Bu-

a Hæc autem quæ dicebat, ad Alevæ liberos ſpectabant, quòd quum Theſſali eſſent, primi inter Græcos regi ſe tradidiſſent, exiſtimabátque Xerxes illos à tota natione amicitiam *vel conſœderationem* ſibi ſpõdere. *Id eſt, Hæc autẽ dicebat de Theſſalis ratione habita illius quod Aleuadæ fecerant. ſperabat enim totam nationẽ factum illorum imitaturos.*

b Aduerſus quos ii Græci percuſſerunt fœd.

c Hos, reb. bene cõſtit. ad ſoluendã deo Delphico decimã adigere. *Poteſt tamen & paulo aliter exponi dicendum.*

d Obgundorũ præconiorum ex Sparta.

e Sic & vos, ſi regi vos tradatis, ab illo ſinguli (quippe qui magnam de veſtra fortitudine opinionẽ conceperit) principatũ *alicuius* nationis Græciæ ſi tiscõſequutur. Ad quæ illi reſpõdentes, Hydarnes, inquiunt, non das nobis par vtrinque cõſilium. eu enim qui nobis conſilium das, vnũ expertus es, alterũ nequaquam. nam ſeruus eſſe didiciſti. at libertas dulcis ſit nécne, nõdum es expertus. Si enim illam expertus eſſes, non vt haſtis &c. *Illud, νὺξ ἔξοιδ' ὅτε. poteſt & ita verti, Non pari utrinque ratione das nobis conſilium. Q.d. Quum ſuadeas nobis vt conditionem tuã noſtræ anteponamus, res duas inter ſe comparas non tibi æqualiter notas. Illud autem ὁρᾶτε poteſt etiam verti Cernitis, & fortaſſe melius.*

f Negauerunt ſe, vel ſi in caput protruderentur, hæc vllo modo facturos. *Aliquoties phraſis illa Præcipitem dari ſignificat. Eo autem ſenſu quẽ Valla ſequutus eſt, videtur dicturus fuiſſe paulo ante Herodotus, & αὐτοὺς προσῳθέοντας, καὶ δὴ καὶ φαλλὼ αὐτοὺς ὠθεόντων. Sed alteri ſẽſui videtur aptius fore ὑπ' ὠλιζόμενον.*

g Sed longo pòſt tempore rurſum excitata fuit in bello Peloponneſiorum & Athe-

nienſium, vt Laced. aiunt. quod mihi diuin. m. contigiſſe videtur. Talthybii enim iram in nuntios incubuiſſe, nec ceſſauiſſe priuſquã diſceſſiſſent, *qui ad luendam pro illis pœnã mittebantur*, id æquitas poſtulabat: (*Gall. ad verbũ, Le droict le portoit ainſi*) at verò ingruiſſe illam in eorum filios qui ad regem ob iram illam aſcenderant, Nicolan Bulis, &c. *Sed non videtur mendo vel potius mendis carere totus hic locus, præſertimque illud ἔξηλθε, pro quo ἔξηλθον lego. eo ſenſu quem hic indicani, qui tamen nec ipſe mihi ſatisfacit.*

lis,& Aneriſtum Sperthiis filiũ,qui piſcatores Tirynthios in naui oneraria plena viris nauigantes cepit,manifeſtum eſt apud me diuinitus id factum eſſe, ex ira dei: quòd nuntii qui in Aſiam à Lacedæmoniis mittebantur,proditi à Sitalce Tirei filio Thracum rege,& à Nymphodoro Pythei filio viro Abderita,excepti ſunt iuxta Biſantem quæ eſt in Helleſponto, & adducti in Atticam ab Athenienſibus necati ſunt: cúmque iis Ariſteas Adimanti filius Corinthius. Verùm hæc multis poſt regis expeditionẽ annis geſta ſunt.quæ expeditio(vt ad ſuperiorẽ orationẽ redeam)nomine quidẽ tẽdebat contra Athenas,re tamẽ vera cõtra cunctam Græciam.Eã diu ante Græci quũ audiſſent,nõ perinde omnes affecti ſunt. nam ii qui terrã & aquam dederant Perſæ,fiduciam animo præſumebãt tanquam nihil ingratum paſſuri à barbaro,qui non dederant magno in metu verſabantur. quippe quum nulla tanta claſſis eſſet in Græcia quæ poſſet excipere inuadentẽ, præſertim pleriſque bellum detrectantibus, & libẽter ad partes Medorum inclinantibus.Hoc ego loco neceſſe habeo ferre ſentẽtiam apud multos quidem homines inuidioſam,[a] non tamẽ quod mihi videtur verum diſſimulabo : an Athenienſes formidantes periculum quod impendebat,patriam deſeruiſſent:an,non deſerentes,ſed permanentes ſeſe dediſſent Xerxi, nihil omnino adũerſus regem in mari facere conati : an nemo mari ſe oppoſuiſſet Xerxi: atque hæc in continenti geſta eſſent : an etiam multæ loricæ eſſent muris inductæ à Peloponnenſibus per Iſthmum : an proditi à ſociis Lacedæmonii , iiſque non voluntariis,ſed per vrbes à claſſe barbara occupatis,ac deſerti fuiſſent:deſertique & magna opera aggreſſi,generoſe occubuiſſent:an hæc paſſi eſſent:an,priuſquam viderẽt alios Græcos cum Medis ſentiẽtes,cum Xerxe depacti eſſent: atque ita vtrinque ſub Perſis Græcia fuiſſet. Nam murorum apud Iſthmum loricatorum quænam vtilitas fuiſſet rege mari potiente , à nemine quiui audire. Nunc autem ſiquis Atheniẽſes Græciæ liberatores extitiſſe dicat , profectò non aberrauerit à vero . nam vtrò ſe illi applicaſſent,hæ partes erant præponderaturæ.quum verò prætulerint Græciam præſtare liberam, nimirum ipſi fuere qui quicquid Græciæ reliquum erat cum Medis non ſentiens erexerunt:quíque ſecundum deos,regẽ repulerunt. Ac ne oraculis quidem horrendis ac terribilibus,quæ è Delphis veniebant,inducti ad Græciam deſerẽdam fuerunt,ſed perſiſtẽtes conſtituerunt excipere hoſtẽ ſua inuadentẽ. Siquidẽ conſultoribus Delphos miſſis,vti oraculo volebant:iiſq; factis apud templum quæ ritus poſtulabat,ædem ingreſſi conſederunt. Quibus Pythia cui nomen erat Ariſtonice ita reſpondit,

Quid miſerande ſedes populus?fuge ad extima terræ,
AEdibus & [b] globidæ deſertis collibus vrbis.
Nam caput & corpus minimè ſincera manebunt,
Extremive pedes poterunt ſupereſſe manúſve,
Aut medium,ſed ea ignis edax deformia reddet,
Et Mars acer equis vrgens [c] Aſiægena curru.
Atque alias pleraſque,tuas [d] non ſolius arces:
Permultáſque deũm ſæuis dabit ignibus ædes,
Quas ego præuidi iam nunc ſudore [e] madentes,
Atque metu tremere,& de laquearibus altis
Nigrantem cogente malo manare cruorem:
Ite ſed ex adyto,atque malis effundite mentem.

His auditis Atheniẽſium conſultores maximo ſunt mœrore affecti. quibus inter ſeſe agitantibus tam triſte reſponſum,Timon Androbuli filius,vir apud Delphos illuſtris ſuaſit [f] hæc fere , vt ſumptis oleæ ramis de integro reuerterentur ad conſulendum ſuppliciter oraculũ.Obtẽperãtes ei Atheniẽſes dixere, O princeps, redde nobis oraculum melius de patria, in honorẽ horum [g] palmitum, quos geſtantes ad te venimus.alioqui hinc abs te non abituri ſumus, ſed in hoc adyto ad obitum vſq; permanſuri.Hæc dicentibus,antiſtes iterum hoc modo reſpondit,

Pallas olympia cum multis hortatibus vſa,
Et precibus blandita Iouem placare nequiuit,
Hoc tibi fabor item reſponſum,adamanti propinquans:
Nam captis reliquis quæ limes Cecropis oræ
Intus habet,quodcunque ſacer penetrale Cithæron,

a Non tamẽ quod mihi ver. eſſe vid. ſubticebo. Si Athenienſes ĩpẽdentis periculi metu patriã deſeruiſſent, aut non deſ. ſed in ea permanentes, ſe Xerxi dedidiſſẽt,regi mari reſiſtere nulli conati fuiſſent. quòd ſi mari nullus Xerxi reſtitiſſet,terra certè iſta contigiſſent: Quanuis muri à Peloponnenſibus per Iſthmum ducti eſſent multis loricis fulti,Lacedæmonii (vbi eos ſocii prodidiſſent, non ſua quidẽ ſponte,ſed neceſſitate adacti, quippe quorũ vrbes ſigillatim à claſſe barbari caperentur) ſoli remanſiſſent. ſoli autẽ remanentes, præclaris in prælio facinoribus editis, præclara morte occubuiſſent. aut, inquam, hic illis exitus contigiſſet, aut cæteros Græcos Medorum partes iã antea ſequi videntes , cum Xerxe depacti fuiſſent: atque ita vtrolibet modo Græcia in poteſtatem Medorum veniſſet. Neque enim ex quoquam intelligere poſſum quid profuturi fuiſſent muri per Iſthmum ducti , ſi rex mari potitus fuiſſet. Nunc igitur, *i. quæ quũ ita ſe habeãt*, ſiquis Atheniẽſes Græciæ ſeruatores extitiſſe dicat, *prof. Sed hic locus in vulg. edit. Gr. mendũ non caret. neceſſe enim eſt vt initio aute οἱ Ἕλληνας omiſſum eſſe dicamus particulã ei. & non procul inde interpunctionem quæ eſt poſt Ξέρξῃ, inde tranſ atã poſt Σαλαμῖνος collocem. Sed & hæc ſuſpecta ſunt, ἢ ταῦτα αὖ ἐκεῖνον ἢ περὶ τῶν.*

b Pro, Globoſæ, *id eſt rotundæ.*

c *Legit* αἰσυμνήτης, *pro* ἐπαισυμνήτης. *& pro ablatiuo curru reponendus videtur accuſatiuus currum, vt hæc Græcis reſpondeant. tunc autem fuerit Aſiægena dictum pro Aſiagenem, vt ſiquis ex Omigenu faciat accuſatiuum Omigenam pro Omigenem.*

d *Rectè legit* τὸ σὸν, *pro quibus in vulg. edit. habetur* τὸν.

e Madere. f *Videtur phraſis Græca* ὁ μὲν ἔπειτα ὧδε μάλιστα *reſpondere potius Latinæ, Vt qui maximè. ut ſit, Vir illuſtris, vel potius Vir ſpectatus, ut qui maximè. ut illa verba Græca cum* ὁ δὲ μάντις ἐκέλευε, *non cum* σωτῆρας ἐλθεῖν.

g Oliuæ palmitum. *Non tamen ſimpliciter ἱκετηρίαι ſunt oliuæ palmites, ſed q.d. ſupplicatorij palmites oliuæ.*

» Iupiter è ligno muris Tritonida donat:
» Qui ſoli inuicti tibi ſint natíſque ſaluti.
» Tu verò aduentum peditûmque equitúmque quietus,
» Terreſtréſque acies ne præſtolare: ſed hoſti
» Terga dato, vel ſi tibi fors erit obuius vſquam.
» Diuina ô Salamis mulierum pignora perdes,
» Vſquam vel Cerere ſparſa, coeunte vel vſquam.

Hæc legati, vt erant, ita arbitrati prioribus mitiora, poſtquam conſcripſerunt, Athenas rediere, reuerſique ad populum recitauere: & quum aliæ multæ ſententiæ eſſent oraculum interpretantium, & eæ plurimùm perplexæ, quidam è maioribus natu dixere, videri ſibi deum reſpondere ſaluam fore arcem. olim enim Athenienſium [a] arcem præſeptam vallo fuiſſe. & ii quidem interpretabantur vallum eſſe hunc ligneum murum. Alii verò dicebant deum ſignificare naues: eáſque cæteris omiſſis ædificari iubebant. Verùm eos qui aiebant naues eſſe ligneum murum, fallebant, vel Cerere ſparſa, coeunte vel vſquam. Circa hos verſus cõfundebatur eorum ſententia qui claſſem volebant eſſe ligneum murum. nam qui oraculum interpretabantur, in eam ſententiam accipiebant, fore vt ipſi inſtructa claſſe ad Salaminem pugna nauali ſuccumberent. Erat autem inter Athenienſes quidam qui in primo-
» res recèns peruenerat, [c] nomine Themiſtocles, Neoclis filius, qui negabat interpre-
» tes omnia rectè coniectare: [d] quòd diceret, Si clades quæ prædicitur, ad Athenienſes
» ſpectaret vllo modo, non ita placidè nobis deum fuiſſe reſponſurum, ſed ſic, ô Sa-
» lamis miſera, pro eo quod dixit, ô diuina Salamis: ſi circa eam ſui incolæ forent op-
» petituri. Sed rectè coniectantibus ſentiendum à deo contra hoſtes editum eſſe ora-
» culum, non contra Athenienſes. Itaque ſuadebat vt ſeſe inſtruerent tanquam præ-
» lio nauali certaturi, & tanquam hic eſſet ligneus murus. Hanc Themiſtoclis ſententiam Athenienſes potiorem eſſe cõſuerunt quàm illorum qui interpretantes oraculum, diſſuadebant apparatum pugnæ naualis: ſed hanc eſſe in ſumma ſentẽtiam dicebant, non leuandam in hoſtem manum, ſed ex Attica regione demigrandum, & aliam incolendam. [e] Extitit & alia ante hãc Themiſtoclis ſententia ad tempus egregia: Quum magna vis pecuniæ è prouentu metallorũ quæ ſunt è Laureo, eſſet in ærario Atheniẽſiũ, eáq; eſſet æquè diuidũda viritim denis in ſingulos puberes drachmis, tunc Themiſtocles hanc diſſuaſit Athenienſibus diſtributionem, ſed ex pecunia claſſem ducentarum nauium ad AEgineticum bellum comparare ſuaſit. Hoc enim bellum conflatum Græciæ ſalutem attulit, cogens Athenienſes nauticos fieri. & quanquam hæc claſſis in eum vſum in quem comparata fuerat, non venit, tamen in vtilitatem Græciæ ceſſit. Iſta igitur iam præparata quum præſtò eſſet, & alteram exædificari oporteret, placuit Athenienſibus, inito poſt oraculum conſilio, barbarum Græciam inuadentem cum nauibus opperiri vniuerſos, deo obſequentes, [f] vnà cum Græcorum voluntariis. Et hæc quidem oracula Athenienſibus ſunt reddita. Coactis autem in eundẽ locum Græcis qui per Græciam melius ſentiebant, intérque ſe colloquutis interpoſita fide, ibi conſilio habito viſum eſt ante o-
NB mnia miſſas faciendum [g] pecunias debitas, & inimicitias & hoſtilitates. Erãt autem cum alia aliorum bella, tum verò maximũ inter Athenienſes & AEginetas. Poſteaquã autẽ Xerxem cum exercitu Sardibus eſſe audiere, Athenienſes decreuere cùm aliquos in Aſiam mittendos ad res regis explorandas, tum nuntios partim Argos, ad contrahendam aduerſus Perſam belli ſocietatem, partim in Siciliam ad Gelonem Dinomenis filium, partim in Corcyram, partim in Cretam, iubentes opem Græciæ ferri: eo animo vt ſi fieri poſſet, omnis vis Græca vnum eſſet, & ad idem agendum omnes incumberent, tanquam calamitate cunctis Græcis impẽdente. Ferebantur autem res Gelonis magnæ eſſe, nec multo minores quàm Græcorum. Vbi hæc eis placuere, & in gratiam inter ſe rediere, principio [h] ſpeculatores in Aſiam tres viros miſere: qui quum Sardis veniſſent, in ſpeculãdo regis exercitu deprehenſi ſunt, & à ducibus pedeſtrium copiarum torti deducebantur tanquam perituri, lata in eos mortis ſententia. Id vbi Xerxes audiit, reprehenſa ducum ſententia, mittit quoſdam è ſatellitibus, iubens vt ſi viuos adipiſcerentur ſpeculatores, ad ſeſe deducerent. Eos adhuc ſuperſtites adepti ſatellites, prehenſos in regis conſpectum adduxerunt. Sciſcitatus rex qua de cauſa veniſſent, præcepit ſatellitibus vt homines circumducerent, peditatum omnem equitatúmque oſtentantes: & eos, vbi contemplando illa expleti fuiſſent, ſine noxa dimitterent quocunque locorum ire libuiſſet. Hoc Xerxes ea ratione imperauit quòd cogitabat fore vt ſi ſpeculatores necati

a Arx circumſepta vallo erat.

b Sed eorum ſententiam qui dicebant naues illum eſſe murum ligneum, euertebant hæc duo poſtrema quæ Pythia dixerat, Diuina at Salamis muliebria pignora perdes, Vſquã vel Cerere ſparſa, coeũte vel vſquã. Circa hæc carmina confutabantur *inquam* eorum ſententiæ qui naues illum eſſe murum ligneũ dixerant. Siquidem oraculorum interpretes illa in hunc ſenſum accipiebant, fatale ſibi eſſe circa Salaminẽ ſuperari, inſtructa pugna nauali. Erat autẽ inter Ath.

c Cui nomen quidem erat Themiſtocles, ſed vocabatur Neoclis filius. Is negabat, &c.

d Talia dicens, Si ad Atheniẽſes ſpectaret illud carmen, non videtur mihi tam mi te reſpõſũ redditurus deus fuiſſe, ſed pro eo quod dixit Diuina at Salamis, dicturus fuiſſe At Salamis miſera, ſi quidẽ circa ipſam ſui incolæ eſſent oppetituri. Illi igitur qui rectè coniectaret, (*id eſt, Illius igitur iudicio qui &c.*) deum aduerſus hoſtes hoc oraculum non aduerſus Athen. edidiſſe.

e Cæterùm alia quoque Themiſtoclis ſententia ante hanc opportunè primas partes obtinuerat. *i. Cæterùm opportunè cedebat quòd antea alii Themiſtoclis ſententiæ primæ partes delatæ eſſent.*

f Vnà cum Græcis eadem voluntate præditis.

g *Fortaſſe* ἀφεῖσθαι χρημάτων πάντων *reſpondet potius phraſi noſtræ, Deuant toutes choſes. Certè interpretationem Vallæ verba hæc Græca ferre nõ poſſunt.*

h *Rectius interpreteris exploratores hîc & in ſequent. locis. ut alibi: ipſe nõ cem illam Græcam reddidit: & paulo antè dixit, Ad res regis explorandas.*

fuiſſent, neque Græci præſciſcerent potentiam ſuam eſſe fama maiorem, neque quippiam ipſe læderet hoſtes tribus viris interemptis: at iiſdem in Græciam regreſſis, fore vt Græci (vt ſe opinari dicebat) auditis rebus ſuis antequam exercitum compararent, propriam libertatem traderent, atque ita non oporteret ſuſcipere moleſtiam de exercitu in eos ducendo. Hæc ſententia Xerxis cum altera quadam congruit. nam quum Abydi ageret Xerxes, vidit naues curſum tenentes per Helleſpontum, quæ frumentum è Ponto in AEginam Peloponneſúmque portabant. quas vbi audiere eius aſſeſſores eſſe hoſtium, ſeſe ad eas corripiẽdas accingebant, intuentes in regem, quando id agi præciperet. Xerxes eos interrogauit quónam illæ tenderent: qui quum reſpondiſſent, Ad hoſtes tuos, domine, frumẽto onuſtæ: tunc Xerxes excipiẽs inquit, Nónne eodem quò iſti, & nos nauigamus, tum rebus aliis, tum verò frumento inſtructi? quid igitur hi officiunt nobis, quibus commeatũ portant? Cæterùm ſpeculatores illi rebus inſpectis dimiſſi in Europam rediere. Poſt quorũ reditum Græci qui contra Perſam coniurarant, nuntios iterum Argos miſerunt. Quibus Argiui reſponderunt [a] res ſuas ita habere: Audiſſe ſe iam inde ab initio barbarum excitaſſe aduerſus Græciam bellum, & quum accepiſſent intellexiſſentque Græcos ſeſe colligere, tentaturos Perſæ obſiſtere, principes fuiſſe mittendi Delphos qui deum conſulerent quid ſibi optimè facientibus eſſet euenturum. (nuper enim ſex millia ſuorum fuiſſe interempta à Lacedæmoniis & Cleomene Anaxandridæ filio, eáque de cauſa ſe miſiſſe,) & iis qui miſſi fuerant interrogantibus, ſic Pythiam reſpondiſſe,

Finitimis inuiſe, deis dilecte beatis, "
Interius tutamen habens, impunè maneto, "
Et tutare caput: nam membra tuebitur illud. "

Hæc illis Pythia prius reſponderat. Poſtea verò quàm nuntii Argos venerunt, ſenatúmque ingreſſi mandata retulerunt, Argiui reſponderunt ad ea quæ dicebantur, ſe promptos eſſe in triginta annos pacificare cum Lacedæmoniis, percuſſo fœdere: ſed ea conditione vt dimidium imperii penes ſe eſſet. quanquam enim ius imperandi ipſorum eſſet, tamen dimidio imperii ſe eſſe contentos. Hoc aiebant ſuum ſenatum reſpondiſſe, quanuis diſſuadente oraculo ſocietatem contrahere cum Græcis. quod etſi formidarent, tamẽ properare vt fœdus triginta annorum feriretur: intra quos annos liberi ſui in virilem ætatem adoleſcerent: hac videlicet ratione, ne ſiqua calamitas ad ſuperiorem accederet in bello Perſico, niſi fœdera forent, in poſterum ſubiecti Lacedæmoniis eſſent. His dictis Argiuorum à ſenatu, quidam è nũtiis Spartanorum ita reſpondit, quod ad fœdera quidem attineret, ſe ad eos qui plures eſſent relegare: quod autem ad imperium, id verò ſibi demandatum eſſe, vt reſponderent diceréntque, Spartanis duos eſſe reges, Argiuis vnum, ideo non poſſe fieri vt alterutro Spartæ regi abrogaretur imperium: & nihil obſtare quominus cũ iis duobus rex Argiuus parem dignitatem obtineret. Ibi Argiui negare ſe perpeſſuros inſolentiam, ſed præoptare à barbaro imperari ſibi, quàm Lacedæmoniis cedere. Atque ita edixerunt nuntiis vt priuſquam occideret ſol, ex agro Argiuo excederent, alioqui hoſtium loco futuros. Hoc ipſi Argiui ſic ſe habere memorant. aliter tamen per Græciam narratur, Xerxem antequam bellum Græciæ inferret, miſiſſe Argos caduceatorem: quò quum peruenit, ita fertur verba feciſſe, Viri Argiui, Xerxes rex hæc vobis inquit, Nos arbitramur Perſem, ex quo nos progeniti ſumus, fuiſſe filium Perſei Danaes filii, ex Andromeda genitum, quæ fuit Cephei filia. ita ex vobis oriundi ſumus. Quod quum ita ſit, nefas eſt & nos progenitoribus noſtris inferre bellum, & vos aliis opem ferendo, nobis aduerſarios fieri. Sed potius domi veſtræ vos conſidentes otium tenere. nam ſi mihi ex ſententia ſuccedet, nullos pluris quàm vos faciam. Hæc Argiui quum audiſſent, [b] rem confeciſſe dicuntur, & à principio diſſimulantes quod actum eſſet, nihil popoſciſſe Græcos: ſed quum ab illis [c] reprehẽderentur, tunc partem imperii popoſciſſe, gnari id Lacedæmonios nó conceſſuros, vt hoc prætextu [d] otium agerent. [e] Cui rei competit, quod quidam Græcorum multis poſtea annis geſtum fuiſſe memorant: Quum Suſis Memnoniis alterius negotii gratia eſſent Athenienſiũ nũtii, Callias Hipponici filius, & collegæ qui pariter aſcenderant, contigit vt Argiui & ipſi per id tempus Suſa mitterent nuntios, qui Artaxerxem filium Xerxis interrogarent an amicitiam quam cum Xerxe contraxiſſent, putaret adhuc durare, an ab illo pro hoſtibus haberentur. Quibus Artaxerxes, imò verò maximè perdurare reſpondit, nullámque ſibi ciuitatem amiciorem putare quàm Argos. Verùm an caduceatorem Xerxes Argos [f] miſerit ad ea

a Hanc ſe rationẽ in ſuis rebus tenuiſſe. Vel, ſe ita egiſſe. Quum iam inde ab initio audiſſent quæ barbarus aduerſus Græciã moliretur, & fore animaduertiſſent vt Græci ipſos nihilominus quàm cæteros aduerſus Perſam aſſumerẽt, ſe Delphos miſiſſe qui deum conſul. &c. *Sed legẽdum eſt ὑπαρώσαν τε, vt ſit ad verbum, Græcos non omiſſuros ipſos aſſumere. Sic aliquanto pòſt ἐπεὶ δὲ σφέας ἔδεε μεταβάλλειν πρὸς Ἕλληνας. in quibus etiam interpret. lapſus eſt Vall.*

b *Fortaſſe phraſis Græca reſpondet potius noſtræ, En auoir fait cas. Pro ἀπαγγελομένους autem legitur & ἐπαγγελλομένους.*

c *Vide annot. quæ proximam præcedit.*

d A bello abſtinerent.

e Cum quibus iſtud congruiſſe. *Vel, Quibus conſentaneum fuiſſe* quidam Græcorũ narrant quod multis poſt hæc annis contigit.

f Ad ea dicenda

dicenda,& an Argiuorum nuntii qui Susa aſcenderunt, Artaxerxem de amicitia interrogauerint, pro comperto dicere non poſſum, nec vllam de his aliam proferre ſententiam niſi quam Argiui proferunt. Id demum ſcio,ſi omnes homines qui domeſtica mala in medium contuliſſent, cum vicinis mutare volentes, mala vicinorum intuiti fuiſſent, libenter reportaturos rurſum ſingulos ea quæ ipſi attuliſſent. Ita non turpiſſimè ab Argiuis actum eſt. Ego verò quæ dicuntur dicere debeo, attamen nõ omnino omnibus credere: quod in vniuerſum à me dictum ſit. quoniam & hoc narratur, Argiuos extitiſſe qui Perſam in Græciam accerſierunt, poſteaquam cum Lacedæmoniis malè pugnaſſent, præ dolore præſenti quiduis præoptantes. Et de Argiuis quidem dictum eſt. In Siciliam autẽ ad agendum cum Gelone, tum alii nuntii à ſociis iere, tum verò à Lacedæmoniis Syagrus. Huius Gelonis progenitor fuit OEcetor, qui in Gela erat, ex inſula Telo quæ Triopio obiacet: qui, dum Gela conderetur à Lindiis, qui ſunt è Rhodo & Antiophemo, aſſumptus non eſt. Interiecto tamen tempore, [a] poſteri eius deorum inferorum ſacerdotes illic perſeuerauerunt, oriundi à Teline, vno ex ea familia, qui eos illic collocauit hunc in modum: Quidam viri Geloi per ſeditionem eiecti, in Mactorium vrbem quæ ſita eſt ſuper Gelam, profugerunt: hos Telines Gelam [b] deduxit nullis virorum copiis aduiutus, ſed horum deorum ſacris. quæ vnde acceperit, an ipſe poſſederit, id verò dicere non poſſum. His ſacris fretus, [c] eò deduxit illos vbi poſteri ſui deorum ſacrificuli eſſent. Quæ res mihi admirationi fuit, præter ea quæ audio, tantum opus Telinem effeciſſe: qualia opera non à quocunque viro effici conſueuerunt, ſed ab eo qui ſit [d] caſti ingenii, robuſtæque præſtantiæ. Quanquam vt fertur ab incolis Siciliæ, fuiſſe natura effœminatum ac viro molliorem. Hunc in modum ille dignitatem hanc adeptus eſt. Cleandro autem Patareo, qui ſeptem annos Gelæ tyrannide potitus eſt, vita functo, (à Sabyllo autem viro Geloo fuit interfectus) ibi frater eius Hippocrates ſuſcepit imperium. Quo tyrannidẽ obtinente, erat illic Gelon proginatus à Teline vate, cum aliis multis, quorum vnus erat AEneſidemus Pataici filius, ſatelles Hippocratis: qui non diu pòſt ob virtutem declaratus eſt totius equitatus præfectus. nam quibus in bellis Hippocrates obſedit Callipolitanos, Naxios & Zanclæos & Leõtinos, pugnauitque cum Syracuſanis & permultis barbarorum, in iis bellis Gelon extitit vir præclariſſimus: adeo vt nulla omnium quas retuli ciuitatum effugerit Hippocratis dominationem, præter Syracuſanos. quos pugna ad flumẽ Elorum ſuperatos Corinthii Corcyræique liberauerunt: ſub hac tamen conditione, vt Syracuſani Camarinam, quæ ipſorum quondam fuiſſet, Hippocrati traderent. Hippocrates autem quum totidem annos quot frater Cleander tyrannidem obtinuiſſet, illato Siculis bello, ante vrbem Hyblam periit. ita Gelon per cauſam tuendi liberos Hippocratis, E Vclidem & Cleandrum, vbi ciues, quòd abnuerent dicto amplius audientes eſſe, prælio vicit, ipſe Geloorum imperium [e] adeptus eſt, liberis Hippocratis dominatu fraudatis. [f] Poſt hoc commentum, quoſdam Syracuſanos, qui Gamori vocabantur, à plebe ſuiſque ſeruis qui Cyllyrii nominabantur eiectos, in patriam ex vrbe Caſmena reducendo, potitus etiam eſt ipſis Syracuſis. nam ei venienti plebs Syracuſana & vrbem & ſeipſam dedit. Quam Gelon vbi accepit, Gelam quam tenebat minoris faciens, Hieroni fratri demandauit, ſibique Syracuſas habuit, & quidem pro omnibus vrbibus. ideóque ea ciuitas confeſtim [g] excucurrit atque propagata eſt. nam deductis eò Camarinæis omnibus Gelon ciuitatem dedit, Camarina euerſa: dimidióque & eo amplius Geloorum itidem vt Camarinæis fecit. Necnon Megarenſium qui ſunt in Sicilia, quum obſeſſi ad deditionem veniſſent, locupletiſſimos quoſque, qui bellum ei intulerant, & ob id ſe interfectum iri putabant, Syracuſas traduxit, ac ciuitate donauit: at plebem Megarenſem quæ belli mouendi fuerat expers, quæque nihil mali ſe paſſuram expectabat, Syracuſas adductam venundedit, ex Sicilia aſportandã. Idem hoc fecit Eubœẽſibus qui ſunt in Sicilia, proceres à plebe diſtinguens. Hoc autem ideo de vtriſque fecit quòd arbitraretur contubernium plebis rem eſſe moleſtiſſimam. Ea ratione magnus tyrannus effectus eſt Gelon. Ad quem legati Græcorum, poſteaquam Syracuſas corámque venerunt, ita loquuti ſunt, Lacedæmonii pariter & Athenienſes eorúmque ſocii nos miſere ad te in ſocietatem aſſumendum aduerſus barbarum. nam prorſus audiſti bellum Græciæ inferre, iuncto pontibus Helleſponto, virum Perſam, ſecum omnes Eoas ex Aſia copias ducentem: per ſimulationem belli Athenis inferendi nos inuadentem, quum in animo habeat omnem Græciam redigere in ſuam poteſtatem. Tu igitur, cui magna potentia adeſt, nec minima Græciæ portio, quum ſis Siciliæ

remiſerit, & an Argiuorum nũtii ad interrogandum Artaxerxem de amicitia, Suſa aſcenderint, pro comp.

a Eius poſteri continua ſucceſſione deorum inferorum ſacrificii, *uel antiſtites ſacrorum eius ordinis* fuerũt, quum Telines, vnus quidam ex progenitoribus *hanc dignitatem* hoc modo acquiſiuiſſet. *At Vulla cum in aliis peccauit, tum in eo quòd ita uertit quaſi* κατὰ μόνου *legeretur, quum tamen illi tum pòſt in eadem re alteram lectionem ſequatur.*

b Reduxit. *ſic & paulo pòſt emẽnda.*

c Eos hac conditione reduxit vt eius pòſteri deorum ſacrificii eſſent. *Ad hoc loquendi genus paſſim impingit hic interpres.*

d *Senſus huius loci poſtulare uideturut* γοῦν *ad* γε *reſpondeat: ad uerbum ei quod dicimus Bon eſprit: ut totum hunc locũ ſic interpretemur*, Neq; enim in quemliberalia facta cadere exiſtimo, ſed in eum demũ qui acuto ingenio virilique robore ſit præditus. Atqui eum Siciliæ incolæ contraria his à natura habuiſſe ferunt, vt qui effœminatus ac mollior fuerit. *Illud quoque* τοῦ *uidetur aliter accipiendum, & eodem modo quo uertimus præpoſitione Ad; quum dicimus, Obſtupuit ad has uoces.*

e Omittit ἔργῳ *quod reſponder præcederet* λόγῳ, *q.d. Dum uerbo illos adcũ ſeruandum ſuum imperium adiuuat, ipſe non tam uerbo, ſed facto illud inuaſit.*

f Poſt hoc autem inſperatum lucrum, *Id eſt, Quum autem ei nihil tale ſperanti iam tantum bonum obtigiſſet.*

g Incrementum vi gorémque aſſumpſit.

princeps, ferto opem iis qui Græciam à ſeruitute vindicant, eámque vnà cum illis li-
berato. Coacta enim cuncta Græcia, erimus magna manus, pugnáque pares inua-
dentibus nos: quòd ſi è nobis alii proditores fuerint, alii otioſi ſedeant, id ſyncerum
quod ſupererit Græciæ, exiguum erit. vnde periculum eſt ne omnis Græcia peſſum
eat. Neque enim ſperaueris Perſam, ſi nos prælio ſuperauerit, ad te non eſſe ventu-
rum: quinimò hoc ante caueris. nobis nanque opem ferendo, temetipſum tutaris.
Rei bono conſilio geſtæ lætus plerunque eſt exitus. Hæc legati dixere. Quibus re-
ſpondens Gelon, [a] multus in hac oratione fuit, Viri Græci, inquit, inſolentem ha-
betis orationem, qui auſi eſtis me adire, hortantes ad ineũdam aduerſus barbarum
ſocietatem: [b] quum ipſi me orantem prius aduerſus exercitum barbaricum recu-
ſaueritis ſocium. nam dum mihi erat cum Carthaginenſibus certamen, [c] incum-
benti ad vltionẽ necis Doris Anaxãdridæ filii de AEgeſtanis exigendã, offerebám-
que me adiutorem ad liberanda emporia, vnde vobis magna emolumenta atque
[d] voluptates prouenerant, vos neque mei adiuuandi, neque vltionis de nece Do-
riana exigendæ gratia venire voluiſtis. Itaque [e] quantum in vobis eſt, omnia hæc
à barbaris poſſidentur. Verùm nobis hæc in melius reciderunt. [f] nunc quoniã cir-
cumuenit vos atque attigit bellum, ita demum Gelonis memoria facta eſt. Sed con
temptus à vobis, non ero veſtri ſimilis: ſed paratus ſum ad opem ferendam ducen-
tarum triremium, & viginti millium armatorum, ac duũm millium equitum,
totidemque ferentariorum, totidémque leuis armaturæ, totidem ſagittariorum, totidem
funditorum. Sed & rem frumentariam cunctis Græciæ copiis, donec fuerit debel-
latum, ſuppeditaturum me recipio. Sed ea lege hæc polliceor vt ego ſim aduerſus
barbarum Græcorum imperator: aliter neque ipſe venirem, neque alios mitterem.
Ea Syagrus audiens, non tulit: ſed, O quàm eiularet, inquit, Pelopides Agame-
mnon, ſi audiret Spartiatas imperium ſubdidiſſe Geloni atque Syracuſanis. Tu ve-
rò ne feceris huius rei mentionem amplius: ſed ſi tibi animus eſt opem ferendi
Græciæ, eſto ſub imperio Lacedæmoniorum: ſi dedignaris ſubeſſe, non habe ani-
mum opem ferendi. Ad hæc Gelon, vbi vidit verba Syagri auerſa, hanc ad extremũ
protulit orationem, Hoſpes Spartiata, contumeliæ homini factæ ſolent irritare in-
dignationem. verùm tu contumelioſis in me verbis inuehens, non tamen induces
me ad vicem contumelioſe reddendam. Sed quando vos ita imperium amplecti-
mini, multo me magis quàm vos decet illud amplecti, qui multo maiorum copia-
rum ac plurium nauium imperator ſum. Cæterum, quoniam iſta oratio veſtra in
cõtrarium nititur, nos aliquantũ à ſuperiore noſtra oratione decedemus: Si vos ter-
reſtribus copiis præfueritis, ego nauticis præero: ſin vos mari imperitare iuuat, ego
terreſtribus copiis imperitare volo. Ex quo oportet vos aut alterutra harum rerum
eſſe contentos, aut his ſociis deſtitutos abſcedere. Hanc Gelon conditionem offere-
bat. Cui nuntius Athenienſis [g] Lacedæmonios anteuertens, ita reſpondit, Rex Syra-
cuſanorum, Græcia nos ad te miſit non imperatorum indiga, ſed exercitus: tu verò
præ te fers non miſſurum te exercitum, niſi ſis Græciæ imperator: videlicet vt illi
imperes affectas. [h] Itaque quantum ad eam partem pertinet qua cuncto Græcorũ
exercitui præeſſe poſtulas, ſuffecerit nobis Athenienſibus ſilentium agere, intelli-
gentibus Laconem fore idoneum ad reddendam pro vtriſque rationem: quãtum
autem ad illud attinet, quòd poſcis vt vniuerſæ claſſi præſis, ita habeto: nos, etiam
vt Lacon permittat, non eſſe permiſſuros præeſſe te claſſi. noſtrum enim munus
hoc eſt, niſi Lacedæmonii id velint: quibus præeſſe claſſi volentibus non contradi-
ceremus, alteri verò concederemus nemini. nam alioqui fruſtra [i] plus nauiũ quàm
cæteri Græci poſſideremus, ſi Syracuſanis imperium cederemus, qui ſumus Athe-
nienſes, & antiquiſſimæ originis, ſolique Græcorum qui nunquam ſolum verti-
mus: è quibus virum inſtruendo ornandóque exercitu aptiſſimum Homerus etiã
[k] verſificator ait Ilium veniſſe: vt non ſit dedecus nobis iſta commemorare. His Ge
lon iſta reſpondit, Hoſpes Athenienſis, [l] apud vos qui præſint habetis, qui ſubſint
non habetis. Quocirca quum nihil cedere ſed totum obtinere velitis, quamcelerri-
mè hinc retro abſcedatis, renuntiaturi Græciæ, ver ex anno illi [m] exaruiſſe. Cuius
dicti ſenſus hic eſt, [n] quum conſtet probatiſſimam anni partem eſſe ver, talem eſſe
ſuum exercitum innuebat, quo Græcia priuaretur, quaſi quodam vere, quod illi ex-
areſceret, non inita ſecum ſocietate. Hoc reſponſo Gelonis accepto nuntii Græcorũ
profecti ſunt. Poſt hæc Gelon timens quidem ille Græcis, ne impares barbaro eſ-
ſent, tamen indignum atque intolerandum ſibi ratus vt profectus in Peloponne-
ſum ſubeſſet Lacedæmoniis, qui Siciliæ tyrannus eſſet, omiſſa hac via aliam iniit.

a His verbis, quibus eos vehementer vrgebat, vſus eſt.

b Quum ipſi petẽti mihi aduerſus exercitum barb. ferre opem recuſaueritis.

c Et obteſtabar vt pœnas necis Dorici Anaxandridæ filii ab AEgeſtanis repoſcerẽtis, offereb.

d Commoditates prouenerunt.

e Itaque per vos quidem hæc omnia barbari poſſideant licet. *i. Per uos non ſtetit quin hæc omnia nunc à barbaris poſſideantur.*

f Nunc poſtquam tranſlatæ ſunt ad vos belli gerendi vices, ita demum Gelonis recordati eſtis. Atenim dedecore à vobis affectus, vos nequaquam imitaboriſed opẽ ferre paratus ſum ducentarum triremium. &c. *Eſt tamen ad uerbum, Suppeditaturus ducentas triremes, & uiginti millia armat. eodémque modo deinceps.*

g Lacedæmoniorum nuntium anteu.

h At nos ad illam quidem tuam petitionem qua vniuerſi Græcorum exercitus imperium poſtulabas, ſilentium tenuimus, cõtenti Lacedæmoniorum reſponſo eſſe volentes, quod pro vtriſque ſufficere poſſe ſciebamus: iã verò, quũ tu vniuerſo imperio excluſus *i. poſtquam denegatum tibi eſt uniuerſum imperiũ*, nauale poſtules, ita habeto, nos ne permittente quidẽ id Lacedæmonio, permiſſuros.

i *Legit* παρ' ἄλλον, *non* πάροιον.

k Poeta.

l Vos, qui imperent habere videmini, at quibus imperetur, non item.

m Exemptum eſſe. *Vel, ablatum eſſe.*

n Sicut ver in anno præcellere cõſtat, ita ſuum exercitum Græco *præcellere*. Ideóque Græciæ, quæ ſua ſocietate priuaretur, idem contingere dicebat ac ſi ei ex anno ver exemptum eſſet.

Nam vbi primùm audiit Perſam tranſmiſiſſe Helleſpontum, miſit cum tribus [a] biremibus Cadmum Scythis filium Coum, multa cum pecunia ac placidis verbis, ad obſeruandum quò caſura eſſet pugna: vt ſi barbarus vinceret, ei pecuniam traderet terrámque & aquam eorum locorum quibus Gelon imperaret: ſin vincerent Græci, rurſus pecuniam reportaret. Hic Cadmus ante id tempus quum tyrannidem Coorum à patre accepiſſet [b] ſatis validam, nullo aduerſo caſu, ſed ob iuſtitiam, ſua ſpóte eam in media ciuitate depoſuit, atque in Siciliam abiit. vbi vnà cum Samiis vrbem Zanclam (cuius nomen in Meſſanam mutatum eſt) tenuit atq; incoluit. Hunc Cadmum, eò hunc in modum profectum, Gelon ob iuſtitiam quam illi ex aliis rebus adeſſe nouerat, Delphos miſit: cuius hominis inter alia quæ edidit opera iuſta, hoc non in poſtremis reponitur, quòd tantum pecuniæ à Gelone commiſſum interuertere quum poſſet, noluit, ſed poſteaquam Græci pugna nauali ſuperiores extitere, Xerxéſque cum exercitu abiit, ipſe in Siciliam rediit cum omni pecunia. Fertur autem & hoc ab iis qui Siciliam incolunt, Gelonem inducto ad obtẽperandum Lacedæmoniis animo, fuiſſe laturum Græcis auxilia, niſi Terillus Crinippi filius eiectus ex Himera, vbi erat tyrannus, à Therone AEneſidemi filio Acragãtinorum monarcho, adduxiſſet per id tempus Phœnicum & Libyum & Iberorum & Ligyum & Eliſycorum & Sardonum & Cyrniorum trecenta millia, duce eorum Amilcare Hannonis filio Carthaginenſiũ rege: quos Terillus abduxerat cum perſuaſos hoſpitii neceſſitudine, tum præcipuè prompta animi voluntate Anaxilai Critinei filii, Rhegini tyranni, qui filios ſuos Amilcari obſides dedit, vlciſcendi ſoceri cauſa. habebat enim Anaxilaus in matrimonio Terilli filiam, nomine Cydippam. Ita Gelonem, quum nequiret auxilia Græcis ferre, Delphos miſiſſe pecuniam. Præterea aiunt iidem contigiſſe vt eodem die Gelon & Theron Amilcarem Carthaginenſem in Sicilia ſuperarint quo Græci in Salamine Perſam. Quinetiam Amilcarem, qui à patre quidem Carthaginenſis, à matre verò Syracuſanus erat, & ob virtutem rex Carthaginenſium, quum conflixiſſet, prælio victum, è cõſpectu fuiſſe ablatum audio, nec vſquam gentium aut viuum aut mortuum compa ruiſſe. omnia enim Gelonem indagando colluſtraſſe. Apud ipſos autem Carthaginenſes illius imaginem colentes, hæc fama eſt, dum barbari cum Græcis in Sicilia ab aurora ad crepuſculum ſine intermiſſione pugnarent, (tandiu enim extractum fuiſſe prælium) interea Amilcarem in caſtris permanentem ſacrificaſſe atque litaſſe, ſolida corpora [c] aggerentem in ingentem pyram: ſed conſpectis ſuis in fugã verſis, vt erat in faciendis ſacris occupatus, ſeſe in ignem miſiſſe, atque ita combuſtum è conſpectu ſublatum. Cui ſiue hoc modo, vt Phœnices, ſiue alio, vt Carthaginenſes & Syracuſani memorant, ex oculis ablato, nunc Carthaginenſes ſacrificant, extructis monumẽtis, cum alibi in omnibus ſuis coloniis, tum præcipuè in ipſa Carthagine. Hactenus quæ ad Siciliam attinent. Corcyræi autem aliud nuntiis reſponderunt, aliud fecerunt. nam quum eos iidem nuntii qui in Siciliam ierant, adiiſſent, & iiſdem quibus Gelonem verbis alloquuti fuiſſent, polliciti ſunt confeſtim ſe auxilia miſſuros ac præſidio futuros, negantes ſibi Græciam neglectui habẽdam de ſalute periclitantẽ: quæ ſi collaberetur, nihil aliud ſibi ſupereſſe quàm vt primo quoque die ſeruirent. ideóque ſibi, quoad poſſent, illam eſſe adiuuandam. Hæc illi aſpectu ſpecioſa reſponderunt: at vbi ferre opem oportuit, aliud habẽtes in animo, ſexaginta naues inſtruxere: ægréq; digreſſi, Peloponeſo applicauere, ac circa Pylon ac Tænaron oræ Lacedæmoniorum naues in ſtatione ſtatuere: obſeruantes & ipſi bellum quò caderet, deſperantes fore vt Græci ſuperarent, ſed opinantes Xerxem multo ſuperiorem victæ Græciæ imperaturum. [d] Itaque curauere vt hæc verba apud Perſam facerent, Adhortantibus nos Græcis ad hoc bellum, rex, quòd non minimum & copiarum & nauium, ſed plurimum ſecundum Athenienſes habemus, tamen aduerſum te ire noluimus, aut quippiam tibi moleſtiæ facere. Hæc dicendo ſperabant ſe plus abliquid quàm cæteros ablaturos: quod etiã (vt mihi videtur) contigiſſet. Ad Græcos autem excuſationem parauere, qua etiam vſi ſunt. accuſantibus enim Græcis quòd opem nõ attuliſſent, dixere ſexaginta ſe triremes armauiſſe, ſed per ventos eteſias ſuperare Maleam nequiſſe. [e] Atque ita ad Salaminem ſe non contulere, nec vllius cladis pugnæ naualis participes fuere. Et iſti quidem ita Græcos à ſe ſummouerunt. Cretes autẽ, poſtquam aditi ſunt ab iis Græcis quibus hoc negotium datum erat, hoc ſibi faciẽdum putarunt, vt certos homines publicitus Delphos mitterent deum conſulturos nunquid ſibi ſatius foret Græciam defendere. Quibus Pythia reſpondit, O ſtulti, imputate vobis quaſcunque lacrymas ob defen-

a Nauibus quinquagenũm remorum.

b Bene ſtabilitam. *uel cõſtitutam*, nulla præmente calamitate, ſed iuſtitiæ exercẽdæ ſtudio, *uel ſed iuſtitiæ amore, ad uerbum, ſed præ iuſtitia*, in medium Cois propoſuerat, & in Siciliam diſceſſerat.

c Adolentem in pyra ingenti.

d Operam igitur dabant, *uel de ipſa re ita faciebant*, vt poſſent hæc Perſæ dicere, Nos, ô rex, quum ad hoc bellum Græci aſſumerẽt, *pro aduocarẽt*, licet potentiam non minimã haberemus, & nõ pauciſſimas naues ſuppeditare potuiſſemus, ſed plurimas ſecundum Athenienſes, aduerſum te ire nol.

e Atque ita factũ fuiſſe vt Salaminem nõ peruenirẽt: & q; à pugna nauali abfuiſſent, in eo ſe minimè malitia vlla vſos fuiſſe.

ſionem Menelai vobis Minos gemebundus immiſit. Quoniam illi quidē non ſunt « vlti cædem Minois in Camico factam: vos autem vlti eſtis illis mulierem è Sparta « à viro barbaro raptam. Hæc Cretes allata vbi audiere, ab auxilio ferendo ſuperſede- « re. Siquidem fertur Minoem, quum Dædalum veſtigans in Sicaniam (quæ nunc Sicilia dicitur) peruenisſet, vi eius vitæ allata occubuiſſe: interiecto deinde tempore omnes Cretes, præter Polichnitanos & Præſios, diuinitus inſtructos, cum magna claſſe in Sicaniam traieciſſe, & quinquennio obſediſſe Camicum, [a] quam (vt mea fert opinio) Acragantini incolunt: ad extremum quum neque illam expugnare poſſent, neque permanere, fame enectos, ea relicta abiiſſe: & dum circa Iapygiam curſum tenerent, ingenti eos tempeſtate adorta, in terram fuiſſe eiectos: laceratiſq; nauibus, quum nullus in Cretam receptus oſtenderetur, illic ſubſidentes vrbē Hyriam condidiſſe: & mutato nomine pro Cretibus Iapyges Meſſapios eſſe effectos, & pro inſulanis [b] continenticos: & ab vrbe Hyria alias incoluiſſe. quas diu pòſt Tarentini euertentes, magnam in ruinam deuenere, vt hæc maxima cædes omnium quas nouimus, extiterit, tum ipſorum Tarentinorum, tum Rheginorum, qui à Micytho Chœri filio ad tria millia ciuium adacti opem ferre Tarētinis, interiere. Ipſorum autem Tarentinorum qui cæſi ſunt, numerus non eſt initus. Micythus autem, quum Anaxilai famulus eſſet, procurator Rhegii relictus, vbi ex ea vrbe excidit, Tegeam Arcadum incoluit, compluréſque ſtatuas in Olympia conſecrauit. [c] Sed mihi Rheginorum & Tarentinorum exceſſus ab oratione factus. In Cretam igitur deſolatam Præſii aiunt cum alios homines tum præcipuè Græcos immigraſſe: tertiáque à morte Minois ætate, res Troianas fuiſſe, in quibus non deterrimos extitiſſe Cretenſes Menelai defenſores: & ob id eós Troia reuerſos vnà cum ſuis ouibus fame peſtilentiáque correptos, iterúmque deſolatam Cretam cum reliquis, donec à tertiis Cretenſibus habitaretur. Harum rerum memoriam refricando, Pythia illos ad ferenda Græcis auxilia animatos cohibuit. At Theſſali neceſſitate ſubacti circa initia Medorum partes fouerunt, quum oſtenderent non placere ſibi quæ Alevadæ excogitaſſent. nam quumprimum audiere Perſam traiicere in Europam, nuntios ad iſthmum mittunt, vbi prouiſores Græciæ delecti è ciuitatibus coacti erant ad rebus Græciæ proſpiciendum. Ad quos poſtquam venere nūtii Theſſalorum, ita verba fecere, Viri Græci, Olympicum ingreſſum cuſtodiri expedit, vt Theſſaliæ pariter atque omni Græciæ ſit belli tutamen. Nos equidem ad cuſtodiendum præparati ſumus: ſed vos quoque debetis multum illuc mittere copiarum: quas niſi mittatis, ſcitote nos pactionem inituros eſſe cum Perſa. Neq; enim decet nos adeo ante cæteram Græciam poſitos pro vobis ſolos occumbere. Quibus ferre opem ſi recuſatis, nullam poteſtis iniungere neceſſitatem. [d] Nulla nanque fortior neceſſitas eſt quàm imbecillitatis. Itaque per noſmet aliqua ratione ſalutem nobis comparare conabimur. Hæc Theſſali. Ob quæ Græci illuc mittendum decreuere exercitum « pedeſtrem, ad maris ingreſſum cuſtodiendum. Exercitus, vbi coactus eſt, per EVripum nauigauit. Qui poſtquā ad [e] Algas Achaiæ peruenit, egreſſus, relictis illic nauibus, in Theſſaliam contendit, & ad Tempe peruenit, ad ingreſſum qui ab inferiore Macedonia Theſſaliam fert, iuxta amnem Peneum inter Olympū & Oſſam montes. Ibi caſtra poſuere Græci, ad decē millia armatorum coacti: quibus aderat Theſſalorum equitatus, ducibus, è Lacedæmoniis quidē, EVæneto Carini filio, delecto ex polemarchis, quanquam [f] non eſſet è regio genere: ex Athenienſibus autē, Themiſtocle Neoclis filio. Verùm paucos illic dies immorati ſunt. aduenerunt enim ab Alexandro Amyntæ filio viro Macedone nuntii, ſuaſum eis vt illinc decederent, ne in illo ingreſſu perſtantes, ab exercitu irrumpente proculcarentur: videlicet multitudinem terreſtrem nauticámque indicando. Horum conſilio Græci (nam & bene ſibi conſuli, & bono erga ipſos animo Macedo eſſe videbatur) obtemperauerunt. Quanquam mihi videntur metu quoque id ſuaſiſſe, quòd audierant alium etiam eſſe in Theſſaliam ingreſſum per Peræbos, in ſuperiori Macedonia, iuxta vrbem Gonnon: quâ & tranſiuit exercitus Xerxis. Ita Græci ad naues regreſſi, rurſus ad iſthmum ſe receperunt. Hæc fuit in Theſſaliam ſumpta expeditio, dum rex in Europam ex Aſia tranſiturus erat, & Abydi iam agebat. A ſociis autem deſerti Theſſali, iam nihil ambigentes, ita prompti ad Medos tranſiere vt in rebus gerendis ſeſe regi præſtiterint vtiliſſimos. Græci autem ad iſthmum reuerſi, ob ea quæ ab Alexandro dicta erant, conſultabant & qua ratione bellum gerendum ſtatuerent, & quibus in locis. euicitque hæc ſententia, vt præſidio aditum Thermopylarum cuſtodirent, quippe qui videbatur & anguſtior quàm ille Theſſaliæ, & ſolus ipſorum terræ

a Quam mea ætate Acragantini tenebant.

b Continentis habitatores.

c Sed ego ab oratione mea digrediens, hæc de Rheginis & Tarētinis verba interieci. Porro in Cretā, poſtquā deſolata fuit, Præſii &c.

d Nullo enim modo neceſſitas impotētiam ſuperare poteſt. *Vt accipiamus impotentiam pro Non poſſe. Hic enim eſt ſenſus, Fruſtra nos neceſſitate adigere conabimini, & nos cogere. fieri enim nulla ratione poteſt vt quis ad id faciendum cogatur quod facere non poteſt.*

e Allon Achaiæ. *Infrà autem pro iiſdē verbis* Αλλον τῆς Ἀχαΐης *habet Littoralia Achaiæ.*

f *Sic & uet. cod. Gr. addunt negatiuam particulam.*

terræ propinquior. Nam ſemitam, qua Græci intercepti poſtea fuere apud Thermopylas, haud nouerant prius [a]quàm ducibus Trachiniis ad Thermopylas hoſtis peruenit. Hunc igitur aditum vt tuerẽtur decreuere, ne barbarus tranſiret in Græciam, vtque claſſis proueheretur in Hiſtiæotidem oram ſuper Artemiſiũ. Hæc enim loca inter ſe vicina ſunt, vt audiri vtrinque poſſint quæ apud alteros gerantur. quæ loca ita ſe habent: Artemiſium quidem à pelago Thracio, ex laxitate in arctum cogitur traiectum, qui eſt inter inſulam Sciathum & continentem Magneſiæ. ab anguſtiis autem EVbœæ iam Artemiſium excipit littus, in quo eſt Artemidis, *id eſt* Dianæ templum. Ingreſſus verò in Græciam per Trachinem, vbi arctiſſimus, dimidii iugeri eſt. quanquam ad dexteram regionem non eſt hic locus arctiſſimus, ſed ante póſtque Thermopylas: iuxtáque Alpenos à tergo ſitos, tantummodo ad agendum vehiculum via patet: anterius etiã iuxta flumen Phœnicẽ, prope vrbem Anthelam, ſolùm agendo vehiculo via ſufficit. Thermopylarum autem quod ad heſperum vergit, mons eſt inacceſſus & prærupti præcipitii, protentus vſque ad OEtam. quod autem viæ vergit ad auroram, id à mari excipitur ac vadoſis. In hoc autem ingreſſu ſunt θερμὰ λουτρὰ, *id eſt calida lauacra*, quæ χύτρους, *id eſt ollas*, indigenæ vocant: & deſuper ara Herculi extructa. Ad hos ingreſſus, murus ædificatus erat, ſuper quem olim πύλαι, *id eſt portæ* erant. Eum autem ædificauerant Phocenſes metu Theſſalorum, ex quo illi ex Theſprotis terram AEolidem iere habitatum, quam nunc poſſident. & quia Theſſali conabantur eos ſubigere, hoc præſidio impoſito ſe tutabãtur: aquámq; illã calidam ingreſſui induxere, vt eſſet lacunoſus locus: omnia excogitãtes ne in ſuam terram Theſſali incurſarent. Hic tamen murus quõdam extructus, maiori ex parte iam vetuſtate erat collapſus: quo rurſus excitato, viſum eſt illis faciendum vt illac barbarum arcerent à Græcia. Eſt autem proximè viam vicus nomine Alpeni, vnde frumentari Græci ſtatuerant. Et hæc quidem loca viſa ſunt Græcis opportuna. cuncta enim rimati atque ratiocinati, vbi barbari neque multitudine neque equitatu vti poſſent, ibi illos Græciam inuadentes excipere ſtatuerunt. Poſtea verò quàm Perſam in Pieria eſſe audiere, ex Iſthmo digreſſi ſunt: peditatus ad Thermopylas inſidẽdas, cæteri mari, ad Artemiſium. Dum autẽ Græci (vt cuique præceptum erat) properè ad ſuccurrendum tendunt, interea Delphi deum conſuluere, de ſeipſis pariter & de Græcia ſoliciti. His reſponſum eſt vt ventos precarentur: illos enim maximos fore Græciæ auxiliatores. Delphi quod accepere oraculum, cum iis primùm Græcis communicauere quibus libertas cordi erat: quo nuntio illos, quòd barbarum magnopere timerent, immortali beneficio demeruere. Deinde ſtatuta ventis ara in Thya, vbi fanum Thyæ Cephiſi filiæ (à qua & locus hic habet nomen) hoſtias illi immolauere: propter quod oraculum etiam nunc Delphi ventos propitiant. Nauticus autem Xerxis exercitus ex vrbe Therma mouens, decem ex omnibus nauibus velociſſimas rectà miſit in Sciathum, vbi erant tres præſidiariæ naues Græcorum, Trœzenia, AEginetica, Attica: quæ præuiſis barbarorum nauibus, in fugam ſe proripuerunt. Sed ex iis Trœzeniam, cui præerat Praxinus, inſequuti barbari, continuò excipiunt. Deinde [b] ſtrenuiſſimum quenque propugnatorum eius ad proram adductum, deinceps mactant. Eorum qui capti mactatíque ſunt, & primo & ſtrenuiſſimo nomẽ erat Leoni: quo nomine nõnihil fortaſſe gloriabatur. AEginetica verò, cuius trierarchus erat Aſonides, nonnihil tumultus hoſtibus præſtitit, [c] quòd eius epibata erat Pythius Iſchenoi filius, vir eo die præſtantiſſimus: qui capta naui tamen couſque pugnando reſtitit donec totus [d] dilaniatus eſt: quem collapſum non mortuum, ſed ſpirãtem, Perſæ qui nauem ceperant, admiratione virtutis, magnum operæpretium putauerunt vt ſeruarent, vulnera ſmyrna medentes, ſindonéque byſſina & faſciis obligantes. ac rurſus in caſtra ſua reuerſi, hominem vniuerſo exercitui oſtentabant admirabundi, [e] ac probè obſeruantes: quum alios quos in eadem iam naui ceperant, tanquam mancipia adſeruarent. Duabus nauibus interceptis, tertia, cui præerat Phirmus vir Athenienſis, dum fugit ad oſtia Penei, impacta eſt: qua ſine viris barbari potiti ſunt. nam Athenienſes, ſimulatque nauem impegerunt, ab ea deſilientes, iter Theſſaliam intenderunt, ſéque Athenas receperunt. Huius rei per [f] ignes è Sciatho editos facti certiores Græci qui ad Artemiſium caſtrá habebant, & ob id perterriti, illinc Chalchidem conceſſerunt ad EVripum tutandũ, relictis per edita EVbœæ loca diurnis ſpeculatoribus. Ex illis autẽ decẽ barbarorũ nauibus, tres ad herma quod eſt inter Sciathum & Magneſiam, nomine Myrmecem, profectæ ſunt. quem locum vbi tenuere barbari, lapideum illic titulum impoſuere. Qui ex Therma ſoluerunt, [g] vbi littus oculos effugit, cũ omni claſſe nauigabãt

a Quàm pernenientes Thermopylas de ea ex Trachiniis audiuerunt.

b *Videtur totum hunc locum aliter legiſſe, aut nõ intellexiſſe.*

c Quòd ea veheretur Pyth.

d Velut in laniena concifus eſt. *Bud.*

e Ac bene eum tractabãt: quum cæteros quos in eadem naui ceperant, tanquam mancipia tractarent.

f Legit πυρσῶν vt & vet. cod. habent, non ἐρσῶν.

g *Locus hic in vulg. edit. Gr. eſt ſuſpectus: ac certè hunc aliam lectionem & hic & paulo pòſt ſequutũ eſſe manifeſtum eſt.*

vndecim dieb⁹ ex quo rex à Therma diſceſſerat, inter ſe diſſipati: ſed eos herma deducebat, quod erat in traiectu ferè Scyrius Pammon. Hinc totum diem nauigantes barbari, oram Magneſiam tenuerunt ſuper Sepiadem, & littus quod eſt inter vrbem Caſthanæam & oram Sepiadem. [a]Ad hunc vſque locum atque Thermopylas exors malorum Xerxis exercitus fuit: & adhuc claſſis (quemadmodum ego ſupputando inuenio) mille ducentorum ſeptem ex Aſia nauium. In quibus à principio è ſingulis nationibus erant millia ducenta & quadraginta vnum ac quadringenti, ducenos ſupputando viros in ſingulis: & præter indigenas propugnatores, addēdo Persarum Medorúmque ac Sacarum tricenos epibatas. Reliquus autē hic exercitus cōſtabat ex triginta ſex millibus, ducentíſq; ac decem. Adiiciā autē huic & ſuperiori numero [b]eos qui ſunt ex biremibus: in quarū ſingulis plures fecerim octoginta potius quàm pauciores viros. Quarum nauium ſumma, vt ſuperius dictum eſt, trium millium fuit. ita in eis fuerūt virorū viginti quatuor myriades, *id eſt ducenta & quadraginta millia*. Hæc igitur erat claſſis ex Aſia, vnius & quinquaginta myriadū virorū in vniuerſum, & præterea ſeptē milliū ſexcentorū decem. Peditatus fuit decies ſepties cētena millia: equitatus octoginta millia: quibus addo Arabes, qui camelos, & Libyes qui currus agitabant, quæ facio viginti millia. Quæ copiæ claſſiariæ & terreſtres in ſummam redactæ fiunt ter & vicies centena & præterea decem & ſeptem millia, ſexcenti & decem. Has copias ex ipſa Aſia fuiſſe contractas dictum eſt, præter ſeruitia quæ ſequebantur, & eos qui in frumentariis vehebantur. Huic omni enumerato exercitui adiiciendus eſt ille ductus ex Europa, de quo ex opinione dicere oportet. Ii Græci qui ſunt è Thracia, & ex inſulis Thraciæ obiacentibus, præbuerunt naues centum viginti, quarum viri fiunt trigintaquatuor millia. Terreſtres copias præbuerunt Thraces, & Pæones, & Eordi, & Bottiæi, & genus Chalcidicum, & Brygi, & Pieres, & Macedones, & Peræbi, & Enienſes, & Dolopes, & Magnetes, & Achæi, & qui maritima Thraciæ habitabant. Harū nationum reor triginta myriades, *id eſt trecenta millia* fuiſſe: quæ myriades illis Aſiaticis adiectæ, fiunt in ſumma virorum pugnantiū ducentæ ſexagintaquatuor, & præterea mille ſexcenti ac decem. Hoc autem tanto pugnatorum numero non pauciora ſed plura fuiſſe arbitror quæ eos comitabantur ſeruitia, & eos qui frumētariis in nauigiis erāt, & in aliis nauibus vnà cum militaribus viris vehebantur: quos neque plures neq; pauciores facio, ſed totidē. Ita æquati numero pugnatorū, explebunt totidē myriadas: fiēntq; quingentæ & viginti octo myriades, & tria millia ducēti & viginti viri, quos Xerxes Darii filius duxit ad Sepiadē & vſq; ad Thermopylas. Hic eſt vniuerſus copiarū Xerxis numerus. Nam mulierum pinſentium & pallacarum & eunuchorum numerum nemo pro cōperto queat dicere: ac ne impedimentorū quidē, aliorúmq; iumentorū ſarcinariorum, neq; canum Indicorū exercitū comitantiū, præ multitudine quiſquā inire numerū poſſit. [d]Quo minus miror proditum eſſe, fluenta quædam nō ſuppeditauiſſe: magis miror vnde tot myriadibus cibaria ſuppetierint. nā ſubducta ratione cōperio, ſi ſinguli quotidie ſingulas frumēti chœnicas, *id eſt ſenodia*, nō amplius accepiſſēt, abſumpta fuiſſe ſingulis diebus centū millia medimnorū, & trecētos ac quadraginta medimnos, *qui ſinguli conſtant è ſenis modiis*: haud annumerando mulieres eunuchóſque, & iumenta, atque canes. In quo exercitu quum tot virorū millia eſſent, nemo erat qui aut ſpecie aut magnitudine corporis cum Xerxe ipſo poſſet contendere, tanquā dignior qui illud imperiū obtineret. Nauales autē copiæ, poſtquā è ſtatione ſoluerūt, prouectæque orā terræ Magneſiæ tenuerūt, quæ eſt inter vrbē Caſthanæā & orā Sepiadē, primæ quæq; naues ad terrā habuere ſtationē, aliæ deinceps in ancoris ſtetere, ad octauū vſq; ordinē [e]intra mare procedētes, vtpote anguſtiore littore quàm vt claſſem caperet: atq; ita per noctē ſtetere. Sub ipſum verò diluculū, ex ſereno cælo & tranquillo quū mare efferbuiſſet, incidit in eā atrox tēpeſtas, ac vehemēs vētus ſubſolanus, quē Helleſpontiū nuncupant qui circa illa loca habitāt. Eum ventū quicūque augeſcere animaduerterunt, & quibus per conditionē ſtationis licuit, ii tēpeſtatē præuenerunt, reuulſiſque nauibus ſeſe atq; illas incolumes præſtiterunt: at quas naues ventus [f]exteriores nactus eſt, earum alias ad loca quæ dicuntur Ἵπνοι, *id eſt furni*, quæ ſunt in Pelio, extulit, alias in littus, alias in ipſam Sepiadem illiſit, alias in vrbem Caſthanæam, alias in Melibœam expulit. erat enim intoleranda vis eius.

a Ad Sepiadem vſque & Thermopylas exors malorum Xerxis exercitus fuit: multitudo autē adhuc erat, (vt ego coniectura aſſequor) ex nauibus qui dē ab Aſia profectis, numero mille ducentis ac ſeptem, eorum duntaxat qui iam inde ab initio conuenerant, millia ducenta & quadraginta vnum & quadringenti viri, ducenos ſcilicet viros in ſingulas naues numerantibus. Porro inter claſſiarios indigenas triceni Perſæ, Medi & Sacæ in naues eaſdem aſcenderant. quæ multitudo ſex & triginta millia & ducentos decem viros prioribus copiis aggregat. *Ita Bud. hunc locum interpr.*

b Eos qui ex pentecōteris erant, *id eſt ex nauibus quinquagenûm remorum*: ita rationem iniens vt fuerint in ſingulis octogeni viri, maiore numero minorem compenſante. *Id eſt, ijs in quibus plures erant compenſantibus eas in quibus erant pauciores. Hoc enim videtur voluiſſe ſignificare quod noſtrate lingua in re ſimili dicimus L'une portant l'autre. uel, Le fort portant le foible. Adeo vt locum hic non habeat genus illud loquendi Plus minus. præſertim quū ὅτι ſit pro ὅ. q. d. In ſingulis (ubi plus, ubi minus) octogeni viri. Sed & illud Τῶν ἐκ τῶν πυκνοστίρων reſpondet phraſi Gallicæ Ceux des nauires, pro Ceux qui eſtoyent dedans les nauires.*

c Non minorem ſed maiorē fuiſſe exiſtimo famulitii numerum, eorúmque qui frum. in nauig. erant & qui in aliis n. v. c. militibus vehebātur. Sed eſto hos illis numero pares eſſe, ac neque plures, neque pauciores, certè æquati hi numero pugn.

d Itaque mirum mihi nō videtur quotundam amnium fluēta defeciſſe tot hominum millia: ſed quonā modo frumentum ſuppetierit tot hominū millibus, id verò mirum videri poteſt. Siquidē vt chœnicem frumenti quiſque in ſingulos dies acciperet, ac nihil amplius, ſubducta ratione inuenio centena dena millia medimnûm quotidie abſumi potuiſſe, & trecenta præterea quadraginta medimna. *Ita Bud. hunc locum vertit, addens etiam Amnium fluenta prodidiſſe, hoc eſt deſtituiſſe exercitum tantum. Vide apud eundem De aſſe lib. 5, in quo ſit reprehendenda hic Vallæ interpretatio.* e Πρόκροσσοι τῆς πολιῶς exponitur *Naues ſibi iunctæ ſcalarum inſtar aliæ poſt aliæ.* f Altum tenentes.

Enimuerò feruntur Athenienſes Boream inuocaſſe ex oraculo àlio, quod eis redditum eſt, vt generum ſuum ad ſibi opitulandum inuocarẽt. Habet autem (vt apud Græcos fertur) Boreas in matrimonio Orithyam Atticam Erechthei filiam. Ex hoc coniugio (vt fama eſt) Athenienſes inducti ſunt ad coniectandum Boream ſibi generum eſſe, & dum [a] in Chalcide pro Europa excubarent, quum intelligerent auctum iri tempeſtatem, inuocauere Boream, cui prius ſacrificauerant, & Orithyam, vt ſibi auxilio eſſent, & barbarorum naues corrumperent, quemadmodum prius fecerãt circa Athon. Num autem ob id Boreas ingruerit in barbaros apud ſtationem agentes, non queo dicere: certè Athenienſes aiunt & antè fuiſſe ſibi auxilio Boream, & tũc illud effeciſſe. atque digreſſi illinc, delubrum Boreæ extruxere ad amnem Iliſſum. In hac clade qui pauciſſimas naues, ii non pauciores quadringentis periſſe aiũt, viros quoque innumerabiles, ac vim pecuniarum immenſam. vt Aminocli [b] Cratineo viro Magneti maiorem in modum fuerit fructuoſum hoc naufragium: qui aliquanto pòſt, dum circa Sepiadem humum fodit, multa pocula aurea erecta, multa argentea percepit, theſauróſq; Perſarum inuenit, affatimque aliarum ex auro rerum lucratus eſt: & quum alioqui nõ eſſet fortunatus, è rebus repertitiis mirificè eſt ditatus. [c] nã fuit ei vtilitas quædã ingrata, ac doloris cauſa, quòd erat filiis orbatus. Nauium autem onerariarum aliorúmque nauigiorũ quæ perierunt, numerus iniri nõ poteſt: Vnde præfecti claſſis, veriti ne ſibi poſt acceptam calamitatem Theſſali incurſarent, excelſum ſibi vallum è naufragiis circũdederunt. Triduo enim tẽ peſtas perſtitit: quarto tandem die magi [d] inciſiones faciendo, & veneficiis incantãdo vẽtum, ad hæc Thetidi ac Nereidibus ſacrificando, tempeſtatẽ cõpeſcuerunt: ſiue aliter tempeſtas ipſa ſua ſponte ceſſauit. Thetidi autem ideo magi ſacrificauere, quòd ab Ionibus acceperant Thetin ex eo loco raptã fuiſſe à Peleo, omnémq; eam orã Sepiadem illius eſſe, aliarúmque Nereidũ. Et ventus quidem quarto die conquieuit. At Græcis diurni ſui ſpeculatores ex Euboicis verticibus decurrentes, altero ab exorta tẽpeſtate die indicarunt omnia quæ circa naufragium contigerant: Quæ iſti vbi audiere, fuſis prius liberatori Neptuno libamentis, celerrimè rurſus ad Artemiſium reuehuntur, ſperantes ſibi paucas aliquas naues fore aduerſarias. Ita ad Artemiſium prouecti, iterum ſtationem habuere ad templum Neptuni cognomine Liberatoris: quod nomen ab illis inditum; ad hoc vſque tempus perdurat. Barbari, poſteaquam vẽtus conquieuit, & fluctus conſtrati ſunt, reuulſis nauibus ad continentem enauigabant. circũuehentéſque promõtorium Magneſiæ, rectum curſum in ſinũ qui ad Pegaſæa fert tenebãt. In hoc Magneſiæ ſinu locus quidam eſt in quo fertur Hercules, quum è naui Argo aquatum miſſus eſſet, derelictus fuiſſe ab Iaſone atque à ſociis, dum in terram Colchidem ad vellus nauigarent. [e] Illinc enim aquati in pelagus erãt abituri, eáque de re nomẽ loco fertur eſſe Aphetæ, *id eſt dimiſſæ*. Hoc in loco Xerxianæ naues ſtationem habuerunt: quarum quindecim, [f] quæ longè vltimæ appellabantur, proſpectis Græcorum ad Artemiſium nauibus, ratæ ſuas eſſe, in medium earum & ad hoſtes delatæ ſunt: quarum dux erat Sandoces Thaumaſii filius, Cumæ AEolidis præfectus: quem antè Darius ob hanc cauſam captũ eruci affixerat, quòd quum è regiis iudicibus eſſet, iniquam ſententiam ob pecuniam tulerat. ſed eius in cruce ſuſpenſi Darius reputans plura peccatis eſſe beneficia in domum regiam collata, hoc reperiens, agnoſcénſque properantius ſe quàm prudentius egiſſe, hominẽ ſoluit. Ita regem Darium elapſus ac vitæ reſtitutus, tunc in Græcos delatus, nõ iterum erat elapſurus. hos enim ad ſe curſum tenẽtes Græci vbi videre, cognito hominum terrore, aggreſſi [g] repente cepere. In quarum nauium vna captus eſt Aridolis, Alabandenſiũ qui ſunt in Caria tyrannus: in altera Penthylus Demonoi filius, dux Paphius, qui è Papho duodecim naues quum duxiſſet, amiſſis earum vndecim tempeſtate quæ ad Sepiadem extiterat, cum vna quæ ſuperabat tendens ad Artemiſium, captus eſt. Hos Græci quæ volebãt de Xerxis exercitu ſciſcitati, vinctos ad Corinthiorum Iſthmum dimiſerunt. Cætera barbarorum claſſis, præter quindecim naues quibus præfuiſſe Sandocem dixi, ad Aphetas peruenit. Xerxes cum terreſtribus copiis per Theſſaliam & Achaiam iter faciens triduo, euaſit in Melienſes: quũ in Theſſalia certamen curule feciſſet, ſuas equas experiendi gratia, quòd illic optimas Græcarũ equas eſſe audiebat. in eo autem certamine multo inferiores fuerunt Græcæ. Fluuiorum porro qui ſunt in Theſſalia, ſolus Onochonus potãti exercitui [h] nõ ſuffecit. Xerxi [i] ad littoralia Achaiæ tendenti, perductores ſui cuncta referre cupientes, enarrabant id quod de templo Iouis Aphlyſtii ab indigenis enarratur: Athamãtem AEoli filium, inito cum Ino conſilio necem Phryxo machinatum: deinde Achęos ex oracullo tale

a In Chalcide Euboeæ excubarent, vbi tempeſtatẽ oriri intellexerunt, aut prius etiam *quàm id intellexiſſent*, ſacrificare cœperunt, & Boream Orithyámque inuocare vt ſibi auxil.

b Cretinei filio, *aut Cretini*.

c Nam & hunc calamitas quædam angebat circa liberorũ cædem.

d *Ipſe alibi haruſpicinam facere interpretl.*

e Illinc enim aquati ἔμελλον ἐς τὸ πέλαγος ἀφήσειν *ad uerbũ*, In pelagus erãt immiſſuri. vnde loco illi nomen extitit ἀφέται. *Poteſt autem ἀφήκειν, & aliter reddi. ſunt enim qui* ἐς πέλαγος ἀφίεναι *ueritate* In altum uela dare.

f Quæ multo poſt alias ſoluerant, conſpectis Græc.

g Facilè cepere.

h Non ſuffecit. Fluuiorũ autem Achaiæ quũ maximus ſit Apidanus, ne hic quidẽ ſuffecit, niſi aliqua ex parte. *Id eſt*, Ne hic quidem illi aquam abundè ſuppeditauit, ſed parcè tantùm.

i Pro ἐς Λακὸν τῆς Ἀχαΐας hic poſuit Ad littoralia Achaiæ, quũ ſuprà pag. 191, pro iiſdem uerbis poſuerit Algus Achaiæ.

certamẽ illius poſteris propoſuiſſe, vt qui ex eo genere maximus natu eſſet, huic adi-tu prytanei, *id eſt curiæ*, (quam leitum Achæi vocãt) interdiceretur: ipſis excubias agẽtibus, vt ſiquis adiſſet, nõ prius exire poſſet quàm mactãdus eſſet. Ita multos quum iam mactandi eſſent, eo metu in aliam profugiſſe regionem: interiecto deinde tempore, quum reuerſi eſſent, & in prytaneum ingreſſi, ſi eſſent deprehenſi, toto corpore coronis cooperto, & cum pompa eductos mactari cõſueſſe. Hoc autem poſteros Cytiſſori Phryxo geniti ob id pati, quòd quum Achæi expiationem loci facientes, ex oraculo Athamantem AEoli filiũ eſſent immolaturi, Cytiſſorus iſte è terra Colchide veniens illum liberauit: eóque facto poſteris eius iram dei fuiſſe iniectam. Hæc quũ audiſſet Xerxes, vbi ad lucum adfuit, & ipſe ab eo abſtinuit, & idem ſuis copiis imperauit domúmq; item poſterorũ Athamantis ac fanum veneratus eſt. Hæc in Theſſalia Achaiáq; à quibus locis proceſſit Xerxes in Melidẽ iuxta maris ſinũ, vbi totum diem æſtus atq; reciprocatio fluctuũ fit. Huic ſinui circũiectus eſt locus cãpeſter, alibi ſpatioſus, alibi arctus admodũ. Súntq; ipſi campo circũiecti montes editi atque inacceſſi, omnẽ Meliadem cingẽtes regionẽ, quæ petræ Trachiniæ nominãtur. Prima in ſinu vrbs ab Achaia eũtibus eſt Anticyra, quã amnis Sperchius præterlabens, ex Enienſibus in mare defluit. A quo alter amnis x x ferme ſtadiis abeſt, cui nomen inditum eſt Dyras, quem fama eſt emerſiſſe ad ferendam Herculi opem. Ab hoc totidẽ ſtadiorũ intercapedine alius amnis eſt, qui vocatur Melas, *id eſt niger*. Vnde vrbs Trachis quinque ſtadia[a] abeſt, ſita in ampliſſimo regionis ſpatio, à montibus ad mare, vtpote duobus & viginti millibus iugerum planitie montis qui terram Trachiniam circumdat. Ad Trachinis meridiem anfractus eſt per quem Aſopus circa radices mõtis defluit: ad cuius meridiẽ alius non magnus amnis eſt, nomine Phœnix, ex his mõtibus in Aſopum defluens. Iuxta Phœnicem anguſtiſſimũ viæ eſt. quippe qua muri coarctata modo plauſtrũ dũtaxat agi poteſt. A flumine Phœnice ad Thermopylas quindecim ſtadiorum eſt interuallum, in quo vicus eſt nomine Anthela: quem præterfluens Aſopus in mare euoluitur: & ei locus ſpatioſus eſt circumiectus, vbi templum Cereris Amphictyonidis extructum viſitur, & ſedilia Amphictyonibus, & ipſius Amphictyonis delubrum. Cæterùm rex Xerxes quidem in Trachinia Meliadis caſtra habebat, Græci verò in trãſitu: qui locus à pleriſque Græcorum vocatur Thermopylæ, ab indigenis autem atque accolis Pylæ. Hæc erant vtrorumque caſtrorum loca: Xerxe omnibus quæ ad ventum boream ſpectant vſque ad Trechinem, potito: Græcis, quæ per hanc continentem ad auſtrum & meridiem ferunt, tenentibus. Qui hoc in loco Perſam Græci opperiebantur, hi fuere, Spartanorum trecenti armati, Tegeitarum & Mantienorum mille, totidem ex vtriſque: ex Orchomeno Arcadiæ centũ vigiriti, ex reliqua Arcadia mille. tot quidẽ ex Arcadia. A Corintho autẽ quadringenti: à Phliunte ducenti, & Mycenæorũ octoginta. hi ex Peloponneſo aderãt: Ex Bœotis autẽ Theſpienſes ſeptingẽti, Thebani quadringẽti. Præter hos euocati erant Locrẽſes Opuntii cũ omni copia, & Phocenſiũ mille. Ipſi enim Græci eos euocauerant, miſſis nuntiis, qui dicerẽt ſe quidem præcurſores aliorũ veniſſe, cæteros autem ſocios propediem expectari: tutelã verò maris eſſe in Athienſium præſidio AEginetarúmq;, & eorum quibus res naualis iniuncta eſſet. nec ſibi quippiam eſſe formidoloſum. nõ enim deum eſſe qui bellũ Græciæ inferret, ſed hominẽ: nec mortalem quempiã aut eſſe aut fore qui, ex quo natus eſt, mali exors ſit: & vt quiſque maximus eſt, ita ei deberi maxima. itaque quũ mortalis eſſet qui bellũ inferret, ab opinione eſſe caſurum. Hæc illi audiẽtes, in Trachinem auxilio iere. Erãt his cum alii duces ſuæ quiſq; ciuitatis, tum verò, penes quem ſumma imperii erat, quem maximè admirabantur, Lacedæmonius Leonides Anaxandridæ filius, qui Leontis, qui EVrycratidæ, qui Anaxãdri, qui EVrycratis, qui Polydori, qui Alcamenis, qui Telecli, qui Archelai, qui Ageſilai, qui Doryagi, qui Leobotis, qui Echeſtrati, qui Hegeſis, qui EVryſthenis, qui Ariſtodemi, qui Ariſtomachi, qui [b]Cleonidæi, qui Hylli, qui Herculis filius fuit: adeptus ex inopinato regnum. Nam quum duo forent ei fratres natu maiores, Cleomenes & Dorieus, aberat à cura regionis adipiſcẽdæ: verùm Cleomene ſine virili ſobole defuncto, & Dorieo iam non ſuperſtite, ſed & ipſo in Sicilia vita functo, ita regnum ad Leonidem peruenit, qui Cleombroto maior natu erat. Is enim nouiſſimus fuit Anaxandridæ liberorum, habebãtque in matrimonio Cleomenis filiam. Qui dum ſe ad Thermopylas cõtulit, delegerat trecentos è [c] primoribus viros, & quibus filii erant: aſſumpſerãtque eos Thebanos quorum de numero feci mentionem, quorum dux erat Leontiades EVrymachi filius. Hac de cauſa Leonides dedit operam vt Græcos ſumeret ſolos, quòd eos ma-

a Hac autem maximè parte ſpatioſa eſt illa regio, à mari ad mõtes, iuxta quos eſt ſita Trachis. ſunt enĩ viginti duo planitiei plethra. Mõtis autem qui Trachinium agrũ circũdat, eſt anfract⁹, ad Trachinis meridiẽ: per quem Aſop.

b Cleodæi. *Quæ lectionem comprobat locus quem habes ſuprà, pag. 153 de Ariſtodemo qui fuit Ariſtomachi, qui fuit Cleodæi, qui fuit Hylli filius.*

c Conſtantis ætatis viros. *Camer.*

ximè insimulabat quòd cum Medis sentirent. Euocabat igitur eos ad bellum, sciendi cupidus an vnà mitterent auxilia, an ex professo adimerent Græciæ societatem: sed illi aliud sentientes, tamen auxilia miserunt. Eorum qui cum Leonide fuere, primos miserunt Spartiatæ: vt his inspectis alii socii in militiam proficiscerentur, néve eum Medis sentirent, si eos superari audirent. Ipsi autem celebratis Carneis, (hæc enim sacra morabantur eos) relictis Spartæ custodibus, erant cum omni copia illuc celerrimè ituri auxilio. Reliqui autem socii ad id agendum itidem animati (nam tempus Olympiadis in hæc negotia inciderat) haud suspicati tam citò apud Thermopylas bello decernendum, præcursores miserant. Ita isti sibi faciendum statuerant. At ii Græci qui apud Thermopylas erant, vbi ad ingressum Persa aduentabat, metu perculsi de discedendo consultabant. At cæteri quidem Peloponnenses censebant faciendum vt reuersi in Peloponnesum, Isthmi custodiam agerent: huic autem sententiæ quum infensi essent Phocenses & Locrii; Leonides suadebat illic perstandum, & nuntios ad accersendas subsidio ciuitates dimittendos; tanquam se paucioribus quàm vt Medorum exercitum arcerent. Hæc istis consultantibus, Xerxes equitem quendam ad speculandum quot illi essent, & quid agerent, mittit. Audierat enim iam tum quum in Thessalia esset, eò loci contractam esse exiguam copiam, eiúsq; duces esse Lacedæmonios, atq; Leonidem è genere Herculis. Eques vbi ad stationē Græcorū successit, cōtemplatur aspicitq; non ille quidē omnes milites (nam eos qui intra murū quem excitauerāt excubabant, intueri nequibat) sed eos qui extra murū agebant. Erāt autem eo tēpore exterius manēdi in Lacedæmoniorū statione vices: eos animaduertit partim se nudo gymnastico exercētes, partim comā pectentes. Hæc cum admiratione intuitus, eorū numero; ac cæteris omnibus planè cognitis, per otiū sese recipit. nemo enim illorū insequebatur, sed hominē magno cōtemptui habebāt. Regressus ad Xerxē, cūcta quæ inspexerat refert. quæ Xerxes audiens, [a] non poterat coniectare quídnā molirētur, tanquā quoad possent perituri pariter, & hostem perdituri. Sed quū ridiculā rem sibi facere viderentur, accersit ad se Demaratū Aristonis filiū, qui in exercitu erat: quē, vt venit, interrogauit horū singula, cupiēs nosse quid ab Lacedæmoniis ageretur. Et ille, Audisti, inquit, antea me, dū aduersus Græciā proficiscēremur, de his viris: & quū audisses loquentē hæc quæ euentura prouidebā, derisui habuisti. sed quanquā mihi summū discrimen est aduersus te rex veritatē tuenti, audias tamen nunc quoq; veritatem: Hi viri ad nobiscum pugnandū de ingressu venere, atque hoc apparāt. nam ita sese apud eos habet cōsuetudo: quotics adire animæ periculum debent, tunc capita comūt. [b] quod scies, si hos & qui Spartæ manserūt, subegeris: nulla hominū gens alia est quæ cōtra te rex audeat tollere manus. Etenim nunc aduersus regnum in Græcia pulcherrimum atq; viros præstantissimos tēdis. Xerxe, quòd hæc ei admodū incredibilia viderentur, interrogante quo pacto tātillæ copiæ cum suis pugnaturæ essent, rursus inquit, [c] Pro vatio me ducas, nisi hoc tibi, vt ego annuo, vsu venerit. Hæc dicēs, tamen Xerxi non persuasit. Itaq; quatriduum Xerxes supersedit, ratus eos illinc fugam esse facturos. Quinto die quum putaret impudentiam illorum atque temeritatē esse in permanendo, ira percitus, Medos in eos ac Cissios mittit, imperans vt illos caperent viuos & in cōspectum suum adducerēt. Medi, vbi facto impetu in Græcos impressionem fecerunt, multi cadebant, aliisq; superuenientibus nihil tamen promouebāt, etsi vehementer ingruebant: palàm faciētes cum aliis omnibus, tum verò ipsi regi, se quidem multos homines esse, at paucos viros. Fuit autem hic pugnæ congressus interdiu. Pòst vbi Medi se ægrè tutabantur, tum verò ipsi se subduxere: Persæque subeuntes excepere, ii quos [d] immortales rex appellabat, quorū dux erat Hydarnes: tāquam facilè hostem profligaturi. Vbi & hi cum Græcis cōgressi, nihilo magis quàm Medi proficiebant, sed eodem modo pugnabant, vtpote [e] longioribus hastis quàm Græci vtentes, & in locis angustis, vbi nullus multitudinis erat vsus: ibi Lacedæmonii dignam memoratu pugnā edebant, cum aliis in rebus ostentātes se peritè inter imperitos pugnare, tum verò in eo quòd quoties terga vertebant, cōferti fugiebant. Quos barbari dum fugientes cernerent, cum vociferatione & strepitu ingruebant: at Græci rursus se conuertentes, aduersis pectoribus eos excipiebant: & quanuis eorum innumeram multitudinem prosternebant, aliquot tamē illic ex ipsis etiā Spartiatis occubuere. Persæ, posteaquā & cateruatim & vniuersis copiis iter occupare conati, nihil tamen promouebant, iterum sese receperunt. Fertur autē Xerxes, quū ad spectaculū adesset, in ipso cōgressu pugnandi ter è solio resiliisse, quòd videlicet exercitui suo timeret. [f] Postero die nihilo melius barbari præliati sunt. [g] nam sperātes fore vt illi, qui

a Coniicere nō poterat *ex ijs quæ audiebat* rem ita se habere vt reuera se habebat, nimirum illos se præparare ad moriendum & ad alios morte afficiēdos pro viribus.

b Scito autē si hos cæteróſque qui Spartæ remanserunt subegeris, nullam aliam fore hominum gentē quæ contra te rex, &c.

c In me vt menda cem cōsule. *Vel, De me ut mendace statue.*

d *Curita vocarentur, suprà expositum, pag 179.*

e Breuioribus.

f Tunc igitur ita pugnarunt. Postridie autem nihilo mel.

g Ita enim pugnabāt vt qui existimarēt

illos, vtpote paucos, ſaucios eſſe, eiſque vel ad attollendas manus vires nō ſupereſſe. At Græci eos excep-

pauci eſſent & ſaucii, nequirent manus leuare ad pugnandum, quum conflixiſſent, eos Græci excepere, inſtructis ordinibus, & in ſuo quiſque loco ac per nationes digeſti: præter Phocenſes, qui in monte ad iter obſidendum locati erant. Perſæ vbi nihil aliud quàm pridie agendum vident, abſcedūt. Ibi regem ancipitem quódnam in re præſenti conſilium capeſſeret, Epialtes EVrydemi filius alloquuturus adiit, tāquam magna aliqua re ab illo remunerandus, indicauitque ei tramitem qui per montem ad Thermopylas ferebat: quo factionem eorum Græcorum qui illic erant, euertit. Is poſtea Lacedæmoniorum metu in Theſſaliā profugit: cuius profugi pylagoræ Amphictyones apud Pylæam congregati caput pecunia licitati ſunt: qui interiecto deinde tempore ab Athenade viro Trachinio, Anticyræ (nam illuc redierat) interemptus eſt. Quem, etſi ob aliam cauſam (quam ego in ſequentibus reddam) Athenades hic interemit, nihilo tamen ſecius à Lacedæmoniis præmio affectus eſt. Hunc in modum Epialtes poſtea interiit. Eſt & alia quæ fertur fama, Onetem Phanagoræ filium, virum Caryſtium, & Corydalum Anticyrenſem, fuiſſe qui ea dixerint regi, & circum montem Perſas deduxiſſe. Quod apud me prorſus fide caret. nam hinc licet coniectemus, primùm, quòd Græcorum pylagoræ non Onetæ & Corydali ſed Epialtæ Trachinii caput pecunia licitati ſunt, quòd ſcilicet eū cōpertiſſimum haberent: deinde quòd Epialten ob hanc cauſam ſcimus ſe fuga proripuiſſe: poſtremò, quòd Onetes qui non erat Melienſis, ita demum tramitem illum nouiſſet ſi in ea regione permultùm diuerſatus fuiſſet. Ideóque Epialtæ culpam adſcribo, quòd Perſas per montem circumduxit; & ad tramitem perduxit. Xerxes ea quæ Epialtes ſe confecturum ſpondebat probans, maiorem in modum lætus, ſine mora Hydarnem cum iis, quibus præerat copiis, miſit. Ille circa lucernarum accenſionem, *id eſt ſub crepuſculum* è caſtris profectus eſt, & tramitem ingreſſus. Quem tramitem indigenæ Melienſes veſtigauerunt: eóque inueſtigato Theſſalos deduxere aduerſus Phocenſes, eo tempore quo Phocenſes interſepto muris tranſitu, ad arcendum bellum in præſidio erant. [a] Extrinſecus nihil admodum præſeptus tranſitus erat, quum nihil eſſet vtilis Melienſibus. Sic autem ſeſe habet ille callis: Ab Aſopo fluuio, qui per montis meat anfractum, incipit, cui monti ac viæ idem nomen eſt inditum Anopæa. hæc Anopæa per dorſum montis extēta, deſinit iuxta Alpenū vrbem, quæ prima eſt ex Locridibus, Melienſes verſus, ac iuxta lapidem nomine Melampygum ac iuxta κυρτῶν ἕδρας, *hoc eſt malitioſorum ſedes*, vbi anguſtiſſimus callis eſt. Hac via atque ita ſe habente Perſæ Aſopum tranſmittentes, iter tota nocte fecerunt, à dextra OEtæos montes, ad ſiniſtram terram Trachiniorum habentes: ac ſub exortum auroræ in cacumen montis euaſerunt: quo in loco (ſicut ſuperius oſtenſum eſt) mille Phocenſium armatorum præſidium excubabat, tum ad ſuam terram, tum ad viam tutandam. nam tranſitus inferior à quibus dictum eſt cuſtodiebatur, quòd eam per montem viam vltro à Leonide acceptam obſidebant. Hoc autem modo Phocenſes Perſas aſcendiſſe animaduerterunt: Quum eos illi toto monte conſcendendo propter frequentiam quercuum latuiſſent, tamen edito multo ſtrepitu (vt res poſtulabat) frondiū ſuper pedes conſtratarum, (erat enim cæli tranquillitas) Phocenſes recurrerunt: & dum ſibi arma induunt, confeſtim barbari adfuere: qui conſpicati viros arma ſibi circundantes, obſtupuere. [b] quippe qui (vt in exercitu aſſueratum fuerat) neminem ſibi ſperabant occurſurum. Ibi Hydarnes formidans ne Phocenſes Lacedæmonii forent, Epialten percontatus eſt [c] quiſnam ille eſſet exercitus. Mox certior rei factus, Perſas tanquam in aciem inſtruxit. quorum miſſilibus multis crebríſque Phocenſes quum ferirentur, fugam fecerunt in verticem montis, gnari aduerſum ſe ab initio illos veniſſe: & ſe præparabant tanquam perditi. Ita iſti ſentiebāt. Verùm his ſpretis ii qui circa Epialten & Hydarnem erant Perſæ rapidi de monte deſcendunt. At iis Græcis qui apud Thermopylas erant, primùm vates Megiſtias extis inſpectis indicauit mortem illis pariter & ſibi impendere. deinde tranſfugæ notum fecere, Perſas montem circuire: ſed hi adhuc per noctis tempus: tertio loco ſignificauere ſpeculatores diurni, qui à verticibus montis decurrerant iam die illuceſcente. Hic inter ſe conſultantes Græci, ſententiis diſcrepabant. alii enim ſtationem non deſerendam ſuadebant, alii id diſſuadentes contendebant. Ita diſſidentium partim abſcedunt, dilapſique in ſuam quiſque vrbem ſe recipiunt: partim, qui cum Leonide erant, ad illic perſtandum ſe accingunt. Fertur autem ipſe Leonides eos qui abſceſſere dimiſiſſe, de illorum vita ſolicitus: ſe verò & Spartiatas, qui adeſſent, non facturos è ſua dignitate ſi ſtationem deſererent, ad quam tutandā ab initio veniſſent. Cæterùm ego magis illi opinioni accedo: Leonidem, poſteaquā

a *Diuerſum à noſtra lectionem ſequutus eſt quā uiam ſequendo, uertendum fuit potius*, Adeo vt nihil eſſet vtil.

b Quum enim nullum aduerſarium ſibi occurſurum ſperaſſēt, in exercitū inciderūt.

c Cuias.

animaduertit ſocios ignauos & inuitos eſſe ad periculum ſubeundum, veniam eis abeundi dediſſe, ſibi verò decedere inhoneſtum putaſſe: permanenti autem illic, ingentem gloriam futuram, & Spartæ nunquam defuturam felicitatem ſperaſſe. Siquidem iam inde ab initio moti belli Spartiatis à Pythia redditum erat oraculum, fore vt aut Sparta euerteretur à barbaris, aut rex eius occumberet. Quod oraculum hexametris illa verſibus reddidit, in hæc verba,

» Vobis, ampliuagæ colitis qui mœnia Spartæ,
» Aut vrbs clara dabit Perſa victore ruinam:
» Aut (ſi non erit hoc) oriundus ab Hercule quidam
» Flebitur extinctus rex in Lacedæmonis ora.
» Nam neque taurorum neque vim feret ille leonum,
» Sed Iouis, & cuius reor haud tolerabile robur,
» Alterutrum donec paſſim diſcerpſerit horum.

Hæc reputantem Leonidem, [a]cupidúmque gloriæ comparandæ, crediderim ſolum ex Spartiatis remiſiſſe ſocios potius, quàm illos qui abierunt, in ſententiis diſſidentes, tam deformiter abiiſſe. Cui rei non minimo id mihi teſtimonio eſt, quòd vates Megiſtias huius expeditionis comes (qui ferebatur Acarnas eſſe, & à Melampode oriundus) præloquutus ex extis ea quæ erant euentura, quum propalam à Leonide dimitteretur, ne ſecum periret, tamẽ abſcedere noluerit, filium modò, qui ei vnicus erat, vnà militantem miſſum fecerit. Ita ſocii quos Leonides remittebat, ei obtemperantes abiere. Theſpienſes tantùm atque Thebani perſtitere cum Lacedæmoniis: Thebani quidem, inuiti ac nolentes, quippe quos Leonides loco obſidum diſtinebat: Theſpienſes verò, libentiſſimi, qui negauerunt ſe Leonide & iis qui cũ eo erant deſertis abſceſſuros: permanentéſque vnà cum illo occubuerunt. quorum dux erat Demophilus Diadromei filius. Xerxes, ſub exortum ſolis libaminibus factis, tãtiſper moratus dum tempus eſſet quo forum ſolet maximè frequẽs eſſe hominibus, è caſtris mouit. etenim ita ab Epialte erat mandatum. nam deſcenſus à monte, compendiarius magis ac breuioris multo ſpatii quàm circuitus montis atque aſcenſus. [b]Barbari qui circa Xerxem erant, ad Leonidẽ & ad Græcos, qui cum eo erant, acceſſere: & iſti tanquam ad necem iam multo magis quàm à principio fecerant, progreſſi ſunt ad fauces introitus laxiores. nam munitiones muri eos tutabantur. Et quum ſuperioribus diebus in loca arctiora prodeuntes dimicaſſent, tunc extra anguſtias facto concurſu permulti barbarorum cædebant. Nam duces à tergo ſui quiſque agminis, verberibus quæ geſtabant vnumquenque cædebãt, aſſiduè ad procedendum adhortantes. vnde multi eorum in mare decidentes abſumebantur, multo plures inuicem viui proculcabantur, quũ nulla pereuntis ratio haberetur. Quúm que ſcirent impendere ſibi necem ab iis qui montem circuirent, quod roboris habebant, id omne in barbaros oſtendebant, ingruentes ac ſeſe intrudentes. Quorum pleriſque, quum iam lanceæ diffractæ eſſent, nonnulli gladiis Perſas obtruncarent, tunc Leonides in hoc labore cecidit, nauata ſtrenuiſſimè opera, & cum eo alii inſignes Spartani: quorum ego tanquam ſtrenuorum virorum nomina audiui, & quidem trecentorum omnium. Perſarum quoque illic cum multi alii tam celebres ceciderunt quàm incelebres, tum verò duo Darii filii, Abrocomes & Hyperanthes: quos Darius ex Phrataguna Atamis filia ſuſtulerat. Atarnes autem, Darii regis frater, Hyſtaſpíſque Arſamæi filius erat, qui quum Dario filiam nuptum dedit, omnẽ inſuper ei domum tradidit, vt qui eſſet vnicæ pater. Hi duo Xerxis fratres ſuper cadauer Leonidæ pugnantes occubuere, adeo vehementi Perſarum Lacedæmoniorúmque conflictu, vt Græci [c]ter hoſtibus in fugam verſis, cadauer Leonidæ virtute ſubtraxerint: & eouſque perſtiterint dum ii qui cum Epialte erant adfuere. Quos vbi audiere Græci, tum verò pugnandi ardor immutatus eſt. nam ad anguſtias viæ ſeſe recepere: & introgreſſi murum, tumulum quendam occupantes, addenſati inſedere cuncti, præter Thebanos. eſt autem tumulus in ingreſſu, vbi nunc ſuper Leonidem ſtat lapideus leo. Hoc in loco defenſantibus ſeſe gladiis, qui adhuc eis ſupererant, barbari circunfunduntur, & manibus & vocibus inceſſentes: alii ex aduerſo vrgentes, & munitionem muri ſubruentes, alii vndique circũuenientes & circũſtantes. Lacedæmoniorum autem atque Theſpienſium, quum tales extiterint, præſtantiſſimus tamen extitiſſe fertur Dieneces Spartanus: quem, antequam cum Medis confligeretur, hoc dixiſſe aiunt: quum à quodam Trachinio audiſſet barbaros præ multitudine ſagittarum quas emitterent ſolem obducere, tantam eorum eſſe copiam, adeo non expauefactus eſt, vt parui faciens Medorum turbam, reſpõderit,

a Ac facere voleñ tẽ vt id decus Spartiatarum duntaxat eſſet, remiſiſſe ſoc.

b Barbari igitur qui cum Xerxe erant, acceſſerunt: & Græci itidem qui cum Leonide, tanquam multo magis quàm initio ad mortem pergentes, ad laxiorem faucium partem progreſſi ſunt.

c Quater.

omnia ſibi bona Trachinium hoſpitem nuntiare, ſi Medi ſolem obducerent: ſe enim ſub vmbra cum illis, non in ſole pugnaturos. Hæc & alia huiuſmodi dicta [a] memoratu digna aiunt Dienecem Lacedæmonium reliquiſſe. Secũdum hunc autem è Lacedæmoniis duo fratres præſtantiſſimi feruntur fuiſſe, Alpheus & Maron, Orſiphanto geniti: E Theſpienſibus autem Dithyrambus Harmatidei filius. His eò loci vbi ceciderunt ſepultis, & iis ſociis qui prius quàm à Leonide remiſſi ſunt, occubuerant, epigrammata his verbis inſcripta ſunt,

Terdecies centum hîc certarunt millibus olim
E Peloponneſo bis modò mille viri.

Hæc vniuerſis ſuperſcripta ſunt: iſta peculiariter Spartiatis;

Nos Lacedæmoniis refer hîc peregrine [b] iacentes,
Exhibito illorum vocibus obſequio.

Hoc epigramma inſcriptum eſt Lacedæmoniis: iſtud vati,

Nobilis hoc buſtum eſt (Medi occidere) Megiſtæ,
Sperchion ad fluuium: non ſed inultus obit.
Qui vates obitum quanuis præſciret adeſſe,
Spartæ haud ſuſtinuit deſeruiſſe duces.

[c] Qui hos epigrammatis & cippis exornarunt, Amphictyones fuere: præter epigramma vatis Megiſtæ, quod Simonides Leoprepis filius, propter hominis familiaritatem inſcripſit. Ex his trecentis duo, EVrytus & Ariſtodemus, feruntur [d] ob extremam lippitudinem è caſtris ab Leonide remiſſi, in Alpenis decubuiſſe: & quum liceret communicato inter ſe conſilio, aut ſalutem ſibi parare Spartam verſus, aut, ſi reuerti recuſarent, vnà cum aliis occumbere, in neutro horum quæ licebat eis facere, inter ſe conueniſſe: ſed quum ſententiis diſcreparent, Ariſtodemum quidem præ ignauia remanſiſſe: EVrytũm verò audita Perſarum circuitione, petiiſſe arma: ſéque eis indutum iuſſiſſe ſeruum vt ad pugnantes deduceret. hunc vbi deduxit, fugæ ſe mandauiſſe: illum dato in agmen impetu occubuiſſe. Quòd ſi vel Ariſtodemus ſolus redire Spartam neglexiſſet, aut ſi ambo reduces fuiſſent, videntur mihi Spartiatæ nullam iis pœnam irrogaturi fuiſſe: nunc altero eorum extincto, in hunc qui habens eandem occumbendi occaſionem, tamen occumbere noluerit, neceſſariò debuiſſe magnopere iraſci. Quidam hunc in modum & ob hanc cauſam Ariſtodemum ſoſpitem rediiſſe Spartam aiunt. Alii autem, quum ab exercitu pro nuntio mitteretur, & poſſet pugnæ quæ fiebat adeſſe, tamen recuſaſſe, ſed moratum in via, fuiſſe ſuperſtitem: ſociúmque eius qui vnà mittebatur, in pugnam profectum oppetiiſſe. Lacedæmonẽ igitur regreſſus Ariſtodemus probro & ignominia notatus eſt: probro, [e] quòd eum nemo neque igni neque alloquio impertiuit: ignominia, quòd Ariſtodemus fugax appellatus eſt. Verùm hic omnem ſibi obiectam culpam in pugna apud Platæas geſta deleuit. Fertur item alius ex eiſdem trecentis ſuperfuiſſe, in Theſſaliam pro nuntio miſſus, cui nomen erat Pantitæ: ſed Spartam reuerſus, quum opprobrio eſſet, ſeſe ſtrangulaſſe. Thebani autem quorum dux erat Leontiades, [f] vi retenti aduerſus regis copias, tamen à partibus Græcorum, è quibus erãt, dimicauerunt: at vbi res Perſarum ſuperiores eſſe animaduerterunt, ibi à Græcis, quibuſcum fuerant, ad tumulum ire properantibus, ſe diſſociantes, manus ad barbaros protenderunt, ad eóſque propius acceſſerunt, referentes (quod veriſſimum erat) ſeſe cum Medis ſenſiſſe, terrámque & aquam regi inter primos dediſſe: ac vi coactos ad Thermopylas veniſſe, & à culpa cladis illatæ abeſſe. Hæc regi allegantes, (quorum etiam Theſſalos teſtes habebant) ſeruati ſunt: nõ tamen vſquequaque fortunati fuerunt. nam barbari qui eos cepere, aliquot vt accedebant obtruncauerũt: pluribus, iuſſu Xerxis, regias notas inuſſerunt, à duce Leontiade exorſi. cuius filium EVrymachum poſtea Platæenſes quadringentorum Thebanorum ducem, quòd vrbem ipſorum occupaſſet, interemere. Hunc quidem in modum Græci ad Thermopylas dimicauerunt. Xerxes autem accitum Demaratum interrogauit, hinc orſus, Demarate, virum te bonum eſſe indicio veritatis experior: quæ enim dixiſti, ea « omnia perinde euenere: nũc hoc mihi pandito, Quotnam ſunt Lacedæmonii, quótve eorum tales in re bellica? an & vniuerſi? Cui Demaratus, Multitudo, rex, inquit, « Lacedæmoniorum omnium magna eſt, & ciuitates multæ: quod autem diſcere vis « à me, ſcies: Eſt enim [g] Lacedæmone vrbs Sparta octo millium ferme virorum, qui « omnes iis, qui hîc pugnauere, ſunt ſimiles: cæteri Lacedæmonii, non illis quidem ſi- « miles, ſed tamen viri ſunt ſtrenui. Ad hunc Xerxes, Demarate, inquit, agedum ex- « pone quo pacto hos viros minima cum difficultate ſubigamus. tu nanque calles «

a Mnemoſyna ſui aiunt, *id eſt monumenta.*

b Iacere.

c *Veterum codicum lectionem ſequutus eſt Valla, qui addunt quod in vulgatis edit. deeſt. ita enim in illis legitur,* ὀπιγράμματα μὲν νυν ἐς πάλλαι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ὀπίγραμμα, ἀμφικτύονες τιὰ σφέας οἱ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστέω Σιμωνίδης ἐπ.

d Ob vehementiſſimum oculorũ morbum.

e Quòd nullus ex Spartiatis ignem illi accẽderet, aut cum eo colloqueretur.

f Ad tempus quidẽ, dum fuerũt vnà cum Græcis, neceſſitate adacti aduerſus copias dimicarunt: at vbi res Perſ.

g Lacedæmonio agro.

quò tendant eorum consilia, vtpote quorum rex fuisti. Cui Demaratus, Quum, inquit, me rex libenter consulas, æquum est me tibi quod optimum sit expromere. Id quod vis, hoc pacto fiet, si trecentas naues cum suis propugnatoribus in oram Lacedæmoniam mittas. adiacet autem illi insula nomine Cythera: quam obrui mari quàm extare conducibilius esse Lacedæmoniis Chilon aiebat, vir apud nos sapientissimus: videlicet expectans semper ab ea aliquid tale futurum quale nunc ego expono: non ille quidem tuam classem præuidens, sed quamcunque similiter extimescens. Ex hac igitur insula proficiscentes tui Lacedæmonios territent. Ita illi domestico occupati bello, neque tibi erunt infesti, neque cęteræ Græciæ, quum à tuis pedestribus copiis expugnabitur, auxilia ferent. subacta autem reliqua Græcia, Lacones per se reddentur inualidi. Quod nisi feceris, hoc fore expecta: Est Peloponnesi arctus isthmus, quo in loco Peloponnensibus omnibus coactis, alia tibi prælia superioribus atrociora futura prospicio. At si illud feceris, & isthmus hic citra prælium & cæteræ ciuitates vltro tibi se dedent. Post hunc Achæmenes Xerxis frater, classis præfectus, quum ei colloquio interfuisset, veritus ne Xerxes ad id agendum induceretur, Animaduerto, inquit, te rex verba admittere viri qui tibi prosperè agĕti inuidet, aut etiam res tuas prodit. His enim moribus vti Græci gaudent, vt & fortunato inuideãt & meliorem oderint. Quòd si è præsenti cõditione, quum naues quadringentæ naufragium fecerint, trecẽtas alias è cætera classe miseris ad obeundam Peloponesum, profectò fient nobis aduersarii pares ad decertandum. at si coniuncta classis fuerit, inoppugnabilis reddetur, & ante omnia nobis illi impares erunt: simúlque omnis exercitus nauticus terrestri, & inuicem terrestris vnà iter faciens, nautico erit auxilio. Quos si distraxeris, neq; tu illis vsui eris, neque illi tibi. Tu verò tua ipsius bene constitueris si aduersariorum res apud te non agitaueris. Hîc illi bellum sistent, hæc agĕt, tot numero sunt. Illi enim per sese ad sibiipsis prospiciendum sufficiunt, & nos itidẽ ad prospiciendum nobis. Quòd si Lacedæmonii aduersus Persas in pugnam ibunt, impendentem sibi cladem haudquaquã deuitabunt. Ad hæc subiiciens Xerxes, Recte, inquit, Achæmenes mihi videris dicere: quod & faciam. Demaratus, quod optimum ille quidem mihi sperat esse, id suadet: eius tamen sententia à tua superatur. Neque verò illud admitto, eum nolle rebus meis bene consultum, vt ex iis quæ antea ab eo dicta sunt, & ex ipsa re coniecto. Quoniam ciuis quidem ciui secũdis rebus prædito inuidet, [a] eúmque malè odit: cum tamen patrio solo nihil eodem consultante, quod optimum sibi videtur, suadet: nisi procul abfuerit à virtute, quales pauci sunt. Hospes autem hospiti prospera fortuna vtenti, omnium est beneuolẽtissimus, eíque consultanti optimè consulit. Quapropter ab insectatione, qua in Demaratum veteris hospitẽ meũ, posthac [b] abstinere te iubeo. Hæc Xerxes loquutus, inter cæsos trahsiit, vbi erat Leonides: quem quum audisset Lacedæmoniorum regem eũdémque ducem esse, iussit [c] abscisso capite in crucem tolli. vt mihi cum aliis multis indiciis, tum hoc præcipuè manifestum sit, regem Xerxem maximè omnium excanduisse in Leonidem viuentem. Nam alioqui nunquam in defunctum hoc genere deliquisset: quũ ex omnibus quos ego noui hominibus Persæ maximè soleãt viros in re militari præstantes, honore afficere. Illi igitur quibus imperatũ erat, id exequuti sunt. Redeo ad eam narrationẽ vnde mihi discessum est. Lacedæmonii primi regẽ aduersus Græciã tendere acceperunt, atque ita Delphos ad oraculum miserunt: vbi responsum est id redditum cuius paulo antè memini. Acceperunt autem mirum in modum. Demaratus enim Aristonis filius qui profugit ad Medos, non ille quidem Lacedæmoniis beneuolus (vt & ego arbitror, & ratio dictat) tamen hoc fecit, siue in hoc bene illis consultum vellet, vt cõiectare licet, siue quòd insultaret: Nam posteaquam Xerxes statuit aduersus Græciam sumere expeditionẽ, id Demaratus qui Susis erat, quum accepisset, censuit Græcis esse indicandum: sed quum aliter nequiret, (quippe periculosum erat ne deprehenderetur) hanc rem commentus est: Sumptis duarum tabellarum pugillaribus, ceram illinc eradit: deinde in eorum ligno consilium regis exarat. quod literis exaratum, rursus cerà inducit, nequid negotii apud viarum custodes exhiberent pugillares qui ferrentur. Qui vbi Lacedæmonem allati sunt, non poterant eos Lacedæmonii interpretari, antequam (vt ego accipio) Cleomenis filia, eadémque Leonidæ vxor, Gorgo, illos admonuit, [d] ipsam rem interpretata, iubens ceram effringi. fore enim vt literas in ligno reperirent. Ita ei auscultantes Lacedæmonii literas repertas legerunt, eásque deinde ad Græcos dimiserunt.

[a] Eúmque tacito prosequitur odio. neque consilium petẽti ciui dederit ciuis quod putet esse optimum, nisi summum virtutis gradum attingat: quales pauci sunt. At hospes hospiti, &c. *Potest illud τῇ αγῇ aliter etiam exponi.*

[b] Abstinere quemlibet iubeo.

[c] *Vel, Caput eius abscissum.*

[d] Quum rem animaduertisset, *sed excogitasset.*

HERODOTI HALICARNASSEI hiſtoriarum liber octauus, qui inſcribitur Vrania.

ATQVE hæc quidem ita geſta dicuntur eſſe. Græci autem quibus res claſſiaria delegata erat, hi fuere: Athenienſes, qui naues centum viginti ſeptem præbuere, iunctis ſibi Platæēſibus: qui etſi rei nauticæ inexperti, tamē ſtrenuè alacritérq; pro ſe illorū naues armauerant. Corinthii, qui attulere naues quadraginta: Megarēſes, qui viginti. Chalcidēſes totidē ſibi ab Atheniēſibus præbitas armauerūt: AEginetæ, [a] vndeuigīti: Sicyonii, duodecim: Lacedæmonii, decē: Epidaurii, octo: Eretriēſes, ſeptem: Trœzenii, quinque: Styreenſes, duas: Chii, totidem, cum totidem penteconteris, *id eſt nauigijs quinquagenūm remorum*. Quibus auxiliares erant Locri Opuntii cum ſeptem penteconteris. Hæ naues ad Artemiſium iii ſtatione erāt: quarum quot quique præbuerint, mihi dictum eſt. Vniuerſarum verò præter penteconteros, ad Artemiſium coactarum, numerus fuit ducentarum ſeptuaginta vnius. His ducem, penes quem ſumma imperii eſſet, Spartiatæ præbuerunt EVrybiadem EVryclidæ filium. Nam ſocii negauerunt ſe, niſi Laco eſſet imperator, ſequuturos eſſe Athenienſes ductores, ſed exercitum qui futurus erat ſolutu ros. Etenim iam inde ab initio, antequam in Siciliam ad ſocietatem meundam mitteretur, agitatum ſermonibus erat tanquam expediret rem nauticam Athenienſibus permittere: cæterùm recuſantibus ſociis, ceſſere Athenienſes, quòd magni facerent Græciam ſupereſſe: quam intelligebant eſſe perituram ſi de principatu contenderent: rectè ſentientes. Nam inteſtina ſeditio tantō deterior eſt bello quod concorditer geritur, quanto bellum deterius eſt pace. Hoc itaque ipſum intelligentes, non repugnandum putauerunt, ſed tantiſper concedendum quoad magnopere illis indigebant, quemadmodum oſtenderunt. Siquidem poſteaquam expulſo Perſa, iam de illius terra diiudicabant, ſuperbiam Pauſaniæ cauſati, Lacedæmonios ducatu abdicauerunt. Verùm hæc poſterius geſta ſunt. Tunc autem ii Græci qui ad Artemiſium ſe contulerant, vbi viderunt & multum nauium ad Aphetas eſſe contractum, & omnia plena exercitu hoſtili, perculſi metu, quòd præter opinionem ſuam expectationémque res barbarorum ſuccederent, conſultabant de facienda fuga ex Artemiſio [b] interiorem in Græciam. Quorum conſultatione cognita, EVbœenſes obſecrabant EVrybiadem vt aliquantulum temporis præſtolaretur, vſquedum ipſi liberos atque domeſticos ſubducerent. Vbi non perſuadent, ad ducem Athenienſium Themiſtoclem tranſgreſſi, paciſcuntur cum eo triginta talentis vt tādiu ante EVbœā perſtarēt donec pugna nauali decerneretur. Themiſtocles autē hac ratione Græcos retinuit: EVrybiadem ex hac, tanquam ex ſua ipſius pecunia, quinque talentis impertit: hoc perſuaſo, Adimantū Ocyti filiū Corinthiorū ducem, qui ſolus reluctabatur, negans ſe permanſurum, ſed ab Artemiſio profecturum, ita alloquutus eſt iureiurando interpoſito: Tu verò haudquaquam nos deſeres, quem ego maioribus donabo muneribus quàm quæ rex Medorum tibi mitteret ſocios deferenti. Hæc loquutus, ſtatim ad nauem Adimanti tria miſit argenti talenta. Iſtis pecunia corruptis, cum EVbœenſibus gratificatus eſt Themiſtocles, tum reliquum pecuniæ quam acceperat lucrifecit: quam eum interuertiſſe ideo latuit eos qui partem illius acceperant, quòd putabant eam ab Athenienſibus ad hoc ipſum profectam eſſe. Ita in EVbœa perſtitere, ac prælium fecere, quod ita geſtum eſt: Barbari quū ad Aphetas circa diluculum veniſſent, quúmque id quod etiam antè audierant cernerent, paucas Græcorum naues ad Artemiſium ſtationem habere, libidine tenebantur aggrediendi, ſi fortè eos interciperent. Cæterùm ex aduerſo inuadendum non videbatur, ne Græci, conſpectis ipſis obuiam tendentibus, fugam capeſſerent; [c] nóxque fugientes exciperet. Sed euenire oportebat vt hi effugerent, & illorum inſidiantium ne ſacrificulus quidē cuaderet. Igitur ad hāc rem trāſigendam hoc ſunt machinati: Ducentas ex omnibus nauibus delectas extra Sciathum circumagunt, iuxta Capharea & Geræſtum ad EVripum, ne circumuehentes EVbœam ab hoſte cernerentur, ſed eum circumuenirent: ducentis quidem nauibus quæ hac irent, viam quæ retrò ferebat obſepientibus, reliqua verò claſſe ex aduerſo ingruente. Hoc capto

a Octodecim.

b In Græciæ interiora.

c Nóxque fugientes exciperet. alioqui enim euaſiſſēt. quum tamen, vt quidem illi cōſiliū inibāt, ne igni ferū qdē fuga ſupereſſe oporteret. Q. d. *Rationem enim inire nolebant qua omnes ad unū in ſuas manus uenirent, & ne ignifer quidem elaberetur.* *Eſt enim τῷ αὐτῷ λόγῳ quod dicimus A leur conte, aut, Selon qu'ils faiſoyent leur conte.*

consilio quas constituerant naues miserunt, non habentes in animo ipsi eo die Græcos adoriri, nec priusquam signum quod conuenerat cum iis qui circumuehebantur, ab illis ederetur iam de suo aduentu. His circummissis nauibus, reliquarum apud Aphetas numerum inibant. In quibus recensendis dum occupati sunt, Scyllias quidam Scionæus, qui iisdem in castris erat, omnium ea tempestate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto multam pecuniam Persis seruauit, multa & sibi lucratus est. Hic Scyllias iampridem in animo habuerat ad Græcos transire, sed quum ad eam diem non fuisset nactus occasionē, tunc ad Græcos transfugit. Sed incertum quónam modo illinc transierit. demiror tamen si verum est quod refertur. refertur enim, quum ex Aphetis mare subisset, non prius emersisse quàm ad Artemisium peruenit, octoginta ferme maris stadia emensus. De hoc viro & alia memorantur, partim mendaciis similia, partim vera: de quo mihi ea probatur opinio, eum naufragio ad Artemisium peruenisse. Is vbi eò peruenit, Græcos certiores fecit & naufragii facti & nauium ad circumeundam EVbœam dimissarum. Hoc illi audito inter se colloquuti sunt: & quum multæ essent sententiæ dictæ, illa euicit, vt eum diem illic maneretur & in statione perstaretur: dehinc media nocte soluentes proficiscerentur. & classi hostium, quæ circumageretur, occurrerent. Pòst, vbi nemo se ex aduerso fert, obseruato diei crepusculo, ipsi feruntur in barbaros, animo experiundæ fortunæ cùm in pugnando tum in perrūpendo. Quos Xerxiani milites ducésque paucis cum nauibus venientes in se conspicati, magnæ hoc illis dementiæ dantes, & ipsi naues educunt, sperantes facilè se illos ire interceptum, meritò sanè id sperantes, quòd viderent paucas esse Græcorum naues, suas verò multo plures atque velociores. itaque præ contemptu illos in medio concludunt. Ex Ionibus tamen illi, qui Græcis bene volebant, inuiti militabant, magnæ calamitatis loco ducentes, quòd viderent circumueniri illos, quorum neminem animaduerterent esse rediturum. adeo enim infirmæ res Græcorum esse videbātur. At ii Iones, quibus id quod fiebat voluptati erat, pro se quisque adnitebatur, vt ipse primus aliqua naui Athenienſium capta, donum ab rege acciperet. Nam apud exercitum plurimus erat per hos de Athenienſibus sermo atque respectus. Græci, vbi eis signum datum est, primùm conuersis in barbaros proris, puppes in medium coegerunt: deinde secundo signo dato, opus capessunt, quanquam in exiguo spatio deprehensi; & à fronte. mox triginta barbarorum naues excipiunt, in quibus & Philaonem Chersis filium, Gorgis Salaminiorum regis germanum, & in eo exercitu virum eximium. Græcorum autem primus nauem hostium cepit vir Athenienſis Lycomedes, AEschrei filius: idémque palmam rei bene gestæ retulit. In hac pugna quum inuicem nunc hi, nunc illi superiores essent, interuētu noctis dirempti sunt: & Græci quidem ad Artemisium reuecti, barbari verò ad Aphetas, multo maius opinione sua certamen experti. In hoc prælio, solus è Græcis, qui cum rege erant, Antidorus Lemnius ad Græcos transfugit: quem Athenienſes ob eam rem tractu soli in Salamine donarunt. Vbi nox adfuit (erat autem anni tempus mediæ æstatis) immensa vis aquarū extitit per totam noctem, & dura tonitrua à Pelio. Cadauera quoq; ac [a] naufragia ad Aphetas efferebantur, & circa [b] nauium proras excipiebātur, & remorum palmulas perturbabant. Hæc audientes, qui illic erant, milites, metu consternabantur, credentes se esse vtique perituros, vt qui in tātum malorū deuenissent: quippe quos, antequam respirassent è naufragio & tempestate quæ ad Pelion extiterat, excepisset atrox pugna naualis, ex pugna nauali vehemens imber & validi aquarū in mare discursus, ac dura tonitrua. Et istis quidem huiusmodi nox contigit. At iis quibus negotium datum erat vt EVbœam circūirent, quanquam eadem nox, tamen etiam multo atrocior erat: tanto quidem, quanto maius est quòd eos dum in pelago ferrentur inuasit: adeo vt tristis exitus fuerit. Vt enim eos cursum tenentes tempestas ac pluuia adorta est, quū essent ad concaua EVbœæ, ac flatu ferrētur, ignari quò ferrentur, ad petras impingebantur. Et id omne à deo fiebat, quò Græcæ classi par redderetur id nauium quod superarat, nec multo plus foret. Atque hi quidem circa EVbœæ concaua periere. Barbari verò qui apud Aphetas erant, vbi ipsis libentibus dies illuxit, [c] naues suas stabilierunt, satis habentes, quum malè rem gessissent, quietē agere in præsēs. At Græcis auxilio tres & quinquaginta naues Atticæ superuenere: quæ suo aduentu illis tùm animū addiderunt, tum nuntiū attulerunt, eos barbaros qui EVbœam circumuehebantur, tempestate illa quæ extiterat cunctos interisse. Itaque Græci eadem qua pridie obseruata hora profecti, naues Cilicum inuasere.

a *Id est*, Res naufragio demersæ.

b Nauium proris aduoluebantur.

c Naues suas loco non mouebant. *Vel*, Naues immotas sinebant.

Quas vbi corrupere, & nox aduenit, iterum ſe ad Artemiſium receperunt. Tertio die barbarorum duces, tum indignè ferentes [a] à tantula ſe claſſe vexari, tum à Xerxe ſupplicium timentes, non expectandum ſibi amplius cenſuerunt vt Græci priores pugnam capeſſerent, ſed inſtructas naues circa meridiem eduxerunt. Contigit autem vt per hos eoſdem dies & hæc naualia prælia & illa in Thermopylis terreſtria gererentur. Erat autem omne certamen his in mari de EVripo, quemadmodum illis qui cum Leonide erant de tranſitu arcendo. & Græci quidem ſeſe adhortabantur ne barbaros intrare Græciam ſinerent: barbari verò, vt Græcorum copiis profligatis, tranſitu potirentur. Procedente autem Xerxianorum claſſe in aciem ordinata, dum Græci ſe apud Artemiſium immotos tenerent, tunc eos barbari, vt comprehenderent, lunata claſſe circundabant. Ibi Græci ex aduerſo prodeuntes conflixere. Qua in pugna pari marte pugnatum eſt. nam Xerxiana claſſis præ magnitudine & copia ſua in ſe incidebat, perturbatis nauibus & mutuò incurſantibus: reſiſtebat tamen neque cedebat. Indigna enim res videbatur, à paucis nauibus in fugam conuerti. Itaque multæ Græcorum naues interibant, multi etiam viri, ſed multo plures barbarorum & naues & viri: atque ita dimicantes vtrique ab alteris abſceſſere. Hoc in prælio Xerxianos inter milites optimam AEgyptii nauauerunt operam, cum aliis magnis editis operibus, tum hoc quòd quinque Græcas naues cum ipſis propugnatoribus cepere. E Græcis autem eo die præſtantiſſimi extitere Athenienſes, & inter Athenienſes Clinias Alcibiadis filius: qui domeſtico ſumptu ac propria naui cum ducentis viris militabat. Vbi vtrique libenter in diuerſum abiere, ad ſuas ſtationes ſeſe recepere. Græci autem diremptо prælio reuecti, etſi cæſorum corporibus ac naufragiis potiti erant, tamen quòd malè affecti eſſent, præcipuéque Athenienſes (quorum dimidium nauium vulneratum erat) de fugiendo [b] in vlteriora Græciæ deliberabant. Themiſtocles, reputans, ſi ab amicitia barbari Iones & Cares abduceret, fieri poſſe vt reliquos ſuperarent, dum EVbœenſes pecora ad mare propellunt, illuc duces contraxit, eiſque dixit ſe aſtutiam quandam habere, qua ſperaret optimos quoſque ſociorum ab rege abductum iri. Hactenus rem enudauit, addiditque, ad eam tranſigendam hoc ab illis agendum eſſe, vt EVbœicorum pecorum quantum vellet quiſque mactaret. ſatius enim eſſe ſuorum copiis illos potiri quàm hoſtem. Ac monuit vt ſuis quiſque popularibus præciperet ignem accendere: ſibi autem de diſceſſu ſub tempus opportunum curam fore, vt ſine noxa abirent. Hoc illis probatum quum eſſet, accenſis ignibus ad pecora eſt itum. nam EVbœenſes, contempto Bacidis oracullo, tanquam nihil dicente, neque exportauerant quicquam, neque importauerant: & velut impendente eis bello, res ſibi quoque ipſis obſcuras effecerant. ita enim habebat de his oraculum Bacidis,

Dum iuga barbaricus canabacea iactat in æquor,
EVbœa capræ mugientes fac procul abſint.

His verſibus quum nihil illi niterentur, tametſi mala tum aderant, tum impendebant, fiebat vt in pleriſque aduerſa fortuna vterentur. Dum hæc iſti agebant, aduenit ex Trachine ſpeculator. nam erat apud Artemiſium ſpeculator Polyas, genere Anticyrenſis, cui datum erat negotium cum expedito nauigio actuario, vt renuntiaret iis qui apud Thermopylas erant an claſſis diſceſſiſſet. At Abronychus Lyſiclis filius Atheniēſis, apud Leonidem erat paratus cum lembo ad nuntiandū iis qui ad Artemiſium agebant, ſiquid noui pedeſtribus copiis contigiſſet. Hic igitur Abronychus adueniens, indicauit ea quæ circa Leonidem & eius exercitum geſta erant. Qua iſti re audita non iam ſibi differendum abitum putauerunt: ſed vt quique locati erant, abſceſſerunt: primi, Corinthii, poſtremi, Athenienſes. Quorum Athenienſiū velociſſimis nauibus delectis, Themiſtocles ad aquas potabiles ſe conferens, in lapidibus literas incidebat: quas poſtero die Iones ad Artemiſium venientes legerunt, in hæc verba: Viri Iones, haud iuſtè facitis, militantes aduerſus patres, & Græciam redigentes in ſeruitutem. Sed (quod præcipuum fuerit) ſtate à nobis: ſin hoc facere non poteſtis, [c] ſaltem nunc ſitis in medio. quod & ipſi facite, & Cares vt faciant obſecrate. Quòd ſi horum neutrum agere licet, & maiori neceſſitate eſtis obſtricti quàm vt poſſitis deſciſcere, in re gerēda, dum pugnam conſeremus, ſponte agatis inſtrenuè, memores à nobis vos eſſe oriūdos, & inimicitiarum nobis cum barbaro principium à vobis extitiſſe. Hæc Themiſtocles (vt arbitror) ancipiti conſilio ſcripſit, vt ſi literæ regem laterent, Iones induceret ad deficiendum à rege ad ſe; ſin ad eum deferrentur, darentúrque crimini, [d] infidos eidem redderet Iones, vt à

a Se tantulam ſuā claſſem profligare. *Id eſt, In periculum conijcere ne profligaretur à Græcis.*

b In Græciæ interiora.

c *Videntur hîc mendoſa eſſe Græca exemplaria: ſed ex cōiectura elicitur hic ſenſus*, Et vos è medio nobis ſubducite. *Id eſt, Subducentes nos, ne in mediū aduerſum nos prodite. Vel, Subducite nos, ne nobis prodeundum ſit; &c. Vocantur autem Athenienſes Ionum patres ut ſuprà, pag. 176.*

d Suſpectos.

vt à præliis naualibus ſummouerentur. Poſtquam autem hæc Themiſtocles inſcripſit, extemplo vir quidam Hiſtiæus nauigio aduectus, barbaris nũtium attulit Græcos ab Artemiſio profugiſſe. Illi homine, quòd fidem non haberent, ſeruari iuſſo, naues veloces ad rem explorandam miſerunt. quare per iſtos nuntiata, ſimulatque refulſit ſol, omnis claſſis addenſata ad Artemiſium contendit: vbi ad meridiem vſq; immorata, mox ad Hiſtiæam proceſſit. Eò appulſi, vrbe Hiſtiæorum potiti ſunt, & optimam portionem agri Hiſtiæi maritimóſque vicos omnes percurſauerunt. Dum iſti hoc in loco agunt, Xerxes præparatis quæ ad cæſos pertinebant, præconem ad claſſiarios mittit. Hæc autem præparauerat: Quicunque è ſuo exercitu apud Thermopylas cæſi (erant autem viginti millia) eorum mille ferme relictis, cæteros depreſſa foſſa humauit: &, ne à claſſiario exercitu cerni poſſent, eam humum exagitauit, foliiſque conſtrauit. Præco vbi ad Hiſtiæam peruenit, facto totius exercitus
» cœtu hæc dixit, Viri ſocii, rex Xerxes dat veniam cuicunque libet relictis ordinibus
» ire viſum quemadmodum pugnetur cum amentibus hominibus, qui ſe ſuperatu-
» ros ſperauerant copias regis. Hæc denuntiante præcone, mox nihil infrequentius fuit nauigiis: ita multi viſere cupiebant. Profecti eò, hos omnes Lacedæmonios eſſe ac Theſpienſes credebant qui ſtrati iacebant, quum etiam [a] ſeruos cernerent. [b] Itaque res eos qui tranſmiſere non latuit. Hoc Xerxes circa ſuorum cadauera fecit, rem profectò ridiculam, vt mille iacentes extarent, cæteri verò conferti eundem in locum quater milleni comportati ſitique eſſent. Atque hunc quidem diem in ſpectaculo conſumpſerunt: poſtero autem claſſiarii Hiſtiæam ad claſſem remeauerunt. Reliqui qui cum Xerxe erant, iter ingreſſi ſunt: ad quos pauci quidam ab Arcadia perfugæ venerunt, victus inopes, & operam ſuam præſtare cupientes: qui in conſpectũ regis adducti, interrogatique cum ab aliis Perſis, tum verò à quodam præcipuè, de Græcis, quídnam illi agerent, reſponderunt eos agere Olympia, & ſpectare certamen gymnicum atque equeſtre. Rurſus eodem percontante quódnam illis præmium eſſet propoſitum propter quod certarent, oleaginam coronam inquiunt eſſe qua donarentur. Ibi Tigranes Artabani filius generoſiſſimam dixit ſententiam, [c] quæ apud regem pro timida eſt habita. Audiens enim præmium illis coronam eſſe, non pecuniam, ſilentium tenere non potuit quin coram omnibus diceret, Papæ Mardoni, in quos viros induxiſti nos ad pugnandum? qui non pecuni-
» arum certamen agitant, ſed virtutis. Hoc ille dixit. Eo interim tempore poſt acce-
» ptam apud Thermopylas calamitatem confeſtim Theſſali caduceatores ad Phocenſes mittunt, vtpote iis infenſi, cum ſemper antea, tum præcipuè poſt nouiſſimam cladem. Etenim non multis ante hanc regis expeditionem annis, quum ipſi Theſſali & eorum ſocii omni cum copia bellum Phocenſibus intuliſſent, à Phocenſibus fugati ſunt ac malè mulctati. [d] nam quum ad Parnaſſum vſque proceſſiſſent Phocenſes, ſecum habentes Telliam vaticinum illum Eleum, ibi Tellias hic huiuſmodi rem eis commentus eſt: Sexcentos viros è Phocenſibus præſtantiſſimos gypſo tam ipſos quàm arma illinit, eóſque ſub noctem in Theſſalos dimiſit, dato præcepto vt quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Theſſalorum excubitores, aliud quoddam prodigium eſſe arbitrati, deinde ipſe exercitus adeo exhorruerunt, vt tribus millibus cæſorum atque ſcutorum Phocenſes potiti ſint: quorum ſcutorum dimidium apud Abas, alterum dimidium apud Delphos dedicauerunt: & ex decima pecuniarum huius pugnæ factæ ſunt ſtatuæ grandes, quæ circa tripodem eregione delubri Delphis viſuntur: & alteræ eiuſmodi in Abis repoſitæ. Hoc Phocenſes in peditatum Theſſalorum, à quibus obſidebantur, egerunt. Equitatum quoque eorundem, qui in ſuum agrum incurſauerat, inſanabili clade afflixit. ad ingreſſum enim qui eſt iuxta vrbem Hyampolin, depreſſa ingenti foſſa, amphoras illic inanes depoſuerunt, humúmque deſuper iniecerunt, eámque reliquo ſolo exæquauerunt: atque ibi Theſſalos expectarunt incurſuros. In eos Theſſali impetu dato, tanquam rapturi, in amphoras inciderunt, ibíque equorum crura confracta ſunt. Ob hæc ambo Phocenſibus
» infenſi Theſſali miſſo caduceatore ita dixere, [e] Nunquid diſſimulatis amplius
» Phocenſes agnoſcere non eſſe vos nobis pares? qui & antehac inter Græcos, quãdiu
» partes illorũ nobis placuerunt, ſemper vobis antecelluimus, & nunc apud barba-
» rum adeo pollemus vt penes nos ſit & agro vos exuere, & in ſeruitutem redige-
» re? Quam facultatem etſi obtinemus, tamen iniuriarum non ſumus memores, ni
» ſi vt eo nomine quinquaginta talenta rependatis: & nos vobis recipimus, omnia
» nos ab agro veſtro damna auerſuros. Hæc Theſſali Phocenſibus denuntiabant,

a Helotes, *quod erat ſeruis Lacedæm. peculiare nomen.*

b Sed enim eos qui illuc traiecerant non latebat quod Xerxes circa ſuorum cadauera egerat. Ac ridiculũ quidem certè iſtud erat, horum, *id eſt barbarorum* cadauera mille duntaxat iacentia cõſpici, illorum autem iacere quatuor millia, eundem in locũ confertim congeſta. *Illud autem γελοῖον, (id eſt ridiculum) non de re ipſa, ſed de Xerxe dicitur, qui tam necors in commiſcenda hac impoſtura fuerit. Quod ad uerbum ita Galli ca lingua expreſſeris, Et de faict c'eſtoit une grãde mocquerie de vouloir faire croire que &c. Valla autem in eo etiam lapſus eſt quòd illos mille ab his quatuor millibus non diſtinxerit.*

c Propter quam à rege pro timido eſt habitus. *uel, ignauo.*

d Quumque *Theſſali* ad Parnaſſum compulſi eſſent, vates Tellies Eleus Phocenſibus apud quos erat, hoc excogitauit. At Valla κατανήσας ad Phocenſes retulit, *quod tamen de victoribus dici rationi conſentaneum non eſt. Sed Vallam in errorem induxit fortaſſe præpoſtera interpunctio quam in ſuo exemplari habuit, & nominatiuus pro genitiuo abſoluto poſitus, uidelicet* οἱ Φωκέες ἔχοντες, *pro* τῶν Φωκέων ἐχόντων: *quod nihil aliud eſt quàm ſi, omiſſo illo participio, ita (& quidem multo breuius) dixiſſet,* τῆς Φωκέων μάντις Τελλίης ὁ ἠλεῖος σοφίζεται τάδε δέ. *Quæ obſeruatio ad intelligendos alios Herodoti locos magno adiumento eſſe poteſt.*

e Nunc demum Phocenſes ſententia mutata agnoſcite etiã magis *quàm antea*, vos nequaquam nobis eſſe pares. At Valla *interrogatiuè hæc legit, quum tamen uera uerbi* γνώμη μαχεῖν *ſignificatio interrogationem admittere nõ uideatur.*

quòd ſoli Phocenſes inter eius loci homines cum Medis non ſentiebant: idque nulla alia cauſa, (vt ego coniectura comperio) quàm Theſſalorum odio: partes Medorum (vt mihi videtur) ſequuturi, ſi Theſſali partes Græcorum fouiſſent. Hæc deferentibus Theſſalis, negarunt ſe Phocenſes pecuniam daturos: & ſibi itidem vt Theſſalis facultatem eſſe ſentiendi cum Medis, ſi aliter ſentire vellent: ſed nequaquam fore vt ſponte eſſent proditores Græciæ. His verbis renuntiatis adeo Theſſali ſunt in Phocenſes indignatione perciti, vt barbaro duces itineris extiterint, & ex Trachinia Doridem regionem incurſauerint. nam eius regionis [a] podeon anguſtus illic octoginta non amplius ſtadia in latum protenditur, inter Melidem ac Phocenſem regionem ſitus, quæ olim Dryopis erat. Hæc autem regio, Dorum qui ſunt in Peloponneſo, metropolis eſt. Hanc igitur Doridem regionem ingreſſi barbari nihil admodum læſerunt: cum Medis enim (etſi Theſſalis nō videbatur) ſentiebāt. Poſteaquam autem è Doride in Phocidem ingreſſi ſunt barbari, ipſos quidem Phocēſes non ſunt adepti: (eorum enim nonnulli cacumina Parnaſſi conſcēderant, [b] qui vertex eſt iuxta vrbē Neonē illic ſitam, nomine Tithorea: eóq; ſe receperant: ſed plures ad Locros Ozolas, in vrbē Amphiſſam, quæ ſupra Criſæū ſita eſt campū) omnē tamē agrum Phocēſem incurſauerunt: (ſic enim ducebantur à Theſſalis) & omnia quæ nacti ſunt, igni ferróq; vaſtarūt. Vrbes etiam ingreſſi, ignes in ſacras ædes iniecerunt. nam peragrantes eam iuxta Cephiſſum amnē, cuncta populati ſunt, & hinc vrbē Drymon incenderunt, illinc Charadram & Erochum & Tethronium & Amphicæam & Neonē & Pedieas & Triteas & Elateam & Hyampolin & Parapotamios, *id eſt fluminis accolas*: & Abas, vbi delubrum Apollinis erat locuples & theſauris donariiſque compluribus exornatum, in quo, vt tunc, ita nunc redduntur oracula. Hoc delubrum poſteaquam diripuere, incenderunt. Phocenſium etiam quoſdam per montana inſequuti ceperunt, & mulieres aliquot, quas præ multitudine ſtuprantium extinxerunt. Prætergreſſi quoque Parapotamios, peruenere ad Panopeas. Vnde bifariam copiæ iam diuiſæ fuerunt: quarum plurima pars ac validiſſima cum ipſo Xerxe Athenas verſus tendens in Bœotos, in agrum Orchomeniorum ingreſſa eſt. Bœoti autem cum Medis vniuerſi ſentiebant: quorum vrbes viri Macedones in eis collocati, qui ab Alexandro miſſi fuerant, ſeruauerunt, volentes planum facere Xerxi Bœotos ſentire cum Medis. Et hi quidem barbari hâc iter intēderunt. Cæteri verò cum ſuis ducibus Parnaſſum à dextra preſtringentes, ad templum quod eſt Delphis proceſſerunt, quicquid agri Phocenſis nanciſcebantur, id omne fœdantes. nam & Panopeorum oppidum incenderunt, & Dauliorū & AEolidenſium. Ideo autem hâc ab aliis ſeiuncti pergebant, vt direpto quod Delphis eſt templo, pecunias repræſentarent Xerxi regi: qui omnia quæ in eo templo erāt memoratu digna, melius norat (vt ego audio) quàm quæ in ædibus ſuis reliquerat: permultis aſſiduè referentibus cum alia, tum præcipuè Crœſi Halyattis filii donaria. Hoc Delphi quum audiſſent, in extremam prorſus deuenere formidinem: qua attoniti, deum de ſacra pecunia conſultarunt, nunquid eā humi defoderent, an alium in locum tranſportarent. Eam deus illis interdixit ne amouerent: ſe enim ſuffecturum eſſe ad res ſuas tutandas. His auditis Delphi de ſemetipſis curandum putauerunt, liberis vxoribúſque in Achaiam traiectis. Pleriq; igitur vertices Parnaſſi ſuperauerunt, & ad Corycium antrum, quidam ad Amphiſſam Locridem ſe ſubduxerunt. Denique omnes Delphi vrbem deſeruerunt, præter ſexaginta viros, ac prophetam, *id eſt uaticinum*. Poſtea verò quàm barbari ſubeuntes appropinquabant, tēplúmq; cernebāt, interim propheta cui nomen erat Aceratos, inſpicit ante delubrū ſacra arma prolata è conclaui, quæ [c] intus propoſita fuerāt: eáque nefas erat cuiquā mortali contingere. quod oſtentum iis Delphis qui aderant perrexit nūtiatum. Vbi autem barbari properantes peruenere ad fanum Mineruæ [d] quod eſt ante tēplum, tum verò etiā maiora quàm ſuperius prodigia repræſentata ſunt. [e] res profectò hæc valde miranda: nam arma Martia ſua ſponte extra delubrum propoſita apparuerunt. Quod tamen ſecundo loco actum eſt, ex omnibus miraculis maxima eſt admiratione dignū. quum enim barbari ad ſacellum Mineruæ quod eſt ante tēplum accederēt, interea è cælo fulmina in eos deciderunt: & à Parnaſſo duo abſciſſi vertices, magno cū fragore ſunt deuoluti, permultóſq; eorū interceperūt: atq; ex ipſo ſacello Mineruæ vociferatio iubilatióq; extiterūt. Quibus omnibus pariter ingruētibus terror incuſſus eſt barbaris, vt fugæ ſe mandarent. Ea re cognita Delphi deſcendentes magnam eorum ſtragem edidere. Qui autem ſuperfuere, rectà ad Bœotos effugerunt: & quum rediſſent, referebant (vt ego accipio) alia ſe præter ea quæ

a *Quidam, Tractus anguſtus.* Alii, *Prominentia anguſta. Camerarius autem ita hūc locum reddit,* Regionis Doricæ hac in parte anguſtus eſt aditus, latitudine patens ad millia paſſuū circiter quatuor. *a. quaſi pero extenditur.*

b Eſt autem multitudinis etiam capax vertex Parnaſſi, quâ ad vrbem Neonem vergit, ſeorſum ſitam: vocatúrque ille *uertex* Tithorea. *uel, Tithoreus, ut conueniat cum uoce Latina* Vertex maſcul. gen. *ut* Τιθορέα cū Græca fœmin. κορυφή. *Sic paulo pòſt* κορυφῆς *meminit uocatæ* Τελφούσης. *Lego autem* καὶ ἀπὸ ἑωυτῆς, *pro* ἐπεμβὰς ὑπ' ἑωυτῆς. *ſed ne illius quidem lectionis ſenſus ſatisfacit.*

c *Ex iis quæ paulo pòſt ſequuntur, uidetur colligi hîc pro* ἔσωθεν *reponendum eſſe* ἔξωθεν.

d *Videtur potius* ἀρείης *eſſe cognomentum Mineruæ, à promēdēdo ita dictæ. niſi fortè legit Valla* ἀρεσηίης, *qui pro eo quod hîc Fanum, ſtatim Sacellum dicit,* & AEdem. *Cuius interpretationem ſequendo quæ paulo pòſt habetur, uidelicet Fano Mineruæ protēplaris, hîc reponendum fuerit, Mineruæ quæ eſt ante templum.*

e Nam & hoc, magnū quidem miraculum eſt, (*quod uidelicet modò dictum fuit*) Martia arma conſpecta fuiſſe extra templum ex tantia ſua ſponte: (*uel à ſeipſis. i. ſine ullius opera*) ſed quæ illud ſequuta ſunt, inter quælibet ſpectra, maxima eſt admiratione dignum. *Vel, præ quibuſlibet ſpectris, aut oſtentis.*

dixi miracula vidisse, duos armatos [a] humana natura augustiores institisse sibi, cædem facientes atque insequentes. Hos autem duos Delphi aiunt indigenas heroas esse, Phylacon & AVtonoum, quorum fana visuntur, Phylaci quidem, secundum ipsam viam super ædem Mineruæ: AVtonoi verò, prope Castaliam, sub Hyampeo vertice. Saxa autem quæ à Parnasso deciderunt, adhuc ad nostram vsque memoriam integra extant in fano Mineruæ protemplaris locata, ad quod [b] per barbaros deuoluta peruenere. [c] Atq; hic receptus à templo horum virorum fuit. Græcorum autem classis ab Artemisio profecta, rogatu Athenienſium ad Salaminem substitit. Quod vt facerent ideo rogauerant Athenienses, tum vt liberos atque vxores ex Attica subducerent, tum vt consultarent quid sibi agendum esset. Nam in rebus quæ contigerant, consilium capiendum habebant, tanquam opinione frustrati: quippe qui quũ putassent inuenturos se Peloponnẽses ad excipiendum barbarum in EVbœa subsidentes, horum nihil inuenerant, sed audiebant illos Isthmũ muro sepire, hoc plurimi facientes vt ipsi superessent, & terram suam obtinentes tutarẽtur, omissis cæteris. Hæc Athenienses quũ audissent, ita socios obsecrarunt vt ad Salaminem sisterẽt classem. Quò aliis appulsis, Atheniẽses in terram suam profecti proposuere edictum vt qua quisque Athenienſium ratione posset seruaret liberos atque domesticos suos. Ibi plurimi eorum suos in Trœzenẽ miserunt, quidam in AEginã, nonnulli in Salaminem, pro se quisque properantes sua pignora exportare, quòd vellẽt oraculo obsequi: & ante omnia, quòd Atheniẽses aiunt ingentem anguem arcis custodem in templo fuisse obseruatum. Et tanquam re vera essent quæ dicunt, serpenti menstrua non cessant libamina proponere quæ sint è melle cõfecta: quæ quum semper superioribus temporibus depascerentur, tunc illibata mãserant. Id quũ ipsa templi antistes indicasset, eo magis Athenienses eóque promptius deseruere arcem, tanquam à deo etiam destitutam. exportatis itaque rebus omnibus, ad castra nauigauerũt. Posteaquam autem eos qui ab Artemisio soluerant, ad Salaminẽ substitisse audierunt reliqui classiarii qui ad Trœzeniam erant, eodem confluxere. nam vt in Pogonem Trœzeniorum portum coiretur erat edictum. Pluréſque multo contractæ sunt naues quàm ad Artemisium decertauerant, & à pluribus ciuitatibus, eodẽ quo ad Artemisium duce, EVrybiade EVryclidis filio, viro Spartiata, non tamen è genere regio: quarum multo plurimas ac maximè veloces obtinebant Atheniẽses. quæ classis ex his constabat: Ex Peloponneso Lacedæmonii sedecim naues præstabant: Corinthii, totidẽ quot ad Artemisium præstiterant: Sicyonii, quindecim: Epidaurii, decem: Trœzenii, quinque: Hermionenses, tres. Hi Doricæ ac Macedonicæ gentis (Hermionensibus exceptis) ex Erineo & Pindo & Dryopide nouissimè profecti. nam Hermionenses Dryopes sunt, ab Hercule & Melienſibus è regione quæ Doris nunc vocatur, abducti. Hæ copiæ Peloponnẽsium erant. Eorum autem qui sunt in exteriore continente, Athenienses suprà quàm cæteri naues præstabant, soli cẽtum octoginta. quippe quibus non adfuerunt in pugna ad Salaminem gesta Platæenses, ob hanc causam, quòd quum Græci ab Artemisio dilapsi sunt, Platæẽses, vbi iuxta Chalcidem appulsi fuere, descendentes in Pieriam oræ Bœotiæ, ad recipiendos domesticos suos se conuerterant. ita dum in suis conseruandis occupantur, relicti fuere. Atheniẽses autem sub Pelasgis eam quæ nunc Græcia nuncupatur tenentibus, Pelasgi erãt, Cranai nominati: sub rege verò Cecrope, Cecropidæ cognominati: Erechtheo autem adepto imperium, immutato nomine Athenienses appellati: deinde Iones, ab Ione Xuthi filio, qui dux extitit Athenienſis exercitus. Megarẽses autem tantundẽ copiarũ quantum ad Artemisium attulerunt. Ampracii, septẽ cum nauibus auxilio venerunt: Leucadii, cũ tribus, Dorica gẽs, & à Corintho oriũda. Ex insulanis autem AEginetæ triginta naues exhibuerunt: quibus aliæ quoque erãt naues instructæ, sed iis orã suam tutabãtur: verùm cum triginta omnino nauibus præcipuæ velocitatis ad Salaminẽ dimicauerũt. Sunt autẽ AEginetæ Dores, ab Epidauro. cui insulæ nomen antea fuerat OEnone. Post AEginetas easdẽ quas ad Artemisium viginti naues prębuere Chalcidẽses: & Eretrienses, septẽ. hi Iones sunt. Dehinc autẽ Chii easdẽ præbuere, gens ab Athenienſibus Ionica. Naxii autẽ naues præbuere quatuor, qui quẽadmodũ & cæteri insulani, à popularibus ad Medos missi erãt, sed illorũ iussa aspernati, trãsiere ad Græcos, suasu Democriti, viri inter ciues illustris, & tũc trierarchi. Naxii autem Iones sunt ab Atheniẽsibus ducẽtes originem. Styreenses quoq; easdem quas in Artemisio naues præbuere. Cynthii, vnam omnino, & vnã pẽteconterum. horum vtriq; Dryopes sunt. Seriphii etiam & Siphnii & Melii fuere in partibus. hi enim soli ex insulanis terram barbaro & aquam

[a] Statura humana procæriores ipsos insequi, stragẽ inter persequendum edentes.

[b] Id est, Per medium barbarorum.

[c] Id est, Atque ita mulctati à templo se receperunt.

negauerunt.intra Theſprotos iſti omnes & amnem Acherontem incolunt. Siquidem Theſproti, quum ſint contermini Ampraciotis ac Leucadiis, ex vltimis regionibus in militiam venerunt. Eorum autem qui extra hos habitant, ſoli fuere Crotoniatæ qui Græciæ periclitanti auxilium vna naui tulere, cui præerat Phayllus, vir [a]ter pythionices. Sunt autem Crotoniatæ genere Achæi. Et cæteri quidem ex hac claſſe triremes præbuerunt: Melii autem & Siphnii & Seriphii pentecõteros, [b] *id eſt biremes*: Melii duas, Siphnii Seriphiíque vnam vtrique. Melii, à Lacedæmone genus ducentes: Siphnii & Seriphii, ab Athenienſibus Ioues. Summa nauium, præter penteconteros, fuit trecentæ [c] quinquagintaocto. Quæ poſteaquam ex iis quas dixi vrbibus ad Salaminem conuenerunt, inter earum duces conſultabatur, EVrybiade rogante vt qui vellent ſententiam dicerent, vbinam ex iis locis quibus ipſi potirentur, commodiſſimum foret pugna nauali decernere. iam enim Attica pro derelicta erat: itaque de cæteris deliberabatur. Pleræque igitur illorum ſententiæ in hoc congruebant, vt profecti ad Iſthmum ante Peloponneſum decertarent, hac videlicet ratione, quòd, ſi malè pugnaſſent, ad Salaminem quidem, obſeſſis ſibi in inſula nullum ſubſidium oſtendebatur: ad Iſthmum verò dabatur ad ſuos effugium. Hæc ratio quum à ducibus Peloponnéſium redderetur, aduenit quidam Athenienſis nuntiatum iam Atticam barbarum eſſe ingreſſum, eámque omnem igne vaſtare. nam copiæ quæ cum Xerxe erant, Bœotiam peragrantes, incenſa tum Theſpienſium, qui in Peloponneſum abſceſſerant, tum Platæenſium vrbe, Athenas peruenerant, & omnia illa peruaſtabant. Ideo autem Theſpiam & Plataeam incenderunt quòd à Thebanis acceperant illas ciuitates non ſentire cum Medis. A traiectu autem Helleſponti, ex quo iter ingredi cœpere barbari, vnum menſem triuere tranſeundo in Europam, tres alios dum in Atticam peruenere, Calliade ſummum Athenis magiſtratum gerente: vrbémque deſertam cepere, paucis quibuſdam Athenienſibus in templo repertis, necnon quæſtoribus ærariis, & hominibus egenis, qui præſepta foribus atque lignis arce ſubeuntes arcebant: qui non exierant illinc ad Salaminem ſimul præ inopia victus, [d] ſimul opinione oraculi ſoluendi, quod reddiderat ſibi Pythia, murum ligneum inexpugnabilem fore: id interpretantes ex oraculo effugium eſſe, non naues. Hos Perſæ, caſtris ex aduerſo arcis poſitis in prominenti colle, quem Areon pagon Athenienſes vocant, hunc in modum obſederunt: Sagittas ſtupa circumdatas vbi incenderant, emittebant in illorum vallum. Athenienſes, quanquam obſeſſi, & ad vltimum malorum deducti, etiam inſcenſo vallo, tamen reſiſtebant: ac ne verba quidem Piſiſtratidarum conditionem deditionis offerentium admittebant: & cum alia ad repugnandum excogitarunt, tum verò hoc, quòd in barbaros portis ſubeuntes deuoluebant ſaxa molaria: adeo vt Xerxes perdiu inops conſilii fuerit, quòd eos expugnare non poſſet. Tandem ex difficultatibus acceſſus quidam apparuit barbaris. neceſſe enim erat, ſecundum oraculum, omnem Atticam quæ in continente eſt, ſubiici Perſis. Igitur à fronte arcis, à tergo autem portarum & aſcenſus, qua parte nemo excubabat, quáque nemo credebat quempiam hominum aſcenſurum, hac parte, etſi loco prærupto, quidam conſcenderunt, iuxta templum Aglauriæ filiæ Cecropis. Quos vbi in arcem aſcendiſſe viderunt Athenienſes, partim è muro ſeſe præcipitauerunt, atque extincti ſunt, partim in ædem refugerunt. At Perſæ qui aſcenderant, primùm ad portas contendunt, eíſque patefactis ſupplices trucidant: atque vbi omnium ſtragem fecerunt, direpto templo arcem incendunt. Athenis omnino Xerxes potitus, equitem quendam Suſa ad Artabanum mittit, nuntiatum res bene geſtas, ac præſentem ſtatum. Poſtero die quàm nuntium miſerat, conuocatis Athenienſium exulibus expeditionis ſuæ comitibus, iuſſit vt conſcenſa arce hoſtias ſuo ritu immolarent: ſiue aliquo in ſomniis viſo, ſiue ſua ſponte facti pœnitens quòd templum concremaſſet. Exules Athenienſes id quod iuſſi erant exequuti ſunt. Cuius rei cur mentionem fecerim exponam: Eſt in arce hac, Erechthei (qui fertur fuiſſe terrigena) templum, in quo olea eſt & mare, vt apud Athenienſes prædicatur, Neptuno & Mineruæ in teſtimonium poſita quòd de regione decertaſſent. Hanc igitur oleam vnà cum cætero templo contigit vt barbari exurerent: quam Athenienſes qui ab rege iuſſi erant rem diuinam facere, altero ab incenſione die quum in templum aſcendiſſent, aſpexerunt fruticaſſe, edito à ſtipite virgulto cubiti inſtar. Et hæc quidem illi narrauerunt. At Græci qui apud Salaminem erant, vbi nuntiatum eſt vti res circa Athenienſium arcem ſe haberent, eò perturbationis deuenere vt nonnulli è ducibus non expectarent dum propoſitum negotium conſtitueretur, ſed in naues

[a] *Id eſt, Ter in certamine Pythico victor.*

[b] *Atqui ipſemet huius libri initio penteconteros interpret. nauigia quinquagenûm remorum.*

[c] Septuagintaocto.

[d] *Simul quòd oraculum inueniſſe ſibi viderentur. i. oraculi ſen ſum, ſiue mentem.*

irruerent, ac vela tollerent tanquam profecturi: cæteríque qui relinquebantur, ſtatuerent ſibi ante Iſthmum prælio nauali decernendum. Et quum nox adfuiſſet, digreſſi è concilio, naues conſcenderunt. Ibi Themiſtoclem pergentem ad nauem ſciſcitatur Mneſiphilus vir Athenienſis quidnam ab ipſis decretum eſſet: & quum ab eo audiſſet decretum eſſe vt ad Iſthmum proficiſcerentur, & [a] ante Peloponneſum dimicarent, Si iſti, inquit, à Salamine proficiſcantur, iam tu pro nulla amplius patria dimicabis. ad ſuam enim quiſque patriam remeabunt: vt nec EVrybiades, nec alius hominum quiſpiam cohibere poſſit quominus copiæ dilabantur: Græciáque peribit conſilii inopia. Quare ſiquid comminiſci potes, perge, & quod decretum eſt conare irritum reddere, & EVrybiadem à ſententia reuocare, vt hîc perſtet. Themiſtocles, quum hæc admonita ſibi admodum probarentur, nullo reddito reſponſo ad EVrybiadis nauem perrexit. vbi hominem conuenit, ait velle ſe de negotio communi cum eo colloqui. Hunc ille in nauem ingreſſum iubet loqui quæ vellet. Cui Themiſtocles aſſidens, quæcunque à Mneſiphilo acceperat, tanquam à ſemetipſo refert, & alia adiicit multa, donec EVrybiadem à ſententia reuocauit: perſuaſitque vt è naui prodiret, & duces ad concilium contraheret. Ii poſteaquam congregati ſunt, priuſquam ad eos EVrybiades referret id cuius gratia ipſos coegerat, Themiſtocles multis agebat verbis prout magnopere expediebat. Quem interfatus Corinthiorum dux Adimantus Ocyti filius, Themiſtocles, inquit, in certaminibus ii qui ante alios ſurgunt, *colaphis* cæduntur. Eum refellens Themiſtocles, At qui, inquit, relinquũtur, non coronantur. Comiter autẽ Corinthio quum reſpõdiſſet, ad EVrybiadem conuerſus, nihil eorum dicebat quæ dixerat prius illos, poſteaquam à Salamine profecti fuiſſent, dilapſuros: (præſentibus enim ſociis, non putabat ſibi decorum quempiam accuſare) ſed aliunde oratione ſumpta, In te nunc, inquit, ſitum eſt ſeruare Græciam, ſi mihi accedens, nauale hîc prælium facias, & non horum quibuſdam credens, claſſem ad Iſthmum abducas. vtrunque enim, quum audieris, inter ſe comparato. Si ante Iſthmum confliges, in patenti pelago dimicabis, vbi nobis minimùm expedit, naues habentibus & grauiores & numero inferiores. Ex quo, etiamſi in aliis feliciter nobiſcum agatur, tamen amittes Salaminem & Megara & AEginam. nam illos vnà comitabitur ſuus pedeſter exercitus. atque ita tu eos in Peloponneſum ages, omnémque Græciam in diſcrimen adduces. Sin autem id feceris quod ſuadeo, hæc in eo reperies commoda: Primùm ſi in arcto conflixerimus nos, paucæ naues cum multis, profectò [b] ſi æqua belli contingent, multo ſuperiores erimus: quoniam in arcto oppugnare, pro nobis eſt: in ſpatioſo, pro illis. Præterea Salamis ſeruatur, vbi noſtri nunc liberi collocati ſunt & vxores. [c] Eſt & alia hîc cauſa propter quam item debes præcipuè hîc manere, quòd pro Peloponneſo & iſthmo pugnabis: quò caue (ſi ſapis) ne iſtos ducas. Quòd ſi id quod ſpero cõtinget, vt claſſe vincamus, barbari neque ad iſthmum nobis aderunt, neque vſquã longius ab Attica procedent, ſed nullo ordine abibunt: vnde nobis lucrifaciemus quæ ſeruauerimus, Megara, AEginámque, atque Salaminem, apud quam credibile eſt nos hoſtibus fore ſuperiores. [d] Credibilia enim ſuadentibus hominibus ferè proſperè cedit: ſecus facientibus ne deus quidem vult adeſſe, & humanæ ſententiæ indulgere. Hæc dicentem Themiſtoclem rurſus interpellans Adimantus, iubebat ſilere eum, vtpote cui patria non eſſet: quinetiam EVrybiadem non ſinere virum extorrem ſententiam dicere, & ita demum id ſinere quum vrbem Themiſtocles habuiſſet: videlicet exprobrans quòd Athenæ captæ eſſent, tenerentúrque ab hoſte. Tunc Themiſtocles, & illi & Corinthiis multa ingerens probra, ratione oſtendit, ſibi eſſe & ſolum, & vrbem multo maiorem quàm illis, [e] vnde naues ferme ducentæ eſſent armatæ, quas nulli Græcorum inuadentes poſſent propellere. Hæc quum ratione ſignificaſſet, ad EVrybiadem tranſiens, maiori cum acrimonia loquebatur, inquiens, Tu verò ſi hîc manes, vir eris egregius: ſinminus, Græciæ euerſor. totum enim belli momentum nobis naues ſuſtinent. Sed mihi crede, niſi hoc feceris, nos, [f] ſicuti ſumus, vbi domeſticos receperimus, in Sirin quæ eſt in Italia, profecturos, quæ olim iam noſtra eſt: & quam, vt oracula aiunt, à nobis condi oportet. Vos autem talibus ſociis deſtituti meorum verborũm reminiſcemini. Hæc dicente Themiſtocle, EVrybiades [g] edocebatur: & ob id edocebatur (vt mihi videtur) quòd maximè formidabat ne ſi ad Iſthmum claſſem reduxiſſet, ab Athenienſibus deſereretur: quibus deſerentibus, iam reliqui non eſſent in pugnando hoſtibus pares. Ita ſententiam eam probauit, vt illic permanentes, pugna nauali decernerent. Quod vbi EVrybiadi placuit, ii qui altercationibus velitati fuerant

a Pro Peloponneſo, *alibi uertit.*

b Si rationi conſentaneus ſit belli exitus.

c Sed & hoc inter cætera eſt quod in primis amplecti debes: Hîc manens, pro Peloponneſo & Iſthmo nihilo ſecius pugnabis.

d Conſilia enim agitãtibus rationi conſentanea ſuccedunt illa vtplurimùm: at ſiqui agitent conſilia rationi non conſentanea, ne ipſe quidem deus ad humanas deliberationes vult ſe accommodare.

e Tantiſper dum eſſent illis ducentæ naues armatæ. nullos enim ex Græcis illo in uad. poſſe propulſare.

f Ita vt nos habemus. *Iam nunc, & nihil innouantes circa rerũ noſtrarum ſtatum.*

g In diuerſam à priore ſententiam adducebatur. *Vel, Ad ſententiam aliud quàm prius inducebatur. Ad verbum, Ré docebatur. i. Diuerſum ſentire docebatur. Vel, Dedocebatur quod ſentire edoctus fuerat.*

circa Salaminem, quum illic ſeſe apparárent tanquam prælium nauale facturi, dies illuxit: & ſimul oriente ſole extitit terræ & maris motus: propter quod viſum eſt faciendum vt AEacidas in auxilium inuocarent.[a] Id vbi fecerunt, & omnibus qui illinc è Salamine ſunt diis vota fecerunt, & Aiacem Telamonis filium inuocauerũt: nauémque ad AEacum & ad alios AEacidas inuocandos AEginam miſerunt. Narrabat autem Dicæus Theocydis filius, vir Athenienſis, atque idem exul, & apud Medos factus illuſtris, per id tempus quo Attica regio Athenienſibus deſolata, à pedeſtri Xerxis exercitu vaſtabatur, ſe fortè fuiſſe vnà cum Demarato Lacedæmonio apud campum Thriaſium, vidiſſéque puluerem triginta ferme millium virorum procedentem ab Eleuſine: & quum demirarentur quorúm nam hominum eſſet ille puluis, ſtatim ſe audiſſe vocem, quæ vox ipſi videretur iacchus myſticus: & Demaratum (vt qui eſſet ſacrorum quæ fierent in Eleuſine ignarus) interrogaſſe quídnam eſſet quod ita ſonaret, ſéque dixiſſe, Demarate, [b] non aberit quin grandis ali- « qua clades contingat regis copiis. Hoc enim palàm eſt, quum Attica ſit deſolata, nu- « men ab Eleuſine reſonans, venire auxilio Athenienſibus ac ſociis. & ſi quidem in « Peloponneſum incumbat, periculum regi erit, eiúſque copiis quæ ſunt in continen « te: ſin ad claſſem quæ ad Salaminem eſt conuertatur, periculum adibit rex ne nau- « ticum amittat exercitum. Hæc autẽ ſolennia Athenienſes quotannis celebrant Ce- « reri atque Proſerpinæ: & his ſacris quicunque vult & Athenienſium & aliorũ Græ- « corum initiatur: & vox quam audis, eſt in hoc feſto bacchantium. Et ad hæc dixiſſe « Demaratum, Sile, néve alteri cuiquam hoc verbum dixeris. nam ſi ad regem refe- « ratur, capite plecteris, vt nec ego te nec alius quiſpiam hominum queat eripere. quã- « obrem tene ſilentium. hæc autem expeditio diis curæ erit. Hoc Demaratum admo « nuiſſe aiebat. [c] Ex illo autem puluere ac voce factam eſſe nubem, eámque in ſublime elatam, Salaminem verſus ad Græcorum exercitum fuiſſe delatam. Ita ſe didiciſſe nauticas Xerxis copias eſſe perituras. Hæc dicens Theocydis filius referebat, Demaratum atque alios teſtes citans. Claſſiariæ autem Xerxis copiæ, vbi conſpecta ſtrage Laconica ex Trachinia in Hiſtiæam traiecerunt, triduum illic moratæ, per EVripum nauigabãt, totidémque diebus ad Phalerum præſtò fuerunt. Nec verò minori (vt mihi videtur) numero vel pedeſtres copiæ vel nauticæ Athenas promotæ ſunt, quàm ad Sepiadem atque Thermopylas. nam in ſupplementum eorum qui aut tempeſtate ad Thermopylas, aut in naualibus ad Artemiſium prælii interierunt, hos ſubſtituam qui nondum regem ſequuti fuerant, Melienſes, Dorienſes, Locros, Bœotos, qui cum omni copia aduenerunt, exceptis Theſpienſibus & Platæenſibus: necnon Caryſtios, Andrios, Tenios, ac cæteros omnes inſulanos, præter quinque ciuitates, quarum nomina ſuperius commemoraui. nam quo magis penetrabat in Græciam Perſes, eo plures eum nationes ſequebantur. Qui omnes, exceptis Pariis, poſtquam Athenas venere, & ad Phalerum, (Parii autem in Cythno [d] relicti, quò bellum caderet expectabant) ibi Xerxes ipſe ad claſſem deſcendit, animo cœtum claſſiariorum adeundi, & eorum audiendi ſententias. Eò profectus vbi præſedit, aſſidentibus qui accitu eius aderant, ſuæ quoque gentis tyrannis ac nauium præfectis, vt cuique rex honorem dederat, quorum primus erat Sidonius rex, tum Tyrius, deinceps alii gradatim: miſit ad eos Mardonium tentandi gratia, ſciſcitatum ſingulos prælium nauale faceret nécne. Poſteaquam Mardonius à Sidonio exorſus, ſingulos circumiens interrogauit, cæteri quidem eandem dixere ſententiam, iubentes fieri prælium: Artemiſia verò, Hæc, inquit, Mar- » doni, quæ dico, regi referas: [e] me neque in præliis ad EVbœam geſtis ignauiſſi- » mam extitiſſe, neq; minima contuliſſe in te, domine. ideo, quum talis ſim, æquum » eſſe, ea quæ in rem tuam maximè eſſe ſentio, demonſtrare. Itaque hoc tibi ſuadeo, » vt nauibus parcas, nec prælium nauale facias cum iis viris qui tanto ſunt tuis in ma » ri præſtantiores, quanto fœminis viri. Quid enim neceſſe habes omnino venire in » diſcrimen pugnæ naualis? nónne Athenas habes quarum gratia expeditionem » ſumpſiſti? nónne reliquam Græciam? ac nemo tibi obſiſtit? Qui tibi obſiſtebant, » ita ſummoti ſunt vt eos decebat. Quò autem ego recaſuras hoſtium res arbitror, id » exponam: Si non inſtabis pugnæ nauali committendæ, ſed claſſem perges hîc con- » tinere ad terram, aut etiam tendere ipſe in Peloponneſum, tunc tibi, domine, ſuc- » cedent ea quorum gratia veniſti. neque enim diu tibi reſiſtere Græci poſſunt, ſed di- » labentur, & abs te ad ſuas quiſque vrbes defugient. quoniam neque commeatus eſt » eis in hac inſula, vt ego audio, neque, ſi tu in Peloponneſum pedeſtres copias duces, » hîc eos credibile eſt perſtituros qui illinc huc aduenerunt, neque de pugna pro »

a Sicut autem deliberatũ fuerat, ita hæc fecerunt. quum enim diis omnibus preces fudiſſent, illinc quidem, ex ipſa nimirum Salamine, Aiacem Telamonémque inuocauerũt, ad AEacum autem cæteróſque AEacidas inuocandos nauem AEg. miſ.

b Fieri non poteſt quin magna aliqua cl.

c Poſt illum autẽ puluerem ac vocem ortam eſſe nubem.

d Quum remaniſſent.

e Me, quæ nec in naualibus ad Eubœã præliis me ignauiſſimè geſſi, nec minima præſtiti, par eſt, domine, ſententiam meam proferendo, quæ maximè è re tua eſſe cenſeo, indicare; atq; ideo hæc dico, Parce nauibus, nec prælium nauale cum iis viris &c.

» Athenienſibus faciẽda curaturos. At ſi pugnam naualẽ gerere approperabis, vereor
» ne copiæ nauticæ malè re geſta pedeſtribus ſint exitio. Præterea hoc etiam rex in a-
» nimum dimitte: vſu venire vt bonus quidem hominibus mali ſerui ſint, malis au-
» tem boni. Ideóque tibi (qui virorum es optimus) ſerui ſunt mali, qui numero ſocio-
» rum cenſentur, AEgyptii, Cyprii, Cilices, Pamphyli, è quibus nulla vtilitas eſt. Hæc loquente Artemiſia, quicunque ei bene volebant, noxiam illi rebantur ſuam orationem, tanquam aliquid mali paſſuræ ab rege, quem vetaret pugnam facere naualem: at ii qui malè conſultum illi volebant inuidebántque, vtpote cui inter primos ſociorum omnium honos haberetur, gaudebant eius quam dixerat ſententia, tanquam perituræ. Sed Xerxes, poſtquam ad eum ſunt relatæ ſententiæ, magnopere delectatus eſt Artemiſiæ ſententia: & quum iam antea officioſam eſſe ſenſiſſet, tunc multo impenſius collaudauit. Nihilominus vt [a]pluribus ſtaretur iuſſit, ratus ad EVbœam ſuos ſponte malè pugnaſſe, quòd videlicet ipſe abfuiſſet: itaque conſtituit ſpectaculo pugnæ naualis intereſſe. Claſſiarii, vbi nuntiatum eſt illinc eſſe ſoluẽdum, claſſem Salaminem verſus ducũt, & per otium in aciem ſunt digeſti. Sed quum eos dies defeciſſet quominus prælium committerent, (nox enim interuenit) in poſterũ diem ſeſe inſtruebant: quum interim Græcos metus formidóque cepit, cum alios, tum verò Peloponnenſes, quòd ipſi deſidentes in Salamine, pro Athenienſium terra eſſent certaturi: qui ſi ſuperarentur, in inſula deprehenſi forent obſidendi, ſua terra ſine præſidio relicta. Per eandem noctem pedeſter exercitus barbarorum contendebat in Peloponneſum: quanquam cuncta quæ poterant excogitata erant ne barbari per continentem ingrederentur. Nam vbi Leonidem cum ſuis apud Thermopylas occubuiſſe accepere Peloponnenſes, celerrimè ex vrbibus concurſu facto, Iſthmum inſederunt, duce Cleombroto Anaxandridæ filio, Leonidæ fratre. Ibi conſidentes, primùm viam Scironidem obſtruxerunt, deinde conſilio inito Iſthmum muro inædificabant, opúſq; perficiebant, quippe nemine (quum tot millia virorũ eſſent) ceſſante. nã & lapides & lateres & ligna, & ciſtas ſabulo plenas afferebãt, nullo temporis momento opus intermittentes, neque diurno neque nocturno. Hi autem è Græcis fuerunt qui ad Iſthmum auxilio cum omni copia venerunt: Lacedæmonii, & Arcades omnes, & Elei, & Corinthii, & Sicyonii, & Epidaurii, & Phliaſii, & Trœzenii, & Hermionenſes. Hi fuerunt qui quidem auxilio venerunt metuentes periclitanti Græciæ. Cæteris enim Peloponnenſibus id nihil admodum curæ erat, & Olympia iam & Carnia præterierant. Incolunt autem Peloponneſum gentes ſeptẽ, quarum duæ indigenæ eundem quem habitarunt olim locum nunc habitant, Arcades & Cynurii: vna, Achaica, quæ nunquam illa quidem è Peloponneſo exceſſit, ſed priſtino loco egreſſa, alienum incolit: reliquæ quatuor è ſeptem aduentitiæ ſunt, Dorienſes, AEtoli, Dryopes, Lemnii. Ac Dorienſium quidem multæ ſunt & inſignes ciuitates: AEtolorum autem ſola Elis: Dryopum autem, Hermiona & Aſina, quæ ad Cardamylam Laconicam ſita eſt: Lemniorum autem, omnes Parorẽtani. Cynurii autem, quum ſint indigenæ, ſoli putantur Iones eſſe, ſed effecti ſunt Dores, ſub imperio Argiuorum impoſiti, & progreſſu temporis, quum eſſent Orneatæ, itémque accolæ. Harum igitur ſeptem gentium cæterę præter eas quas recenſui, è medio ceſſerunt: & (ſi ingenuè loqui fas eſt) in medio ſedentes cum Medis ſentiebãt. Apud Iſthmũ quidẽ in tali labore iſti occupati erant, vtpote pro omni iam curſu, quòd nulla ſpes è claſſe affulgeret, currentes. Quæ audientes illi qui in Salamine erãt, formidine afficiebãtur, non tã pro ſeipſis quàm pro Peloponneſo ſoliciti, adeo vt alius alium adiens, & ſummiſſa voce loquens admiraretur in EVrybiade conſilii inopiam: tandem verò res erupit in medium, conciliúmque contractum eſt, & multa de hoc ipſo dicebantur, ab his quidẽ, oportere in Peloponneſum nauigare, & pro illa adire periculum, non autem manentes, pro regione captiua pugna naualı decernere: at ab Athenienſibus verò & AEginetis & Megarenſibus, ſatius eſſe illic manentes dimicare. Ibi Themiſtocles, poſtquam ſententia Peloponnẽſium euicit, clanculum è concilio egreſſus, miſit ad claſſem Medorum nauigium, cum quodam iuſſo dicere quæ oporteret, cui nomẽ erat Sicino, contubernali ſuo, atque eodem pædagogo liberorum ſuorum: quem poſt has res geſtas ipſe Theſpiẽſem fecit, [b] (vbi Theſpienſes in ciuitatem ſunt recepti) atque locupletem. Is tunc nauigio ad duces barbarorũ
» profectus hæc inquit, Dux Athenienſium, quòd partibus regis fauet, præoptátque res
» veſtras quàm Græcorũ eſſe ſuperiores, miſit me iã clam aliis Græcis indicatũ vobis,
» illos metu perculſos fugã facere velle, & nunc offerri vobis occaſionẽ exequẽdi rem
» omnium præclariſſimam, niſi per negligentiã eos dilabi ſinatis. nam neque inter ſe

a *Id eſt, Sententijs plurium. Quòm ſe tenet à la plus grande voix.*

b *Quo tempore Theſpienſes ciues receipiebant, id eſt ius ciuitatis donabant.*

conſentiunt, neque vobis amplius obſiſtent: ſed inter ſe dimicantes cernetis eos
qui vobiſcum & eos qui contra vos ſentiunt. Hac re Sicinus indicata, ab illis abſceſ-
ſit. Cui fidem habentes barbari, tum in inſulam paruam nomine Pſyttaleam,
quæ inter Salaminem & continentem ſita eſt, multos Perſarum traiiciunt, tum
mediam circa noctem cornu quod ad veſperam ſpectabat producunt Salaminem
verſus, eam circumituri: producunt itē qui circa Ceon & Cynoſuram inſtructi erāt,
occupantes omne fretum Munychia tenus. Ideo autem & naues producebant ne-
qua Græcis liceret effugere: ſed circumuenti vicem redderēt præliorum ad Artemi-
ſium geſtorum. Ad inſulam autem Pſyttaleam traiiciebant Perſas, vt commiſſo na-
uali certamine, quum plurimum & virorum & naufragiorum eò efferretur, (erat e-
nim inſula in traiectu pugnæ ſita) ii Perſæ [a] ſuos ſeruarent, alienos interimerēt. Hoc
autem ne hoſtis ſentiret, clanculum egere, nulla noctis parte conceſſa ſomno. In has
ego res intuens, non habeo aduerſari oraculis tanquā non, veris volens euidenter lo-
quentia conari refellere,

Auricomæ poſtquam Dianæ littora iungent
Nauales pontes cum littoribus Cynoſuræ,
Spe ſtolida fortes quòd Athenas marte ſubegit,
Compeſcet iuuenem meritiſſima pœna ſuperbum,
Inſtinctum furiis, ſibi cedere cuncta putantem.
Nam miſcebitur æs æri, mars ſanguine pontum
Inficiet: Graiis tunc libera tempora reddet
Saturno genitus, ſimul & Victoria pollens.

Quum ita euidenter in his à Bacide dicatur, profectò neq; ipſe de fide oraculis dero-
ganda auſim dicere, neque ab aliis dici ſuſtineam. Porro inter duces qui in Salami-
ne erant ingens conflatus eſt tumultus, nondum ſcientes à barbarorum nauibus ſe
circumueniri: vbi autem orto ſole inſpexerunt hoſtem inſtructum, cenſuerunt ibi-
dem ſibi manendum. Quibus congregatis, applicuit ex Aegina Ariſtides Lyſimachi
filius, Athenienſis quidem, ſed in exilium à populo eiectus, quem ego (vt eius mores
accepi) virum optimum Athenis atque iuſtiſſimum cēſui. Hic vir concilio aſſiſtens,
Themiſtoclem euocauit, non amicum ſibi, ſed in primis inimicum: verùm præ ma-
gnitudine præſentium malorum oblitus ſimultatum, euocauit hominem colloquē
di gratia. præſenſerat enim Peloponnenſes maturare ad Iſthmum claſſem reducere.
Qui, quum prodiſſet Themiſtocles, ad eum inquit, Nos & alio tempore & hoc ipſo
contendere debemus inter nos hac de re, vter noſtrum de patria præclarius merea-
tur. te verò certiorem facio, peræquè eſſe Peloponnēſibus multa verba facere ac pau
ca de abducendis hinc nauibus. Ego enim tibi quod ipſemet vidi, refero: nunc, ne ſi
velint quidem, Corinthios atque ipſum EVrybiadem enauigare poſſe, quoniam cir
cumdati ab hoſtibus vndiq; ſumus. quare ingreſſus ad eos, hoc indicato. Cui reſpon
dens Themiſtocles, Vtilia ſanè, inquit, iubes, bonum afferens nuntium. Nam quod
ego precabar vt fieret, id ipſe tu conſpicatus fieri veniſti nuntiatum. [b] vt enim ſcias,
quæ fiunt à Medis, propter me fiunt: quoniam opus facto fuit vt Græci qui nolebāt
ſua ſponte ad pugnam deſcendere, deſcenderent inuiti. Tu verò, quandoquidem v-
tilia nuntiatum veniſti, per teipſum nuntiato. Quoniam ſi ego retulero, videbor rē
commentitiam dicere, nec ipſis perſuadebo, tanquam non hoc agentibus barbaris.
Itaque tute ingreſſus, vti res habet ipſe referas. Quod vbi feceris, ſi tibi fidem habe-
bunt, optimè habet: ſinminus, perinde nobis erit. neque enim ſi vndique circumda
ti ſumus, vt tu ais, amplius iſti defugient. Ariſtides conciliū introgreſſus, eadem re-
tulit, dicens ſe ex Aegina veniſſe, & ægrè elapſum, latendo ſtationem hoſtium. O-
mnem enim claſſem Græcorum, à Xerxis claſſe circumuentam: ideóque hortari ſe
vt ad defenſionem ſui illi ſeſe præpararent. Hæc loquutus Ariſtides, retrò abiit. Rur-
ſus autem inter duces altercatio orta, pleriſq; eorum fidem nuntio non habentibus.
Quibus non credentibus aduenit triremis tranſfuga virorum Teniorum, cui præ-
rat Panætius Soſimenis filius, quæ omnē veritatem attulit. Cuius facti nomine Te-
nii in tripode qui Delphis dedicatus eſt, inter eos qui barbarum debellarunt, ſcripti
fuere. Ex hac autem nauī quæ ad Salaminem & altera quæ ad Artemiſium tranſfu-
git, expleta eſt Græcorum claſſis trecentarum & octoginta nauium. duæ nanq; prius
ad explendum numerum defuerant naues. Græci, vbi eis verba Teniorum fecerunt
fidem, ſeſe apparauerunt tanquam dimicaturi. Et ſub diluculū, quum propugnato-
rum cœtū feciſſent, Themiſtocles ex omnibus quæ expedirent præcipiebat: cuius o-
rationis ſumma erat, meliorum cum peioribus comparatio, quæcunque in homi-

[a] Alios ſeruarent, alios interim.

[b] Scito enim quæ à Medis fiūt, à me profecta eſſe.

nis natura atque induſtria exiſtunt, exhortatus vt meliora eligerent. Vbi perorauit, iuſſit illos ingredi naues. quibus ingreſſis, rediit ab AEgina triremis quæ profecta ad AEacidas erat. móxque omnes naues Græci ſoluerunt. In quos mouentes cótinuò barbari ſunt inuecti. Ibi cæteri quidé Græci [a] quum inhiberét remos, ceſsímq; irent, Aminias Palleneus vir Atheniéſis, euectus naui in hoſtilem incurrit: cui implicitus quum hæreret, nec abſtrahi poſſet, ita cæteri venientes auxilio conſerti ſunt. Hunc in modum aiunt Athenienſes extitiſſe initium pugnæ: AEginetæ verò, nauem quæ ad AEacidas abierat feciſſe initium. Quanquam etiam hoc refertur, ſimulàchrum mulieris fuiſſe eis oblatum: & quum apparuiſſet, ita illos exhortatum vt omnis Græcorum exercitus exaudierit: ſed prius his verbis cõuitiatum, [b] O dæmonii, quouſque remos inhibebitis? Cæterùm aduerſus Athenienſes inſtructi erant Phœnices. nam hi cornu tenebant quod ad Eleuſinem occidentémque vergebat. Aduerſus Lacedæmonios inſtructi erant Iones. hi autem cornu tenebant quod ad auroram ſpectabat & Pireum: quorum pauci admonitu Themiſtoclis de induſtria ignauiter agebant, plerique minimé. Enimuerò complurium trierarchorum nomina commemorare poſſem, qui Græcas naues expugnauere: ſed neminem nominabo præter Theomeſtorem Androdamãtis filium, & Phylacon Hiſtiæi filium, ambos Samios. quorum duntaxat ideo mentionẽ facio, quòd Theomeſtor ob hanc nauatã operam à Perſis tyrãnus Sami ſit creatus: Phylacus inter bene de rege meritos adſcriptus ſit, & multo tractu ſoli donatus. Bene meriti autem de rege, Perſica lingua Oroſangæ vocãtur. De his quidem ita res habet. Multitudo autem regiarum nauium ad Salaminẽ expugnabatur, partim ab Athenienſibus corrupta, partim ab AEginetis, vtpote Græcis ſeruato ordine ac loco certantibus, barbaris & incompoſitè & inconſultè agentibus: vt non ab re fuerit talem eis rem contingere qualis contigit. quanquam eo die fuerunt atque extiterunt longè ſeipſis præſtantiores, & quàm ad EVbœam extiterant, pro ſe quiſque adnitentes, ac Xerxem reformidantes, quòd ab eo ſe ſinguli conſpici arbitrabantur. Et de aliis quidem vel barbarorum vel Græcorum ſingulatim, quomodo dimicauerint, non poſſum pro comperto referre: circa Artemiſiam verò hoc rei geſtum, ex quo impẽſius illa regi commendata eſt: Poſteaquam regiæ res in multum tumultuationis deuenerant, hoc interim tempore Artemiſia, quum nauem ſuam Attica inſequeretur, nullum habens effugium, quia ante ipſam naues amicorũ, ſua verò proxima hoſti erat, hoc ſibi putauit faciẽdum, quod & feciſſe profuit. nam vt fugiebat Atticam nauem, in nauem ſociam, quæ erat virorum Calyndenſium, impegit, quáque rex Calyndẽſium Damaſithymus vehebatur. Cum quo etſi huic iam inde quũ eſſent in Helleſponto, contentio intercеſſerat, tamẽ incertũ an conſultò id fecerit, an fortuitò nauis Calyndenſium oblata fuerit. Eam Artemiſia vbi incurrit pariter ac demerſit, proſpero caſu vſa & duplex hinc ſibi bonũ eſt adepta. nam trierarchus Atticæ nauis eam cõſpicatus incurriſſe barbarorum virorum nauem, exiſtimans hanc Artemiſiæ nauem aut Græcam eſſe, aut è barbaris profugiſſe, & à Græcis pugnare, ab hac ad alias ſe conuertit. Ita ex hoc facto contigit Artemiſiæ tum vt exitium euitaret, tum vt è malo opere præcipuè ſe probatam apud Xerxem redderet. ſiquidem fertur, quum rex ſpectans animaduertiſſet hanc nauem alteri incurriſſe, quendam eorum qui aderãt dixiſſe, Cernis Artemiſiam domine, vt bene præliatur, vtque nauem hoſtilem depreſſit? Et regẽ interrogaſſe nunquid verè id opus Artemiſiæ eſſet: & illos, vtpote qui planè noſſent inſigne nauis Artemiſianæ, ita rem habere adfirmaſſe, ratos eam nauem quæ corrupta eſſet, hoſtilẽ fuiſſe. nam præter cætera quæ mulieri (vt dictum eſt) proſperè ceſſerunt, hoc quoque acceſſit, quòd è naui Calyndenſi nemo ſeruatus eſt qui exiſteret accuſator. Vnde Xerxem ferunt ad ea quæ narrabãtur dixiſſe, Viri quidem extiterunt mihi fœminæ, fœminæ autem, viri. Hæc aiũt dixiſſe Xerxẽ. In eo prælio cum alii multi & illuſtres viri tam Perſarum Medorúmq; quàm aliorum ſociorum occubuere, tum verò dux Ariabignes Darii filius Xerxíſq; frater: è Græcis pauci. quippe qui gnari natãdi, vbi ſuæ naues corruptæ erant, nec in pugna peribant, ad Salaminem enatabant. cuius rei quia imperiti erant barbarorum plerique, in mari periere. Poſteaquam autem eorum primæ naues in fugam verſæ ſunt, tum verò plurimæ corrumpebantur. nam quæ in poſterioribus locatæ erant, dũ earũ propugnatores conarẽtur præterire, vt & ipſi aliquam operam [c] regi nauarent, vndique in ſuorũ naues incidebant. Quo in tumultu etiam hoc actum eſt, vt quidam Phœnices quorum naues corruptæ fuerant, regem adeuntes, inſimulauerint Iones tanquam proditores, quòd propter eos naues amiſſæ eſſent. vnde id contigit, non vt Ionum duces interficerẽtur, ſed vt ii Phœnices qui

a Quum in puppim inhiberent vt appulſui. Bud.

b O miſeri.

c In regis conſpectu nauarent.

illos insimulabant,[a] eam acciperent mercedem. Etenim illis adhuc ea loquentibus, Samothracia nauis Atticæ impacta, eam demersit: & in hanc AEginetica impulsa ipsam depressit. Verùm Samothraces, vt qui iaculatores essent, epibatas nauis quæ suã deprehenderat, iaculorum ictibus excussérunt, eorúmq; conscensa naui potiti sunt. quod factum Iones liberauit. Nam Xerxes vbi id egregium facinus Ionum aspexit, conuersus ad Phœnices, vt erat supramodum mœstus, & omnes arguens, iussit eorum capita præcidi, ne, quum ipsi imbelles essent, meliores criminarentur. Quoties enim suorum quempiam aliquod opus edentem cernebat, de eo homine percontabatur, sedens sub monte qui est eregione Salaminis, nomine AEgaleo, & scribę trierarchum illum à familia & vrbe scripto annotabant. Quinetiam cladi Phœnicum qui aderant, additus est Ariaramnes vir Persa, quanquam amicus regis. Et isti quidem in Phœnices se conuertebant: barbaris autem in fugam versis, & ad Phalerum elabentibus, AEginetæ in freto subsistentes operam memoratu dignam ediderunt. nam Athenienses quidem in tumultuatione naues sibi obsistentes fugientésque expugnabant, AEginetæ verò eas quæ elabebantur: & quoties aliqua effugiebat Athenienses, eo ipso cursu in AEginetas incidebat. Quum interim conflixerunt naues duę, vna Themistoclis insequens aliam, altera Polycriti Crio geniti, viri AEginetæ, dum nauem Sidoniam inuadit, illam videlicet quæ speculatoriam in Sciatho AEgineticam ceperat, qua vehebatur Pytheas [b]Ischeni filius; quẽ Persæ seminecem plagis, tamen admiratione virtutis seruatum in naui habebant. Sidonia quæ hunc circumferebat nauis, vnà cum Persis est intercepta, vt Pytheas ita sospes rediret in AEginam. Polycritus vbi inspexit Atticam nauem, agnito signo nauis imperatoriæ, inclamans Themistoclem, iocatus est, exprobrans AEginetis quòd cum Medis sentirent. Hoc Polycritus sua naui incurrens, in Themistoclem iaculatus est. Barbari autem quorum naues superarant, fuga se proripuerunt in Phalerum pedestres ad copias. In hac pugna nauali è Græcis optimè audierunt AEginetæ, secundo loco Athenienses: è viris, Polycritus AEgineta: Athenienséque, EVmenes Anagyrasius, & Aminias Palleneus, qui & Artemisiam est insequutus, non prius desiturus quàm aut illam cepisset, aut ipse captus esset, si Artemisiam ea naui vehi animaduertisset. quippe trierarchis Athenienſiũ præceptum erat vt eam caperent, propositúmq; præmiũ decem millium drachmarum ei qui viuam cepisset. Indignè enim ferebant mulierem aduersus Athenas militare. At illa (vt antea dictum est) aufugit. Fuerunt & alii quorum naues incolumes in Phalerum euaserunt. Adimantũ autem Corinthiorũ ducẽ Athenienses ferunt statim inter initia concursus nauium expauefactum atq; perterritũ sublatis velis fugæ se dedisse: Corinthióque inspecta fuga nauis imperatoriæ itidem abiisse: Et quum fugiẽdo venissent ad tẽplum Mineruæ Sciradis, quæ est in Salamine, occurrisse eis celocem diuina cum pompa: quę quisnam misisset quũ non constaret, scirẽntque neminẽ suæ classis ad ipsos misisse, eos ob id coniectasse rem diuinam esse: & eos qui in celoce erant, vbi propiores fuerunt, ita loquutos fuisse, Adimante, tu quidẽ conuersis in fugam nauibus abscedere vis Græcorum proditor: at illi quantum votis conceperunt victores hostium euadẽt. Et quum his verbis fidẽ non haberet Adimantus, hæc iterum dixisse, [c] ipsos posse pro obsidibus ductos morte obire nisi constaret Græcos esse victores. Ita conuersa naui Adimãtum cum cæteris ad classem suorum, re iam ab aliis nauata, venisse. Hic de illis apud Athenienses rumor extitit: quod ipsi Corinthii negant, séque inter primos pugnatores extitisse affirmant. pro quibus testimonium dicit reliqua Græcia. Aristides autem Lysimachi filius vir Athenienſis, cuius paulo antè vt viri optimi mentionem feci, per eum tumultum qui circa Salaminem fiebat, hoc rei gessit: Permultis armatorum qui ad littus Salaminis locati erant sumptis, genere Athenienſibus, & in Psyttaleam insulam traductis, omnes Persas qui in ea insula erant interemit. Defuncti nauali pugna Græci, reductis in Salaminẽ nauibus, potiti sunt naufragiis quæ illic supererant: parati ad aliam dimicationem, quòd sperarent regem iis quæ sibi reliquæ erant nauibus vsurum. Porro naufragiorum pleraque vẽtus zephyrus asportauit in oram Atticæ nomine Coliadem: vt impletum sit omne oraculum, cum de cæteris quæ ad pugnam naualem pertinent faciens mentionem, tum verò de naufragiis illuc euectis, à Bacide & Musæo multis annis antea prædictum, ac redditũ Lysistrato Athenienſi, viro sortilego, quod omnes Grẽcos latuerat,

Horrebunt remis mulieres Coliadenſes.

Hoc autem futurũ erat aduecto rege. Cognita sua clade Xerxes veritus nequis Ionum à Græcis subornatus, aut sua sponte ad soluendos pontes in Hellespontum na-

[a] Talem mercedẽ acciperẽt. *id est, quas pœnas uolebant dare Iones, ipsi eas darent.*

[b] *Suprà, pag. 193 Ischenei fil. Sed ibidem malè Pythius.*

[c] Se tales esse qui vellent obsides duci ac morte plecti nisi victores comperirentur Græci. *Vel, se eo animo esse. Q. d. Se paratos esse ad &c.*

uigaret, vnde ipſe in Europa deprehẽſus ſalute periclitaretur, de fugiendo cõſultabat, nolẽs tamẽ neq; à Græcis neq; à ſuis detegi, aggerẽ in Salamine tẽtabat educere: nauéſque Phœnicũ onerarias, vt pro rate ac muro eſſent, innectebat: & ſe tãquam aliã pugnam naualem facturus, ad bellum inſtruebat. Quæ agẽtem videntes cæteri, pro certo habebant eum manendi animo atque bellandi illa apparare: ſed nihil eorum Mardonium latebat, vt probè gnarum ingenii illius. Xerxes & hæc fecit, & ſimul in Perſidem miſit qui præſentem cladem nuntiarent. His nuntiis nihil pernicius tranſcurrit in rebus humanis. quod negotium hunc in modum eſt à Perſis excogitatum: Quot ex diebus tota via conſtat, totidem equos ac viros ferunt eſſe diſtinctos ad ſingulorum dierum iter faciendum, quos neque vis niuium, neque imber, neq; æſtus, neq; nox diſtinet quin propoſitum ſibi curſum celerrimè conficiant. Quorum curſorum primus mandata tradit ſecundo, ſecundus item tertio: & ita deinceps illa mãdata in alium atque alium pertranſeunt, quemadmodum apud Græcos fax quam Vulcano per vices ferre curſores perſeuerant. Hanc equorum curſitationem Perſæ angarẽon appellant. Primus igitur nuntius Suſa perlatus, Xerxem Athenis potitum eſſe, tanta Perſas qui relicti erant voluptate affecit, vt omnes vias myrto conſterneret, & per eas odores incenderent, & ipſi in ſacrificiis ac gaudiis verſarentur: ſecundus autem ita eos conſternauit vt vniuerſi veſtes dilaniarent, vociferationéque & eiulatu irrequieto vterentur, culpam in Mardonium refundentes, non tam de claſſe quàm de ipſo Xerxe ſoliciti: idque tamdiu dum Xerxes illos ita affectos redeundo ſedauit. At Mardonius quum videret Xerxẽ magnam è pugna nauali iacturam feciſſe, ſuſpicans agitare fugam ex Athenis, pro ſeipſo anxius erat, tãquam pœnas daturus, qui regi perſuaſiſſet inferre Græciæ bellum: putabátque ſibi conducibilius eſſe periclitari aut ſubigere Græciam, aut magna opera aggreſſum honeſtè vita defungi: quanquam opinio eius de ſubigenda Græcia propenſior erat. Hoc quum ſecum agitaſſet, regem hac oratione eſt alloquutus, Domine, noli mœrorem ob hanc rem geſtã capere, aut pro ita magna hoc iactura ducere. non enim certamen, quo omnia noſtra conſtant, in lignis eſt, ſed in viris & equis. Itaq; nemo tibi aut horum qui tibi videtur omnia confeciſſe, egreſſus è nauibus conabitur obuiam ſe ferre, aut ex hac cõtinẽte: vnde qui ſe obuios tulere, pœnas dedere. Quòd ſi tibi videtur faciẽdum vt Peloponneſum tẽtemus, continuò tẽtemus; ſi videtur ſuperſedendum, ſuperſedeamus licet. nec animo conſterneris: neq; enim vlla poſſunt ratione ſubterfugere Græci quominus rationem dent eorum quæ & nunc & antea perpetrarunt, tuique ſint ſerui. Et hoc quidem præcipuè tibi agendum puta. Quòd ſi tibi conſtitutum eſt vt ipſe cum exercitu reuertaris, aliud quoque habeo ex hac re conſilium. Ne committas rex vt Perſæ Græcis ludibrio fiant. non enim res Perſarum afflictæ ſunt: neque tu vbinam viri fuerimus ignaui dicere potes. quales ſi Phœnices & AEgyptii & Cyprii & Cilices fuere,[a] nihil iſta ad Perſas attinet culpa. Quare, quoniam Perſæ huius rei inſontes ſunt, iam mihi credito. ſi tibi non videbitur permanendum, remea ipſe ad ſolum natale cum pleraque parte copiarum: ego cum delectis de exercitu triginta myriadibus militum debeo Græciam in tuam redigere ſeruitutem. His auditis Xerxes,[b] vt ex malis, gauiſus eſt, voluptatémque cepit: & ad Mardonium inquit ſe,[c] vbi ad concilium retuliſſet, reſponſurum vtrum eorum eſſet facturus. Et quum in concilium vocaſſet delectos Perſarum proceres, placuit ei Artemiſiam quoque ad conſultandum accerſi: quam ſolam conſtabat antea quæ faciẽda eſſent intellexiſſe. Quæ vbi aduenit, eam Xerxes ſummotis aliis Perſarum conſiliariis atque ſatellitibus, hũc in modum alloquutus eſt, Iubet me Mardonius hîc permanere ad tentandam Peloponneſum, negans vllã culpã huius damni eſſe penes Perſas atq; pedeſtres copias, [d] ſed eis volentibus hoc tentari debere. Itaq; aut hoc me facere hortatur, aut ſibi tradere triginta myriades delectorum militum ad ſubigendam mihi Græciam: me verò ad patrias ſedes cum reliquo exercitu reuerti. Tu igitur, quæ de pugna nauali non gerenda probè conſuluiſti, dicito vtrũ mihi ſuadeas horũ, quod eligendo bene mihi cõſuluero. Hæc Xerxi cõſultanti reſpõdens Artemiſia, Arduũ, inquit, rex,[e] me dicẽtem tibi optima, proſperum conſilium dare: tamen è ſtatu rerum præſentium mihi videtur eſſe faciendum vt tu ipſe domum remees: Mardonium verò hîc relinquas cum iis quos vult, ſi modò velit ille, atque recipiat ſe iſta facturum. Nam ſiue ea quæ ait ſe velle, ſubegerit, & hæc ei ex animi ſententia ſuccedant,[f] tua res domine agitur: quia id tui ſerui effecerint: ſiue Mardonio contra opinionem ſuam contingat, non magna ſanè calamitas erit, ſaluo & te & rerum domeſticarum ſtatu. Etenim ſi incolumis es & domus tua, profectò Græci ſæpenumero pro ſeipſis multa certamina

a Nullum enim rebus damnũ attulerunt Perſæ.

c *Sic Græca habent ad verbum: pro eo quod eſt,* Tã quam illo offerente aliquod inter tot mala ſolatiũ. *Vel,* Tanquam illo ex rebus alioqui deſperatis aliquẽ exitũ proponente.

c Vbi deliberaſſet. *Sed* Valla ita vertit ratione habita eorum quæ ſequuntur.

d Sed lubenter ſe reipſa id comprobaturos. *Vel,* Huius rei ſe doctiorem eſſe daturos.

e Me tibi conſulenti optimum dare conſilium.

f Quod geritur, tuũ eſt. *Id eſt,* Tuum cenſetur. Eius laus tibi adſcribitur.

cursitabunt: at siquid contingat Mardonio cladis, id nullius erit momenti, Græcique vincendo non vicerint, seruo tuo interempto. Tu verò Athenis incensis (cuius rei gratia expeditionem sumpsisti) reuertêris. Delectatus eo consilio Xerxes, quòd idem illa suasisset quod ipse haberet in animo: quippe qui (vt ego opinor) nō remansisset si vel cuncti atq; cunctæ id ei suasissent. adeo perterritus erat. Artemisiam igitur laudatam dimisit, ducentem secum liberos regios Ephesum. nam aliquot eum filii nothi comitabantur. Cum quibus ad eorum custodiā misit Hermotimum, genere quidem Pedasensem, sed apud regem inter eunuchos nulli secundum. Incolunt autem Pedasenses super Halicarnassum: apud quos hoc rei fertur cōtingere, vt quoties Amphictyonensibus qui circa eam vrbem habitant, aliquid aduersi certum intra tempus est euenturum, tunc Mineruæ antistiti, quæ illic est, grandis barba nascatur: quæ res bis apud eos accidit. Ex his Pedasensib⁹ Hermotimus erat, cui maxima ex omnibus, quos quidem ipsi nouimus, vltio contigit acceptæ iniuriæ. Siquidem eum captū ab hostibus ac venalē mercatus est Panionius vir Chius, ex hoc impurissimo quæstu quem factitabat, vitam ducens. nam quos pueros forma præditos coemerat, eos castrabat: ductósq; aut Sardis aut Ephesum, magna pecunia venundabat. Apud barbaros enim pretiosiores eunuchi sunt quàm qui non sunt castrati, [a] in omni genere, fidei gratia. Cæterùm vt alios permultos, ita hūc quoq; Panionius execuit, vt qui ex hac re vitam toleraret. Sed non vsquequaque infelix Hermotimus, è Sardibus ad regem cum aliis muneribus deductus est, progressúque temporis ex omnibus eunuchis maximo in honore apud regem Xerxem est habitus. Quum autem rex aduersus Athenas moueret è Sardibus, per id tempus Hermotimus cuiusdam negotii gratia descendit in agrum Mysium, qui à Chiis incolitur, sed Atarneus vocitatur. ibi inuentum Panionium atque agnitum alloquutus est & multis & comibus verbis, primùm recensens ei quot per illū esset assequutus bona, deinde pollicēs quā gratiam illius meriti foret relaturus, si homo cum suis domesticis illuc commigrasset. Ea oratione libenter audita Panionius contulit se illuc cum vxore & liberis. Quem posteaquam cum omni re familiari adeptus est Hermotimus, his verbis affatus est, O omnium post homines natos sceleratissimum, qui ex nefandissima negotiatione quæstum facis: quid aut ipse ego, aut meorum quispiam vel tibi vel tuorum cuipiā mali fecit, [b] quòd ex viro neutrum me reddidisti? putabásne fore vt quæ tunc machinaris laterēt deos? qui iusta lege vtentes, te infandorum opificem tradiderunt in manus meas, [c] vt de pœna à me tibi irroganda queri non possis. Hæc vbi exprobrauit homini, filiis in conspectum eius adductis, qui quatuor erant, coegit patrem genitalia illorum recidere: quod quū coactus fecisset, filii sui adacti sunt eius virilia abscindere. Ita supplicium ab Hermotimo in Panionium rediit. Xerxes autem filiorum Ephesum deducēdorum negotio Artemisiæ demandato, accitum Mardonium iussit è copiis quas liberet eligere, vt consentanea verbis facta exequi experiretur. Hactenus eo die est actum. Noctu autem regis iussu præfecti classis è Phalero soluētes, retrò Hellespontum versus abierunt, pro se quisque accelerantes ad custodiendas rates quibus rex pertransiret. Qui quum ad Zosterem aduentaret, minuta quædam continentis protenta promontoria barbari suspicati nauigia esse, perdiu illinc aufugerunt: tandem deinde edocti non nauigia esse, sed promontoria, in agmē sese receperunt. Vt autem dies illuxit, Græci cernentes ibidem pedestres copias hostium perstare, rati classem quoque circa Phalerum esse, ac pugnam naualem commissum iri, se ad resistēdum apparabāt. Sed cognito illam vela fecisse, confestim insequēdam sibi cēsebant: itaque eam insequuti Andro tenus, cernere quum nequissent, ad Andrum profecti consultabant. Quibus Themistocles suadebat, vt insulas versus profecti, classem hostium insequentes, rectà ad Hellespontum nauigarēt, soluturi pontes. Huic contrariam EVrybiades opponebat sententiā, quòd diceret fore vt si dissoluerēt rates, maxima ob id calamitate afficerēt Græciam. [d] Persa enim, si deprehensus manere in Græcia cogeretur, non quieturus, quòd sibi otium quidē agēti nec vlla res posset procedere, nec vllus retrò ostēderetur receptus, & exercitus suus fame confice retur procedēti. nec verò & rebus gerēdis operam danti omnia possent per Europā succedere, tum in vrbibus, tum in nationibus quæ vel captæ fuissent, vel antea sese dedidissent: quinetiam rem frumentariam habiturum ex annuis semper fructibus Græcorum. Nunc autē videri, illum vtpote victum nauali prælio, non perstiturū in Europa: ideóq; permittēdum fugere, dum in terrā suam fugiēdo peruenirent. de qua terra deinde certamen fieri iubebat. Huic sentētiæ aliorum Peloponnēsium duces assensere. At Themistocles, postquā animaduertit se nō posse pleriſq; persuadere vt ad

Hellespontum

a Omnis fidei gratia. *ad uerbum, pro Quæcunque in re fidere ipsis alii quis uelit, i. Quæcūque illis quis committere, in quibus eorum fidem experiatur.*

Quomodo Hermotimus ultus sit injurias à Panionio sibi illatas & castratum.

b Propter quod me ex viro nihil esse fecerit? *Sic ad uerbum habent Græca, quæ Valla exponere uidetur uoluisse nō reddere. nam eunuchus nihil est, quòd sit neutrum, nec uir, nec fœmina. Ouidius, Hei mihi quòd dominā nec uir nec fœmina seruas. Idē in Ibin, Déque uiro fias nec uir nec fœmina, ut Atys.*

c Vt de pœna quā mihi daturus es queri non possis. *Id est, Tā graues mihi des pœnas quàm tua flagitia merentur.*

d Persam enim, si interceptus manere in Græcia cogeretur, minimè quieturum. *id est aliquid tentaturum.* quòd quiescenti nec quicquam succesſurum foret, nec vllus ad sua receptus futurus esset, & exercitus fame perituros foret: at si aliquid tētaret, ōnia poss. *Vel, Forte enim ut Persa si intercepti. &c. à bello non abstineret.*

Helleſpontum nauigarent, adiit Athenienſes, qui præcipuè indignabantur hoſtem effugere, animatique erant ad nauigandum in Helleſpontum, etiam per ſeipſos, ſi cæteri recuſaſſent. Eoſque ita eſt alloquutus, Et ipſe multis iam huiuſmodi caſibus interfui, & de multo pluribus audiui talia contigiſſe, viros ad neceſſitatem redactos præſtiti inſtauraſſe, & ſuperiorem quam accepiſſent calamitatem emẽdaſſe: itaque nos, quoniam inuenimus quo pacto & noſipſos & Græciam tueremur, repulſa tanta hominum nube, non inſequamur eos fugientes. Neque enim nos iſta effecimus, ſed dii pariter & heroes, qui inuiderunt vnum eſſe virum & Aſiæ regem & Europæ, qui ſit impiiſſimus atque ſceleſtus: qui ſacra perinde atque profana habens, vtraque incendit, deorúmq; ſimulachra ſubuertit: qui & mare cecidit flagellis, & cõpedes in illud deiecit. Sed bene nobiſcum in præſens tempus agitur. ideóque nunc quidem, vt & noſtri ipſorum & noſtrorum domeſticorum curam geramus, & vt ſpatiũ quis ad reficiendas ædes, faciendámque fermentem habeat, in Græcia maneamus, barbaro prorſus eiecto: quum autem ver appetet, tunc in Helleſpontum & Ioniam nauigemus. Hæc dicebat Themiſtocles, animo ſibi apud Perſam ſubſidium cõparandi, vt ſiquid apud Athenienſes accideret aduerſi ſibi, haberet quô ſe conuerteret: prout & contigit. Hæc dicẽti Themiſtocli Athenienſes, quum tamen ab eo deciperẽtur, aſſenſi ſunt. [a] nam quum anteà prudens habitus fuiſſet, poſtea verò prudẽs ac bona conſulens compertus eſſet, prorſus ad ei aſſentiendum prompti erant. Ille, vbi Athenienſes ipſius ſententiam probauere, miſit eueſtigio viros quoſdam cum nauigio ad exponenda regi mandata, iuſſos tacere, etſi in omne tormentum deuenirent: quorum vnus erat [b] Sicinus eius contubernalis. Hi poſteaquam ad Atticam peruenere, cæteris apud nauigium remanentibus, ipſe ad regem aſcendit, atque ita eum alloquutus eſt, Themiſtocles Neoclis filius, dux quidem Atheniẽſium, ſed inter omnes ſocios vir optimus ac ſapientiſſimus, miſit me tibi denuntiatum, gratia tibi inferuiendi ſe retinuiſſe Græcos, claſſem tuam inſequendi cupidos, pontéſque qui ſunt in Helleſponto ſoluendi: itaque nunc [c] magno cum ſilentio te illuc recipias. Hac re nuntiata, iſti abiere. At Græci, poſteaquam decreuerunt neque perſequendam ſibi vlterius barbarorum claſſem, neque nauigandum in Helleſpontum ad ſoluendum traiectum, Andrum obſederunt, animo illam delendi. nam primi ex inſulanis Andrii pecunias poſcenti Themiſtocli denegauerant, eíque alleganti Athenienſes illuc ire duobus magnis numinibus fretos; Suadela & Neceſſitate, & ita ſibi dãdas vtique eſſe pecunias, reſponderant [d] Athenas proportione magnas eſſe atque felices, & diis propitiis bene proceſſiſſe. nam ſe ad maximam ſoli tenuitatem redactos, Andriorúmque inſulam totidem propitia numina nunquam derelinquere, ſed ſemper incolere, Inopiam & Impoſſibilitatem: quibus diis obnoxios Andrios pecuniam non daturos. nunquam enim Andriorum impoſſibilitate validiorem fore Athenienſiũ potentiam. Hæc illi quum reſpondiſſent, nec pecuniam dediſſent, obſidebantur. Themiſtocles verò ([e] neque enim vnquam acquirendo ceſſabat) ad cæteras inſulas minacia verba mittens, pecuniam flagitabat, eiſdem nuntiis eiſdémq; verbis vtens quibus apud Andrios fuerat vſus: niſi pecuniam darent quam poſcerentur, exercitum ſe Græcorum illuc adducturum, & eam inſulam obſeſſam deleturum. Hæc dicendo, ingentem pecuniæ vim coegit à Caryſtiis atque à Pariis: qui audito tum Andrum obſideri quòd cũ Medis ſenſiſſent, tum Themiſtoclem maximo in honore inter duces eſſe, hoc metu pecuniam miſere. Aliarum autem inſularum aliqua pecuniam dederit nécne, affirmare nequeo: reor tamen alias quoque dediſſe, non has ſolúm. Quanquam Caryſtiis ne hac quidem re contigit effugere cladem, vt Pariis, qui Themiſtocle pecunia delinito, hoſtem deuitarunt. Ita Themiſtocles ex Andro profectus, clam cæteris ducibus exegit pecunias ab inſulanis. At copiæ Xerxis illic aliquot poſt pugnam dies immoratæ, mouerunt in Bœotos eadem qua venerant via. Quippe Mardonio viſum eſt ſimul regem præmittere, (intempeſtiuum enim propter anni tempus belligerari) ſimul in Theſſalia ſatius eſſe hybernare, & deinde ineunte vere tentare Peloponneſum. Is vbi in Theſſaliam peruenit, ibi ante omnia, decem millia Perſarum qui immortales vocantur elegit, excepto eorum duce Hydarne, qui negauit ſe regem eſſe relicturum. Item ex aliis Perſis thoracatos, & [f] mille equites: ad hæc Medorum, Sacarum, Indorum peditatum equitatúmque. Has nationes ſibi totas deſumpſit: ex aliis autem ſociis paucos, quorum duntaxat aut [g] ſpeciem animaduertebat, aut aliquod egregium facinus cognouerat. Sed plurimos ex vna gente Perſarum delegit torquatos & armillatos: ſecundo loco Medos, qui non numero Perſis inferiores erant, ſed robore:

a Nam quũ vt antea prudens habebatur, ita etiam re ipſa prudens & conſultus compertus eſſet. *Vel, vt antea ſapiens habeb.*

b Ille Sicinus. *cuius videlicet facta fuit modò mentio.*

c Sine vlla præcipitatione. *Ad verbum, Cum magna quiete. Gall. Tout à ton aiſe.*

d Athenas meritò eſſe magnas & opulẽtas, quippe quæ vtilibus deabus bene inſtructæ eſſent: *vel quibus duæ vtiles deæ ſupperirent.* at verò Andrios ſolũ inops incolere, duaſque inutiles deas nunquam inſulam ipſorũ relinquere, ſed in ea gratũ domicilium ſemper habere; Paupertatem videlicet & Impoſſibilitatẽ: quæ deæ, quũ Andriis obtigiſſent, non eſſe daturos pecunias.

e Sæpe enim corradendæ alicunde pecuniæ cupidus erat.

f Illos mille eq.

g Indolem.

ita vt vniuersi, triginta myriades vnà cum equitibus essent. Hoc interim tempore quo Mardonius habet delectum copiarum, & Xerxes circa Thessaliã agit, oraculum è Delphis ad Lacedæmonios venit, vt Xerxẽ pœnas necis Leonidæ repoſcerẽt & quod daretur ex eo reciperent. Mittunt igitur quamcitiſſimè Spartiatæ caduceatorem. Is adhuc in Theſſalia nactus exercitum, vbi in conſpectum Xerxis venit, ita verba fecit: Rex Medorum, Lacedæmonii te & Heraclidæ qui è Sparta ſunt pœnas « cædis repoſcunt, quòd regem ipſorum interemiſti dum Græciam protegit. Ad ea « Xerxes cachinnos tollit: ac diu reſponſo non reddito, Hic, inquit, (monſtrato Mar- « donio, vt ille ei aſſiſtebat) pœnas tales dabit quales illos decent. Caduceator hoc re- « ſponſo accepto diſceſſit. Xerxes Mardonio in Theſſalia relicto, ipſe ad Helleſpontum ire maturabat: intráque quinque & quadraginta dies ad traiectum peruenit, nullam propemodum partem copiarum ducens: quæ, quocunque veniebant & ad quoſcunque homines, eorum direptis fructibus veſcebantur: vbi autem nihil fructuum reperiebant, ipſa herba, vt è ſolo germinabat: nonnulli, delibatis corticibus, & ſtrictis frondibus arborum tam agreſtium quàm manſuetarum, nihil omnino relinquentes. hoc autem præ fame facere cogebantur. Quos deinde peſtilentia excipiente ac dyſenteria, *id eſt tormínibus*, inter viam extinguebantur. Eorum etiam nonnullos Xerxes ægrotos reliquit, iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti illos curarent & paſcerẽt: quoſdam etiam in Theſſalia, & aliquot in Siri Pæoniæ, & in Macedonia: vbi ſacrum Iouis currum, quem in Græciam tendens reliquerat, reuerſus non [a] offendit. Eum Pæones Thracibus quum dediſſent, tamen repoſcenti Xerxi dixere, vnà cum equis inter paſcendum fuiſſe abactum à Thracibus qui ſuperiora Strymonis circa fontes incolerent. Quo in loco rex Biſalteorum ac terræ Creſtonicæ Thrax facinus eximium fecit. hic & ſe volentem negauit Xerxi ſeruiturum, eóque in edita montis Rhodopes abiit: & filiis vetuit ne aduerſus Græciam militarent. Illi patre contemptui habito, ſiue alioqui belli libidine inſpiciundi, militauere cum Xerxe. qui poſtquam incolumes reuerterunt, omnibus pater (erant autem ſex) ob eam cauſam oculos effodit. Et iſti quidem hanc mercedem acceperunt.

Perſæ autem, vbi citato itinere ad traiectum peruenere, Helleſpontum nauibus traiecere ad Abydum. non enim intentas iam rates inuenere, ſed tempeſtate diſſolutas. Ibi copioſiorem, quàm in itinere, commeatum adepti, nulla modeſtia ſeſe reficientes, ac mutatis aquis, permulti interibant ex iis, qui de exercitu ſuperfuerant: cæteri cum Xerxe Sardis peruenere. Narrátur autem & alia hæc res, Xerxem, poſteaquam Athenis profectus eſt ad oram ſuper Strymonem, illinc non amplius terra iter feciſſe: ſed exercitu Hydarni permiſſo, quem ad Helleſpontum deduceret, ipſum nauem Phœniſſam conſcendiſſe, vt in Aſiam ſe reciperet: & dum curſum tenet, à Strymonia ingenti vento fuiſſe exceptum: & eo vehementius tempeſtate vexatum quòd nauis referta vectoribus erat, vtpote quum ſuper contabulationes eſſent frequentes Perſæ, qui cum Xerxe vehebantur. Ibi metu perculſum regem, cum clamore, interrogaſſe gubernatorem, num qua ſalus eis eſſet. Et quum ille reſpõdiſſet, He « re, nulla admodum eſt, niſi horum vectorum aliqua fiat abitio: tunc Xerxem eo au « dito ita loquutum, Viri Perſæ, nunc aliquis veſtrùm declaret ſe curam habere regis. « in vobis enim videtur ſita eſſe ſalus mea. Hæc vbi dixit Xerxes, illos eo adorato deſi- « liiſſe in mare: atque ita leuata naui, Xerxem incolumem in Aſiam peruenisſe. Et vbi primùm in terram egreſſus eſt, hoc egiſſe: gubernatorem, quòd regis quidem animam ſeruaſſet, aurea corona donaſſe: quòd autem multos Perſarum perdidiſſet, decollaſſe. Hic autem alter modus, qui narratur, reuerſionis Xerxis, haud quaquam fidem apud me habet, cum propter alia, tum propter obitum Perſarum. [b] nam ſi id regi à gubernatore dictum eſt, tamen ex infinitis rationibus, vel ob hanc vnam, cui repugnari non potẽſt, negarim hoc regem fuiſſe facturum: quin potius Perſas iuſſurum è tabulatis in ventrem nauis deſcendere, vtpote qui primores Perſarum eſſent: & remiges Phœnices, Perſis numero pares, in mare deiecturum. Sed is (vt dictum eſt ſuperius) itinere pedeſtri cum reliquo exercitu in Aſiam reuerſus eſt. Cuius rei id quoque magno eſt teſtimonio, quòd conſtat Xerxem, quum rurſus in Aſiam reciperet ſe, Abdera peruenisſe, [c] adhibuiſſéque conuiuio Abderitas, & acinace aureo eos [d] ac tiara auro intertexta donaſſe: &, vt ipſi oppidani aiunt, illum, poſtquam ex Athenis retrò fugit (quod apud me fide caret) illic primùm zonam [e] reſoluiſſe: adeo fuerat terrore correptus. Sunt autem Abdera magis ad Helleſpontum ſita quàm Strymon, atque littus ex quo nauem illum conſcendiſſe ferunt. Cæterùm Græci, poſteaquam Andrum expugnare nequeunt, conuerſi in Caryſtum,

a Recepit.

b Nam ſi hæc ità Xerxi fuerũt à gubernatore dicta, ex decem millibus ſententiã ſuã hac de re proferẽtibus haud vnus fuerit qui neget regẽ hoc facturũ fuiſſe: Perſas iuſſ. *Ad verbũ, Ex decẽ millibus ſententiarũ, vel opinionũ, unã mihi repugnante nõ habeo. Ex quibus verbis videat lector an aliam ſenſum elicere poſſit.*

c Et hoſpitii fœdus cum illis iniiſſe. *Vel, hoſpitij neceſſitudinem cum illis contraxiſſe.*

d Ac triremi auro intertexta. *Vel (vt alij) triremi inaurata. Certè intertexta impropriè hic diceretur. At Valla παρὰ legit pro περὶ.*

e Soluiſſe vt liberum omni metu.

vaſtato illorum agro rediere Salaminem. Ibi ante omnia diis primitias ſelegerunt cum aliarum rerum, tum Phœniſſarum triremium tres: quarum vna reponeretur apud Iſthmum (quæ ad meam vſque memoriam extabat) altera apud Sunium, tertia Aiaci illic apud Salaminem. Secundo loco prædam inter ſe diſpartiere, ex qua primitias Delphos miſere. Vnde ſtatua effecta eſt longitudine cubitorum [a] decem, truncam nauis partem manu ſuſtinens: eodem in loco ſtans vbi Alexander Macedo aureus. Miſſis Delphos primitiis, Græci publicè deum percontati ſunt num quid perfectas & gratas primitias accepiſſet. Quibus ille reſpõdit habere ſe quidem à Græcis aliis, verùm non ab AEginetis: ſed repoſcere donum optimè nauatæ ad Salaminem operæ in pugna nauali. Id quum audiſſent AEginetæ, aureas ſtellas tres dedicauerunt, quæ ſuper malum nauis æreum ſtant apud angulum, proximè Cræſi craterem. Poſt diſpartitam prædam Græci ad Iſthmum nauigauerunt, daturi præcipuum præmium Græcorum meritiſſimo, qui in hoc bello præclariſſimè rem geſſiſſet. Eò vbi peruentum eſt, duces Græci in aram Neptuni ſuam quiſque ſententiam ſcriptam detulere, quémnam ex omnibus primum & quem ſecundum iudicarent. In ea autem ſuum quiſque nomen inſcripſit, ſe illum qui præſtantiſſimus extitiſſet exiſtimans: ſed in ſecũdis partibus Themiſtocli adiudicãdis plerique congruerunt. Ita quum ſinguli in primo loco ſingulos calculos haberent; in ſecundo Themiſtocles multo ſuperior extitit. Et licet hanc rem Græci liuore quodam ſuperſederint indicare, in ſuam quiſque patriam reuecti, tamen Themiſtocles & habitus eſt & celebratus per vniuerſam Græciam omnium Græcorum longè prudentiſſimus. Ipſe tamen quia non fuiſſet honore affectus ab iis qui ad Salaminem dimicaſſent, vt honore afficeretur Lacedæmonem ſe contulit. Eum Lacedæmonii & ſplendidè exceperunt, & magnificè honorauerunt: & primas quidem partes rei bene geſtæ, EVrybiadæ, ſolertiæ verò ac dexteritatis, Themiſtocli dederunt, vtrũque oleagina corona donantes. præterea hunc [b] biga quæ apud Spartam erat præſtantiſſima: laudatúmque verbis ampliſſimis, trecenti ex primoribus Spartiatarum, qui equites vocantur, diſcedentem ad Tegeaticos vſque fines comitati ſunt. Hunc ſolum ex omnibus quos nouimus hominibus Spartiatæ abeuntem deduxerunt. Eidem, poſtquam ex Lacedæmone Athenas venit, ibi [c] Timodemus vnus ex inimicis eius, alioqui non è claris viris, liuore iiſanens, crimini dabat itionem in Spartam: dicẽs illum Athenarũ reſpectu, nõ ſui, ab Lacedæmoniis honores aſſequutum. Et quum non faceret finẽ talia dicẽdi, inquit ei Themiſtocles, O homo, ita res habet, neq; ego ſi Belbinitanus forẽ, ſic à Spartanis honoratus fuiſſem: neq; tu, etſi Atheniẽſis. Atq; hæc hactenus. Artabazus autẽ Pharnacis filius, vir inter Perſas cũ antea illuſtris; tum ex rebus Platæenſibus factus illuſtrior, regem deducebat iis ſexaginta millibus quæ ſibi Mardonius delegerat: quẽ vbi traiectu tenus comitatus eſt, quũ iam ille in Aſia eſſet, regreſſus circa Pallenen agebat, vtpote Mardonio per Theſſaliam Macedoniámq; hybernãte, nec alias copias obire curãte. Nec è ſua dignitate exiſtimabat non diripere rebelles Potidæatas, in quos caſu incidiſſet. Etenim Potidæatæ, poſtquã rex præteriit, & claſſis Perſica à Salamine fugiens abiit è conſpectu, à barbaris defecerant: mox aliis quoque qui Pallenen incolebant rebellantibus. Tunc verò Artabazus Potidæam obſedit: & ſuſpicatus etiam Olynthios ab rege defecturos, & ipſos obſedit. Eam autem vrbem tenebant Bottiæi qui è ſinu Thermæo fuerant à Macedonibus eiecti. Hos Artabazus poſtquam obſidione cepit, in paludem deductos trucidauit, vrbémque adminiſtrandam Critobulo Toronæo tradidit, à genere Chalcidẽſi. Ita Chalcidenſes Olynthum obtinuere. Expugnata Olyntho Artabazus Potidææ obſidendæ impenſius incumbebat. Hoc faciens, cum Timoxẽo Scionæorum magiſtratu de facienda proditione tranſegit, incertum mihi quónam modo ab initio: neque enim traditur. ad extremum ita actum eſt: Quoties exaratum libellum aut Timoxenus ad Artabazum, aut Artabazus ad Timoxenum mittere volebat, eũ ſagittæ poſtremo inuoluebat, adaptatíſque deſuper pennis, ad locum de quo conuenerat ſagittam emittebat. Sed Timoxenus qui Potidæam prodebat, proditionis cõpertus eſt. nam Artabazus ad conuentũ locum ſagittam dirigens, fruſtrãte ictu humerum cuiuſdã Potidæatæ percuſſit. Ad quem ſaucium turba (vt adſolet in bello fieri) quum concurriſſet, ſubitò reuulſa ſagitta, animaduertens libellum detulit ad magiſtratus. aderat autem & cæterorum Pallenenſium cõmilitium. Perlecto libello magiſtratus & cognito proditionis authore, non tamen cenſuerunt Timoxenum eſſe plectendum, Scionææ ciuitatis gratia; ne in poſterum ſemper Scionæi pro proditoribus haberentur. Atque hunc quidem in modum Timoxenus proditionis

[a] Duodecim.

[b] Curru omnium qui Spartæ erant præſtantiſſimo. *κέλητι κάλλιστον.*

[c] Timodemus Aphidnæus. *Valla autẽ ἀφιδναῖος omiſit, aut potius non legit. quod certè ſuſpectum etiam reddunt quæ ſequuntur.*

manifeſtus fuit. Artabazum verò tres iám menſes obſidentem ingens æſtus maris excepit, & is diutius: vnde barbari videntes locum factum lacunoſum, in Pallenen conceſſerunt. quorum quum duæ partes permeaſſent eluuiem, tres aliæ ſupererant, quas vbi pertranſiſſent, oportebat intrare Pallenen. ſed eas tanta maris æſtuatio inuaſit quanta nunquam extiterat, vt indigenæ aiũt, quum ea frequenter illic accidat. Eorum qui nandi erant ignari interiere: qui erant gnari, eos Potidæatæ nauigiis adorti trucidauere. Huius autem æſtus ac reſtagnationis & cladis Perſarum ferũt Potidæatæ hinc cauſam extitiſſe, quòd iſti è Perſis, qui ſunt à mari oppreſſi, in templum Neptuni & eius ſimulachrum quod ſitum eſt in ſuburbanis, impiè geſſerant. Hanc fuiſſe cauſam illi videtur verè dicere. Eos autem qui ſuperauere, Artabazus in Theſſaliam ad Mardonium duxit. Et cum iis qui regem reduxerunt ita eſt actum. Claſſiarius autem Xerxis exercitus qui ſuperfuerat, vbi à Salamine fugiens attigit Aſiam, rege cum aliis copiis è Cherſoneſo Abydum traducto, hyemauit apud Cumam. Idem primo ſtatim vere Samum conuenit, vbi nonnullæ natues hyemauerant. Eius claſſis plerique epibatæ erant ex Perſis & Medis, ducéſque ſuperuenerant, Mardontes Bagæi, & Artayntes Artachæi filius, cuius patruelis Amitres ab eodem aſcitus erat iſtorum collega. Hi vtpote magnopere percuſſi, non audebant occaſum verſus producere, ne vnus quidem: ſed apud Samum ſubſidentes Ioniam à rebellando prohibebant, trecentas naues cum Ioniis habentes. Neque expectabant fore vt Græci in Ioniam irent, ſed vt ſua tutari contenti eſſent: ducta ex hoc coniectura, quòd ipſos è Salamine fugientes non fuiſſent inſequuti, ſed libenter abſceſſiſſent. [a] Atque vt ſe victos mari, ita longè ſuperiorem terra Mardonium futurum arbitrabantur. Qui dum apud Samum erant, ſimul conſultabãt ſi quid mali poſſent facere hoſtibus, ſimul ſubauſcultabant quónam res Mardonii ſpectarent. At Græcos excitabat tum veris aduentus, tum Mardonius in Theſſalia agens. & eorum quidem exercitus pedeſtris nondum cogebatur: naues autem in AEginam abierãt numero centum ac decem, præfecto atque nauarcho Leutychide, qui fuit Menaris, qui fuit Ageſilai, qui fuit Hippocratidæ, qui fuit Leutychidis, qui fuit Anaxilai, qui fuit Archidami, qui fuit Anaxandridæ, qui fuit Theopompi, qui fuit Nicandri, qui fuit Charili, qui fuit Eunomi, qui fuit Polydectis, qui fuit Prytanis, qui fuit EVryphontis, qui fuit Proclis, qui fuit Ariſtodemi, qui fuit Ariſtomachi, qui fuit Cleodæi, qui fuit Hylli, qui fuit Herculis filius, ex altera ab regia familia. Hi omnes, præter duos qui primi poſt Leutychidem commemorati ſunt, reges Spartæ fuerunt. Athenienſium autem, duce Xanthippo Ariphronis filio, hac omni claſſe AEginam profecta, aduenium eò nuntii Ionum iidem qui nuper ierant ad orandos Lacedæmonios vt Ioniam liberarent, quorum vnus fuit Herodotus Baſilidis filius. Hi, ſeptem fuerant ab initio, qui coniuratione inter ſe facta de trucidando Stratte Chiorum tyranno, poſtea conſpiratione patefacta per vnum ex ipſis qui rem detulerat, cæteri qui ſex erant, è Chio ſe ſubduxerunt, Spartámque ſe contulerunt, & tunc AEginam, oraturi Græcos vt in Ioniam nauigarent: ægréque exoratos Delon vſque perduxere. Nam vlteriora omnia Græcis formidoloſa erant, cum locorum ignaris, tum plena hoſtium eſſe, & tantundem abeſſe Samum, quantum Herculis columnas credentibus. Contigítque id rei vt neque barbari ſupra Samum occidentem verſus nauigare auderent, metu perterriti: neque Græci Chiorum rogatu, orientem verſus, vltra Delon. ita timor medium eorum tuebatur. Dum Græci nauigauere in Delon, Mardonius qui in hybernis apud Theſſaliam erat, inde mouens miſit ad oraculum quendam genere Europeum, nomine Murem, iubens vt quantumcunque ſibi liceret peruaderet ad oraculum conſultandum: edocuítque quid vellet ab oraculis ſcire. Quid autem fuerit haud compertum habeo. non enim memoratur: opinor autem nihil aliud quàm de rebus præſentibus fuiſſe. Conſtat hunc Murem in Lebadiam veniſſe, & mercede corrupto quodam indigena Trophoniũ deſcendiſſe, & ad Abas Phocenſium, ad oraculum: quinetiam prius Thebas adiſſe. Ibíque tum Apollinem Iſmenium conſuluiſſe, quòd illic, quemadmodum in Olympia, fas eſt in templis ſciſcitari oracula: tum quodã non Thebano, ſed peregrino pecunia corrupto, in delubro Amphiarai obdormiſſe. Ideo autem nemini Thebano licet eo in loco vaticinum eſſe, quòd quum Amphiaraus optionem eis dediſſet vtrum mallent vate vti ſe an auxiliatore: Thebani ſibi auxiliatorem eum maluerunt. eapropter nefas eſt vlli Thebano illic obdormiſcere. Tunc autem maximum extitiſſe miraculum, vt à Thebanis mihi narratur: Murem Europeũ, perueſtigatis omnibus oraculis, iſſe etiam ad fanum Apollinis Ptoi. vocatur autem id fanum ita:

[a] De mari igitur animũ abiecerant, ſed lógè ſuperiorem, &c. *ad verbum, Circa mare igitur animo victi erant. vel, animis ceciderant. Id eſt, De rebus igitur mari gerẽdis ſpem abiecerant.*

ſed ipſorum Thebanorum eſt, ſitum ſupra paludem Copaidem, ante mõtem, proximè vrbem Acræphiam. Ad hoc templum poſtquã peruenisſet is qui Mus appellaretur, ſequutos eum tres viros publicè delectos ad deſcribenda ea quę homini reſponderentur: & ſtatim antiſtitem barbara lingua vſam: & qui eos ſubſequebantur, ſtupuiſſe audientes barbarã linguam pro Græca. Quúmque neſcirent quid in præſenti negotio agerent, Murem Europeum pugillares ab eis, quos ferebant, abſtuliſſe, & in illis ea quæ dicerentur à propheta exaraſſe, eáque, vt dicebant, lingua Caria: & vbi illa ſcripſiſſet, digreſſum in Theſſaliam abiiſſe. Ea Mardonius intelligẽs quid dicerent, nuntium dehinc Athenas mittit Alexandum Macedonem Amyntæ filiũ, [a] tum quia in eum propenſi erant Perſæ, (quippe cuius ſororem Gygæam Amyntæ filiam in matrimonio habuerat Bubares vir Perſes, ex qua genuerat Amyntã in Aſia, aui materni ferentem nomen, cui ab rege Phrygiæ data erat incolenda vrbs Alabanda) tum quia audiebat hoſpitalem atque munificum eſſe virum, Mardonius mittendum duxit: hac præcipuè ratione arbitratus ſe conciliaturum ſibi Athenienſes, populum & multum & ſtrenuum eſſe audiens, [b] & qui cladis Perſicæ in mari acceptæ præcipuus author extitiſſet. Quibus ſibi conciliatis, ſpem concipiebat facilè potiundi maris, prout etiam contigiſſet. nam terreſtribus copiis longè ſibi ſuperior eſſe videbatur. Ita colligebat ſuas res fore ſuperiores rebus Græcorum. Cui fortaſſis oracula illa reddita ſuadebant vt Athenienſem ſibi ſocium aſciſceret. His obtemperans, Alexandrum hunc mittebat ſeptimum à Perdicca, qui Macedonum tyrannidem obtinuit hunc in modum: Tres fratres à Temeno oriundi, Gauanes, Aeropus, Perdiccas, ex Argo in Illyricos profugerunt: & ex Illyriis tranſgreſſi ſuperiorem Macedoniam, peruenerunt ad vrbem Lebæam. vbi ſe ad mercenariam operam regi locauerunt, vnus quidem equis, alter verò bobus, minimus autem natu minutis pecoribus paſcendis. [c] Erant autem priſcorum hominũ tyrannidès in re nummaria exiles, non ſolùm populares facultates: adeo ipſi regi ſua vxor coquebat cibaria. Hæc quum animaduertiſſet panem pueri Perdiccæ mercenarii, dum coqueretur, effici duplum quàm erat, idque ſemper contingere, indicauit marito. [d] Ille re audita, illico ingreſſus eſt vt oſtentum cerneret, quónam modo quid maius excreſceret: móxque accitis mercenariis, vt à ſua domo diſcederent imperauit. Et quum iſti dicerent, ita demum ſe abſcedere iuſtum eſſe vbi mercedem accepiſſent: [e] tunc rex mercedem nominari audiẽs, Hunc, inquit (ſolem oſtendens, in deum contumelioſus) dignam vobis mercedem reddo. Immeabat autem in ædes per fumarium ſol.

„ Hoc audiẽtes maiores natu Gauanes & Aeropus, ſteterẽt attoniti. at puer, Accipimus
„ rex quæ das, præloquutus, gladio (nam gladium gerebat) circumſcripſit in pauimẽto domus ſolem: circumſcriptúmque quum ter in ſinum ſuum hauſiſſet, abiit cum cæteris. [f] Quale autem eſſet id quod faciebat puer, & quòd data cum illorum aſſenſu accipiebat minimus natu, renuntiauit quidam aſſeſſorum regi. Hoc audito, rex ira percitus equites ad eos interimendos mittit. Eſt autem in ea regione amnis, cui tanquam liberatori immolant poſteri illorum qui ab Argo erant: huic amnis, poſteaquã eum Temenidæ tranſierant, ita vehemens effectus erat vt ab equitibus tranſiri nequierit. Temenidæ in aliam Macedoniæ plagam tranſgreſſi, habitarunt prope hortos qui ferebantur eſſe Midæ Gordio geniti, quibus in hortis ſua ſponte naſcuntur roſæ ſexagenũm foliorum, fragrantiori odore quàm cæteræ: & in quibus (vt fertur à Macedonibus) Silenus fuit exceptus. Super eos ſitus eſt mons nomine Bermius, per hyemem inacceſſus. Hinc egreſſi poſtquam eam plagam obtinuerunt Temenidæ, cæteram Macedoniam ſubegerunt. Ab hoc autẽ Perdicca hunc in modum Alexander oriundus eſt: Amyntæ filius fuit Alexander, Amyntas Alcetæ: pater Alcetæ fuit Aeropus, Aeropi Philippus, Philippi [g] Argęus, huius Perdiccas, qui parauit imperium. Ita Amyntæ fuit Alexander filius: qui vbi Athenas venit à Mar-

„ donio miſſus, ita verba fecit: Viri Athenienſes, Mardonius hæc inquit: Nuntius
„ mihi ab rege venit in hæc verba: Athenienſibus iniurias, quas mihi intulerunt,
„ omnes remitto. nunc autem Mardoni ita facito: Suam eis regionem reddito:
„ præterea aliam pro ſuo arbitratu eligant, ſuáque libertate potiantur. Quinetiam
„ eorum templa, ſi mecum fœdus inire volent, omnia quæ ego incendi, reſtituito.
„ Hic nũtius quum mihi allatus ſit, neceſſe habeo iſta exequi, niſi per vos ſteterit. Ego
„ verò hæc vobis duco dicenda: quid inſanitis, bellum regi inferẽtes, cui nec vnquam

a Tum quòd affinitate cum Perſis iunctus eſſet.

b Et quem cladis Perſicæ in mari acceptæ præcipuũ authorẽ extitiſſe credebat.

c Erant enim olim regna etiam in re nummaria exilia, non ſolùm populus. Regis autem vxor illis ipſamet farinam ſubigebat: ſed dum coquebatur panis Perdiccæ pueri mercenarii, ſui duplam molem excreſcebat. Quod quũ ſemper cõtingeret, id marito indicauit. *Dicit autem τυραννίδας pro τύραννοι. perinde eſt enim ac ſi dixiſſet, Erant enim olim ipſi quoque reges pecuniæ inopes.* Quod Herodotus ſubiungit mecum mirum videatur quòd rex ipſe illos paſcendis ſuis armentis & gregibus præfecerit. At Valla ex Enim faciens Autem, *ita hoc interpretatur quod de regis vxore narratur, quaſi Herodotus hoc velut argumentum illius inopiæ afferat: idcóque particula ideo utitur.*

d At illi, vt audiuit, ſtatim hæc cogitatio animum ſubiit, *vel illi in mentem venit*, factum illud, magnũ aliquid portendere. idcóque accerſitis mercenar. Ad *verbum*, *Portentum eſſ. [hanc rem] & ad magnum aliquid ſpectare, vel tendere.* At Valla *errorem inceptum ab ἐπὶλόγῳ, proſequutus eſt in φέροι.*

e Tunc rex, vbi mercedis mentionem fieri audiuit, ſole tũc fortè per fumarium, *ſine caminum* domum ingrediente, dixit furore correptus; At ego hánc mercedem vobis dignam rependo. oſtendebat autem ſolem. *Vel, At ego vobis hanc mercedem perſoluo. id eſt, in mercedem. vel, pro mercede, vt μισθὸν dicatur per appoſitionem. Videtur autem voluiſſe ſignificare illos debere abundè magnæ mercedis loco ducere quòd ſalvos illos à ſe dimitteret.*

f At regi quidam ex eius aſſeſſoribus, quod egerat puer, & quòd ille, quum omniũ natu minimus eſſet, quæ ſibi data erant accepiſſet, id certo conſilio factũ eſſe, renuntiauit. *Nam σαφὲς τόδε (rariſſimũ alioqui loquendi genus) hoc videtur ſignificare. q. d. Gallicè, Et qu'il ne faiſoit cela ſans y auoir bien penſé.*

g Aræus.

præſtare, nec ſemper obſtare poteritis? Noſtis enim Xerxis & copias & facta: auditis « quoque nunc de exercitu qui mecum eſt, quem ſi ſuperaueritis atque ceciderit is, nul- « la vobis (ſi ſapitis) ſpes erit, quum alius multo maior exercitus ſit adfuturus. Nolite « igitur, æquiparando vos regi, priuari ſolo veſtro, [b] & pro vobiſipſis aſſiduè diſcurre- « re, imò potius his moleſtiis vos explicate, quum adſit vobis pulcherrima explican- « di facultas, quòd ab rege prouocati vt ſocietatem belli nobiſcum ineatis citra do- « lum & fraudem, liberati eritis. Hæc me iuſſit, Athenienſes, apud vos Mardonius di- « cere. Ego verò de mea in vos beneuolẽtia nihil commemorabo. neque enim nunc « primùm eam cognouiſtis. Obſecro autem vt Mardonio morem geratis, quos ani- « maduerto non ſemper validos fore ad gerendum cum Xerxe bellum: quales ſi ani « maduerterem eſſe, nequaquam huc cum his mandatis veniſſem. Quippe regis vi- « res ſupra humanas ſunt, & manus prælõga. [c] Quòd niſi properè aſſẽtiamini magna « pollicẽtibus, quippe ex æquo fœdus facere volẽtibus, timeo veſtram vicem, qui ex « omnibus ſociis & maximè in via habitatis, & ſoli ſemper præcipuam cladem accipi « tis, poſſidentes terram inter diuerſas acies poſitam. [d] Itaque inducite hoc in animum « quod magnopere eſt è veſtra dignitate, quum rex magnus vobis Græcorum ſolis « iniurias remittens, cupiat effici amicus. Hæc Alexander. Quem Athenas ire ad indu- « cendos in barbari ſocietatem Athenienſes quum audiſſent Lacedæmonii, id ne fie- ret vehementer extimuerunt, reminiſcentes oraculorum, fatale eſſe vt ipſi cum cæ teris Dorienſibus è Peloponneſo eiicerentur à Medis pariter & Athenienſibus. ideóque ſine mora mittendos illuc cenſuere legatos. Et ſanè contigit vt concioni adeſ- ſent Lacedæmonii. extraxerant enim Athenienſes tempus, probè ſcientes fore vt Lacedæmonii audirent venire à barbaro nuntium ad ſocietatem contrahendam. quare de induſtria id fecere ad declarandam Lacedæmoniis ſententiam ſuam. Vbi dicendi finem fecit Alexander, excipientes nuntii Spartanorum ita loquuti ſunt, Nos verò miſere Lacedæmonii oratum vos nequid noui in Græciam agatis, ne- « que verba quæ adferuntur à barbaro admittatis: quòd id neque iuſtum ſit vllo mo- « do, neque decorum cum aliis Græcis, tum præcipuè vobis: idque multis de cauſis. « Vos enim hoc bellum excitaſtis etiam nobis inuitis, & propter imperium veſtrum « eſt decertatum, quod certamen nunc in vniuerſam Græciam emanauit: [e] cuius to- « tius vos præcipui authores fuiſtis, & Græcis cauſa ſeruitutis, res nullo pacto toleran- « da. quum præſertim conſtet Athenienſes ſemper & iam inde à priſcis temporibus « vindicaſſe permultos homines in libertatem. Et triſtem quidem conditionem ve- « ſtram dolemus, quòd iam bis prouentu frugum fraudati eſtis, & iam domibus quæ « dirutæ ſunt caretis. quo nomine Lacedæmonii vobis ac cæteri ſocii ſpondent ſe v- « xores veſtras & omnia ad bellum inutilia [f] proximè domeſticos ſuos, quoad bel- « lum hoc ſteterit, alituros. Neque verò vos Alexander Macedo ſeducat, [g] commen- « dans Mardonii orationem. facit enim quod ſibi faciendum eſt: quippe qui tyran- « nus tyranno operam præſtat. Sed non idem veſtra facere intereſt, ſi rectè ſapi- « tis, qui ſcitis nihil barbaris eſſe neque fidum neque verum. Hæc quum nuntii di- « xiſſent, Athenienſes Alexandro ita reſponderunt, Et ipſi cognitum habemus hoc, « vires Medorum etiam atque etiam maiores eſſe quàm noſtras, vt id [h] nihil interſit « exprobrare nobis: attamen in tutanda libertate eatenus reſiſtemus quatenus va- « lebimus. Vt autem ſocietatem cum barbaro contrahamus, neque tu perſuadere « tentes, neque nos, ſi tu tentaueris, perſuadebimur. [i] Tu verò renuntia Mardonio A- « thenienſes dicere, quoad ſol eodem itinere meabit quo nunc meat, eouſque ſe nun- « quam cum Xerxe ſocietatem inituros, ſed ſe protegendo propulſaturos eum, fretos « ope deorum atque heroum, quorum ille, nihil penſi habẽs, & templa & ſimulachra « incendit. [k] Tu quoque poſthac cum iſtiuſmodi oratione ne committas vt Athenis « videaris, néve per ſpeciem emolumentorum infanda nos facere ſuadeas. nolumus « enim te ingratum quippiam ab Athenienſibus pati, quibus & hoſpes & amicus es. « Hæc Alexandro reſponderunt. nuntiis autem Spartiatarum iſta, [l] Lacedæmonios « vereri ne fœdus ineamus cum barbaro, ſanè humanum eſt: neque hoc verentes eos « turpe eſt veniſſe, quibus mens Athenienſium inexplorata eſſet: quoniam neque tan- « tum auri vſquam gentium eſt, neque regio vlla ſpecie & bonitate præſtans, quam « nos accipientes, vt cum Medis ſentiremus, ad tradendam ſeruituti Græciam indu- «

a Quòd ſi potentiores extiteritis, cúmque viceritis (quod nequa quã ſperatis, ſi ſapitis)

b Et ſemper de vita veſtra periclitati. Vos igitur potius in gratiam *cũ rege* redite, quum recõciliationis pulcherrima ſe vobis offerat occaſio, regem ad hãc propẽſũ habẽtib⁹. Inita nobiſcũ citra dolum & fraudem ſocietate belli, liberi eſtote.

c Niſi igitur ſtatim cum illis paciſcamini, luculẽtas cõditiões vobis proponẽtibus, quibus paciſci volunt.

d Enimuero morem gerite. magni enim veſtra refert, regem magnum vobis ſolis Græcorum iniurias condonare, & amiciriam vobiſcum inire velle.

e Adde quòd Athenienſes, qui horum omnium authores extiterunt, primos ex Græcis iugum ſeruitutis ſubire, res eſt profectò intoleranda. quũ præſertim vos cõſtet ſemper & iam inde à priſc. *ut legatur* ἡγεῖσθαι δουλοσύνης.

f Ad rem domeſticam pertinentia.

g Poliens. *id eſt exornans.*

h Nihil opus ſit.

i Atque adeo nunc renuntia Mard.

k Tu quoque ne poſthac in cõſpectum Athenienſium venias orationem huiuſmodi adferens: neque, dum in nos ὀφρικιοσὺς eſſe videris, *uel bene de nobis mereri*, ad cõmittẽda ne faria nos hortare.

l Veritos quidem eſſe Lacedæmonios ne cum barbaro fœdus iniremus, humanum fuit: ſed tamen turpe eſſe videtur, vos qui ſciretis qua ſint animi magnitudine præditi Athenienſes, eo metu correptos fuiſſe. quoniã neque tantum, &c.

Vt ſit ſenſus, illum quidem timorem humanum fuiſſe, id eſt à diffidentia quadam naturæ hominum ingenita profectum eſſe: non debuiſſe tamen ullum in illis reperire locum illã diffidentiam apud illos qui Athenienſiũ magnitudinẽ animi perſpectam haberent. Simplicior tamen eſſet ſenſus, & ad verba iſta quæ ſequuntur, accõmodatior, εἰ τὸ θεόπροπον ἔτυχε τὴν δύναμιν ὀλίγῳ cum δύναμις iungi poſſet, eomodo quo dicitur κακῶς δύναμαι & κακῶς εἰδέναι, pro οὐκ δύναμαι. Sed & φρόνημα ſimpliciter pro propoſito ſeu mente poſſimus etiam fortaſſe accipere, cum Valla.

» ceremur. Quod ne faciamus, etsi velimus, multa & magna nos dehortantur: pri-
» mum atque idem maximum, quòd deorum ædes effigiésque incẽsæ pariter & ob-
» rutæ sunt, quas nos in primis vltũ ire necesse est potius quàm cũ iis fœderari qui i-
» sta fecerunt: deinde, quum simus Græci eiusdẽ & sanguinis & linguæ, quorum & fa-
» na & sacrificia communia sunt, & mores adsimiles, eorum proditores fieri Athe-
» nienses, non bene haberet. [a]Ex quo, si antea nesciebatis, nunc ita accipiatis, dum
» vel vnus Athenienſium supererit, nunquam nos conuenturos esse cum Xerxe. Ve-
» stram autem erga nos prouidentiam, [b] quòd consulatis nobis domo carentibus ita
» vt domesticos nostros alere velitis, gratam habemus: [c]& licet beneficium vestrum
» cumulatum sit, nos tamen ita illud tolerabimus vt nihil vobis molestiæ adferamus.
» Quod quum ita sit, copias primo quoque tempore emittendas curate. nam (vt nos
» coniectamus) non diu differet barbarus ingredi regionem nostram: sed simulatque
» acceperit nuntium nos nihil eorum esse facturos quæ orauit, aderit. qui antequam
» adsit in Attica, tempus est nos in Bœotiam auxilio ire.

a Atque adeo hoc scitote si antea nesciuistis.

b Quòd ita nobis prospiciatis quorum euersæ sunt fortunæ, vt alere domest. nostros velitis.

c Ac vos quidem beneuolentiæ officio plenè iam defuncti estis: nos verò quibus

poterimus modis nos sustentare pergemus, nihil vobis facessendo negotii. *Negant enim se uelle uti beneficio illo quod obtulerunt Lacedæmonij, cuius tamen gratiam illis habeant non minus quàm si uterentur. Idéoque χάριτος ὀφειλὴν pro χάριτος referendum est ad id quod obtulerunt Lacedæmonij, quanuis non præstiterint. q. d. Iam nos uobis abundè obstrinxistis, quum hoc beneficium in nos conferre paratos esse nos dixistis.*

HERODOTI HALICARNASSEI historiarum liber nonus, qui inscribitur Calliope.

HOC ab Athenienſibus reddito responso Lacedæmonii Spartam reuerterunt. Mardonius autẽ, posteaquam regressus ad eum Alexander Athenienſium responsa indicauit, mouens è Thessalia citato agmine Athenas ire contendit, quacunque iter faciebat, illinc viros ad bellum sumens, [d]Thessalis ducibus. Quos adeo non pœnitebat eorum quæ hactenus egerant, vt etiam multo studiosius Persam inducerent. E quibus Thorax Larissæus & Xerxem effugiẽtem deduxerat, & tunc Mardonium propalam deducebat in Græciam. [e] Mardonium autẽ, vbi cum exercitu Thebas peruenit, Thebani exceperunt: suadendóque non sinebant progredi longius, quòd negarent vllum locum ponendis castris opportuniorem esse quàm illum, vbi subsidens consequeretur vt omnem Græciam sine præ-
» lio subigeret. Arduum enim esse vniuersis etiam hominibus vi subigere Græcos
» inter se conuenientes: quod & antea cognouissent. Si verò feceris (dicebant) quod
» nos suademus, occupabis nullo negotio validissima quæque illorum consilia. Mit-
» te pecuniam ad eos qui præpotentes sunt in ciuitatibus: missa pecunia Græciam ad
» factionem rediges: hinc eos qui tecum non sentient, admotis copiis facilè expugna-
» bis. Hæc Thebani suadebant: quibus ille obtemperandum non putauit, partim animi fastu, partim acri quadam libidine Athenas iterum occupandi: præsertim sperans incensis per insulas ignibus declaraturum se regi Sardibus agenti, Athenas ab ipso teneri. Igitur in Atticam contendens, quum illic Athenienses ne tunc quidem inuenissent, sed plerosque eorum in classe ad Salaminem esse audiret, vrbem cepit desertam, decimo mense quàm fuerat ab ipso rege capta. Eò postquã venit, mittit ad Salaminem Murichidem quendam Hellespontium, cum eisdem mandatis quæ Alexander Macedo perculisset. Mittebat autem eadẽ mandata, gnarus ille quidem non beneuolo erga ipsum animo esse Athenienses, sed sperans contumaciam deposituros, tanquam subacta omni Attica regione, & sub ipsius imperio posita. hac de causa Murichidem misit in Salaminem. Is vbi in senatum venit, Mardonii mandata exposuit. è senatoribus Lycidas sententiam dixit, satius videri sibi esse vt ea quæ Murichides apud senatum diceret, ipsi admittentes ad populum referrent. Hæc ille dicebat siue quòd pecuniam à Mardonio accepisset, siue quòd id sibi probaretur. Quod simulatque audiere Athenienses, tam ii qui ex concilio, quàm qui extra concilium erant, indignè ferentes, Lycidam circumsteterũt, lapidibúsque interemerunt: Hellespontium verò Murichidem dimiserunt illæsum. Excitato de Lycida apud

d At Thessaliæ duces adeo non pœnit. *Vel, Thessalia principes, aut primores.*

e Porro quum in Bœotiam peruenisset exercitus, Mardoniũ adeuntes Thebani cõsilium illi dabant, nullum locum illo castris ponendis opportuniorem esse dicentes: neque vlterius progredi eum sinebant, sed ibi considentem dare operam *uolebant* vt Græciam vniuersam sine præl. subigeret.

Salaminem rumore,& cognito quod geſtum erat,Athenienſium vxores,alia aliam exhortantes atque prehendentes, vltrò domum Lycidæ adiere, hominiſque vxorem ac liberos lapidauerunt. Hunc autem in modum Athenienſes in Salaminem tranſierunt: Quandiu ipſi copias è Peloponneſo venturas ſibi auxilio expectabant, tandiu hoſtes in Attica habuere ſtatiua: at vbi & ſocii tardius ſegniúſque agunt, & Mardonius aduentans iam eſſe in Bœotia audiebatur, ita exportatis omnibus rebus & ipſi in Salaminem traiecerunt, nuntióſque in Lacedæmonem miſerũt conqueſtum de Lacedæmoniis, qui neglectui haberent barbarum eſſe Atticam ingreſſum, neque cum ipſis ei in Bœotiam occurriſſent: tum admonitum eorum quæ ſibi, ſi ad eum deficere vellent, Mardonius ſpopondiſſet: tum prædictum, niſi præſidio ipſis eſſent, ſe aliquod per ſemet remedium inuenturos. Agebant autem per id tempus Lacedæmonii ſolennia quæ vocantur Hyacinthia: quæ feſta dei celebrare plurimi faciebant. ad hæc murum ſibi in Iſthmo extruebant, qui iam pinnas acceperat. Ad hos poſteaquam nuntii Athenienſium Lacedæmonem venerunt, ducentes ſecum Megarenſium ac Platæenſium legatos, ephoris aditis, ita loquuti ſunt, Athenienſes ad hæc nos referenda miſerunt, regem Medorum cum noſtrã nobis regionem reddere velle, tum ſocietatẽ nobiſcum æquis cõditionibus inire citra fraudem & dolum, tum aliam regionẽ noſtræ addere, quã ipſi noſtro arbitrio optauerimus: nos tamen pudore [a]Græci numinis, & pro magno flagitio ducentes prodere Græciam, annuere nolle, ſed recuſare, quãuis iniuria affectos à Græcis ac proditos. Qui, etſi non ignoremus conducibilius eſſe nobis ſocietatẽ inire cum Perſa, quàm bellũ gerere, tamen ſpõte noſtra ſocietatẽ non inibimus. Et hæc quidem noſtra ſunt quæ in Græcos præſtamus officia. At vos, qui tunc in omnem metum deueneratis ne paciſceremur cum Perſa, poſteaquam compertam habuiſtis ſententiam noſtram nequaquam prodẽdi Græciam, & murum quem in Iſthmo inædificabatis abſoluiſtis, nullam habetis Athenienſium rationem: & quum conueneritis nobiſcum de occurrendo Perſæ ad Bœotiam, deſertores extitiſtis, pro nihilo ducentes barbarum Atticam eſſe ingreſſum. Itaque vobis Atheniẽſes in præſens vſque ſuccẽſent quòd non eſtis officio functi: quod ſupereſt, vt primo quoque tẽpore nobiſcum copias mittatis iubent: quò barbarum in Attica (quoniam [b]in Bœotia defecimus) excipiamus noſtra in terra, vbi campus Thriaſius appoſitiſſimus erit ad dimicandum. Hæc vbi accepere ephori, reſponſum in diẽ poſterum diſtulerunt, poſtero die in alterũ: idq; in decẽ dies fecerunt, diem de die extrahẽtes. Intra quod tẽpus vniuerſi Peloponnẽſes magno ſtudio incumbentes, Iſthmum muro intercluſere, ad finẽmque perduxere. [c]Non auſim dicere hanc fuiſſe cauſam cur iſti tantopere ſoliciti fuerint, quum Alexander Macedo Athenas pergebat, ne Athenienſes Medorum partes ſequerentur: nunc autem nihil aliud curarent quàm vt ſibi Iſthmus inædificaretur, putantes non amplius ſe quicquam Athenienſibus indigere. At ſub aduentũ Alexandri in Atticam, muro quem extruebant nondum perfecto, Perſas vehementer extimeſcebant. Tandẽ & reſpõſum & exitus Spartiatarum fuit huiuſmodi: Pridie quàm iam vltimum concilium fieret, vir Tegeata nomine Chileus, apud Lacedæmonios maximæ inter hoſpites potentiæ, quum audiſſet ab ephoris omnia quæ Athenienſes dixiſſent, his verbis eos alloquutus eſt, Ita ſe habet, viri ephori: ſi Athenienſes non ſentiunt nobiſcum, ſed cum barbaro, quãuis valido muro ſit Iſthmus inædificatus, tamẽ magnæ fores patefactæ ſunt barbaro in Peloponneſum. Quare prius eos audiatis quàm aliquid decernant quod cladem Græciæ adferat. Hoc Chileus cõſilium dedit. quod in animum admittentes ephori, confeſtim nihil colloquuti cum nuntiis qui à ciuitatibus venerant, quinquẽ millia Spartiatarum quum adhuc nox eſſet [d]dimiſerunt, præpoſito eis Pauſania Cleombroti filio. Quæ præfectura erat quidem Pliſtarchi Leonida geniti: ſed quum is puer eſſet, Pauſanias præfectus eſt, qui eius patruelis erat & idem tutor. nam Cleõbrotus Anaxãdridæ filius, pater Pauſaniæ, iam non ſupererat, non diu pòſt quàm copias quæ murũ extruebant in Iſthmo, reduxerat, vita functus. Reduxerat autẽ ab Iſthmo copias Cleõbrotus ob eã cauſam quòd ſibi inter ſacrificandum aduerſus Perſam ſol in cælo obſcuratus eſſet. Elegit autem Pauſanias ſibi collegam EVryanactẽ Doris filium, ſuum gentilẽ. His copiis è Sparta cum Pauſania profectis, nuntii de illarũ profectione ignari, vbi dies illuxit, ephoros adeunt, habentes in animo abire in ſuam quique ciuitatẽ. Vbi adierunt, ita verba fecere, Vos quidem Lacedæmonii deſidentes hic Hyacinthia agitis, ac luditis, ſociis proditis: Athenienſes verò, vt à vobis læſi, & ob penuriam ſociorũ, ita vt poterũt cum Perſa tranſigent. Soluta autem ſocietate vobiſcum, palàm eſt nos, quum regis

a Iouis Græci.

b Bœotia fruſtrati ſumus. *id eſt, ſpe confligendi cum hoſte in Bœotia.*

c Cur autem antea quidẽ, quum Alexander venit Athenas, tã anxiè obſtiterint quominus Atheniẽſes Medorum partes ſequerẽtur, tum verò nihil de hac re ſoliciti fuerint, huius rei cauſam aliã adferre non poſſum quàm quòd murum Iſthmi extruxerant, ſẽque iam Atheniẽſium opera nil opus habere exiſtimabãt: at quum Alexãder in Atticam venit, nondum extructus erat, ſed opus hoc promouebant, Perſas vehementer extimeſcentes. Tandem verò & reſponſ. &c. *Valla im poſuit vocabulum δηλόγε quod iunxit cum proximè præcedẽtibus verbis, quum ad τὸ αἴτιον ſpectet, hoc modo, οὐδ' ἔγωγε εἴποιμι τὸ αἴτιον δηλόγε ἥντινα, &c.*

d Emiſerunt, ſeptenis Helotibus circa vnumquẽque collocatis. *Quæ verba à Valla hîc omiſſa, repetũtur pag. 228.*

» fuerimus ſocii, militiæ comites futuros in quamcunque regionem nos illi educent.
» Inde vos diſcetis quidnam vobis ex ea re ſit euenturum. Hæc loquutis nuntiis Ephori iureiurando interpoſito dixere ſuas ſe copias putare in Oreſtio eſſe, tendentes aduerſum peregrinos. Peregrinos enim barbaros appellabant. Hoc illi non intelligentes, quid diceretur ſciſcitabantur. Sciſcitati, & rem omnem edocti atque ſtupefacti, quamcelerrimè abiere ad illos inſequendos, & cum iis quinque millia finitimorum Lacedæmoniorum delecta. His Iſthmum verſus ire maturantibus, Argiui, vbi primùm audiere copias è Sparta cum Pauſania profectas, præconem, quem optimum è diurnis curſoribus inuenerunt, in Atticam mittunt ad Mardonium: qui videlicet antea receperant ſe futuros impedimento quominus Spartiata egrederetur. Præco vbi Athenas pefuenit, Mardoni, inquit, miſerunt me Argiui nuntiatum
» tibi iuuentutem è Lacedæmone eſſe progreſſam, ſeque ne illa progrederetur præ-
» ſtare nequiſſe. Ad hæc tu bonum cõſilium adhibe. Hoc ille loquutus, retrò abſceſſit. Quo audito Mardonius iam non fidebat amplius perſtare in Attica: vbi ideo hactenus immoratus fuerat quòd audire cuperet ac ſcire quid ab Athenienſibus ageretur, neque populans neque lædens Atticum agrum, aſſiduè ſperans fore vt ſecum illi paciſcerentur. Quod vbi deſperauit, re comperta, priuſquam Pauſanias cum copiis Iſthmum egrederetur, ſubduxit exercitum, incenſis Athenis, & ſiquid aut murorum aut ædiũ priuatarum ſacratúmque extabat, eo omni diruto atque obruto. Ideo autem excedendum ſibi putauit, quòd neque adequitabilis eſſet Attica regio, neque, ſi ipſe malè pugnaſſet, euadi poterat niſi per anguſtias, vbi à paucis tranſitu prohiberi poſſet. Statuit igitur recedere illinc Thebas, tum ciuitatem amicam, tum regionem equitibus opportunam. Profecto illinc Mardonio & iam iter facienti perfertur nuntius properans, alium exercitum mille Lacedæmoniorum Megara iter habere. Eo audito conſultabat ſiquo pacto hos primùm poſſet excipere. Itaque conuerſum exercitum ducebat Megara, præmiſſo equitatu qui omnem oram Megaridem incurſaret. Huc vſque Europæ ad ſolem occidentem verſus longiſſimè proceſſit hæc Perſica expeditio. Poſt hæc nuntius ad Mardoniũ venit, Græcos in Iſthmo coactos eſſe: atque ita retroceſſit per Deceleam. Magiſtratus enim Thebani accolas Aſopiorum accerſierant, qui Mardonium in Sphendaleas & illinc in Tanagram duces itineris deduxerunt. In Tanagra noctem moratus Mardonius, poſtero die in agri Thebani Scolon trãſuerſis tramitibus peruenit. Ibi Thebanorum rura, tametſi Medicas partes fouentium, vaſtauit: non illorum odio, ſed ingenti neceſſitate adactus: quòd vellet cum caſtra communire, tum, ſi ſibi in acie non cederet ex ſententia, effugium comparare. Exporrexit autem caſtra ſua ab Erythræis, ſecundum Hyſias, Platæenſi tenus agro, iuxta flumen Aſopum: muro communiens, ſed non pro magnitudine caſtrorum, verùm per ſingulas frontes dena ſtadia habente. Hoc in opere barbaris occupatis Attaginus Phrynonis filius vir Thebanus conuiuio magnificè apparato Mardonium ipſum & Perſarum honoratiſſimos quinquaginta inuitauit. fiebat autem cœna Thebis. inuitati illi hominem ſunt ſequuti. Cætera quæ referam, ex Theriandro accepi, viro quidem Orchomenio, ſed Orchomeni inter primos honeſto: qui ſe quoque aiebat ad hanc cœnam ab Attagino inuitatum eum quinquaginta Thebanis: nec vtroſque ſeorſum diſcubuiſſe, ſed [a] in ſingulis lectis alternos Perſam & Thebanum. Secundum cœnam quum potioni daretur opera, Perſam qui eodẽ toro recũbebat, Græcè ipſum interrogaſſe cuias eſſet: ſe verò reſpondiſſe Orchomenium eſſe: tum illum dixiſſe, Quoniam tu mihi menſæ con-
» ſors & libaminum effectus es, volo tibi relinquere ſententiæ meæ monumentum,
» vt ipſe quoque præſcius huius rei, queas tibi conſulere. Cernis hos Perſas in conui-
» uium acceptos, & copias quæ ad flumen in caſtris relictæ ſunt? horum omnium
» paruo pòſt tempore pauculos cernes ſuperſtites. Et inter dicendum multas lacry-
» mas Perſam effudiſſe. Admiratúmque ſe eam orationem, ad illum dixiſſe, Nónne
» hæc Mardonio expedit dicere, & iis Perſis qui ſecũdum eum in honore ſunt? Et illũ
» ſubieciſſe, Hoſpes, quicquid ex deo fieri oportet, id homini ineuitabile eſt. nam ne
» credibilia quidem dicentibus credere quiſquam vult. Atque hæc permulti Perſa-
» rum quum ſciamus, tamen Mardonium ſequimur illigati neceſſitate. Eſt autem
» hoc in hominibus acerbiſſimum, eum qui multum ſapit, [b] minimè potentem eſſe.
Hæc ego ex Orchomenio Theriandro audiebam, atque adeo ipſum hæc ſtatim aliis enarraſſe priuſquam prælium ad Platæas factum eſt. Porro Mardonio in Bœotia ſtatiua habenti, præbuerunt copias cæteri circà Græci, qui cum Medis ſentiebant, [c] & ad Athenas congregati ſunt, præter Phocenſes. nam & iſti vehementer

a In ſing. lectis binos, Perſ.

b Nihil in poteſtate habere. *Id eſt, Eum qui ſapientia magna præditus ſit, vel prudentia, non habere res ullas in poteſtate, ſed cogi ad res eas à quibus alioqui eum ſua prudentia dehorteretur. Alium ſenſum ex tempore elicere ex hoc loco non potui.*

c Et vnà cum eo aduerſus Athenas mouerunt.

partibus Medorum ſtudebant, non tamen voluntarii, ſed coacti. Sed iidem nō multis pòſt diebus quàm Thebas itum eſt, & ipſi aduenere, mille armati, duce Harmocyde inter populares ſpectatiſſimo. Eos Mardonius, vbi Thebas peruenere, miſſis equitibus iuſſit ſeorſum in campo ſubſidere: quod quum feciſſent, protinus adfuit vniuerſus equitatus. Vnde poſtea rumor exercitum Græcorum qui cum Medis erant, peruaſit, Phocenſes ab equitatu iaculis confoſſum iri. quinetiam per ipſos Phocenſes idem diuulgatum eſt: quos tunc dux ſuus Harmocydes his verbis adhortabatur, O Phocēſes, palàm eſt hos homines certæ nos neci deſtinaſſe, accuſatos (vt opinor) à Theſſalis. Quare vnumquenque veſtrùm oportet egregium virum eſſe, potius quàm dedentes nos fœdiſſima morte trucidari. Ipſi quoque intelligant ſe barbaros eſſe inter Græcos, quibus mortem [a] intulerunt. His ſuos Harmocydes hortabatur. Quos vbi concluſere equites, inuehebantur tanquam ad eos occidendos, telis intentis veluti emiſſuri: nonnullique emiſerunt: Phocenſes ex aduerſo ſtantes facto orbe quoquouerſus quum ſeſe opponeret, ibi equites digreſſi retrò abiere. [b] Incertum an ad hos interficiendos rogatu Theſſalorum ierint equites: & poſteaquam animaduerterunt eos ad defendēdum ſe conuertere, veriti ne ipſi vulnerarentur, ita retrò abſceſſerint, tanquam à Mardonio iuſſi: an experiri voluerint num quid iſti præſtantiæ haberent. Poſt abſceſſum autem equitatus, miſſo ad eos præcone Mardonius ita inquit, Bono eſtote Phocenſes animo: viros enim ſtrenuos vos eſſe dediſtis ſpecimen, non tales quales ego audieram. Quo magis alacri animo tolerate hoc bellum. non enim aut me beneficiis aut regem vincetis. Hactenus quæ circa Phocenſes ſunt geſta. Lacedæmonii vbi ad Iſthmum venere, illic caſtra communiere: quod quum audirent cæteri Peloponnenſes, vtique ii quibus meliora cordi erant, cernerentque Spartiatas egredi volentes, indignū ſe putauerunt à Lacedæmoniis ſe in exeundo ſuperari. itaque quum pulchrè litatum eſſet, cuncti ex Iſthmo profecti ſunt & in Eleuſinem peruenerunt: vbi quum pulchra etiam fuiſſent exta, ire perrexerunt. Quibus Athenienſes è Salamine tranſmittentes, in Eleuſine admixti ſunt. Iſti poſteaquam ad Erythras Bœotiæ venere, cognito barbaros ad Aſopum caſtra habere, inito de hac re conſilio, eregione tetenderunt ſub Cithæronis radicibus. In quos Mardonius, quòd in campum non deſcenderent, omnem immittit equitatum, cui præerat Maſiſtius (à Græcis Maciſius dictus) vir apud Perſas inclytus, Nyſæo equo inſidens, aureo fræno & aliis inſignibus eximiè ornato. Equites vbi promouere ad Græcos, per turmas egreſſi, multum detrimenti inferebant, fœminas eos appellando. Erant fortè Megarenſes ea parte collocati qua nulla alia magis oppugnari nulláque magis ab equis adiri poterat: hac, impreſſione facta equitum, Megarenſes quia premebantur, mittunt ad duces Græcorum præconem, qui ita, quum venit, verba fecit, Megarenſes aiunt, viri ſocii, Nos ſoli excipiendis hoſtibus impares ſumus, qui tenemus eandem in qua collocati ſumus à principio ſtationem: vbi hactenus tametſi ægrè, tamen ſtrenuè fortitérque reſiſtimus, nunc niſi alios nobis ſubſtituatis, ſcitote nos ab acie diſceſſuros. Hæc vbi præco renuntiauit, Pauſanias experiri fecit Græcos, ſiqui alii vltrò ad locum irent, vt Megarenſibus ſuccederent. Recuſantibus cæteris, Athenienſes ſuſcepere hoc munus, videlicet eorum trecenti delecti, quibus præerat Olympiodorus Lamponis filius. Hi fuere qui præ omnibus Græcis ad Erythras caſtra habentibus inſtructi ſucceſſere, ſagittariis ſibi aſſumptis. qui quum aliquandiu pugnaſſent, hic fuit pugnæ exitus: Impreſſionem faciente per turmas equitatu, equus Maſiſtii, vt erat præ aliis eminens, ſagitta per latus ictus eſt: quo dolore in pedes erectus, Maſiſtium excuſſit. Collapſum confeſtim Athenienſes circumſiſtunt: equóque prehenſo, hominem ſeſe defenſantem interimunt, quum aliquandiu non potuiſſent. Ita enim erat armatus: ſcilicet intus gerebat thoracem aureis ſquamis conſertum, deſuper Phœniceum paludamentum. [c] Eius thoracem quum ferirent, non prius aliquid profecerunt quàm quidam re animaduerſa illum percuſſit in oculo. Ita Maſiſtius collapſus interiit. Hæc autem res latebat alios equites. non enim eum aut ab equo cadentem viderant aut occumbentem. ac ne tum quidem quum ſe recipiebant, quod actum erat cognouere: ſed poſtquam conſtitere, quia nemo ipſis imperabat, ſtatim deſiderauerunt ducem: cognitóque quod geſtum erat, mutuò ſe adhortati, omnes in hoſtem equos admiſere, vt mortuum eriperent. Eos autem conſpicati non iam turmatim ſed vniuerſos pariter irruere, cæterum exercitum inclamauerunt. Sed dum omnis peditatus auxilio veniebat, interea cietur acre prælium de cadauere. at vbi præſidio venere copiæ, non amplius perſtitere equites: ita nec mortuum eripere po-

a Machinati ſint, vel moliti.

b Affirmare autem non poſſum an &c.

c Eius autem thoracem percutientes, nihil proficiebāt: donec quidā re animaduerſa &c. Id eſt, Sed quidam tandem re animaduerſa &c.

tuerunt, ſed alios [a] ſuper illum è ſuis amiſere. Digreſſi illinc duo circiter ſtadia, conſultantes quid facto opus eſſet, decreuere ſibi carentibus præfecto eundum ad Mardonium. Vbi in caſtra rediere, ingens luctus cum omnem exercitum, tum verò Mardonium cepit, extincti Maſiſtii, viri ſecundum Mardonium honoratiſſimi tam apud Perſas quàm apud regem: ita vt eiulatus eorum omnem Bœotiam perualerit, & ſeipſos & equos & iumenta totonderint. Et barbari quidem ſuo more Maſiſtium defunctum honorabant. Græci autem, poſtquam equitatum inuadentium excepere, & exceptum repulere, multo ſunt audaciores effecti, & ante omnia cadauer plauſtro impoſitum per ſtationes circumtulerunt. erat autem ſpectaculo digna proceritatis ac formæ gratia. Quod ideo faciebant quia cuncti relictis ſtationibus ad intuendum Maſiſtium pergebant. Dehinc cenſuerunt ad Platæas deſcenden dũ, quòd ſibi Platæenſis ager multo eſſet opportunior habendis caſtris quàm Erythræus, cum propter alia, tum propter aquandi commoditatem. Vbi viſum eſt in eum locum & ad fontem Gargaphium, qui ibidem eſt, ſatius abire, & diſpoſitis ſtationibus illic habere caſtra, ſumptis armis abierunt per radices Cithæronis ſecundum Hyſias in agrum Platæenſem. Eò quum peruenere, ſtationes nationatim communierunt, proximè fontem Gargaphium, & fanum Androcratis herois, per non editos tumulos & locum planum. Ibi in diſtinguendis nationibus magna ſanè altercatio extitit inter Tegeatas & Athenienſes, vtroſque ſe dignos qui alterum cornu tenerent arbitrantes: & ſua facinora præclara tum recentia tum priſca referentes. Dicebant quidem his verbis Tegeatæ, Hoc nos ſemper digni honore à ſociis » omnibus habiti ſumus, quotieſcunque à Peloponnenſibus communiter in exter- » nas peregrinationes itum eſt, & proximè, & quondam, iam inde ex quo Heracli- » dæ poſt mortem EVryſthei ſunt conati in Peloponneſum redire. quo tempore » hanc dignitatem aſſequuti ſumus ob hanc rem geſtam: Poſteaquam cum Achæis » & Ionibus, qui tunc Peloponneſum incolebant, nos auxiliarii in Iſthmum profecti » conſedimus aduerſus eos qui redire conabantur, tunc Hyllus orationem habuit, » non expedire vt vterque exercitus confligendo periclitaretur: ſed vt alijs acquieſcen » tibus, ſecum ſingulari certamine dimicaret is quem Peloponnenſes iudicarent » è ſuo exercitu præſtantiſſimum. Accepta conditione Peloponnenſes fœdus in hæc » verba percuſſerunt, Si vinceret Hyllus Peloponnenſium ducem, vt Heraclidæ in » paterna reuerterentur: ſin victus eſſet, retrò Heraclidæ cederent, & exercitum ab- » ducerent, néve per annos centum de redeundo in Peloponneſum agitarent. Ab » omnibus ſociis ad eam rem voluntarius electus eſt dux atque idem rex noſter E- » chemus Aeropi filius, Phegei nepos, qui ſingulari congreſſus certamine Hyllum » interemit. Ex quo facto nos cum alia decora inter Peloponnenſes aſſequuti ſu- » mus, quæ adhuc obtinemus, tum hoc, vt alteri cornu præeſſemus quoties commu » niter itur in expeditionem. Et vobis quidem Lacedæmonii non aduerſamur, ſed » optionem cedimus vtri cornu præeſſe malitis: alteri vero cornu vt præſimus nobis » vendicamus, quemadmodum vſque fecimus ad hoc tempus. Etiam verò citra hoc » factum quod narrauimus, Athenienſibus ſumus digniores qui hanc dignitatem » obtineamus: quippe qui proſperè & multa vobiſcum viri Spartiatæ certamina » decertauimus, & multa cum aliis. Quo fit vt æquius ſit nos alterum cornu tenere » quàm Athenienſes: à quibus non tales geſtæ res ſunt quales nobis, neque recentes » neque vetuſtæ. Hæc Tegeatæ. Ad quæ hunc in modum reſpondere Athenienſes, » Etſi ſcimus has copias pugnandi cum barbaro non altercandi gratia eſſe contra- » ctas, tamen quoniam Tegeata referre conſtituit præclara facinora tum vetuſta » tum noua, quæ per omne tempus vtrique fecerunt: neceſſe habemus & nos expo- » nere apud vos vnde nobis patrium ſit, [b] qui ſemper egregii fuimus, eſſe primos po- » tius quàm Arcadibus. Heraclidas, quorum ducem iſti apud Iſthmum ſe prædi- » cant interfeciſſe, nos ſoli excepimus, eiectos prius ab omnibus Græcis, quos illi My- » cenæorum ſeruitutem fugientes adibant: & EVryſthei iniuriam vnà cum eiſdem » pugnando propulſauimus, victoriáque potiti ſumus de iis qui tum Peloponneſum » tenebant. Præterea Argiuos, qui aduerſus Thebas cum Polynice militauerant, vi- » ta defunctos & inſepultos, ducta in Cadmeos expeditione à nobis receptos & in no- » ſtra terra apud Eleuſinẽ humatos fuiſſe dicimus. Iam verò noſtrum præclarum fa- » cinus extat etiam in Amazonidas, quæ à flumine Thermodonte aliquando in no- » ſtram terram excurrere. Ac ne in heroum quidem laboribus qui ad Troiam bel- » lauerunt, fuimus in poſtremis. Sed nihil admodum pertinet horum facere men- » tionem. [c] etenim ſiue qui tũc egregii fuere, nunc inſtrenui ſunt, ſiue tunc inſtrenui,

a Præter illum.

b Bonam operam nauantibus.

c Qui enim tunc ſtrenui fuere fieri, poſſit vt nũc ſint ignaui:

& qui tũc ignaui, fieri poſſit vt nũc ſint fortiores. De rebus igitur olim geſtis, *uel, de nauata igitur olim operâ*, hæc dixiſſe ſit ſatis.

nunc egregii ſunt, ſatis ſit de rebus priſcis iſta dixiſſe. Vt nullæ autem res aliæ nobis geſtæ ſint, (quæ multæ & præclariſſimæ ſunt, præut quorumcunque aliorum « Græcorum) certè ob rem in Marathone à nobis geſtam digni ſumus qui hoc decus « & alia inſuper obtineamus: qui ſoli Græcorum per nos cum Perſa dimicauimus, & « rem tantam aggreſſi, victores euaſimus, ſex & quadraginta nationibus ſuperatis. « quo ſolo nomine digni ſumus vt hunc loci honorem conſequamur. Verùm non « decet in hac rerum conditione de loci dignitate contendere: vbicunque & iuxta « quoſcunque vobis Lacedæmonii videbitur appoſitiſſimum nos ſtare, illuc euntes « obtẽperabimus. Vbicũq; enim loci nos collocati fuerimus, conabimur ſtrenui exiſtere. itaque ducite nos, tanquam vobis parituros. Hæc quũ pro ſua parte dixiſſent « Athenienſes, cunctus Lacedæmoniorum exercitus ſuccłamauit digniores qui cornu tenerent Athenienſes quàm Arcades. Ita Athenienſes Tegeatis ſuperiores habuere cornu. Mox hunc in modum inſtructi ſunt & qui ſuperuenere Græcorum, [a] & qui à principio venerant: Dextrum cornu tenebant Lacedæmoniorum decem millia: quorum quinque millia erant Spartiatarum, quos cuſtodiebant leuiter armata triginta quinque millia ſeruorum, ſeptenis ſeruis circa ſingulos Spartiatas collocatis. [b] Applicauerant autem ſibi Spartiatæ, & honoris & virtutis ergo, Tegeatas numero mille & quingentos armatos. Secundum hos ſtabant Corinthiorum quinque millia. [c] Præter hos inueniebantur apud Pauſaniam ſtantes trecenti Potidæatæ eorum qui ex Pallene erant. Iuxta hos ſtabant Arcadum Orchomeniorum ſexcenti: iuxta hos Sicyoniorum tria millia. Hos ſequebantur Epidauriorum octingenti: ſuper hos locati erant Trœzenii mille. iuxta Trœzenios [d] totidem Lepræatæ. poſt hos Mycenæorum & Tirynthiorum quadringenti. Secundum hos, mille Phliaſii: dehinc Hermionenſes trecenti. iuxta Hermionenſes, Eretrienſium & Styreorum ſexcenti. iuxta hos, Chalcidenſium quadringenti. poſt hos, Ampraciatarum quingenti. poſt eos, Leucadiorum & Anactoriorum octingenti. Hos ſequebantur Pallenenſium qui ſunt ex Cephallenia, ducenti. poſt hos inſtructi AEginetarum quingenti. iuxta hos Megarenſium tria millia, quos ſequebantur Platæenſium ſexcenti. Vltimi & iidem primi ſtabant Athenienſes, læuum tenentes cornu, octo millia, duce Ariſtide Lyſimachi filio. Hi omnes, præter eos qui ſepteni circa ſingulos Spartanos ſtabant, fuerunt numero triginta octo millia & ſeptingenti, omnes grauis armaturæ, aduerſus barbarum contracti. Leuiter verò armati, triginta quinque millia, ſepteni circa ſingulos Spartiatas collocati, quorum vnuſquiſque ad pugnãdum erat inſtructus. [e] Circa cæteros autem Lacedæmonios ac Græcos ſinguli ferme leuiter armati numero triginta quatuor millia quingenti. Summa igitur totius leuis armaturæ, quæ pugnare poſſet, [f] ſexaginta millia quingenti. Totus autem Græcus exercitus qui ad Platæas conuenit pugnæ aptus, tam leuis quàm grauis armaturæ, fuit vndecim myriades, minus mille & octingentis, *id eſt centum octo millia ducenti*. Sed numerum vndecim myriadum expleuere Theſpienſes, qui aderant ad mille & octingentos, qui nec ipſi arma habebant. Et hi quidem Græci ad flumen Aſopum caſtra diſtributi communierant. Barbari verò qui cum Mardonio erant, poſteaquam Maſiſtium luxerunt, cognito Græcos apud Platæas eſſe, & ipſi ad Aſopum qui illac fluit, ita ſunt eregione à Mardonio collocati: Aduerſus quidem Lacedæmonios Perſæ, qui quia numero antecedebant, eorũ acies quæ multæ erant, vſque ad Tegeatas opponebantur: ita vt quod robuſtiſſimum in exercitu erat, id omne contra Lacedæmonios: quod infirmius, id contra Tegeatas eſſet. Hæc faciebat Mardonius Thebanorum indicio atque admonitu. Iuxta Perſas autem idem collocauit Medos, vt ex aduerſo eſſent Corinthiis & Potidæatis & Orchomeniis & Sicyoniis. Poſt Medos collocauit Bactrios ex aduerſo Epidauriorum & Trœzeniorum & Lepræatarum ac Tirynthiorum, Mycenæorúmq; & Phliaſiorum. Secundũ Bactrios collocauit Indos ex aduerſo Hermionenſiũ & Eretrieorum Styreorúmq; & Chalcidenſiũ. Poſt Indos ſtatuit Sacas oppoſitos Ampraciatis, & Anactoriis, & Leucadiis, & Pallenẽſibus, & AEginetis. Poſt Sacas poſuit ex aduerſo Athenienſiũ Platæẽſiúmq; ac Megarenſium, Bœotos & Locros & Melienſes & Theſſalos, & [g] mille Phocenſium. Non enim Phocenſes omnes à partibus Medorum ſtabant, [h] ſed eorum nonnulli cum Græcis ſentiebant apud Parnaſſum deprehenſi, & illinc profecti deduxerãt comitatíque fuerant Mardonii copias pariter & Græcorum qui cum illo erant. Contra Athenienſes item poſuit Macedonas, Theſſaliæque accolas. [i] Hæ nationes à Mardonio in aciem inſtructæ erant maximè celebres maximéque inſignes, & præcipuè mentione dignæ:

a Προ οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες *hunc legiſſe ſuſpicor* οἱ ἀρχαῖοι ἐλθόντες, *quæ lectio, non illa, mihi probatur.*

b Delegerant autem Spartiatæ Tegeatas qui iuxta ipſos ſtarent, & honoris & virtut.

c Impetrauerant autem à Pauſania vt ſibi adſtarent trecenti Potid.

d Ducenti Lepræatæ.

e Reliquorum autem Lacedæmoniorũ & Græcorum milites leuiter armati erant triginta quatuor millia quingenti, vtpote viro vno vnumquenque circumſiſtẽte. *Id eſt, Ità quidem rationem huius numeri ineundo, vt reliquos Lacedæmonios & Græcos unum habuiſſe virum ſibi adſtantem ſingulos dicamus, non ſeptem, ut Spartiatas. Dixit autem* ὡς ἑπτὰ τῶν ἑπτὰ ἑνὸς ὄντος, *pro* ὡς ἑνὸς ἑνὸς ὄντος, *ut modò dixerat* ὡς ἑπτὰ τῶν ἑπτά. *Quod & ipſum Valla potius quàm per nominativum, uertiſſe ita debuit, Vtpote ſeptenis circa ſingulos Spartiatas collocatis. Vel, Vtpote ſeptenis unumquenque Spart. circũſiſtentibus.*

f *Sexaginta nouem millia. nam inter ſex myriades (quæ ſexaginta millia efficiunt) & ἑκατοντάδας πέντε (id eſt quingenti) interiectũ eſt ἐννέα χιλιάδες, quæ Valla fortaſſe in ſuo exempl. non habuit.*

g Illos mille Phoc.

h Sed partes etiam Græcorum nonnulli ex illis fouebant, qui in loca Parnaſſo vicina ſe receperant: è quibus excurrẽtes Mardonii exercitũ & Græcos qui cum eo erant agebant ac ferebant.

i Hæc ſunt nomina nationum à Mardonio in aciem inſtructarum, earum quidem quæ quum ampliſſimæ eſſent, celeberrimæ erant, maximique fiebant.

necnon

necnon cæterarum quoque gentium viri memoratu digni, cum aliarum, tum Phrygum, Myſorum, Thracum, Pæonum. Quinetiam AEthiopum [a] & AEgyptiorum qui Hermotybies & Calaſiries nominantur, gladio cincti, qui ſoli ſunt ex AEgyptiis pugnaces: à Mardonio, quum adhuc eſſet in Phalero, è nauibus in quibus epibatæ erant, in terram tranſlati. non enim cum pedeſtribus copiis, quæ cum Xerxe Athenas ierant, AEgyptii cenſi fuerant. Barbarorum igitur (vt etiam ſuperius oſtenſum eſt) triginta myriades fuere: Græcorum verò Mardonii auxiliariorum, nemo numerum (neque enim numerati fuerant) nouit. Vt autem coniectura colligi licet, ad quinque myriades fuiſſe coniecto. Tot ex aduerſo inſtructi fuere pedites: equitatus verò ſeorſum erat collocatus. Ita diſpoſiti nationatim manipulatímque, vtrique poſtero die ſacrificauerunt. Apud Græcos haruſpex erat Tiſamenus Antiochi filius. is enim hunc exercitum vates comitabatur, Eleus quidem & ex genere Iamideorum Clytiades, ſed à Lacedæmoniis ciuitate donatus. Nam conſultanti vaticinium apud Delphos de prole reſpondit Pythia quinque ipſum maximas palmas è certaminibus reportaturum. oraculo non intellecto Tiſamenus gymnaſiis operam dabat, tanquam gymnicas victorias adepturus. quúmq; ſe exerceret in quinque certaminibus, in vno, dum currit Olympia, venit in contentionem victoriæ cum Hieronymo Andrio. Lacedæmonii autem interpretantes non ad gymnica certamina ſpectare Tiſameni oraculum, ſed ad bellica, conabantur eum mercede conducere vt vnà cum Heraclidis bellorum dux regibus foret. Hic animaduertens Spartiatas plurimi facere ipſius amicitiam, abnuebat: quòd negaret ſe alio pretio id facturum quàm ſi Spartiatam ſe ciuem facerent, omnia iura ciuitatis impertientes. Id Spartiatæ quũ audiſſent, ab initio ferentes indignè, oraculũ miſſum omnino fecerunt: tandem imminente hoc ingenti Perſici exercitus metu, annuebant, impertiréque homini volebant. Eos iſte immutatos intelligens, negare iam ſe eo ſolo eſſe contentum: ſed oportere fratrem ſuum Hegiam etiam fieri Spartiatam eadẽ conditione qua & ipſe fieret. Hoc autem dicens imitabatur (vt coniectare licet) Melampodem, regnum pariter & ciuitatem depoſcens. Etenim Melampus quum ab Argiuis mercede conduceretur è Pylo ad compeſcendum morbum furoris mulierum Argiuarum, depoſcebat pro mercede dimidium regni. recuſantibus id Argiuis atq; digreſſis, quum plures è mulieribus inſanirent, ita obtemperantes, quod Melampus popoſcerat daturi reuerterunt. Ibi ille cernens hos eſſe immutatos, plura optauit, negans ſe indulturum quæ vellent, niſi & fratri ſuo Bianti tertiam partem regni donaſſent. Argiui in arctum redacti hoc quoque annuerunt. Ita Spartiatæ Tiſameno, quo maiorem in modum egebant, prorſus aſſenſerunt: & conceſſu iſtorum Tiſamenus Eleus Spartiata effectus quinque maxima certamina ex oracculo illis obtinuit. Hi duo ex omnibus hominibus ſoli ſunt à Spartiatis ciuitate donati. Quinq; autem certamina hæc fuere: Vnum & id primum hoc quod pugnatum eſt ad Platęas: alterũ, quod in Tegea cum Tegeatis atque Argiuis: tertium, quod in Dipæenſibus cum vniuerſis Arcadibus præter Mantineos: quartum, quod cum Meſſeniis ad Iſthmum: vltimum, quod in Tanagra cum Atheniẽſibus & Argiuis. Hoc autem vltimum peractum fuit quinque certaminum. Tiſamenus igitur Spartiatarum tunc ductor vaticinatus eſt Græcis in agro Platæenſi: & apud Græcos quidem pulchrè litatum eſt, ſi ſe defenderent, nõ ſi Aſopum tranſgreſſi pugnam capeſſerent. Mardonio autem capeſſendæ pugnæ auido non extitere pulchra exta, niſi & ipſe ſeſe defenderet. nam is quoque Græcis ſacrificiis vtebatur, haruſpicem habens Hegeſiſtratum virum Eleum, & Telliadeorum præſtantiſſimum. Hunc ante ea tempora Spartiatæ quum cepiſſent, in vincula coniecerant morte affecturi, vt à quo multa intoleranda perpeſſi fuiſſent. Ille in hac calamitate poſitus, vtpote pro anima ſolicitus, & qui ante mortem multa ac triſtia foret paſſurus, rem perpetrauit fide maiorẽ. nam vt erat ligneis atque ferratis [b] ſoleis vinctus, ferro quod illatum fuit potitus, confeſtim excogitauit opus omnium quæ nos nouimus animoſiſſimum. [c] Commentus enim qua ratione reliquum pedis educeretur, præcidit ſibi dimidium pedẽ. hoc acto, quanuis ab excubitoribus obſeruaretur, tamẽ ſubruto muro profugit Tegeam verſus, noctu iter faciẽs, interdiu ſyluis ſe abdens atque immorans, vt trinoctio Tegeam peruenerit: Lacedæmoniis eum paſſim perſcrutantibus, admirantibúſque magnopere hominis audaciam, cuius dimidiatum pedem iacẽtem cernerẽt, ipſum inuenire non poſſent. Ita Hegeſiſtratus Lacedæmoniis elapſus, in Tegeam, quæ per id tempus non erat pacata Lacedæmoniis, tranſfugit. Sanato vulnere & ligneo pede aſcito, ex profeſſo Lacedæmoniis hoſtis extitit. Sed non ad poſtremum ei protractũ

Sed & ex aliis nationibus aliqui immixti illis erant, Phrygum & Thracum, & Myſ. & Pæonum.

a Et Ægyptiorum Hermotybies & Calaſiries, qui vocãtur Enſiferi. qui ſoli ex Ægyptiis ſunt ad pugnam apti. hos autem è nauibus quibus vehebãtur eduxerat, quum adhuc apud Phalerum eſſet.

Graui ſanctiant.

Pœnæ militer.

Hegeſ. Diodii pedi ſup. amputati Sti... ſig.

b *Sunt qui cataſtam interpretentur.*

c Pedis enim extremam partem reſecuit, quum prius ad reliquã educendam dimenſus ſpatium eſſet.

in Lacedæmonios odium profuit. nam in Zacyntho quum vaticinaretur, ab his captus atque interemptus eſt. Verùm hic Hegeſiſtrati interitus poſterior rebus Platæenſibus fuit. Tunc autẽ is à Mardonio non exigua ſumma conductus, cupidè ſacrificabat cum in Lacedæmonios odio, tum lucri gratia. Quum igitur exta non eſſent pulchra ad pugnam committendam neque ipſis Perſis, neque Græcis qui cum illis erant, (habebant enim & Græci ſuum haruſpicem quendam Leucadium Hippomachum) [a] quúmque dilaberentur multi Græci, ſuaſit Mardonio Timogenides Herpyis filius vir Thebanus vt exitus Cithæronis cuſtodiẽdos curaret, quòd diceret [b] aſſiduè Græcos ad hoſtẽ quotidie tranſire, ſéque complures deprehẽdiſſe. Iam autem dies octo abierant poſitis eregione caſtris, quum iſte Mardonio hoc conſilium dedit. Mardonius, admoneri ſe probè intelligens, primis tenebris equitatum mittit ad ingreſſus Citheronis qui Platæas ferunt: quæ Bœotii Tria capita, Athenienſes Capita quercus appellant. Equites miſſi non fruſtra peruenere. nacti enim ingredientia campum quingenta iumenta quæ commeatum è Peloponneſo ad exercitum ſubuehebant, diripiunt: & eos qui iumenta ſequebantur, immiſericorditer trucidant, neque iumentis neque hominibus parcentes. In quibus occidendis poſteaquam ſatis ſunt graſſati, cum cæteris quæ eripuerant, ad Mardonium ſunt & ad exercitum reuerſi. Poſt hanc rem geſtam biduum abſumptum eſt, neutris pugnam laceſſere volentibus. nam etſi Aſopo tenus barbari proceſſerant irritandi Græcos gratia, neutri tamen ſibi tranſeundum ſtatuebant. equitatus modò Mardonii progrediebatur, & Græcos moleſtia afficiebat: quia Thebani, vtpote in amorem Medorum vehementer propenſi, ferebant alacriter bellum, & aſſiduè prouehebantur vſque ad prælium: deindé excipientes Perſæ pariter ac Medi præcipuè præclara facinora edebant. His amplius ad decem vſque dies nihil eſt actum. [c] at vbi vndecimus dies illuxit, quum & Græci multo plures efficerentur ad Platæas caſtris eregione poſitis, & Mardonius ſtationem grauaretur, ibi venere in colloquium Mardonius Gobryæ & Artabazus Pharnacis filius, vir apud Xerxem inter paucos Perſarum virtutis expertæ. quorum conſultantum hæ fuere ſententiæ: Artabazi quidem, expediens eſſe contractis quamprimùm copiis ire ad mœnia Thebana, quò multum rei frumentariæ ipſis multúmque pabuli iumentis compararent: atque ibi confidentes per otium rem conficerent, videlicet quum multum auri tum ſignati tum non ſignati haberent, multum etiam argenti ac poculorum, ne parcerent illis, ſed ea ad Græcos mitterent, eos præcipuè qui ciuitatibus præſiderent. fore enim vt illi ſuam traderent libertatem: neque oportere pugnandi adire diſcrimen. Eadem autem Thebanorum quæ iſtius ſententia erat, tanquam aliquid vltra hoc proſpicientis. Mardonii autem ſententia ferocior pertinaciórque, & nullo modo cedens: quippe opinantis meliorem ſuum eſſe quàm Græcorum exercitum, & ſatius primo quoque tempore confligere, quàm committere vt plures quàm coacti erant Græci cogerentur. Hegeſiſtrati verò auſpicia valere ſinere, nec eis vim afferre: quinimo Perſarum more ſeruato debere confligere. Mardonio ita opus facto eſſe cenſenti nemo contradicebat. qui, vbi ſententia ſua vicit, accitis cohortium præfectis & qui ſecum erant ducibus Græcorum (penes eum nanque erat ſumma imperii, non penes Artabazum) percontabatur num aliquod oraculũ ſcirẽt de Perſis tanquam perituris in Græcia. Silentibus euocatis, partim quòd ignorarent oracula, partim quòd haud tutum putarent proferre quod ſcirent, inquit ipſe Mardonius, Quoniam vos aut nihil noſtis, aut promere non audetis, ego rem proferam, « vtpote bene cognitam habens. Eſt oraculum, Perſis fatale eſſe vt in Græciam pro- « fecti diripiant templum quod Delphis eſt, vtque direpto templo omnes intereant. « Quocirca, quum hoc ſciamus, neque diripere conabimur, neq; adibimus templum, « ob hanc cauſam interitum deuitaturi. quo nomine quicunque veſtrûm bene Perſis « volunt, voluptatem capiant, tanquam Perſis Græcos ſuperaturis. Hæc loquutus, ſe- « cundo loco ſignũ dedit vt omnia [d] apparárent, & corpora curarent, veluti ſub lucis exortu prælio futuro. Oraculum autẽ, quod ad Perſas aiebat ſpectare Mardonius, id ego ſcio non Perſis redditum eſſe, ſed Illyriis & Encheleorum copiis. Quod autẽ de hoc prælio redditum eſt à Bacide, id verò hoc fuiſſe,

Gramineis ripis Aſopi ac Thermodontis
Barbaricæ Graiis acies clamore coibunt.
Hîc multi occumbent defuncti munere vitæ,
Quando ſagittiferis aderit lux vltima Medis.

Hæc ego atque alia his ſimilia è Muſæo noui ad Perſas ſpectauiſſe. Fluuius autem

a Quúmq; ſubingrederentur Græci, & eorum numerus creſceret.

b Subingredi quotidie Græcos, & fore vt ipſe multos interciperet. Iam autem d. Ieuiationes.

c Quũ autem iam vndecimus ageretur dies ex quo caſtra caſtris oppoſuerãt, & valde auctus fuiſſet Græcorum numerus, necnon Mardonius ſtationem illam grauatè ferret, ibi venere in colloq.

d Appararẽt, & ſingula ordine diſponerent.

Thermodon Tanagram ac Gliſantem interfluit. Inſequenti nocte quàm Mardonius de oraculis interrogauit, exhortatúſque ſuos eſt, excubitores diſpoſiti fuere. Eius noctis quum multum proceſſiſſet, conticiniúmque in exercitu eſſet & tempus concubium, tunc Alexander Amyntæ filius, dux & idem rex Macedonum, ad excubias Athenienſium adequitauit, efflagitauítque ſuos vt cum ducibus colloqueretur. Id audientes excubitores, plerique remanſerunt, nonnulli ad duces concurrerunt: quibus aditis inquiunt quendam equo aduectum eſſe è caſtris Medorum: qui nihil aliud proloqueretur, niſi nominatim appellans Athenienſium duces, velle ſe in colloquium illorum venire. Duces, hoc audito, confeſtim ad locum excubiarum ſequuti ſunt. quos Alexander, vbi venere, his verbis alloquutus eſt, Viri Athenienſes, hæc ego vobis verba pro depoſito trado, necui efferatis niſi Pauſaniæ: ne ob id me perditum eatis. Quod haudquaquam dicerem niſi de vniuerſa Græcia ſolicitus eſſem: quippe qui vetuſta origine Græcus ſum, nec vellem videre Græciam [a] pro libera ſeruientem. Itaque vos certiores facio, Mardonium atque exercitum litare non poſſe, alioqui olim iam conflicturum fuiſſe. Is nunc ſacrificia valere ſinere conſtituit, & vbi primùm illuxerit, vobiſcum confligere: extimeſcens admodum (quantum ego coniicio) ne plures ad copias veſtras accedant. Ad hæc vos parati eſtote. Quòd ſi differet Mardonius, nec committet certamen, vos perſeuerate hìc manere: ad paucos enim dies eis ſuppeditat cõmeatus. Quòd ſi hoc bellum vobis ex ſententia finietur, debebit aliquis veſtrûm reminiſci mei meæque liberationis, qui Græcorum cauſa rem adeo [b] temerariam, libenter tamen feci, vt ad vos conſilium Mardonii deferrem: ne barbari ex improuiſo vos adorirentur. Ego autem ſum Alexander Macedo. Hæc loquutus Alexander, ad exercitum ſe recepit ad ſuámque ſtationem. Duces Atheniẽſium ad cornu dextrum profecti, quæ ab Alexandro audierant Pauſaniæ retulere. Hac ratione Pauſanias in metum Perſarum adductus, Quoniam, inquit, ſub auroram prælium fiet, [c] expedit vos Athenienſes ſtare in acie aduerſus Perſas vobis cognitos, vt qui cum Medis in Marathone pugnaueritis: nos verò qui eorum ſumus inexperti atque ignari, (nemo enim Spartiata Medorum periculum fecit) contra vobis oppoſitos Bœotos & Theſſalos: quorum ſumus experti, horum Græcorum gratia. Itaque opus eſt ſumptis armis vos in hoc dextrum, nos in ſiniſtrum cornu tranſire. Ad hæc ita reſpondere Athenienſes, Nobis quoque olim iam inde ab initio, poſteaquam aſpeximus Perſas aduerſus nos eſſe inſtructos, fuit in animo iſtud dicere quod vos dicere occupaſtis: ſed verebamur ne non grata eſſet vobis oratio. nunc quandoquidem ipſi feciſtis huius rei mentionem, & nobis iucũda oratio eſt, & parati ſumus iſtud exequi. Vbi hoc vtriſque complacitum eſt, & loca permutauerunt, ſub auroram rem aduertentes Bœoti ad Mardonium detulerunt. Ea audita Mardonius extẽplò & ipſe conatus eſt Perſas contra Lacedæmonios trãſferre. Pauſanias autem hoc fieri intelligens, nec latere factum ſuum, rurſus in dextrum cornu Spartiatas reducit. At vbi Mardonius & ipſe ſuos in ſiniſtrum reduxit, & acies priſtino in loco ſtetere; miſſo caduceatore ad Spartiatas ita inquit, Lacedæmonii, vos verò fama fert omnium qui iſtic ſunt eſſe præſtantiſſimos, qui neque è bello fugiatis, neque ordines deſeratis, ſed perſtantes aut interficiatis hoſtes, aut ipſi occumbatis. Horum nihil admodum veri eſt. quippe antequam manus conſerantur, vos cernimus fugientes, aciémque deſerentes, & relegato Athenienſibus periculo, conſiſtentes ex aduerſo noſtrorum ſeruorum: quod neutiquam eſt factum præſtantium virorum. Ex quo plurimùm de vobis nos fefellit opinio, quos expectabamus [d] ex nominis gloria miſſuros veſtra ſponte caduceatorem nos prouocatum, quòd cum ſolis Perſis, tanquam huic rei ſufficientes, pugnare velletis. At [e] nihil tale inuenimus quale ferebatur, ſed potius eſſe vos metu perterritos. Nunc igitur quoniam ipſi non occupaſtis hoc dicere, occupamus: vt quãdoquidẽ vos inter Græcos præſtantiſſimi eſſe exiſtimamini, & nos inter barbaros, dimicemus totidẽ vtriq; numero, &, ſi videatur vt cæteri quoque itidem, & illi poſtmodum pugnent: ſin hoc non videatur, ſed ſatis eſſe nos ſolos decernere, nos ſoli decernamus, & vtri è nobis vicerint, ii totum exercitum viciſſe cenſeantur. Hæc fatus caduceator, quum aliquandiu expectaſſet, nemine quippiam reſpondente, retrò abiit, & rem Mardonio retulit. Ille maiorem in modum lætatus, & frigida victoria elatus, equitatum in Græcos immiſit. Equites in Græcos inuecti, omnẽ illorum exercitum perturbabant, iaculis ſagittiſq; inceſſentes. qui quum eſſent hippotoxotæ, *id eſt equites ſagittarii*, comminus pugnare [f] inſueti, fontẽ Gargaphium, vnde cunctus Græcorũ aquabatur exercitus, cõfuderũt

a Ex libera factam ſeruam. *vel, in ſeruitutẽ redactam.*

b Periculoſam.

c Vos quidẽ Athenienſes in acie ſtare aduerſus Perſas neceſſe eſt, nos autem aduerſus Bœoros & eos qui vobis oppoſiti ſũt Græcos. idque hac de cauſa quòd Medos eorũque pugnam noueritis, ex prælio apud Marathonẽ geſto; nos verò viros hoſce incognitos habeamus. nullus enim Spartanorũ Medorum periculum fecit, at Bœotos & Theſſalos experti ſumus. Itaque ſumpt. arm.

d Pro celebritate veſtra. *Id eſt, ut conſentaneum eſt illi famæ quæ de veſtra fortitudine ſparſa eſt.*

e Nihil tale vos dicere comperimus, ſed pot.

f *Sequimur eſt lectionẽ quæ & in quibuſdam net. cod. habetur, ἄνωφελῶς probãtque.*

obſtruxerúntque. Eum iuxta fontem ſoli Lacedæmonii ſtationem habebant: cæteri Græci, vt quique ſtationes habebant, maius minúſve procul illinc aberant. Et erat quidem Aſopus in propinquo: ſed aquari ex eo ab equitibus miſſilibúſque prohibiti, ità ad fontem pergebant. hunc in modum aqua exercitus exutus quum eſſet, & ab equitatu perturbaretur, duces Græcorum tum his tum aliis de cauſis frequentes ad Pauſaniam in dextrum cornu veniunt. Qui, etſi talis eſſet rerum ſtatus, tamen ob id præcipuè angebantur quòd iam re frumentaria deficiebantur, quum ipſorum ſerui in Peloponneſum miſſi frumentatum, intercluderẽtur ab equitatu quominus ad caſtra reuerterentur. De hoc autem deliberantibus ducibus viſum eſt, ſi Perſæ eo die ſuperſederent committere prælium, eſſe eundum in inſulam quæ ab Aſopo & à fonte Gargaphio, vbi caſtra habebant, decem ſtadiis aberat, ante oppidum Platæenſe ſita in continente, hunc in modum: Fluuius ſupernè è Cithærone delabẽs in campum, diuortia facit: rurſúſque intercapedine trium fermè ſtadiorum ſua fluenta commiſcet. Huic inſulæ nomen eſt Oeroe: quam Aſopi filiam eſſe indigenæ aiunt. In hunc locum Græci tranſire decreuerant, vt & affatim aquæ ad vſum haberẽt, neque ab equitatu, ſicuti quum ex aduerſo erant, infeſtarentur. Et decreuerant tranſire ſecunda noctis vigilia, ne ipſos proficiſcentes conſpicati Perſæ, inſequente equitatu in tumultum venirent. quinetiam quum ad eum locum ventum eſſet vbi Aſopi filia Oeroe diuortio aquarum è Cithærone cingitur, mitterent ſub nôctem dimidium copiarum in Cithæronem ad recipienda ſeruitia quæ frumentatum conceſſerant. erant enim illa in Cithærone intercluſa. Hæc vbi ſtatuerunt, totum illum diem inceſſente equitatu immenſum laborem pertulerunt. Sub exitum diei digreſſis equitibus ea noctis hora qua de abeundo conuenerat, plerique ſumptis vtenſilibus abſceſſerunt,[a] non habentes in animo quem ad locum vt irent conuenerant. Nonnulli, vt moueri cœptum eſt, iter Plateenſem ad vrbem intendunt, cupidi equitatum effugere. in templúmque Lunonis fugiendo perueniunt, quod ſitum eſt ante vrbem, à fonte Gargaphio viginti ſtadiis diſtans. Quò vbi peruenere, poſitis pro templo armis, circa templum ipſum caſtra poſuere. Hos Pauſanias cernens ab exercitu digreſſos, præcepit & ipſe Lacedæmoniis vt ſumptis armis irent quâ cæteri præcederent, ratus illos tendere ad locum conſtitutum. Ibi ad obtemperandum Pauſaniæ cæteri præfecti parati quum eſſent, Amompharetus Poliadæ filius tribunus cohortis Pitaneorum negare ſe fugiturum[b] peregrinos, neque vltrò dedecoraturum eſſe Spartã: quinetiã mirari id quod fieri cerneret, quippe qui colloquio ſuperiori interfuiſſet. Pauſanias autem & EVryanax cum indignè ferẽtes nõ parere ſibi illum, tum indignius cohortem Pitanetem relictum iri tribuno repugnante: quod erat futurum ſi ipſi eos miſſos facerent, gratia exequendi ea quæ cum aliis Græcis conſtituiſſent: hoc reputantes ſubſtiterunt cum Laconicis copiis, conabantúrque perſuadere homini non id facto opus eſſe. & alii quidem hortabantur[c] ſolum Amompharetum à Lacedæmoniis ac Tegeatis relinqui. Athenienſes autem hoc ſibi faciendum putarunt, vt vbi collocati erant, ibi perſiſterent, intelligentes Lacedæmoniorum ingenia aliud ſentientium, aliud dicentium. Itaque vbi exercitus mouere cœpit, equitem è ſuis miſerunt ſpeculatum nunquid Spartiatæ tentarent abire, & abire prorſus in animo haberent: ſciſcitatúmque à Pauſania quídnam facere oporteret. Præco vbi peruenit ad Lacedæmonios, cernit in loco inſtructos, eorúmque primores tendere ad rixas. Hortantibus enim Amompharetum EVryanacte & Pauſania, ne Lacedæmonios qui ſoli remanebant, in periculum traheret, necdum perſuadentibus, donec ventum eſt ad iurgia, interuenit præco Athenienſis, Amompharetо inter altercandum ſumente ambabus manibus ſaxum, & illud ante pedes Pauſaniæ ponente, ac dicente, ſe illo calculo ſententiæ ſuæ calculum dare, non fugiendos eſſe peregrinos: appellans barbaros. Eum Pauſanias inſanum nec potentem mentis vocans, ad præconem Athenienſium, quæ iuſſus erat percontantem, reſpondit vt illis referret præſentem rerum ſuarum ſtatum, obſecrans eos vt ad ſeſe venirẽt, & de diſceſſu eadem quæ ipſi agerent. Præcone ad Athenienſes reuerſo, hos inter ſe altercantes aurora deprehendit. Ad id tempus Pauſanias moratus, dato ſigno cæteros omnes Lacedæmonios, Tegeatis ſequentibus, per edita abduxit, ratus Amompharetum non deſerturum alios: prout & contigit. [d] Horum itinere rurſus inſtructa acie Athenienſes iere: & quia Lacedæmonii prærupta occupauerant & Cithæronis radices, metu equitatus, ipſi deorſum ad campum deflexere. Amompharetus autem, non credens auſurum ipſos relinquere Pauſaniam, circuire eos qui manebant, ne deſererent ordinem. At vbi ii qui

a Non hab. in animo eum de quo conuenerat locum petere. ſed quum ſe loco mouiſſent, iter Platæã verſus tenebant, lubenter equitatum effugiẽtes.

b *Id eſt barbaros, vt ipſe Herodotus antea docuit, pag. 225. ſed & paulo pòſt rurſum exponit.*

c Amompharetũ, qui ſolus ex Lacedæmoniis & Tegeatis remanſerat.

d Athenienſes autẽ acie inſtructa, contrarium Lacedæmonii siter tenuerũt. Lac. enim prærupt. occup. & Cith. radices metu equitatus, at ipſi deorſ.

cum Pauſania erant iam abibant, tunc ratus è diſciplina militari ſe deſeri, ſumptis armis cohortem ſuam lento gradu ducere ad agmẽ, quod decem circiter ſtadia progreſſum ad amnem Moloentem, in loco qui dicitur Argiopius (vbi ſitum eſt templum Cereris Eleuſiniæ) ſubſtiterat, opperiens Amompharetı cohortem, eo cõſilio vt ſi Amompharetus cum ſua cohorte non diſcederet loco in quo inſtructa erat, ſed in eo perſiſteret, retrò ad hominem ſuppetias iret. Itaq; & Amompharetus cum ſuis ad cæteros peruenit, & omnis barbarorum equitatus ingruebat, agens pro ſua conſuetudine. nam quum inſpexiſſet locum vbi ſuperioribus diebus habuerant Græci caſtra, vacuum, admiſſis equis aſſiduè inſequi pergens, illos adeptus vrgebat. Mardonius quoque cognito hoſtium nocturno abitu, inſpectóque loco deſerto, accitis
» Thorace Lariſlæo & fratribus eius EVrypylo & Thraſydio, inquit, Filii Alevæ quid-
» nam dicetis adhuc, quum hæc deſerta cernatis à Lacedæmoniis, quos negabatis vos
» finitimi ex acie fugere, ſed viros ſummos eſſe in re bellica? qui & prius (vt omnes vi-
» dimus) locum in acie immutauerũt, & nunc proxima nocte ſe fuga proripuerunt.
» [a] Proripuerunt autem, quia illis neceſſe erat cum iis prælio decernere qui non falſò
» ſunt hominum præſtantiſſimi. vnde nullius eſſe ſe pretii, inter Græcos, & ipſos nul-
» lius pretii viros, oſtenderunt. Cæterùm vobis Perſarum inexpertis, ſanequàm i-
» gnoſcebam, laudantibus iſtos vobis expertos: Artabazum autem vehementius ad-
» mirabar formidare Lacedæmonios, & præ formidine ſententiam dicere ignauiſſi-
» mam, expedire ex his caſtris nos in vrbem Thebanorum concedere obſidendos.
» [aa] quam ſententiã rex antea aliunde quàm ex me audiet. Sed de hoc aliâs dicetur.
» Nunc autem iſtis ita facientibus non eſt remittendum, ſed inſtandum, donec inter-
» cepti nobis dent pœnas eorũ quæ in Perſas perpetrarũt. Hæc loquutus, Perſas Aſo-
po tranſmiſſo curſim ducit contra Græcorum agmẽ, tanquam fugã capeſſentium: Lacedæmonióſque ſolos ac Tegeatas adeptus eſt. nam Athenienſes tranſuerſis tramitibus ſubter prærupta in planum digreſſos non cernebat. Cæteri autem barbarorum agminum præfecti Perſas mouentes ad Græcos inſequẽdos conſpicati, ſublatis & ipſi ſignis cuncti inſequuntur, pro ſe quiſque maturantes, [b] nulla diligentia, nullo ordine viam ingreſſi. Et iſti quidem cum vociferatione ac tumultu inſtabant Græcis, tanquam excepturi. Pauſanias autem, vbi equitatu premi cœpit, equitem ad
» Athenienſes mittit, qui hæc diceret, Viri Athenienſes, propoſita dimicatione maxi-
» ma, vt aut libera Græcia ſit aut ſeruituti obnoxia, proditi ſumus à ſociis noctu cla-
» pſis & nos Lacedæmonii & vos Athenienſes: quod reliquum eſt, ita nobis videtur
» eſſe faciendum, vt quàm ſtrenuiſſimè poſſumus noſmetipſos defenſantes, mutuo
» ſimus auxilio. Ac ſi quidem in vos priores impetum dediſſet equitatus, è noſtra di-
» gnitate erat & Tegeatarum qui nobiſcum Græciam non prodiderunt, ſubſidio vo-
» bis venire: nunc, quoniam totus in nos equitatus contendit, debetis vos ad partem
» maximè laborantem ſuppetias ferre. Quòd ſi vobis aliquo diſcrimine occupatis fas
» non eſt ſubſidio venire, ſaltem hoc gratificamini nobis vt ſagittarios mittatis: quos
» agnoſcimus longè omnium qui in hoc bello ſunt promptiſſimos eſſe ad nos ex-
» audiendos. Hæc vbi audiere Athenienſes, quum mouerent ad ferendam ſtrenuè o-
pem, & iam aduẽtarent, ibi in eos ii Græci qui partes regias ſequebantur, ex aduerſo inſtructi inuadunt. Quo factum eſt vt [c] Athenienſes ab iis vrgentibus auxilium ferre non poſſent, ægrè admodum id ferentes. Ita deſtituti Lacedæmonii, numero cũ leui armatura quinquaginta millia, & Tegeatæ numero tria millia (hi enim nuſquam ab Lacedæmoniis dirimebantur) ſacrificauerunt tanquam conflicturi cum Mardonio præſentibúſque copiis: & quum litare non potuiſſent, multi eorum interea cadebant, multo plures vulnerabantur. Confertis enim gerris Perſæ ingentem vim ſagittarum emittebant, adeo inſtanter vt [d] ſatagentibus Spartiatis, & quia litare non poterant, reſpiciens ad templum Iunonis Platęenſium Pauſanias, implorauerit deam, obſecrauerítque ne ſpes ſua ipſos omnino fruſtraretur. Adhuc eo deam his verbis inuocante, Tegeatæ prius exurgentes in barbaros tendunt: ſtatímque poſt Pauſaniæ preces ſacrificantibus Lacedæmoniis exta pulchra extitere: qui aliquãto pòſt & ipſi in Perſas eunt. Perſæ omiſſis arcubus ex aduerſo ſtetere. Ad quorum gerra primùm pugna atrox commiſſa eſt iuxta ipſum Cereris templum, eáque pertinax, donec ad propulſionem ventum eſt. Siquidem barbari prehenſantes lanceas confringebant, nec audacia nec robore inferiores: ſed inermes erant & imperiti, nec hoſtibus prudentia pares. qui etſi deni pluréſve aut pauciores in ſingulos irruebant, tamen quia confuſi incidebant, à Spartiatis conficiebantur. Mardonius, qua parte ipſe ex equo albo ciens pugnam, mille delectis Perſarũ præſtãtiſſimis

a Atque (vt declarãrũt poſt eaquã illis neceſſe f. c. iis pr. d. qui non f. ſunt h. præſtantiſſimi) quum ipſi nullius pretii eſſent inter Græcos, nullius pretii viros ſe oſtentabant.

aa Quam ipſe quoq; rex ex me audiet.

b Nullo delectu, nullóque ordine v. ing. Vel, Inordinatè & cõfuſè.

c Athenienſes ad ferendas ſuppetias ire non poſſent. quod enim obiectum erat, negotiũ illis faceſſebat.

d Quum premerentur Spartiatæ.

ſtipatus erat, ea maximè parte hoſtem vrgebat. qui quâdiu ſuperfuit, tamdiu Perſæ reſiſtẽtes ſeſéque defenſantes, ſtrauere multos Lacedæmoniorũ. Poſtea verò quàm Mardonius, & agmen quod circa illum robuſtiſſimum erat, occubuit, tum demum alii quoque terga vertentes ceſſere Lacedæmoniis, [a] quorum pleriſque officiebat veſtis armis vacans. inermes enim cum armatis prælium faciebant. Ibi & vltio necis Leonidæ de Mardonio peracta eſt, ſecundum oraculum Spartiatis redditum: & victoria omnium quas vnquam nouimus ſpecioſiſſima potitus eſt Pauſanias Cleombroti filius, Anaxandridæ nepos. Huius autem ſuperiora maiorum nomina in Leonida recenſui. illius enim iidem qui & Pauſaniæ maiores fuere. Oppetiit autem Mardonius ſub Aimneſto, viro inter Spartiatas eximio: qui aliquandiu poſt bellum Medicum trecentos viros ſecum habens, apud Stenyclerum cum omnibus Meſſeniis quibuſcum erat bellum, conflixit, vbi ipſe & trecenti illi occubuere. Ad Plataeas autem Perſæ, poſtquam à Lacedæmoniis in fugam verſi ſunt, nullo ordine ad caſtra ſua contendunt, & ad murum ligneum quem fecerant in parte quadam agri Thebani. Tenet autem me admiratio, quum iuxta lucum Cereris dimicaretur, ne vnum quidem Perſarum viſum eſſe intraſſe fanum, neq; circa templum occubuiſſe, ſed pleroſque in profano: ſed opinor (ſiquid de rebus diuinis opinari oportet) deam ipſam eos non recepiſſe, quia templum quod eſt in Eleuſine Anactorium concremauerant. Hactenus pugna hæc geſta eſt. Artabazus autem Pharnacis filius, cui iam inde ab initio diſplicuerat Mardonium relinqui ab rege in Græcia, quíque multis verbis pugnam diſſuadens nihil profecerat, hoc ſibi agẽdum putauit. Is, quòd ſibi non placerent quæ à Mardonio fiebant, eos quibus præerat (præerat autem non paruis copiis, ſed ad quadraginta vſq; millia hominũ) ducebat inſtructos, dũ prælio fiebat, quid futurum è prælio eſſet probè intelligens, iuſſerátque omnes ire confertos quacunque ipſe duceret, & quâ viderent ipſum feſtinantem. Sic iuſſas tanquam ad pugnam copias ducens, cernit Perſas fugientes. ita non ſeruato amplius eodem ducendi ordine, ſed repentè effuſo curſu fugæ ſe dedit, non ligneum murum verſus, aut Thebana mœnia, ſed ad Phocenſes, animo celerrimè perueniendi ad Helleſponſum. & hi quidem horſum iter intenderunt. Cæteris autem Græcis qui ſtabant à regis partibus, ignauiter de induſtria agentibus, Bœoti tamen perdiu cum Athenienſibus decertauerunt. Nam ex Thebanis ii qui cum Medis ſentiebant, hi non parum ſtrenuos ſe præſtiterunt: qui nolentes vltrò ignauiter agere, ita dimicarunt vt trecenti primores eorum ac fortiſſimus quiſque illic ſub Athenienſibus occubuerint. Vbi autem & iſti terga dederunt, non quò Perſæ & alia multitudo, [b] quæ aut cum nemine pugnauerat, aut non expectauerat, ſed Thebas verſus fugerunt. Omnem autem rem pependiſſe à Perſis, (quanquam & ipſorum quidam, antequam cum hoſte congrederentur, fugæ ſe mandauerunt) apud me fidem facit, [c] quòd ad Perſas intuebantur: atque ita cuncti illis victis fugam capeſſerunt, præter equitatum tum alium, tum Bœotorum: qui hactenus profuit fugientibus, vt aſſiduè adhærens hoſti, arceret eum ab amicis quos Græci inſequebantur. Inſequebantur enim Græci victores, vrgendo Xerxianos atque interficiendo. Inter hunc tumultum nuntiatur Græcis qui circa templum Iunonis inſtructi à prælio aberant, geri prælium & Pauſanianos vincere. Ea re audita, Corinthii, Megarenſes & Phliaſii nullo ordine eunt: Corinthii rectà per colles quâ itur ad Cereris templum: alii per campum, quæ planiſſima viarum erat. Quos iam hoſti propinquos nullo ordine irruere conſpicati Thebani equites, quorum præfectus erat Aſopodorus Timandri filius, equos in illos incitauerunt, eóſque adorti ſexcentos ſtrauerunt: cæteros ad Cithæronem vſque perſequuti, terga ceciderunt. Et iſti quidem Megarenſes atque Phliaſii nulla cum laude perierunt. At Perſæ cæteráque multitudo poſtquam ad ligneum murum effugerunt, turres, antequam Lacedæmonii aduenirent, aſcendere occupant. Illis conſcenſis quamcommodiſſimè poſſunt murum præſtruunt. ex quo ſubeuntibus mox Lacedæmoniis, acrior extitit muri oppugnatio. Nam quoad Athenienſes abfuere, non modò ſeſe barbari defenſabant, ſed etiam Lacedæmoniis antecellebant, vtpote ignaris murorum oppugnandorum: vt verò Athenienſes ſuperuenere, tum atrox muri oppugnatio propugnatióque extitit, eáque permagno temporis ſpatio: ſed tandem virtute & pertinacia Athenienſes murum tranſcenderunt, ſubruerúntq;. atque ea parte ſe Græci infuderunt, [d] quorum Tegeatæ introiere principes: iidémque tentorium Mardonii diripuerunt, & ex eo cum alia, tum verò equorum præſepe Mardonii ex ære totum, ſpectatu dignum: quod præſepe Mardonii Tegeatæ in templo Aleæ Mineruæ repoſuerunt. nam cætera quæ cepere,

a Plurimùm enim illis Perſis officieb.

b Quæneé eũ quoquam pugnauerat, nec vllum egregium facinus ediderat.

c Quòd quum Perſas fugiẽtes vidiſſent, ita demum omnes fugæ ſe dederunt, præter equit.

d Ex quibus primi Teg. introiere.

in vnum cum cæterorum Græcorum præda contulerunt. Proruto muro barbari non amplius cateruam cogere, nemo ſtrenuitatis memor eſſe, videlicet oppreſſi intra exiguum tempus,& tot myriadibus interceptis exterriti. [a] Quos tanto ſtudio Græci trucidabant vt ex triginta myriadibus (exceptis quatuor, cum quibus Artabazus aufugit) ne tria quidem millia hominum cædi ſuperfuerint. E Lacedæmoniis autem qui Spartani eſſent,vnus & [b] triginta ſunt omnino deſiderati: Tegeatarum,ſedecim:Athenienſium,duo & quinquaginta. Porro inter barbaros ſtrenuiſſimi extiterunt, è peditibus quidē Perſæ, ex equitibus autē Sacæ, è viris verò, Mardonius:inter Græcos autem cum Tegeatæ Athenienſéſque multùm eminuerunt, tum multo plus Lacedæmonii. Quod nulla alia re poſſum oſtendere, niſi quòd omnes hi eos qui ſibi oblati ſunt vicerunt: Lacedæmonii verò quod robuſtiſſimum fuit hoſtilis exercitus ſuperauerunt. Quorum longè pręſtantiſſimus extitit mea ſententia Ariſtodemus,[c] is qui ſolus trecētorum,quòd ex Thermopylis euaſiſſet,dedecus ignominiámque acceperat. Secundum hunc nauauere operam Poſidonius & Philocyon & Amompharetus Spartiata.Quanquam quum ſermo haberetur quiſnam præſtantiſſimus extitiſſet, ii Spartiatæ qui adfuere, cenſuerunt Ariſtodemum, etſi præclara facinora edidit,tamen ad eluendam eam quam cōtraxerat inuidiam, ordinem deſeruiſſe,& propalàm mori voluiſſe: Poſidonium verò, qui perire noluiſſet,ob id extitiſſe tanto præſtabiliorem virum.verùm id fortaſſe liuore dixerūt. Qui hac in pugna mortem oppetiere, omnes honore affecti ſunt, præter Ariſtodemum:qui ideo caruit honore quòd ob cauſam prædictam ſibi occumbendum putauit.Hi ſunt qui ad Platæas nobiliſſimi extitere.nam Callicrates extra prælium occubuit:quo nemo tūc in caſtra Græcorum [d] præſtantior venerat, non modò Lacedæmoniorum, ſed etiam aliorum Græcorum. Hic, quum Pauſanias ſacrificaſſet, ſedēs in ordine,ſagitta per latera ictus eſt:& quum aliis pugnantibus ipſe exportaretur,ſeſe morientem miſerabatur, ad Aimneſtum virum Platæenſem inquiēs, non ſibi dolere quòd pro Græcia periret,ſed quòd nihil manu vſus eſſet,nullámque operam nauaſſet dignam ſe & ſua cupiditate nauandi. Ex Athenienſibus eminuiſſe fertur Sophanes Eutychidis filius,è tribu Decelenſi. Decelenſes autem rem aliquādo geſſerunt(vt ipſi Athenienſes aiunt)in omne æuum fructuoſam. ſiquidem quū olim ad inueſtigandam Helenam Tyndaridæ cum magnis copiis oram Atticam inuaſiſſent,& populos è ſedibus ſuis eiicerent, ignari quónam loci ſubducta Helena eſſet,tunc Decelenſes feruntur,&(vt quidam volunt) ipſe Deceleus, tum dolore contumeliæ quæ Theſeo fieret,tum metu totius Athenienſium ſoli, ne vaſtaretur, expoſuiſſe illis omnem rem geſtam, eóſque deduxiſſe ad Aphidnas, quas Titacus indigena Tyndaridis proderet.Quo ex facto Decelenſibus permanſit ad hanc vſq; memoriam in Sparta immunitas vectigalium, & dignitas præſidēdi: adeo quidem vt bello quod multis poſtea annis inter Athenienſes atque Peloponnenſes geſtum eſt, Lacedæmonii quum cæteram Atticam popularentur,à Decelea temperauerint. Ex hoc populo ortus Sophanes, & præclariſſimè inter Athenienſes nauata opera, ancipiti ſermone celebratur: vno,ferturgeſtaſſe ferream ancoram è balteo thoracis catena alligatam,quam,quoties aduentantibus hoſtibus propinquus erat, obiiciebat, ne illi irruentes, ipſum ex ordine ſummouere poſſent:rurſus eiſdem in fugam ſe vertentibus,reſumpta ancora ita fugientes inſequebatur. Altero ſermone à ſuperiori differente fertur geſtaſſe ancoram non ferream ex balteo alligatam, ſed inſignitam in ſcuto,quod nunquam quieſcens,aſſiduè rotabatur. Extat & alterum Sophanis præclarum facinus, quòd obſidentibus AEginam Athenienſibus, Eurybiadem virum Argiuum quinque certaminum victorem ex prouocatione interemit.Sed aliquanto poſt hoc bellum in quo vir egregius extitit, dum Athenienſium vnà cum Leagro Glauconis filio dux eſſet,& de metallis aureis decertaret, contigit vt ſub Edonibus apud Daton occumberet. Poſt barbarorum ſtragem ad Platæas editam,tranſfugit illuc ad Græcos mulier quædam,quæ erat pallaca Pharandatis filii Theaſpis viri Perſæ: hæc quum accepiſſet Perſas fuſos eſſe, Græcos victores, tum multo auro ornata,inter ancillas & ipſas ornatas, cum veſte ſpecioſiſſima, carpento aduenit: ex eóque deſcendens pergit ad Lacedæmonios adhuc in cæde occupatos: & intuita Pauſaniam illa omnia adminiſtrantem, agnouit hominem, cuius & nomen iampridem & patriam didicerat. Eius genua amplectēs, Spartæ rex,inquit, libera me ſupplicem captiuitatis ſeruitute,quam etiam hoc facto demeritus es quòd iſtos extinxiſti neque dæmonum neque deorum reſpectum habentes. Equidem genere ſum Coa,Hegetoridæ Antagoræ filia,quam vi raptā ex Co vir Perſes habuit.

a Quos adeo facile erat Græcis trucidare vt ex trig.

b Nonaginta.

c Vide ſuprà,pag.208.

d Formoſior.

Huic reſpondẽs Pauſanias, Bono, inquit, animo eſto, [a] tum quia ſupplex, tum quia « multa loqueris vera. nam filia es Hegetoridæ Coi, mihi inter omnes qui illa circa « loca incolũt hoſpitis ſummi. Hæc loquutus, eam impræſentiarum ephoris qui aderant commendauit: poſtmodum in AEginam, quò illa voluit, ducendam curauit. Poſt huius mulieris digreſſum continuò Mantinei ſuperuenerunt re iam cõfecta: qui ſe animaduertentes veniſſe ſerò ad pugnam, magnæ iacturæ loco id ſibi eſſe putauerunt, ſed idoneos ſe eſſe ad ſumendas de ipſis pœnas dixere. Itaque cognito, Medos qui cum Artabazo erant, fugæ ſe mandaſſe, eos in Theſſaliam vſque perſequuti ſunt, etſi vetantibus Lacedæmoniis inſequi fugientes. Iidem poſtea domum reuerſi, duces ſuos exilio mulctauerunt. Poſt Mantineos aduenere Elei, qui itidem vt Mantinei magno id ſibi detrimento exiſtimantes, domum regreſſi ſunt, ſuóſque & ipſi duces exilio mulctauerunt. Hactenus de Mantineis & Eleis. Erat autem apud Platæas in exercitu AEginetarum è primoribus Lampon Pythei filius, qui Pauſaniam adiens, infandiſſima vſus eſt oratione, inquiens, Fili Cleombroti, rem tu mi- « rificam & magnitudine & fulgore geſſiſti, cui dii tribuerunt vt liberata Græcia, o- « mnes quos nouimus Græcos gloria ſupergredereris. quod ſupereſt in hac re, agas « ita vt & tu maiore fama celebreris, & aliquis barbarorum poſthac caueat nefanda « facinora perpetrare in Græcos. Etenim Leonidæ apud Thermopylas interempti « reciſo capite Mardonius ac Xerxes truncum in crucem ſuſtulerũt: quibus ſi vicem « reddes, laudem nanciſceris primùm ab omnibus Spartiatis, ſecundo loco ab vni- « uerſis Græcis. ſiquidem ſuffixo Mardonio, Leonidam patruum tuum fueris vltus. « Hæc Lampon, gratiam ſe initurum ratus apud Pauſaniam dicebat. Cui reſpondẽs Pauſanias, Tuam, inquit, hoſpes AEgineta, beneuolẽtiam atque prouidẽtiam am- « plector: tamen ab æquitate iudicandi deerras. nam & me & patriam quos in altum « extuliſti ob hæc geſta, ad nihilum redigis, quum ſuades mihi ſæuire in mortuum, « aíſque me auditurũ melius ſi iſtud fecero. quod barbaros decet potius facere quàm « Græcos, quódque in illis exprobramus. quare ego neque AEginetis, neq; iis qui- « bus iſta probantur aſſentior: contentúſque ſum Spartiatis placere vt honeſtè agam, « honeſtéque dicam. Leonidæ autem, cui me iubes parentare, affirmo & ipſi & cæte- « ris qui apud Thermopylas occubuerunt, magnificè eſſe parentatum, innumerabi- « libus horũ funeribus. Tu verò poſthac ad iſtud conſulendũ ne me adieris: quod tibi « impune eſſe, loco beneficii ponas. Hoc quũ ille audiſſet, abiit. Pauſanias autẽ edicto « propoſito nequis de præda quid tãgeret, iuſſit [b] ſeruos omnẽ cõportare pecuniam. Illi per caſtra diſperſi inueniũt tẽtoria auro & argẽto referta, lectóſq; auro & argẽto cõſtratos: crateras etiã aureos, phialáſq;, & alia vaſa potoria, necnõ ſaccos ſuper plauſtra, interlucentibus intus incluſis ex auro & argento lebetibus. Quinetiam è cæſorum cadaueribus exuebant armillas & torques & acinaces aureos. Nam varii generis veſtimenta nullius momẽti habebantur, earúmque rerum multum furto ſubtrahentes ſerui AEginetis venundabant, multum, quod occultare non poterant, repræſentabant. vnde principium extitit ingentium diuitiarum AEginetis, vtpote aurum à ſeruis pro ære mercantibus. Collata autem pecunia decimam ſelegerunt, ex qua tum deo qui Delphis eſt, tripes aureus ibi repoſitus eſt, inſiſtens ſuper tricipiti ex ære colubro, proximè aram: tum deo qui eſt in Olympia, æreus decem cubitorum Iupiter: tum deo qui eſt apud Iſthmum, æreus ſeptem cubitorum Neptunus. Hac parte ſelẽcta, cæteras inter ſe diſtribuerunt, pro ſuo quiſque merito accipientes: itémque pallacas Perſarum, & aurum & argentum & reliquam pecuniam, cum iumentis. Quæ autem peculiariter data ſint iis qui optimam operam nauauerant ad Platæas, refertur à nemine, data tamen fuiſſe arbitror: certè Pauſaniæ ſunt ex omnibus dena, & ea delecta, dono data, ex mulieribus, equis, talentis, camelis, & item ex cæteris rebus. Feruntur autem hæc quoque acta eſſe: Xerxem, dum è Græcia fugit, omnem apparatum ſuum ex auro argentóque & [c] peripetaſmatis Mardonio reliquiſſe, & Pauſaniam dum eum apparatum vidit, iuſſiſſe piſtores & coquos cœnam ſibi vti Mardonio inſtruere. quod quum illi feciſſent, tum Pauſaniam lectos intuentem aureos argenteóſque [d] probè inſtratos, menſas etiam aureas ac argenteas, magnificúmque cœnæ apparatum, propoſitis bonis ſtupefactum, imperaſſe per iocum ſuis miniſtris vt Laconicam inſtruerent cœnam. [e] Id quũ illi ex ſpatio multùm diſtante feciſſent, ibi eundem cachinnantem accerſiſſe Græcorum duces, eíſque, vbi conuenerunt, inter oſtendendum vtriuſque cœnæ apparatum dixiſſe, « Viri Græci, hac ego vos de cauſa cõuocaui, quòd volebam vobis amentiam Medorum ducis oſtendere, qui quum talem vitam duceret, ad nos ſubigendos venit «

a Tum quòd ſupplex, tum quòd ſis (ſi modò vera loqueris) Hegetoridæ Coi filia, quocum mihi maior quàm cum alio quoquam circum illa loca habitantium, hoſpitii neceſſitudo intercedit. *i. Tum eo nomine quòd ſis ſupplex, & ideo inuiolabilis.*

b Helotes, *quod erat peculiare ſeruorum Lacedæm. nomen. quod & paulo pòſt & aliis uariis locis obſeruandum.*

c Aulæis, *ſecundum quoſdam.*

d *Vallam apparet uerba quæ in uulg. edit. deſunt legiſſe, uidelicet* δοὺς ἐρωιδίας, καὶ περικλίνας χρυσίας καὶ ἀργυρέας, *quæ & in noſtris uet. cod. habentur.*

e Quum autẽ hæc cœna inſtructa longo interuallo ab illa ſuperaretur, ibi eund. cachinn.

qui tam miserè victitamus. Hæc Pausanias apud Græcorum duces dixisse fertur. Interiecto deinde tempore complures Platæensium repererunt loculos auri argentique & aliarum pecuniarum. Hoc quoque rei apparuit postmodum in his mortuis carne nudatis, vt quum eorum ossa comportarent vnum in locum Platæenses, inuentum sit caput nullam futuram habens, sed ex vno osse solidum: item maxilla, cum eo quod super maxillam est, habens dentes, etsi distinctos, tamen ex vno osse vniuersos tam molares quàm cæteros. quinetiam ossa viri quinq; cubitorum.[a] Postero die quum Mardonii cadauer non extaret, incertum à quibus hominibus subtractum. audiui tamen iam diuersos illum sepelisse: & ob id permultos scio ingentia dona ab Artonte Mardonii filio accepisse. Sed quis curam susceperit cadaueris Mardonii humandi, pro comperto non potui audire. habet tamen huius rei nonnihil famæ Dionysiophanes vir Ephesius. Mardonius quidem hoc modo tumulatus est. Græci verò, posteaquam prædâ dispertierunt, cæsos seperatim quisque suos tumularunt. Lacedæmonii, tribus sepulchris effectis, in eorum vno sacerdotes, è quibus fuere Posidonius & Amompharetus & Philocyon & Callicrates: in altero reliquos Spartiatas, in tertio seruos humauerunt. Hunc in modum Lacedæmonii sepulti sunt.[b] Tegeatæ verò & Athenienses suos vtrique promiscuè condiderunt: necnon Megarēses atque Phliasii suos ab equitatu interemptos.[c] Horum omnium sepulchra fuerunt plena. Nam aliorum sepulchra quæ ad Platæas ostenduntur, ea sunt (quantum ego accipio) ab iis excitata qui erubescebant se à pugna abfuisse, quū serò superuenissent. Quippe tumulus illic visitur qui dicitur AEginetarum: quem ego audio decē post hanc pugnam annis rogatu AEginetarum à Cleade AVtodici filio viro Platæensi illorū hospite excitatum fuisse. Græcis statim à cæsorum humatione in agro Platæensi, inito consilio visum est bellum Thebis inferendum, petendúmque eos qui cum Medis sensissent: & in primis Timegenidē & Attaginum, qui principes factionis extitissent: &, ni eos dedidissent, non prius ab vrbe discedendum quàm eam euertissent. Hoc vbi decreuere, vndecimo à pugna die mouentes obsedere Thebanos, iussos dedere quos diximus viros. Abnuentibus dedere Thebanis, agrum eorum populabantur, murúmque adoriebantur. Quibus ab agro vastando non discedentibus, vicesimo die Timegenides ad populares ita inquit, Viri Thebani, quandoquidem Græcis ita constitutum est, non prius abscedere ab oppugnatione Thebarum quàm aut eas expugnauerint, aut nos dedideritis, absit vt nostra causa Thebanus ager amplius vexetur: sed siue per causam deposcendi nos, pecunias cupiūt, pecunias eis è publico demus: (nam & publicè cum Medis sensimus: non autem nos soli.) siue reuera deposcentes nos vrbem obsident, nosipsi nos in disceptationē exhibemus. Eum Thebani sanè probè & opportunè loquutum arbitrantes, eucstigio caduceatorem ad Pausaniam misere, velle se viros dedere. Ea re inter eos conuenta, Attaginus ex vrbe profugit: cuius liberos ad se Pausanias adductos culpa absoluit, negans pueros factionis Medicæ esse participes. Cæteri quos Thebani dedidere, ipsi quidem putabant se crimen refutaturos, ac pecunia elapsuros: Pausanias autem hoc ipsum suspicans fore, vbi illos accepit, dimissis omnibus sociorum copiis, Corinthum deductos supplicio affecit. Hæc hactenus quæ ad Platæas & ad Thebas gesta sunt. Artabazum autē Pharnacis filium, vt è Platæis fugiens porrò se proripuerat, Thessali, quum ad ipsos venit, hospitio inuitatum interrogabant de reliquo exercitu, ignari prorsus rei ad Platæas gestæ. Iste intelligens, si omnem veritatem pugnæ referret, aditurum se vitæ discrimen cum suo exercitu: fore enim vt omnes cognita re ipsum adorirentur: hæc considerans, nec apud Phocēses retulerat quippiam, & tunc ad Thessalos ita loquutus est, Equidem, viri Thessali, maturo (vt cernitis) quamcelerrimè peruenire in Thraciam, missus cum hac exercitus parte ad quoddam negotium transigendum. Mardonius autem ipse cum suo exercitu aderit, nostris vestigiis insistens, cui hospitium & officium præstate. hæc enim vos in tempus præstitisse non pœnitebit. Hæc fatus, copias festinabundus per Thessaliam Macedoniámque agebat, rectà Thraciam versus, tanquam verè properans: ac regionem mediterraneam præcidens, peruenit Byzantium, permultis sociorum in itinere relictis, qui vel à Thracibus obtruncati fuerant, vel quòd fame atque labore fuerant enecti. Ex Byzantio nauigiis transmisit in Asiam. Hunc in modum iste rediit. Quo autem die ad Platæas pugnatum est à Persis, ea die cōtigit hoc apud Mycalen Ioniæ geri: quum apud Delon Græci considerent, ii qui vnà cum

a At Mardonii cadauer postridie *quàm ille occubuit*, ex oculis summotum fuit: sed à quo, id verò mihi certò cōpertum non est.

b Tegeatæ verò seorsum *à Lacedæmoniis* omnes *suos* confertos humauerūt. Athenienses quoque, suos vno eodemque in loco, & Megarenses, & Phliasii &c. *κατὰ μοῦ id sit quod de Tegeatis per ἀλλαχοῦ significauit: quod reddidit Conferros, accipiēs pro In eundem locum coacernatos. Potest tamen κατὰ μοῦ ita etiam accipi (& fortasse melius) vt commune fuerit Athenensibus, Megarensibus & Phliasiis sepulchrum.*

c Πλήρεες *videtur ex sequentibus exponendum esse οὐ κενοί. q. d.* Atque horūm quidem omniū sepulchra, vacua non fuerunt, sed in iis cadauera verè condita fuerunt. Quod autem ad reliquorū attinet sepulchra quæ Platæis visuntur, hos ego accepi, quòd abfuisse à pugna puderet, singulos aggeres communes excitasse, posterorum rationem habentes. Ibi enim est AEginetarum quod vocatur sepulchrum à Cleade AVtodici filio, illorum hospite, eorum rogatu decem etiam pòst annis (vt audio) extructum. *Obseruandum est autem χώματα dicere, non τάφους, eo quòd illi quidem pro sepulchris ea vellent haberi, (unde dicit κεναὶ μὲν τάφος, q. d. κενὸς τάφος ἀλλ' οὐκ ἐὼν, χῶμα δ' μέντοι) at re vera sepulchra non essent, sed aggeres tantùm sepulchra simulantes, siue imitantes. quos inquit pro sepulchris haberi vellent, non à suæ ætatis hominibus (utpote quibus cognita fraus esset) sed à posteris. Ideo illud τῶν ἐπιγιγνομένων ἕνεκα ἀνθρώπων nempe Posterorum rationem habentes, vel, Posterorum ratione habita. Neque enim placet interpretari In posterorum gratiā: quòd illos in hanc opinionem adducere, esset illis imponere, non autē gratificari. Potest tamen simplicius*

uerti, Id facientes propter posteros. At Valla, alium quem uerba ferre non possunt sensum sequutus, uertit, Quum serò superuenissent.

Leutychide Lacedæmonio nauibus venerant,eò appulſi ſunt è Samo legati, Lampon Thraſyclei & Athenagoras Archeſtradidæ & Hegeſiſtratus Ariſtagoræ filius, miſſi à Samiis clam Perſis ac tyranno Theomeſtore Androdamantis filio, quem Perſæ tyrannum Sami conſtituerant. Hi quum adierunt duces, verba fecit Hegeſiſtratus multa & varia: Fore enim vt ſi tantummodo viderent hos Iones,à Perſis deficerent,nec barbari expectarent: etiam vt expectarent, tamen fore vt non aliam prædam talem iſti reperirent. Præterea deos inuocans obſecrabat vt Græcos Græci liberarent,vlciſcerentúrq; barbarum.quæ facilia dicebat factu eſſe, quia naues illorum ſegnes eſſent ad curſum,nec pares Græcis ad prælium. Siquid verò apud hos ſuſpicionis ſubeſſet ne dolo deducerentur,dicere paratos eſſe ſe vt in horum nauibus pro obſidibus agerẽtur. In his obſecrandis quum multus eſſet hoſpes Samius, ſciſcitabatur eum Leutychides, (ſiue ominis gratia volens audire nomẽ,ſiue caſu,id deo agente) Samie hoſpes,quod eſt tibi nomen? Ille reſpondet,Hegeſiſtrato. Leutychides interpellata reliqua eius oratione,ſiquam inſtituerat, Accipio,inquit,pro augurio Hegeſiſtratũ. Hoſpes Samie,effice tu vt nauigemus, data nobis per te & iſtos qui tecum ſunt fide,Samios promptos fore ad ineundam nobiſcum ſocietatẽ. Hæc loquutus, & rem pariter exequi aggreſſus eſt. nam quum Samii extẽplo fidem interpoſito etiam iureiurando dediſſent de ſua ſocietate cum Græcis, Leutychides dimiſſis domum cæteris legatis,iuſſit eum cuius nomẽ pro augurio acceperat,ſecum nauigare. Græci eũ illic diẽ cõmorati, poſtridie pulchrè litauere, haruſpice Deiphono EVenii filio Apolloniata,ex Apollonia quæ eſt in ſinu Ionico. Huius patri EVenio res huiuſmodi cõtigit: Sunt in hac Apollonia ſacræ Solis oues, quæ interdiu ſecundum flumẽ paſcuntur quod è monte Lacmone per Apolloniatem agrum fluit in mare iuxta Oricum portum. noctu autem eas ſtabulantes in antro, [a] non procul ab vrbe,cuſtodiunt delecti viri,diuitiis & genere inter populares ſuos ſplẽdidiſſimi, ſingulis annis ſinguli,quòd ex oraculo quodam Apolloniatæ eas oues permagni faciant. Ibi EVenius hic,quum aliquando delectus ad cuſtodiẽdas oues non excubaret vigilans,ſed obdormiſſet, ingreſſi antrum lupi oues circiter ſexaginta trucidarunt. Id vbi iſte animaduertit,rem ſuppreſſit,neminíque aperuit,habens in animo totidem mercari,quas ſubſtitueret. at Apolloniatæ vbi acceperunt(neque enim eos quod geſtum erat latuit) adductum in iudicium EVenium condemnauerunt vt,quia vigiliam edormiſſet,viſu priuaretur. Quem poſteaquam excæcauerũt, mox eis neque pecora fœtificabant,neque humus pro conſuetudine fructum ferebat. Erant autem illis pecora & in Dodona & in Delphis. Interrogati prophetæ de cauſa mali præſentis,reſponderunt cauſam eſſe quia cuſtodem ſacrarum ouium EVenium iniquè luminibus orbaſſent. ſe enim immiſiſſe lupos: nec prius ab illius vltione ceſſaturos quàm ei ſatiſfeciſſent de iis quæ in eum perpetraſſent, prout ipſe ſibi ſuo arbitrio ſatisfactum putaret. His perfectis,daturos ſe EVenio tale donum quod habẽtem plerique hominum putarent beatum. Hæc Apolloniatis ſunt reddita oracula. Quæ Apolloniatæ ſilentio ſupprimentes, quibuſdam è ciuibus exequenda delegauerunt. Iſti hunc in modum putarunt exequenda: EVenium in ſtatione ſedẽtem adeunt,eíque aſſidentes aliis de rebus verba faciunt, donec deueniunt ad miſerandam hominis calamitatem. Ita introducta eius rei mentione,percõtantur quam mulctam optaret ſi eam vellent pendere Apolloniatæ. Hic,qui oraculum non audiſſet,ſe optare dixit duo prædia ciuium,quos nominabat, quorum patrimonia omnium Apolloniatarum putabat eſſe pulcherrima, & præterea domicilium quod in vrbe ſciebat eſſe optimum. Horum ſi compos effectus eſſet,nõ infenſum ſe poſthac fore dicebat,ſed hac ſatiſfactione contẽtum. Hoc quum reſpondiſſet EVenius, tum ii qui ei aſſidebant,excipientes, EVeni,inquiunt,hanc tibi ſatiſfactionem Apoloniatæ pro ereptis oculis tibi rependunt,ex oraculo eis reddito. Euenius,vbi omnẽ rem audiuit,indigno animo tulit ſeſe fuiſſe deceptum. At ciues ea prædia à dominis mercati,huic illa quæ optarat dedere: qui mox deinde infitam diuinationem obtinuit,vnde celebratiſſimus euaſit. Huius EVenii filius fuit Deiphonus, qui ductus à Corinthiis exercitui vaticinabatur. Quanquam illud quoque audiui, Deiphono negotium in Græcia fuiſſe exhibitum,quòd ſe filium EVenii, cuius non eſſet, nuncuparet. Cæterùm poſtquã litauere Græci, claſſem è Delo Samum verſus ſoluerũt: & quum Samum applicuiſſent, ad templum Iunonis eam locauere, ſeſe ad prælium nauale apparantes. Eorum curſum ad ſe eſſe Perſæ audientes, & ipſi cæteras naues ad continentem reducunt,præter Phœniſſas,quas abire permiſerant. non enim cenſebant pugnam naualem ſibi eſſe capeſſendam,quum pares hoſti non eſſe

[a] *Addit negationem quæ in vulg. edit. non habetur.*

ſibi viderentur.In continentem autem ideo nauigabant vt eſſent ſub ſuo peditatu, qui apud Mycalen agebat,præcepto Xerxis ab aliis copiis relictus ad Ioniam tutan dam,numero ſexaginta millia,duce Tigrane,omnium Perſarum & ſpecie & ſtatura eminentiſſimo.Ad hunc exercitum conſtituerant refugere duces Perſicæ claſſis, ſubductiſque nauibus, munimenta valli circundare, in illarum ſuúmque præſidium.Hoc inito conſilio,profecti ſunt ad Potnienſium templum Mycales,præterue-cti ad Gæſonem & Scolopoentem, vbi Cereris Eleuſiniæ cernitur templum , quod Philiſtus Paſiclis filius cõdidit, ſectans Neleum Codri filiũ qui ad coloniam Mileti locandã veniebat.Ibi ſubductas naues munimento circumdederunt:& è ſaxis ſtipi-tibúſque mitium arborum,quas ipſi exciderunt,& circum munitiones depactis ſu-dibus ſe inſtruxerunt,tanquam & obſidendi & victoria potituri. in vtrunque enim caſum ratione inita ſeſe apparabant.Hos abiiſſe in continentem poſtquam accepe-re Græci,tanquam eos barbari effugiſſent,ægrè ferebãt, incerti quid agerent, retró-ne ſe reciperent,an tenderent in Helleſpontum . Tandem neutrum horum viſum eſt eſſe faciendum,ſed porrò eundum in continẽtem. præparatis igitur ad pugnam naualem tabulatis,aliiſque quibuſcunque opus erat,ad Mycalẽ nauigant: & quum proximè caſtris hoſtium fuere , neminem ex aduerſo obuiam ferri vident,ſed na-ues intra murum ſubductas,& magnam vim peditatus pro littore diſpoſitam . Ibi primùm Leutychides nauem littori applicans quammaximè appropinquare po-» terat,Iones per præconem compellabat,inquiẽs,Viri Iones,quicunque è vobis me » exauditis,intelligite quæ dico.nihil enim horum quæ vobis mando intelligẽt Per-» ſæ.Vbi pugnam conſeruerimus,debetis ante omnia reminiſci libertatis. deinde teſ-» ſeræ Hebes. Atque hoc qui è vobis non audiit, ab eo qui audiit diſcat. Huius autem facti eadem mens fuit quæ Themiſtoclis ad Artemiſium : quòd videlicet hæc ver-ba,ſi laterent barbaros,inductura ad obſequendum Iones eſſent: ſin delata ad bar-baros,redditura eis Græcos ſuſpectos.His per Leutychidem admonitis,ſecundo lo-co Græci naues littori admouent, & ex illis in littus egreſſi, ſeſe ad pugnandum in-ſtruebant.Quod facientes quum cernerent Perſæ, & ſcirent Samios fuiſſe adhorta-tos,arma Samiis adimũt,ſuſpicati illos ſentire cum Græcis . Quippe Samii exceptos circa Atticam Athenienſes à Xerxe, & illuc claſſe barbarorum deuectos, redemerãt omnes,Athenáſque cum viatico remiſerant. Quo nomine non in minimam ſuſpi cionem venerant, quòd quingenta hominum capita hoſtium Xerxis liberaſſent. Præterea Mileſiis,tanquam maximè locorum gnaris , Perſæ imperant vt compita quæ ad cacumina Mycales ferunt cuſtodiant: eo conſilio facientes id,vt Mileſii ab exercitu abeſſent.Hunc in modum ab iis Ionibus qui aliquid rerum nouarum mo lituri videbantur,ſi facultatem nacti eſſent, Perſæ ſibi præcauerunt . Iidem facta ex gerris teſtudine ſeſe conſtipauerãt. Græci, vbi inſtructi fuere, ire in barbaros ten-dunt:quibus euntibus aduolauit in vniuerſum exercitum rumor, caduceúmque ſu pra fluctus poſitum apparuit. Rumor autem huiuſmodi ad eos ferebatur, Græcos acie in Bœotia ſuperaſſe Mardonii copias . Multis autem ſignis res quæ diuinitus fiunt,declarantur.etſi tunc eodem die contigit vtraque clades, ea quæ ad Platæas ac-» cepta,& quæ ad Mycalen accipienda erat, fama quæ huc ad Græcos venit , reddidit-» eos multo feróciores,& ad ſubeundum vltrò periculum alacriores .Alterum etiam quiddam concurrere contigit,vt ad vtranque pugnam fuerint Cereris Eleuſiniæ tẽ-pla.nam apud ipſum Cereris fanum (vt à me ſuperius demonſtratum eſt) in agro Platæenſi pugna commiſſa eſt , & item in Mycale iuxta Cereris delubrum pugna erat committenda: vt non ab re venerit ad iſtos fama victoriæ Pauſaniæ atq; Græ-corum.nam pugna ad Platæas diluculo diei geſta eſt,apud Mycalẽ veſperi.quarum vtranque eodem eiuſdem menſis die geſtam eſſe,non diu pòſt ab his rem repetenti-bus declaratum eſt. Ante rumoris autem aduentum ſubibat iſtos timor non tam de ſeipſis quàm de Græcia,ne Mardonio ſubiiceretur:at vbi fama hæc ad eos aduo-lauit,impenſius atque properantius ad congrediendum proceſſerunt:tanto animo Græcis ac barbaris in pugnam tendẽtibus,tanquam inſulæ eis & Helleſpontus pro-poſita præmia eſſent. Atheniẽſes porro,& qui iuxta erant inſtructi,penè dimidium copiarum, iter tenebant per littus atque planitiem : Lacedæmonii autem , & dein-ceps collocati, per confragoſa & montes. Quæ dum Lacedæmonii circuibant,inte-rim Athenienſes in altero cornu præliabantur. Perſæ,quoad ſibi gerra manſere re-cta,ſeſe defenſauere,nihilo inferiores hoſtibus : poſtea verò quàm Atheniẽſium & eorum qui cum Athenienſibus erant copiæ adnixæ ſunt, vehementius ſe mutuò adhortantes,vt laus operis ipſorum eſſet,non Lacedæmoniorum,tum commutari

iam res,& deiectis gerris Græci confertim impreſſionẽ facere in Perſas. Illi excepto impetu perdiu reſtitere, ad poſtremum in munitiones refugere: cum quibus pariter irruperunt Athenienſes & Corinthii & Sicyonii & Trœzenii.ita enim erãt ii in acie collocati. Vbi verò & murus captus eſt, ibi barbari non roboris memores eſſe, ſed fugæ,præterquam Perſæ:hi autem ſoli ad paucos redacti pugnabant, Græcis aſſiduè in murum irruentibus. Quorum duo claſſiarii exercitus duces, Artayntes & Ithramitres,effugerunt:totidem pugnantes occubuerũt,Mardontes,& pedeſtrium copiarum dux Tigranes. Adhuc autem dimicantibus Perſis ſuperuenere Lacedæmonii ac ſocii,qui eos qui ſupererant trucidauerunt. Ipſorum quoque Græcorum complures illic cecidere,& cum alii ex Sicyoniis,tum eorum dux Perilaus. Quinetiam Samii qui in exercitu Medorum militabant, quibus adempta arma fuerant, vbi viderunt ſtatim ab initio [a] pugnam pertinaciorem, quoad poterant Græcis ſuppetias iere. Quos inchoaſſe cernentes alii Iones, ita & ipſi à Perſis deficientes adorti ſunt barbaros.Mileſiis autem præceptum erat vt exitus viarum cuſtodirent, Perſarum ſalutis gratia,vt ſiqui caſus (quemadmodum accidit)eos deprehendiſſent, Mileſiis ducibus ſalutem ſibi ad Mycales cacumina compararent. huius quidem rei cauſa Mileſii illic collocati fuerant,néve ſi pugnæ adeſſent,aliquid innouarent.At illi è contrario prorſus quàm iuſſi fuerant fecere:qui & per alias quæ ad hoſtem ferebant vias barbaros deduxere, & ad extremum in eis mactandis omnium extitere hoſtiliſſimi.Hunc in modum Ionia iterum defecit à Perſis. In hoc prælio præclariſſimam inter Græcos operam nauauerunt Athenienſes,& ex Athenienſibus Hermolycus EVthœni filius, vir in pancratio celeber:cui poſtea contigit vt bello inter Athenienſes & Caryſtios, in pugna apud Cyrnum agri Caryſtii facta, cæſus in Geræſto iaceret. Secundum autem Athenienſes egregii extitere Corinthii Trœzeniique ac Sicyonii.Græci verò perquam multis barbarorum aliis in pugna, aliis in fuga interfectis,eorum naues incenderunt, totúmque murum, egeſta illinc in littus præda,& quibuſdam pecuniarum theſauris repertis. Vbi caſtra atque naues cremauere,vela fecerunt.& quũ Samum appulſi ſunt,conſultabant de gente Ionica tranſferenda, & vbinam in Græcia illam locari oporteret, [b] cuius ipſi imperium obtinerent. Neque enim videbatur eis fieri poſſe vt per omne tempus Ionibus tutandis præeſſent,ſperandum eſſe vt Iones à Perſis rebellaſſe gauderent. Ad hæc magiſtratus Lacedæmoniorum cenſebant emporia nationum Græcarum quæ cum Medis ſenſiſſent,eiectis incolis danda cum territorio Ionibus habitanda.Athenienſes è contrario, [c] non eſſe principatum Ioniæ ſummouendum, nec Lacedæmoniis de ipſorum coloniis conſultandum. & quum in hoc contenderent Athenienſes, libenter eis ceſſere Peloponnenſes: atque ita Samios & Chios & Leſbios ac cæteros inſulanos,qui ſecum militabant,ad ſocietatis fœdus adegerunt, data acceptáq; fide cum iureiurando,ſe permanſuros in ſocietate,nec ab ea deſcituros. Hoc iureiurando accepto,ad pontes ſoluendos nauigauerunt, rati adhuc illos intentos ſe eſſe inuenturos.Et iſti quidem in Helleſpontum nauigabant. Ii verò barbari qui profugerant, non ita multi quum ad cacumina Mycales peruenirent,ſe Sardis recipiebant. Qui dum iter faciunt, Maſiſtes Darii filius, qui pugnæ malè geſtæ adfuerat, conuiciari Artayntæ cum aliis multis probris, tum verò dicere, illum muliere fuiſſe ignauiorem, [d] qui ita illam præfecturam adminiſtraſſet: dignúmque omni malo eſſe, qui de regia domo malè meritus eſſet.Apud Perſas autem ſummo opprobrio datur,audire ſe muliere eſſe ignauiorem. Artayntes igitur, vbi multa audiit, indignè ferens, acinacem in Maſiſtem ſtringit,interficiendi auidus. quem irruentem cernens Xenagoras Praxilai filius,vir Halicarnaſſeus,vt ſtabat à tergo, hominem medium accipit,ſublatúmque humi allidit. intereáque ſatellites Maſiſtis adfuere. Eo facto Xenagoras & ipſius Maſiſtis gratiam iniit,& Xerxis,cuius fratrem ſeruaſſet. quippe ab eo ob hãc rem totius Ciliciæ præfectura donatus eſt.Nihil hoc amplius inter viam barbari egerunt,Sardíſque peruenerunt,vbi rex erat ex eo tempore quo,prælio nauali malè geſto,Athenis illuc profugerat. Sardibus autem tunc agens, adamabat vxorem Maſiſtis,quæ & ipſa illic erat. ea quum potiri non poſſet, neque donis miſſitandis,neque vi,quam afferre nolebat fratris Maſiſtis reſpectu:(quæ res & mulierem retinebat,probè gnaram non ſe coactum iri vi) ibi Xerxes cæteris prohibitus, huc euaſit vt filio ſuo Dario in matrimonium daret filiam huius mulieris, ac Maſiſtis:exiſtimans,ſi hoc feciſſet,commodius ſe illa potiturum. Contracto matrimonio,aliiſque ex conſuetudine celebratis,Suſa profectus eſt. eò poſtquam peruenit,& vxorem Dario domum duxit, ita demum ab vxoris Maſiſtis amore ceſſauit,

adamata

a Pugnam alteram in partem inclinare. *Alii, Pugnam ancipitem eſſe.*

b Cuius ipſi imp. obtinerẽt.Ioniam autẽ barbaris relinquerent.neque enim vid. eis f.p.vt per o.t.Io.tutandis præeſſent : ſin autem non tutarentur, Ionibus ſuã à Perſis defectionem ingratam fore putabant.

c Nullo pacto ſedibus ſuis ſummouendos eſſe Iones cenſebant.

d Qui ita munere imperatorio functus eſſet.

[a] adamata ex familiaritate nurus Maſiſtæ filia, cui nomen erat Artayntæ. Qua quũ potiretur, proceſſu temporis res patefacta eſt, hũc in modũ: Ameſtris vxor Xerxis, amiculum quod ipſa texuerat, grande atque variegatum, & ſpectatu dignũ, viro donauit. Quo ille delectatus atq; amictus, ad Artayntam ſe confert: atq; vbi ſe oblectauit cũ ea, iuſſit à ſe petere mulierem quæ optaret ſibi fieri in remunerationem obſequii. omnia enim quæ peteret, impetraturã. Ad hoc illa reſpondens, (debebatur enim toti familiæ infortuniũ) Dabiſne, inquit, mihi quicquid à te petiero? Xerxes omnia alia potius eam petiturã ratus, cum iureiurãdo promiſit. Qui poſtquã iurauit, mulier intrepidè amiculũ popoſcit. Xerxes enimuero recuſare, non ob aliud quàm quòd vereretur Ameſtrin, ne ſic illa rem quę agebatur, iampridẽ ſuſpicata, deprehẽderet: ſed offerre ei & vrbes, & immenſam vim auri, & copias militũ, quibus nemo præter illã eſſet imperaturus. Eximium autẽ donũ eſt apud Perſas, exercitu donari. Verùm quũ non poſſet perſuadere mulieri, amiculũ dedit. Quo dono illa ſupramodum læta, eo geſtando geſtiebat. Ameſtris vbi mulierem habere amiculũ ſciuit, & rem geſtam, non in puellam concepit odiũ, ſed in illius matrẽ, penes quam culpã & quam huius rei authorẽ eſſe credebat, exitium machinatur. Obſeruato itaq; tẽpore quo vir ſuus Xerxes regalem inſtrueret cœnã, quæ cœna ſemel quotannis eo die quo rex creat[g] eſt inſtruebatur: (cœnæ nomẽ Perſicè Tycta, Græcè τέλειον, *id eſt perfecta*: in qua rex ſolùm caput[aa] ornatur, Perſáſq; ſtrenis donat) hoc die obſeruato Ameſtris à Xerxe petiit vt ſe Maſiſtæ vxore donaret. Xerxes id indignũ factu nefariúmque arbitrari, vxorẽ germani dono dari, eámque inſontem negotii illius cuius cauſa vxor ſua eam flagitaret. Tandẽ huius precibus euictus, & inſtituto, quo nefas eſt, regia cœna propoſita orantem non exorare, inuitus admodũ annuit: tradẽnſque vxori, ac iubẽs facere quod liberet, germano ad ſe accerſito, ita inquit, Maſiſta, tu Darii filius es, idémque mihi frater, prẽterea vir eximius: tamẽ cum iſta muliere, cum qua contubernium habes, noli habere: in cuius locũ dabo tibi filiam meam cũ qua contubernium habeas. Iſtam autem quam in matrimonio habes (non enim mihi videtur habenda) miſſam facias. His verbis ſtupefactus Maſiſtes, Domine, inquit, [b] quam tu mecũ orationem habes importunam: qui vxorem, [c] ex qua liberi mihi ſunt adoleſcentes, & filię, (quarũ vnam tu filio tuo duxiſti vxorẽ) iubes me relinquere, (quæ mihi eſt ex animi mei ſententia) vt filiam tuã in matrimonio ducam? Equidem, rex, etſi magni facio me dignari coniugio filię tuæ, tamen neutrũ iſtorum faciam. [d] tu verò, qui nequaquam neceſſe habes, noli ad hoc rei me cogere. alius non inferior me exiſtet maritus filiæ tuæ: ſine me meæ vxoris cõſuetudine frui. Hæc ille quum reſpondiſſet, percitus ira Xerxes, Atqui, inquit, [e] ita tecũ, Maſiſta, agetur, vt neq; iam tibi filiam meam nuptũ dem, neque tu cõſuetudine tuæ diutius fruaris: vt diſcas accipere oblata. Maſiſtes his auditis, extrà abiit, hactenus loquutus, Domine, nondũ me interemiſti. Hoc interim tẽpore dum Xerxes cũ fratre colloquitur, Ameſtris accitis ſatellitibus Xerxis, vxorẽ Maſiſtæ excarnificat, mamillas præcidit eáſque canibus abiicit: præcidit nares, aures, labra, linguã: atq; ita excarnificatã remittit domum. Harũ rerũ quum nihil audiſſet Maſiſtes, metuẽs tamen aliquid ſibi eſſe mali, curſu ſe domũ proripiebat. vbi verò mutilatã vxorem vidit, confeſtim inito cum liberis cõſilio, abiit Bactra cum illis & aliis quibuſdã, tanquam prouinciam Bactriam ad defectionẽ inducturus, & plurimum mali regi facturus. Quod & cõtigiſſet (vt mihi videtur) [f] ſi occupaſſet ad Bactrios & ad Sacas aſcendere. etenim præſes erat Bactriorũ, à prouincialibúſq; diligebatur. Sed hæc eum [h] perpetraturũ Xerxes audiens, miſſis aduerſus hominẽ copiis, & ipſum & liberos & copias in itinere trucidauit. De amore Xerxis & nece Maſiſtæ hęc hactenus. Græci à Mycale profecti Helleſpontũ verſus, primùm circa Lecton ſtationẽ habuerũt, à ventis intercepti. Inde ſoluẽtes, Abydum tenuerũt: & quum pontes quorũ præcipuè cauſa illuc ierãt, credẽtes ſe adhuc eos intẽtos eſſe inuẽturos, reperiſſent ſolutos, deliberabãt. Leutychidi & qui cũ eo erãt Lacedæmoniis, videbatur in Græciã redeundum: Atheniẽſibus autẽ & eorũ duci Xãthippo, illic manendũ, vt Cherſoneſum tentarẽt. Itaq; Peloponnẽſes quidẽ abiere: Atheniẽſes verò Abydo in Cherſoneſum traiiciẽtes, Seſtũ obſidebant. Huc, poſtquam auditũ eſt Græcos in Helleſponto adeſſe, tãquam ad omniũ eius tractus vrbiũ validiſſimo muro prædita, conuenere cum alii ex aliis circà oppidis, tũ ex Cardia OEbazus, vir Perſa, qui arma è pontibus illuc comportauerat. Tenebant autem id oppidum indigenæ AEoles, iunctis Perſis pariter & magna ſociorũ frequentia. Tyrannidem illius prouinciæ obtinebat Xerxis prætor Artayctes, vir ille quidẽ Perſa, ſed dirus tamen & facinoroſus, qui [i] Xerxem Athenas tendentem ex Eleũte

a Et permutatis *ſui amoris* vicibus, adamauit, atq; adeo potitus eſt ea quæ Darii quidem vxor, Maſiſtæ autem erat filia.

ad Diuerſam à noſtra, lectionem videtur eſſe ſequutus.

b Quæ eſt iſta futilis qua vteris apud me, oratio? Q. d. Quòrſũ ſpectat?

c Ex qua tres mihi lib.

d Tu verò ne mihi vim adferas, hanc à me rem contendens.

e Ita res tuæ comparatæ ſunt. Vel, Ita ſe res tua habent. Vel (retinẽdo idem loquendi genus) Ita tecum actum eſſe.

f *Id eſt, Si ad Bactrios & Sacas prius peruenire potuiſſet, quàm rex de eo quod moliebatur, certior factus eſſet.*

h Molientem, *vel, agitantem.*

i Xerxem Athenas tendentem circumuenit,

ſubreptis ex Eleunte pecuniis Iphicli.

circumuenit, petitis Proteſilai Iphiclo geniti pecuniis. Etenim eſt in Eleunte Cherſoneſi Proteſilai ſepulchrum, & ei fanum circumiectũ vbi inerat ingẽs vis pecuniæ, necnon phialæ aureæ argenteæque, & æs & veſtis, aliáq; donaria quæ Artayctes rege donante compilauit, his verbis eum circũueniens, Here, eſt hoc in loco domus viri Græci, qui cum militũ copiis terram tuam adortus, meritas morte pœnas dedit: eius mihi domum dato, vt diſcant alii non militare aduerſus regionẽ tuam. Hæc dicendo [a] facile erat perſuadere Xerxi vt largiretur ſibi domum eius viri de quo nihil ſuſpicabatur iſtum ea ſentire. Enimuero ſentiebat Artayctes Proteſilaum in prouinciam regis militaſſe, quòd videlicet Perſæ omnem Aſiam ſuam eſſe arbitrabantur, & eius ſemper qui potitur regno. Hic, poſtquã pecuniis ab rege donatus eſt, eas ab Eleunte ad Seſton exportauit, fanúmque ſeuit & coluit: & quoties Eleuntẽ pergebat, in adyto, *id eſt in templi loco inacceſſo*, cum mulieribus concũbebat. Tunc autem ab Athenienſibus obſidebatur, nullis rebus præparatis quæ pertinerent ad toleran-
dam obſidionem, quam non expectauerat, ex improuiſo à Græcis inuaſus. Illi, poſteaquam ſibi obſidentibus aduenerat autumnus, grauari peregrinam à patria expeditionem, quoniam murum expugnare non poſſent. itaque orare duces ſuos vt ſe illinc reducerent. Duces negare ſe prius id facturos quàm aut murũ expugnaſſent, aut ipſos Reſpublica Athenienſium accerſiſſet. [b] adeo res illa eis cordi erat. At ii qui cum Artayctę intra muros erant, in omnem adducti calamitatem, adeo vt funibus lectorum elixis veſcerentur, vbi iam ne hæc quidem habebant, ita ſub noctem capeſſerũt fugam, cum alii Perſæ, tum Artayctes & OEbazus, delapſi à poſteriori murorum parte, quæ præcipuè deſtituta ab hoſtibus erat. Poſtquam illuxit, Cherſonitani è turribus rem indicauere Athenienſibus, portáſque patefecere. Athenienſium pleriſque fugientes Perſas perſequentibus, alii vrbem tenuere. OEbazum in Thraciam fuga elapſum, Thraces Apſinthii exceptũ, Pleſtoro indigenæ deo, ritu ſuo immolauerunt, cæterùm eius comites aliter interfecerunt. Artayctes autem cum ſuis inita poſterius fuga, quum pauci eſſent, ſuper AEgos fluenta circumuenti, quũ perdiu ſeſe defenſaſſent, partim occubuerunt, partim viui ſunt capti. Quos Græci alligatos Seſtum duxerunt, intérque eos Artayctem cum filio ſuo. Fertur à Cherſonitanis, vni eorum qui iſtos ſeruabant, dum [c] carnem ſalſam torret, tale oſtentum extitiſſe: Offa illa ſalſuræ prius impoſita reſiliit palpitauítque, quemadmodũ piſces recèns capti. Qua de re quum circumfuſi admirarentur, Artayctes oſtẽtum vt vidit, accito viro qui ſalſuram coquebat, Hoſpes, inquit, Athenienſis, non eſt quòd iſtud metuas oſtentũ: quod non tua cauſa extitit, ſed mea: Proteſilao qui eſt apud Eleuntem ſignum dante, qui mortuus ac ſale conditus, habet à diis poteſtatẽ, [d] eum à quo iniuriam excepit, vexandi. Nunc igitur ei [e] donaria reſtituere in animo habeo: pro pecuniis quidem quas è templo ſuſtuli huius dei, centum talenta pẽdam: pro mea verò ipſius ſalute ac filii, [f] ducenta. Hæc pollicens, Xanthippum Athenienſium ducem non perſuaſit, tum ſua ſponte animatum, tum ab Eleuntinis exoratum, quò Proteſilaum vlciſcerentur, vt hominem interimeret. Itaque adductum hunc in litus in quo Xerxes traiectum iunxerat, (vt alii aiunt, in tumulũ vrbi Madyto imminentem) depactis humi aſſeribus ſuſpenderunt, filio eius ante patris oculos lapidibus obruto. His actis Athenienſes in Græciam remeauerũt, portantes tum alias pecunias, tum verò arma pontium, tanquam apud templa repoſituri. Nec aliud præterea quippiam geſtum eſt per eum annum. Huius autem Artayctæ, qui ſuſpenſus eſt, auus paternus fuit Artembares, qui orationem quandam habuit apud Perſas, quam excipientes Perſæ, ad Cyrum detulerunt in hæc verba, Quandoquidem Perſis Iupiter principatum dedit, & ex viris tibi Cyre, Aſtyage deiecto, agedum demigrantes ex hac regione, quam exiguam habemus & aſperam, obtineamus meliorẽ aliam. Multæ ſunt nobis confines vrbes, multæ longinquæ: quarum vnam incolẽtes, efficiemur admirabiliores apud pleroſque. Decet autẽ hoc eos viros facere [g] qui poſſunt. nam quando facultas nobis præſtabitur melior quàm dum multorũ hominum imperium habemus, & vniuerſæ Aſiæ? Hac oratione audita, Cyrus haud quaquam admiratus, iuſſit eos illud facere: ſed ita vt iubendo admoneret, ſe poſthac præpararent non ad imperandum aliis amplius, ſed aliis parendum. natura enim comparatum eſſe vt è mollibus regionibus molles viri exiſtant, néve ex eadẽ terra admirandæ fruges & egregii bello viri gignantur. Hac Cyri ſententia Perſæ ſuperati, à ſua deſtiterunt: præoptarúntq; exile ſolum incolentes, imperare aliis, quàm campeſtre colentes, aliis ſeruire.

a Facilè domum illius viri à Xerxe impetraturus erat, de iis quæ illecogitabat nihil ſuſpicato.

b Ita tandẽ illi præſentem rerum ſtatũ boni conſulere cœperunt.

c Piſces ſalitos torret, *vt alii interpret.*

d De eo à quo iniuriam acceperit, pœnas ſumendi.

e Hæc redemptionis præmia ei tribuere volo.

f Ducenta Athenienſibus, ſi ſeruatus fuero.

g Imperium obtinẽt. *Vel, Imperio pollẽt.*

EIVSDEM HERO-

doti Halicarnaſſei de genere vitáque Homeri libellus,

Ex Conradi Hereſbachii interpretatione, ab Henrico Stephano multis locis recognita.

At verſus qui paſſim inſerti occurrunt, Conradus nonverterat: ideóque eos partim ex eiuſdem Henrici Stephani, partim ex aliorum interpretatione habes.

HERODOTVS Halicarnaſſeus [a] de genere, vita atque adeo ætate Homeri ſtudens quamveriſſima referre, hæc tradidit. Quum vetuſta illa AEolum ciuitas Cuma primùm cõderetur, eodem cum aliæ permultæ omniſque generis gentes conuenæ confluxerunt, tum è Magneſia illuc plerique commigrarunt: inter quos fuit Melanopus Ithagene Crithonis filio genitus, [b] homo fortunæ non perinde amplæ, attamen expeditæ. Hic Melanopus Omyretis Cumani filiam duxit vxorem, procreauítque è legitimo toro fœmineam prolem, cui nomen indidit Critheidẽ. At ipſe Melanopus vnà cum vxore vita functus eſt, commiſſa interim filia Cleanactis Argiui tutelæ, quo familiariſſimè vti conſueuerat. Porro tempore interiecto accidit fortè vt puella iſta è furtiuo concubitu prægnans deprehenderetur: [c] id quod pauliſper ſuppreſſum quum Cleanax reſciuiſſet, vehementer rei indignitate commotus, Critheidẽ ſeorſum ad ſe accerſitam acerbè obiurgauit, commemorans quæ futura eſſet apud populares infamia. Poſtremò huiuſmodi quippiam *quo illam excuſſeret*, comminiſcitur: Cumani iam tũ in Hermei ſinus receſſu ædificabant. Ciuitati autem quæ condebatur, nomen impoſuit Smyrnam Theſeus, ab vxoris nomine, cuius memoriam relinquere volebat. Hic Theſeus è primariis Theſſalorum fuit, qui Cumam condiderant, ab Eumelo Admeti filio oriundus, vitæ facultatibus apprimè inſtructus. Clàm exportatã huc Critheidẽ Cleanax Iſmeniæ Bœotio cõmiſit, ex iis qui coloniam illuc duxerant, in primis ſibi amico. Progreſſu deinde temporis, Critheis cum aliis mulierculis ad feſtum quoddam egreſſa, iuxta fluuium Meletem, quum partui iam vicina eſſet, Homerum peperit, non cæcum, ſed videntem: nominauítque eum Meleſigenem, à fluuio videlicet prope quem editus eſſet. Quum autem apud Iſmenian Critheis antea diuerſata eſſet, ab eo digreſſa, manuaria induſtria ſe filiúmque alebat, aliunde alia ſumens opera: vnde filium quoque quantum potuit, honeſtis diſciplinis erudiuit. Erat autem eo tempore Smyrnæ quidam nomine Phemius, qui iuuentuti illic literas muſicénque tradebat: hic [d] quum citra vxorem viueret, Critheidem conduxit quæ lanam illi exerceret quam à diſcipulis in mercedem acceperat. [e] Illa verò induſtria multa atque elegantia freta, Phemio cœpit impenſè placere: adeo vt tandem Phemius eam verbis ad coniugium ſolicitaret, referens cum alia quibus ei fidem facere confidebat, tum præcipuè, quòd Meleſigenem in filium adoptaturus, libera-

a De Homeri natalibus, ætate & vita, hæc memoriæ prodiditi quæ exactiſſimè ad veritatem perſequi eſt conatus.

b Non cum multis ſatcinis *illuc ſe conferẽs*, ſed tenues fortunas habens.

c Quod initio quidem celatum fuit: ſed quum Cleanax reſc.

d Quum vitam ſolitariam degeret.

e Illa igitur opus apud eũ faciebat, modeſtè & caſtè ſe gerẽs. quo nomine Phemio tantopere placebat vt eam ad nubẽdum ſibi ſollicitaret, cum alia quibus ſe id illi perſuaſurum ſperabat, tum ſe filiũ eius adoptaturum, eúmque ita educaturum & inſtitu

turum vt in virum egregiũ euaderet, pollicens. Siquidem hũc cern.

litérque simul aliturus instituturúsque esset. Siquidem hunc cernebat iam miram quandam & ingenii & indolis spem de se polliceri. Persuasa igitur Critheis, Phemio assentitur. Meleſigenes cum naturæ bonitate præstans, tum cura accedente institutionéque, continuò omnes sui ordinis adolescentes facilè præuertit: atque non ita multo pòst eruditionis auctibus crescens, nihilo ipso Phemio [a] in disciplinis factus inferior. Et quum Phemius vita functus vniuersa ei legasset, paulo pòst Critheis quoque fato concedit. Meleſigenes itaque ludo præfectus, suíque iam iuris effectus, in magna fuit hominum admiratione, non apud suos modò, verùm apud peregrinos etiam, qui frequentes illuc, mercatus gratia, conueniebant. Erat enim Smyrna emporium celebre, vnde frumenta è vicinis agris abundè conuecta exportabantur. Peregrini igitur quum ab opere cessarent, Meleſigeni libenter vacabant. Commodùm inter hos Mentes fuit nauicularius, qui è finibus Leucadis soluẽs, nauem meritoriam comparauerat, qua frumenta Smyrna deueheret, vir, quantum illa ferebant tempora, & eruditus, & multarum rerum vsu exercitatus. Hic Meleſigeni persuasit vt relicto ludo secum nauigaret, accepturus & mercedem & quæ ad profectionem essent necessaria. [b] Ad hæc Meleſigenes, quandiu iuuenis esset, ciuitates regionésque spectare operæpretium fore ducebat sibi, qui conscribendæ poeseos iam argumentum in animo concepisset: qua nimirum occasione potissimùm eum arbitror pellectum. Proinde relicto ludo cum Mente nauigauit Meleſigenes: & quocunque locorum appellebat, studiosè vniuersa rimans, contemplabatur siquid esset loci alicuius peculiare memoratu dignum: [c] adeo vt appareat commentarios eũ profectionis suæ descripsisse, eorúmque quæ quoque loco lustrando didicerit. Porro quum ex Hispania Thuscíaque delati in Ithacam deuenerentur, contigit Meleſigenem oculis iam antè parum valentem, extremè laborare: ita vt Mentes, negotiorum gratia in Leucadem traiecturus, eum apud Mentorem Alcimi filium Ithacensem reliquerit, hominem sibi vehementer amicum: multis precibus adigens eundem quò Meleſigenis curam haberet tantisper dum è Leucade reuerteretur ipse. Mentor verò ægrotantem Meleſigenem sedulò curauit, vir nimirum facultatibus pollens: quíque ob egregiam æquitatem hospitalitatémque inter cæteros Ithacenses maximè prædicaretur. Atque hîc accidit vt de Vlysse multa Meleſigenes percõtãdo cognosceret. Narrántque ipsi Ithacenses, tum visum eum amisisse ibidem: atqui ego affirmare non dubitem, iam tum eundem conualuisse, at postea apud Colophonem prorsus cæcum factũ fuisse. id quod ipsi quoque Colophonii mecum fatentur. At verò Mentes è Leucade Ithacam reuersus, Meleſigenem recepit, [d] cum quo iam inde diu vltrò citróque nauigauit, donec Colophonem appellenti euenire vt in veterem morbum recideret. quem quũ effugere non daretur, viſu putatur priuatus fuisse. E Colophone autem iam cæcus Smyrnam remeans, ad poemata conscribenda animum conuertit. Tempore deinde interiecto, quum Smyrnæ victu necessariísque destitueretur, constituit Cumam proficisci: commodúmque Hermi prata transiens, ad eum locum peruenit qui appellatur Nouus murus, Cumanorum coloniam. qui locus post Cumam habitatus fuit annis octo. Hîc memoratur primùm Meleſigenes apud coriarii officinam consistens, huiusmodi quædam carmina recitasse,

Αἰδεῖσθε ξενίων κεχρημένον ἠδὲ δόμοιο
Οἳ πόλιν αἰπεινὴν κύμην ἐρατίσδετε χώρῳ
Ναίετε, σαρδήνης πόδα νείατον ὑψιχόμοιο,
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θείου ποταμοῖο
Ἑρμοῦ δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. id est,

Hoſpitium præbete viro profugóque vagóque,
Vrbem qui celſam Cumen, Eriopida prolem,
Radicem incolitis Sardenes alticomantis,
Diuini potatis aquam qui fluminis Hermi,
Vorticibus torti, pater eſt cui Iuppiter ipſe.

Sardena autem, cuius hîc commeminit, mons est ad Hermum fluuium Nouúmque murum situs. At coriario illi nomen erat Tychio, cui continuò auditis versibus visum est hominem recipiendum. commiseratione enim motus est quum videret oculis tam miserè mulctatum: iussítque præsentibus secum frui. Meleſigenes

a In docendo *puer* erat inferior.

b Addens etiam, decere eum, dum iuuenis esset, regiones & vrbis visere. Atque his potissimùm adductum eum fuisse arbitror. fortassis enim poesin aggredi iamtũ cogitabat. Proinde r.

c Verisimile est autem eum illarum omnium rerum commentarios confeciſſe. Porro q.

d Eúmque diu variæ nauigationis socium habuit.

ingreſſus ſutrinam, præſentibus etiam aliis, poeſin ſuam oſtẽdit, Amphiarai in Thebas expeditionem, atque hymnos in deos à ſe ſcriptos. [a] Et quum inter fabulandũ crebras ſententias in medium, multámque eruditionem afferret, in magna habitus eſt ab auſcultantibus admiratione. Atque iam tum apud Nouum murum agẽs, è poeſi victus ſubſidia habebat. Oſtenditúrque ad noſtra vſque tempora ibidem locus vbi Meleſigenes ſedens carmina ſua exhibuerit. qui locus in magna illic habetur veneratione ab incolis, memoratúrque populus arbor ab Homeri aduentu in eodem loco enata. Porro egeſtate poſtea adactus, quũ vix alimenta haberet, ſtatuit in animo Cumam ad feliciorem ſucceſſum reuerti. Iturúſque hæc pronuntiauit carmina,

[a] Et quum ſententiam ſuam proferret de iis quæ in mediũ proponebantur ab illis qui aderant, admiratione dignus ab auditoribus iudicabatur.

Αἶψα πόδες με φέρουσιν ἐς ἀιδρείην πόλιν ἀνδρῶν·
Τῶν γὰρ καὶ θυμὸς ὑπερφρων καὶ μῆτις ἀρίστη. *id eſt,*
Vos me hominum rapidè plantæ portetis in vrbem,
Quorum animus promptus, pollent qui mente ſagaci.

Proficiſcens igitur Cumam è Nouo muro, per Lariſſam iter fecit, vtpote compendioſiſſimum. Vbi, vt Cumani narrant, flagitante ſocero, epigramma hoc ſcripſit Midæ Phrygũ regi Gordii filio, id quod etiãnunc in Gordii cippo inſcriptũ viſitur,

Παρθένος εἰμὶ μιδοῦς ἐπὶ σήματι κεῖμαι·
Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
Ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ λαμπράσι σελήνῃ,
Καὶ ποταμοὶ ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα,
Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
Ἀγγελέω παρίουσι μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται. *id eſt,*
AEnea ſum virgo, Midæ quæ incumbo ſepulchro:
Dum fluit vnda leuis, ſublimis naſcitur arbor,
Dum ſol exoriens & ſplendida luna relucet,
Dum fluuii labuntur, inundant littora fluctus,
Hic conſtanter ago, lacrymáſque in marmore tincto
Fixa, Midam moneo tumulatum hic chare viator.

Reuerſus autem Cumam, in ſenum paſſim conuenticulis carmina ſua quæ fecerat oſtentabat, colloquiíque ſuauitate auſcultantes in ſui admirationem facilè pertrahebat. Intelligens igitur Cumanos poeſin ſuam recipere, pergit eoſdem conſuetudine ſua oblectare, ac poſtremò huiuſmodi conditionem proponere, ſi publicè eum alere vellent, ſe ciuitatem Cumanorum celeberrimam redditurum. Qui præſentes hæc audiebant, inſtitutum probabant: addentes ſe quoque adiuturos, ſi petitionem ſuam ad ſenatum referret, vt votis ſuis fieret ſatis. Meleſigenes his verbis erectus, collecto ſenatu in curiam proceſſit: rogatóque eo cuius id muneris erat, vt in ſenatum duceretur, ille nihil recuſans, vbi opportunum videbatur, hominem deduxit. Hîc conſiſtens Meleſigenes, eadem verba habuit in ſenatu quæ paulo antè in illis conuenticulis de alimentis præſtandis propoſuerat. Vbi dixiſſet, egreſſus pro curia ſedebat. Dum autem ſenatores agitarent quídnam par eſſet homini reſpondere, viſúmque eſſet cum ei qui deduxerat, tum aliis omnibus quotquot in conuenticulis Meleſigenem audierant, petitionem admittendam: vnus tantùm è ſenatoribus refertur Meleſigenis poſtulatis calculo ſuo repugnaſſe, intérque alia multa, hæc quoque commemoraſſe: quòd ſi ſemel ἰμάρους, *hoc eſt cæcos* alendos ſuſciperent, futurum eſſet vt continuò turbam & multam & inutilem haberent. Atque hîc primùm Homeri nomen Meleſigeni inditum eſt, à cæcitatis videlicet calamitate. nam Cumani cæcos ἰμάρους appellant. Iámque inde, qui prius Meleſigenes, nomen obtinuit Homeri. Breuiter hæc ſententia euicit, pérque prætorem fuit approbata, qua contendebatur non alendum Homerum. Hæc quum illi nuntiaretur, vehementer commotus, his verſibus calamitatem ſuam deplorabat,

Οἴην μ' αἶσα δῶκε πατὴρ ζαὲς κύρμα θυέσθαι,
Νήπιον ἀιδείης ὅτι γούνασι μηδὲς ἀπάλλων,
Ἣν ποτ' ἐπουρήσασθαι βουλῇ διὸς αἰγιόχοιο
Λαοὶ φειδωνος, μάργων ὅτι κύπριες ἵππων.

Θλιότερόι μαλερόῖο πυρὸς κρίνοντες ἄρηα,
Αἰολίδᾶι σμύρνῃ ἀλιγείτονα ποτνιάνακτον.
Ἣν τε δι' ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ ἱερόῖο μέλητος.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι κοῦραι διός, ἀγλαὰ τέκνα,
Ἡγελέτῃ κλήϊσαι δῖαν χθόνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ἀπέμην ἀάθλῳ ἱερῷ ὀπὶ, φημὶ ἀοιδήν.
Ἀφραδίῃ τὴν μὴ τε παθὼν τις φράσεται αὖθις,
Ὅς σφιν ὀνείδεσιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.
Κῆρα δ' ἐγὼ τῷ μοι θεὸς ὤπασε γλυκυμάλῳ ἶσον,
Τλήσομαι, ἀχρεῖον φέρων τετληότι θυμῷ.
Οὐδέ τι μοι φίλα γοῦνα μολὼν ἱερῆς ὑπ' ἀγυιᾶς
Κύμης ὁρμαίνοισι· μέγας δέ με θυμὸς ἐπείγει
Δῆμον ἐς ἀλλοδαπὸν ἰέναι ὀλίγον τε ἐόντα. id est,

Hei mihi quàm fatum dat Iuppiter almus in iquum.
Infanti mihi lac venerandæ ex vbere matris
Præbuit, AEolicæ Smyrnæ, quam martia quondam
Gens Phriconitis, certamine fortis equestri,
Condidit ad pelagus, præterlabente Melete.
Docta Iouis proles mecum hinc digressa volebat
Carminibus celebrare vrbem quam nomine dicunt
Cumam, quóque viros intra sua mœnia claudit.
Illi audire sacræ spreuerunt carmina vocis.
Sed quicunque mihi cladem exitiúmque parauit,
Non impunè feret lœua quod mente volutat:
At mihi quam dederint nascenti numina sortem,
AEgro animo quanuis, certum est perferre patíque.
Sed iam per sacræ vestigia ponere Cumæ
Compita non suadet mihi mens, potiúsque remota
Inque peregrina sedem mihi quærere terra.

Cuma deinde abiens ad Phoceam contendit, imprecans interim Cumanis nequis vnquã insignis poeta in illa regione existeret qui Cumanos celebraret. Apud Phoceam autem eodem modo sibi victum parauit, in conuenticulis videlicet passim carmina sua ostentans. Erat autem eo tempore apud illam Thestorides quidam, qui pueros illic literas docebat, homo fidei parum probatę. Hic animaduersa Homeri poesi, huiusmodi verbis Homerum compellauit, paratum se inquiens & ministrare ei, & victum suppeditare, si carmina quæ meditatus esset, describere pateretur, & alia subinde faciens, ad se deferret. Homerus, iam ministerii alicuius atq; adeo necessariorum indigens, recipiendam hanc conditionem putauit: commoratúsque apud Thestoridem, minorem illam fecit Iliadem, cuius initium est,

Ἰλιὸν ἀείδω, καὶ δαρδανίην εὐπωλον,
Ἧς περὶ πολλὰ πάθον δαμασθέντες ἀρῆος. id est,

Troiam & Dardaniam canto, quæ mater equorum,
Quæ Danais Mauorte satis mala plurima vexit.

Phocaidem quoque quam vocant, Phocenses apud se conditam ab Homero asserunt. Iam verò Thestorides, vbi Phocaidem atque alia pleraque ab Homero communicata descripsisset, constituit è Phocea discedere, Homeriq; poesin pro sua venditare. Vnde factum vt quum Homeri non perinde curam haberet, ille ad Thestoridem huiusmodi sit vsus disticho,

Θεστορίδη, σπιτῆσιν ἀοιδῇσιν πολέωνται,
Οὐδὲν ἀφραδότερον πέλεται νόου ἀνθρώποισι.

Id eſt,

* Theſtoride, ex multis, mortalibus abdita quæ ſunt,
Mens habet in primis cæcos humana receſſus.

* Legendo Θεστορίδι, Sylb. corr.

Theſtorides igitur relicta Phocea in Chium conceſſit: vbi erecto ludo, carmina illa pro ſuis euulgans, egregiam ſimul laudem ſibi parauit & fructum haudquaquam vulgarem. Porro Homerus ſuo eodémque more viuere pergebat apud Phocenſes, nimirum è poeſi victum habens. Tempore deinde non ita multo pòſt, viri aliquot è Chio eruditi, audientes eadem carmina quæ iam ſæpius in Chio à Theſtoride pro ſuis recitari audierant, indicabant in Chio hæc ipſa à quodam ludimagiſtro pro ſuis cum magno fructu oſtentari. Homerus intelligens continuò Theſtoridem eſſe, magno ſtudio properabat in Chium tranſmittere. Et quum portum adiiſſet, neque offendiſſet nauem qua traiiceret, eſſent autem qui pro lignis deuehendis in Erythræam ſoluere pararent, bellè conuenire videbatur ſi per Erythræam iter faceret. Accedens igitur nautas, flagitauit vt comitem ſe nauigationis reciperent, multis blandiſque vſus verbis, quibus quod poſceret perſuaderet. Nautæ admittentes hominis preces, iuſſerunt nauem eum conſcendere. Quo impetrato Homerus conſidens in naui, his verſibus nautis bene precatur,

Κλῦθι ποσιδάων μεγαλοδενὲς ἐννοσίγαιε,
Εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ξαυθοῦ ἑλικωπίος.
Δὸς δ' οὖρον κελάδειν καὶ ἀπήμονα νόστον ἰδέσθαι
Ναύτῃς, οἵ μοι πομποὶ ἠδ' ἀρχοὶ ἔασι.
Δὸς δ' ἐς ὑπωρόφιον ὑψικρήμνοιο μίμαντος
Αἰδδίον μ' ἐλθόντα βεσπτῶν ὁσίων γε κυρῆσαι.
Φῶτά τε πισαίμιον ὃς ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας,
Ὠδύσατο ζείνιον ξενίῃ τε τραπέζῃ: id eſt,
Audi qui pelagus valido Neptune tridenti
Imperióque regis, ſpatioſáque culta Heliconis:
Da precor his nautis reditum, ventóſque ſecundos,
Qui mihi ſunt comites placidi, nauíſque magiſtri:
At mihi da miſero ſacram contingere terram,
Aerius qua parte Mimas ad ſidera ſurgit.
Inde hominis iuſti me fac ſuccedere tectis,
Vlciſcíque virum qui me improbitate fefellit,
Læſit & hoſpitii ſacra iura Iouémque benignum.

Vbi verò ſecundo vento Erythræam appuliſſent, Homerus in naui diuerſatus eſt. poſtero autem die nautas rogauit vt aliquem præberent qui ad vrbem eum perduceret. Illi obſequuti, ducem itineris vnum è ſuis permiſerunt. Quúmque iam pergendo ad Erythræam appropinquaſſet, deprehendiſſétque vrbem aſperam atque mõtoſam, in hæc prorupit carmina,

Πότνια γῆ, πολύδωρε, δότειρα μηλίφεγος ὄλβου,
Ὡς ἄρα δὴ τοῖς μοὶ φωτῶν βόσκεθος ἐτύχθης,
Τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ πεκλεῖ' οἷς ἐχολώθης. id eſt,
O ſacra multorum largitrix terra bonorum,
Quàm tu plana aliis & parte æqualis ab omni,
Aſpera contrà aliis, in quos conuerteris iram.

Ingreſſus deinde Erythræorum vrbem, percontatur de naui. Et quum fortè quidam occurriſſet ſalutaturus, qui eũ in Phocea vidiſſet, ab hoc contendit vt ſecum diſpiceret ſicubi nauis appareret qua in Chium tranſmitteret. Atque quũ in portu naualibúſque nullum reperiretur traiectitium nauigium, ille Homerum ad eum locũ ducit vbi piſcatoriæ nauiculæ ſtationem habebant. Et forte fortuna incidit in quoſdam qui in Chium erant traiecturi. Hos adiens precatus eſt vt Homerũ trãſportarent. Verùm illi nullis precibus permoti, non recepto Homero ſolueruut. Homerus autem hæc cecinit carmina,

Ναῦται πολυπάϊοι ϛυγερὴ ἐνδυίσιοι ἀτη,
Πτωχάσιν ἀϑέμιστοι βίον δύσζηλον ἔχοντες,
Αἰδεῖσϑε ξείνοιο διὸς σέϐας ὑψιμέδοντος.
Δεινὴ γὰρ μετόπισϑε ξείνου διὸς, ὅς κ' ἀγίτηται. id est,

Infidi nautæ, gens diris triſtior ipſis,
Sæua quibus veluti mergis dant æquora victum,
Si vobis nulla eſt hominum reuerentia cordi,
At ſperate Iouem, ſummo qui regnat Olympo.
Triſtis enim vultus Iouis eſt, pœnæque paratæ,
His quibus hoſpitii non eſt pia teſſera curæ.

At verò in altum iam prouectis contigit vt aduerſo vento rapti, eodem vnde ſoluerãt recurrerent, vbi etiamdum Homerum in littoris crepidine conſidentem offenderunt. qui cognito nauis recurſu, hunc in modum eos alloquitur,

Ὑμᾶς, ὦ ξένοι, φάϵεν ὁ ἄνεμος αὐτὶς ϕυόμϑους· ἀλλ' ἔτι καὶ νεῶ με δέξαϑε, καὶ ὁ πλοῦς ὑμῖν ἔσται.

Id eſt, Vos, o peregrini, ventus aduerſus excepit: ſed me nunc quoque admittite, & ſecunda vobis nauigatio erit.

Piſcatores autem, pœnitentia ducti quòd prius hominem non receperant, compellato eodem, iubent conſcendere, ſi velit, nauem. Recepto Homero rurſus vela faciunt: quúmque exacto itinere littus appuliſſent, piſcatores ad ſua quiſque opera digreſſi, Homerum in littore ea nocte relinquũt. Vbi diluxit, itineri ſe accingens oberránſq;, ad eũ locũ peruenit qui appellatur Pinus: illícq; quieſcenti noctu pini fructus eſt illapſus, quẽ aliqui σφόϵλον, alii κῶνον appellãt, Homerus aũt hos cecinit verſus,

Ἄλλη τίς σου πόλιν ἀμείνονα καρπὸν ἴησιν
Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου Ἰωαμοέσσης,
Ἔνϑα σίδηρος ἄρηος ὀπιζόϑιοισι βροτοῖσιν
Ἔσσεται· αὐτὰρ ἀνὴρ μιν κεδρείοιοι ἄνδρες ἔχωσι. id est,

Funduntur fructus alia magis arbore dulces,
Quam fouet vmbroſis felix in collibus Ida,
Hinc ferrum veniet Martis validæque ſecures,
His vbi conſiſtet campis Cebrenia pubes.

Eo enim tempore Cumani Cebrenia ad Idam montem ædificare parabant, vnde ferrum effoditur. Cæterùm illinc abiens Homerus, vocem caprarum quæ ibidem fortè paſcebantur, ſequutus, in canes incidit paſtorales: qui quum ferocius eum adorirentur, vociferabatur. Quod audiens Glaucus (id enim erat caprario nomen) accurrit feſtinanter, compellatóſque canes, ab Homero excuſſit. Atque vbi diu multúmque admiratus fuiſſet, quòd nimirum cæcus exiſtens eò locorum peruenìſſet, tandem accedens rogabat quiſnam eſſet & cuius rei indigens, quibúſque modis ad inhabitata illa vaſtáque loca diuertiſſet. Homerus, omnem ſuam calamitatem cõmemorãs, ad commiſerationem Glaucum pertraxit. [a] ſiquidem homo erat (vt apparet) cordatus. Excipiens igitur Homerum ad ſuum deduxit tugurium, incenſóq; igne cœnam inſtruxit: qua appoſita iuſſit cœnare ſecum hoſpitem. At verò quum canes à cibo abſtinentes non ceſſarent ſuo more cœnitantem adlatrare, Homerus Glaucum his verſibus alloquitur,

Γλαῦκε πέπον ἐπιὼν ὄ ἔπος ὄ τοι φρεσὶ θήσω,
Πρῶτον μὸν κυσὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείοισι θύρῃσι
Δοιῶαι· ὡς γὰρ ἄμεινον. ὁ γὰρ κακὸν ἄλλο πρῶτον ἀκούῃ
Ἀνδρὸς ἐπερχομένου, καὶ ἐς ἔρκεα θηρὸς ἰόντος. id est,

Glauce precor, paucis me audi, pareque monenti.
Præ foribus ſtabuli canibus ſua fercula primùm
Fac tradas: nam ſic melius. cuſtodibus illis,
Nec fera nec fures venient ad ſepta doloſi.

[a] Nec enim inhumanus (vt coniicere licet) erat Glaucus. *Vel, Non inhumanum enim fuiſſe Glaucũ veriſimile eſt.*

Hæc

Hæc audiens Glaucus, lætatus eſt admonitione illa, habuítque in magna hominem admiratione. Cœnati autẽ, vltro citróque habitis ſermonibus, mutuis quoq; colloquiis oblectabantur. Nam quum Homerus errores ſuos, ciuitatéſque quas adiiſſet, commemoraret, Glaucus hæc audiens præ admiratione ſtupebat: erátque iam tum cubandi tempus, & quieti ſe dabant. Poſtero die Glaucus cogitauit ad herum ſuum proficiſci, animo hæc de Homero indicãdi. Proinde commiſſis ſocio capris paſcendis, Homerum intra tecta reliquit, promittens ſe quamfeſtinantiſſimè iturum. Deſcendens autem ad Boliſſum (id erat vicino huic loco nomen) herúmque ſuum adiens, narrauit de Homero quemadmodũ res ſe habebat: quòd nimirum pro miraculo aduentum hominis duceret: demum rogat quid facere conueniat. Herus parum delectatus hoc nuntio, cœpit cum Glauco expoſtulare, qui quoſlibet citra delectum errones mutilóſque reciperet alerétque: tamen præcepit vt hoſpitem ad ſe perduceret. Glaucus verò ad Homerum reuerſus narrauit, iuſſitque ſequi ſe in vrbem. fore enim hæc ei ad felicem fortunæ ſucceſſum. Quibus non grauatim aſſentiens Homerus, caprarium ſequitur. Hîc Chius *Glauci herus* vbi in colloquium cum Homero veniſſet, reperiſſétque hominem eſſe [a] cordatum, multáque rerum peritia inſtructum, cœpit ſuadere ei vt apud ſe commoraretur, liberorúmque quos habebat adoleſcentes, formandorum curam ſuſciperet. Ille accepta conditione, pueros ſibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Batrachomyomachiam, Epieichlidas, & alia omnia quæcunque iuuenilia ludicráque eius extant, apud Chium illũ condidit in Boliſſo. hîncque cœpit per vrbẽ inclareſcere. Iam verò Theſtorides, vt primùm intellexit Homerum adeſſe, nauigãs è Chio fugam capeſſebat. Deinde progreſſu temporis impetrata ab hero Chium viſendi copia, vrbem adiit, ludúmque illic inſtituens, pueros carmina docebat. Id quum magna [b] felicitate Chiis facere videretur, multos ſibi admiratores conciliauit. [c] Hinc igitur victum parans tolerabilem, vxorem duxit, è qua duas ſuſcepit filias, quarũ vna deceſſit innupta, alterã viro Chio elocauit. Enimuerò hîc poeſi manum admolitus, gratiam habuit bene de ſe merentibus. Et primùm quidem Mentori Ithacenſi, in Odyſſea, vt qui laborantem ex oculis curauiſſet in Ithaca. huius enim beneficii gratia eius nomen poeſi ſuæ inſerens, Vlyſſis fingit ſocium: cuius fidei Vlyſſes, Troiam nauigans, domum familiámque concrediderit, tanquam Ithacenſium præſtantiſſimò atque æquiſſimo. Aliis etiam pleriſque locis eundem laudibus vehit. ſiquidem Mineruam, quoties cum aliquo humana ſpecie congredi fingit, Mentori identidem tradit aſſimilatam deam. Ad hæc Phemio præceptori gratiam eruditionis ſimul & nutricationis in Odyſſea retulit, in hæc verba,

Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέ' ἔθηκε
Φημίῳ, ὅστις πολλὸν ἐκήδετο πάντ' ἀείδειν. Id eſt,
Phemius at cunctis præſtantior arte canendi
Inſignem citharam, dederat quam præco, tenebat.

Et rurſum,

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. Id eſt,
Fundere & hanc pulſans modulamina dulcia cœpit.

Meminit & nauicularii in cuius comitatu nauigans, vrbes locáque plurima perluſtrauit. Huic nomen erat Mentæ: cuius commeminit his verſibus,

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος ἔκγονος ἐσθλοῦ
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισιν ἀνάσσων ἠπείροιο. Id eſt,
Anchialo Mentes forti genitore creatus,
Imperito Taphiis, quibus eſt ars nautica cordi.

Habuit etiam Tychio coriario gratiam, nimirum qui venientem ad ſutriniam apud Nouum murum hoſpitio excepiſſet. Hunc enim Iliadi inſerſit his verſibus,

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠύτε πύργον,
Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ τύχιος κάμε τεύχων,
Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος ὑλῇ ἔνι οἰκία ναίων. Id eſt,
Comminus acceſſit clypeo ſeptemplice tutus
Aiax: huic clypeum turris fabricarat adinſtar
Vrbe in Hyle Tychius: non ſutor doctior alter.

a Naturali ingenii dexteritate præditũ.

b Dexteritate.

c Hinc igitur quum ſatis ſupérque facultatum comparaſſet: *vel*, Quũ abundè magnas facultates acquiſiſſet.

A poesi verò hac inclarescens Homerus non per Ioniam solùm celebrabatur, sed in ipsam vsque Græciam multus de eodem sermo perferebatur. Et quum iam eruditionis existimatione augescentẽ multi viserent, inciderunt fortè qui suaderent vt in Græciam se transferret. Quod consilium admittens, impensè cupiebat adornato itinere illuc demigrare. Commodúmque intelligens Argos multis egregiisque elogiis celebratum, Athenas non item, poesi suæ inserit, in maiori quidem Iliade hos versus, quibus Erechtheum magnificè laudibus vehit, in nauium catalogo,

Δῆμον ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' ἀθήνη
Θρέψε διὸς θυγάτηρ, τέκε δ' ζείδωρος ἄρουρα. Id est,
Ortum ab Erechtheo populum: nutriuerat illum
Pallas Erechtheum, tellus quem vasta crearat.

Menestheũ etiam, ducem Atheniẽsium, tradit in exercitu tam pedestri quàm equestri ordinando peritissimum, ídque his carminibus,

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεσθέος πετεῶο φρεσὶ θεσθεές·
Τῷ δ' ἅπωτης ὁμοῖος ὀπιζήφιος ἵετ' ἀνὴρ
Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Id est,
Hos tunc ducebat patria virtute Meneſtheus,
Maximus: huic nemo poterat certare regendis,
Aut etiam ornandis vel equis, vel in arcta locandis
Agmina militibus.

Aiacem verò Telamonium ipsósque Salaminios Athenienſibus in nauiũ nomenclatura annumerauit, sic scribens,

Αἴας δ' ὀκ σαλαμῖνος ἀγὼν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ἀγὼν ἵν' ἀθηναίων ἵσαντο φάλαγγες. Id est,
Bis sex è Salamine rates, Telamonius Aiax
Egit, & adduxit ſtatuens in littore iuxta
Cecropias naues.

Postremò in Odyssea Mineruam, postquam cum Vlysse in colloquium venerit, ad Athenienſium vrbem, quam præcipuè colebat, conceſſiſſe fingit.

Ἰκετο δ' ἐς μαραθῶνα καὶ εὐρυχόρους ἐς ἀθήνας·
Δῦνε δ' ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Id est,
Ad Marathona dehinc & magnas venit Athenas,
Tectáque Erechthei ſubiit.

a Quum igitur hæc poesi suæ inseruisset, & res ad suam in Græciam profectionem necessarias comparasset Samum app.

[a]Hæc vbi hunc in modum meditatus compoſuiſſet, animo in Græciam traiiciẽdi, commodùm profectionem capeſſens, Samum appulit: cõtigítque fortè vt eodem tempore Samii Apaturia feſtum agerent. Hîc Samius quidam agnito Homero, (vtpote quem iam antè in Chio vidiſſet) contribules ſuos adiens, indicauit tanti hominis aduentum. Illi, audita multa hominis prædicatione, iubebant adduci eum. Conueniens igitur Homerum Samius, Quandoquidem, inquit, hoſpes, Apaturiorum feſtum agit ciuitas, inuitant te contribules ad idem feſtum concelebrandum. Homerus adfuturum ſe affirmans, comitatur inuitantem. Porro quum iam illuc quò vocatus erat pergeret, in mulieres impegit quæ in triuio Cerotropho ſacra faciebant. Sacrificia occurſantis aſpectu indignata, exclamat, Vir, inquiens, faceſſas à ſacris. Homerus dictum illud in animo voluẽs, rogabat quíſnam eſſet qui loqueretur, & cui deo ſacrificaret. Dux eius indicauit mulierem eſſe quæ Cerotropho ſacrificaret. Quod audiens Homerus, huiuſmodi carmina protulit,

Κλῦθί μοι ὀμβριμόθυμε κυνοσσόφε, δῖος ὑπ' ἀνδρῶν
Τλῶδε νέων μᾶλλόν τε γέρων φιλότητα καὶ ἵμερον,
Ἣ δ' ὀπιτερπέα θῶκε πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
Ὧν ὥρη μᾶλλόν τε μελοίατο, θυμὸς ὑπ' ἀνδρῶν. Id est,
Diue preces audito meas, muliérque ſacrifica iſta,
Auerſata torum iuuenili ætate vigentum,
Canorum veterúmque ſenum capiatur amore,
Eſt ætas effœta quibus, ſed prompta voluntas.

Vbi verò ad contribulum collegium accessisset Homerus, iámque in limine ædiũ consisteret in quibus epulum instructum erat, aliqui narrant iam tum ardente igne poetam ceciniſſe, alii postea accensum quàm carmina ista ceciniſſet,

Ανδρὸς μὲν τέφανος, παῖδες· πύργοι δὲ πόλησς·
Ἵπποι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος νῆες ὄ', θαλάσσης·
Χρήματα δ' αὖξῃ οἶκον· ἀτὰρ γεραιοὶ βασιλῆες
Ἡμῶοι εἰν ἀγορῇ, κόσμος τ' ἄλλοισιν ὀρᾶσθαι·
Αἰθομένου δ' πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι.
Vt patris, nati, sic turres sunt decus vrbis:
Sic & equi campum decorant, sic æquora naues;
Sic & opes ornant ædes: præsentia regum
Augusto in solio decorat fora lata sedentum:
At lucente domus multo est augustior igne:

[a] Ingressus autem reclinatúsque, cum illis contribulibus epulo fruens, in magno honore admirationéque ab accũbẽtibus est habitus, ibidémque ea nocte cubile sibi parauit. [b] Crastino die cõspicantes eũ figuli quidã qui in figlina laterũculos tegulásque coquebant, quum intellexissent hominem esse eruditum, [c] compellatum iussérunt canere, pollicentes cum tegulas, tum alia, qualia ea cunque essent quæ haberent, se illi daturos. Homerus hæc illis cecinit carmina quæ vocantur Caminus, *id est fornax.*

a Quum autem ingressus esset, & accubuisset.
b Postridie autẽ abeuntem eum conspicati fig.
c Adiocatũ & iuss.

Εἰ μοὶ δώσετε μισθὸν, ἀείσω ὦ κεραμῆες,
Δῶρ' ἄϊ' ἀθανάτοιν, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου
Εὖ δ' μὲν ἀθανατῆσιν κότυλοι, καὶ πώματα μάλ' ἡδέα·
Φρυγθῆναί τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι,
Πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πολυθύμενα, πολλὰ δ' ἀγυιᾶς;
Πολλὰ δ' κερδῆναι, ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφι νοῆσαι.
Ην δ' ὅτ' ἀναιδείῃσι πεφθέντες ψεύδηται ἔρηται,
Συγκαλέω δ' ἅπαντα καμίνῳ δηλητῆρας,
Σιώπιες' ὁμῶς σμάραγόι τε καὶ ἀσβετον, ἡδὲ σαβάκτιν,
Ωμόδαμον θ' ὃς τῆδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ ποεῖται.
Πῆχε πυραίθουσαν καὶ δώματα· σιτὼ δὲ κάμινος
Γᾶσα κιχηθείη, κεράμεων μέγα κεκυσθέντων.
Ως γάθος ἵππειν βρύκει, βρύκοι δ' κάμινος,
Παντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμήια λευκὰ ποιοῦσα.
Δῶρα καὶ ἠγίου θυγάτηρ πολυφάρμακα χύτρη,
Αγεια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐλιές τε καὶ ἔργα.
Δῶρα δ' καὶ χείρων ἀγέτω πολέας κενεώσεις·
Οἵ θ' ἁμαξείοις χεῖρας φύγον, οἵ τ' ἀπόλοντο,
Τύπτοισιν τάδε ἔργα κακῶς, πίτνοι δ' κάμινος.
Αὐτοὶ δὲ οἱ μιμόζοντες ὀρῶατο ἔργα πονηρά·
Γηθήσω δ' ὁρέων αὐτῷ κακοδαίμονα τέχνην.
Ος δέ χ' ὑπερφιάλῳ, καὶ ἐοῦ πάρα δῶ προσόωπον
Φλεγθείη, ὡς πώτες ὑπέσχετ' ἀϊσιμα ῥέζων. Id est,

Si mihi mercedem dabitis figuli, ista canemus,
Huc ades o Pallas, dextráque foueto caminum,
Pulchrè vt durescant calices, & mollia cuncta,
Siccentúrque probè, & figulis lucra magna reportent,
Vendita pérque forum multa, & per compita, multa.
Sic illis quæstus crescat, prudentia nobis.

At ſi depoſito iuuat irridere pudore,
Huc precor vt peſtes veniant quæcunque per orbem
Graſſantur, fundant & in hunc mala cuncta caminum.
Irruat huc Smaragus, grauis Aſbetus, atque Sabactes:
Contere tu Pallas flammámque & vaſa camini,
Ille licet rapido multùm nunc ferueat æſtu.
Inſuper Omodamus feruátque & damna det arti.
Omnia miſcetò, fornacem, vaſa, domúmque,
Vt fragor immenſus fiat, figulíque tremiſcant:
Non ſecus ac malæ crepitu clauduntur equinæ,
Sic ſubita fornax crepitétque cadátque ruina,
Inque lutum redeant calices & vaſa minuta.
Huc quoque Solis ades nata, incantare perita,
Inque ipſos & opus tua noxia ſparge venena.
Huc ducat longo Centauros agmine Chiron:
Quíque manu Herculea cecidere ſupérque fuerunt,
Illi contundant opus omne, ipſúmque caminum
In nihilum penitus redigant. figuli iſta videntes
Plorent, & lacrymis ſpectent ingentia damna.
Improbitatis ego ſpectabo hæc præmia lætus.
Denique qui pronus fornacem reſpicit, illi
Flamma vorax faciem rapiat, penitúſque perurat.
Sic ſcelus agnoſcent omnes, atque inde cauebunt.

At verò in Samo hybernans, calendis potentiorum ædes oſtiatim adiens aliquid accipiebat, canens hæc carmina quæ Ereſione *hoc eſt ramalia* vocantur: ducente eum comitantéque aliquot puerorum indigenarum choro,

Δῶμα τοῦσι τῆσι πόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
Ος μέγα μὲν δύναται, μέγα δ' βρέμει ὄλβιος αἰεί.
Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύρας· πλοῦτος γὰρ ἕπεσται
Πολλὸς, σὺν πλούτῳ δ' ἁγνὴ δύφροσύνη τε θαλίη τε,
Εἰρήνη τ' ἀγαθή. ὅσα δ' ἀγλέα, μεσταὶ μὲν εἴη,
Κυρβαίη δ' αἰεὶ κὴ καρδόπου ἔρπες μάζα.
Τοῦ παιδὸς δ' γυνὴ κὴ δίφροσύνη βήσεται ὔμμιν·
Ημίονοι δ' ἄξουσι κραταιποδες ἐς τόδε δῶμα.
Αὐτὴ δ' ὑφαίνοι ἰσὸν ὅτ' ἠλέκτρῳ βεβαῖα.
Νῶμαί σοι νῶμαι ὀριαύσιος, ὥστε χελιδών.
Εσηκ' ὀπιθόδρομοι. κὴ εἰ μὲν τοι δώσεις, εἰ δὲ μή,
Οὐχ ἑσπόμεθα. ὃ γὰρ σὺν οἰκήσοντε ὀφέλ' ἤλθομεν. Id eſt,

Venimus ad magnas ædes ciuémque potentem,
Cuius diuitiis reſonat domus atque redundat.
Vos aditum præbete fores: feliciter intrent
Diuitiæ, & requies hilaris, Charitéſque ſequantur:
Vaſa opibus tumeant, nihil hic videatur inane:
Síntque laboratæ Cereris repleta caniſtra.
Excelſo curru nurus hic portetur, & ipſam
Veloci curſu reuehant ad limina muli.
Hæc premat electrum pedibus, telάſque laboret.

Aſt ego vos repetam, repetam (mihi crede) quotannis,
Non ſecus atque redit ſub tectum garrula Progne.
Aſſumus in porta: ſeu munera ferre placebit,
Seu nihil, eſt tamen hinc abeundi certa voluntas.
Non etenim hic habitare diu nec adeſſe paramus.

Atque hæc carmina poſtea in Samo diu à pueris decantabantur, quoties ad Apollinis feſtum collecti conueniebant. Ineunte deinde vere moliebatur Homerus è Samo Athenas proficiſci: ſoluénſque vnà cum popularibus quibuſdam, ad Ion appulit: vbi ſtationem non ad vrbem ſed in littore habebant. Hîc contigit Homerum grauiter ægrotare: egreſſus igitur è naui, in crepidine littoris iacebat ægrotus. Quúm que diutius illic ob nauigandi difficultatem in portu remorarentur, ſubinde plerique [a] ex vrbe Homero vacabant, eúmque audientes, reuerenter obſeruabant. Iam verò nautis cæteríſque aliquot qui è ciuitate conuenerant, illic apud Homerum cõ ſidentibus, fortè pueri piſcatores eò appulerunt: qui è nauicula egreſſi, hæc illis verba fecerunt, Agite peregrini, audite nos, num quid eorum quæ proponemus explicabitis. Ibi è præſentibus quidam iubebat eos proloqui. Illi, Nos, inquiunt, quæcunque cepimus, reliquimus: quæ verò non cepimus, nobiſcum portamus. Et quũ nemo id ænigmatis interpretari poſſet, piſcatores explicabant: ſignificantes nimirũ ſe, quum piſcium nihil capere poſſent, deſidentes in ſicco pediculos venatos: & horum quotquot cepiſſent, abieciſſe: quos autem non inueniſſent, domum retuliſſe. Quæ audiens Homerus, hæc dixit carmina,

[a] Ex vrbe deſcendentes, operam Homero dabant, eúmque audiẽtes admiratione proſequebantur.

Τοίων γὰ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε,
Οὔτε βαθυκλήρων, ἅτ' ἄασπετα μῆλα νεμόντων. Id eſt,
Hi vos, ô pueri, tales genuere parentes,
Nec latis fundis, gregibus neque mille potentes.

Ex hac autem ægritudine extremum diem clauſit Homerus in Io, non (vt arbitrantur aliqui) ænigmatis perplexitate enectus, ſed morbo. Extinctus verò in Io Homerus, à comitibus ſuis atque ciuibus qui ex vrbe in colloquium cum eodem venerãt, in littore ibidem honorificè ſepultus eſt. Cuius ſepulchro multo pòſt tempore Ienſes, vbi poeſis eius iam publicata ab omnibus celebraretur, huiuſmodi incidérunt carmen elegiacum,

Ενθάδε τὸν ἱερὸν κεφαλὴν κρύπτει γαῖα καλύπτη,
Ανδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον. Id eſt,
Condit humus caput hæc ſacrum, qui verſibus arma
Fortia diuinis heroum ornauit, Homerum.

Porro quòd AEolius fuerit Homerus, & non Ion, neque Dorienſis, partim è iam dictis perſpicuum eſſe poterit, partim etiam his cõiecturis deprehenditur. Siquidem poetam tantum, qui hominum peculiares mores in ſuam poeſin tranſferre ſtuduerit, par eſt aut laudatiſſimos excogitaſſe, aut patrios commemoraſſe. Iam verò carmina eius expendentes, indidem pronuntiabitis. nam quum ſacrificii ritum huiuſmodi quendam referat, aut ipſe eundem tanquam probatiſſimum excogitauit, aut quòd cum patriis inſtitutis conueniret. Sic enim inquit,

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτοῖς δ' ὠμοθέτησαν. Id eſt,
Protractas iugulant pecudes, & tergora coſtis
Diripiunt, femorúmque toros & crura recidunt,
In parteſque ſecant geminas: tum pinguia nidor
Viſcera nube tegit denſa.

In hîs verſibus de iliis nulla mentio, quibus in ſacrificiis tamen vtebantur cæteri, præter vnam AEolicam gentem, quæ ilia non concremabat. Indicat præterea his quoque verſibus quòd AEolius exiſtens, ſuæ gentis ritibus vſus ſit,

Καῖε δ' ὑπὸ σχίζης ὁ γέρων, ὑπὸ δ' αἴθοπα οἶνον

turum vt in virum egregiũ euaderet, pollicens. Siquidem hũc cern.

litérque simul aliturus instituturúsque esset. Siquidem hunc cernebat iam miram quandam & ingenii & indolis spem de se polliceri. Persuasa igitur Critheis, Phemio assentitur. Melesigenes cum naturæ bonitate præstans, tum cura accedente institutionéque, continuò omnes sui ordinis adolescentes facilè præuertit: atque non ita multo pòst eruditionis auctibus crescens, nihilo ipso Phemio [a] in disciplinis factus inferior. Et quum Phemius vita functus vniuersa ei legasset, paulo pòst Critheis quoque fato concedit. Melesigenes itaque ludo præfectus, suíque iam iuris effectus, in magna fuit hominum admiratione, non apud suos modò, verùm apud peregrinos etiam, qui frequentes illuc, mercatus gratia, conueniebant. Erat enim Smyrna emporium celebre, vnde frumenta è vicinis agris abundè conuecta exportabantur. Peregrini igitur quum ab opere cessarent, Melesigeni libenter vacabant. Commodùm inter hos Mentes fuit nauicularius, qui è finibus Leucadis soluẽs, nauem meritoriam comparauerat, qua frumenta Smyrna deueheret, vir, quantum illa ferebant tempora, & eruditus, & multarum rerum vsu exercitatus. Hic Melesigeni persuasit vt relicto ludo secum nauigaret, accepturus & mercedem & quæ ad profectionem essent necessaria. [b] Ad hæc Melesigenes, quandiu iuuenis esset, ciuitates regionésque spectare operæpretium fore ducebat sibi, qui conscribendæ poeseos iam argumentum in animo concepisset: qua nimirum occasione potissimùm eum arbitror pellectum. Proinde relicto ludo cum Mente nauigauit Melesigenes: & quocunque locorum appellebat, studiosè vniuersa rimans, contemplabatur siquid esset loci alicuius peculiare memoratu dignum: [c] adeo vt appareat commentarios eũ profectionis suæ descripsisse, eorúmque quæ quoque loco lustrando didicerit. Porro quum ex Hispania Thusciáque delati in Ithacam deuecherentur, contigit Melesigenem oculis iam antè parum valentem, extremè laborare: ita vt Mentes, negotiorum gratia in Leucadem traiecturus, eum apud Mentorem Alcimi filium Ithacensem reliquerit, hominem sibi vehementer amicum: multis precibus adigens eundem quò Melesigenis curam haberet tantisper dum è Leucade reuerteretur ipse. Mentor verò ægrotantem Melesigenem sedulò curauit, vir nimirum facultatibus pollens: quíque ob egregiam æquitatem hospitalitatémque inter cæteros Ithacenses maximè prædicaretur. Atque hîc accidit vt de Vlysse multa Melesigenes percõtãdo cognosceret. Narrántque ipsi Ithacenses, tum visum eum amisisse ibidem: atqui ego affirmare non dubitem, iam tum eundem conualuisse, at postea apud Colophonem prorsus cæcum factũ fuisse. id quod ipsi quoque Colophonii mecum fatentur. At verò Mentes è Leucade Ithacam reuersus, Melesigenem recepit, [d] cum quo iam inde diu vltrò citróque nauigauit, donec Colophonem appellenti euenire vt in veterem morbum recideret. quem quũ effugere non daretur, viso putatur priuatus fuisse. E Colophone autem iam cæcus Smyrnam remeans, ad poemata conscribenda animum conuertit. Tempore deinde interiecto, quum Smyrnæ victu necessariísque destitueretur, constituit Cumam proficisci: commodúmque Hermi prata transiens, ad eum locum peruenit qui appellatur Nouus murus, Cumanorum coloniam. qui locus post Cumam habitatus fuit annis octo. Hîc memoratur primùm Melesigenes apud coriarii officinam consistens, huiusmodi quædam carmina recitasse,

Αἰδεῖσθε ξενίων κεχρημένον ἠδὲ δόμοιο
Οἳ πόλιν αἰπεινὴν κύμασιν ἐπικλύσθε χαίρων
Ναίετε, σαρδόνυξ πόδα νείατον ὑψιχόμοιο,
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θείου ποταμοῖο
Ἑρμοῦ δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. id est,

Hospitium præbete viro profugóque vagóque,
Vrbem qui celsam Cumen, Eriopida prolem,
Radicem incolitis Sardenes alticomantis,
Diuini potatis aquam qui fluminis Hermi,
Vorticibus torti, pater est cui Iuppiter ipse.

Sardena autem, cuius hîc commeminit, mons est ad Hermum fluuium Nouúmque murum situs. At coriario illi nomen erat Tychio, cui continuò auditis versibus visum est hominem recipiendum. commiseratione enim motus est quum videret oculis tam miserè mulctatum: iussítque præsentibus secum frui. Melesigenes

a In docendo *puero* erat inferior.

b Addens etiam, decere eum, dum iuuenis esset, regiones & vrbis visere. Atque his potissimùm adductum eum fuisse arbitror. fortassis enim poesin aggredi iamtũ cogitabat. Proinde r.

c Verisimile est autem eum illarum omnium rerum commentarios confeciſſe. Porro q.

d Eúmque diu variæ nauigationis socium habuit.

ingreſſus ſutrinam, præſentibus etiam aliis, poeſin ſuam oſtẽdit, Amphiarai in Thebas expeditionem, atque hymnos in deos à ſe ſcriptos. [a] Et quum inter fabulandũ crebras ſententias in medium, multámque eruditionem afferret, in magna habitus eſt ab auſcultantibus admiratione. Atque iam tum apud Nouum murum agẽs, è poeſi victus ſubſidia habebat. Oſtenditúrque ad noſtra vſque tempora ibidem locus vbi Meleſigenes ſedens carmina ſua exhibuerit. qui locus in magna illic habetur veneratione ab incolis, memoratúrque populus arbor ab Homeri aduentu in eodem loco enata. Porro egeſtate poſtea adactus, quũ vix alimenta haberet, ſtatuit in animo Cumam ad feliciorem ſucceſſum reuerti. Iturúſque hæc pronuntiauit carmina,

[a] Et quum ſententiam ſuam proferret de iis quæ in mediũ proponebantur ab illis qui aderant, admiratione dignus ab audiẽtibus iudicabatur.

Αἶψα πόδες μὲ φέρουσιν ἐς ἀιδδίων πόλιν ἀιδρῶν·
Τῶν γὰρ θυμὸς ἄφθονος καὶ μῆτις ἀρίστη. id eſt,
Vos me hominum rapidè plantæ portetis in vrbem,
Quorum animus promptus, pollent qui mente ſagaci.

Proficiſcens igitur Cumam è Nouo muro, per Lariſſam iter fecit, vtpote compendioſiſſimum. Vbi, vt Cumani narrant, flagitante ſocero, epigramma hoc ſcripſit Midæ Phrygũ regi Gordii filio, id quod etiãnunc in Gordii cippo inſcriptũ viſitur,

Χθὴ κῆ πρθένος εἰμὶ, μίδου δ' ὑπὸ σήματι κεῖμαι·
Ἐστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
Ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ λαμπράτε σελήνη,
Καὶ ποταμοὶ ῥέωσιν, ἀναχλύζῃ δὲ θάλασσα,
Αὐτῷ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ὑπὸ τύμβῳ
Ἀγγελέω παρίουσι μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται. id eſt,
AEnea ſum virgo, Midæ quæ incumbo ſepulchro:
Dum fluit vnda leuis, ſublimis naſcitur arbor,
Dum ſol exoriens & ſplendida luna relucet,
Dum fluuii labuntur, inundant littora fluctus,
Hic conſtanter ago, lacrymáſque in marmore tincto
Fixa, Midam moneo tumulatum hic chare viator.

Reuerſus autem Cumam, in ſenum paſſim conuenticulis carmina ſua quæ fecerat oſtentabat, colloquiíque ſuauitate auſcultantes in ſui admirationem facilè pertrahebat. Intelligens igitur Cumanos poeſin ſuam recipere, pergit eoſdem conſuetudine ſua oblectare, ac poſtremò huiuſmodi conditionem proponere, ſi publicè eum alere vellent, ſe ciuitatem Cumanorum celeberrimam redditurum. Qui præſentes hæc audiebant, inſtitutum probabant: addentes ſe quoque adiuturos, ſi petitionem ſuam ad ſenatum referret, vt votis ſuis fieret ſatis. Meleſigenes his verbis erectus, collecto ſenatu in curiam proceſſit: rogatóque eo cuius id muneris erat, vt in ſenatum duceretur, ille nihil recuſans, vbi opportunum videbatur, hominem deduxit. Hîc conſiſtens Meleſigenes, eadem verba habuit in ſenatu quæ paulo antè in illis conuenticulis de alimentis præſtandis propoſuerat. Vbi dixiſſet, egreſſus pro curia ſedebat. Dum autem ſenatores agitarent quídnam par eſſet homini reſpondere, viſúmque eſſet cum ei qui deduxerat, tum aliis omnibus quotquot in conuenticulis Meleſigenem audierant, petitionem admittendam: vnus tantùm è ſenatoribus refertur Meleſigenis poſtulatis calculo ſuo repugnaſſe, intérque alia multa, hæc quoque commemoraſſe: quòd ſi ſemel ἰωίρους, *hoceſt cæcos* alendos ſuſciperent, futurum eſſet vt continuò turbam & multam & inutilem haberent. Atque hîc primùm Homeri nomen Meleſigeni inditum eſt, à cæcitatis videlicet calamitate. nam Cumani cæcos ἰωίρους appellant. Iámque inde, qui prius Meleſigenes, nomen obtinuit Homeri. Breuiter hæc ſententia euicit, pérque prætorem fuit approbata, qua contendebatur non alendum Homerum. Hæc quum illi nuntiaretur, vehementer commotus, his verſibus calamitatem ſuam deplorabat,

Οἴμ' αἶσα δῶκε πατὴρ ζαὶ χείρμα γνέσθαι,
Νήπιον ἀιδδίης ὑπὸ γούνασι μητέος ἀπάλλων,
Ἣν ποτ' ἐπύργωσάν βουλῇ θεὸς ἀγλαόχοιο
Λαοὶ φειχαίνος, μάργων ὑπεροπτῆρες ἐπῶν.

Θπλότερόι μὰλερόῖο πυερὸς κρίνοντες ἄρηα,
Αἰολίδᾶι σμύρνλῶι ἀλιγείτονα ποτνιάνακτον.
Ην τε δι' ἀγλαὸὺ εἶσιν ὕδωρ ἱερόῖο μέλητος.
Ενθεν ἀπορνύμεναι κοῦραι διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
Ηγελέτῖω κλησαι δίαν χθόνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ἀπεμνήσαθλω ἱερῖω ὅπα, φημὶ ἀοιδήν.
Αφερσίδῖω τὴν μθύ τε παθών τις φερέσεπαι αὖθις,
Ος σφιν ὀνείδεσιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.
Κῆρα δ' ἐγὼ τῖω μοι θεὸς ὤπασε γλυκυμθύφ ὕπν,
Τλήσομαι, ἀχερόωντον φέρων τετληότι θυμῶ.
Οὐδέ τι μοι φίλα γῦα μθρόθν ἱερᾶς ὑπ' ἀγυιᾶς
Κύμῆς ὁρμαίνοισι· μέγας δέ με θυμὸς ἐπείγει
Δῆμον ἐς ἀλλοδαπὸν ἱέναι ὀλίγον τὸν ἐόντα. id est,

Hei mihi quàm fatum dat Iuppiter almus in iquum.
Infanti mihi lac venerandæ ex vbere matris
Præbuit, AEolicæ Smyrnæ, quam martia quondam
Gens Phriconitis, certamine fortis equestri,
Condidit ad pelagus, præterlabente Melete.
Docta Iouis proles mecum hinc digressa volebat
Carminibus celebrare vrbem quam nomine dicunt
Cumam, quóque viros intra sua mœnia claudit.
Illi audire sacræ spreuerunt carmina vocis.
Sed quicunque mihi cladem exitiúmque parauit,
Non impunè feret lœua quod mente volutat:
At mihi quam dederint nascenti numina sortem,
AEgro animo quanuis, certum est perferre patique.
Sed iam per sacræ vestigia ponere Cumæ
Compita non suadet mihi mens, potiúsque remota
Inque peregrina sedem mihi quærere terra.

Cuma deinde abiens ad Phoceam contendit, imprecans interim Cumanis nequis vnquã insignis poeta in illa regione existeret qui Cumanos celebraret. Apud Phoceam autem eodem modo sibi victum parauit, in conuenticulis videlicet passim carmina sua ostentans. Erat autem eo tempore apud illam Thestorides quidam, qui pueros illic literas docebat, homo fidei parum probatę. Hic animaduersa Homeri poesi, huiusmodi verbis Homerum compellauit, paratum se inquiens & ministrare ei, & victum suppeditare, si carmina quæ meditatus esset, describere pateretur, & alia subinde faciens, ad se deferret. Homerus, iam ministerii alicuius atq; adeo necessariorum indigens, recipiendam hanc conditionem putauit: commoratúsque apud Thestoridem, minorem illam fecit Iliadem, cuius initium est,

Ιλιὸν ἀείδω, καὶ δαρδανίῖω ἐὐπωλον,
Ης πέρι πολλὰ πάθον δμωαὶ θεράποντες Ἄρηος. id est,

Troiam & Dardaniam canto, quæ mater equorum,
Quæ Danais Mauorte satis mala plurima vexit.

Phocaidem quoque quam vocant, Phocenses apud se conditam ab Homero asserunt. Iam verò Thestorides, vbi Phocaidem atque alia pleraque ab Homero communicata descripsisset, constituit è Phocea discedere, Homeriq; poesin pro sua venditare. Vnde factum vt quum Homeri non perinde curam haberet, ille ad Thestoridem huiusmodi sit vsus disticho,

Θεσθείδης, σπιτοῖσιν ἀοιδοῖσιν πολέωντος,
Οὐδὲν ἀφεσσότερον πέλεται νόου ἀνθρώποισι.

Id eſt,

* Theſtoride, ex multis, mortalibus abdita quæ ſunt,
Mens habet in primis cæcos humana receſſus.

* Legendo Θεστορίδι. Sylb. epi.

Theſtorides igitur relicta Phocea in Chium conceſſit: vbi erecto ludo, carmina illa pro ſuis euulgans, egregiam ſimul laudem ſibi parauit & fructum haudquaquam vulgarem. Porro Homerus ſuo eodémque more viuere pergebat apud Phocenſes, nimirum è poeſi victum habens. Tempore deinde non ita multo pòſt, viri aliquot è Chio eruditi, audientes eadem carmina quæ iam ſæpius in Chio à Theſtoride pro ſuis recitari audierant, indicabant in Chio hæc ipſa à quodam ludimagiſtro pro ſuis cum magno fructu oſtentari. Homerus intelligens continuò Theſtoridem eſſe, magno ſtudio properabat in Chium tranſmittere. Et quum portum adiiſſet, neque offendiſſet nauem qua traiiceret, eſſent autem qui pro lignis deuehendis in Erythræam ſoluere pararent, bellè conuenire videbatur ſi per Erythræam iter faceret. Accedens igitur nautas, flagitauit vt comitem ſe nauigationis reciperent, multis blandiſque vſus verbis, quibus quod poſceret perſuaderet. Nautæ admittentes hominis preces, iuſſerunt nauem eum conſcendere. Quo impetrato Homerus conſidens in naui, his verſibus nautis bene precatur,

Κλῦθι ποσιδάων μεγαλοδυνὲς ἐννοσίγαιε,
Εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ζαθέου ἑλικῶνος.
Δός μοι οὖρον καλὸν καὶ ἀπήμονα νόστον ἰδέσθαι
Ναύτας, οἵ μοι πομποὶ ἠδ' ἀρχοὶ ἔασι.
Δὸς δ' ἐς ὑπώρεια ὑψικρήμνοιο μίμαντος
Αἰδοῖόν μ' ἐλθόντα βεοπτῶν οἴκων γε κυρῆσαι.
Φῶτά τε πεισάμενόν μοι ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας,
Ὠδύσατο ζείνια ξένιον ξενίζω τε τραπέζῃ.

id eſt,

Audi qui pelagus valido Neptune tridenti
Imperióque regis, ſpatioſáque culta Heliconis:
Da precor his nautis reditum, ventóſque ſecundos,
Qui mihi ſunt comites placidi, nauiſque magiſtri:
At mihi da miſero ſacram contingere terram,
Aerius qua parte Mimas ad ſidera ſurgit.
Inde hominis iuſti me fac ſuccedere tectis,
Vlciſcíque virum qui me improbitate fefellit,
Læſit & hoſpitii ſacra iura Iouémque benignum.

Vbi verò ſecundo vento Erythræam appuliſſent, Homerus in naui diuerſatus eſt: poſtero autem die nautas rogauit vt aliquem præberent qui ad vrbem eum perduceret. Illi obſequuti, ducem itineris vnum è ſuis permiſerunt. Quúmque iam pergendo ad Erythræam appropinquaſſet, deprehendiſſétque vrbem aſperam atque mótoſam, in hæc prorupit carmina,

Πότνια γῆ, πολύδωρε, δότειρα μυρίφεγγος ὄλβου,
Ὡς ἄρα δὴ τοῖς μὴ φωτῶν βίοτος ἐτύχθης,
Τοῖσι δὲ δυσζώλοις ἠὲ τεηχεῖ οἷς ἐχολώθης.

id eſt,

O ſacra multorum largitrix terra bonorum,
Quàm tu plana aliis & parte æqualis ab omni,
Aſpera contrà aliis, in quos conuerteris iram.

Ingreſſus deinde Erythræorum vrbem, percontatur de naui. Et quum fortè quidam occurriſſet ſalutaturus, qui eũ in Phocea vidiſſet, ab hoc contendit vt ſecum diſpiceret ſicubi nauis appareret qua in Chium tranſmitteret. Atque quũ in portu naualibúſque nullum reperiretur traiectitium nauigium, ille Homerum ad eum locũ ducit vbi piſcatoriæ nauiculæ ſtationem habebant. Et forte fortuna incidit in quoſdam qui in Chium erant traiecturi. Hos adiens precatus eſt vt Homerũ trãſportarent. Verùm illi nullis precibus permoti, non recepto Homero ſoluerunt. Homerus autem hæc cecinit carmina,

Ναῦται ποντοπόροι φυγῇ ἐνδιάσιοι ἀλίῃ,
Πτωχάσιν αἰθυίῃσι βίον δύσζηλον ἔχοντες,
Αἰδεῖσθε ξενίοιο διὸς σέβας ὑψιμέδοντος.
Δείδιθι δὲ μέτοπις ξενίου διὸς, ὅς κ' ἀγίτητας. id est,

Infidi nautæ, gens diris triſtior ipſis,
Sæua quibus veluti mergis dant æquora victum,
Si vobis nulla eſt hominum reuerentia cordi,
At ſperate Iouem, ſummo qui regnat Olympo.
Triſtis enim vultus Iouis eſt, pœnæque paratæ,
His quibus hoſpitii non eſt pia teſſera curæ.

At verò in altum iam prouectis contigit vt aduerſo vento rapti, eodem vnde ſoluerãt recurrerent, vbi etiamdum Homerum in littoris crepidine conſidentem offenderunt. qui cognito nauis recurſu, hunc in modum eos alloquitur,

Ὑμᾶς, ὦ ξένοι, φάσθαι ὁ ἄνεμος αὖτις ἐνέμεσος· ἀλλ' ἔτι καὶ νεῶ με δέξασθε, καὶ ὁ πλοῦς ὑμῖν ἔσται.

Id eſt, *Vos, o peregrini, ventus aduerſus excepit: ſed me nunc quoque admittite, & ſecunda vobis nauigatio erit.*

Piſcatores autem, pœnitentia ducti quòd prius hominem non receperant, compellato eodem, iubent conſcendere, ſi velit, nauem. Recepto Homero rurſus vela faciunt: quúmque exacto itinere littus appuliſſent, piſcatores ad ſua quiſque opera digreſſi, Homerum in littore ea nocte relinquũt. Vbi diluxit, itineri ſe accingens oberránſq;, ad eũ locũ peruenit qui appellatur Pinus: illícq; quieſcenti noctu pini fructus eſt illapſus, quẽ aliqui πρόσιον, alii κῶνον appellãt, Homerus aũt hos cecinit verſus,

Ἄλλη τίς σου πάρεστι μείονα καρπὸν ἔοντα
Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου Ἰδαίοιο,
Ἔνθα σίδηρος ἄρηος ὅθεν βροτοῖσιν
Ἔασται· τῇ μὲν κεδρείοιοι ἄνδρες ἔχουσι. id eſt,

Funduntur fructus alia magis arbore dulces,
Quam fouet ambroſis felix in collibus Ida,
Hinc ferrum veniet Martis validæque ſecures,
His vbi conſiſtet campis Cebrenia pubes.

Eo enim tempore Cumani Cebrenia ad Idam montem ædificare parabant, vnde ferrum effoditur. Cæterùm illinc abiens Homerus, vocem caprarum quæ ibidem fortè paſcebantur, ſequutus, in canes incidit paſtorales: qui quum ferocius eum adorirentur, vociferabatur. Quod audiens Glaucus (id enim erat caprario nomen) accurrit feſtinanter, compellatóſque canes, ab Homero excuſſit. Atque vbi diu mul túmque admiratus fuiſſet, quòd nimirum cæcus exiſtens eò locorum peruenisſet, tandem accedens rogabat quiſnam eſſet & cuius rei indigens, quibúſque modis ad inhabitata illa vaſtáque loca diuertiſſet. Homerus, omnem ſuam calamitatem cõmemorãs, ad commiſerationem Glaucum pertraxit. [a] ſiquidem homo erat (vt apparet) cordatus. Excipiens igitur Homerum ad ſuum deduxit tugurium, incenſóq; igne cœnam inſtruxit: qua appoſita iuſſit cœnare ſecum hoſpitem. At verò quum canes à cibo abſtinentes non ceſſarent ſuo more cœnitantem adlatrare, Homerus Glaucum his verſibus alloquitur,

Γλαῦκε πέπον ἐπιὼν ὄ ἔπος ὄ σὺ φρεσὶ θήσω,
Πρῶτον μὲν κυσὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείοισι θύρῃσι
Δοιῶμεν· ὡς γὰρ ἄμεινον. ὁ γὰρ κακὸν ἀκοὺὴ
Ἀνδρὸς ἐπερχομένου, καὶ ἐς ἔργα θηρὸς ἰόντος. id eſt,

Glauce precor, paucis me audi, pareque monenti.
Præ foribus ſtabuli canibus ſua fercula primùm
Fac tradas: nam ſic melius. cuſtodibus illis,
Nec fera nec fures venient ad ſepta doloſi.

a Nec enim inhumanus (vt coniicere licet) erat Glaucus. *Vel, Non inhumanum enim fuiſſe Glaucũ veriſimile eſt.*

Hæc

Hæc audiens Glaucus, lætatus eſt admonitione illa, habuítque in magna hominem admiratione. Cœnati autẽ, vltro citróque habitis ſermonibus, mutuis quoq; colloquiis oblectabantur. Nam quum Homerus errores ſuos, ciuitatéſque quas adiiſſet, commemoraret, Glaucus hæc audiens præ admiratione ſtupebat: erátque iam tum cubandi tempus, & quieti ſe dabant. Poſtero die Glaucus cogitauit ad herum ſuum proficiſci, animo hæc de Homero indicãdi. Proinde commiſſis ſocio capris paſcendis, Homerum intra tecta reliquit, promittens ſe quam feſtinantiſſimè iturum. Deſcendens autem ad Boliſſum (id erat vicino huic loco nomen) herúmque ſuum adiens, narrauit de Homero quemadmodũ res ſe habebat: quòd nimirum pro miraculo aduentum hominis duceret: demum rogat quid facere conueniat. Herus parum delectatus hoc nuntio, cœpit cum Glauco expoſtulare, qui quoſlibet citra delectum errones mutilóſque reciperet alerétque: tamen præcepit vt hoſpitem ad ſe perduceret. Glaucus verò ad Homerum reuerſus narrauit, iuſſitque ſequi ſe in vrbem. fore enim hæc ei ad felicem fortunæ ſucceſſum. Quibus non grauatim aſſentiens Homerus, caprarium ſequitur. Hîc Chius *Glauci herus* vbi in colloquium cum Homero veniſſet, reperiſſétque hominem eſſe[a] cordatum, multáque rerum peritia inſtructum, cœpit ſuadere ei vt apud ſe commoraretur, liberorúmque quos habebat adoleſcentes, formandorum curam ſuſciperet. Ille accepta conditione, pueros ſibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Batrachomyomachiam, Epieichlidas, & alia omnia quæcunque iuuenilia ludicráque eius extant, apud Chium illũ condidit in Boliſſo. hîncque cœpit per vrbẽ inclareſcere. Iam verò Theſtorides, vt primùm intellexit Homerum adeſſe, nauigãs è Chio fugam capeſſebat. Deinde progreſſu temporis impetrata ab hero Chium viſendi copia, vrbem adiit, ludúmque illic inſtituens, pueros carmina docebat. Id quum magna [b] felicitate Chiis facere videretur, multos ſibi admiratores conciliauit.[c] Hinc igitur victum parans tolerabilem, vxorem duxit, è qua duas ſuſcepit filias, quarũ vna deceſſit innupta, alterã viro Chio elocauit. Enimuerò hîc poeſi manum admolitus, gratiam habuit bene de ſe merentibus. Et primùm quidem Mentori Ithacenſi, in Odyſſea, vt qui laborantem ex oculis curauiſſet in Ithaca. huius enim beneficii gratia eius nomen poeſi ſuæ inſerens, Vlyſſis fingit ſocium: cuius fidei Vlyſſes, Troiam nauigans, domum familiámque concrediderit, tanquam Ithacenſium præſtantiſſimo atque æquiſſimo. Aliis etiam pleriſque locis eundem laudibus vehit. ſiquidem Mineruam, quoties cum aliquo humana ſpecie congredi fingit, Mentori identidem tradit aſſimilatam deam. Ad hæc Phemio præceptori gratiam eruditionis ſimul & nutricationis in Odyſſea retulit, in hæc verba,

Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέ' ἔθηκε
Φημίῳ, ὅστις πολλὸν ἐκάμνετο πάντας ἀείδειν. Id eſt,
Phemius at cunctis præſtantior arte canendi
Inſignem citharam, dederat quam præco, tenebat.

Et rurſum,

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. Id eſt,
Fundere & hanc pulſans modulamina dulcia cœpit.

Meminit & nauicularii in cuius comitatu nauigans, vrbes locáque plurima perluſtrauit. Huic nomen erat Mentæ: cuius commeminit his verſibus,

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος ἔκγονος ἐσθλὸς
Υἱός, ἀτὰρ ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσων. Id eſt,
Anchialo Mentes forti genitore creatus,
Imperito Taphiis, quibus eſt ars nautica cordi.

Habuit etiam Tychio coriario gratiam, nimirum qui venientem ad ſutrinam apud Nouum murum hoſpitio excepiſſet. Hunc enim Iliadi inſerſit his verſibus,

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον,
Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ τύχιος κάμε τεύχων,
Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος ὑλῇ ἔνι οἰκία ναίων. Id eſt,
Comminus acceſſit clypeo ſeptemplice tutus
Aiax: huic clypeum turris fabricarat adinſtar
Vrbe in Hyle Tychius: non ſutor doctior alter.

a Naturali ingenii dexteritate præditũ.

b Dexteritate.

c Hinc igitur quum ſatis ſupérque facultatum comparaſſet: Vel, Quũ abundè magnas facultates acquiſiſſet.

A poesi verò hac inclarescens Homerus non per Ioniam solùm celebrabatur, sed in ipsam vsque Græciam multus de eodem sermo perferebatur. Et quum iam eruditionis existimatione augescentẽ multi viserent, inciderunt fortè qui suaderent vt in Græciam se transferret. Quod consilium admittens, impensè cupiebat adornato itinere illuc demigrare. Commodúmque intelligens Argos multis egregiisque elogiis celebratum, Athenas non item, poesi suæ inserit, in maiori quidem Iliade hos versus, quibus Erechtheum magnificè laudibus vehit, in nauium catalogo,

Δῆμον ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' ἀθήνη
Θρέψε διὸς θυγάτηρ, τέκε δ' ζείδωρος ἄρουρα. Id est,
Ortum ab Erechtheo populum: nutriuerat illum
Pallas Erechtheum, tellus quem vasta crearat.

Menestheũ etiam, ducem Atheniẽsium, tradit in exercitu tam pedestri quàm equestri ordinando peritissimum, ídque his carminibus,

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς·
Τῷ δ' ὄπαδε τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ
Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Id est,
Hos tunc ducebat patria virtute Menestheus,
Maximus: huic nemo poterat certare regendis,
Aut etiam ornandis vel equis, vel in arcta locandis
Agmina militibus.

Aiacem verò Telamonium ipsósque Salaminios Athenienſibus in nauiũ nomenclatura annumerauit, sic scribens,

Αἴας δ' ὁκ σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ἄγων ἵν' ἀθηναίων ἵσαντο φάλαγγες. Id est,
Bis sex è Salamine rates, Telamonius Aiax
Egit, & adduxit statuens in littore iuxta
Cecropias naues.

Postremò in Odyssea Mineruam, postquam cum Vlysse in colloquium venerit, ad Athenienſium vrbem, quam præcipuè colebat, concessisse fingit.

Ἵκετο δ' ἐς μαραθῶνα καὶ εὐρυχόρους ἐς ἀθήνας·
Δῦσε δ' ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Id est,
Ad Marathona dehinc & magnas venit Athenas,
Tectáque Erechthei subiit.

a Quum igitur hæc poesi suæ inseruisset, & res ad suam in Græciam profectionem necessarias comparasset Samum app.

[a]Hæc vbi hunc in modum meditatus composuisset, animo in Græciam traiiciẽdi, commodùm profectionem capessens, Samum appulit: cõtigítque fortè vt eodem tempore Samii Apaturia festum agerent. Hìc Samius quidam agnito Homero, (vtpote quem iam antè in Chio vidisset) contribules suos adiens, indicauit tanti hominis aduentum. Illi, audita multa hominis prædicatione, iubebant adduci eum. Conueniens igitur Homerum Samius, Quandoquidem, inquit, hospes, Apaturiorum festum agit ciuitas, inuitant te contribules ad idem festum concelebrandum. Homerus adfuturum se affirmans, comitatur inuitantem. Porro quum iam illuc quò vocatus erat pergeret, in mulieres impegit quæ in triuio Cvrotropho sacra faciebant. Sacrificã occursantis aspectu indignata, exclamat, Vir, inquiens, facessas à sacris. Homerus dictum illud in animo voluẽs, rogabat quisnam esset qui loqueretur, & cui deo sacrificaret. Dux eius indicauit mulierem esse quæ Cvrotropho sacrificaret. Quod audiens Homerus, huiusmodi carmina protulit,

Κλῦθί μοι ὀτρυντὸς ἐπίρροθε, δὸς δ' γυναῖκα
Τὴν δε νέων μὲν αἰὲν ἔναδαι φιλότητα καὶ ὁμιλεῖν,
Ἡ δ' ὀπιτερπέα θυμῷ πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
Ὧν ὥρη μὲν ἀπαμβλύνεται, θυμὸς δ' ἀθυινᾷ. Id est,
Diue preces audito meas, muliérque fac ista,
Auersata torum iuuenili ætate vigentum,
Canorum veterúmque senum capiatur amore,
Est ætas effœta quibus, sed prompta voluntas.

Vbi verò ad contribulum collegium accessisset Homerus, iámque in limine ædiũ consisteret in quibus epulum instructum erat, aliqui narrant iam tum ardente igne poetam cecinisse, alii postea accensum quàm carmina ista cecinisset,

Ἀνδρὸς μὲν στέφανος, παῖδες πύργοι δὲ πόλησς·
Ἵπποι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος νῆες ἠλαλύκτης·
Χρήματα δ' αὐλὴ οἶκον· ἀτὰρ γεραροὶ βασιλῆες
Ἡμῖν εἰν ἀγορῇ, κόσμος τ' ἄλλοισιν ὁρᾶσθαι·
Αἰδομένου δ' πυκὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι.
Vt patris, nati, sic turres sunt decus vrbis:
Sic & equi campum decorant, sic æquora naues;
Sic & opes ornant ædes: præsentia regum
Augusto in solio decorat fora lata sedentum:
At lucente domus multo est augustior igne:

[a] Ingressus autem reclinatúsque, cum illis contribulibus epulo fruens, in magno honore admirationéque ab accũbẽtibus est habitus, ibidémque ea nocte cubile sibi parauit. [b] Crastino die cõspicantes eũ figuli quidã qui in figlina laterũculos tegulásque coquebant, quum intellexissent hominem esse eruditum, [c] compellatum iussérunt canere, pollicentes cum tegulas, tum alia, qualia ea cunque essent quæ haberent, se illi daturos. Homerus hæc illis cecinit carmina quæ vocantur Caminus, *id est fornax.*

a Quum autem ingressus esset, & accubuisset.
b Postridie autẽ abeuntem eum conspicati fig.
c Aduocarũt & iuss.

Εἰ μὲν δώσετε μισθὸν, ἀείσω ὦ κεραμῆες,
Δεῦρ' ἀΐτ' ἀθλιῶσιν, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου·
Εὖ δ' ἐμὲ μαιώσεσθε κτύλοι, καὶ πάντα μάλ' ἐφ·
Φρυγθλιῶσί τε καλῶς, καὶ τίμης ὦνον ἀροῦσθαι,
Πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλούμενα, πολλὰ δ' ἀγυιᾶς,
Πολλὰ δ' κερδλιῶσι, ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφι νοῆσαι.
Ἦν δ' ὅτ' ἀναιδείῃσι τρεφθέντες ψεύδηται ἄρηθε,
Συγκαλέω δ' ἤπειτα καμίνῳ θηλητῆρας,
Σωτῆρες' ὁμῶς σμάραγόν τε καὶ ἀσβετον, ἠδὲ σαβάκτιν,
Ὠμόδαμον θ' ὃς τῆδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ ποεύσῃ.
Πῆχθε πυραίθουσαν καὶ δώματα· σιὼ δὲ κάμινος
Γᾶσα κυκησθείη, κεραμέων μέγα κωκυσόντων.
Ὡς γὰθος ἵπποιν βρύχει, βρύχει δ' κάμινος,
Παῖτ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμήια λευκὰ ποιοῦσα.
Δεῦρο καὶ ἠλίου θυγάτηρ πολυφάρμακε κίρκη,
Ἄγεια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐδεί τε καὶ ἔργα.
Δεῦρο δ' καὶ χείρων ἀγέτω πολέας κεναυχένας·
Οἵ θ' ἁπαλκείοις χεῖρας φύγον, οἵ τ' ἀπόλοντο,
Τύπτοισιν δὲ ἔργα κακῶς, πίπτοι δ' κάμινος.
Αὐτὰρ οἱ μισέοντες ὁρῶντο ἔργα πονηρά·
Γηθήσω δ' ὁσσάων αὐτῷ κακοδαίμονα τέχνῃ.
Ος δέ κ' ὑπερφιάλῳ, θεὸς οὐτάσειε πρὸ ὃ πρόσωπον
Φλεγθεῖν, ὡς πάντες ὀπίσσαντ' ἄσιμα ῥέζειν.

Id est,

Si mihi mercedem dabitis figuli, ista canemus,
Huc ades o Pallas, dextráque foueto caminum,
Pulchrè vt dureſcant calices, & mollia cuncta,
Siccentúrque probè, & figulis lucra magna reportent,
Vendita pérque forum multa, & per compita, multa.
Sic illis quæstus creſcat, prudentia nobis.

At ſi depoſito iuuat irridere pudore,
Huc precor vt peſtes veniant quæcunque per orbem
Graſſantur, fundant & in hunc mala cuncta caminum.
Irruat huc Smaragus, grauis Aſbetus, atque Sabactes:
Contere tu Pallas flammámque & vaſa camini,
Ille licet rapido multùm nunc ferueat æſtu.
Inſuper Omodamus feruátque & damna det arti.
Omnia miſcetõ, fornacem, vaſa, domúmque,
Vt fragor immenſus fiat, figulíque tremiſcant:
Non ſecus ac malæ crepitu clauduntur equinæ,
Sic ſubita fornax crepitétque cadátque ruina,
Inque lutum redeant calices & vaſa minuta.
Huc quoque Solis ades nata, incantare perita,
Inque ipſos & opus tua noxia ſparge venena.
Huc ducat longo Centauros agmine Chiron:
Quíque manu Herculea cecidere ſupérque fuerunt,
Illi contundant opus omne, ipſúmque caminum
In nihilum penitus redigant. figuli iſta videntes
Plorent, & lacrymis ſpectent ingentia damna.
Improbitatis ego ſpectabo hæc præmia lætus.
Denique qui pronus fornacem reſpicit, illi
Flamma vorax faciem rapiat, penitúſque perurat.
Sic ſcelus agnoſcent omnes, atque inde cauebunt.

At verò in Samo hybernans, calendis potentiorum ædes oſtiatim adiens aliquid accipiebat, canens hæc carmina quæ Ereſione *hoc eſt ramalia* vocantur: ducente eum comitantéque aliquot puerorum indigenarum choro,

Δῶμα τοῦδε τε πόμεθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
Ος μέγα μὲν δυνάται, μέγα δ' βρέμει ὄλβιος αἰεί.
Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύρας· πλοῦτος γὰρ ἔσῃσι
Πολλὸς, σὺν πλούτῳ δ' ἔχῃ δύφροσύνη τεθαλυῖα,
Εἰρήνη τ' ἀγαθὴ, ὅσσα θ' ἅγλεα, μεσταὶ μὲν εἴη,
Κυβαίη θ' αἰεὶ χεὶρ καρδόπου ἔρπετο μάζα.
Τοῦ παιδὸς δ' γυνὴ χεὶρ δι φερέσθω βήσεται ὔμμιν·
Ημίονοι θ' ἅξουσι χαραὶ πόδες ἐς τόδε δῶμα.
Αὐτὴ θ' ὑφαίνοι ἰσὸν ὅτ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα.
Νῶμά σοι νῶμα ἐριαύσιος, ὥστε χελιδών.
Εσηκ' ὀπαδεύουσι. καὶ εἰ μὲν τοι δώσεις, εἰ δὲ μή,
Οὐχ ἑξήξομεν. ὦ γὰρ σεῖο ἰκήσοντε σιθαίδ' ἤλθομεν. Id eſt,

Venimus ad magnas ædes ciuémque potentem,
Cuius diuitiis reſonat domus atque redundat.
Vos aditum præbete fores: feliciter intrent
Diuitiæ, & requies hilaris, Charitéſque ſequantur:
Vaſa opibus tumeant, nihil hic videatur inane:
Síntque laboratæ Cereris repleta caniſtra.
Excelſo curru nurus hic portetur, & ipſam
Veloci curſu reuehant ad limina muli.
Hæc premat electrum pedibus, telάſque laboret.

Aſt ego vos repetam, repetam (mihi crede) quotannis,
Non ſecus atque redit ſub tectum garrula Progne.
Aſſumus in porta: ſeu munera ferre placebit,
Seu nihil, eſt tamen hinc abeundi certa voluntas.
Non etenim hic habitare diu nec adeſſe paramus.

Atque hæc carmina poſtea in Samo diu à pueris decantabantur, quoties ad Apollinis feſtum collecti conueniebant. Ineunte deinde vere moliebatur Homerus è Samo Athenas proficiſci: ſoluénſque vnà cum popularibus quibuſdam, ad Ion appulit: vbi ſtationem non ad vrbem ſed in littore habebant. Hîc contigit Homerum grauiter ægrotare: egreſſus igitur è naui, in crepidine littoris iacebat ægrotus. Quúm que diutius illic ob nauigandi difficultatem in portu remorarentur, ſubinde plerique [a] ex vrbe Homero vacabant, eúmque audientes, reuerenter obſeruabant. Iam verò nautis cæteriſque aliquot qui è ciuitate conuenerant, illic apud Homerum cõſidentibus, fortè pueri piſcatores eò appulerunt: qui è nauicula egreſſi, hæc illis verba fecerunt, Agite peregrini, audite nos, num quid eorum quæ proponemus explicabitis. Ibi è præſentibus quidam iubebat eos proloqui. Illi, Nos, inquiunt, quæcunque cepimus, reliquimus: quæ verò non cepimus, nobiſcum portamus. Et quũ nemo id ænigmatis interpretari poſſet, piſcatores explicabant: ſignificantes nimirũ ſe, quum piſcium nihil capere poſſent, deſidentes in ſicco pediculos venatos: & horum quotquot cepiſſent, abieciſſe: quos autem non inueniſſent, domum retuliſſe. Quæ audiens Homerus, hæc dixit carmina,

[a] Ex vrbe deſcendentes, operam Homero dabant, eúmque audiẽtes admiratione proſequebantur.

Τοίων δ' πατέρων ἐξ ἄιματος ἐκγεγάατε,
Οὔτε βαθυκλήρων, ὅστ' ἄκοιτα μῆλα νεμόντων. Id eſt,
Hi vos, ô pueri, tales genuere parentes,
Nec latis fundis, gregibus neque mille potentes.

Ex hac autem ægritudine extremum diem clauſit Homerus in Io, non (vt arbitrantur aliqui) ænigmatis perplexitate enectus, ſed morbo. Extinctus verò in Io Homerus, à comitibus ſuis atque ciuibus qui ex vrbe in colloquium cum eodem venerãt, in littore ibidem honorificè ſepultus eſt. Cuius ſepulchro multo pòſt tempore Ienſes, vbi poeſis eius iam publicata ab omnibus celebraretur, huiuſmodi incidérunt carmen elegiacum,

Ενθάδε τὸν ἱερὸν κεφαλὴν κρύπτει χθὼν καλύπτει,
Ανδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον. Id eſt,
Condit humus caput hæc ſacrum, qui verſibus arma
Fortia diuinis heroum ornauit, Homerum.

Porro quòd AEolius fuerit Homerus, & non Ion, neque Dorienſis, partim è iam dictis perſpicuum eſſe poterit, partim etiam his cõiecturis deprehenditur. Siquidem poetam tantum, qui hominum peculiares mores in ſuam poeſin tranſferre ſtuduerit, par eſt aut laudatiſſimos excogitaſſe, aut patrios commemoraſſe. Iam verò carmina eius expendentes, indidem pronuntiabitis. nam quum ſacrificii ritum huiuſmodi quendam referat, aut ipſe eundem tanquam probatiſſimum excogitauit, aut quòd cum patriis inſtitutis conueniret. Sic enim inquit,

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα κατὰ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτοῖς δ' ὠμοθέτησαν. Id eſt,
Protractas iugulant pecudes, & tergora coſtis
Diripiunt, femorúmque toros & crura recidunt,
In parteſque ſecant geminas: tum pinguia nidor
Viſcera nube tegit denſa.

In hîs verſibus de iliis nulla mentio, quibus in ſacrificiis tamen vtebantur cæteri, præter vnam AEolicam gentem, quæ ilia non concremabat. Indicat præterea his quoque verſibus quòd AEolius exiſtens, ſuæ gentis ritibus vſus ſit,

Καῖε δ' ὅπι κλίνῃς ὁ γέρων, ὅπι δ' αἶθοπα οἶνον

Αἰόλεες νέοι ὄ πρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα κρεών. Id est,

- - tum ſegmina carnium
Ipſe focis multo crepitantibus admouet igni
Cruda ſenex, & vina ſuper nigrantia fundit:
Quem verubus quinis iuuenes onerata tenentes
Brachia circunſtant.

AEoles enim ſoli inteſtina quinque verubus defixa torrebant, reliqui Græci tribus: etenim πίμπλημι dicunt AEoles pro πίμπρημι, *id eſt quinque.* Atque hæc ſanè de genere, vita interitúque Homeri à nobis relata ſint. Cæterùm ætatem Homeri, ſiquis diligenter rectéque ratiocinetur, ex hiſce facilè deprehendet. Nempe ab expeditione Græcorum quam Agamemnon & Menelaus in Ilium habuerunt, annis centum pòſt atque triginta Leſbus oppidatim habitari cœpit, quum antea nullam prorſus haberet ciuitatem. Poſt Leſbum habitatam annis viginti Cuma AEolica & Phricotis appellata habitata fuit. Porro à Cuma annis duodeuiginti in Smyrnam Cumani colonias deduxerunt: quo tẽpore natus fuit Homerus. Ab Homero autẽ nato anni ſunt ſexcenti vigintiduo ad Xerxis vſque in Græciam traiectum, qui videlicet iuncto pontibus Helleſpõto cum exercitu ex Aſia in Europam penetrauit. Ex his igitur tempus illud calculo colligere facile fuerit ei qui prætorum Athenienſium rationem habuerit. Centum autem & ſexaginta octo poſt Troianum bellum annis extitit Homerus.

EIVSDEM HERODOTI VITA EX SVIDA.

HERODOTVS, Lyxi & Dryonis filius, Halicarnaſſeus, illuſtri genere natus, fratrem habuit Theodorum. Samum ſe contulit, propter Lygdamidem, tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi. Piſindelis enim, Artemiſiæ, Piſindelidis filius Lygdamis fuit. Sami autem Ionicam dialectum excoluit, & hiſtoriam libris IX. ſcripſit, auſpicatus à Cyro Perſa, & Candaule Lydorum rege. Sed Halicarnaſſum reuerſus, quum tyranno expulſo, tandem inuiſum ciuibus ſe eſſe cerneret, Thurium, quò tum Athenienſes coloniam deducebant, vltrò abiit: ibíque defunctus & in foro ſepultus eſt. Alii Pellæ mortuũ tradunt. Libri eius Muſæ inſcribuntur. De Herodoto, in epiſtola ſcribit Iulianus apoſtata, Quis ignorat AEthiopum ſermonem de cibo apud nos optimi alimenti? Nam quum placentam attigiſſent, ſe mirari dixerunt quomodo ſtercoribus veſcentes viuemus. ſiquis fidem Thurio ſcriptori habet. Gentes autem ichthyophagas & ſarcophagas ne per ſomnium quidem noſtram victus rationem vidiſſe tradunt ii qui orbem terrarum deſcripſerunt. Quorum victum ſiquis apud nos æmulari vellet, nihilo cum eo melius quàm cum iis qui cicutam aut aconitum aut helleborum bibunt, ageretur.

EX CICERONE LIB. II. DE ORAT.

Apud Græcos autem eloquentiſſimi homines remoti à cauſis forenſibus, cum ad cæteras res illuſtres, tum ad ſcribendam hiſtoriam maximè ſe applicauerunt. Nanque & Herodotum illum qui princeps genus hoc ornauit, in cauſis nihil omnino verſatum eſſe accepimus. Atqui tanta eſt eloquẽtia vt me (quantum ego Græcè ſcripta intelligere poſſum) magnopere delectet.

EX EODEM IN ORAT.

Quo magis ſunt Herodotus Thucydidéſque mirabiles, quorum ætas quum in eorum tempora quos nominaui incidiſſet, lõgiſſimè tamen ipſi à talibus deliciis vel potius ineptiis abfuerunt. Alter enim ſine vllis ſalebris quaſi ſedatus amnis fluit: alter incitatior fertur, & de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum. primíſque ab his (vt ait Theophraſtus) hiſtoria commota eſt, vt auderet vberius quàm ſuperiores & ornatius dicere.

DE CTESIA.

Xenophon De Cyri minoris exped. lib. 1,

Interea Cyrus regem *Artoxerxem* ſuo incinctum globo conſpicatus, cõtinere ſe amplius nequit. Video, inquit, hominem: ſtatímque in eum inuadit, & infeſta haſta per loricam pectus verberat. Quod ſe vulnus Cteſias medicus curaſſe refert. Ibi hoſtem incautius ferientem tragula ex hoſtili acie neſcio quis Cyrum altè ſub oculo vulnerat. Pugnatur vtrinque acriter, dum ſuum vtraque pars regem protegit. Cteſias quidem, qui ceciderint circa regem, memorat. in illis enim fuit partibus.

Suidas,

Cteſias, Cteſiarchi vel Cteſiochi filius, qui in Perſia medicus fuit Artoxerxis cognomento Mnemonis, Perſica ſcripſit tribus & viginti libris.

EX CTESIAE SCRIPTIS quæ Perſica nominata ſunt, excerptæ à Photio hiſtoriæ, Latinæ nunc primùm factæ.

CTeſiæ Cnidii Perſica libris viginti tribus continentur: ſed in ſex prioribus res Aſſyriorum & quæcunque res Perſicas præceſſere, tractat: à ſeptimo autem libro de Perſicis rebus agit: at in ſeptimo, octauo, nono, decimo, vndecimo, duodecimo & decimo tertio, quæ ad Cyrum & Cambyſem, & magum illum, Dariúmque & Xerxem ſpectant, commemorat: ferè in omnibus repugnantia Herodoto narrans, illúmque in multis mendacem & ſcriptorem fabularum appellans. illo enim poſterior eſt. Se autē eorum quæ narrat, magna ex parte oculatum teſtē fuiſſe, aut certè, quæ videre non licuit, de iis à Perſis qui viderant, edoctum, ita demum ea memoriæ prodidiſſe dicit. Nec verò tantummodo ab Herodoti, ſed etiam in aliquibus à Xenophontis Grylli filii hiſtoria diſſentit. Floruit temporibus Cyri Dario & Paryſatide geniti: qui frater fuit Artoxerxis ad quem regnum Perſicum deuenit.

Scribit itaque ſtatim de Aſtyage, eum genere Cyro iunctum non fuiſſe: illúmque etiam Aſtyigā vocat. Fugiſſe autem Aſtyigan à conſpectu Cyri in Ecbatana, & in criſcranis regiarum ædium ab Amyti filia ſua & eius viro Spitama occultatū fuiſſe dicit. at ſuperuenientem Cyrum, non ſolùm Spitaman & Amytin, ſed eorum etiam liberos Spitacem ac Megabernem de Aſtyiga per cruciatus interrogari voluiſſe: Aſtyigan verò ſeipſum patefeciſſe, ne propter ſe pueri cruciarentur, captúmque & compedibus craſſis ab OEbara vinctum: nec multo pòſt ab ipſo Cyro liberatum, & non ſecus ac patrem honoratum obſeruatúmque fuiſſe: filiámque Amytin primùm quidem tanquam matrem in honore habitam, poſtea verò Cyro nupſiſſe, quum Spitamas eius vir eſſet interfectus propterea quòd mentitus eſſet, ignorari à ſe dicens Aſtyigan de quo interrogabatur. Hæc dicit Cteſias de Cyro, iis quæ ab Herodoto referuntur diſſimilia. Itémque illum aduerſus Bactrios pugnauiſſe, & eam pugnam æquo marte geſtam fuiſſe. ſed Bactrianos, poſtquam Aſtyigan Cyri patrem factum eſſe, Amytin autem matrem & vxorem, intellexerunt, ſponte ſeipſos Amyti & Cyro dedidiſſe. Tradit etiam Cyrum cum Sacis bellum geſſiſſe, & Amorgem Sacarum regem Sparethræ maritum cepiſſe: eam autem, capto marito, exercitum coegiſſe, bellúmque Cyro intuliſſe, & virorum quidem trecenta millia, mulierum verò ducenta in aciem eduxiſſe: & Cyrum ſuperauiſſe, viuúmque eum cum multis aliis cepiſſe: itémque Parmiſem Amytis fratrem & tres eius filios. propter quos poſtea Amorgem liberatum fuiſſe, quòd & ipſi liberati fuiſſent. Tradit etiam, Cyrum Amorgis ope adiutum, Croeſo & Sardibus bellum intuliſſe. Narrat etiam quomodo OEbaræ conſilio lignea Perſarum ſimulachra in muro conſpecta timorem incolis iniecerint, & propter hanc cauſam ipſa vrbs capta fuerit: & quo pacto ante captam vrbem, Croeſi filius pro obſide datus fuerit, quum Croeſus diuino quodam ſpectro deceptus fuiſſet. Narrat etiam quomodo dolos nectente Croeſo, filius in eius conſpectu fuerit interfectus, & mater hanc calamitatem intuita ſeipſam ex muro præcipitarit, nec tamen mortua ſit: & quomodo, capta vrbe, ad Apollinis ædem, quæ erat in vrbe, confugerit, ac mortua ſit: & quomodo ter in templo vinctus à Cyro Croeſus, tertiùm arte oculos fallente ſolutus ſit, quanuis templo ſigilla circumpoſita eſſent, eorúmque cuſtodia OEbaræ commiſſa eſſet: quomodo item illis qui vnà cum Croeſo vincti fuerant, amputata fuerint capita, vt quorum proditione ſolutus Croeſus fuiſſet. Narrat etiam Croeſum in regias ædes adductum vinctúmque firmius fuiſſe: ſed quum tonitrua fulminá que irruiſſent, rurſum fuiſſe ſolutum: túmque Cyrum vix tandem eum miſſum feciſſe. à quo tempore Cyrus cum aliis humanitatis officiis eum proſequutus ſit, tum verò vrbem magnam nomine Barenen prope Ecbatana ei donauerit: in qua erant quinque millia equitum, peltatorum autem iaculatorúmque & ſagittariorum decem millia. Commemorat item quomodo Cyrus Petiſacan eunuchum, qui apud ipſum plurimùm authoritate valebat, in Perſas miſerit vt Aſtyigā à Barcaniis adduceret. nam & ipſe & Amytis filia patrem videre cupiebat. Quomodo item OEbaras cōſiliū dederit Petiſacæ vt in deſerto loco Aſtyigan relinqueret, & fame ſitíque conficeret. id quod factum eſt. At in ſomnis ſcelere patefacto, Petiſacas puniendus traditur Amyti, quæ eum expoſcerat. Illa verò oculos eius effodit, pellémque detraxit, & cruci deinde affixit. OEbaras autem, timens ne eadem quæ ille pateretur, quauis Cyrus nihil tale ſe permiſſurum affirmaret, nihilominus decem dierum inedia ipſe ſibi mortem conſciuit. Aſtyigas verò magnificè ſplendidéque ſepultus eſt, atque in deſerto loco cadauer eius intactum

permanſit, neque fuit à feris comeſum, leones enim cadauer eius, donec Petiſacas reuerſus acciperet, ſeruabāt. Cyrus autem aduerſus Derbices expeditionē ſuſcipit, quorū rex erat Amoræus: at Derbices ex inſidiis producūt elephātes; ac Cyri equites fugā. vbi ipſe Cyrus ex equo cecidit & quidā Indus. nam Indi Derbicibus in bello opē ferebant: à quibus etiā acceptos elephantes in bellum ducebant. Hic igitur Indus, quum Cyrus iam occidiſſet, eū iaculo vulnerauit ſub coxa in femore: ex quo vulnere poſtea mortuus eſt. tū verò ipſum adhuc viuum, quum familiares ſui erexiſſent, ad caſtra profecti ſunt. Occubuerunt autem in pugna illa multi Perſæ, & æquales numero Derbices. nam illorum quoque decem millia erant. Amorges verò quum audiuiſſet quod Cyro contigerat, feſtinanter venit, Sacarum equitum viginti millia ducens. & quū Perſæ ac Derbices inter ſe conflixiſſent, tam ſtrenuè Perſæ ac Sacæ pugnarūt, vt penes eos victoria fuerit: interfecto Derbicū rege Amoræo, cū duobus eius filiis. occubuerūt autē Derbicum triginta millia, Perſarum nouē millia: & regio in ditionem Cyri conceſſit. Cyrus verò ſub mortis tēpus Cambyſem primum filiū regē creauit: iunioré verò nomine Tanyoxarcem, dominum Bactriorū & ipſius regionis, necnon Choramniorum, Parthiorúmque & Carmaniorum: & vt ſuas regiones à tributo ſoluendo liberas haberet, ſtatuit. Ex Spitamæ autē liberis, Spitadē quidem Derbicibus præfecit, Megaberné autē Barcaniis: eóſq; matri in omnibus obtēperare iuſſit. Quinetiam illos & mutuò & cum Amorge dexteras in amicitiæ teſtimonium iūgere voluit: & illis quidem qui in mutua beneuolētia permanerent, omnia fauſta precabatur: at illos qui priores iniuriam illaturi eſſent, deuouebat. His dictis diem ſuū obiit, tertio à vulnere accepto die, quum annos triginta regnauiſſet. Atque hîc finem habet vndecimus Cteſiæ Cnidii liber.

Duodecimus verò à regno Cambyſis incipit. Hic regnans iuſſit patris corpus per Bagapatē eunuchum apud Perſas ſepeliri, & alia quēadmodum à patre cōſtituta erant, adminiſtrauit. Plurimum verò apud ipſum authoritate valebat Artaſyras Hyrcanius: ex eunuchis autē Ixabates & Aſpadates & Bagapates, qui etiam apud patrem maximus fuerat. Poſt Petiſacæ autē mortē, hic aduerſus AEgyptum & Amyrtæum AEgyptiorū regem exercitū ducit, quum Combapheus eunuchus, qui plurimum apud AEgyptiorū regē poterat, pontes & alias AEgyptiorū res prodidiſſet, vt ipſe AEgypti præfecturā cōſequeretur. id quod factum eſt. ita enim cum eo Cambyſes pactus fuerat, primùm per Ixabatē Combaphei patruelem, & ſuis ipſe verbis poſtea. Quum autē Amyrtæum viuū cepiſſet, nullo alio ipſum detrimento affecit, niſi quòd illum in Suſa cum ſex millibus AEgyptiorum quos ipſe delegit, relegauit. Sed & vniuerſam AEgyptum ſubegit: obierúntque in ea pugna AEgyptiorum quinquaginta millia, & Perſarū viginti. Quidam autē magus cui nomē erat Sphendadati, quum fuiſſet ob delictum verberibus à Tanyoxarce cæſus, accedit ad Cambyſem, & apud eum fratrem Tanyoxarcem accuſat, eum ipſi inſidias moliri dicēs: argumētum etiam rebellionis addens, quòd, ſi vocaretur, non veniret. Cambyſes igitur fratrē ad ſe venire iubet. ille verò aliquo negotio detentus, profectionem diſtulit. Tunc verò magus eū audacius criminari. At mater Amytis verba magi ſuſpecta habens, Cambyſum filium ne fidem haberet mago, admonebat. at rex ſe non credere fingebat: quum tamen maximopere crederet. Quum autem tertiùm à Cambyſe frater eſſet accerſitus, venit: ipſúmque frater amplexatus eſt, quum nihilominus de illo interficiendo cogitaret. ſed hanc cogitationem ad exitum inſcia Amytide perducere conabatur. id quod perfectum eſt. nam magus conſilium cum rege communicans, hunc dolum machinatur: Quum ipſe Tanyoxarci eſſet ſimillimus, conſilium regi dat vt ipſi tanquam falſo fratris regis accuſatori, caput abſcindi coram omnibus iubeat. clàm autem Tanyoxarcem interfici imperet. quinetiam illius veſtem ſibi indui magus poſtulat, vt ex ipſo veſtitu Tanyoxarces eſſe iudicetur. atq; hæc fiūt. nam hauſto ſanguine taurino interficitur Tanyoxarces: at magus illius veſte induitur, & Tanyoxarces exiſtimatur: diúque latet omnes præter Artoſyran, Bagapatem & Ixabatem. his enim ſolis rem Cambyſes aperire auſus eſt. Cambyſes autem Labyzo qui primus erat inter Tanyoxarcis eunuchos, & aliis ad ſe vocatis, magum illa veſte indutum, oſtendit ſedentem, dixítque, Hunc eſſe Tanyoxarcem exiſtimatis? Labyzus verò miratus, Quem alium, dixit, eſſe putemus? Adeo propter ſimilitudinem magus latebat. Mittitur ergo ad Bactrios, & omnia non ſecus ac ſi Tanyoxarces eſſet, adminiſtrat. Poſt annos verò quinque, res tota declaratur Amyti per Tibetheum eunuchum, quem magus verberauerat, petítque Sphendadatem à Cambyſe: qui dare noluit: quamobrem illa eum execratur, & hauſto veneno moritur. Sed contigit vt ſacrificante Cambyſe, quum victimæ iugularentur, ſanguis non flueret. qua ipſe ex re magis etiam deiecto animo erat. Sed & Roxane puerum capite carentem peperit: magique ipſi dicebant, hanc prodigiorum ſignificationem eſſe, nullum regni ſucceſſorem ab eo relictum iri. Mater etiam

noctu illi in somnis apparens, ob cædem perpetratam minabatur: ideóque magis etiam angebatur. Quum autem Babylonem accessisset,& ibi paruum lignum cultro poliens, tẽpus vt falleret, femoris musculum percussisset: vndecimo die mortem obiit,quum duodeuiginti annis regnauisset.

Bagapates autem & Artasyras, antequam Cambyses moreretur, consilium inierunt regni mago tradendi,qui quidem illo mortuo regnum adeptus est. At Ixabates sumptum Cambysis corpus in Persidem portauit.vnde veniens, dum magus sub Tanyoxarcis nomine regno potiretur,de eo apud vniuersum exercitũ indicium professus est, eúmq; infamauit.Quod quum fecisset,in templum confugit: indéque comprehensus est, & ei caput abscissum. Vnde septem inter Persas principes viri vnà aduersus magum conspirauere, Onophas,Idernes, Norondabates, Mardonius, Barisses, Artaphernes & Darius Hystaspis filius. Hi, quum inter se fidem dedissent, assumitur etiam Artasyras, prætereáque Bagapates,qui claues omnes regiarum ædium habebat. Illi igitur septem viri Bagapatis opera in regias ædes ingressi, magum inueniunt cum pellice Babylonia dormientem. Qui quum illos vidisset, prosiliit, & nullo instrumento bellico reperto, (quoniam omnia Bagapates clàm subtraxerat) sedile aureum confregit, eiúsque pede arrepto, quum pugnaret, tandem à septem illis viris vulneratus, mortem obiit, quum septem menses regnauisset.

Regnat verò ex septem illis viris Darius, quum eius equus (iuxta id quod inter eos conuenerat) arte quadam adhibita primus post solis ortum hinnisset. Cæterùm quo die Sphendadates magus interfectus est, festum magophonia dictum apud Persas celebratur. Hic Darius sepulchrum sibi extrui in duplici monte iubet, atque id extruitur: sed quum id videre cuperet, à Chaldæis & à parentibus prohibetur. Quum autem parentes eius ascendere voluissent, ceciderunt atque interierunt: quum sacerdotes qui illos sursum trahebant,illud conspicati & inde timore correpti,funes laxassent. Quæ res ingentem Dario mœrorem attulit: & illis qui eos trahebant, numero quadraginta, amputata capita fuerunt. Darius præterea Ariaramnem Cappadociæ satrapam aduersus Scythas proficisci,& viros fœminásque captiuos abducere iubet. Ille autem cum triginta nauibus quinquagenûm remorum traiiciens, id exequutus est. Comprehendit autem & fratrem regis Scytharum Marsagetem, quum eum à suo fratre ob malè administratum munus in vincula coniectum inuenisset. At Scytharces Scytharum rex, iratus litteras Dario scripsit contumelioſas: & similiter ipsi responsum est. Darius tandem octingentorum millium exercitu coacto, & Bosphoro Istróque ponte iunctis, aduersus Scythas profectus est: & quindecim dierum itinere progressus est, sibíque mutuò arcus miserunt. Sed quum Scythici validiores essent, Darius pontes transiuit, atque festinanter dissoluit antequam totus transiret exercitus: quare Scytharces octoginta illa hominum millia in Europa relicta, interfecit. Darius verò, quum pontem pertransisset, domus templáque Chalcedonensium combussit: quoniam pontes qui versus regionem suam spectabant, dissoluere tentauerant, & aram quam Darius transiens in honorem Iouis diabaterii statuerat, euerterant. Datis autem ex Ponto rediens & Medicum exercitum ducens, insulas Græciámque populabatur: cui apud Marathonen Miltiades occurrit, vicítque barbaros: & ipse quoque Datis occubuit, eiúsque cadauer petentibus Persis denegatum est. Darius autem ad Persas reuersus est, vbi celebratis sacrificiis, quum triginta dies morbo laborasset, mortuus est:qui annos * ante regnum vixerat, & annos vnum & triginta regnauerat. Obiit etiam diem suum Artasyras. Bagapates autem, quum sex annos sepulchro Darii assedisset,mortuus est.

Regnat Xerxes filius eius,apud quem Artapanus Artasyræ filius maximã obtinet authoritatẽ,quemadmodum eius pater apud patrem regis obtinuerat,itémq; Mardonius antiquus. Ex eunuchis autẽ plurimùm apud eum poterat Natacas. Xerxes vxorẽ ducit Onophæ filiam Amistrin, ex qua filium suscipit Dariæum: & post biennium, alterum Hystaspẽ nomine:& præterea Artoxerxem:duásq; filias,quarum vna, Amytisnomine auiæ vocatur:altera,Rhodogune. Xerxes aduersus Græcos expeditionem suscepit, quòd Chalcedonenses pontem soluere conati essent,(quemadmodum iam dictum est)& aram à Dario erectã diruissent:quódq; Datin Atheniẽses interfeciissent, neq; cadauer eius dare voluissent.Primùm igitur Babylonem profectus est:& Belitanæ videre sepulchrũ exoptauit: viditq; opera Mardonii adiutus:& vnã olei non potuit,quẽadmodum scriptũ erat, implere. Inde Ecbatana profecto,defeciſſe Babylonios & Zopyrum suum ducem interfeciſſe nuntiatur.In hũc modum de his loquitur Ctesias,non quemadmodũ Herodotus. nã quæcunq; hic de Zopyro, (nisi quòd mula ipsi peperit) ille à Megabyzo facta fuisse scribit,qui Xer-

xis gener erat, quum filiam eius Amytin vxorem duxiſſet. Ita Babylon capta eſt per Megabyzum: cui Xerxes præter alia multa, molam auream ſex talenta pendentem donauit: quod apud Perſas omnium regiorum munerum eſt pretioſiſſimum. Xerxes autem, Perſico exercitu coacto, qui ex millibus octingentis conſtabat, præter currus, inſtructis etiam mille triremibus, in Græciam profectus eſt: Abydúmque ponte iunxit. Ad eum Demaratus Lacedæmonius tum primùm acceſſit, & cum illo traiecit, eúmque ab inuadenda Lacedæmone prohibuit. Xerxes porrò per Artapanum quindecim millia ducentem, apud Thermopylas cum Leonida Lacedæmoniorum duce prælium iniit, in quo magna Perſarum cæſa eſt multitudo, ex Lacedæmoniis tantummodo duobus aut tribus interfectis. Poſtea viginti millia in aciem educi iubet: qui & ipſi ſuperantur. Quum autem verberibus etiam cæſi vt acriores ad pugnam redderentur, nihilominus victi fuiſſent, quinquaginta millia iubet educi: & quum nihil proficeret, bellandi finem fecit. Sed Thorax Theſſalus, & apud Trachinienſes potentiſſimi Calliades & Timaphernes cum exercitu aderant: quos Xerxes quũ vocaſſet, vnáque Demaratum & Hegian Epheſium, Lacedæmonios nulla ratione vinci poſſe, niſi circumdarentur, intellexit. Perſarum itaque quadraginta millia, quum duo illi Trachinienſes per inuia eos duxiſſent, Lacedæmonios à tergo adoriuntur: qui circumdati, omnes ad vnum fortiter pugnantes occubuerũt. Rurſus Xerxes aduerſus Platæenſes exercitum centum & viginti millium mittit, & Mardonium eius ducem conſtituit. Qui autem Xerxem in Platæenſes concitabant, erant Thebani. Mardonio occurrit Pauſanias Lacedæmonius, trecẽtos Spartanos & mille accolas, ex aliíſque vrbibus ſex millia ſecum ducens. Ibi ſuperato exercitu Perſarum, Mardonius vulneratus aufugit. Hic Mardonius quum à Xerxe ad diripiendam Apollinis ædem miſſus eſſet, ingruente ingenti grandine oppreſſus moritur: quæ res Xerxi maximum mœrorem attulit. Is cum ſuis copiis Athenas proficiſcitur: ſed quum Athenienſes armatis centum & decem triremibus ad Salaminem fugiſſent, vrbem vacuam capit, quam incendit, præter arcem. in ea enim etiam aliqui relicti pugnabant: tandémque quum & illi noctu fugiſſent, illam etiam noctu combuſſerunt. Xerxes autem quum inde ad anguſtiſſimũ Atticæ locũ Heracleum appellatum veniſſet, aggerem Salaminem verſus ducere cœpit, pedeſtri itinere ad eam traiicere cogitans. Sed conſilio Themiſtoclis Athenienſis & Ariſtidis, ſagittarii ex Creta accerſuntur, ac veniunt: deinde bellum nauale Perſarum & Græcorum geritur. Perſæ naues habebant pluſquam mille, ducémque Onóphan: Græci verò ſeptungentas. Græci tamen victores euadunt: & quingentæ naues Perſarum profligantur: & fugit Xerxes conſilio rurſus & arte Ariſtidis atque Themiſtoclis. In reliquis verò omnibus præliis ceciderunt Perſarum centum & viginti millia. At Xerxes, quum in Aſiam traiecíſſet, & Sardis proficiſceretur, miſit Megabyzum vt templum Delphicum diriperet: illóque id ſuſcipere recuſante, Matacas eunuchus iniuriam Apollini illaturus omniáque direpturus mittitur. Is confectis ita rebus ad Xerxem reuerſus eſt. Xerxes ex Babylone ad Perſas proficiſcitur. At Megabyzus ſuam vxorem Amytin (quæ filia Xerxis erat, quemadmodum iam dictũ eſt) adulterii inſimulat. quamobrem Amytis à patre acriter reprehenditur: at illa impudicitiæ crimen à ſe remouet. Verùm Artapanus, qui plurimum apud Xerxem authoritate valebat, cum Spamitre eunucho (qui & ipſe plurimum apud eum poterat) de Xerxe interficiendo conſilium agitat: ídque perpetrant, & Artoxerxi filio perſuadent ab altero filio Dariæo patrẽ ſuum necatum eſſe: adducitúrq; Dariæus ab Artapano domum Artaxerxis, cum ingenti clamore ſe parricidam eſſe negans. is tamen capite plectitur.

Artoxerxes igitur Artapani opera regno potitur. ſed idem Artapanus eius vitæ inſidians, conſilium ſuum cum Megabyzo (qui iam ob ſuſpectam adulterii vxorem ſuam, mœrore affectus erat) communicat, fidémque mutuò datam iureiurando firmant. Sed re tota Megabyzi indicio prodita, Artapanus ea morte qua Artoxerxes erat afficiendus, afficitur: atque adeo quæcunque in Xerxem Dariæúmque perpetrata fuerant, patefiunt. Aſpamitres quoque, qui cædis Xerxis ac Dariæi conſcius fuerat, acerbiſſimo genere mortis, adhibitis videlicet per ſcapham tormentis, plectitur. At poſt Artapani mortem, eorum qui cum illo coniurarant, & Perſarum aliorum pugna oritur, in qua cadunt tres Artapani filii, & grauiter Megabyzus vulneratur. Quem caſum Artoxerxes itémque Amytis & Rhodogune ac ipſarum mater Amiſtris ingenti luctu proſequuti ſunt: atque adeo vix tãdem hæc Apollonidis medici Coi opera, ſummam adhibentis diligentiã, mortis periculo liberatur. Deſciſcunt ab Artaxerxe Bactra, aliúſque item præfectus Artapanus: & æquo marte pugnatur. Quum autem commiſſa iterum pugna, ventus in faciẽ Bactrianorum ſpiraret, vincit Artoxerxes, & in eius ditionem vniuerſa Bactria concedit. Deficit etiam AEgyptus, Inaro Lydio & altero AEgyptio defectionis authoribus: omniáque ad

bellum pertinentia parantur. Athenienſes quoque Inaro petenti quadraginta naues mittunt:& ipſemet Artoxerxes exercitum educere cogitat: ſed, non ita conſulentibus amicis, mittit Achæmenidem fratrem cum quadringentis millibus peditum, & octoginta nauibus. Confligit Inarus cum Achæmenide, AEgyptiíque vincunt:atque Achæmenides quũ ab Inaro vulnus accepiſſet, moritur, eiúſque cadauer ad Artoxerxem mittitur. Idem Inarus mari victor euadit, Charitimide magnum inde nomen conſequuto, qui quadraginta nauium Athenis miſſarum nauarchus erat. Ex quinquaginta Perſarum nauibus, viginti cum ipſis hominibus captæ, triginta profligatæ fuerũt. Deinde aduerſus Inarum mittitur Megabyzus, præter exercitum qui reliquus fuerat, alium ducens, qui ex ducentis hominum millibus conſtabat, nauibus autem trecentis, quibus Oriſcus præerat. adeo vt præter naues reliqua multitudo quingentorum hominum millium eſſet. nam quum cecidit Achæmenides, centum hominum millia ex quadringentis quæ duxerat millibus, vnà cæſa fuerũt. Pugnatur acriter, & vtrinque multi, ſed plures ex AEgyptiis cadũt. Tandem Megabyzus Inarum in femore vulnerat, fugátque: & fortiter pugnantes Perſæ victores euadunt. Inarus verò fugiens Byblum proficiſcitur, (hæc eſt munita vrbs in AEgypto) & cum eo Græci quicunque in prælio & cum Charitimide cæſi non fuerant. AEgyptus præter Byblum partes Megabyzi ſequitur:& quoniam Byblus expugnari non poſſe videbatur, Megabyzus cum Inaro & Græcis, quorum erant ſex millia & amplius, fide data paciſcitur, nullam eos à rege iniuriam accepturos, & Græcos domum quum liberet reuerſuros. Quum igitur Sarſaman AEgypti præfectum conſtituiſſet, vnà cum Inaro & Græcis ad Artoxerxẽ proficiſcitur: eúmque inuenit iratum Inaro vehementer, quoniam is fratrem Achæmenidem interfecerat. Megabyzus omnia quæ geſta fuerãt narrat, & quomodo fide Inaro Græciſque data Byblũ ceperit: atque pœnam illorum pertinaciter deprecatus, efficitur voti cõpos. tandémq; ad exercitum defertur, Inarum & Græcos nihil detrimẽti paſſuros. Verum enimuero Amytis vicem interẽpti filii Achæmenidis dolens, grauiter cõquerebatur quòd Inarus & Græci pœnas ſibi non darent. atque adeo illos à rege expoſcit: ſed is tradere recuſat. Deinde Megabyzum ab eo expoſcens, repulſam itidem patitur. Tandẽ tamen illa quũ inſtãdo moleſta eſſet, impetrauit. & quinq; pòſt annis, Inarum pariter & Græcos à rege accepit. Atque hunc quidem tribus crucibus ſuffixit, Græcis autem quinquaginta (nam plures capere nõ potuerat) capita amputauit. At Megabyzus magno dolore & luctu affectus eſt, petiítque vt ſibi in Syriam regionem ſuam proficiſci liceret. Huc etiam clàm præmiſit Græcos alios, & profectus eſt, atque à rege deſciuit: maximáſque copias coegit, quæ, præter equites, ex centũ & quinquaginta millibus cõſtabant. Aduerſus eũ Vſiris mittitur cum ducentis millibus: pugna conſeritur, ſéque mutuò vulnerant Megabyzus & Vſiris. hic quidẽ iaculo Megabyzum in femore percuſſit, & vulnus duos digitos altum infligit: ille verò ſimiliter iaculo Vſirin in femore, deinde & in humero vulnerauit. vnde Vſirin ex equo cadere contigit. ſed eum circunſiſtens Megabyzus attolli & ſeruari iubet. Multi autem Perſæ cecidérũt, Zopyro Artyphióque Megabyzi filiis fortiter pugnantibus. itaque tãdem viribus longè ſuperior euadit Megabyzus, & victoria potitus magnam Vſiris curam gerit, eúmque ad Artoxerxem mittit id petentem. Rurſus autem exercitus aduerſus eum mittitur, & Menoſtanes Artarii filius (Artarius autem erat ſatrapa Babylonis, & Artoxerxis frater) cõfligunt inter ſe: ſed Perſarum fugatur exercitus, & Menoſtanes in humero à Megabyzo percutitur: præterea in̄ capite ſagitta, ſed nõ lethali vulnere feritur. vnà tamen cum omnibus ſuis fugam capit, & Megabyzus ſplendida potitur victoria. Artarius Megabyzum per legatos monet vt cum rege paciſcatur. Ille ſe paciſci quidem cum rege, non tamen ad eum proficiſci ſed in ſua regione manere velle indicat. Hæc regi nuntiantur, cui Artoxares Paphlagon eunuchus & Amiſtris ſtudioſè conſilium dant vt paciſcatur. Itaque ipſe Artarius & Amytis vxor, & Artoxares, iam viginti annos natus, & Petiſas Vſiris filius & Spitamæ pater, mittuntur. Multis igitur ſermonibus & iuramentis ad fidem faciendam adhibitis, vix tamen Megabyzo vt ad regem proficiſcatur perſuadent. Cui tãdem reuerſo rex per nuntios veniam ſe illi eorum quæ admiſiſſet, dare ſignificauit. Sed quum egreſſo ad venationem rege, & eum adorto leone, Megabyzus beluam hanc in pedes ſe erigentem iaculo percutiens interfeciſſet, ſuccenſens ei rex quòd eam percuſſiſſet antequam ipſe eam vllo ictu attigiſſet, caput abſcindi imperauit. Sed Amiſtris & Amytis aliorúmque precibus remiſſa ei mortis pœna, ad vrbem quandam nomine Cyrtæ circa mare rubrum relegatur. Artoxares quoque eunuchus in Armeniã relegatur quòd ſæpe pro Megabyzo liberius apud regem loquutus eſſet. Sed Megabyzus, quum in exilio quinque annos eſſet commoratus, aufugit, ſe piſagan eſſe ſimulando. (piſagas autem à Perſis dicitur leproſus, ad quem nemini accedere licet) & ad Amytin domúmque proficiſcitur, & vix agnitus, per Amiſtrin & Amytin cum rege reconciliatur: qui eum, quemadmodum antea, ſuæ menſæ participem

facit.& quum ſex & ſeptuaginta vixiſſet annos, mortuus eſt: propter quod magno rex eſt mœrore affectus. Mortuo Megabyzo Amytis cum multis conſuetudinẽ habebat, & ante hanc ſimiliter mater Amiſtris: Apollonides verò Cous medicus, quum Amytis leuiter ægrotaret, & ipſe eius amore captus eſſet, fore dixit vt ea in priſtinam valetudinem reſtitueretur ſi cum viris rem haberet. vuluæ enim eſſe morbum. Sed quum hac arte voti compos factus cum ea concumberet, illa autem tabe laborare cœpiſſet, à concubitu abſtinuit. Tandem igitur illa morti vicina, matri in mandatis dedit vt Apollonidem vlciſceretur. Hæc ipſi regi Artoxerxi rem totam expoſuit, & quomodo cum illa concumbere ſolitus, non prius deſiiſſet quàm ei illius mali author fuiſſet: & quomodo ſupplicium de Apollonide ſumi illa ſibi mandaſſet. Ille matri quicquid ipſi viſum fuerit agendi poteſtatem facit. Hæc, quũ vinctum Apollonidem bimeſtri ſpatio cruciatibus affeciſſet, viuum poſtea defodit, quo nimirum tempore Amytis diem ſuum obiit. Sed Zopyrus Megabyzi & Amytis filius, vbi iam patrem & matrem amiſit, à rege deſciuit, atque Athenas profectus eſt, propterea quòd Athenienſes mater eius beneficiis affecerat. Caunum vnà cum illis nauigauit, & Caunios ciuitatem tradere iuſſit: at illi vrbem ipſi quidem tradituros ſe reſpõdebant, Athenienſibus verò qui eum ſequebãtur, nequaquam. In Zopyri igitur murum ſubeuntis caput ſaxum iecit Alcides Caunius, ex quo ictu Zopyrus mortem obit. Amiſtris verò auia Caunium illum cruci affixit. Poſtea autem & ipſa moritur, iam ætate valde confecta. Artoxerxes item obit, quum duos & quadraginta regnaſſet annos.

Artoxerxe mortuo regnat Xerxes eius filius, qui ſolus erat legitimus ex Damaſpia ſuſceptus, quæ eodem ipſo die quo Xerxes mortuus eſt, è vita diſceſſit: Bagorazus verò cadauer patris & matris in Perſiam tulit. Fuerunt autem Artoxerxi ſeptemdecim filii ſpurii, in quibus fuit Secũdianus ex Alogune Babylonia ſuſceptus, & Ochus, & Arſites, ex Coſmartidene, quæ etiam erat Babylonia. Ochus autem poſtea regnat, & præter hos liberi eius. Fuerũt ex his, & Bagapæus & Paryſatis, ex Andia, quæ etiã erat Babylonia. Hæc Paryſatis, Artoxerxis & Cyri mater fuit. & Ochum pater viuens Hyrcaniorũ præfectũ cõſtituerat, eique in vxorem dederat mulierem quæ Paryſatis appellabatur, Xerxis filiã, & regis ſororẽ. Secundianus autem, poſtquã ſibi Pharnacyã eunuchum conciliauit, (qui ſecundum à Bagorazo, & Menoſtane, & quibuſdam aliis locum tenebat) quum Xerxes in quodam feſto ebrius eſſet atque in regia ſua dormiret, ingreſſi eum interficiunt, die à patris morte quinto & quadrageſimo. Euenit ergo vt amborum ſimul ad Perſas corpora ferrentur. nam mulæ quæ currum trahebant, tanquam filii cadauer expectantes, iter facere nolebant: ſed poſteaquam aduenit, magna cum alacritate iter fecerunt.

Regno autem potitur Secundianus, qui Azabaritem & Menoſtanem *eunuchos* apud ſe habuit. At Bagorazo ad Secundianum reuerſo, Secundianus iampridem cum eo ſimultatem exercens, eum criminatus quòd abſque eius conſilio cadauer patris ibi reliquiſſet, lapidibus obrui imperauit. Quod factum ægerrimè exercitus tulit: qui quanuis ab eo muneribus donaretur, eum nihilominus ob Bagorazi & fratris Xerxis cædem odio proſequebatur. Poſtea autem Ochus à Secundiano accerſitus, venturum ſe promittit: ſed minimè venit: & hoc ab eo ſæpius fit. tandem Ochus multo ſe munit exercitu, & regnum occupaturus ſperatur. Arbarius equitum Secundiani præfectus ab eo ad Ochum deficit: deinde Arxanes AEgypti ſatrapa: quinetiã Artoxares ex Armenia venit ad Ochũ: & ipſi citarin inuito impoſuerunt.

Regnat Ochus, & nomine mutato Dariæus appellatur, qui dolis iuramentiſque, monitu Paryſatidis, Secundianũ tentat. at Menoſtanes Secundianum diligẽter hortabatur ne crederet eius iuramẽtis, neq; cũ fallacibus hominibus paciſceretur: ſed nihilominus Secũdianus perſuadetur & capitur, & in cineres coniectus moritur, quũ VI mẽſes & dies XV regnauiſſet. Regnat igitur ſolus Ochus, qui etiã Dariæus nominabatur: apud eũ autẽ autho ritate valebant tres eunuchi, primũ quidem locum Artoxare, ſecundum Artibarxane, tertium Athoo tenente. Vxorem autem potiſſimùm in conſilium adhibebat, ex qua, antequam regnũ adipiſceretur, duos ſuſceperat liberos, Amiſtrin fœminam, & Arſacan marẽ, qui poſtea mutato nomine dictus eſt Artoxerxes. Ex eadem autem etiam regnãte alterum ſuſcepit marem, & ei nomen Cyri à ſole eſt impoſitum, deinde Artoſtẽ: alióſque deinceps vſque ad tredecim. atque iſta hiſtoricus ex illa ipſa Paryſatide ſe audiſſe tradit. Sed reliqui filii celeriter è vita migrauerunt: ſuperfuerúntque illi quorum fecimus mentionem, & quartus filius, qui Oxendras eſt appellatus. Deſciſcunt à rege, Arſites frater eius germanus, ex eadem matre eodémque patre genitus: & Artyphius Megabyzi filius. In eos mittitur Artaſyras, & Artyphium bello inuadit: atque in duabus pugnis Artaſyras vincitur: deinde rurſus congreſſus Artyphium ſuperat, & eos qui cum illo erant Græcos muneribus ad ſe allicit, adeo vt ille cum tribus tantummodo Mileſiis relictus fuerit. tandem quum iuſiurandum

fidémque ab Artaſyra accepiſſet, quoniam Arſites non comparebat, regi ſe dedidit. Paryſatis verò regi ad Artyphium interficiendum animato, cõſilium dedit vt ne tunc temporis illum interficeret: (hoc enim modo Arſitem deceptũ ei ſe dediturum) ſed poſtquam ille deceptus captúſque eſſet, tunc vtrunque necaret. id quod ita factum eſt, conſilio exitum conſequuto. Artyphius enim & Arſites in cineres coniiciuntur. Arſitem tamen rex morte mulctare nolebat, ſed Paryſatis partim precibus, partim vi id effecit. Pharnacyas item, qui vnà cum Secũdiano Xerxem occiderat, lapidibus eſt obrutus: & Menoſtanes ſibi ipſi mortem conſciuit, quum iam ad pœnam ſubeundam comprehenderetur. Deſciſcit Piſuthnes, & in eum Tiſſaphernes mittitur, atque Spitradates, & Parmiſes. Piſuthnes verò aduerſus eos tendit, ſecum habens Lyconem Athenienſem, cum Græcis quorum ille dux erat. Sed regis duces pecuniis Lyconem Græcóſque captant, & vt à Piſuthne deſciſcant perſuadent. deinde Piſuthni fide data, & ab eo accepta, eum ad regem ducunt, qui eum in cineres coniicit, eiúſq; ſatrapiã Tiſſapherni tradit. Lycon verò & vrbes & regiones mercedẽ proditionis accipit. Artoxares autem, qui plurimùm apud regem poterat, ei molitur inſidias, de regno inuadendo cogitans. nam, quum eſſet eunuchus, imperauit vxori ſuæ vt ſibi barbam conficeret, ídque vt vir eſſe exiſtimaretur. Sed per eam patefacto hoc dolo, comprehenditur, & Paryſatidis in poteſtatem traditur, à qua interficitur. Arſaces autem regis filius, qui poſtea eſt nominatus Artoxerxes, vxorẽ ducit Idernis filiã Statirã: atque regis filiã ſimiliter vxorem ducit filius Idernis. Amiſtris autem erat filia, cuius ſponſo nomẽ erat Terituchmes: qui patre ſuo mortuo, pro ipſo ſatrapa conſtitutus eſt. Habebat autem ſororem ex eodem patre natam, quæ Roxane vocabatur: quæ cum formoſa erat, tum verò ſagittandi iaculandíq; peritiſſima. Huius amore captus Terituchmes, & cum ea rem habẽs, oderat Amiſtrin: tandémque eam in ſaccum coniicere ſtatuit, vt à trecentis viris, cum quibus defectionem molitus eſt, confoderetur. Sed quidam cui nomẽ erat Vdiaſtes, qui autho ritate apud Terituchmem valebat, & literas à rege acceperat, quibus multa ei pollicebatur ſi ſua filia ei ab illo periculo liberaretur, Terituchmem aggreſſus interfecit: quum ipſe Terituchmes aduerſus eos qui in ipſum inſurgebãt, ſtrenuè pugnãdo, multos interfeciſſet. nã ab eo triginta ſex homines occiſos fuiſſe tradunt. Sed filius Vdiaſtis Mitradates nomine, qui Terituchmis armiger erat, nec adfuerat, poſtquam rem didicit, patri diras imprecatus eſt: & quum vrbem Zarin occupaſſet, eam filio Terituchmis conſeruauit. At Paryſatis matrem Terituchmis, fratréſque Metroſtem & Helicum, & ſorores, quæ præter Statirã duæ erant, viuas terra obrui, Roxanem autem viuam ſecari iuſſit. Id quod factum eſt. Rex verò vxori ſuæ, vt ſimili pœna Statirã afficeret Arſacis filii ipſius vxorẽ imperauit. Sed quũ matrem & patrem multis fletibus & planctibus placaſſet, & Paryſatidis animus flexus eſſet, pœnã remiſit. Sed & ipſe Ochus Dariæus Paryſatidi dixit fore vt valde ipſam aliquando pœniteret. At in libro decimooctauo narrat quomodo Ochus Dariæus mortuus ſit quum Babylone ægrotaſſet, & annos triginta quinque regnauiſſet.

Regno igitur Arſaces potitur, qui & Artoxerxes mutato nomine dictus eſt. hoc regnum adepto, Vdiaſti lingua abſcinditur, eíque ponè auellitur: atque ita tandem ille moritur, & filius eius Mitradates pro patre ſatrapa conſtituitur. Facta autem hæc fuere impulſu Statiræ: vnde Paryſatis dolore afficiebatur. Criminatur Tiſſaphernes Cyrum apud Artoxerxem fratrem: is ad matrem Paryſatin confugit, & à crimine obiecto abſoluitur. Reuertitur Cyrus ad ſuam ſatrapiam, ignominia à fratre affectus, ideóque de defectione cogitat. Satibarzanes Orontẽ criminatur, cum Paryſatide conſuetudinem eum habere dicens, quum alioquì caſtè illa viueret. Morte igitur mulctatur Orontes: & mater iraſcitur ipſi regi quòd Paryſatis veneno Terituchmis filium necauerit. Et de eo qui patrem igne contra legem ſepeliuit. *ſit mentio.* vnde Hellanicus & Herodotus mẽdacii arguuntur. *Refertur etiam* Cyri à fratre defectio: & quomodo Græcum pariter & barbaricũ exercitum coegerit, & Clearchus Græcorum exercitus dux fuerit. *Commemoratur deinde* quo pacto Syenneſis Cilicum rex ambos, Cyrum videlicet & Artoxerxem, in bello gerendo adiuuerit, & quomodo Cyrus ſuum exercitum, & Artoxerxes viciſſim ſuum exhortatus fuerit. Sed Clearchus Lacedæmonius Græcorum dux, & Menon, ambo Cyrum ſequentes, ſemper inter ſe diſſidebãt, quòd Cyrus Clearchi conſilio in omnibus vteretur, Menon autem in nullo apud eum loco eſſet. Et ad Cyrum quidem ab Artoxerxe multi tranſfugiebant, ſed nullus à Cyro ad Artoxerxem. quam ob cauſam barbarus quum ad Cyrum deſciſcere tẽtaſſet, & accuſatus ea de re fuiſſet, in cineres eſt coniectus. *Narratur etiam* vt Cyrus in regis exercitum impreſſionem fecerit, & victoria potitus ſit: deinde vt occubuerit, dum Clearcho morem non gerit. Vt Artoxerxes contumelioſis modis in fratris cadauer ſæuierit: quippe qui non ſolùm caput ſed & manũ qua percuſſus ab eo fuerat, abſciderit, & velut de ea triumphãs, circũtulerit. *Scribit &* vt Clearchus Lacedæmonius cum ſuis Græcis noctu receſſerit, & vnã ex Pa-

ryſatidis vrbibus occupauerit:& vt rex cum Græcis fœdus inierit. Vt Paryſatis Babylonem profecta ſit Cyrum lugens,& vix tandē caput eius manúmque recuperauerit,quæ Suſa miſerit,ibíque ſepeliuerit. De Bagapate qui iuſſu regis caput à cadauere Cyri auulſit:& quomodo regis mater vbi in talorum luſu eum vicit,ex pacto Bagapatem obtinuit. & quomodo ipſi pellis detracta fuerit à Paryſatide, & cruci deinde fuerit affixus ab eadem. quo tempore ipſa propter multam Artoxerxis obſecrationem flere Cyrum ceſſauit.Quomodo Artoxerxes dona cuidam dederit qui Cyri tiaram attulit,&Carem qui Cyrum à ſe vulneratum arbitrabatur,honorificè exceperit. Paryſatis autem illum qui honorificè exceptus fuerat, cruciatibus adhibitis interfecerit. Vt Artoxerxes petenti Paryſatidi Mitradatem tradiderit, quippe qui in menſa ſe Cyrū interfeciſſe gloriatus eſſet:&vt ſibi traditū acerba morte mulctauerit. Hæc in libris XIX & XX continentur.

In libris autem XXI & XXII,& XXIII,(quo tota hæc finitur hiſtoria)hæc continentur, Quo pacto Tiſſaphernes Græcis inſidias molitus ſit, quum ſocium ſibi adiunxiſſet Menonem Theſſalū,& per eum dolo iurāmētíſque Clearchum ducéſque cæteros in poteſtatem ſuam redegerit,quanuis Clearchus præuideret,inſidiáſque amoliretur. Sed tum multitudo per Menonem decepta,Clearchum etiam inuitum ad Tiſſaphernem coegit accedere, tum etiam Proxenus Bœotius antè dolo circumuentus, vt id faceret hortabatur. Quomodo Clearchū & cæteros compedibus vinctos Babylonem ad Artoxerxem miſerit, & quomodo ad conſpiciendum Clearchum omnes confluxerint: & quomodo Cteſias ipſe, quum medicus eſſet Paryſatidis, Clearcho, dum in carcere eſſet, multa humanitatis officia per eam præſtiterit. Et vt illum Paryſatis à vinculis liberaſſet, niſi Statira virum Artoxerxem ad eum interficiendum hortando compuliſſet. Ita Clearchus morte mulctatus eſt: & circa eius cadauer oſtentum hoc extitit, quòd flante vento vehementiſſimo, ſepulchralis agger magnæ altitudinis ſponte ſua id contexerit.Interfecti etiā fuerunt Græci cum eo miſſi,præter Menonem.*Narrantur deinceps* Paryſatidis in Statiram cōuicia, & quomodo Statira fuerit veneno necata,quod hunc in modum paratum erat, (cauebat enim ſibi Statira diligēter ab hoc malo,quod ei tamen contigit.) Vna pars cultelli veneno ſuperillinitur, cuius reliqua pars intacta remanſit:hoc ſecatur auicula parua, oui habens magnitudinem.(auiculam hanc Perſæ ryndacē appellant)diuiditúrque in duas partes: & ipſa Paryſatis dimidiam partem quæ veneno carebat, accepit, comeditque: at partē veneno tinctam porrexit Statiræ.Illa quum eam quæ porrexerat edere dimidiam partem vidiſſet, nec quicquam *fraudis* animaduertere potuiſſet,ipſa quoque vnà mortiferum comedit venenum.Hinc matri rex iraſcitur,& eius eunuchi comprehenſi cruciantur & morte mulctantur. Prætereáque Ginge comprehenditur, quæ Paryſatidi familiaris erat, atque de ipſa iudicium exercens,à iudicibus quidem abſoluitur,à rege autem condemnatur.Tandem verò cruciatibus afficitur & necatur,eóq; nomine Paryſatis filio, hic viciſſim matri ſuccenſet. De Clearchi tumulo qui octo pòſt annis palmarū plenus apparuit:quasParyſatis clàm per eunuchos,quo tēpore ille mortuus eſt,aggeſta terra obruerat. Cauſæ propter quas rex Artoxerxes & EVagoras Salaminis rex inter ſe diſſiderent. & EVagoræ nuntii ad Cteſiam vt acciperent epiſtolas ab Abulite:& Cteſiæ ad ipſum epiſtola de reconciliatione cum Anaxagora Cypriorum rege. EVagoræ nūtiorum in Cyſtrum aduētus, & à Cteſia datæ ad EVagoram literæ, vt ei fuerint redditæ. Et,Cononis ad EVagoram oratio,ſuadentis vt ad regem aſcenderet. Et EVagoræ epiſtola de honoribus quibus ab eo affectus fuerat.Et Cononis ad Cteſiam epiſtola.Et,tributum regi datum ab EVagora.Et,epiſtolæ Cteſiæ redditæ.Et,Cteſiæ ad regē oratio deConone,& epiſtola ad ipſum.Munera ab EVagora miſſa Satibarzani traduntur, & nuntii in Cyrum perueniunt.Et Cononis epiſtola ad regē & Cteſiam. Quomodo adhibita cuſtodia retenti ſint nuntii à Lacedæmoniis ad regem miſſi.Epiſtola regis ad Cononē & ad Lacedæmonios,quam ipſe Cteſias tulit.& quomodo à Pharnabazo Conon conſtitutus ſit nauarchus.Cteſiæque in Cnidum patriam ſuam aduentus &Lacedæmonem.& diſceptatio aduerſus Lacedæmoniorum legatos apud Rhodum:& emiſſio ab Epheſo vſque ad Bactra.& Indicæ regionis,dierum,paraſangarum. Catalogus regum à Nino & Semiramide vſque ad Artoxerxem,quibus ille librum ſuum claudit.

EX EIVSDEM CTESIAE ſcriptis quæ Indica nominata ſunt, excerptæ ab eodem Photio hiſtoriæ, Latino ſermone nũc primùm redditæ.

INdica Cteſiæ vno libro continentur, in quibus magis Ionicè loquitur. Scribit Indum fluuium, quà anguſtiſſimus eſt, quadraginta ſtadiorum eſſe: quà latiſſimus, ducentorum. Indos multitudine cæteros ferè vniuerſos mortales ſuperare dicit. De ſcolece, *id eſt quodam uerme*, qui eſt in flumine, & ſolus ex omnibus animalibus in eo naſcitur. *Dicit etiam* vltra Indos non alios homines habitare. In Indica regione non pluere, ſed eã à flumine rigari. De pantarba gemma, & quomodo ſeptuaginta ſeptem gemmas & lapides pretioſos in flumen proiectos, (quæ omnia erant cuiuſdam Bactriani inſtitoris) pantarba retraxerit inter ſe cohærentes. De elephantibus munfragis. De paruis ſimiis caudas quatuor cubitorum habentibus. De maximis gallis gallinaceis. De aue pſittaco, quam lingua humana & voce præditam eſſe dicit, corui magnitudine, & roſtro purpureo, barbámque geſtare nigram, collum habere cæruleum, quemadmodũ cinnabari: loquiq; ipſam Indicè, vt hominẽ: necnon Græcè, ſi Græcũ ſermonẽ docta fuerit. De fonte qui quotannis auro humido impletur, ex quo fonte cẽtum vrcei fictiles ſingulis annis hauriuntur. ideóque fictiles eſſe oportet quoniam aurum dum hauritur concreſcit, vt ad ipſum extrahendum frangere vas neceſſe ſit. Fons hic quadratus eſt, cuius ambitus eſt ſexdecim cubitorum, altitudo vnius vlnæ: ſinguli autem vrcei *qui auro pleni hauriuntur*, talenti pondus exæquãt. De ferro quod in fundo huius fontis extat: ex quo duos gladios ſe habuiſſe dicit ipſe Cteſias, vnum à rege, alterum à regis matre Paryſatide donatum. Id ferrum ſi in terrã defigatur, nebulas & grandines turbinéſque auertere, & ſeipſum hæc vidiſſe, rege bis periculum faciente, commemorat. De canibus Indicis, qui maximi ſunt, adeo vt etiam cum leone pugnent. De magnis montibus ex quibus ſardo & onyches aliæque gemmæ effodiuntur. De acerrimo qui ibi eſt calore: & vt ſol duplo maior quàm in aliis regionibus eſſe videatur, multíque æſtu ibi ſuffocentur. Tradit etiam mare ibi non minus ſpatioſum Græco eſſe, atque id in ſummo quidem, donec quis ad quatuor digitorũ altitudinem perueniat, calidum eſſe, adeo vt piſcis iuxta calorem illum viuere non poſſit, ſed in fundo degat. Indum fluuium campos & mõtes interlabi *tradit*, in quibus naſcatur qui calamus Indicus appellatur: eius quidem craſſitudinis quam hominum duorum iunctæ vlnæ complecti poſſint: altitudinis autem, quanta eſt mali nauis onerariæ prægrandis. Eſſe & quoſdã maiores, quoſdam item minores, vtpote in ſpatioſo monte. Eſſe autem inter hos calamos & marem & fœminam: & fœminam quidem nucleũ habere, marem verò nequaquam: & eſſe validiſſimum. De animali Indico martichora dicto, quod facie hominem refert, leonis magnitudine, cinnabaris ruborem habens. Triplex eſt illi dentium ordo: aures humanis ſimiles, oculi item cæſii, velut ſunt hominum. Caudam autem qualem ſcorpius epi rotes habet, in qua & aculeus eſt cubitali maior. Sed & per tranſuerſum aculeis munita eſt cauda. Aculeum item in ſumma parte, velut ſcorpius, gerit: quo accedentes pungit: nec mortem quicunque punctus fuerit, effugere poteſt. Quòd ſiquis eminus aduerſus ipſum pugnet, & ab anteriori parte caudam prætendens aculeis petit, tanquam ab arcu eos eiaculans, & à poſteriori parte eam rectà intentans. Ad plethri autem longitudinem iaculando peruenit, & quoſcunque ferit, omnes ad vnum interficit, præter elephantem. Eius autem aculei longitudinem pedalem, funis tenuiſſimi latitudinem habent. Martichora autẽ Græcis ἀνθρωποφάγος ſonat, *id eſt hominivorus*, quòd multos voret quos interfecerit. Sed & animalia cætera vorat. Pugnátque & vnguibus & aculeis. Aculeos autẽ vbi eiaculatum fuerit, renaſci ſcribit. Abundat autem his animalibus India: quæ ab hominibus interficiuntur, qui elephantis inſidentes, telis ea petunt. De ſumma Indorum iuſtitia, & de moribus ac ritibus eorum. De loco ſacro qui eſt in tractu inhabitabili regionis, quẽ ſub nomine ſolis & lunæ venerantur: ad quem à monte Sardonis quindecim eſt dierum iter. Vt ſol ibi ſingulis annis per dies trigintaquinque aliquid refrigerationis illis concedat, propter id feſtum, vt ne dum ipſum celebrant & dum reuertuntur, torreantur. Tonitrua & fulgura & pluuiæ non ſunt in India, ſed frequentes ventos & turbines habet, qui omnia ſibi obuia abripiunt. Sol autem oriens in maiori Indiæ parte, alteri dici parti frigus, alteri vehemẽtem calorem affert. Indi non à ſole ſed à natura ſunt nigri. in quibuſdam enim viris & mu-

lieribus inter eos ſummum candorem conſpici tradit: in paucioribus tamen & ſe tales Indas duas & Indos quinque vidiſſe addit. Confirmare volens quod de ſole dixerat, eum Indiæ triginta quinque dierum refrigerationem concedere, ſcribit & flãmam quæ ex AEtna erumpit, medium regionis tractum, vtpote qui à iuſtis hominibus incolatur, non labefactare, quum cætera labefactet. & apud Zacynthum fontes eſſe piſcium fertiles, è quibus pix educatur: & apud Naxum fontem eſſe è quo vinum, & quidem ſuauiſſimum, nonnũquam profluat. Et ignem iuxta Phaſelidem in Lycia eſſe perpetuum, qui ſuper petrã ſemper noctes diéſq; ardeat: & qui aqua non extinguatur, ſed redardeſcat: at fimo extingui poſſit. Media India nigros habet viros qui Pygmæi appellantur, eadem qua Indi cæteri lingua vtentes. ſunt autem valde parui, adeo vt bona pars dimidii cubiti magnitudinem, qui autem eorum maximus, duorum cubitorum magnitudinem non ſuperet. Capillum autem vſque ad genua & infra etiam demiſſum, barbam quoque quibuſuis aliis hominibus promiſſiorem geſtant. Atque adeo poſtquam illis promiſſa barba exorta eſt, nullo iam veſtitu vtuntur, ſed capillos quidem à tergo multo infra genua demittunt, barbam autem antè ad pedes vſque protrahunt: deinde, quum totum corpus pilis obduxerunt, ſeipſos cingunt, illis veſtimenti loco vtentes. Sed & veretrum illis eſt valde craſſum, adeóque magnũ vt ad pedum vſque malleolos pertingat. Sunt porro ſimi atque deformes. Oues autem eorum ſunt agnis *noſtris* pares: boues & aſini ad *noſtrorum* arietum magnitudinem accedunt. equi item eorum & muli cæteráque veterina animalia arietes magnitudine non ſuperant. Horum Pygmæorum tria millia rex Indorum in ſuo comitatu habet. ſunt enim ſagittarii peritiſſimi. Iuſtiſſimi autem ſunt, & iiſdẽ quibus reliqui Indi legibus vtuntur. Lepores & vulpes non canibus ſed coruis, miluis, cornicibus & aquilis venantur. Lacus eſt apud eos octingentorum ſtadiorum ambitum habens, cui, quoties à nullo vento agitatur, oleum ſupernatat: quod quidã ex eius medio ſcaphiis hauriunt, nauigiolis per eum nauigantes. atque eo vtuntur. Vtuntur autem & oleo ex ſeſamo, & ex nucibus: ſed præſtantius eſt quod è lacu illo hauritur. Habet verò etiam piſces hic lacus. Abundat præterea argento hæc regio, in qua ſunt & argenti fodinæ, non tantæ tamen, vt aiunt, altitudinis, quantæ apud Bactra. Aurum quoque habet India, ſed quod non reperitur in fluuiis & abluitur, vt fit in flumine Pactolo: ſed multi & ſpatioſi montes id ſuggerunt, quos incolunt grypes, aues quadrupedes, lupi magnitudine, cruribus & vnguibus leoninis: qui pennas in pectore rubras, in reliquo corpore nigras habent. Propter has illud quod in montibus eſt copioſum aurũ non facilè obtinetur. Oues Indorum & capræ maiores ſunt aſinis, & vtplurimum quaternos atque adeo ſenos pariunt. Caudæ autem illis adeo ſunt magnæ vt amputandæ ſint illis quæ enixæ fuerint vt à mare poſſint iniri. At porcum India nec manſuetum nec ſylueſtrem vllum habet. Palmæ Indicæ eorúmque fructus triplo Babyloniis ſunt maiores. Eſt ibi & quidam fluuius (vt ille ſcribit) è petra mel fundens. Sed multa de illorum iuſtitia & de beneuolentia qua regem ſuum proſequũtur, & de illorum contemptu mortis commemorat. Meminit & fontis cuiuſdam, cuius aquam, ſimulatque hauſta fuerit, in morem caſei coagulari dicit: cuius coagulatæ ſiquis tres obolos cũ aqua biberit, quæcunque admiſerit patefacit. eo enim die mente alienatur. Eo autem vtitur rex erga eos qui an obiectis criminibus ſint affines, certò vult cognoſcere. nam ſiquis *id de quo accuſatur* effutiuerit, mortem ſibi cogitur conſciſcere: ſin *indicio ſuo* nullius criminis cõuincatur, abſoluitur. Nullum ex Indis capitis aut oculorum aut dentium dolore laborare tradit, nullique circa os puſtulas oriri: eorúmque vitæ ſpatium eſſe centum viginti, & triginta & quinquaginta annos: atque adeo ducentos, quorum ſit longiſſima. Eſt apud eos ſerpens dodrantali magnitudine, aſpectu ſimilis pulcherrimæ purpuræ: caput candidiſſimum habens, dentibus omnino carens. quẽ venatores in feruentiſſimis montibus nãciſcuntur, ex quibus ſardo *gemma* effoditur. Hic non mordet, ſed quemcunque locum vomitu ſuo conſperſerit, in eo putredinem oriri neceſſe eſt. Si autem è cauda ſuſpendatur, venenum duplex emittit, vnum dum viuit, quod nigrum eſt, electri ſpeciem referens: alterum, vbi mortuus eſt, nigrum & ipſum. Et illius quidem prioris quod ab eo viuente profluxerit, ſi tantum detur quantum eſt ſeſamum, cõfeſtim enecat, cerebro eius qui ipſum biberit, per nares effluente: alterum autem ſi detur, tabem inuehit, & vix intra anni ſpatium perimit. Meminit & auis δικαίου cognominatæ, (eſſe autem δίκαιον idem quod Græcis δίκαιον, *id eſt iuſtum*) quæ oui perdicis magnitudinem non excedat. hanc ſtercus ſuum defodere tradit, ne inueniatur: quòd ſi inuentum ſeſami menſura bibatur, manè ſomnus eum qui biberit corripit, & ita dormit vt nihil ſentiat: vergente autẽ ad occaſum ſole, expirat. Eſt ibi & lignum πάρνον dictum, oleæ magnitudine, quod in regiis duntaxat inuenitur hortis: nec florem nec fructum producens: ſed quindecim duntaxat ſub terra ſunt ei craſſæ radices, quarum vnaquæque brachii craſſitudinẽ habet. huius ſi dodrãtẽ quis ſumpſerit, omnia quibus illa admouetur ad ſe trahit,

aurum,argentum,æs,lapides,& alia quælibet,præter electrum: ſin quis tantum eius quanta eſt cubiti menſura,acceperit, & agnos & aues ad ſe trahit. nam & hac maiorem aulum partem venantur.Quinetiam,ſi aquam concreſcere velis, in aquæ congium radicis huius obolum iniiciens,concreſcere facies.Idémque in vino efficere poteris:manúque,velut ceram,tenebis. ſed poſtridie ſoluitur. Auxiliatur & cœliacis. Eſt præterea fluuius Indiam interlabens,duorum ſtadiorum latitudinem non excedens: qui ab Indis ὑπαρχὸς appellatur,quod Græcè ſonat φέρων πάντα τὰ ἀγαθὰ,*id eſt ferens omnia bona*.ex hoc per triginta cuiuſque anni dies electrum emanare dicit. Eſſe enim in montibus arbores aquis extantes (montes enim alluuntur aquis) quæ certo anni tempore lacrymas emittant, velut amygdalus, aut pinus,aut alia quæpiam arbor: (atque hoc per triginta potiſſimùm anni dies contingere) has autem lacrymas in fluuium cadentes concreſcere. vocarique hanc arborem Indica lingua ſiptachora, quòd Græcis ſignificet γλυκὺ,ἡδὺ, *id eſt dulce,ſuaue*. atque Indos electrum inde colligere. Sed & fructum qui à quibuſdam illarum arborum,velut à vitibus producatur,eſſe racemos, quorum acini nuces Ponticas magnitudine æquent. His in montibus degere ſcribit homines caninum caput habentes, qui agreſtium animalium exuuiis amiciantur:& ſermoné nullo vtantur,ſed latratum duntaxat more canum edant,cuius ſignificatio perinde ac ſermonis intelligatur. His dentes quàm canibus eſſe maiores:vngues caninis eſſe ſimiles, niſi quòd longiores ſint & rotundiores. Incolere autem montes vſque ad fluuium nomine Indum : atque eſſe atro colore. Hos, ſicut & cæteros Indos cum quibus commercium habent,eſſe iuſtiſſimos. & hos quidem quæ ab illis dicantur intelligere, quum autem ipſi loqui non poſſint, latratu & manibus atque digitis, velut eos qui ſurdi ac muti ſint,ſigna dare.Hos ab Indis Calyſtrios nominari,quod Græci dicerent κυνοκεφάλους, *id eſt capita canum habentes*. Addit,hanc nationem non pauciorum eſſe quàm centum viginti millium hominum. Ad illius autē fluminis fontes purpureum florem naſci,ex quo purpura tingatur nihilo Græca inferior, quin potius multo ea floridior. Ibi & animalia ſcarabei magnitudine naſcuntur,minii ruborem,longiſſimos autem pedes habentia:quæ mollia ſunt vt vermes.naſcuntur autem hæc in arboribus quæ electrum ferunt,eorúmque fructum depaſcuntur & corrumpūt,vt phthires in Græcia vites corrumpere ſolent. Hæc animalia terentes Indi,puniceo colore ſaga & tunicas,& quicquid aliud volunt,inficiūt:ſúntque hæ tincturæ Perſicis præſtantiores. Hi Cynocephali in montibus habitantes, nullum artificium exercent, ſed è venatu ſibi victum comparant: & quæ occiderint animalia,ad ſolem torrent. Multas præterea oues,capras & aſinos alunt. lac autem ouium & oxygala(*q.d.lac acidum*)illis eſt potus.Veſcuntur autem & fructu ſiptachoræ *arboris ſuprà memoratæ*,è qua prouenit electrum.eſt enim dulcis.Sed & illis arefactis (vt à Græcis vuæ arefiūt) ſportas à ſe contextas implent, quas deinde ratibus impoſitas, vnà etiam cum flore purgato ex quo purpureus color conficitur, & cum electri ducentis ſexaginta talētis, & totidem illius pharmaci quo ad punicei coloris tincturam vtuntur,& *alia* * electri mille talētis, Indorum regi quotannis aduehunt. Sed & cæteris Indis merces huiuſmodi aduehentes vendunt, ab illis viciſſim panes & farinam & ligneos amictus accipientes. Sed & gladios quibus ad ferarum venatum vtuntur,arcúſque & iacula illis vendunt.ſunt enim & ſagittarii & iaculatores peritiſſimi. Sunt autem inexpugnabiles,quòd montes altos & inacceſſos habitent.Munera autem illis quinto quoque anno rex donat, trecenta arcuum & totidem iaculorum millia,peltarum centum viginti millia,gladiorum quinquaginta millia.His Cynocephalis nullæ ſunt domus,ſed in ſpeluncis habitant.Quas autem feras inter venandum ſagitta vel iaculo petierint,eas perſequentes aſſequuntur.veloces enim ſunt ad curſum. Earū vxores ſemel duntaxat in menſe ſe lauant, quum menſtrua aduenerunt, aliâs nunquam. At viri ſe non lauant, ſed manus duntaxat abluunt. Sed ter in menſe oleo ſe vngunt quod è lacte cōficitur,& ſe pellibus abſtergūt.Veſtē autem villoſam non geſtāt,ſed villis carentia maſthlemata quātenuiſſima ipſi pariter & eorū vxores induūt. At qui ſunt inter eos ditiſſimi,lineo amictu vtūtur.hi autē ſunt pauci. Lectorum nullus eſt apud eos vſus,ſed toris extemporaneis vtuntur. Is verò inter eos ditiſſimus habetur cui maxima fuerit ouium copia. Caudam autem habent omnes viri & mulieres,ſupra nates,canum more: ſed maiorē magiſque piloſam. Coeunt cum fœminis quadrupedes, canum ritu. alióque modo coire turpe cenſent.Sunt autem iuſti,& vitæ,præ quibuſuis hominibus,longiſſimæ.cētum enim & ſeptuaginta,nonnulli & ducentos viuunt annos. Vltra hos autem alios habitare dicit ſupra fluuii fontes:qui nigri ſint,ſicut & cæteri Indi: otioſiq; degant,ac neque frumentū edāt, neque aquam bibant:ſed magnam boum,caprarum, ouium copiam alant, eorúmque lac potent,ac nihil aliud. Apud illos quū in lucem prodeūt infantes,ſedem perforatam non habent,neque cacant:ſed nates quidem habent,at foramen interiectum non eſt. quo fit vt nō cacent,ſed caſeoſum quiddam meiant,non valde craſſum tamen,ſed fæculētum.Quū

autem manè lac biberunt, & meridie ad eius potum reuertuntur, dulcem quandam apud eos radicem esse aiunt quæ lac in eorum ventre coagulari non sinat. Huius igitur esu vomitum vesperi prouocant, omniáque facilè euomunt. Asinos sylvestres habet India equis pares, quosdam & maiores: quibus caput purpureum, oculi cærulei, reliquũ corpus est album. Cornu illis in fronte cubitalis magnitudinis, cuius inferior versus frontem pars duorum palmorum spatio sit candidissima: at superior, quæ in acutum tendit, punicea sit, summum ruborem adiunctum habens: pars autem media, sit nigra. Ex his pocula conficiuntur, è quibus qui bibũt, nec spasmo nec sacro morbo corripiuntur: sed nec venena vllam in eos vim habent, si modò vel antequam illa hauriant, vel postquam hauserint, aquã aut vinum aut aliud quippiam ex illis poculis bibant. Ac cæteri quidem asini & mansueti & sylvestres cæteráque solidipeda animantia & talis & felle in iecore carent: at hi & talum & fel in iecore habent: & quidem talum omnium quos mihi videre contigit pulcherrimum, bouis talo & specie & magnitudine similem, perinde grauem ac plumbum, minii colorem non in superficie tantùm, sed & interius habentem. Est autem & velocissimus & strenuissimus: eúmque nec equus nec aliud animal persequens assequi potest. Et initio quidem remissius currit: quo autem diutius cucurrerit, miro quodam modo concitatior fertur, eiúsque magis & magis velox est cursus. Hac autem arte sola potest à venatoribus capi: Quum illi suos catulos ad pascua eduxerint, à multo equitatu circumdantur. nolentes autem relictis catulis fugam capere, cornibus calcibúsq; & morsibus pugnãt, multósque & equos & viros interficiunt: sed tandem & ipsi sagittis & iaculis confossi ab illis capiuntur. viuos enim capere nullo modo queas. Eorum verò carnes propter amaritiem esculẽtæ nõ sunt. atque adeo non propter aliud quàm propter cornua & talos hoc animal venantur. In flumine Indico vermis nascitur specie quidem eum qui innasci ficui solet referens, septem autem cubitorum longitudinem, alius maiorem, alius minorem habens: crassitudinem verò talem vt eum puer annos decem natus vix vlnis amplecti possit. Duo sunt illi dentes, vnus suprà, alter infrá. his dentibus quicquid prehenderit, deglutit. Et interdiu quidem in limo fluminis commoratur, at noctu egreditur: egressus autem, quemcunque obuium bouem aut camelum momorderit, ad fluuium trahit, totúmque, præter ventrẽ, deuorat. Capitur grãdi hamo, cui hœdum aut agnum ferreis catenis alligauerint. Vbi ceperunt, per triginta dies suspensum, vasis suppositis, relinquunt: intra quod tempus ex eo distillant quæ decem cotylas Atticas implere possint. Elapsis triginta diebus, ipsum vermem abiiciunt: oleum autem, adhibitis custodibus, ad solum Indorum regem mittunt, alii enim id habere non licet. Oleum hoc id cui superfusum fuerit accendit, & ligna pariter animaliáque comburit: solóque luto, & eo quidem crasso, extingui potest.

Habent Indi arbores cedro aut cupresso proceritate pares, quarum folia palmæ foliis paulo latiora, alioqui sunt similia, & axillis carent. Florem qualem laurus mas emittunt, sed fructum nullum ferunt. Nomen illis est Indicum, carpion: Græcum, myrorhoda. Sunt autem raræ. Ex illis olei guttæ distillant, quas lana arbori impressa excipientes, in lapideos alabastros, illam exprimendo, infundunt. Est autem id subrubrum & crassiusculum, adeóque fragrans vt ad quinque stadia eius odor perueniat. Soli autem regi eiúsque propinquis id possidere conceditur. Ex eo rex Indiæ ad Persarum regem misit: seq; Ctesias id vidisse, & odorem qui nec dici nec cuiquam alii assimilari possit, se percepisse narrat. Caseum & vinum omnium suauissimum illos habere, se expertum scire, (quippe qui vsus sit) comme morat. Fons est apud Indos, quadratæ formæ, circuitu circiter quinque vlnas habente, cuius aqua est intra petram, quæ, antequam ad ipsam aquam perueniatur, trium cubitorum, sub aqua trium vlnarum altitudinem habeat. In ea spectatissimi quique Indorum cum liberis & vxoribus se lauant. In eadẽ nataturi se in pedes proiiciunt. quum autem in eam infilierint, eos sursum attollit aqua. Nec verò solos homines sursum attollit, sed quoduis animal, siue viuum siue mortuum, in terram expellit: atque adeo quæcunque in eam coniiciuntur, præter ferrum, argentum, aurum & æs. hæc enim in fundum demittit. Est autem eius aqua perfrigida, & potu suauis: quæ magnum strepitum edit, non secus ac quæ in lebete feruefit aqua. Sed & vitiligini & scabiei medetur. Hæc Indico sermone βαναδη. Græco ὠφελιμον, *id est utile*, vocatur. In iis Indiæ montibus ex quibus eorum calamus prouenit, habitat quoddam hominum genus non pauciorum triginta millibus, quorum vxores semel duntaxat in vita pariunt: habéntque earum fœtus dentes supernè pariter & infernè valde pulchros: necnon vniuersis tam fœminis quàm maribus & capitis & superciliorum pili iam inde à natiuitate sunt cani. Vnusquisque certè eorum vsque ad trigesimum ætatis annum albos per totum corpus habet pilos: inde nigrescere incipiunt, adeo vt quum sexagesimum attigerunt, nulli illis pili nisi nigri conspiciantur. Sunt iisdem & viris & mulieribus octoni in vtraque manu & vtroque pede digiti. Sunt autem bellicosissimi, & Indorũ

regem

regem ſequuntur ex his ſagittariorum quinque millia, necnon iaculatores. Aures autem illis tantæ magnitudinis eſſe dicit vt eorum brachia ad cubitos vſque & ponè totos humeros operiant. eſſe autem illas contiguas.

Hæc quæ fabulis ſimilia ſunt, Cteſias ſcribens, ſe veriſſima ſcribere ait, & quorum vel ipſe teſtis ſit oculatus, vel quæ à teſtibus oculatis acceperit. Multa autem his mirabiliora ſe prætermiſiſſe, ne qui ea non vidiſſent, ſcribere ipſum quæ fidē non mererentur, exiſtimarent.

EX LIBELLO QVI DEMETRIO PHALEREO vulgò adſcribitur, Cteſiæ verba,

Stryaglius quidam Medus, quum ex equo Sacidem mulierem deieciſſet (apud Sacas enim mulieres eodem quo Amazones modo præliantur) eâmque & formoſam & ætate florētem eſſe vidiſſet, ſaluam dimiſit. At percuſſo poſtea fœdere quum illa quam alioqui deperibat, potiri non poſſet, ſtatuerat quidem inedia vitam finire: ſcribit tamen prius illi hanc epiſtolam, qua expoſtulat, Ego quidem te ſeruaui: & tu quidem per me ſeruata es, ego autem per te perii.

Ex eodem, paulo pòſt,

Oportet autem quæ facta ſint, non ſtatim fateri facta eſſe, ſed paulatim, ſuſpenſum tenendo auditorem, & nobiſcum angi cogēdo. Quod Cteſias in allato de Cyri morte nuntio facit. nec enim nuntius ſimulatque ad Paryſatin venit, ei Cyrum mortuum eſſe, dicit: (hæc enim eſt quæ Scythica oratio appellatur) ſed primùm quidē victoria potitum eum nuntiauit. quæ verba illi gaudium anxietati mixtum attulerunt. Poſtea verò interrogat, at rex quomodo ſe nunc gerit? Tunc ille, Fugæ ſe dedit, inquit. Hîc illa ſermonem excipiens, Tiſſaphernes horum ei malorum eſt author, inquit. Rurſumque interrogat, Cyrus verò vbi nunc eſt? Reſpondet nuntius, Vbi fortes viros diuerſari decet.

EX PLVTARCHO, IN VITA Artoxerxis.

Cteſiæ narratio, vt breuibus multa perſtringam, huiuſcemodi eſt. Cyrus, trucidato Artagerſe, equum in regem permiſit, & hic in illum, ſilentio vterque. Occupat Cyri amicus Ariæus ferire regem, nec ſauciauit eum: rex miſſa lācea à Cyro aberrauit, Tiſſaphernem autem fidum Cyro & fortem virum percuſſit atque interemit. Cyrus intorto per loricā regis, iaculo, vulnus pectori illius ingeſſit duos digitos altum. vnde ille ictus vi defluxit ex equo ad terrā. Fuga & tumultu cohortis regiæ edito, rex aſſurgēs cū paucis (inter quos fuit Cteſias) tumulum vicinum cepit, vbi tenuit ſe quietum. Cyrum inter hoſtes volitantem equus ferox longè abſtulit: nec tenebris iam cognoſcebatur ab hoſtibus, & ab amicis quærebatur. Erectus autem victoria, ardoríſque & fiduciæ plenus per medios vehebatur hoſtes, clamans, Cedite miſeri. Dum hoc identidem lingua Perſica clamat, pars venerabundi decedunt ei via. Ibi quum tiara capiti eius defluxiſſet, prætercurrens adoleſcens Perſes (Mithridati nomen erat) tempus Cyri iaculo ſecundum oculum ferit, inſcius qui ſit. Eructanti vim ſanguinis vulnere, captus Cyrus vertigine & ſopore collabitur. Equus fugiens oberrabat: ſtratum equi prolapſum capit comes illius qui Cyrum percuſſit, ſanguine redundans. Cyrum ex plaga ægrè tandem colligentem ſe, aſſiſtētes eunuchi pauci alteri equo impoſuere, quò eriperent eum. Quem equitandi impotentem, pedibúſque connitentem ire, ſuſtinentes ducebant, corpore quidem ob vulnus in capite acceptum grauem ceſpitantémque, ſed victorem arbitrantem ſe, quòd fugientes audiret Cyrum regem alta voce appellantes, atque vt parceret ipſis orantes. Interea Cannii quidam homines, tenues inopéſque, qui humilium miniſteriorum gratia regis caſtra ſequebantur, confuſi fortè vt amici fuere cum illis qui circa Cyrum erant. hi vt tandem punicea ſagula eorum aduertere, (quum regii haberēt omnes candida) intellexerūt hoſtes eſſe. Ita vnus eorum auſus eſt, ignarus qui eſſet, Cyrum iaculo à tergo ferire. Vulnerata poplitis vena prolapſus Cyrus tempus ſimul ſaucium ad ſaxum offendit: vnde animam exhalauit.

EX ATHENAEO.

LIBRO II.

At Cteſias Cnidius narrat etiā quomodo regia hæc Choaſpis fluuii aqua coquatur, & quomodo vaſis impoſita, portetur ad regē. addítque illam & leuiſſimā & ſuauiſſimā eſſe,

Ibidem,

Cteſias autem Carmaniam oleum acāthinum producere & eo regem vti ait. Qui etiā in libro quem de Aſiaticis tributis ſcripſit, cœnæ regiæ apparatum deſcribens, neque piperis neque aceti meminit, quod vnum inter condimenta eſt optimum.

LIBRO X,

Cteſias autem apud Indos regi nefas eſſe inebriari tradit.

Ibidem,

Amyntas quoque in libro qui παθικοὶ inſcribitur, Tapyrorum gētem ita vino deditam eſſe tradit vt ne ad vngendum quidem alia re vlla quàm vino vtatur. Eadem autem & Cteſias commemorat in libro quem de Aſiaticis tributis ſcripſit: qui & iuſtiſſimos eſſe illos addit.

LIBRO XI,

Verùm repudianda ſunt nobis fictilia pocula. Apud Perſas enim, vt teſtatur Cteſias, quemcunque rex inhonoratum eſſe voluerit, is fictilibus poculis vtitur.

LIBRO XII,

At Cteſias in tertio Perſicorum libro, omnes quidem Aſiæ reges luxui deditos fuiſſe tradit, ſed præ cæteris Ninyan Nini & Semiramidis filium: qui domi manens & in luxu viuens, à ſolis eunuchis & vxoribus conſpiciebatur.

Ibidem,

Cteſias verò Annarum regis præfectum, & qui Babyloniæ regionis imperium obtinuerat, veſte & ornatu muliebri vſum eſſe, & ad eum cœnantem, quum regis ſeruus eſſet, accedere ſolitas centum quinquaginta pſallentes & canentes mulieres, tradit. Pſallebāt autem hæ & canebant illo cœnante.

LIBRO XIIII,

Beroſus autem Babyloniacorum lib. 1, decimaſexta die menſis Loi feſtum Babylone quinque dierum ſpatio celebrari ait Saxeas dictum: per quod tempus ſolere dominos famulis parere: vnúmque ex his domui præeſſe, veſte quæ regiæ ſimilitudinem referat, indutum: quem & zoganen appellari. Meminit huius feſti Cteſias quoque libro Perſicorum ſecundo.

Refer ad pagin. 32.

A

ABAE oppidum Phocēſium, vbi delubrum locuples Apollinis 105.206.220
Abanteionizæ populus 27
Ægidæ tribus 119
Ægialees ab Ægialo dicti 137.
Ægialees Pelaſgi 180
Ægicores Ionis filius 137
Ægila locus 123.124
filius vnde Ægidæ tribus 119
Ægialees ab Ægialo dicti 137.
Ægialees Pelaſgi 180
Ægicores Ionis filius 137
Ægila locus 123.124
ſubulcum ingredi tēplum nefas 48. ægyptii quo tēpore ſues immolēt, & ſuilla carne veſcātur Ib. ægypt. præcipui conuētus 49. ægypt. fuſtua
AEſtatis & hyemis ſimulachra vbi 59
AEſtus in India 9.&.
AEthiopes ex AEgyptiis inſtitutis māſuetiores facti 44.

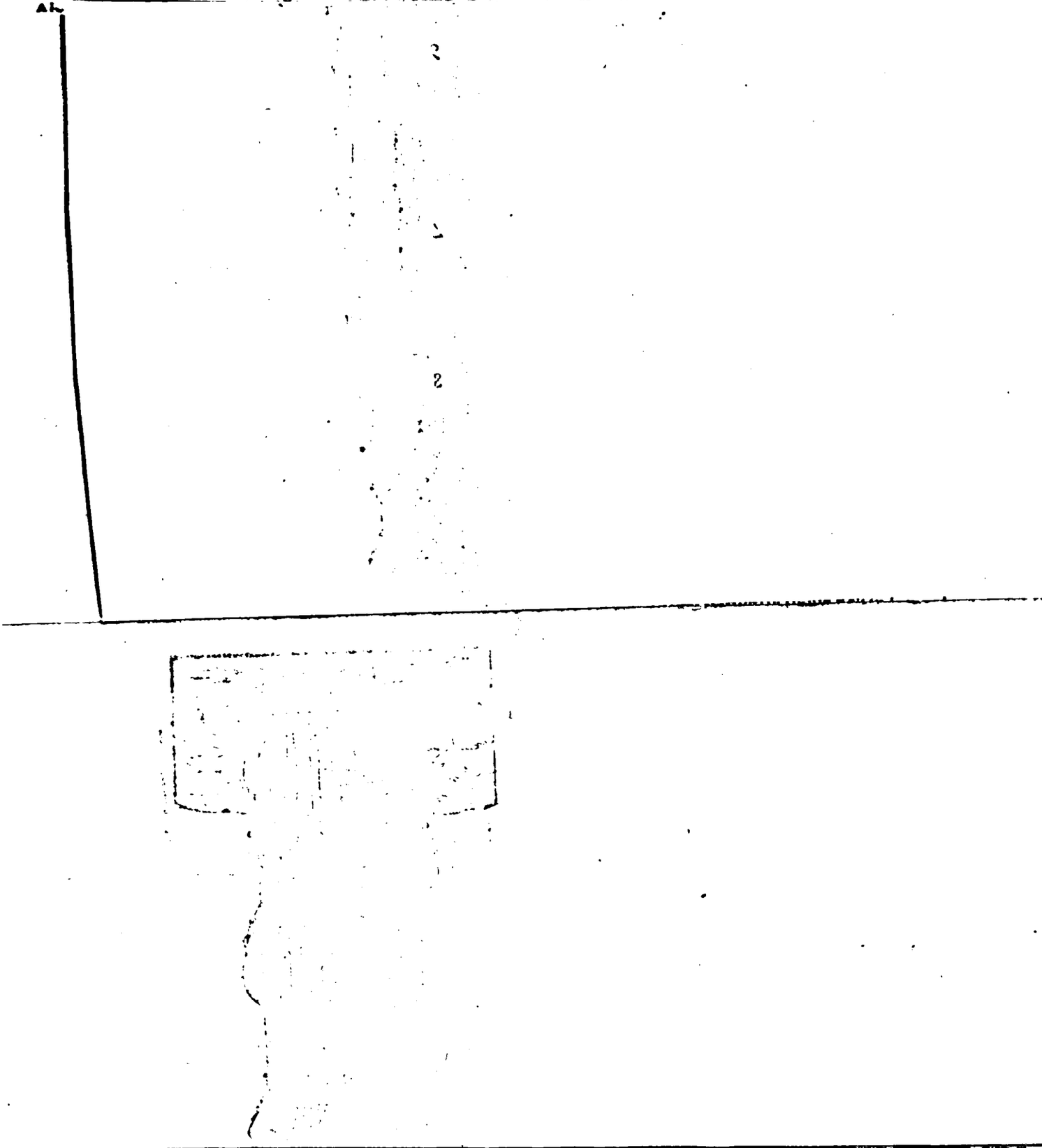

Ædificium è ſolido ſaxo vbi 69
Ædificia ex virgultis 125
Ægaleus mons vbi 214
Ægæ Ioniæ ciuitas 27
Ægeæ Æoliæ ciuitas Ibid.
Ægea vrbs in Pallena 184
Ægeum mare 111
Ægeus Lycum fratrem Athenis eiicit 31. Ægeus Oiolyci
ſcriptura & literarum duplex vſus 45. ægypt. religio, cultus erga deos maximus 46. ægypt. victus 51. ægyp. fabis abſtinent 46. ægypt. ſacrificandi ritus Ib. ægypt. maxima dea Ib. ægypt. victimæ 46.47. ægyp. ablutiones poſt contactum ſuē Ib. ægypt.
cauſa morbi 52
AEs alienum debere apud Perſas turpiſſimū. 26. æs apud ægyptios pretioſiſſimum 75
AEſchines Eretrien. dux 160
AEſchrionia tribus Sam. vbi 75
AEſchylus poeta 67
AEſopus fabularum ſcriptor genere Iadmius 62
gaclis f. Cliſthenis gener 165
alcmæonidæ obnoxii crimini piaculari 10. 137. alcmæonidæ genus Athen. 136. alc. an ſcutū Perſis prodiderint 163. alc. generis claritas 164. alcm. tyrannidis oſores Ib.
Alcon Moloſſus procus filiæ Cliſthenis 165

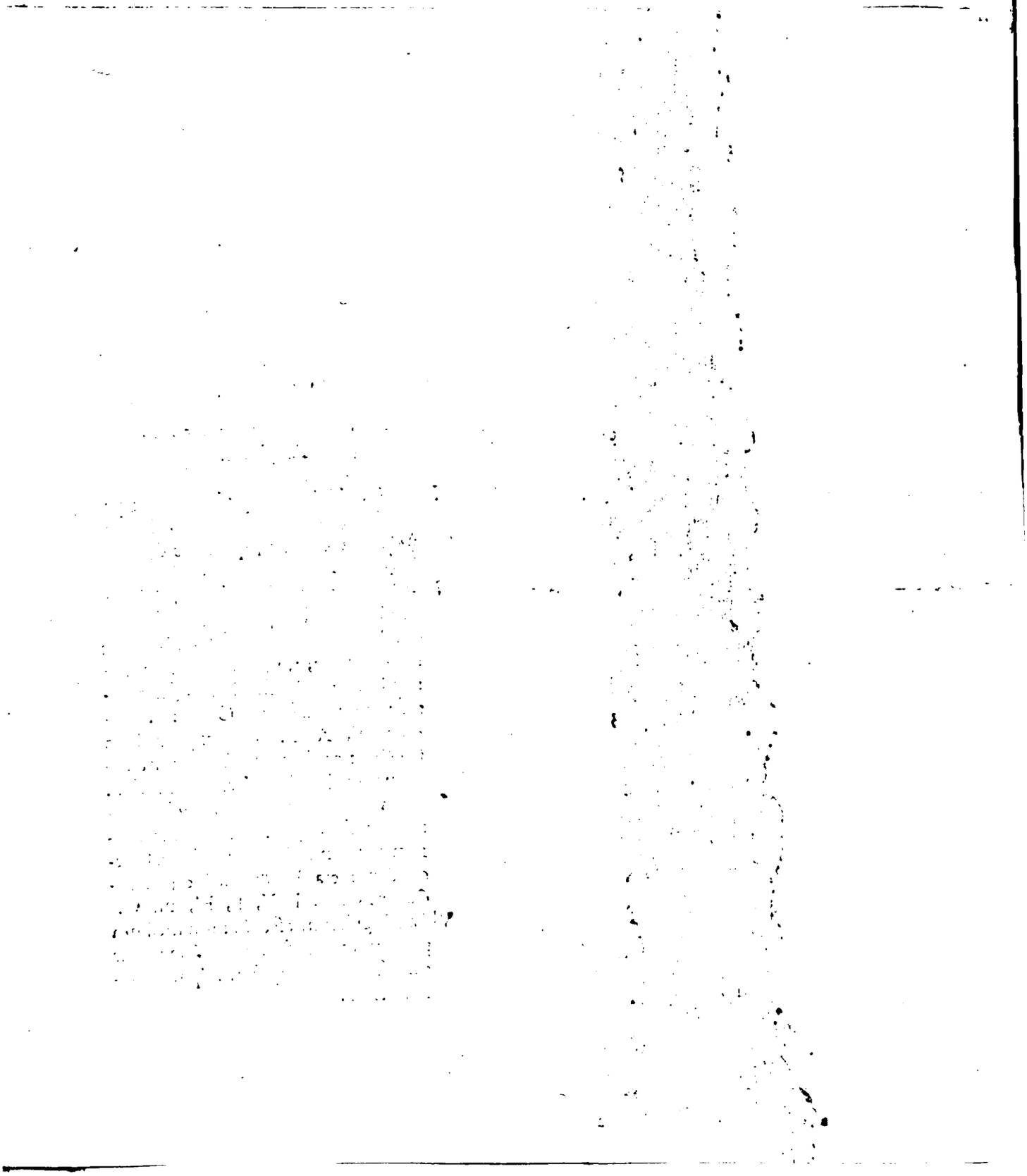

INDEX IN HERODOTVM ET CTESIAM.

A

A B AE oppidum Phocēſium, vbi delubrum locuples Apollinis 205.206.220
Abantes Ioniæ populus 27
Abaris Hyperboreus 104
Abdera vrbs à Teiis condita, vbi 30.182.218
Abrocomes & Hyperanthes Darii filii 199
Abronychus Athenienſis 104
Abſinthii populus 151
Abulites 8.ct.
Abydus vrbs 146.173.175. Abydus ponte à Xerxe iungitur 4.ct.ſeq.
Accipiter Ægyptiis ſacer 50. accipitrum ſepultura vbi 51
accipitrum ſeptem paria ſeptē Perſarum omen 85
Aceratus propheta 206
Aces fluuius 91
Achæmenidarum cognatio vnde 24
Achæmenes Darii filius Ægypti præſes 168.180. achæmenes ab Inaro interimitur 72. 168. achæm. Xerxis frater Demarato contradicit 201
Achæmenidis Artox. fr. in Ægyptum exped. 5.ct. Achæmen. obitus Ib. Achæmen. vltio Ib.
Achæorum duodecim genera & partes 27. Achæi Iones Peloponneſo eiecerunt 27
Achæorū in Athamantis poſteros actio 196
Achæiæ Cereris templum 136
Achelous fluuius 41.184
Acheron fluuius vbi 108.142
Achilleius curſus vbi 106.109
Achilleum oppidum 143
Acinacis à Xerxe in mare deiicitur 176
Acraephia oppidum vbi 121
Acriſii progenitores qui 154
Acrothoon vrbs vbi 172
¶ Adicran Libyum rex 121
Adimantus Corinthiorum dux 202.209.214
Adraſtus Phryx ob fratricidiū à Crœſo expiatur 7. Adraſt. cuſtos Atyis Ib. Adraſt. Gordii filius Midæ nepos 7.8. Adraſt. ſibiipſi mortem conſciſcit 8. Adraſt. calamitoſi monumentum 137
Adria à Phocenſ. occupatur 19
Adyrmachidæ Libyum primi vbi 122
ex Adyto edita vox 29
¶ Æaces Syloſontis fil. Sami tyrannus 148
Æaci fanum 140
Æacides Samius 118
Ædes hoſpitæ Veneris vbi 57
Ædificium è ſolido ſaxo vbi 69
Ædificia ex virgultis 125
Ægaleus mons vbi 214
Ægæ Ioniæ ciuitas 27
Ægeæ Æoliæ ciuitas Ibid.
Ægea vrbs in Pallena 184
Ægeum mare 111
Ægeus Lycum fratrem Athenis eiicit 31. Ægeus Oiolyci filius vnde Ægidæ tribus 119
Ægialees ab Ægialo dicti 137.
Ægialees Pelaſgi 180
Ægicores Ionis filius 137
Ægila locus 123.124
AEgilea Styreorum inſula 161
AEgina (alias Argiua) Ariſtodemi vxor 153
AEgina Aſopi filia 139
AEginæ nomen 207. æginetarū ſtrenuitas 114. æginetarum odia in Athen. 139. æginetæ ab Athenienſibus ſuperātur 159. æginetæ Epidauriorum ſubditi 139. æginetæ & Cretenſes vt Samios ſubiugarint 81. æginetarum in Samios ſimultas vnde 81. æginetæ Ioui fanum conſtruxerunt 70. æginetæ Dario terram & aquā dant 153
AEgion ciuitas 27
AEgiræ Achaica ciuitas 27
AEgiroeſſa AEoliæ ciuitas Ib.
AEgis Mineruæ vnde 125
AEgli populus 88
AEgroti Babyloniorū quomodo curentur 36. ægrotos Indi epulantur 88
AEgyptus quæ regio & AEgyptii 42. ægyptus fluuii donum 40. ægypti diuiſio ſecundum Iones 42.68. ægypti diuiſio ſecundū Herod. 42. ægyptus, Aſiæ & Africæ terminus 42.87. ægypt. quorum deorū nomina neſciat 48. ægypt. Africæ finitima 50.87. ægypto phœnix ſacroſancta 51. ægypt. vitibus caret 52. ægypt. quorū deorum oracula habeat Ib. ægypti linum 56. ægypt. in XII. regulos diſtributa 64. ægypt. inequitabilis 56. ægyptus ſorte diſtributa 56. ægyptus & Libya Perſis tributaria 87. ægypt. ab Arto xerxe deficit 4.ct. ægyptus ad Perſas redit 5.ct. ægyptii thoraces Perſis in vſu 25. ægyptii duodecim deorum primi inſtitutores 40. ægyptii aras, ſimulachra, delubra primùm diis ſtatuerūt Ib. ægyptiorum agrorū cultura ſpontanea 42. ægypt. ſementis Ib. ægyptii qui ſint ex Iouis Ammonii oraculo 40. ægyptiſe primos exiſtimant 39. ægypt. inſtituta & mores 45. ægyptii ſacerdotes raſi Ib. ægyp. cum feris veſcuntur Ib. ægypt. circunciſio, & huius rei cauſa 45.56 ægypt. veſtitus 45.52. ægypt. ſcriptura & literarum duplex vſus 45. ægypt. religio, cultus erga deos maximus 46. ægypt. victus 52. ægyp. fabis abſtinent 46. ægypt. ſacrificandi ritus Ib. ægypt. maxima dea Ib. ægypt. victimæ 46.47. ægyp. ablutiones poſt contactum ſuē Ib. ægypt. ſubulcum ingredi tēplum nefas 48. ægyptii quo tēpore ſues immolēt, & ſuilla carne veſcātur Ib. ægypt. præcipui conuētus 49. ægypt. fuſtuaria pugna 50. ægypt. feræ ſacræ Ib. ægypt. cura circa feras Ib. ægyptiis crocodili ſacroſancti 51. ægypt. purgamina 52. ægypt. Afrorum ſaluberrimi Ib. ægypt. panis colleſtis appellat° Ib. ægyp. aer immutabilis Ib. ægypt. vinū ex ordeo Ib. ægypt. cātilena Ib. ægypt. prodigiorū diuinationúmq; obſeruantiſſimi Ib. ægypt. medicina quomodo ſit diſtributa 53. ægypt. lugēdi ritus Ib. ægyp. mos in condiendis cadaueribus Ib. ægypt. vnguenta qualia 54. ægypt. naues Ib. ægypt. reges 55.56.61.63.64. 67.73. ægypt. feriæ 60. ægyptii immortalitatē animarū primi aſſeuerauerunt Ib. ægypt. calamitas 62. ægypt. progenies 64. ægypt. Caſtra locus vbi 66. ægypt. myſteria 69. ægypt. pluuia portētoſa 72. ægypt. capita cur dura Ib. ægypt. fuga Ib. ægyptii ignē animal aſſerunt 73. ægyptiorum clades apud Iraſam 122. ægypt. à Perſis defectio 167. In ægypt. Dar. exerc. parat Ib. ægypt. ab Aprie rege defectio 121. ægypt. per proditionē à Cābyſe capti 2. ct. ægyptii vincunt 5.ct. ægypt. clades Ib. ægypt. Sarſamā præficit Megabyz. Ib. ægypt. quidā vocaliſſimus 11
AEgyptiacæ Thebæ 33. ægyptiacæ regionis natura & deſcriptio 40.45
AEnea oppidum vbi 184
AEneſidemus Hipp. ſatelles 189
AEnigma piſcatorum 253
AEnus vrbs & vbi 111.177
AEnyri, Cœnyri 153
AEoles à Crœſo ſubacti 1.5. æolum in Xerxis exercitu armatura 180. æol. tributarii Dario 87. æol. olim Pelaſgi appellati 180. æol. mos in ſacrificiis 254. æol. ab Hymea capiuntur 146. æolicæ ciuitates 27
AEorpata Scythis quid 114
AEris copia apud Maſſagetas 39 ære qui primi ſe armarint 66 æreus Iupiter & Neptunus vbi 256
AEropus, Gavanes, & Perdiccas fratres 221
Aeris mutatio in hominibus cauſa morbi 52
AEs alienum debere apud Perſas turpiſſimū. 26. æs apud ægyptios pretioſiſſimum 75
AEſchines Eretrien. dux 160
AEſchrionia tribus Sam. vbi 75
AEſchylus poeta 67
AEſopus fabularum ſcriptor genere Iadmius 62
A Eſtatis & hyemis ſimulachra vbi 59
AEſtus in India 9.ct.
AEthiopes ex AEgyptiis inſtitutis māſuetiores facti 44. æth. Nomades Ib. æthiops vt AEgypto imperarit 63. æthiopes quē regē creent 74. æthiop. hominum maximi, pulcherrimi, & eorū mores Ib. æthiopū ſepulchra vitrea 75. æthiopes Cambyſi dona ferunt 88. æthiopū genitura nigra 89. æthiopes extremi hominum 90. æthiopes contra Cābyſ. 171. æth. circunciſio 56. æth. in Xerxiano exercitu armatura 178. æthiopum diſcrimen Ib.
¶ Africæ terminus quis 42. africæ deſerta 44
Africus & Auſter venti duo omnium pluuioſiſſimi 43
Agariſtæ proci 164. Agariſtæ ſomnium 165
Agaſicles Halicarnaſſeus 27
Agathyrſus Herculis filius 100
Agathyrſi populus 105.113. Agathyrſorum mores & amicitiæ Ib.
Ager Caicus 150
Agetus Alcidæ filius, Ariſtonis amicus 155
Aglauriæ Cecropis filiæ templum 208
Aglomachi turris 122
Agora locus 177
Agreſtium boum vbi ingens multitudo 184
Agrianæ populus 119
Agrianes fluuius 111
Agricolator vbi cōtemptui habeatur 128
Agyllenſium calamitas 30. agyllenſes Phocenſib. iuſta ex oraculo ſoluunt 30
Ahena citra ignem feruētia 10. ahenum Samium 120
Aiax finitimus ac ſocius Athen. 137. aiax Telamonius 210.219
Aimneſtus Spart. Mardonii occiſor 134. aimn. Platzēſis 235
¶ Alabanda vrbs 221
Alalia à Phocenſibus ædificatur 30
Alarodii populus 88. alarodiorū in Xerx. exerc. armat. 179
Alati ſerpentes vbi 90
Alazeris Barcæorum rex 122
Albæ columnæ 146
Album littus vbi 172
Alcæus Herculis filius 2
Alcæus poeta 143
Alcides Caunius 6.ct.
Alcinor & Chromius Argiui 15
Alcmæon aſtutè aurū à Crœſo aſportat 164. Alcmæon Megaclis f. Cliſthenis gener 165 alcmæonidæ obnoxii crimini piaculari 10. 137. alcmæonidæ genus Athen. 136. alc. an ſcutū Perſis prodiderint 163. alc. generis claritas 164. alcm. tyrannidis oſores Ib.
Alcon Moloſſus procus filiæ Cliſthenis 165

Alex Mineruæ tẽplum 11.234.
Aleæ ludus & teſſerarum à Lydis primũ inuentus fertur 18
Alevadæ Theſſaliæ reges 168. alevadarum machinæ 192
Alexander Priami filius 1. rapit Helenam 57
Alexander Macedo aureus 219. alexandri tyrannidis origo 221. alexãdri progenies Ib. alexander Amyntæ f. dux & rex Macedonum 231
Algæ Achaiæ 192
Aliarchus Arceſilaum ſtrangulat 121. aliarchus dolo interficitur Ibid.
Alilat Vrania Arab. dicitur 72
Alitta Venus Arabibus dicta 25
Alizones populus 106
Alogune Bib. Artox. pellex 6. ct.
Alopecæ Atticæ 136
Alpeni vicus 195. Alpenus vrbs vbi 198
Alpheus & Marõ fortiſſ. fratres 200
Alpis fluuius vbi 106
Alyſonii populus 87
¶ Amaſis rex 47.52.64.67.68. amaſis regis monumẽtũ Ib. amaſis rex Saitanus Ib. amaſis ex pelui ſimulachrũ ſtatuit 69. amaſis regis mos Ib. amaſis Mineruæ veſtibulum erexit Ib. amaſis amicitia cum Cyrenæis 70. amaſis Græcorum amãs quid eis donarit Ib. amaſis varia donaria Ib. amaſis Cyprum omnium primus cepit Ib. amaſis regis mors 73. amaſis cadauer verberibus cæditur 74. amaſis cadauer crematur Ib. amaſis epiſtola ad Polycratem 78. amaſis picturati thoraces 79. amaſis Barcæos dolo capit 126.
Amaſis Maraphius Aryandis contra Ayrenæos dux 122
Amathuſii populus 144.145
Amaxampeus fons amarus 106
Amazones populus 114. amazonum cum Sauromatis cõmixtio Ibid. amazonum ſedes vbi Ib. amazonum nuptiæ 115
Ameſtris Xerxis vxor 177.183.241 ameſtris crudelitas in Maſiſtæ vxorem 241
Amiantus Lycurgi filius 165
Amici deploratio 73. amicus prudens omnium rerũ pretioſiſſ. 130. amicus amicũ quæ roget 155
Amictus lignei 11. ct.
Amilcar Carthagin. rex 191. amilcaris genus & mors Ibid.
Aminias Palleneus Athenien. certamen init 213
Aminoclis fortuna 195
Amiſtris Onophæ filia, Xerxis vxor 3. ct. amiſtris & liberorum luctus 4. ct. amiſtris Megabyzum Artoxerxi conciliat 5. ct. amiſtris libido 6. ct. amiſtris Apollonidem excruciat Ib. amiſtris Zopyri cædẽ vleiſcitur ib. amiſtris mors Ib.
Amiſtris Ochi filia Ib. amiſtris Terituchmis vxor 7. ct.
Amompharetus Pitaneti 232. amompharetı victoria 235
Ammon Ægyptiis quid 47. ammonis oraculum de Ægypt. 42. ammonis oraculi origo 49
Ammonii populus vbi 47.124
Amorges Perſarum dux 146
Ampa vrbs vbi 149
Ampelon promontorium 183
Amphiarao aureus clypeus à Crœſo donatus 9. amphiarai expeditio in Thebas ab Hom. conſcripta 145. amphiarai templum apud Delphos 17. & oraculum 210
Amphicæa oppidum 206
Amphicrates Sami rex 81
Amphictyonidis Cereris templum 196. amphictyonis fanum, & ſedilia Ib. amphictyones templum Apollinis Delphicum ſtruendum locant 70.136
Amphilochus Amphiarai f. 87
Amphilytus Acarnan ariolus 11. amphilyti vaticiniũ Ib.
Amphimneſtus Epidãnius 164
Amphion 141
Amphiſſa vrbs vbi 206
Amyntas Macedo, Perſas vt exceperit 129. Hippiæ vrbem donat 142
Amyntas Amyntæ nepos, Aſiaticus 221
Amyrtæus 63. amyrtæi Ægypti rex à Cãbyſe captus 2. ct.
Amytis filia Aſtyagis 1. ct. amytis & Spitama Aſtyagẽ occultant Ib. amytis à Cyro in vxorem ducta Ibid. amytis Petiſacam excarnificat Ib. Amytis Aambyſem monet 2. ct. amytis veneno ſe necat Ib. amytis Cambyſem in ſomnis vexat 3. ct.
Amytis Xerxis filia Ib. amytis Megabyzi vxor 4. ct. amytis adulterii accuſatur à marito Ib. amytis Inarum ad ſupplicium poſcit 5. ct. amytis libido 6. ct. amytis morbus & mors Ibid.
¶ Anacharſis ſapiens 105. & eius cædes 109
Anacreon Teius 91
Anactorium templum 234
Anaua vrbs Phrygiæ 173
Anaxagoras rex Cypri 8. ct.
Anaxandrides Lacedæmoniorum rex 12. anaxandrides & eius vxores 133
Anaxilaus Rhegiorum Tyrannus — 149.191
Anchimolius Aſteris f. & eius cædes 136
Ancora Sophanis 235
Anderica Ciſſiæ ſtathmus 163
Andia Artoxerxis pellex 6. ct.
Androcratis fanum vbi 227
Andromeda Cephei filia 177
Androphagi populus vbi 101. androphagorum mores 113
Andrus inſula 131. andrum Græci obſident 217
Angarion Perſis quid 215
Angites fluuius vbi 182
Angrus fluuius 106
Anguilla Ægypt. ſacroſancta 51
Animarum immortalitas atq; tranſmigratio, primis AEgyptiis cognita 60. animarum immortalitatem Zamoxis Thracas edocet 112
Animal Indicum 9. ct. animalia Indica grandiora cæteris 89. animalcula Indiæ tinctoria 11. ct. animalia quæ eſui ſunt, plura: noxia pauciora 89
Anni humanæ vitæ ſeptuaginta 6. annus ab AEgyptiis primùm inuẽtus, inque duodecim menſes ab eiſdem diſtinctus 40
Anopæa mons & vicus 198
Antacæi cete ingẽtia Boryſthenis 106
Antandrus locus 130
Antandros vrbs vbi 175
Anthela vrbs 193
Anthela vicus vbi 196
Anthylla oppidum 55
Antichares Eleonius 133
Anticyra vrbs 196
Antidorus Lemnius ad Græcos tranſfugit 203
Anthropophagum animal 9. ct.
Anyſis vrbs 63
Anyſis cæcus AEgypti rex Ib. anyſis imperium AEgypti recuperat Ibid.
¶ Apaturia Ione Athenis oriũdi, celebrant 27
Aper immẽſus Myſorum opera deuaſtans 7. aper in Africa nullus 125
Mphetæ loci nomen 195
Aphidnæ produntur Tyndaridis 235
Aphlyſtii Iouis templum 135
Aphrodiſias inſula vbi 122
Aphytis Pallenæ vrbs 184
Apia vrbs vbi 42
Apidanus fluui⁹ Theſſaliæ 184
Apis aula vbi 66
Apis Græcorum lingua quid Ibid. apis apparuit: feriantur AEgyptii 75. ſigna eius Ibid. Cambyſes ferit Ib.
Apollinis Iſmenii templum 9. 17.135.220. apollinis imbre Crœſus è pyra liberatur 16. apollinis Triopii ſacrum atque certamen 27. apollinis oraculum apud AEgypt. 52. apollo AEgyptiis Orus dictus 64.67. apollinis tẽpla vbi 66. apollinis & Dianæ parentes 67. apollo ad Metapõtinos ſolos Italorum venit 101. apollinis ara ab Ariſteo extructa Ib. apollo Scytharum deus 107. apollo Œtoſyrus apud Scythas Ib. apollinis oraculũ Batto redditum 120. apollinis fons vbi 121. apollinis ſimulachrum 163. apollinis delubrum apud Abas 206. apollinis oraculũ apud Delphos Ib. apollinis arma ſpõtè apparentia Ib. apollinis Ptoi fanum 220. apollinis ædes à Mard. diripiẽda 4. ct.
Apollonia vrbs vbi 111.138
apolloniates ager 138
apolloniatis oraculum redditur Ibid.
Apollonides Cous medicus Artox. 4. ct. apollonidis cum Amyti coitus 6. ct. apollonides cruciatur & viuus defoditur Ibid.
Apologus Cyri ad Iones 16
Appariræ populus 87
Apries rex AEgypti 67.111. apries ſtrangulatur 68 apriis bellum cum Sidoniis & Tyriis 67
¶ Aqua diuerſarum qualitatum vbi 124. aqua Stygis vbi 157. aqua adeo debilis vt ne lignũ quidẽ ferat 75. aqua quæ potata coagulatur 10. ct. aqua dementans Ib. aquã quod lignum cogat 11. ct. aqua attollẽs põderoſa 11. ct.
¶ Ara duodecim deorũ vbi 40. aræ à quibus primùm, diis conſecratæ Ib. ara Dianæ 111. ara Iouis forenſis 133. ara Herculis 193. ara ventorum in Thyia Ib. ara Iouis diabateris à Dario ſtructa 3. ct.
Arabia vbi 41.89.104. arabiæ mons 40. & humus 41. arabia tributorum immunis 87. arabia quæ producat 89 arabici ſinus deſcript. 41.104
Arabum dei 72. arabum fides conſtanti ſſima 72. arabum in Xerxiano exercitu armatura 178.179
Ararus Scythiæ fluuius 105
Araxes fluuius 37. & eius curſus quò tendat 104. araxis accolæ quo victu & veſtitu vtantur 37
Arbarius à Secundiano deficit 6. ct.
Arbor Siptachora 11. ct. arbor lacrymans Ib. arbor electrifera Ib. arbores Indicæ 12. ct. arborea lana optima vbi 89
Arcades 27.69.134. arcadia & eius incolæ quales 11
Arceſilaus Batti filius, Cyrenæ rex 121. arceſilaus inimicos perſequitur Ibid. arceſilaus ſtrangulatur Ib.
Arceſilaus arceſilai nepos regno paterno eiicitur Ib. arceſilaus Samum fugit Ib. oraculum conſulit 122. recuperat ſua, & oraculo non ſatiſfaciens, occiditur Ibid.
Archander Phthii Achæi filius 55. archandri vrbs Ib.
Archiæ & Lycopæ in expugnãdo Samo feruor 80
Archias Samius vnde dictus 57
Archidamus Zeuxidami f. 156
Archidice nobilis in Græcia meretrix, & eius amaſi⁹ à Sappho conuiuiis notatus 62
Archilochi Parii de Gygelãbi 3
Arcis Athen. expugnatio 138
Ardys rex, filius Gygis 3 ardys Prienenſes expugnauit Ib.

Archis pagus 108
Arena aurea 89
Argadeus Ionis filius 137
Arganthonius Tarteſſiorũ rex 30. Arganthonius moritur Ibid.
Argentei & aurei nummi primùm à Lydis percuſſi 18
Argentifodina Bactrica 10.ct. argentum in vſu Scythæ nõ habent 108. argentifodinæ Indicæ 10.ct. argentum & ferrum apud Maſſagetas non eſt in vſu 39
Argilus Græca vrbs vbi 183
Argiopius locus quidam 233
Argis & Opis virgines ſacra ex Hyperboreis aſportantes 103
Argippæi populus & eorum victus 102
Argiui 134. argiuorum cum Spartiatis de agro Thyrea cõtentio 15. argiuorum fines ditióque Ibid. argiuorum raſura in præſenti clade Ib. argiuorum mulieribus vetitum aurum ferre in præſenti clade Ibid. argiuis redditum oraculum 188. argiui Xerxi ſubdi maluerunt quàm Lacedæmoniis eſſe inferiores Ibid. argiuorum cum Perſis affinitas Ibid. argiui mercede militant in Peloponneſo 11. argiui ad Mardonium mittunt nuntium 125. argiuorum ad Artaxerxem legatio 189. argiui muſica cæteros Græcos antecellunt 93. argiuorum mulieres Melampus ſanat 129
Argiua Auteſionis filia, Ariſtonis vxor 153
Argos ab Homero maximè celebratum 137. argos ciuitatum Græciæ nobiliſſima 1. argos à ferus tenetur. argi lucus a Cleomene incenditur 157.
Argûs ædificator 123
Argonautarum poſteri à Pelaſgis Lemno eiecti 118. argonautæ Herculẽ amittũt 195
Argon Heraclidarum primus Sardium rex 2
Ariabignes Darii filius 181.213
Ariantes rex 110
Ariaramnis aduerſus Scythas expeditio 3.ct.
Aridius Nerbalus Arbali filius 180
Aridolis Alabandẽſium tyrannus 195
Arienæ & Aſtyagis cõnubium 13.
Arietes cur non mactẽtur à Thebanis 47. arietes Thebanis ſacroſancti 47
Arii populus 88.177. ariorum in Xerxiano exercitu armatura 178
Arimaſpi viri vnoculi vbi 90. 101.102. & vnde dicti Ib. arimaſpii verſus 101
Ariomardus Caſpiorũ dux 178. ariomardus Moſchorum & Tibarenorum dux 179
Arion Methymnæus dithyramborũ primus author 4. arion Methymnæus delphino inſidens ad Tænarum euectus eſt Ibid. arionis ingens donarium in Tænaro 5
Aripithes Scyth. rex 109
Ariſba Leſbi ciuitas 28
Ariſtagoras Cyzicenus 118. ariſtagoras Cumæus 132. ariſtagoras Myleti tyrannus 131. ariſtagoras Ionicæ rebellionis author 132. ariſtagoræ oratio ad Cleomenem 134. ariſtagoræ mors 146
Ariſteas Corinthius 186
Ariſteus Procõneſius verſificator 101. ariſtei Proconneſii ſtatua Ibid.
Ariſtides Lyſimachi f. Athen. 212. ariſtidis nobile facinus 214.228. ariſtidis conſilio ſagittarii ex Creta accerſuntur 4.ct. ariſtidis aſtu Xerxes è Salamine fugit 4.ct.
Ariſtocyprus Soliorum rex 145
Ariſtodemus Spartarum rex 153 ariſtodemus militiam deſerens, infamis 200. ad Platæas infamiæ notam ſtrenuitate delet 235
Ariſtodic⁹ Heraclidis f. Cumæ⁹ oraculum conſulit 29
Ariſton rex 12.155. ariſton Byzantius 132
Ariſtophilides Tarentinorum rex 94
Arizãti gẽs Medicæ nationis 19
Arma Martia ſponte apparentia 206
Armenii pecuarii 35.134. armeniorum in Xerxiano exercitu armatura 178
Arpoxais Targitai filius 99
Arſacas Ochi regis filius 6.ct. arſacas patri ſuccedit 7.ct.
Arſamenes Vtiorum dux 178
Arſames AEthiopum dux Ib.
Arſites Artoxerxis ſpurius 6.ct. Arſites à fratre Ocho deficit 6.ct. Arſitæ cædes 7.ct.
Artabanus Hyſtaſpis filius Xerxis patruus 169. Artabani oratio de bello aduerſus Græcos ſuſcepto Ibid. Artabani ſomnium 175. artabanus Suſa dimittitur 176
Artabaz⁹ Pharnacis f. Parthorũ dux 178. artabazi fuga cũ Perſis 234.237
Artaba menſura Perſica 35
Artachæes Achæmenides genere, & eius proceritas 183
Artaca 151
Artacia vrbs 101
Artæus Artachæi filius 172. artæi Cephenes antea dicti 177.
Artapanus Artaſyræ filius apud Xerxem ſpectatus 3.ct. artapani cum Leonide ad Thermopylas prælium 4.ct. Artapanus Xerxem occidit 4.ct. Artapanus Artaxerxi inſidians ab ipſo occiditur Ib. Artapani filiorũ interitus Ibid. Artapani præfecti ab Artox. defectio Ibid.
Artaphernes Darii frater 130. 131. artaphernes Sardium præfectus 138. artaphernes Ionibus vectigalia imponit 152. artaphernes vnus ex ſeptem magi occiſoribus 3.ct.
Artarius ſatrapa 5.ct. artarius Megabyzum monet Ibid.
Artaſyras Hyrcanius Cambyſis conſiliarius 2.ct. artaſyras Mago regnum tradere conatur 3.ct. Artaſyras à ſeptem coniuratoribus aſſumitur ad occidendum Magum Ibid. artaſyræ mors Ibid. artaſyras in Artyphiũ mittitur 6.ct
Artaxerxes quid Græcis ſignificet 160. Artaxerxes Xerxis filius 181.188
Artayctes Macronum dux 179. artayctes nefarius in Sefto Xerxis prætor 241. artayctes captus ſuſpenditur Ibid.
Artaynta Xerxis amaſia, & eius clades 241
Artayntes Artachæi fil. 120. conuitiis petitur à Maſiſte, inſurgit, reprimitur 140
Arteatæ Perſarum genus 24
Artembares Medus 11.22. artẽbaris oratio ad Perſas 242
Artemidis. i. Dianæ tẽplum 193
Artemiſia Lygdamis filia mortuo marito Xerxis exercitũ ſequuta 180. artemiſia pugnam naualẽ diſſuadet 210. 215. artemiſiæ glorioſa pugna 213. artemiſiæ capiendæ præmium 214. artemiſiæ Xerxes liberos ſuos abducendos dat 216
Artemiſium vbi 103.193.
Artibarxanes eunuchus 8.ct
Artimpaſa Venus cæleſtis apud Scythas 107
Artiſcus fluuius vbi 112
Artochmes Armeniorum dux 178
Artontes Mardonii filius patris humatoribus præmia reddit 137
Artoſtes Ochi filius 6.ct.
Artoxares à Secundiano deficit 6.ct. artoxares Ocho inſidians occiditur 7.ct. Artoxares Paphlagon eunuchus 5.ct. Artoxares relegatur Ibid.
Artoxerxes Xerxis filius 3.ct. artox. Artapanum ſe occidere machinantẽ interficit 4. ct. artox. rex Ibid. artoxerxis luctus ex graui caſu Ib. artoxer. Bactra, quæ deſciuerant à ſe capit Ib. artoxerxis in AEgyptum exercitus 5.ct. artox. ægrè Græcis ignoſcit Ib. artoxerxis aduerſus Megabyzum exercitus Ib. artoxerxis cum Megabyzo pactum Ib. artoxerxes Megabyzum occidi iubet Ib. artoxerxis mors 6.ct. artoxerxis ſpurii Ib. artoxerxis mater Paryzatis Ib. ¶ Artox. Ochi filius Ib. artox. vxor Statira 7. ct. artox. in fratris Cyri caduer ſæuitia 7.ct. artox. cum Græcis fœd⁹ 8.ct. artox. Cyri hoſtes remunerat Ib. artox. & Euagoræ diſſenſio Ibid.
Artozoſtra Darii filia, Mardonii vxor 152
Artybii equus, cædes 145
Artyphi⁹ Artabani, f. Gãdariorũ dux 178. artyphii Megabyzi filii fortitudo 5.ct. artyphius ſuperatur 6.ct. artyphii mors 7.ct.
Artyſtona Cyri filia 87. Darii vxor ex omnibus chariſſima 178
Arxanes AEgypti ſatrapa 6.ct.
Aryandes AEgypti prætor 111. aryandes à Dario morte affectus Ib. aryandicũ argẽtum Ibid.
¶ Aſbyſtæ populus vbi 111
Aſcalon vrbs Palæſtinæ 10
Aſchi liquoris genus 102
Aſia à Phraorte ſubacta 19. aſiam omnẽ trans Halym fluuiũ Cyaxares ſibi conciliauit Ib. aſiæ imperiũ à Scythis occupatur 10. aſiæ termini quot & vbi 104. aſia vnde ſortita nomen 105. aſiæ & Europæ deſcriptio 104
Aſias familia Sardibus 105
Aſina Dryopum vrbs 111.
Aſini Pygmæorũ 10.ct. aſini apud Scythas non viſuntur 116. aſinorũ vox Scythiæ inſueta Ib. aſini vbi cornibus præditi 125. aſini non potantes vbi Ib. aſinorum vocem & formam equi Scythici non ferunt 116. aſinarius Demarati pater dicitur 156
Aſmach populus vbi 44
Aſonides AEgin. nauarchus 133
Aſopus, & duæ eius filiæ 139. aſopus fluuius 161.166.225
Aſopodorus Theban. equitum dux 234
Aſpadates Cambyſis eunuchus 2.ct.
Aſpamitris Xerxis occiſoris tormenta 4.ct.
Aſphathines Perſa 83
Aſphaltus bitumen 32.163
Aſſa vrbs vbi 183
Aſſeſiæ Mineruæ templum 4
Aſſyria quæ & vbi 42.104. aſſyriæ ſiccitas 35. aſſyriæ ſeges quomodo irrigetur, frumentúmq; proueniat Ib. aſſyriorum imperiũ 18. aſſyriorum bellã cum Phraorte 19. aſſyrii à Medis ſubiguntur 20. aſſyr. Venus Mylitta vocata 25. aſſyr. bellum cum Cyro 31. aſſyr. armatura in Xerxiano exercitu 17. aſſyrii Græcis Syrii dicti Ib.
Aſtyages Cyaxaris f. Med. rex 8.13. Aſtyages à Cyro capitur 13. aſtyagis cum Cræſo affinitas Ib. aſtyagis cum Ariena nuptiæ Ib. aſtyages Cræſi auus maternus 14. aſtyages patre defũcto Scytharum regnum ſuſcipit 20. aſtyagis ſõnia Ib. aſtyages Cyrũ agnoſcit 22. aſtya. Harpagi

filium mactat Ibid. Astyages Harpagũ proditorem arguit Ibid. In bello contra Persas capitur 24. Astyages alio nomine Astyiges dictus 1.ct. Astyages Cyro non cõsanguineus Ib. Astyages fugiens à Cyro capitur Ib. Astyages à Cyro honoratur Ib. Astyages à Cyro & Amyti accersitus Ibid. Astyages à Petisaca desertus fame perit Ibid. Astyagis sepulchrum Ibid.
Asychis AEgyptiorum rex 62
Asychidis regis pyramis laterilia 63
Asylum Herculis 57
¶ Atarbechis vrbs vbi 46.175
Atarneus ager Mysiæ piacularis 29.216
Atarnes fluuius 105. Atarnes Darii regis frater 199
Athamas AEoli filius 195
Athenades Trachinius 198
Athenagoras Samius ad Leutychidem mittitur 238
Athenæ à Pisistrato occupantur 10. athenæ Græciæ & Ioniæ insignior vrbs 27. athenarum à Pisa distantia 40. athenæ tyrannis liberatæ 136. athenarum arx 187. athenæ captæ 208. athenarũ arx incensa Ibid. athenarũ incendiũ 225. athenæ ab Homero celebratæ 251. athenas vacuas Xerxes capit 4.ct. athenas & earum arcem Xerxes incendit Ibid.
Athenienses sanctimonia iurisiurandi adacti seruare Solonis leges 5. athenienses Græcorum potentissimi 9. athenienſium cum finitimis Eleusine pugna 5. athenienses nunquam solum mutarunt 9.190. athen. Iones genere 9. athenienses Ionicum nomen fugiunt 27. athenienſium in Ionia colonorũ vxores Caricæ cum eis cibũ capere renuunt, & nomine cõpellare,& quare 27. athenienſiũ ex seditione, Pisistrati tyrannis 10. atheniẽses partim taxillis,partim somno occupati,à Pisistrato inuaduntur 11. atheniẽſium tribus & nomina vnde 137. atheniẽses Lacedæmoniorũ opem cõtra barbaros implorant 161. athen.cum Mitylenæis pugna 143. atheniẽſ. ex Laureo reditus metallici 187. athen.Mileti expugnationẽ ægrè ferunt 149. ath. Persarum societatẽ ambiunt 138. athenienſis democratiæ author 165. athen.vt tyrannis liberati 135. athen. ad Mardoniũ responsum 222. athen.Græciæ vindices 186. atheniẽſiũ præstãtia 138.139. athen.mutua cædes 140. atheniẽsis quidã fibulis à mulieribus cõfectus Ib. athen. cum AEginetis bellum 159. athen.xii.dii 162. athen. panegyries 162. athen.apud Marathonẽ victoria 163. athen.vxores à Pelasgis raptæ 166. athen.laus 169. athenienſiũ solum cur à Persis vastatum 185. athen.Græciæ liberatores 186. athen. oraculũ Ib. athen.nunquam solum verterũt 190. athen. vnde dicti 207. athen.virtus in propugnãda arce 208. athen.præclara facta 227. athen., iniurias Xerxes vlciscitur 3.ct. athen.ad Salaminem profugium 4.ct. athen. Inaro classem mittunt aduersus Persas 5.ct.
Atticorum lingua 10. atticarum mulierum vnà cum liberis cædes 166. atticus medimnus quid sit 35.154. atticorũ in sacrificando consuetudo 140. attica vt Lemno cohæreat 166
Athos mons & eius Isthmus ac vrbes 171. athos mons effoditur Ibid.
Athous eunuchus 6.ct
Athres fluuius vbi 105
Atlanticum mare vbi 37
Atlantes innominati populi vbi & vnde dicti 124
Atlas fluuius 105
Atlas mons,& cur columna cæli 124
Atossa Cyri filia 83
Atossa Darii vxor 87.167
Atossæ in mamilla vlcus 94
Atramyttium vrbs vbi 175
Atrayntes dux Pactyensium 178
Atridæ exercitus aduersus Ilium 171
Attaginus Phrynonis filiꝰ Thebanus Mardoniũ cũ suis excipit opiparè 215. Attaginus Persarum primarius apud Thebas fautor, ad supplicium à Græcis poscitur 237
Attrahendi vi præditum lignũ 10.ct.
Atys Lydi pater 178. atys Crœsi filius 6. atyis oratio ad Crœsum patrẽ suum, venãdi sibi copiam denegantem 7. atys Adrasto custodiẽdus datur Ibid. atys cuspide ictus paternũ somnium implet 8. atyis Crœsi filii mors Ibid. atys Manis filius,Lydorũ rex, colonias in Hetruriã per filium Tyrrhenum mittit, fame coactus 18
¶ Aucharæ Scythæ 99
Aues quadrupedes 10.ct. auis ὀκταπους 10.ct. aues vt venentur Indi 11.ct
Augurium expulsionis magorum 85
Auras fluuius vbi 105
Aurum & argentum à quo primùm percussum 18. aurũ Indicum 88. aurum Indicũ 10.ct. auri immensa vis à Gyge Delphis dicata 3. auri magna vis in septẽtrionalibus Europæ plagis 90. Aureacea arena vbi 89. & quomodo diripiatur Ibid. aurea platanus atq; vitis 173. de aureis metallis certamen 235. aureus tripus apud Delphos 236. aureũ aratrũ, iugum,securis,& phiala, cælo delapsa in Scythiam: & circa illã ostentum 99
Auster & Africus vẽti omnium pluuiosissimi 43. auster aduersus se bellantes Psyllos fatu in arena obruit 123
Autonous & Phylacus Delphorum heroes, & aduersus Persas vindices,eorúmque delubra 207
Auxesiæ & Damiæ simulachra 139
¶ Axius fluuius Mygdoniam à Bottiæide diuimit 184
¶ Azabarites eunuchus 6.ct.
Azanes Artæi filius Sogdorum dux 178
Aziris portus vbi 122
Aziristus locus vbi 121
Azotus, vrbs Syriæ à Psam. expugnata 67

B

BABYLON Assyriæ vrbs celeberrimi nominis 32. Babylonis situs & magnitudo 32. babylonis cẽtum æreæ portæ Ibid. babylonis cõstructio Ib. babylonis duæ plagæ Ib. babylon à Cyro capitur 35. babylonis principatus, Persis Satrapia dicitur Ibid. babylonis obsessio à Dario 97. babylon secũdò capitur 98. babylonis à Xerxe defectio 3.ct. babylon à Megabyzo capta Ibid. Babylonica regio fossis distincta 35. babylonicæ regionis potentia quanta, Ibid. babylonicæ palmæ vsus & diuersitas Ibid. babylonica nauigia orbiculata Ibid. babylonicæ regionis prouentus 35. Babyloniæ fertilitas Ibid. babylonicarum virginum auctio 36. Babyloniorum tyrannus Labynetus 14. babyloniorũ fœdus cum Crœso Ibid. babyloniorũ leges & instituta 36. babyloniorum quorundã victus Ib. babyloniorum cultus Ib. babyloniorum comata capita Ib. babyloniis sceptrũ gestare, sine insigni, nefas Ibid. babyloniorum medica cura erga ægrotos suos Ib. babylonii vt se aduersus secundam obsidionẽ munierint 96. babylonii vt fœminas in obsidionẽ tractarint 96.97. babyloniorum in melle sepulchra 36. babyloniorũ ablutio post coitum 36. babyloniorum fœda lex de mulieribus Ib. babyloniorum talentum 87
Bacchus AEgypt. Osiris dictus 46. bacchi festũ apud AEgyptios,& de phallis 48. bacchi delubrum 111. Bacchica Dionysi sacra 110. bacchici sacrificii inuentor quis 48. bacchica & Orphica 51 Bacchanalia Græcorũ Scythæ improbant Ib. bacchantiũ vox 110
Bacchiadæ qui apud Corithios 14ꝰ
Bacidis oracula 104.111.114
Bactra deficiunt ab Artoxerxe 4.ct. bactra capiuntur Ib. Bactriorũ dux Hystaspes 178. bactriorum in Xerxis exercitu armatura Ib. bactrii Cyro oppugnanti se dedunt 1.ct. bactriis præficitur Tanyoxarces 2.ct
Bactriana natio 18.88. bactrica argentifodina 10.ct
Badres genere Pasargades 111. Badres Hystanis filius Milyarum dux 179
Bagæus Artontis filius 93
Bagapates Cyrum sepelit 2.ct. Bagapates Mago regnum tradere conatur 3.ct. Bagapates à septem principibus assumptus, claues eis regiæ dat Ibid. Bagapates sepulchro Darii assidet Ib. Bagapates moritur Ibid. Bagapatis cruciatus 8.ct.
Bagasaces Thracum dux 178
Bagorasus 6.ct. Bagorasi cædes Ibid.
Βαγάδης aqua 11.ct.
Barba sacrificæ Mineruæ ominosa 216. barba Pygmæorum 10.ct.
Barbarorum vociferatio 133. barbarorum apud Marathonem ingens strages 163. barbarorum fuga cum Artabazo 234. barbarorum cædes 235
Barca oppidum 87.121.111. barcæ obsidio 126. barcæ vicus Bactriacus 117
Barcæorum expugnatio 116. 117. barcæorum deditio 73. barcæorũ fœdus cum Persis 116
Barena vrbs Crœso donatur 1.ct
Barisses vnus ex septem magi occisor 3.ct.
Baris nauigii genus 55
Battus Polymnesti filius 110. Batti filia 68. Batti & Batti claudi regnum 121. Batto vnde nomen inditum 110
Beatus qui diem suum rectè obierit 6
Beccus quid sit 40
Belides portæ Babylonis 97
Belitanæ sepulchrum Xerxes vi sit 3.ct.
Bellorum Græcorum initia 1 belli inter Cãbysem & Amasin occasio 71. bellum cum Argiuis seruorum 158. bellum Peloponnensium 235
Benemeriti Crasangæ Persis dicti 213. benemeriti qui vocarentur 12. Benemeriti apud Persas honorantur 97
Beneuolẽtia Ind. in reges 10.ct

Bernicus mõs vbi 111
¶ Biantis Prienæi reſponſio ad Crœſum 5 biantis Prienæi conſilium ab Ionibus ſpretũ 31.
Bibli quid Ionibus 135
Biſaltæorum regis facinus eximium, & pœna in filios 118
Biſaltia regio vbi 183
Biſanthes oppidum vbi 186
Biſtones Thraciæ populus Ib.
biſtonis lacus Dicææ contiguus 182
Bithyni populus quis 178.
bithyni à Crœſo ſubacti 5
Biton & Cleobis ſecundo loco beati 6. bitonis & Cleobis Argiuum genus Ib.
biton & Cleobis in certaminibus victores Ib. bitonis & Cleobis feliciſſimꝰ exitus Ib. bitonis & Cleobis effigies apud Delphos Ib.
Bœbeis lacus vbi 184
Bœotia terra 48
Bogis ampliſſimæ laudes 182
Boges Eionis vrbis præfectus Ib.
Bolbitinum oſtium Nili effoſſum 42
Boliſſus locus 249.
Boreæ vxor Orithyia Erechthei filia 195. Boreæ delubrum ab Athen. extructum Ib.
Boryes vbi gignantur 115
Boryſthenes fluuius vbi 101 106. 113. boryſthenes huberrimus 106
Boryſthenitarũ imperiũ 101
Boryſthenitæ populus vbi 101. 106
Boſphorus Cimmerius 100 113. boſphorum & Iſtrũ Darius ponte iungit 3. &.
Bottiæis terra vbi 184
Boues mares AEgyptii immolant 46. boues immolãdos vt explorent AEgyptii Ibidẽ. boum ſepultura apud AEgyptios Ib. boum veneratio apud AEgyptios Ib. bos lignea ſepulchri loco vbi 61. bobus vbi cornua nõ ſuccreſcant 107. boues præpoſterè paſcẽtes 114. boum agreſtium ingens vis vbi 184. boues Pygmæorum 10. &.
¶ Brãchidæ populus 8. branchidarum oraculum de Pactya 29
Brauron inſula 118. 166
Brongus fluuius 106
Brunduſium vrbs 113
Brygi populus 152
Bubares Megabyzi filius 172.
bubares Perſa Amyntæ gener 221
Bubaſtis AEg. Diana 63. bubaſtis oppidum 49. 63. bubaſtis hoc eſt Dianæ templũ 63.
Bucolicum oſtium nili effoſſum 42
Budii gens Medica 19
Budini populus vbi 101. 113.
budinorum mores. Ib.
Bulis Spartiata Nicolai filius 185.
Bura Ioniæ ciuitas vbi 27
Buſæ Medicæ nationis populus 19.
Butiris oppidum 49
Buris vrbs 66
Bybleſia vbi 32
Byſantium 111. 151

C

CABALES Libyes vbi 122
Cabalii populus 87
Cabelees Mæones quem cultũ in Xerxiano exercitu tulerint 179. cabelees Mæones aliàs Laſinii dicti Ib.
Cabirorũ orgiis Thraces initiantur 48. Cabirorũ tẽplum aliis præter ſacerdotem inacceſſum, Cambyſes adit & profanat 77
Cadauera Perſarum quomodo humentur 26. cadaueris paterni oppignerãdi lex 62 Cadauera vbi non crementur 72. Cadauera mortua vt ſepeliant Naſamones & Nomades 125. Cadaueris regii ſepultura qualis apud Scythas 108
Cadmæa victoria Phocenſibus obtigit 30. cadmææ literæ 135. cadmæorum ab Argiuis eiectio 136.
Cadmus Tyrius 48. 135. Cadmus Scythis f. Cous 191. cadmi iuſtitia Ib.
Cadytis vrbs Syriæ 57. 71
Caicus ager vbi 150. & fluuius 175.
Caira vel Carica Halyattis vxor, Crœſi mater 17
Caira veſtis 140
Calamus Indicus 9. &.
Calandæ Indiæ populus 88
Calaſiris veſtis genus apud Ægypt. 52
Calaſiries Ægyptii 68. calaſirium AEgyptiorum plagæ quæ Ib.
Callatebus vrbs vbi 173
Callatiæ Indi parentibus veſcũtur 78
Callias Eleus Iamideorum vaticinus 133
Callias Phænippus Hipponici pater 164. Calliæ filiæ tres 164. Callias Hipponici f. 188
Calliadates in pugna ad Ther. Xerxi conſilium 4. &.
Callimachus Aphidnæus 162
Callimachi cædes 163
Callipidæ Græcoſcythæ 101
Callipolitani populus 189
Calliſta inſula 119
Calui à natali vbi 102. Caluitiei cauſa 72
Calyndici montes vbi 31
Calyſtrii Indi 11. &.
Cama mons vbi 89
Camarina vrbs 189. camarinæi Ib.
Cambyſis nuptiæ cum Mandane 20. cambyſes Cyro patre defuncto regnum ſuſcipit 39. 2. &. cambyſis expeditio aduerſus AEgyptios Ib. cãbyſes aduerſus Amaſin bellum mouit 171. cambyſis ortus 71. cambyſis expeditiones 74. cambyſis dona ad regẽ Macrobiorũ Ib. cambyſes Apin vitulũ AEg. Deum ferit 76. cambyſis ſomnium 76. 82. cãbyſis parricidia 76. cambyſes ſororem interimit Ib. Cambyſis morbus Ib. cãbyſes vinolentus 77. cãbyſis crudeliſſima facinora Ib. cambyſis fatũ, imprecatio 82. mors 83. cambyſi quæ prodigia acciderint 2. &. cãbyſis angores Ib. cãb. mors, cãbyſes ſepelitur Ib. cambyſes Amyrteum & AEgyptios capit 2. &. cambyſes Tanyoxarcem fratrem interficit Ib. cambyſes magum doloſè in Tanyoxarcis
Calocum ſufficit Ib.
meli formidini ſunt equis 15. Cameli Indici forma 83
Camicum Acragantini incolũt 191. camici oppidi obſeſſio Ib.
Caminus poemation Homeri 511.
Camirus oppidum 27
Campſa oppidum 184
Cãpus Niſæus Medicæ regionis 174.
Canales coriacei mitræ longitudinis 72
Canaſtræum promontoriũ 184
Candaules Græcis Myrſilus dictus Sardium tyrannus 2
Candaules ab Alcæo Herculis filio oriundus, Ib. Candaules Sardium nouiſſimus rex Ib. Candaulis amor in vxorem ſuam Ib. Candaulis vxor Gygi nuda viſa Ib. Candaulis interitus 3
Canes Indici 9. &. caninum caput habentes 11. &.
Cana ſupercilia 12. &. cani iuuenes Ib.
Canobicum Nili oſtiũ vbi 42. 57. 70.
Capilli Pygmæorum 10. &.
Cappadocibus à Crœſo bellum infertur 13. cappadoces Græcis Syri nominantur Ib. cappadoces populus 13. 134
Caprarum immolatio vbi 46
capripedes homines vbi 102
Caput ſine ſutura 237. capita AEgyptiorum cur firma 72 capita Perſarum cur fragilia Ib. capite carens partus 2. &.
Carcinitis oppidum 106. 113
ad Carda mylam Laconicam ſita Aſina 211
Cardia vrbs 151. 177. 242
Cares populus 31. Cares in poteſtatem à Crœſo redacti 5. Cares inſularum olim habitatores 31. Carum inuẽta tria memorãtur Ib. Cares indigenæ & aborigines Ib. cares AEgyptii 50. 66. 87. carum cum Perſis prælii 146. cares Pedaſenſes 149 carum in Xerxiano exercitu armatura 180
Caria pars Ioniæ 26. caria à Perſis capitur 150.
Caricarum mulierum lex aduerſus maritos 27
Carius Iupiter 137. carii Iouis templum apud Mylaſſos 31.
Carnia vrbs vbi 179.
Carmaniorũ præfectus Tanyoxarces 2. &.
Carmen Orthium 4
Carnia feſta 194. 211
Carpathium mare 79
Carpion arbor Indica 11. &.
Carpus fluuius 106
Carthagin. bellum cum Phocẽſ. 30.
Caryſtus vbi 103. caryſtus obſeſſa & capta 160
Caſambus Ariſtocratis filius 156.
Caſeus ſuauiſſimus 11. &.
Caſiæ collectio 90
Caſius mons 71. 72. caſius mons AEgyptum & Syriam diſterminat 67
Caſmena vrbs 189.
Caſpatyrus oppidum 89. 105
Caſpium mare 37. 104. caſpii maris lõgitudo & latitudo 37
Caſpii populus 88. caſpiorũ in Xerxis exercitu armatura 178. 179.
Caſſandane Cambyſis mater 71
Caſſiterides inſulæ vbi 90
Caſſius mons vbi 40
Caſthanæa vrbs vbi 194
Caſtor & Pollux Tyndaridæ 119
Caſtorum teſticulorũ medica vis & operatio 114
Caſtratio iuuenum 150
Catadupa 42
Cataractes fluuius vbi 173
Catiari Scythæ 99
Caucaſus mons 20. 37. 88. Caucaſii populus 37
Caudæ Cynocephalorum 11. &.
Caunus vrbs vbi 144. Caunus oppugnatur 6. &.
Cayſter fluuius 143
¶ Cebrenia à quibus ædificata 248.
Cecropidæ, Cranai, Pelaſgi 107
Ceiorum cœnaculum 104
Celenæ vrbs vbi 173
Celtæ populus vbi 45. 106
Cepheus Beli filius 177
Cephiſſus amnis 206
Cercaſi populus vbi 42. 55
Cercopœn hedræ 198
Ceres AEgyptiis Iſis dicta 67
cereris templum 60. 106.
cereris & Liberi principatus apud inferos 60. cereris Achææ templum 136. cereris templo adhærens, manibus truncatur 159. cereris Amphictyonidis fanum 196. cereris & Proſerpinæ ſacra 210. cereris Eleuſiniæ templum 233
Certamen Triopii Apollinis 27
Ceruus in Africa nullus 115
¶ Chalcedonenſes à Dario multantur 3. &. chalcedonen-

ſes Xerxes vlciſcitur Ib.
Chalcedonius populus vbi 151
Chaldæi inter Aſſyrios 178
Chaleſtra oppidum 184
Chalybes in poteſtatē à Crœſo redacti 5
Champſæ crocodili dicti 51
Charadra oppidum Phocenſiū 206
Charaxus Mitylenæus 62
Charitimidis gloria 5.ct.
Charopinus 143
Chemmis inſula vbi 66
Chemmis oppidum AEgypti 53
Cheopes AEgyptiorum rex 60. Cheopes AEgyptiis ne ſacrificarent interdixit Ibidem. Cheopes filiam ſuam proſtituit 61
Chephrenis regis AEgypti tyrānis 61
Cherſoneſus vbi 167 & eius præſtātiores vrbes 151. Cherſoneſus Athenienſ. ditionis 167
Chidori fluuii aqua Xerxis copiis deficit 184
Chidori origo Ib.
Chileus Tegeata 224
Chilon Lacedæm. vir præſtans 201
Chilonis Lacedæm. conſilium 10
Chius oppidū & inſula 26.70. chiorum bellum 4. chiorum conſtantia & cædes 148 chiorum prodigia 150
Choaſpes fluuius cuius ſolius aquam rex bibit 34.134.135
Chœnix quid 154
Chœreatæ, tribus Sicyonia 137
Chœreæ locus 161
Choramniis præficitur Tanyoxarces 2.ct.
Choraſmii populus 88. 90. choraſmiorum in Xerxiano exercitu armatura 178
Chorus iuuenum peſtilētia abſumptus 150
Chromius Argiuus 15
¶ Cicones Thraciæ populus 177.182
Cilicia vbi 42.45.87. cilices populus 87.134. cilicum in Xerxiano exercitu armatura 180. cilices vnde dicti Ib.
Cilix Phœnix Agenoris filius 180. cilix Syennesis Oromedontis filius Ib.
Cilla AEoliæ ciuitas 27
Cimmeriorum aduerſus Ioniā expeditio, Crœſo veruſtior 2. cimmeriorum è ſedibus ſuis eiectorū in Aſiā trāſitus 3. cimmerii ex Aſia per Halyattem exacti 3. cimmerii ex Europa pulſi 20. cimmerii vbi 100. cimmerii muri Ib. De cymmeriis duo referuntur Ib. cimmeriorū populi & regis pugna Ib. cimmeriorum ſepultura Ib. cimmerius Boſphorus vbi 100. 113. cimmerium fretum vbi 105
Cimonis res geſtæ, cædes & ſepulchrum vbi 161
Cimō Miltiadis pater, & eiuſdē nominis, ipſius filius 166. qui Bogem Xerxis præfectū Eione obſidet 182
Cinnabari 9.ct
Cinnamomum quomodo colligatur 90
Cineas rex Theſſaliæ 136
Cinyps fluuius vbi 123.133. cinypis fertilitas 116
Cippi Herculis 45. cippi duo aureus & ſmaragdinus in tēplo Herculis 47. cippi Seſoſtris nomine inſcripti 55. cippi Darii regis vbi 111. cippus Crœſi regis vbi 173 cippo Midæ regis Gordii filii epigramma ab Homero inſcriptum 245
Circunciſionis AEgyptiorum cauſa 45. circunciſio quibus communis 56
Ciſſii: ciſſiorū regio 87.134.135. ciſſiorum in Xerxis exercitu armatura 179. Ciſſiæ portæ Babylonis 97
Citaris inſigne regium 6.ct.
Cius fluuius vbi 105
Cius Myſia vrbs capitur 146
¶ Clazomenæ vrbs 26.70. clazomenæ vrbs capitur 146
Cleades Platæenſis AEginetis in prælio defunctis tumulū ſtruit 237
Cleander Phigaſeus vates 158.
Cleander Patareus Gelæ tyrannus 189
Clearchus Lacedæm. Cyri dux 7.ct. Clearchus circumuenitur. 8. ct. Clearchi tumulus palmifer Ib.
Cleobis & Biton à Solone ſecūdo loco beati habiti 6. cleobis & Biton Argiuum genus Ib. cleobis & Biton in certaminibus victores Ibid. cleobis & Bitonis feliciſſimus exitus Ibid. Eorúmq; effigies apud Delphos Ibid.
Cleodæus Hylli filius 153
Cleombrotus & Leonides gemini 133.211
Cleomenes Spartiatarū rex 96. 153. Cleomenes virorum iuſtiſſimus 96. Cleomenis mater, & natiuitas 133. Cleomenis regnum Ibid. Cleomenis cum Ariſtagora colloquium 134. Cleomenes contra Piſiſtratidas 136. Cleomenes Achiuum ſe, nō Dorienſem eſſe ait 138. Cleomenes cum Arcadibus cōtra Spartam 157. Cleomenis profugium 156. Cleomenis inſania 157. Cleomenes ſeipſum laniat Ib. Cleomenes lucum Argi incendit Ibid.
Cleonæ vrbs vbi 172
Clinias Alcibiadæ f. victor 204
Cliſthenes Alcmæonides Athenienſis, Sicyonii Cliſthenis nepos 137. Cliſthenes Athenis eiicitur Ibid.
Cliſthenis Sicyonis tyrannus 137.164. Cliſthenis oratio ad procos filiæ ſuæ 165
Clytiades ex Iamideorū genere vates 189
¶ Cnidus ciuitas 27.70
Cnidii Lacedæmoniorum colonī 32. Cnidiorum regio Ib. Cnidii de Iſthmo fodiendo Pythiam conſulunt Ibid. Cnidiorum deditio Ibid. Cnidii Samios quoſdam ſeruant 122
¶ Cobon Ariſtophanti filius 155
Codri Melanthi filii, nepotes reges 27
Codrus Athenienſium rex 138
Cœnyrorum locus: prope quem metalla Thaſia 153
Cois Erxandri filii oratio ad Darium 112. Coes donatus Mitylene à Dario 132
Coitus hirci cum muliere 47. coitus in templo 50. coitus Indorum in propatulo 89. coitus & partus viperæ 90. coitus Naſamonū in propatulo 123. coitus Cynocephalorum 11.ct.
Colaxais Argitai filius 99
Colchi vbi 20. 56.88.104
Colchorum circunciſio 56
Colchicum linum 56
Colias ora Atticæ 214
Colæus Samiæ nauis in AEgyptum tendentis nauclerus 120.
Colleſtis AEgyptius panis 52.
Coloniam in Thuſciam Lydi deduxerunt 18
Colophon vrbs 26. Colophō à Gyge capitur 3. Colophonii & Epheſii ſoli ex Ionibus ab Apaturiis arcentur 27
Coloſſi lignei concubinarum Mycerini regis 61. Coloſſi Androſphinges vbi 169. Coloſſus ante tēplū Vulcani Ib.
Coloſſæ Phrygiæ oppidum 173
Colubri ab equis deuorantur 14
Columbæ Dodonæ nigræ 49
Colūnæ Herculis vbi 100.120. 124. columnæ albæ vbi 146
Colus cum fuſo fœminis tractanda, non arma 121
Coma Lacedæmoniorum 15. coma Babyloniorum 36
Combapheus AEgyptū Cābyſi prodit. 2.ct.
Combrea vrbs 184
Commentarii Homericæ profectionis 244
Compedes Lacedæmoniorum apud Tegeatas 11
Compſatus fluuius 182
Conchylia in montibus vbi 41
Conon 8.ct.
Conſultant Perſæ inter pocula 25. conſultationis vſus quis 169
Contadeſdus fluuius 111
Copais palus vbi 121
Coquēdi mod⁹ citra lebetē 107
Corcyra vrbs: Corcyræi populi 79. corcyræorum oratio ad Xerxem 191
Coreſum vbi 143
Corinthia veſtis 140. corinthiorum mulieres à Periandro denudatæ 142. corinthiorum reip. cōſtitutio 141 corinthiorum theſaurus 9. corinthiorum cum Samiis & Corcyræis diſſenſiones 79
Cornua quibus in locis maturius proueniant aut ſerius 103
Corobius 119.120
Corona oleagina olympiorum præmium 105. coronari in ſomnis videri, quid 171. 172
Coronæi populus 119
Corys fluuius Arabiæ 72
Corycium antrum 206
Coſmartidone Artoxerxis pellex 6.ct.
Coryle quid ſit 154
¶ Cranai Pelaſgi nominati 207
Cranapes Mitrobatæ filius ab Orœte infeſtatus 92
¶ Craſtis: Craſtia Minerua 133
Crater Pauſaniæ in oſtio Ponti 110. crater Samius & Argolicus 120. crater Lacedæmonius ad Crœſum 13
Crathis AEgarum fluuius perpetuus 17
Cremni emporium vbi 101
Creſton oppidum 9. creſtoniatarum lingua 10. creſtonicus ager 184
Cretæ antiqui incolæ 31. cretenſes, & reſponſum oraculi 191.192. creta Athenienſes ſagittarios aduerſus Xerxem miſerunt 4.ct.
Crex animal 52
Crimina vt exploret Indiæ rex 10.ct.
Crios Polycriti 153.156
Criſæus campus 206
Criſcrana regiarum ædiū 2.ct.
Critali Cappadociæ 172
Crobyzi populus Thraciæ 105
Crocodili natura 52. Crocodilus animal ἀμφίβιον Ibid. Crocodilus ſolus animalium inferiorem mandibulam nō mouet Ibid. Crocodilus animalium ſoli trochilo pactus Ibid. Crocodili AEgyptiis ſacroſancti Ib. Crocodili capiendi modus Ibid. Crocodilus tricubitali magnitudine vbi 115
Crocodilopolis 65
Crœſi genus altius repetitur 2. Crœſus Halyattis filius Ib. Crœſus quarum regionum tyrannus fuerit Ibid. Crœſus ad pendendum tributum Græcos coegit 2.5. Crœſus Iones, Æoles, Dores ſubegit, Ib. Crœſus Lacedæmoniorum amicus 2. Crœſi regnū 5 Crœſus Græcorum primū Epheſiis bellum intulit 5. Crœſus quas gentes in poteſtatem redegerit Ib. Crœſi ſomnium de filio Aty. 6 Crœſi liberi Ibid. Crœſus Adraſtū ob fratricidium expiat 7. Crœſus ob mortem filii duos annos in luctu trah

igit 8 à Crœſo tentata oracu la, vera deprehenſa Ibid. Crœſus donaria & hoſtias Py thio conſecrat Ibid. Crœ ſus potentiſſimos Græciæ ſi bi cõciliare conatur 9 Crœ ſi legati de ineunda pace ad Lacedæmonios 12. Crœſus aduerſus Cappadociam exer citum parat 13. Crœſi affi nitas cum Aſtyage Ibid. Crœſus exercitum Halym flu uiũ traiicit 14. Crœſus Pte riorum vrbem expugnat Ib. Crœſus Syrorum prædia de uaſtat Ib. Crœſus Syros ex terminat Ibid. Crœſi & Cy ri regum pugna Ib. Crœ ſus capitur 14.15.16. Crœſo oraculũ de muto filio reddi tum 16. crœſi filius vocalis fact⁹ 16. crœſi regnũ quot annorum Ibid. crœſus ſu per ingẽtẽ lignorum ſtruem impoſit⁹, Solonis recordatur Ibid. crœſus Apollinis im bre è pyra liberatur Ibid. crœſus abaui ſui crimen luit. 17. crœſus Apollini com pedes mittit 17. crœſi fra ter Pantaleon ex Iade fœmi na ſuſceptus Ib. crœſi Cy ro datum conſilium 16.37 crœſus Cambyſi traditur 38. crœſus Cambyſem deſipien tem admonet 77. & in de periclitatur Ibid. crœ ſo mittendus crater 79. crœ ſi in Branchidarum templo repoſitæ pecuniæ 131. crœ ſi in Alcmæonem munificẽ tia 164. crœſi cippus vbi 173. crœſus à Cyro oppu gnatur 1.ct. crœſi filius ob ſes Cyro dat⁹ interficitur Ib. crœſi vxor ſe è muro præ cipitat Ibid. crœſus qua ar te è vinculis euaſerit Ibid. crœſus quomodo liberatus Ib. crœſus à Cyro vrbe do natur Ibid.

Crophis mons vbi 44
Croſſea regio 184
Crotoniatarum cum Sybaritis bellum 133. Crotoniatarũ genus 108
¶ Cteſiæ Perſica quot in libros diſtributa 1.ct. Cteſiæ librorum ſeries Ibid. Cteſias Herodoto repugnãtia narrat Ib. Cteſias vnde acce perit quæ narrat Ib. Cteſias à Xenophonte in aliquibus diſſentit Ibid. Cteſias quã do floruerit Ibid. Cteſiæ li ber 18.7.ct. Cteſiæ lib.19.20.8 ct. Cteſiæ liber 21.22.23. Ibid. Cteſias medicus Paryſatidis 8.ct. Cteſiæ in Græcos hu manitas Ibid. Cteſiæ epi ſtolæ & actiones 8.ct. Cte ſiæ Indica Ionicè ſcripta 9.ct.
¶ Cubitus regius quid 32. Cubitus AEgyptius, Samius 68
Cultcum vis ingens apud AE gypt. 54
Cultus Babyloniorum 35
Cuma ciuitas AEoliæ 27.143 Cuma capitur 146. Cumani Pactyam à Cyro deficientẽ recipiunt: & de reddendo, o raculum conſulunt 28.29
Curiẽſes Argiuorum coloni 145
Currus Xerxis 174 Currus ſa cer Iouis 218.
Cyaneæ inſulæ vbi 111.
¶ Cyaxares Medorum tyrannus 13.20. cyaxaris puer trucidatus, in morémque venatio nis apparatæ offertur ei à Scy this 13. cyaxares Phraorti pa tri ſuccedit 19. cyaxares A ſiæ populos prim⁹ in prouin cias & ordines ac acies belli cas diſtinxit 19. cyaxaris prælium cum Lydis Ibid. cyaxares Aſiam ſibi conciliat Ib. cyaxares Ninum ciuita tẽ obſidet 20. cyaxares xl. imperii ſui anno moritur Ib.
Cybeles templum concrema tur 144
Cyclades inſulæ 131
Cydippa Terilli filia, Anaxilai vxor 191
Cydonia vrbs à quibus condi ta 78. & eius ſacra 81
Cydra vrbs vbi 173
Cyllyrii Syracuſanorum quorũ dam ſerui dominos eiiciunt 189
Cylon Athenienſis 137
Cynægirus Euphorionis f. na uem aduerſariam prehẽſans manu truncatur 163
Cyneſii populus 45
Cynetæ Celtarum accolæ in vl timis ſeptentrionis plagis 106
Cynocephali vbi 125. & 11.ct.
Cynoſura 212
Cyno Mitradatis bubulci vxor, Cyri nutrix 21
Cynoſargi 163
Cynurii populus Ionicus 211
Cynthii populus 107
Cyprii verſus non Homeri 58
Cyprus à quo primùm capta 70. cyprus tributaria facta ab Amaſi Ib. cyprus inſula 134. cypri claues 145 cyprii Perſis ſe dedunt 74. cypriorum defectio à Medis 144. cypriorum ad Iones oratio. 145 cyprii in ſeruitutem redacti Ib. cypriorum in Xerxiano exercitu ar matura 180. cypriorum va ria genera Ib.
Cypſela quid 142
Cypſeli Eetionis filii theſaurus Delphis 3 cypſelus Periandri pater 4.142. cypſe lus vnde appellatus Ib.
Cyranis inſula vbi 125
Cyrena vrbs 87. cyrenæi po pulus 120. cyrenæorum deditio 73. cyrenæorum pugna cum AEgypt. 111 cy renæorum 7000, à Libybus cæſa Ib. cyrenæarum fœ minarum ſuperſtitio 124. cyrenaicæ regionis fœcundi tas 116 cyrenenſium diſtri butio 111.
Cyrmianæ Thraces 112
Cyrni ciuitas cõdita à Phocen ſibus 30. cyrnum condi Pythia pronuntiat Ib.
Cyrta vrbs 5.ct.
Cyrus Cãbyſis filius 8.20. cy ri mater, Aſtyagis filia 17.20. cyri & Crœſi pugna in regio ne Pteria 14 cyri nobile ſtratagema Ib. cyrus Io nes à Crœſo alienare conatur 14. cyrus vt Crœſum ſuperarit 16. cyrus humanam ſortem in Crœſo videt Ib. cyrus cur mulus dictus 17. cyrus infans morti deſtina tus clàm nutritur 21. cyri nutritius pater Mitradates 21. cyrum pueri ruſtici regẽ eligunt 21. cyrus à magis regnaſſe dicitur 23. cyrus à cane educatus fertur Ibid. cyrus contra Aſtyagem exer citum parat 14. cyrus ex ercitum Perſicũ excipit Ib. cyrus totius Aſiæ dominus 25. cyri ad Iones apologus 26. cyrus Aſſyriis bellum infert 32. cyrus in Babylo nem exercitum ducit 34. cyrus Gyndem fluuium vlciſcitur 34.135. cyrus Babylonem capit 34.35. cy rus in Maſſagetas expeditio nem parat 37. cyri ſomniũ & eiuſdem interpretatio 38. cyri caſus in pugna contra Maſſagetas 39. cyrus ſan guine à Tomyride exſatiatur 39. cyrus Smerdi aures amputat 83. cyrus pater: Cambyſes dominus: Darius inſtitor: 87. cyri filiæ Ibid. cyro nullus Perſarum ſe con ferre dignabatur 98 cyrus Aſtyagi nõ cõſanguineus 1.ct. cyrus Aſtyagẽ fugiẽtẽ capit Ib. cyrus Aſtyagem honorat Ibid. cyrus Amy tin Aſtyag. filiam ducit ma rito eius interfecto Ibid. cyrus Bactrios oppugnat, & per deditionem capit Ibid. cyri aduerſus Saccas bellum Ib. cyrus à Sparethra Amor gis vxore capitur Ibid. cy rus Amorgis ope Crœſum & Sardis oppugnat Ibid. cy rus Crœſum liberatum vrbe donat Ibid. cyrus Derbi ces oppugnat 2.ct. cyrus ia culo ictus moritur Ib. cy rus Cambyſi filio regnum tradit Ibid. cyri teſtamen tũ & ad hæredes admonitio Ib. cyri etymologia 6.ct. cyri mater, Paryſatis Ibid. cyrus ſepelitur Ib.
Cyrus apud fratrem Artoxerxẽ inſimulatur 7.ct. crimi ne liberatur Ib. deficit à fra tre Ib. exercitum inſtruit: o bit, & quomodo Ibid. eius cadauer vt fœdatum Ibid.
Cythera inſula vbi 15.201
Cytiſſorus, & eius poſterorum calamitas 196
Cyzicus vbis vbi 151

D

¶ Dadicæ populus 87. Da dicarum in Xerxiano exerci tu armatura 178
Dædalum inueſtigat Minos 192
Dai Perſarum genus 24
Damas Siritanus Samyris filius 164
Damaſithymus Candaulis filius 180. Damaſithymus Calyn denſium rex 213
Damaſpia Artoxerxis vxor 6.ct.
Damiæ & Auxeſiæ ſimulachra 139.
Danaes Acriſii fil. progenies 154
Danaus & Lynceus Chemnitani 53. Danai filiæ tem plum Mineruæ in Lindo ex truxerunt 70.
Daphnæ Peluſiæ 44.56
Daphnis Abydenus 118
Dardanus vrbs vbi 175. Dar danus vrbs capitur 146. dardanei populus 34
Daritæ populus 88
Darius Hyſtaſpis filius 33.38. 83.167. darii regis auaritia 34. darii regis ſtatua 52. darii ad monarchiam ex hortatio 86. darii ad aggrediendum Magum con ſiliũ 84. darius quo ma chinamento imperio Perſa rum potitus 87. darius rex Perſarum declaratur Ibid. darii matrimonia Ib. Libe ri 167. darii lapideum ſi mulachrum 87 darius in ſtitor ob exactionem tributi Ib. darii theſaurus & an nuum tributũ 87.88. da rius Orœtẽ & inimicos per ſequitur 92. darius luxato pede Democedem accerſit: & quæ cum illo egerit 93. darius bene de ſe meritos re munerat 95. darius Cam byſis ſatelles 95. darius Ba bylonem obſidione cingit 97. darii elogium celebre de Zopyro 98. darii expe ditio in Scythas 99. darius Indos ſubegit 105. darius quot vrbes in Scythia con diderit 116. darii crudele factum 111. darius duobus cippis exercitus ſui gẽtes in ſcribit Ib. darii de Mega byzo elogium 118. darius à Macedonibus terrã & aquã poſcit 119. darius emiſſo in cælum iaculo Iouem pre catur 144. darius à Græcis terram & aquam petit 153. darii vxores, liberi & ſucceſ ſores 167. darius Sandoce mem crucifixum liberat 195. darii filiorum interitus 199. darii moneta 122. darius quid Græcis ſignificet 166. darii liberi de imperio diſce ptantes 167. darii obitus Ib. darii legati in puteum coniiciuntur 185. darii vxor & duo filii 199. darius

Hyſtaſpis filius vnus ex ſeptē Magi occiſoribus. Ib. 3.Ct. dar. equi ſui hinnitu rex fit Ibid. darii ſepulchrum Ibid. darii parentes ſepulchrum viſuri cadunt lethaliter Ib. darius parentum caſum vindicat Ibid. darii aduerſus Scyth. bellum Ibid. darius Boſphorum & Iſtrum ponte iungit Ibid. darius à Scythis fugatur Ibid. darius Chalcedonios mulctat Ib. darius Ioui diabaterio arā ſtatuit Ibid. darii mors Ib. darii ſepulchro aſſidet Bagapates Ib.

Darianus excercitus aduerſus Scythas 171

Darius Xerxis filius Artayntam ducit quam Xerxes adamat 240

Dariæus Xerxis filius 3.Ct. dariæus parricidii accuſatur 4. Ct. dariæus iuſſons occiditur Ibid. dariæi innocentia patefit Ibid.

Dariæus Ochus 6.Ct.

Datis Medus natione 160. datis oratio ad Delios Ibid. datis pietas in ſacra 163. datis Græciam populatur 3. Ct. datis mors Ib. datis cadauer Perſis denegatur Ib.

Dauliorum vrbs accenditur 206.

Dauriſes Darii gener Perſarum dux Iones perſequitur 145. 146. Dauriſes à Caribus obtruncatur 146

¶ Decelea tranſit Mardonius 225. deceleæ parcunt Lacedæmoniis & cur 235.

Decelenſium immunitas vectigalium ob ipſorum & Decelei erga Atticam beneficiū 235

Decimæ Ioui neceſſariò reddūtur 17

Deioces Phraortis filius 18. deiocem Medi ſibi iudicem conſtituunt 18. deioces, Medorū rex ob iuſtitiæ ſpecimen declaratur 19 deioci regia à Medis ædificatur Ib. deioces in exercenda iuſtitia incorruptus 19. deioces exploratores & auſcultatores delictorum in ſua ditione cō ſtituit Ib. defuncto Phraortes f. ſuccedit Ib.

Deiphonus vates 238

Delos incōcuſſa antea, tremuit 160 delus inſula à Piſiſtrato expiatur 11. delii ſacri à Dijs appellantur: nec à Perſis læduntur 160. deliæ puellæ & pueri parentāt Hyperochæ & Laodicæ Hyperboreis 103. deliorum de Hyperboreis ſententia Ib. delium Thebanorum 163

Delphici oraculi reſponſum ad Cœſum 8. delphicum oraculū verax à Cœſo deprehenſum Ib. delphicum ſacerū, ipſum ſe deus tutaturum reſpondet 206 delphicū templū Matacas Xerxis iuſſu ſpoliat 4

Delphorum fuga 206. delphorum indigenæ Heroes 207

Delubra à quibus primùm, diis ſtatuta 40. delubrum Iouis olympii vbi Ib.

Delta Nili Ægypti pars 48

Demaratus Spartiatarum rex 138. demaratus Cleomenē inſectatur 155. demarati nominis etymologia 155. demarati parentes qui Ib. demarati fuga Ib. demarati elogium 156. demarati cū Xerxe de rebus Græcorum colloquia 181.197. demarati ſtratagema 201. demarati tabellæ pugillares & ingenioſa clām nuntiandi ratio Ib. demaratus ad Xerxem accedit 4.Ct. demaratus Xerxem à Lacedæmoniis inuadendis prohibet Ib. demarati in pugna ad Thermopylas ad Dariū conſilium Ib.

Democedes Crotonienſis, Polycratis medicus, exul & captiuus, à Dario accerſitur, & ad medendum adigitur 91.93. democedes ſplendidis muneribus donatur à Dario 93. democedis in medicina profectus Ibidem. democedis apud regem honor & exiſtimatio 93.94. democedes explorator in Græciam mittitur 94. democedis ſocios Perſas deſtituit & ducit vxores Ib.

Democratiæ & æquabilis ſtatus vtilitas 139. democratiæ & tribuum Athenienſium author Cliſthenes 165 democratiam tyrānidi vrbes præoptant 118. democratiam Otanes Perſis ſuadet 152. democratiæ laus & reprehēſio 85.86

Democritus Naxius nauarchus ad Græcos accedit 207

Demonax Mantinæus 111

Demophilus Diadromei filius 19

Dens tuſſi excuſſus, euanuit: & quid ſignificet 161. dentes ex vno oſſe 237. dentes habens partus 12.Ct. dentatus vermis Ib.

Depoſiti reddendi argumentū 158.159

Derbicum cum Cyro prælium 2.Ct. Derbicibus præficitur Spitades 2.Ct.

Derſæi Thraciæ populus 181

Deruſiæi Perſarum genus 24

Detractio importunitſſima res 170.

Deus AEgyptiorum maximus 46. deorum oracula apud AEgyptios 52. deorum acres vindictæ 117. 116. deorum ira etiam in nepotes extenditur 185. Deorum nomina ex AEgypto in Græciam perlata 48

¶ Diabaterii Iouis ara 3.Ct.

Diacœle via 161

Diactorides Cranonius 165

Dianæ templum vbi maximū 63.66. Dianæ & Apollinis parentes 66 67. Diana AEgyptijs Bubaſtis dicta 63.97. Dianæ puluinar, & aſylum 79. Dianæ regiæ ſacra apud Threſſas & Pæonidas, 103. Dianæ in Braurone adducuntur Atheniēſes mulieres 166. Dianæ orthoſiæ Byzantii ara 111. Dianæ templum 193

Dicæa vrbs Græca 182

Dicæi ab Attica ad Medos trāſfugæ diuinatio 210

Dictyes vbi gignantur 125

Dictynnes delubrum 81

Dies repentè in noctem verſa Lydorum Medorúmque bello 13.& 19. diei natalis ob ſeruatio apud AEgyptios 52. diei in horas diſtributio à quibus facta 57.

Dienecis Spartani præſtātia 199

Digitorum octo manus 12.Ct.

Δίκαιρος auis 10.Ct.

Dindymenæ matris ſacer mons 14

Dion vrbs vbi 172

Dionyſi nomen quando apud Athenienſes 49. dionyſi educatio 90. dionyſi Bacchei feſta 110. dionyſi oraculum apud Satras 182. dionyſus AEgyptiis Oſiris dictus, & in quorum deorū numero 64. dionyſus tōſus & Vrotalt Arabibus appellatus 72. Dionyſi feſtum & dephallis 48

Dionyſii Phocenſis oratio ad Iones 148. dionyſius Iones vexat Ibid. Re malè ſuccedente, fugit & ad prædas ſe conuertit 149

Dionyſiophanes Epheſius 237

Dioſcurorum nomen AEgyptiis ignotum 48. Dioſcuros Caſtorē & Pollucē excepit hoſpitio Euphorion 165

Dipæenſes populus 229

Dithyramborum primus autor quis fuerit 4. Dithyrambo Harmatidei filius vnus ex Theſpiēſibus victoribus primariis 200

Dives & fortunatus 6

Diuitiæ cynocephalorum 11.Ct.

¶ Doberes populus vbi 129.182.

Dodona 48.49.

Dodonæarum ſacerdotum de oraculo Dodonæo reſponſum 49. earum nomina & numerus Ibid. dodonææ columbæ Ibid. dodonæum oraculum apud Græcos vetuſtiſſimum omnium Ibid. dodonæi primi Græcorum Hyperborea ſacra acceperūt 103

Dolonci Thraces 151 dolonci aperiunt Miltiadi oraculum 151.

Dolopes Xerxianiexercitu ſnatio 194

Domus ex ſale vbi 124 domibus carentes 11.Ct.

Dona quantum apud milites poſſint 102. dona à Dario in medicum collata 93. donaria à Gyge Delphis conſecrata 3

Dores populi Aſiæ à Cœſo ſub acti 2.5. dorum migratio 9. dores Pentapolitæ 27. dorum quinque vrbes Ibid. dores Epidaurii Orchomeniis admixti Ibid. dorum ex inſulis in cōtinentem migratio 31. dorum in Aſiam prima expeditio 81. dorū in Atticam expeditiones 138. dores vnde propagati 180. dorum Aſianorum in Xerxiano exercitu armatura 180. dorico genere excellentes 9. doricum veſtimentum 140. Doricæ tribus mutantur 138. dorica gens 9.27.31. dorienſium ſacra 27. dorienſiū principum origo 153 dorienſiū ciuitates 111.

Doriæi offenſi Sparta diſceſſus, migrationes: bella: obitus 133

Doris regio 106.

Doris Anaxandridæ filii vltio à Gelone facta 190

Doriſcus Thraciæ littus & ingens campus 172.177.181.

Dorus Hellenis filij Doricæ gēris autor 9.

Dorus Megaſidis filius, Marienorum dux 178

¶ Dropici Perſarum genus 14

Drymos vrbs 206

Dryopes populus 27.206.111

Dryopis regio 206

¶ Duodecim deorum inſtitutores Ægyptii 40. duodecim deorum ara vbi Ib.

¶ Dyma vbi 27

Dymanatæ tribus Sicyonia 137

Dyras fluuius vbi 196

Dyſenteria in Xerxis exercitu 218

Dyſorus mons vbi 119

E

EBENVM vbi naſcatur 90

¶ Ecbatana 19.28. Ecbatana Syriæ 81.82

Echemus AEropi filius Tegeatarum rex Hyllum interimit 227

Echinadum inſularum mare vbi 41

Echines genus murum apud Afros 115

Eclipſis ſolis 174

¶ Edoni Thraciæ populus 181. edonorum nouem viæ 185

¶ Eetion Cypſeli pater 3 eetion Echecratis filius 141. eetioni oraculum redditur Ib.

¶ Effigies argētea piſtricis Cœſi 9

¶ Eion vrbs ſupra Strymonem 172.182

¶ Elatea oppidum 206

¶ Elbo inſula 65

Elea regio mulos non fert 103

Electro manans fluuius 11.ct.
electrum vnde 90. electrū vt colligant Indi 11.ct.
Elephantina vrbs 41.42.51.69
Elephantes AEthiopiæ 90. elephantes murifragi 9.ct.
Eleus vates 93. eleus Agæi filius Peloponnesius 165
Elei, Minyarum vrbes delent 119. elei de certaminis à se instituti iustitia apud AEgyptios gloriantur 67. elei tardius se ad certamen veniſſe dolent 236. eleorum agonothetæ à quo ſummoti 164
Eleûs Cherſoneſi vrbs 172
Eleuſina inuadit Cleomenes 138. Eleuſiniæ Cereris templum 233.239
Elis Ætolorum ciuitas 211
Elorus fluuius 189
Enagees qui dicantur 137
Enarees fœminei morbi curatores apud Scythas 20
Enaries androgyni 108
Eneti Illyrica gens 36. eneti ad Adriam 128
Enieſes Xerxiani exercitus gēs 194
Enipeus Theſſaliæ fluuius 184
¶ Epaphi, boues mares 46. epaphus AEgyptiorū lingua Apis dicitur 66. epaphi natalis, feſtus AEgyptiis 75. epaphus è vacca genitus 75 epaphi ſigna 76
Epheſus vrbs Lydiæ 26.41.
Epheſiis à Cræſo bellum infertur 5. epheſii à Cræſo obſeſſi, vrbem Dianæ dicāt Ib. epheſii & Colophonii à celebrandis Apaturiis arcentur 17. epheſinum tēplum celebre 65
Epialtes Eurydemi f. Xerxi iter per montes oſtendit 199
Epidaurii 27. epidauriorum ſoli ſterilitas, vndē 139. ex epidauro AEginetæ 207
Epigrammata Spartiatarū 200. epigramma tripodis Cadmæarum literarum 136. epigrammata eorum qui ad Pylas occubuerunt 200
Epium Minyarum oppidum 119.
Epizeli prodigioſa cæcitas 163
Equi colubros vorant 14. equi camelos reformidāt 15. equus candidus ſacer, Dario in Gynde ſubmergitur 34. equorum & canū numerus regis Babylonii 35. equi à Maſſagetis ſoli immolantur 39. equi fluuiales Papremitanis ſacri 51. equorum fluuialiū natura & ſpecies Ib. equi ſylueſtres candidi 106. equi Sigynarum hirſuti 128. equi Niſæi 89. equus Artybii terribilis 145. equæ olympici certaminis ter victrices 161. equi Darii hinnitus regni omen 3.ct. equi Pygmæorum 10.ct. equa leporē enixa 177. equarum iubæ pro criſtis quibus 178. equæ Theſſaliæ omnium optimæ 195 equeſtrium Xerxis copiarum numerus 179
¶ Eraſinus fluuius 157
Erechtheo Epidaurii quotannis ſacra offerre ſpondent 139 Atheniēſes erechtheo regnāte, quū dicti fuiſſent Cranai vocati ſunt Atheniēſes 207. erechthei terrigenæ templū in arce Athenien. 208
Ereſione poemation Homeri 252
Eretria turbata & conſilii inops 160. eretria capta, direpta, incenſa 161. Eretrieſes 207
Eridanus fluuius: & nomen illud vnde 90
Erochus oppidum 206
Erophantes Parineus 118
Erycis regio, Heraclidarum 133
Erythia inſula 100.
Ἐρυθὴ ζῶλος oppidum Ægypti 52.
Erythræ Ionum in continente oppidum 26
Erythræi populus 147 Erythræorum cum Chiis bellum 4
Eryxo Arceſilai vxor 121
¶ Etearchus Ammoniorum rex 44. etearchi regis ſermo de Nili ortu Ibid. Etearchus rex in Oaxo 120
Eteſiæ venti, cauſa inflationis Nili 43
¶ Euænetus Lacedæmoniorum dux 192
Euagoras Laconis filius 161
Euagoræ regis cum Artoxerxe ſimultates 8.ct. euagoræ & Cteſiæ negotia 8.ct.
Eualcides Eretrienſium dux occumbit 144
Euboicum pondus 87
Euboenſes Græcos diſcedere volentes rogāt vt maneant 202 Euboenſes Siculi 189. Euboenſis plebs venundata Ib.
Euclides & Cleander Hippocratis filii 189
Euelthon Salaminis princeps 121
Eueſperides vbi 122.126
Euenius excæcatur 238
Eumenes Anagyraſius Atheniēſis, in AEgina victor 212
Eunuchi in pretio habiti 216. eunuchus nihil eſt Ib.
Eupalinus Megarenſis architectus 81
Euphorbus & Philagrus proditores 161
Euphrates Babylonem perfluit 32 Euphrates in rubrum mare ex Armeniis decurrit 32. 33. Euphratis ductus atque anfractus 33. & 34. Euphrates Armeniam à Cilicia diſterminat 135
Euripus 192
Europa Tyriorum regis filia 1. 105. Europa à Cretenſibus rapitur 1. europæ filii Sarpedon & Minos 31
Europæ extrema 90. 105. europæ dimēſio: & vnde dicta 104. 105. europæ laudes 168
Euryanax & Pauſanias duces 232
Eurybates Argiuorum in AEgina dux 160. Eurybatem Sophanes prouocatus occidit 235
Eurybiades Euryclidæ filius 202. 207
Eurydamæ Leutychidis vxor 156
Eurylæon in prælio occūbit 133
Eurymachus à Platæenſib. interficitur 200
Euryſthei genus ex regibus Lacedæmoniis 133. euryſthei mors 227
Euryſthenis familia 153. euryſthenes vnde dictus Ibid.
Eurytus & Ariſtodemus 200
Euxinum mare 2. 13
Euxinus pontus, & eius accolæ 104
¶ Examinandi fontes ratio apud Indos 10.ct.
Exampæus locus vbi 110. exampæi ahenum Ibid.
Exemplum iuſtæ vindictæ corrupti iudicis 130
Exercitu donari apud Perſas eximium 241
Exitus rerum inſpiciendus 6
Experimenti compendia 169
Expiandi ritus apud Lydos idē qui & apud Græcos 7

F

FABIS AEgyptii ſacerdotes abſtinent 46. Faba in ferendis ſuffragiis 162
Fames mira 142 famis diſcutiendæ inuentum apud Lydos 18. fames Xerxis exercitum inuadit 218
Fanum Panionium 27. fanū Iouis Beli apud Babylonios 33. fanum Iouis Thebani Ibid. fanum Protei regis Ægyptiorum 57. fanum Dianæ vbi maximum 63. fanum Latonæ 66.
Fatis fruſtra obſiſtitur 17.82
Fax Vulcani apud Græcos 215
¶ Felis prolis amantiſſima 50. felium ſepultura vbi 51
Feræ Ægyptiis ſacræ 50. ferarum cura apud Ægyptios Ib. ferarum interfector apud Ægyptios morte mulctatur 50
Ferri compactionem quis primus excogitauerit 5. ferrū fontis Indici 9.ct
Feſtum Theophaniæ 9. feſtum accenſionis lucernæ apud Ægypt. 50. feſtum ſimulachri lignei 50
¶ Fides Arabum conſtantiſſ. 72
Filii Ionis, & inde cognominatæ tribus Athen. 137
¶ Flamma è pectore ſimulachri in templo Iunonis 158
Flos purpureus 11.ct.
Fluminum veneratio apud Perſas 26. flumina Scythiæ 105 flumina quæ Xerxis exercitum potu deſtituunt 175.182. fluuius mellifluus 10.ct. fluuius παλιγλῶσσος 11. ct. fluuius electro manans Ibid.
¶ Fœderis ineundi ritus apud Medos & Lydos 13
Fœmina ſemiuipera 100. fœminæ virili virtute 213. fœminæ agreſtes vbi 125. fœmineus morbus Scythas inuadit 20
Fontes Mæandri vbi 173. fons mirificus 75. fons amarus 106.110. fons Apollinis 121. fons ſolis vbi 124. fons Indiæ aurifluus 9.ct. fons piſcoſus: fons vinifluus 10.ct. fons cuius aqua coagulatur potata Ib. fons Indicus quadratus 12.ct.
Formicæ Indiæ, Græciæ 89
Formæ in Xerxe dignitas 194
Fortuna Aminoclis Cratinei 195. fortunæ circus eoſdem fortunatos eſſe ſemper non ſinit 37. fortunatus & diues 6
Fori apud Perſas non eſt vſus 28. fori vſum apud Græcos ludit Cyrus 28
Fratrem præ marito & liberis fœmina ſaluum vult 91
Frigoris mira vis vbi 102.103
Fructus ebrios reddens 37
Fulgura & tonitrua in Xerxis exercitum ingruunt 175. fulgure carentes 9.ct.
Furis apud AEgypt. callidiſſ. cōmentū 59. fures vt Sardana pali theſauros diripuerint 65
Fuſtuaria pugna apud AEgypt. 50

G

GADES vbi 100
Gæſon 239
Galaica olim, nunc Briantica 182
Galepſus vrbs Græca 184
Galli & gallinæ Indicæ 10.ct.
Gamori Syracuſani 189
Gandarii populus 87. gandariorum in Xerx. exercitu armatura 178
Garamantes populus 123.124
Gargaphius fons 227.231
Gavanes, AEropus, & Perdiccas fratres 221
¶ Gebeleizis dæmon Getarum 112
Gela oppidum à Lindiis cōditum 189. Geloorum euerſio Ib.
Geleon Ionis f. 137
Gelonus Herculis filius 100
Gelonus vrbs 113
Geloni populus 113.114. Gelonorū regio, mores, victus, Ib. geloni agriculturæ operam nauant Ib.
Gelon Dinomenis filius 187. gelon Syracuſana vrbe & Sicilia vt fuerit potitus 189. ad gelonem mittuntur legati Græcorum ad opem contra Perſas petendam Ibid. gelonis magna imperandi

libido 190. gelon eadē die qua Themiſtocles Barbaros, Amilcarē deuicit 191.
Gemma Indica 9.ct. gemmiferi montes Ib.
Genitura Indorum qualis 89.
Geometriæ ortus ab AEgyp. 56
Gephyræi gens 135. gephyræorum origo Ibid. gephyræi literas in Græciam intulerūt: gephyræorum migratio: ſacra Ibid.
Geræſtum vbi 102.240
Gergithæ ab Hymee capiuntur 146
Germanii Perſarum genus 24
Gerrhus fluuius & locus 101. 105. gerrhi & Nili fontes ſoli Herodoto ignoti 106
Gerra Perſica 233
Geryonis vaccæ 100
¶ Gigamæ Libyes 122
Gigonus oppidum vbi 184
Gillus Tarentinus 94
Gindanes populus 129. gindanarū mulierū fimbriæ Ib.
Ginge Paryſatidis familiaris occiditur 8.ct.
Glauci Chii inuentū & opus 15
Glauci Epicydidis æquitas 158. glauci ſtirps extrita 159
Glaucus Hippolochi filius, & eius poſteri 17
Glaucus caprarius 248
Gliſantem Thermodon interfluit 232
¶ Gnomonis & poli inuentio à Babyloniis ad Græcos peruenit 57
Gnurus Lyci filius 109
¶ Gobryas Darii filius Syrorum dux 178
Gobryas vnus ex ſeptem magi occiſoribus 83. gobryas in bello contra Scythas Dario quid conſulat 117
Gonnus vrbs vbi 184.& 192
Gorgo Cleomenis filiola ſcitè patrem monet 134. gorgo Leonidæ vxor vt Demarati tabellas aperiri inſſerit 201
Gorgonis caput 54
Gorg⁹ Salaminiorū rex 144. gorgus ad Medos trāſfugit Ib. gorgo Salamin reſtituta 145
¶ Græcia à Dati inuaditur 3.ct. græcæ gentis laudes 10.81.
Græcorum oracula 8. græci eadem ſemper lingua vſi 10. græcorum Athenienſes ſapientiſſimi 10. græci Cappadoces vocant Syrios 13. græcorum & Perſarum in cultu deorum collatio 15. græci à menſis famelici diſcedere dicuntur à Perſis Ibid. græcorum intercalandi ratio 40. græci Ionum nomē refugiunt 27. græcorum feſtiuitatum nomina quomodo terminentur 27. græcorum negotiationes 28. græci Schytarū mores cū Naſamonum moribus cōfundūt 39. græcorum ſcriptura & calculi 45. græci ab AEgyptiis pleraque ſumpſere 48. Græcorum nomen quando Pelaſgi aſſumpſerint Ibid.
græca lingua in AEgypto 66
græcorum in Ægypto ſub Amaſi negotiationes, fana, vrbes 70. græci Pontici de Scythis quid dicant 100.
græcoſcythæ Callipidæ 101.
græci quid de regibus Lacedæmoniis dicant 153. græci Olympiorum præſides 130.
græcorum dii nouiſſ. 64.
græcorum natalitia 102.
græcorum literæ ex Phœnicibus 135. græcorum bellorum initia 1. græcorum in Colchidem nauigatio Ibid. Græci in Aſiam priores, expeditionem fecerunt Ibid. Græcorum reſponſum ſuper raptu Medeæ Ib. græci imperiū Priami euerterūt 2. græci ante Crœſi imperium liberi Ib. græci Aſiatici à Crœſo ſubacti 5. græco rū imbecillitas in bello ineūdo. 169. græcorum iuſiurandum 185. græci Menelaū ſequuti 143. græci pauperes, at ſtrenui 181. græci qui terram & aquam Xerxi dederunt 185. græci Xerxis ſocii 187. græcorum de cōſpirando contra Barbaros conſiliū 187. græcorū ſpeculatores à Xerxe capiūtur 187. græcorum oratio ad Gelonem 189. græcorū Perſam opperientium catalogus 196. græcorū in bellādo virtus 199. græci exteris inuidi 201. græci Spartanū ducē quærunt 202. græcorum claſſis aduerſus Xerxem 202. græcorum claſſi ca victoria 203.204. græcorum de inſequendo Perſa cōſultatio 216. Græcorum ad Platæas exercitus ſumma 218. græcorū præda è Perſarū clade 236. græcorū ſepultura 237. græci Thebanos quòd Medos ſequuti fuiſſēt, obſident 237. græcos quo prætextu Xerxes oppugnet 3.ct. græcorum & Perſarum ad Salaminem prælium 4.ct. græcorum victoria in Salamine Ib. græci ex pacto ad Artoxerxem proficiſcuntur cum Inaro 5.ct. græcorum interitus & fuga Ib. græcanicorū operū tria maxima apud Samios 81
Gratiarum collis nemorib⁹ frequens 123
Grinus Theræ inſulæ rex 119
Grues Scythicæ vbi hybernēt 43
Grumi grandes ſalis in montibus 124
Grynæa Æoliæ ciuitas 27
Grypes auri cuſtodes 90.101. 10.ct.
¶ Gyges Daſcyli filius Candaulis ſatelles 2. gyges Cādaule interempto, vxore eius & regno potitur 3. gyges ſuffragio Delphici oraculi Lydorum regnum poſſedit Ib. gygis atnepos de Candaulis morte pœnas dedit Ib. gygis donaria Delphis conſecrata Ib. gyges barbarorū primus apud Delphos munera poſuit Ib. gyges Mileto & Smyrnæ arma intulit 3. gyges colophonem cepit 3. gygis abaui crimen Crœſus luit 17. gyges Heraclidarum ſatelles Ib.
Gygadas vocatur Delphis aurū & argētum à Gyge dicatū 3
Gygæus lacus proximus Halyattis ſepulchro 18
Gygæa Alexandri ſoror 130. gygæa Amyntæ filia Bubaris vxor 221
Gymnicū certamen Perſis 54
Gymnopædiæ 155
Gyndis fluminis ortus 34.37. gyndis fluuii riuuli 34.37. 135

H

HAEMVS mons trium fluuiorum pater 105
Haliacmon fluuius 184
Halicarnaſſus ciuitas 17
Halizones populus vbi 101
Halyattes ſucceſſor Sadyattis 3. halyattis bellum cum Cyaxare & Medis Ib. halyattes Cimmerios ex Aſia exigit 3. halyattes Smyrnam Colophoniam capit Ib. halyattes ad tibiarum fiſtularúmque cantum in expeditionem procedebat Ib. halyattes paternum bellum adminiſtrat Ib. halyatti oraculum à Pythia redditur 4. halyattis cum Mileſiis fœdus Ib. halyattes Mineruæ duo delubra ædificauit Ib. halyattis regnum & mors 5. halyatti defuncto Crœſus in regno ſuccedit Ib. halyattis dona delphis conſecrata Ib. halyattes fugiētes Scythas recipit 13 halyattis vxorū, Carica altera, altera Ias genere 17. halyattis ſepulchrum apud Lydos 18. halyattis ſepulchrū ab emptitiis hominib⁹ & ancillis cōſtructū Ib.
Halys amnis 2.5. 13.19. 24.135 halys amnis in mare Euxinū voluitur 2. halys amnis Medicum imperium & Lydū diſterminat 13
Hamilcar Carthaginēſium rex 191. hamilcaris genus & mors Ibid.
Harmamithres Perſici equitatus præfectus 179
Harmocydis oratio ad milites Phocenſes 226
Harpagus Medus 14. harpagus Aſtyagis familiaris, eiq; omnium Medorum fidiſſimus 20. harpagi cora Aſtyage purgatio 22. harpagi filiū Aſtyages mactat 22. harpagus proprium filiū comedit 22.29. harpagus Medos in Aſtyagem cōcitat indignè ab eo tractatus 23. harpagi ad Cyrum literæ intra leporem reconditæ 23. harpagus exercitui Aſtyagis contra Cyrum præficitur 24. harpagus capto Aſtyagi inſultat 24. harpagus, Ionia ſubacta, in Cares exercitum traducit 31. harpagus Cyrum in poteſtatē regni euexit 29. harpagus inferiorē Aſiā ſubigit 32. harpagus in Mazaris defuncti locum ſufficitur 19
Harpagus Perſa Darii dux 150
¶ Hebes teſſera 239
Hebrus fluuius vbi 111.177
Hecatæus hiſtoriographus, & eius genealogia 64. hecatæi de defectione & bello Perſico ſententia 132. hecatæus Hegeſandri filiⁿ 146. hecatæi de Pelaſgorum ejectione ſententia 166
Hector ſucceſſor Troiani regni 59
Hedoni Thraciæ populus 181. hedonorum nouem viæ 183
Hegeſicles & Leo Spartiatarum tyranni 11.
Hegeſipyla Olori filia Miltiadis vxor 151
Hegeſiſtratus Hippiæ ſp. Sigæi tyrannus 142
Hegeſiſtratus Telliadeus aruſpex vt è vinculis euaſerit 119 hegeſiſtrati interitus 130
Hegeſiſtratus Samius Samiorū explorator 238
Hegetorides Antagoræ filius 235.& 236
Hegias quomodo ciuis Spartanus fratris ope factus 219
Hegiæ Epheſii in pugna ad Thermopylas ad Xerxem cō ſilium 4.ct.
Helenæ ab Alexandro raptus 1. 57. helena Menelao redditur 18. Helenæ templum in Therapne 155
Helice vbi 27
Helicus Terituchmis frater exditur 7.ct.
Heliopolis ſolis vrbs 40.49.50 Heliopolitani, Ægyptiorum ſolertiſſimi 40
Helis AEtolorum ciuitas 211
Hellanicus mendacii arguitur 7.ct.
Helles filiæ Athamantis ſepulchrum 177.
Helleſpontus vbi in AEgæum intret 111. helleſponti pōs 173. helleſponto Xerxes cō pedes iniicit Ibid. helleſponto ſtigmata à Xerxe inuruntur Ib. helleſpontū Xerxes muneribus donat 176
Helleſpontii populus 87
Helleſpontias ventus ſubſolanus 194
Hellus in Hermum influit 14
Heneti populus 36.& 128
Hephæſtienſes populus 167
Heracleū Articæ anguſtiæ 4.ct. heracleum Salamini aggere Xerx. iungere conatur, Ib.

Heraclidæ Sardium reges ex oraculo 2. heraclidarum genus è ſerua Ibid. heraclidarum imperium quot annorum Ibid. heraclidarum vltio in atnepotem Gygis deuoluta 3
Heraclides Ibanolius 146
Hercules Iouem viſendum ſe exhibere nolentem qua ſpecie viderit 46. Herculis Tyri Phœniciæ tẽplum 47. hercules Ægyptius & Græcus Ibid. herculis Thaſii tẽplum Ibid. hercules vnus exii diis 47. herculis parentes ab Ægyptiis oriundi Ibid. hercules vetuſtus de⁹ Ibid. herculis templum vbi 47.57.136.162.163. herculis in templo cippi 45.47. de hercule fabula Ibid. herculis oraculum apud AEgypt. 52. hercules plures 74. herculis columnæ vbi 120. herculis tres filii 100. hercules Scytharum deus 107. herculis veſtigium vbi 110. herculis ara vbi 193. hercules ab Iaſone derelictus 195. ad opem herculi ferendam emerſit Dyras fluuius 196
Herma vbi 194
Hermeus ſinus 243
Hermiona Dryopum ciuitas 211. hermionenſes Dryopes 207. hermionei Samiis dant Thyream inſulã 81
Hermippus nuntius 147
Hermolyci præſtantia: ſepulchrum 240
Hermophantus 143
Hermotimus Pedaſenſis eunuchus 216
Hermotybies AEgyptii milites 68.229.hermotybiũ AEgyptiorum plagæ Ibid.
Hermus fluui⁹ 14.144.244.hermus fluuius iuxta Phociã vrbẽ in mare effunditur 14
Herodoti peregrinatio 40.44 47. Herodoti ſententia de incremento Nili 43. herodoti de origine oraculorum Græcorum ſententia 49. Herodoti & Homeri ac Heſiodi ætas quanti interualli 49. herodoti & Dionyſi ætas 64. herodoti de raptu Helenæ ſententia 58. herodoto contraria de Zopyro Cteſias narrat 3.ct. herodotus mendacii arguitur 7.ct.
Herodotus Baſilidis filius Ionũ ad Lacedæm. legatus 210
Heroicum conditorium 156
Heroum indigenarum nomina gerebant tribus Athen. 137
Herpys Thebanus 230
Heſiodus & Homerus deorum opifices 49. eorúmque ætas Ibid. heſiodus de Hyperboreis retulit 103
Hexapolis nunc Pentapolis dicta 27
Hieron Gelonis frater 189
Hieronymus Andrius 219
Himera vrbs 191
Hipoleon promontorium Scythiæ 106
Hippagogæ naues 153
Hipparchi inſomnium 135. hipparchi interfectores Ib.
Hippiã Spartiatæ reducere conantur 141. hippias tyrannus Athenienſis 136. hippias exul Artaphernem in Athenien. concitat 143. hippias oraculorũ peritus 142. hippias Piſiſtrati filius 161. hippiæ quũ Perſas Marathonem ductaret, ſomnium Ib. hippiæ dens tuſſiendo excuſſus Ib.
Hippobatarum prædia 138
Hippoclides Tiſandri filius 165. hippoclidis proci præſtantia Ib.
Hippoclus Lampſacenus 118
Hippocrates Megaclis fil. & eius progenies 165
Hippocrates pater Piſiſtrati 10. 136. hippocrati portentum ingens viſum 10
Hippocrates Patareus, fratri Cleandro Gelæ tyranno ſuccedit 189. hippocratis filii Ib. hipp. vrbes vicinas obſidet Ib. hipp. Scythæ Zanclæorum tyrannovincula iniicit 149. hippocratis mors 189
Hippomachus Leucadius aruſpex Græcorum 230
Hippotoxotæ quid 231
Hirci coitus cum muliere 47
Hiſtiæus Mileſius 118. hiſtiæi ad Scythas oratio Ib. hiſtiæi erga Darium fides Ib. hiſtiæus à Dario petit Myrcinũ 128. hiſtiæus Sardis à Dario accerſitus venit 130. hiſtiæus vt Ariſtagoræ defectionem indicet 132. hiſtiæus Dario callida oratione decepto, in Ioniam redit 145. hiſtiæus Sardibus aufugiens à Dario deficit 147. hiſtiæus à Chiis in vincula coniicitur 147. hiſt. literæ produntur Ib. hiſtiæi vulnus Ib. hiſtiæus capitur, & in crucem tollitur 150
Hiſtiæus Tymnis filius 180
Hiſtiæa vrbs capitur 205
Hiſtiæotis ora ſuper Artemiſium 193 hiſtiæotis regio ad Oſſã & Olympũ 9
¶Hoarus fluuius vbi 116
Homerus & poetæ Oceanũ fluuiũ finxerũt 43. homerus & Heſiodus deorũ opifices, eorúmque ætas 49. homerus vt ſcripſerit de raptu Helenæ 58. homerus verſus Cyprios non fecit 58. homerus de hyperboreis 103. homericis verſibus Argi celebres: eorúmque cantores Sicyone electi à Cliſthene 137. homeri de boum cornuum pullulatione ſententia 103. homerus Athenienſes in exercitu contra Ilium laudat 190. homeri Epigoni 103. homeri cæcitas 144. homeri epigrãma in Midam Phrygum regem 145. homeri nomen vnde Ib. homeri minor Ilias 146. homeri Phocais Ib. homerus apud Chium 249. homeri Cecropis, Batrachomyomachia, Epicichlides Ib. homeri vxor & filiæ Ib. homeri Caminus 251. homeri Ereſione 252. hom. mors & ſepulchrum 253. homeri ſepulchri inſcriptio Ib. homerus AEolicus Ib. homeri ætas 254. homericæ profectionis cõmẽtarii 244
Homo fato functus vbi per lætitiam terræ demandetur 127. homini ſatius mori quàm viuere 6. hominis calamitoſa conditio Ib. hõ. prima & naturalis vox 40. homines in fortuitorũ arbitrio & non contrà 175 homo ſibi malorum autor non Deus 17. homines ferè omnes præter Græcos & AEgyptios in templis coeunt 50. homo hominem fato impẽdenti eripere nequit 78. homines molles mollis regio fert 142
Homiuorum animal 9 ct.
Hoples Ionis filius 137
Horæ diei à quibus inuentæ ſint 57
Horti Midæ Gordii filii 221
Hoſtiæ Pythio à Crœſo conſecratæ 8
Hotaſpes Artachæi filius Aſſyr. dux 178
¶Humanarum rerum inconſtãtia 2.16.37. humanæ vitæ anni ſeptuaginta 6. humanæ vitæ breuitas & calamitas 175
¶Hyacinthia Lacedæm. ſolẽnia 124
Hyampeus vertex 207
Hyampolis vrbs 206
Hyatæ tribus Sicyonia 137
Hybla vrbs 189
Hydarnes Perſa 183 hydarnes Hydarnis filius Perſarum dux 179
Hydrias regio 146
Hyela in agro Œnotriæ ciuitas 30
Hyænæ vbi naſcantur 115
Hygennenſes populus 87
Hylæa locus 100.106.109
Hylleæ tribus Sicyonia 137
Hylli progeniei celebritas 153 hyllus Herculis filius 196 hyllus interimitur 227
Hymees Perſa 146. hymeæ obitus Ib.
Hymeſſus 166
Hymni deorum ab Homero cõſcripti 245
Hypachæi quondam Cilices appellati 180
Hypacyris Scythiæ fluuius 105.106
Hypanis fluuius impotabilis 101.106.110
Hyparchus fluuius Indiæ 11.ct.
Hyperãthes & Abrocomes Darii filii 199
Hyperborei vbi 101. hyperboreorum ſacra 103
Hyperoche & Laodice Hyperboreæ virgines Ibid.
Hyrcani populus vbi 90
Hyrgis fluuius 106
Hyria vrbs à quibus condita 192
Hyſiæ oppidum 138
Hyſtaſpes Xerxis filius 3.ct.
Hyſtaſpes Arſamenis filius 38
Hyſtaſpes Darii filius 178
Hyſtaſpes Darii pater Perſarum ſatrapa 83
Hyſtriches vbi gignantur 125

I

IACCHVS myſticus 210. iacchus feſtum Athenienſiũ Ib.
Iadmon Samius herus Æſopi 62
Ialyſſus oppidum 27
Iamidei 219
Iapygia 94.113.192
Iapyges Meſſapii 113.192
Iardanæ ancilla, Herculis vxor, mater Heraclidarum 2
Iaſonis æreus tripus 123
Iatragoras 132
¶Iberiam Phocenſes occupãt 29
Ibis Ægyptiis ſacra 50.52. Ibidis forma 52. ibidum duplex genus Ib.
¶Ichnæ vrbs terræ Bottiæidis 184
¶Ida mons 175. & regio 18.
Idernes vnus ex ſeptem Perſarũ principibus 3.ct. idernes Artoxerxis ſocer 7.ct.
¶Ieiunia & feſtus dies Iſidis 124
Ienyſus vrbs Syriæ 71
¶Ignem Perſæ deum arbitrantur 73. ignis Ægyptiis animata belua dictus ibid. igne ſepelire 7.ct. ignis perpetuus 10.ct. ne ignifer quidem elabatur 102
¶Ilias minor Homeri 246
Iliadi Mineruæ mille boues à Xerxe immolantur 175
Ilii expugnatio, barbatorum & Græcorũ ſimultatis origo 2. ilium 41. ilii obſeſſio & expugnatio 58 ilienſis ager 143.175
Iliſſus fluuius 175
¶Imbecillitas fortiſſima neceſſitas 192
Imbribus vacantes 114
Imbrus 130
Immortales Getæ 112 immortales qui apud Perſas 179
Imperiũ Priami à Græcis euerſum 2. impoſſibile ſortem fato deſtinatam poſſe effugere 17. impoſſibilitatis numen 217
¶Indus fl. fert crocodilos 105 indi in mare oſtium explorat Darius Ib.

inarus Lydus Ægyptios ad defectionē ab Artoxerxe incitat 4.ct. inaro mittūt classem Atheniēses 5.ct. inarus Achæmenidem vulnerat Ib. inarus victor Ib. inarus vulneratur, fugit Byblum Ib. inarus cum Græcis ex pacto ad Artox. proficiscitur Ibid. inarus ab Amyti tribus crucibus figitur Ibid.
Inconstantia rerum humanarum 1
Indathyrsus filius Saulii, rex Scytharum 109.115
India pluuiæ expers 9.ct. indiæ fons aurifluus Ib. indiæ fluuius mellifluus 10.ct. indiæ rex vt exploret fontes Ib. indiæ fluuius παγχρυσορόης 11.ct. indiæ arbor dulcis Ib. Indi Callatiæ parentibus vescuntur 78. indorum multitudo 88. indi Calandiæ Ibid. indi pecuarii & eorum mores Ib. indorum nauigia Ib. indi ægrotos suos epulantur Ib. indorum coitus in propatulo 89. indorum genitura atra Ib. indis sol matutinus ardentissimus Ib. indi vt aurum colligant Ib. indi à Dario subacti Ib. indorum in Xerx. exercitu armatura 178.179. indi Derbicū aduersus Cyrum socii 2.ct. indus q̄dam Cyrum iaculo percutit lethali Ib. indorum multitudo 9.ct. indorū iustitia 9.ct.10.ct. indorum locus sacer Ibid. indi iusti Ibid. indi tonitruum expertes Ibid. indorum nigredo Ibid. indi Pygmæi Ibid. indorum venandi lepores ratio Ibid. indorum lacus oleosus Ibid. indorum argentifodinæ Ib. indorū montes auriferi Ib. indi sani Ibid. indi longæui Ibid. indi vt aues venētur 11.ct indi vt electrum colligāt Ib. indi cynocephali Ibid. Indicum aurum 88. indicæ regionis descriptio & situs Ibid. indicæ formicæ 89. indici cameli forma & pernicitas Ibid. indica animalia grandiora cæteris Ib. indici canes 9. ct. indici galli & gallinæ Ib. indici montes gemmiferi Ib indicus æstus Ib. indicum mare Ib. indicus calamus Ib. indicum animal Ib. indicus sol 10.ct. indicæ oues Ib. indicæ palmæ Ibid. Indicus serpens Ib. indica auis Ib. indicū lignū πάγκον Ib. indici asini syluestres 12.ct indic⁹ vermis Ib. indicæ arbores Ib.
Ingenium Persarum quale 17
Iufantes Cynocephalorū 11.ct.
Infernæ sedes 60
Inopiæ & impossibilitatis numina 217
Insomniorum ludibria 171
Institores primi, Lydi extitere 18. institor quare Darius fuerit appellatus 87
Institutio Persarum puerorum 25
Insulæ in Araxo 37
insulæ Œnusæ 30
insulæ natans vbi 661
insulæ Echinades vbi 41
insula Chemmis 66
insulæ beatorum vbi 75
insulæ rubri maris 88
sulæ Cassiterides Herodoto ignotæ 90. insulani Iones qui 16.17
Intaphernes vnus ex septem Magi occisoribus 87 intaphernis facinus eiusque & domesticorum omnium interitus 91
Intercalationes mensis à quib⁹ introductæ 6 40
¶Io filia Inachi regis 1. io à Phœnicibus rapitur Ibidem. io stuprata 2. io vt à Græcis depingatur 46
Iolcon Thessali Hippiæ offerunt 142
Ion Xuthi filius 196
Ioniæ translatio 240. ioniam Harpagus subigit 31. iones à Crœso subacti 2. 5. ionum lingua 10. 26. iones ad Cyrum legatos mittunt qui obedientiæ iugum acceptent & quid Cyrus responderit 26. ionum regio, Asiaticarum pulcherrima, & eius descriptio Ibidem. ionum duodecim in Peloponneso quoque ciuitates 27. iones insulares à reliquis deficiunt: alios etiam Ionici no minis pudet Ibidem. ionicarum ciuitatum numerus cur duodenarius Ibidē. iones qui se præstantiores iactent: & de eorum vxoribus Ibidem. iones ab Achiuis, suis sedibus pulsi Ib. ionum reges qua progenie oriundi Ibidem. iones veri & genuini qui Ibidem. ionum qui ab Apaturiis arceantur Ibidem. quorum ionū sit Panonium sacrum Ibidem. ionum insulanorum deditio 30.31. iones Biantis cōsilium spernūt 31. iones secundò in seruitutem rediguntur 31. iones in AEgyptum quomodo venerint 66. ionum & Scytharum de Dario impediendo colloquia 117.118. iones captas Sardis incendunt 143. iones ad Ephesum vincuntur 144. iones mari vincunt 1145 iones tertio subiugati 151. iones quomodo AEgyptum diuidant 42. iones vbi & vnde dicti 87.207. iones ignauissimi hominum 118. ionum & Carum fuga 146. ionibus Persarum minæ intētatæ 148. ion. laborū nauticorū insueti Ib. ion. Dario tributarii 152. Ionū in Xerxis exercitu armatura 180. iones Pelasgi AEgialees appellati Ibidem. ionibus solum suum permissum 240. Ionico genere excellentes 9. ionicæ re bellionis occasio 131. ionicarum nauium catalogus 147
Iupiter expiator hospitalis 8. iupiter apud Persas 15. iupiter Bel apud Babylonios 33. iupiter Ammon 47. iupiter Thebanus 49. iupiter liberator, & eius templum 95. iupiter Scytharū deus 107. iupiter Papæus apud Scythas Ibidē. iupiter Lycæus 127. iupiter Carius 137. iupiter Lacedæmonius 154. iupiter cœlestis Ibidem. iupiter sub specie & nomine Xerxis inuadere Græciā dicitur 177. iupiter æreus decē cubitorum vbi 136. ioui decimæ necessariò redduntur 17. Iouis Carii fanum apud Mylassos 31. iouis Beli templum & simulachrū 33. iouis Thebani templū 33.124. iouis simulachrum arietina facie 47. ionis fanum apud Thesprotos 49. iouis cultus apud Meroen 44. iouis oraculum apud AEgyptios 52. iouis Ammonii templum à Cambyse incensum 73. iouis diabaterii ara 3.ct. iouis Beli puluinar 98. iouis forensis ara 133. iouis militaris templum 146. iouis olympii delubrum 40. iouis currus in Xerxiano exercitu 174.218. iouis Amphlystii templum 195
¶ Iphigeniæ apud Tauros cultus 113
Ipni locus quidam 194
¶Irasa locus vbi 121.
¶Is vrbs & flumen 32. Is flumen 32. is fluuius in Euphratem se deuoluit Ib.
Isagoras Tisandri filius 137
Isis δημήτηρ id est Ceres dicta 49.67. isidi vaccæ sacræ 46. 124. isidis simulachrum bubula cornua habens 46. isidis templum maximum in vrbe Busiri 49. isidis & Dionysi filii Ibidem
Ismaris lacus famosissimus 182
Ismenii Apollinis templū 17
Issedones populus 101.102. issedonum mores Ib.
Issedoni populus 37
Ister vbi 106.113. ister semper sibi par 106. istriortus & fluxus 45. ister & Bosphorus à Dario pōte iuncti 3.ct.
Isthmus Cnidiæ 31. isthmus Chersonesi muro præseptus à Miltiade 115
Istiæoris locus proximus Ossæ & Olympo 9
¶Itanus oppidum 119
¶ Iudices regii apud Persas 76
iudicis corrupti iustæ vindictæ exemplum 131.
Iuncus esui aptus 54
Iunonis festum 6. Iunonis duæ imagines vbi 70. iunonis templum vbi 111.131 133
Iurare per aquam Stygis 157
Iusti principis officium 74
Iustitia Cynocephalorum 11.ct. iustitia Indorū 9.ct.10.ct.
¶ Ixabates Cambysis eunuchus 2.ct. ixabates Cambysem spelit 3.ct. ixabates Magi index interficitur 3.ct.
¶ Iyrcæ populus Scythiæ 102

K

KIKI quid sit 54

L

LABDA Amphionis filia 141
Labynetus Babyloniorum tyrannus 14
Labynitus Assyriæ rex 34
Lacedæmonii Crœso amici 2. 9. Græcorum potētissimi Ibid. lacedæmoniorum leges à Lycurgo 11. lacedæmonii bellum Tegeatibus inferunt 12. lacedæmoniorum compedes apud Tegeatas. Ib. lacedæmonii quibus artibus Tegeatibus facti sint superiores Ib. lacedæmon. Argiuorúmque pro agro Thyrea dimicatio 15. lacedæm. coma post victoriam de Argiuis Ibid. aduersus Polycratem expeditio 79. in Samum expeditio 78. mos in sumendis suppliciis 119. de seipsis opinio 153. lacedæmoniorum regum funera 154. lis de progrediendo ad bellum 161. oratio ad Platæenses Ibid. ad Hydarnem Persam 185. ad Athenienses 122. lacedæmoniorum virtus 181. cōsuetudo 197. frugalitas 136. lacedæmoniorum occisorū sepultura 237. laced. ad Platæas victoria 4.ct. ad Thermopylas clades Ibid.
Lacmon mons vbi 138
Lacrines legatus ad Cyrum 18
Lacrymæ arboris Indicæ 11.ct.
Lactis emulgēdi mos apud Scythas 99. lacte victitantes 11.ct. lactis coagulationem prohibens radix Ib.

Lacus Tritonidis 124. lacus vnde pix hauritur 125. lacus Stymphalius vbi 157. lacus oleoſus Indorum 10. &. lacus piſcoſus & ſalſus Ib. lacus Bœbeis vbi 184. lacus Gygæus vbi 18. lacus famoſiſſimus 182
Lada inſula vbi 147
Ladice vxor Amaſis 70. ladicæ votum Ib.
Laii delubrum 119. oraculũ 133. & genus 136
Lampito Leutychidis filia 156
Lamponium vbi 130
Lampſacum vrbs 146
Lana arborea vbi 89
Laodamas Phocenſis 118. laodamas Eteoclis filius 136
Laodice 103
Laos oppidum 149
Laphanes Euphorionis filius 165
Lapidicinæ adpyramides Mẽphios 40
Lapis Porinus,Parius 136. lapis Melampygus 198 lapidum aeeruus à Dario cõgeſtus 112 lapideus leo vbi 199
Lariſſæ Æoliæ ciuitas 27
Laſus Hermionis filius 168
Lauacrum Indorũ nobiliorũ 12.&.
Laxii Sauromatæ vbi 102
¶ Leænæ partus 90
Lebæa vrbs 221
Lebedus 26
Lectis non vtentes 11.&.
Ledanum,aliàs Ladanum 90. ledanum quomodo comparetur Ib. ledani medica vis Ib.
Legati Darii in puteum coniecti 185. legati non violandi Ib.
Leges Athenienſium à Solone conditæ 5. leges & inſtituta Babyloniorum 36
Lemnũ oppidũ 130. capitur 167
Lemnia facinora 166
Leo viri nomen 193
Leo Sardius 15
Leobota Spartiatarum rex 11
Leocides Phidonis Argiuorũ tyranni filius 164
Leon & Hegeſicles Spartiatarum tyranni 11
Leonis ex auro effigies 9. leonum natura atque loca 184. leones vbi gignantur Ibid. leo lapideus 199
Leonides 133. in crucẽ tollitur 201. leonidis regis Spartiat.genealogia 196. leonidæ mors 199. leonidæ cædis vindicta 218. leonidæ ad Thermop.cũ Xerxe conflictus 4.&.
Leontini populus 189
Lepreum oppidum 119
Leproſos vt vocent Perſæ 5.&.
Lepus ex equa natus 177. leporis fœcunditas 89. lepores vt venentur Indi 10.&.
Leros inſula 146
Leſbus inſula vbi 29. leſbus quando habitari cœpta 254. leſbii à Polycrate victi 78
Leucadius Hippomachus aruſpex 230
Leucadii Dorica gens 207
Leucon oppidum Libyæ 121
Leutychides Menaris filius 155. leutych.Spartiat.rex Ib. leutychidæ fuga & mors 156. leutych. oratio de depoſito reddendo 158. leut. genealogia 220. Stratagema 239
Lex Caricarum mulierũ in maritos 27. lex oppignerandi paterni cadaueris vbi 62. lex omnium rex & domina 182
¶ Liberi cultus apud Meroen 44. liber Græcis Oſiris dictus 64
Libya vnde ſortita nomen 105. libyæ, Aſiæ & Europæ magnitudo 104. Libya arbotibus nuda 123. Libya & eius incolæ 124.125.126 libyes primi Neptuni nomen habuerunt 48. libyes ſolis deorum omnium ſoli & lunæ ſacrificant 125. libyes Ægyptiis ſe dedũt 121 libyes Cambyſi ſe dedũt 73. libyes AEgypto contermini 87. libyum variæ nationes 122. libyes Nomades, id eſt paſtoritii 124.125. libyes ſaluberrimo corpore Ib. libyum paſtoritiorum ſacrificia Ib. libyes vbi 126. libyũ inuẽta quæ Græci didicerũt 125. libyũ in Xerx. exercitu armatura 179. libycus mons 41.60
Libyſſarum mulierum eiulatus 125
Liches Delphici oraculi coniector 12
Lignum ἀπύρηνον admota attrahens 10.&. lignum coagulãs 11.&. lignei amictus 11.&.
Ligyum in Xerx. exercitu armatura 178
Liliorum ingens vis vbi 54. liliorum radices eſui aptæ Ibid.
Limeneion regionis Mileſiorũ 4
Lindi populus è Rhodo 189
Lindos oppidum 27
Linum Colchicum, Sardicum, AEgyptiacum 56
Linus modulationis genus apud AEgyptios 52
Lipaxus vrbs vbi 184
Lipoxais Targitai filius 99
Lipſydrium oppidum 136
Liſſæ oppidum vbi 284
Liſſus fluuius vbi 182. liſſi fluuii aquæ Xerx.copiis non ſuffecerunt Ib.
Literæ Hiſtiæi produntur 147. literarum mira occultatio 201. literæ Themiſtoclis ad Ionesl apidi inciſæ 204. literarum per ſagittam tranſmiſſio 219. literæ capiti impreſſæ 132. literæ Græcorum ex Phœnicib. 135
Littus pulchrum vbi 149
¶ Locri Epizephyrii populꝰ Ib.
Locri Ozolæ populus 206
Longæui Indi 10.&. longæui Cynocephali 11.&.
Lotiones Cynocephalorũ Ib.
Lotos vbi plurima 54. loti radix eſculenta Ib. loti fructus deſcriptio 123
Lotii muliebris vſus 57
Lotophagi populus vbi 123
¶ Lucernarum accenſarum feſtum apud AEgyptios 50. lucernarum accenſio 198
Lucinæ tributum 103
Lucus platanorum 146
Ludorũ primi inuẽtores Lydi 18
Luna Perſarum præſes 174. lunæ feſtum 48
Lupi ex hominibus 113 luporum ſepultura 51
Lutræ vbi capiantur 114
Luxus Perſarum 236
¶ Lycidas cum vxore & liberis lapidatur 223.224
Lycæus Iupiter 127
Lycaretus Mæandri germanus 130
Lyciæ ignis perpetuus 10.&.
Lycii in poteſtatem Crœſi redacti 5. Lyciorum è Creta origo 31 lycii ab Harpago victi 32. lycii populus Dario tributarius 87. lyciorũ in Xerxis exercitu armatura 180. lycii quondam Termilæ vocati Ib. lycio rum nomen & leges 31
Lycius Cybernicus Sicæ filius 180
Lycon Athenienſis prodit Piſuthnem 7.&.
Lycophronis Periandri filii interitus 80
Lycurgus Ariſtolaidis filius 10. lycurgus & Megacles Piſiſtratem eiiciunt Ib. lycurgus Spartiata integerrimæ vitæ Ib. lycurgo oraculum à Pythia redditur Ib. lycurgus legumlator apud Lacedæmonios Ib. lycurgus Leobotæ Spartiatarum regis tutor Ib. lycurgi delubrum apud Spartiatas Ib.
Lycus fluuius 116.
Lycus Pandionis filius à fratre AEgeo pellitur Athenis 31
Lyda mons à Pedaſiis extructus 32
Lydus Atyis filius 2
Lydeus fluuius 184
Lydia auri ramenta è Tmolo prouenientia habet 18. Lydia Halyattis regis ſepulchro ſe nobilem iactat Ib.
Lydi populus antè Meones vocati 2. lydorum ſtrenua gens 14. lydorũ gens equitandi peritiſſima Ib. lydorum mores & leges 18. lydorum ritus ineundi fœderis Ib. lydorum expiandi ritus idem qui apud Græcos 7. lydorum filiæ omnes proſtituuntur 18. lydi primi caupones inſtitores que Ib. lydorum partes primæ in conſulendis oraculis 9. lydorum Medorúmque fœdus 13. lydorum Medorúmque quinquẽnale bellum Ib. lydorũ medorúm que bello dies repentè nox facta Ib. lydorum cum Perſis conflictus & fuga 14. lydi primi omnium aurum argentúmque ad vtendum percuſſerunt 18. lydi primi inuentores ludorum Ib. lydi in Thuſciam colonias deduxerunt Ibidem lydorum diuiſio Ibid. lydorum cum Cyaxare prælio 19. lydi Sardibus per Cyrũ exacti 28. lydi Caribus germani 31. lydi populus tributum Dario pendens 87. lydorum in Xerxis excercitu armatura 178
Lygdamus Naxius 11

M

Macae populus 123.133.
Macedones à Dario ſubacti 152
Machlyes populus 123
Macrobii populus AEthiopiæ 74
Macrones populus 50. Macrõnum in Xerxis exercitu armatura 179.
Mactorium vrbs ſuper Gelam 189
Madyes filius Protothyæ Scyth. rex 20
Madytus vrbs 173
Mæander fluuius 92.146. & eius fontes vbi 173
Mæandri campus 4. mæandri campum Mazares incurſat 19
Mæandrius Polycratis ſcriba 92. mæandrius Sami procurator 95. mæandrii oratio ad Samios Ibid.
Mæotei populus vbi 116
Mæotis palus vbi 20. 99.105. 106.111.113.115.116
Magdolus oppidum vbi 67
Magi populus Mediæ 19. Magi Perſarum 26. Magorum commentum vt Perſarum imperium occupent 82.Magi cuiuſdam imperium apud Perſas 83. Magus Cambyſi ſuccedens 3.&. Magus interficitur Magorum cædes 85. Magophonia Perſarum feſtum celebre Ibid.& 3.&.
Magiſtum oppidum 119
Magna cum periculis ſuſcipiuntur 176
Magnarum iniuriarum magnæ vindictæ 59
Magneſia vrbs vbi 92
Magnetes populus 87
Malæ dextræ in contumeliam deraſæ 60
Malea promontorium vbi 15
Malena 150

Males Ætolus 164
Mandane Aſtyagis filia 10
mandane Cambyſi nuptum datur Ib.
Mandrocles Samius 111. & eius monumentum Ib.
Maneros AEgyptiis quid 52
Mantieni montes 34.37
Mantiena vrbs 121
Manus octo digitorum 12.ct.
Marathon locus 161. marathonem occupat Piſiſtratus 11. marathonia clades 163. marathonia pugna 3.ct.
Mardonius Xerx. exercitus imperator 179 mardonius Gobryæ filius 152. 168.179. mardonius vulneratur 152. mardonius à præfectura ſemouetur 160. mardonii oratio de bello Græciæ inferendo 169. mardonii in Lacedæmonios obiurgatio 131. mardonii cædes 134. mardonius vn⁹ ex ſeptẽ magi occiſoribꝰ 3.ct. mardonius antiquus apud Xerxem ſpectatus 3.ct. mardonius bello aduerſus Platæenſes præficitur 4.ct. mardonii fuga Ib. mardonii mors Ib.
Mardi Perſarum genus 24
Mardus Hyrœdes Sardiũ muros primus conſcendit 15.
Mare Sardonium vbi 30. mare Caſpium 37. mare Atlanticum, rubrum, auſtrale 37.67.88.104.179. mare Indicum 9.ct. mare Echinadum inſularum 41
Marea vrbs vbi 42
Mares quam armaturam in Xerxiano exercitu tulerint 179
Mariandeni populus 87.
Mariandyni à Cræſo ſubacti 5. mariandynorum in Xerxiano exercitu armatura 178. mariandynus ſinus vbi 104
Maris fluuius 105
Maronea Græca vrbs 182
Martis oraculum 52.178. marti ſoli ſimulachra faciũt Scythæ 107. martis ſepulchrum apud Scythas 107
Marſageres Scythiæ regis frater captus 3.ct.
Marſyas fluuius 146
Martichora animal Indicum 9.ct.
Maſanges Aorizi filius dux 178
Maſcamis elogium 181
Maſii Perſarum genus 24
Maſiſtes Darii filius Xerxis exercitus imperator 179
Maſiſtius à Græcis Maciſius dictus 226. maſiſtii interitus Ib.
Maſiſtæ & liberorum eius cædes 245
Maſſagetæ populus ferus & robuſtus 37. maſſagetarum deus ſol 38. maſſagetarum victus Ibid. maſſagetarũ vxores communes Ibid. maſſagetarum ſenes immolantur Ib.
Maſtyes populus 118
Matacas Xerxis iuſſu, Delphorũ templum diripit 4.ct.
Maternum genus paterno nobilius apud Lycios 31
Matieni populus 13. Matienorum in Xerxis exercitu armatura 178
Matris Martis templum vbi 50
Maxyes Libyes vbi 115
Mazares Medus 19. mazares Prienenſes ſubigit Ibidem. mazares Mæandri campum incurſat Ibid. mazares moritur Ib.
¶ Meci populus 88
Mecyberna Græca vrbs 184
Medea Colchorum regis filia 1. Medeæ raptus à Græcis Ibidem.
Medicæ regionis facies 21
Medi vbi 104. medorum appellatio vnde 177 medorum tyrannus Cyaxares 13. medorum & Lydorum mos ineundi fœderis Ibidem. medorum bellum quinquennale cum Lydis Ibidem. medorum & Lydorum bello dies repentè nox facta Ibidem, & 19. medorum ab Aſſyriis defectio 18 medi Aſſyrios ſubigunt 20 medorum à Dario defectio 24. medorum imperium ad Perſas tranſlatum Ibidem. medorum in Xerxis exercitu armatura 177. 179. medi Deiocem ſibi iudicem conſtituunt 19. medi regi ſuo regiam ædificant Ibidem. medi à Scythis prælio ſuſi, Aſiæ imperium amittunt 20. 25. medi Ninum ciuitatem expugnant 20. medi inebriatos Scythas interimunt Ib. medis canis ſpaco dicitur 21. medicum imperium Halys fluuius terminat 13. Medicum nomen Græcis terorem incutere ſolet 163. medicus exercitus contra Græcos 3.ct. medicæ nationis gentes 19.3.ct. Medici ſinguli ſingulorum morborum apud Ægyptios 53
Medimnus Atticus menſuræ genus 35.154
Megabates Perſa 131
Megabazus Megabatis filius 180
Megabernes Spitamæ filius 1.ct. megabernes Barcaniis à Cyro præficitur 2.
Megabyzus Perſa 83. megabyzi oratio ad ſuos de oligarchia 86. megabyzus Zopyri filius 98. megabyzi elogium 118. megabyzus in Pæones exercitum ducit 128. megabyzus Xerxis exercitus imperator 179. megabyzo Cteſias tribuit quæ Herod. Zopyro 3.ct. megabyzus Xerxis gener Ibidem. megabyzus Babylonem capit 4.ct. megabyzo mola aurea à Xerxe donatur Ibid. megabyzus diripere templũ Delph. recuſat Ib. megabyzus vxorem adulterii apud patrem accuſat Ibidẽ. megabyzus Artapani machinas prodit Ib. megabyzus in cõiuratorum prælio vulneratur Ib. megabyzus in Inarũ mittitur 5.ct. megabyzus Inarũ vulnerat Ib. megabyzus cum Græcis paciſcitur Ib. megabyzi luctus Ib. megabyzi ab Artoxerxe defectio Ib. megabyzus vulneratur Ib. megabyzi victoria Ib. megabyzi ſtrenuitas Ib. megabyzus ex pacto ad regem venit Ib. megabyzus mortis periculum euadit Ib. megabyzus relegatur Ib. megabyzus regi reconciliatur Ib. megabyzus moritur 6.ct.
Megacles Alcmæonis filius 10.164.165. megacles & Lycurgus Piſiſtratum imperio Atheniẽſiũ eiiciũt 10. megacles Cliſthenis gener factꝰ 165. megacles Hippocratis filius Ib.
Megacreon Abderites 183
Megapanꝰ Hyrcanorũ dux 177.
Megarenſis populus 189. megarenſis plebs venũdatur Ib.
Megiſtæ inſcriptum epigramma 200
Megiſtiæ extiſpicia 198. megiſtias Acarnan à Melampode progenitus 199
Melampus Amytheonis filius 48. melampodis poſtulata ab Argiuis 229. melampus Bacchici ſacrificii inuentor apud AEgypt. Ib.
Melampygus lapis 198
Melanchlæni populus vbi 113. melãchlænorũ mores & nomenclatura Ib. melãchlænorũ victus humana caro Ib.
Melanippꝰ Aſtaci filius 137.143 melanippus Alcæi ſodalis Ib.
Melanopus Ithagenis filius 245.
Melas fluuius 196. Melas ſinus & fluuius eiuſdem nominis 177
Meles primus rex Sardiũ 15
Meleſigenes vnde appellatꝰ 243
Meletes fluuius Ib.
Meliboea vrbs 194
Melienſes populus 195
Melienſis ſinus vbi 103
Meliſſa Periandri vxor 79. meliſſa à Periãdro occiſa Ib.
Mellis vbi maxima copia 115
mellifluus fluuius 10.ct.
Melois amnis 133
Melyenſes populus 87
Memnonia regia 135. memnoniæ Suſæ 188. memnonis vrbs vbi 135
Mẽphis vrbs 68. mẽphis vrbs à Mene primùm cõdita 55
mẽphios vrbis ſitus & deſcriptio Ib.
Mendacium dicere quando expediat 84
Mendes quid lingua AEgyptiaca 47
Mendetis templum 46
Mendeſium oſtium Nili 42
Mendeſia prouincia 46.47
Mendeſii cur oues immolent, caprisabſtinentes 46. mendeſii capros venerantur 47. mendeſii caprarios præcipuo honore afficiunt Ibid.
Menelaus Helenam recipit 58
menelai portus vbi 122
Menes primꝰ regnaſſe fertur 55
Menſa ſolis 74
Menſis intercalaris 6. à græcis tertio quoque anno introductus 40
Mentes nauicularius 144
Mentiri apud Perſas turpiſſimum 16.
Mentor Ithacẽſis Homerum ſedulò curat 144. mentoris in Ithaca virtutes prædicatæ Ibid.
Mentulæ portentum apud AEgyptios 48
Menoſtanis in Megabyzum expeditio 5.ct. menoſtanis clades & fuga Ibid. menoſtanes Secundianum monet 6.ct. Menoſtanes ſe occidit 7.ct.
Menon Cyri dux 7.ct. menonis doli 8.ct.
Meones Lydorum nomen aſſũpſerunt 1
Meraphii Perſarum genus 24
Mercurii ſtatua porrectum vetrum habens 48. & templum 63. mercurius quibus gentibus colatur 118
Mermnadæ populus 2. mermnadarum tyrannis 3
Meroe oppidum vbi 44
Meſambria vrbs vbi 112.182. meſambriam vrbem quis cõ diderit 151
Meſſana olim Zancla 191
Metalla aurea atque argentea vbi 182. de metallis aureis certamen 235. metallum ſalis 114
Metapontini populi vbi 101
Metiochus Miltiadis filius 152
Metra Venus 25
Metroſtes Terituchmis frater 7.ct.
¶ Micythus Anaxilai famulus 192
Midas apud Delphos munera poſuit 3. midæ ſella apud Delphos Ibid. midas Gordii filius, Phrygiæ rex Ibid. & 245. midæ horti 221. midæ epigrammata ab Homero 245
Mileſiorum cum Halyatte bellum 3. mileſiorum duo ingentia vulnera 4. mileſiorum oppugnatio per XII annos 4. mileſiorum cum Halyatte fœdus Ibid. mileſii Cyro confœderati 16. mileſiorum correctio 131. mileſiorũ & Carũ fuga 146

Miletus oppugnatur 3
Miletus vrbs Ioniæ prima 26. capta diripitur 149
Militiæ ordo à quo primùm diſtributus 19
Militum Cambyſis depaſtio 75
Milo Crotoniates luctator 94
Miltiades Cimonis filius Cherſoneſi tyrannus 151. miltiades Atheniẽſiũ dux 117.11. miltiades victor in Olympico certamine 151. miltiades capitur Ib. miltiades Cherſoneſo potitur 152. Miltiades Parios obſidet 163. miltiadis accuſatio & obitus 166. miltiades Dati ad Marathonem occurrit 3.ct.
Milyas Aſiæ regio 31. milyæ Solymi dicti Ibid. Milyarum in Xerx.exercitu armatura 179
Mineruæ templi deflagratio 4. mineruæ templum cognomine Aſſeſiæ Ibid. mineruæ duo templa apud Aſſeſum Ibid. mineruæ Pallenidis fanum 11. mineruæ feſta virginum pugna ab Auſibus inſtituta 124. mineruæ Pedaſiæ ſacrificæ barba pullulat 32. mineruæ Aleæ templum apud Tegeatas 12. 234. tutelaris apud Chios 29. oraculum apud Ægyptios 52. Veſtibulum apud Saios 69. Inaurata ſtatua vbi 70. Lapidea duo ſimulachra Ibid. Parentes 124. Templum in Sigeo 143. Fanum 206. Sciradis templum 214. mineruæ ægis 125. mineruæ Craſtiæ fanum 133. mineruæ in arce adytum Dorienſibus non accedere licitum 138. minerua vrbana 139. mineruæ Iliadi 1000 boues immolantur à Xerxe 175. minerua protemplaris 207
Minoa Selinuſiorum colonia 133
Minos & Sarpedon Europæ filii 31. minois cædes 192
Minyæ populus 27.118. minyæ, commento ſuarum vxorum liberantur 119
Miraculum maximum Periandro oblatum 4
Mitradates paſtor, Cyri nutritius 21.23.
Mitradates Vdiaſtis filius 3.ct. mitradates patri ſuccedit Ib. mitradatis cædes 8.ct.
¶ Mneſiphilus Athenienſis 209
¶ Modus ineundi exercitus numerum 177
Mœnia lignea Budinorum 114
Mœris Ægyptiorum rex 55 mœris præclara opera Ib.
Mœrios ſtagnum 51.65. & eius deſcriptio 87 4.ct.
Mola aurea ſex talentorum 4.ct
Moloſſi populus 27
Mons Arabicus 40.41.60. mons Atlas vbi 124 Mons ingens euerſus indagandis metallis 153. montes gemmiferi 9.ct. montes auriferi 10.ct. mons Sardonis 9.ct. montes feruentiſſimi Indiæ 10.ct. montes qui aluuntur 11. ct.
Mophis mons 44
Moræ compendia 170
Morbus fœmineus Scythas inuadit 20
Mors optatiſſimum perfugiũ ærumnoſæ vitæ 175 mortem contemnunt Indi 10. ct. mortui exemplar apud Ægyptios 51.53. mortuorum apud eoſdem condituræ Ib. mortui cum lætitia vbi humẽtur 127
Moſchi populus 88. moſchorum in Xerxiano exercitu armatura 179
Moſynœci populus 88. moſynœcorum in Xerxiano exercitu armatura 179
Mula mulũ ancipit. peperit 177. mulæ partus 97. mulæ Xerxis funus expectant 6. ct. muli vbi non gignantur 103. mulorum ſpecies Scythis horrendæ 116 muli Pygmæorum 10.ct.
Mulier exuendo tunicam & pariter verecundiam exuit 2. mulierum raptus illicitus 1. mulieris offenſio vindictam quærit 3. mulieres mulierem prædicant 6. mulieris ſimulachrum ex argento 9. mulieribus Babylonicis ſemel in vita cum exteris coire lege impoſitum 36. De mulieribus AEgyptiis 45. mulieres quæ oracula in Græciam intulerunt, columbæ vocatæ 49. mulierum pudenda cippis à Seſoſtre inſcripta 55 mulieris cum marito ſuo ſolo concumbentis vrina Pheroni viſus reſtitutus 57. mulieris opinio quid poſſit 94. mulieres Corinthiorum denudatæ 142. mulier ex turpiſſima formoſiſſima facta 154. mulierum Atticarum vnà cum liberis cædes 166. mulieres ſtuprando extinctæ 206
Munerum regiorum apud Perſas pretioſiſſ. 4.ct.
Munychia 212
Mus Europeus 220
Muſæi ſortes & earundem ediſſertator 168
Muſici Argiui 92
Muſtelæ Libycæ 125
Murium tria genera apud paſtorales Libyes 125. muriũ auxilia 63
Murichides Helleſpontius 223
Murus ligneus Perſarum 244. & eiuſdem expugnatio 234
¶ Mycale promontorium 17
Mycerinus rex AEgypti 62. mycerini clementia & iuſtitia Ibid. mycerini filiæ mors & ſepultura 62. concubinæ Ibidem. oraculum 62. & pyramis 63
Mycorum in Xerx.exercitu armatura 178
Mygdoniam à Bottiæide Axius dirimit 184
Mylaſſa oppidum vbi 146
Mylaſſorum fanum 51
Mypſæi Thraces 112
Mylitta Aſſyriis Venus appellata 25.36
Myrcinus vrbs vbi 146
Myrias quid ſit 177
Myrina AEoliæ ciuitas 27
Myrinæi populus 167
Myrios ſtagnum 40
Myris rex 41
Myrrhoda arbor 12.ct.
Myrſes Perſarum dux 146
Myrſilus aliàs Candaules dictus 2
Myrſus Gygis filius 92
Myſi populus vbi 87. myſi Caribus germani 31. myſi à Cræſo ſubacti 5. myſorum in Xerxis exercitu armatura 178
Myſia ab Hymee capitur 31
Myus vrbs Ioniæ 26
Myuſii populus vbi 147

N

NAPARIS Scythiæ fluuius 105
Naſamones populus 44. 113. naſamonum coitus in propatulo Ibidem. naſamonum iuſiurandum & diuinatio Ibidem. naſamonum cadauerum ſepultura 116
Naſcentium deploratio 127
Natacas eunuchus apud Xerxẽ ſpectatus 3.ct
Natho inſula vbi 68
Naturæ ſolertia 90. Natura leonum atque eorundem loca 184
Naucrates oppidum 55.58
Naues AEgyptiorum è ſpina 54. naues rubrica delibutæ 81. naues quinis drachmis venditæ 159. nauium Perſarum catalogus 179. nauibus longis qui primi vſi fuerint 186. naues uiculæ Babyloniorum 35
Naufragi vbi immolentur 113
Nauplia 157
Naxus inſula 131. naxus inſula à Piſiſtrato ſubacta 11. naxi fons viniſluus 10.ct.
Naxii populus 189
¶ Nebris 106
Neceſſitatis numen 217
Necus rex AEgyptiorum Pſammitichi filius 67. 104. neci victoria contra Syros 67. necus à quo interemptus 66
Neleus Codri filius 139
Neon vrbs vbi 106
Neptunus Libyum deus 48. neptunus Thamiraſſiades 107. Neptuno Heliconio Panionium locus ſacer 27. neptunus liberator, & eius templum 195. neptuni tẽplum apud Potidæatas 220. neptunus æreus ſeptem cubitorum 136
Neſtus fluuius Abderorum 184
Neuri populus & eorum mores 101
¶ Nicandra Dodonæorum ſacerdos 49
Nicodromus Cnœthi filius 159
Niger ſinus vbi 152
Nigredo Indorum 9.ct.
Nilus Ægypti fluuius 105. nili fluminis origo 42.44. nili fluminis oſtia 42. nili fluminis natura & incremẽtum 42.43. nilus ſolus amnium aura caret Ibid. nili fontes ignoti Ibid. 45. & 106. nilus ſcopuloſus 44. nilus Libyam mediam diuidit 45
Ninus Aſſyriorum vrbs 65. nini oppidi ſitus 35. ninum ciuitatem Cyaxares obſidet 20. ninum ciuitatem Medi expugnant Ibid.
Niphraga vnus Pierum murorum 182
Niſa oppidum vbi 88
Niſæi equi 89. Niſæus campus grandes fert equos 174
Nitetis Apriæ regis filia 72
Nitocris reginæ Babylonis egregia monumenta 33. nitocris Ninum oppidum ſibi ſubegit Ibid. nitocris epitaphium 34. nitocris Ægyptiorum regina fratrem vlciſcitur 55
Nitri ingens vis 53
¶ Nocranis oppidum 157
Noes fluuius 105
Nomades Scythæ 3.13. nomadum Scytharum ſeditio Ib. nomades Libyes 114. nomades Sagaſtii 179
Norondabates vnus ex ſeptem magi occiſoribus 3.ct.
Noua vrbs oppidum in Pallena 184
Nouus murus ciuitas AEoliæ, & Cumanorum colonia 17. 144
Nouem fontes vbi 186
Nox pro die vbi extitit 174. noctes in dies commutatæ 62
¶ Nuces Ponticæ 11.ct.
Nudium oppidum 119
Numina Perſarum 25
Nummi primùm à Lydis percuſſi 18
Nuntium Cræſo & Lydis è Delphis 9. nuntiorum Perſicorum celeritas & ratio 217

¶ Nymphodorus Pythei f. 186

O

OARVS fluuius 116
Oasis vrbs vbi 75
Oaxus oppidum Cretæ 120
¶ Obeli, Pheronis donaria 57. Obeli in fano Mineruæ 68
¶ Occisorum Xerxis & Persarũ pugna 4.ct.
Oceani ortus vbi 100
Ochus Persarum rex Artoxerxis spurius 6.ct. Ochus Hyrcaniorũ præfectus à patre cõstituitur 6.ct. ochus rex creatur Ib. ochi mors 7.ct.
Octamasades Scylis frater 110
Oculos in pectoribus gestantes 125
¶ Odomanti populus vbi 129
Odorum oleum 11.ct
Odryses vbi 112
¶ Œa locus vbi 139
Œbares Darii equiso 86
Œbares Astyagẽ captum vincit 1.ct. œbarꝰ stratagema in capiendis Sardibus 1.ct. œbares se fame enecat Ib.
OEbares Megabyzi filius 151
Œbazus vir Persa 141. œbazi liberi occiduntur 111
OEcetor Gelonis progenitor 189
OEdipodi delubrum extructũ 119
OEnoem Bœotii occupant 138
OEnone insula 207
OEnotriæ ager vbi 30
OEnusæ insulæ vbi Ib.
OEroe insula vbi 232
OEtæi montes vbi 198
OEtosyr' Apollo apud Scythas 107
¶ Offa salsuræ resiliit 242
¶ Oiolycus vnde appellatus 119
¶ Olbiopolitæ populus vbi 101
Olea in arce Athenienſ. 208 oleagina corona Olympiorum præmium 205
Olen Lycius 103
Olenus 27
Oleum ex lacte 11.ct. oleum ex verme Indico 12.ct. oleum myrorhodinum 12. ct. oleum quo vtuntur Indi Ibid. oleosus lacus 10.ct.
Oliatus 132
Ollas pulsandi mos 154
Olophyxus vrbs vbi 172
Olorus rex Thraciæ 152
Olympus mons Mysiæ 7. olympus & Ossa Thessaliæ montes 9. 184. olympii Iouis delubrum 40. olympieni à monte olympo dicti 178. olympiorum præmium corona oleagina 205
Olympiodorus Lãponis filius 226
Olynthiorum ab Artabazo obsessio 219. olynthii ab Artabazo trucidantur Ib.
¶ Onesilus Gorgi frater 144. onesili dolus & mors 144. 145. onesili caput supra portas suspensum Ib. onesili sacrificia Ib.
Onetes Phanagoræ filius 198
Onochonus Thessaliæ fluuius 184. onochonus Xerx. exercitui defecit 195
Onomacritus sortilegus Athenis eiicitur 168
Onophas vnus ex septem Persarum principibus 3.ct. onophas Xerxis socer Ib. onophas classis Persicæ præfectus 4.ct.
¶ Opœa Spargapithis vxor 109
Ὠφέλιμος aqua 12.ct.
Ophryneus vrbs vbi 175
Opificum ignobilitas vbi 68
Opiniones de Nili fluminis natura & incremento 43
Opis ciuitas 34
¶ Oraculorum origo secundũ sententiam Herodoti 49 oracula Græcorum 8 oracula apud Græcos prima 5 eorúmque origo 49. oracula apud AEgyptios quæ 52. oraculum Halyatti à Pythia redditum 4. oraculum Delphicũ Crœso redditur 8. idem Crœsus verum deprehendit Ib. oraculum Lycurgo à Pythia redditur 11. oraculum captiosum Spartiatis redditũ 11. & 12. oraculum Pythiæ de ossibus Orestis Ib. oraculum Crœso redditum de muto filio 16. oraculum Branchidarum de Pactya 29. oraculum Hammonis de AEgyptiis 42. oraculum Dodonæum omnium vetustissimum 49. oraculi Ammonis origo Ibid. oraculum Pheroni regi redditum 57. oraculum Mycerini regis ex vrbe Buti 62. Oraculum de ærea phiala 66. oraculũ Latonæ sacrũ Ib. Oraculũ Siphniis redditum 81. Corinthiis 141. Argiuis 149. oraculum Doloncorũ 151. Martis 178. Dionysi 182. Athenienſium 186. Argiuorum 188. Cretenſium 191. Spartiatarum 199. 230. Bacidis 204. 212. 214. Amphiarai 210. oraculum Persis à Bacide redditũ 230
Oratio Prexaspis ad Persas 84. Otanis de statu populari 85. Cois Mitylenæorum præfecti 112 Histiæi Milesii ad Scythas 118. Aristagoræ ad Cleomenem 134. Sosiclis 141. Histiæi ad Darium 144. Cypriorum ad Iones 145. Persarũ ad Ionum tyrãnos 148. Leutychidis de reddẽdo deposito 158. Datis ad Delios 160. Clisthenis ad procos filiæ suæ 165. Xerxis de inferendo bello Græciæ 168. Artabani de bello aduersus Græcos suscepto 169 Xerxis ad Persas 176. Cyrꝛeorum ad Xerxem 191. Harmocydis ad Phocenses 216
Orbelus mons vbi 119
Orbis partitio secundum Herodotum 104
Orchomenii populus 27 orchomeniorum ager 206
Orci filius 159
Ordissus Scythiæ fluuius 105
Ordo militiæ à quo primùm distributus 19
Orestes Agamemnonis filius 12. orestis proceritas & sepulchrum Ibid.
Oricus portus 238
Orisicus Persicæ classis nauarchus 5.ct.
Orithyia Boreæ vxor 195
Orneatæ populus 111
Orœtes indignam Polycratis suffixi cruci mortem luit 92. orœtis dolus Ibid.
Orontes accusatus cæditur 7. ct.
Oropus 161
Orosangæ quid Persica lingua 213
Orphea vnde ortum duxerint 25
Orthium carmen 4.
Orthocorybantes populus
Orus Osiris filius rex AEgypti 64. orus Græcis Apollo dicitur Ib.
Oryes vbi gignantur 115
Osiris AEgyptiis Bacchus & Dionysus dictus 46.64
¶ Ossa & Olympus Thessaliæ montes 9.184
Ossa quinque cubitorum 237
Ostenta Xerxi oblata 177. Ostenta Delphis nuntiata 206
Ostia Nili septem numero 142
¶ Otanes Pharnaspis filius 83 otanis oratio de statu populari ad Persas 85. otanes Amastris pater dux Persarum 177. Otanis morbus 96
Othrys mons Thessaliæ 184
Ouium mira duo genera quæ habet Arabia 90. oues sacræ Solis vbi 238. oues Pygmæorum 10.ct. oues Indicæ 10.ct. oxendras Ochi filius 6.ct.

P

PACTOLVS fluuius qui rameuta area è Tmolo defert 174
Pactyas Lydus à Cyro deficit 28. pactyas Persis traditus 29
Pactyica regio vbi 88.89.105
Pactyes quam armaturam in Xerxis exercitu tulerint 178
Pæan carmen quale 117
Pæoniæ situs 118
Pæones populus 143 pæones transportati Ibid.
Pæonius ager vbi 184
Pæsus vrbs vbi 146
Pæti Thraciæ populus 182
Palæstina & Palæstini 20 71
Palladis sacerdotis barba 31
Pallena Phlegra prius appellata 184
Pallenidis Mineruæ templum 11.
Palmarum Babyloniarum diuersitas 35. palmarum spathæ 178. palmæ Babyloniæ vsus quis 35. palmæ vbi multæ 113.114. palmæ Indicæ 10.ct. palmæ Babylonicæ Ibid.
Panniſus Thessaliæ fluuius 184
Pamphyliorum in Xerxis exercitu armatura 180
Pamphylii populus 87
Pan vnus inter VIII. deos 47. pan AEgyptius vetustissimus deorum 64. panis templũ vbi 161. panis simulachrũ 47. pan quibus parentibus ortus Ibid.
Panætius Sosimenis filius 212
Panegyries Athenienſium 161
Panes Perdiccæ dupli effecti 111
Pangæus mons vbi 119
Panionium locus 27.31. sacer Ibid.
Panionius Chius 116
Panitis Messenii consilium in discernendis geminis 153
Panormus portus vbi 19
Παντακαθοφόρος fluuius vbi 11.ct.
Pantagnotus Polycratis frater 78
Pantaleon Halyattis filius, Crœsi frater 17
Pantarba gemma 9.ct.
Panthelæi Persarum genus 14
Pantheræ vbi gignantur 115
Panthimati populus 88
Panticapes fluuius 101.116
Pantita sese strangulat 100
Papæus Iupiter apud Scythas 107
Paphlagones populus 2.13.87. paphlagones à Crœso subacti 5. paphlagonum in Xerxis exercitu armatura 178
Papraces pisces 119
Papremus oppidum 49
Papremitanis equi fluuiales sacri 51
Paralatæ Scythæ vnde 99
Parapotamii populus 106
Parasange quid 40.135.152
Paretaceni populus Mediæ 19
παράκον lignum 10.ct.
Parientes semel tantùm 11.ct.
Paris Alexãder ad Proteum ducitur 57.
Parius lapis 336
Parino vrbs 146

Parmiſes Amytis frater capitur 1.ct.
Parmys filia Smerdis filii Cyri 179
Parnaſſus mons vbi 205
parnaſſi vertices duo 206
Paroreatæ populi 119
Parthenius fluuius vbi 56
Parthenius mons vbi 161
Parthi populus 88.91. parthorum in Xerxis exercitu armatura 178. parthiis præficitur Tanyoxarces 2.ct.
Partus leænæ & viperæ 90. partus diuerſa tempora 156 partus dentes habens 12.ct.
Parus inſula 131. parus à Miltiade obſidetur 165
Parycanii populus 87. parycaniorum in Xerxis exercitu armatura 178
Paryſatis Cyri & Artox.mater 6.ct. Paryſatis Ochi vxor, conſiliaria eius 6.7.ct. paryſatis Amiſtris iniurias vlciſcitur 7.ct. paryſatis Cyrum filium luget 8.ct. paryſatis in Bagapatem ſæuit Ibid. Paryſatidis in Cyri hoſtes crudelitas Ib. paryſatis nurum veneno è medio tollit 8.ct.
Paſargadæ Perſarum genus 24
Pataici dii 77
Patarbemi aures naſúſque præſcinduntur 68
Patari oppidum Lyciæ 33
Pateræ aureæ ſex à Gyge apud Delphos poſitæ 3. pateræ aureæ Delphos à Crœſo miſſæ 9. Pateræ aheneæ mira capacitas 13
Paternorum opificũ ſucceſſio vbi 154
Patiramphes Xerxiani currus auriga 174
Patizithes magus 81
Patrenſes populus vbi 17
Patumus oppidum Arabiæ 67
Pauſanias Cleombroti fil. 110. 224.234. pauſaniæ exercitus ordo 231. pauſaniæ victoria aduerſus Mardoniũ 234. pauſanias Mardonio ad Platæas occurrit victor 4.ct. pauſaniæ præda 236
Pauſicæ populus 88
Pauſiris Amyrtæi filius 73
¶ Pecuarii Armenii vbi 35. pecuarii Indi 88. pecuarii Perſæ 24
Pedaſenſes populus vbi 216
Pedaſii popul⁹ ab Harpago expugnati 32
Pedes octo digitorum 12.ct.
Pediæ oppidum vbi 206
Pedunculorum comeſtores 114. præmorſus 122
Pelaſgi populus 27.48. & eorum lingua 10. pelaſgi Ægialees nunc Iones dicti 180 pelaſgi, Cranai, & Cecropidæ 207. pelaſgi ex Attica exacti 166
Peleon Ionis fil. 137.
Pelius mons vbi 123.184
Pella vrbs Bottiæidis terræ 184
Pellena Achæorum pars 27
Pelops Phryx Perſarum ſeruus 170. pelopis Phrygis regio 168
Peloponneſi gentes ſeptem 211. peloponneſium bellum 235
Peluſium oſtium Nili 42.66.72
Peneus fluuius Theſſaliæ 172. 184.192
Pennis oppletus aer 103
Pẽtapolis antè Hexapolis appellata 27
Penthylus dux Paphius 195
Perædi populus 184
Percotes vrbs vbi 146
Perdiccas, Gavanes, & AEropus fratres 121. Perdiccæ panes dupli effecti Ibid.
Pergamum murorũ Pierum vnus 182
Perialla vaticina 155
Periander Cypſeli filius Corinthiorum tyrannus 4.79. periandro maximum miraculum oblatum 4. periander cum defuncta concubuit 142. periandri de non reciendo filio edictum 80. periandri duo filii 79
Perinetades Demarmeni filius 133
Perinthus vrbs vbi 111. perinthi expugnatio 127. perinthii à Perſis ſubacti 127. perinthiorum cum Pæonib. ſingulare certamen Ibid.
Perſarum origo vnde 188. perſarum complura genera 24. perſarum aſpera regio 13. perſæ aratores, perſæ pecuarii 24. perſarum præſtãtiſſimi Paſargadæ Ib. perſarum inſtitutio qualis 25. perſarum numina quæ Ibid. ritus dum Ioui immolãt Ib. perſæ Vraniæ veneri ſacrificant Ib. perſis Venus Metra appellatur Ib. perſarũ natalitia Ib. perſæ inter pocula conſultant Ib. perſ. neceſſitudo vicinitatis maxima Ib. perſarum φιλωπία Ib. perſæ externarum rerũ ſtudioſiſſimi Ib. perſis flumina religioſiſſimè colũtur 26. perſarum mos in ſepeliendis cadaueribus defunctorũ Ib. perſæ gyrũ cœli Iouem appellant 25. perſæ deos ex hominibus ortos eſſe negant Ib. perſæ ignem deum arbitrantur 73. perſarum victus habitúſque priſcus 13. Victus viuendíq; ſpatium 74. perſarum ingenium 17. perſarum conuiuia 129. perſarum cædes in conuiuio 130. perſæ criniti 149. perſæ Cephenes appellati 177. perſæ immortales qui 179. perſæ Mard. luxus 234. perſarum vxores per vices concũbunt 87. perſis oraculum redditum 230. perſarum tabellionũ curſus & modus 215. Magi 26. Satrapeæ 87. clementia 26.73. capita cur fragilia 72. perſarum cum Lydis conflictus 15. perſæ in poteſtatem Medorum redacti 19. perſis à Phraorte bellum infertur Ib. perſarum à Cyro defectio 24.25. perſarum bellica arma 143. perſarum cum Caribus conſertum bellum 146. perſarum duo millia cæſa à Caribus Ib. perſarum obtruncatio Ib. perſarum oratio ad Ioniæ tyrannos 148. perſarũ minæ Ionibus intentatæ Ib. perſarum ornatus in Xerxiano exercitu 176. perſarum equeſtrium copiarum numerus 179. perſarum cum Lacedæmoniis congreſſio 197. perſarum naufragium ad Euboeam 203. perſæ & Sacæ Derbices ſuperant 2.ct. perſarum ſeptem principes Magum regem cædunt 3 ct. perſarum regũ munus quod pretioſiſſimum 4.ct. perſarum ad Thermopylas clades Ib. ad Platæas Ib. perſarum & Græcorum ad Salaminem prælium Ib. perſarum & occiſorum Xerxis pugna Ib. perſæ certamen in AEgypto renouant 5.ct. perſarum victoria Ib.
Perſicum mare 104. perſici equitatus præfecti 179. perſicarum nauium catalogus Ib. perſicarum copiarum apud Platæas ordo 228. perſicus aduerſus Græcos exercitus 4.ct. perſica claſſis capta 5.ct.
Perſeus Aſſyrius 154. perſeus Danaes & Iouis filius 177. 178. perſei ſpecula 42. perſei templum, ſimulachrum, ſandalium vbi 53. perſeus Gymnicorum ludorum inſtitutor Ib. perſei profectio in AEgyptum 54
Petiſacas Aſtyagem fame enecat 1.ct. petiſacas ab Amyti excarnificatur Ibid.
Petiſas Vſiris filius 5.ct.
Petra tribus 141. petræ Trachiniæ locus 196
Phædyma Otanis filia 83
Phalerus vrbs 136.139
Phalli 48
Phanazatres Indorum dux 178
Phanes Halicarnaſſeus genere 71. phanẽ vlciſcuntur AEgyptii 72
Pharandates Theaſpis filius 135
Pharenſes populus 17
Pharnacyas eunuchus 6.ct. pharnacyæ cædes 7.ct.
Pharnaſpes Achæmenides 71
Pharnuches præfectura ſubmouetur 179
Phaſelis vrbs 70.10.ct.
Phaſis 10.56.158
Phemius Smyrnæus Homeri præceptor 143.144
Pheneum vrbs 137
Pherendates Sarangarum dux 178.179
Pheretime Arceſ. regis mater 121. pheretimæ in Barcæos crudelitas 126. pheretimæ miſeranda mors 127
Pheron rex cæcus 57. pheroni oraculum redditur Ib. pheronis donaria Ib.
Phiala in balteis Scytharum 100
Phidippides Athen. 161
Philæus AEaci filius 151
Philagrus & Euphorbus proditores 161
Philaon Cherſis filius 103
Philippus Butacides Olympionices 134
Philitionis pyramides 61
Phillis Pangæorum regio 181
Philocyprus à Solone verſibus celebratus 145
Phirmus Athenienſis 193
Phla inſula 113
Phocais Homeri 146
Phocæa regio 16.30.70. phocæa quomodo capta & à Perſis occupata 30
Phocenſes 27. phoc. primi longis nauibus vſi ſunt 19. phocenſiũ murus 30. phocenſium demigratio in Cyrnum Ib. phocenſium execratio Ib. phocẽſium cum Tyrrhenis & Carthaginiẽſibus nauale bellum Ib. Phocenſes prælio victi Cyrno ſecedunt Ibid. phocenſibus Cadmea victoria obtigit Ib. phocenſes in Rhegiũ demigrant Ib. phocenſes capti lapidantur Ib. phocẽſium in Theſſalos eruptio 205. phocenſium regio à barbaris vaſtatur Ibid.
Phocia oppidum 14
Phœbi fanum vbi 155
Phœnices diſſenſionum autho res cum Græcis 1. phœnices Palaſtini 56.179. phœnices ad Libyã cognoſcendam miſſi 104. phœnices quibus literis vtantur 135
Phœnix AEgypt. auis ſacroſancta 51. phœnicis auis deſcriptio Ibid.
Phœnix fluuius 193.196
Phraortes filius Deiocis 19. phraortes patre defuncto ſuccedit in regnum Ib. phraortes bellum Perſis intulit Ibid. phraortes Perſas in poteſtatem Medorum redigit Ib. phraortes Aſiam ſibi ſubegit Ib. phraortis interitus apud Aſſyrios Ib. phraorti Cyaxares in regnũ ſuccedit Ibid.
Phrataguna Darii regis vxor 199
Phronima Etearchi filia 110. phronima concubina Polymneſti Ibid.
Phryges, populus vbi 13. phryges à Crœſo ſubacti 5. phryges antiquiſſimi 39. phrygum in Xerxiano exercitu armatura 178 phryges Bryges dicti Ibid.

Phrynichi comœdia 149
Phthiotis ora 9
Phthires 11.ct.
Phya mulier ex tribu Pæanica 10. phya Pisistrato vxor ducitur Ibid.
Phylacus & Autonous Delphorum Heroes & eorum delubrum 107
¶Pidorus vrbs vbi 183
Pieria ora Bœotiæ 187
Pieria pix 115
Pierum muri vbi 181
Pigres Pæones 128
Pindus mons vbi 184
Pinus locus 148
Pini natura quæ 151
Pirus,aliàs Melas, ingẽs fluuius 27
Piromis Græcè quid 64
Pisa vrbs vbi 40
Pisagas Persis leprosus 5.ct
Piscatorum ænigma 153
Piscibus Ægyptus abstinet 46. piscium qui Ægypto sacri 51. piscium genitura in stagnis apud Ægyptios 54. pisces pabulum equorum vbi 119. piscium mira copia Ib. pisces Papraces & Tilones Ibid.
Pisistratus Hippocratis filius Athenienſ.tyrannus 10. Pisistrati nobile commẽtum Ib. pisistratus Athenarum imperio potitur Ib. pisistratus Athenis eiicitur Ib. pisistrati vxor Phya Ib. pisistratus illegitimè cum vxore coit Ib. pisistratus Marathonem occupat 11. pisistrati in Athen.copiæ Ib. pisistratus tertiò vrbe Athenis poritur Ib. pisistratus Naxum insulam subegit Ibid. pisistratus Delum insulam expiat Ib. pisistratidæ Athenis pulsi 136
Pissyrus vrbs, & lacus in ea salsus & piscosus 181
Pistricis Crœsi effigies apud Delphos 9
Pisuthnes ab Ocho deficit 7.ct. pisuthnis cædes Ibid.
Pitana ciuitas Æoliæ 27
Pittaci Mitylenæi respõsum ad Crœsum 5
Pituitæ fluxus remedia 115
Pix Pieria vbi Ib.
Pixodoras Cindyensis 146
¶Placianorum lingua 10
Platæa insula Libyæ 119.120. 122
Platæa vrbs incenditur 208. platæarum pugna 239.4.ct
Platæensis clades 233.234 platæenses à Xerxe oppugnãtur 4.ct.
Platanus aurea atque vitis 173. platanorũ ingens lucus 146. platanus aureo monili à Xerxe donata 173
Plinthinetes sinus vbi 40
Pluuia nulla apud Theræos per septem annos 119. pluuia apud Ægyptios portẽtosa 72 pluuiæ expertes Indi 9.ct.
Plynis portus vbi 112
¶Pocula ex cornibus asini syluestris 11.ct.
Podeon Doridis 206
Pœnæ modus apud Persas 25.26
Pœni, vide suprà Libyes.
Pogon Trœzeniorum portus 207
Poli & gnomonis inuentio 57
Polichnitani populus 192
Pollux & Castor Tyndaridæ 119
Polyas Anticyreusis genere 204
Polycratis prodigiosa fortuna 78. polycratis smaragdus Ib. polycratis callidum cõmentum 81. polycratis cædis occasio 91. polycratis filiæ somnium 92. polycrates cruci affixus Ibid.
Polymnestus Theræus 120
Polynices 119
Pons funestus à Sesostre 56. pons Istri & Bosphori à Dario factus 3.ct. pons Abydi à Xerxe factus 3.ct.
Ponticum genus arboris 102
Pontus Euxinus 105. ponti amplitudo 111
Porata, aliàs Pyreton Scythiæ fluuius 105
Porcis India caret 10.ct.
Porinus lapis 136
Portentum ingens Hippocrati visum 10. portentum Crœso visum 14
Posideium vrbs vbi 87
Potidæa vrbs,& eius ab Artaba zo obsessio 184.219
Potidæatarum à barbaris defectio Ib.
¶Præda Græcorum è Persarum clade 237. præda Pausaniæ 236
Prælium circa Masistii cadauer 226
Præsepe Mardonii à Græcis diripitur 234
Præsii populus vbi 192
Prasiadis paludis inhabitatores 119
Prexaspes Persa 76. prexaspes se præcipitem dat è turri 84. prexaspis oratio ad Persas Ibid.
Prexaspes Aspathinis filius 180
Priene vrbs Ioniæ 26. prienen Ardys expugnat 3
Prienenses populus 147. prienenses à Mazare subiguntur 29
Primogenitus ex lege succedit in regnum 153
Procles Epidauri tyrannus 79. procles capitur 80
Prodigium 210. prodigiorũ maxima obseruatio 52. prodigia cæcitas 163
Promenæa Dodonæorum sacerdos 49
Propontidis longitudo 111
Prosopitis insula & eius latitudo 46
Proteus Pheronis in regno successor 57. Protei fanum apud Memphin Ib.
Protemplaris Minerua 207
Protesilai templum vbi 173

Prouerbia

Animus in auribus habitat 174. Cadmea victoria 30. Dolosi homines,dolosa & eorũ vestimẽta 74. Episcythisõ 158. E tripode oraculum 123. Hunc calceum tu quidem consuisti: Aristagoras autem sibi induit 147. In frigidum furnum panes ingerere 141. Isthmum fodere 32. Longæ regum manus 122. Lemnia facinora 166. Molles viri ex mollibus regionibus 142. Mulæ partus 97. Muliere ignauior 140. Non est istud curæ Hippoclidæ 165. Ouem lupis relinquere 119. Sylosontis amiculum 95. Ver ex anno exaruisse 190
Proxenus Bœotius decipitur 8.ct.
Prytaneum 161.196
Psammenitus Amasis filius Ægypti rex 72. psammenitus deponitur 73. Psammenitus epoto taurino sanguine obiit Ibid.
Psammis rex Ægypti, Neci fil. 67. psammis mors Ibid.
Psammitichus Ægypti rex 20. 39 44.66
Psittacus auis 9.ct.
Psylli populus vbi 123. psyllorum expeditio aduersus austrum Ibid.
Psyttalea insula vbi 212
Pteria locus Cappadociæ munitissimus 14. Pteria vrbs à Crœso expugnatur diripitúrque Ib.
Ptoi Apollinis fanum 220
Pudenda pueris qui præcidant 56. pudenda AEgyptii mũdiciæ causa præcidunt 45
Pugna instructa restibus 179
Puluinar Dianæ 79
Purpureus flos 11.ct.
Puteus trifarias rerum species exhibens 163
Pygmæi Indi 10.ct
Pygres Seldomi filius 180
Pylos locus 191
Pylæ 193.196
Pyramides apud Memphin 40. pyramides Mœris regis AEgypt. 55. pyramis regis Cheopis 60. pyramis è quæstu meretricio 61. pyramis Chephrenis AEgypt. regis Ib. Pyramides Philitionis pastoris Ib. pyramis Mycerini regis 62. pyramis Rhodopis mulieris prostantis Ib. pyramis regis Asychis lateritia 63
Pyrene vrbs 40
Pyreton fluuius Scythiæ 105
Pyrgus oppidum 119
Pythagoras Mnesarchi f. 112
Pythagoras monarcha Selinuntis 133
Pythagoras Mileti procurator 196
Pythermus Lacedæm. opem petit 28
Pythiæ oraculum Lycurgo redditum 11. Pythiæ oraculũ de ossibus Orestis Lacedæmoniis redditum Ib. Pythiæ oraculum ad Crœsum 17. pythiæ oraculum de Isthmo Cnidiis datum 32
Pythii qui 154
Pythius Atyis f.Lydus 173. pythii ingentes facultates Ibid. pythii filius à Xerxe dissectus 174
Pythii Ischenoi f.præstantia 193
Pythogenes in Inycum oppidũ relegatur 149

R

Radix dulcis, lactis coagulationem impediens 11.ct. radix vomitum ciens Ibid.
Rasura Argiuorum 15
¶Regem vbi conspici nefas 19. reges colunt Indi 10.ct. rex Indiæ,vt sontes examinet Ib. rex vbi statura maximus deligitur 74
Rerum humanarum inconstantia 1. rerum omnium inspiciendus exitus 6. res diuinitus futuræ, signis declarantur 239
Restibus instructa pugna 179
Rhadinace genus olei & eius vis 163
Rhampsinitus rex Ægypti:& eius simulachra 59. rhampsinitus filiam prostituit 60. rhampsiniti ingentes pecuniæ 59. rhampsiniti descensus ad infernas sedes 60. Rhapsodi Homericorum carminum explosi 137
Rhegium 30. Rheginorum maxima cædes 192
Rhenea 160
Rhodium mare vbi 32.
Rhodogune Xerxis filia 3.ct. rhodogunæ luctus 4.ct.
Rhodopis meretricis pyramis, & monumentum in templo Delphico 62
Rhodope mons 105
Rhodus ciuitas 70
Rhœxanæ partus sine capite,& quid ominetur 2.ct.
Rhoxane incesta 7.ct. rhoxane viua secatur Ibid.
Rhyndace auicula 8.ct.
Rhypes populus 27
Rosæ sexagenũm foliorum 122
Rubrum mare 37.40.67
Ruinæ hominibus disciplinæ sunt 37

S

Sabacvs rex Æthiopum 63. 66. sabaci regis iustitia: visum 63
Sabyllus Gelous 189
Sacæ populus 28.88.178. sacarum in Xerxiano exercitu armatura,& dux 178. sacæ & Persæ Derbices superant 2.ct.
Sacer Indorum locus 9.ct. sacrum morbum quid prohibeat 12.ct.

Sacerdotes AEgyptiorum rasi 45.46
Sacrum Panionium 17. sacra Dorienſium Ib. sacra Trio pii Apollinis Ib. sacra Cabirorum à Pelasgis sumpta 48
Sadyattes Ardyi in regno ſuccedit 3. sadyatti ſuccedit Halyattes Ib. sadyattis imperium apud Lydos 4
Sagartii Perſarum genus 24.88
Sagitta ad Iouem excuſſa 144. sagittarii peritiſſimi 11.ct.
Sai vrbs AEgypti 43.49.68.
Saitanorum regum ſepultura 68. saiticum oſtium Nili 42
Sal ſua ſponte creſcens 106. salis colles vbi 124. salinarii AEgyptii concubitus cũ muliere mortua 53. salſuræ ofsa vbi reſilierit 242
Sala vrbs Samothraciæ 177
Salamis Athenienſium refugiũ 209. salaminem Heracleo Xerxes aggere iungere conatur 4.ct.
Samothraciæ populus Pelasgi 48. samothracii muri 182
Samus & Samiorum lingua 26 sami euerſionis per Dariũ, cauſa 95. samus Syloſonti traditur 96. samiorum AEſchrionia tribus 75. samiorum crater 120. samii Zanclam occupant 149
San litera apud Perſas nomina magnificentiæ terminantur 26
Sana vrbs 172.184
Sanacharibus rex Arabum, AEgyptum inuadit 63. sanacharibi ſtatua lapidea 64
Sandanis Lydus 13
Sandoces Thaumaſii f. cruci affigitur 195
Sanguis victimæ non fluens 2.ct.
Sanitas Indorum 10.ct.
Sapæi Thraciæ populus 182
Sapientes non eſſe potentes acerbum 225
Sappho poetria 62
Sarangæi populus 88.91
Sarangarum in Xerxis exercitu armatura 178
Sardanapalus rex Nini 65. sardanapali theſaurus Ib.
Sardena mons 244
Sardis à Cimmeriis captæ 3. sardis expugnantur 15. sardis captæ & cõcrematæ 144. sardis quo ſtratagemate ab OEbare captæ 1.ct. Sardiũ reges Heraclidæ 2. Sardiũ primus rex 2.15. Sardius leo circumlatus vrbi 19. sardium expugnatio in tertiũ annum dilata 17
Sardonium linum 56. sardonium mare 30
Sardo gemma 10.ct.
Sardonis mons 9.ct.
Sarga vrbs 183
Sarpedõ & Minos Europæ filii 31
Sarſamas AEgypti præfectus 5.ct.
Saſpires populus 20.88
Sataſpes Achæmenides 104. sataſpes cruci affixus 105
Satibarzanes Orontem criminatur 7.ct.
Satræ Thraciæ populus 182
Satrapiæ Perſarum 87
Sattagydæ populus Ibid.
Sauromatæ Amazonibus miſcentur 114. sauromatæ ſo lœcizantes 115
Scabiei remedium 12.ct.
Scamander fluuius 136. scamandri aqua exercitui Xerxis defecit 175
Sceptra gerendi ratio apud Babylonios 36
Schœni quid 40
Sciathus inſula 193.202
Scidros oppidum 149
Sciona vrbs in Pallena 184
Sciradis Mineruæ templum 214
Scironis via 211
Scholæ tectum in pueros corruens 150
Scolix vermis Indicus 9.ct.
Scolopois vbi 239
Scopaſis rex 115
Scutum Perſis oſtendiſſe dicuntur Alcmæonidæ 163. Et quomodo fuerit oſtenſum 164
Scylace vrbs 10
Scylax Caryandeus 105. Scylacis ſupplicium 131.132
Scyles Aripithis filius 109. & eius mors 110
Scyllias vrinator 203
Scytha Herculis filius 100. scytharum origo 99. scytharum regum origo 100. scythæ nomades pecuarii 13. 101.106.158. scytharum Nomadum ſeditio 13.100. scythæ trucidatum coctúmque puerum Cyaxari, loco venationis offerunt 13. scythæ ad Halyattem' cõfugiunt Ib. scythæ in Aſiam tranſeunt 20.100. scythæ Cimmerios ex Europa pellunt 20. scythæ Mediam occupant Ibid. scytharum cum Medis ad Caucaſum congreſſio Ibid. scythæ fuſis Medis, Aſia potiuntur Ib. scythæ Vraniæ Veneris templum depeculãtur: vnde fœmineo morbo corripiuntur Ib. scythæ à Medis inebriati, quum Aſiã aliquandiu obtinuiſſent, occiduntur Ib. scythæ à Seſoſtre ſubacti 56. scytharum ſerui cur oculis orbentur 99. scytharum ratio emulgendi lactis Ib. Scythæ Auchatæ Ib. scythæ aratores 101.106 scythæ regii 106. scytharũ mores 105. scytharum dii & iuſiurandum 108. scyth. mos in cædendis victimis 107. scytharum in hoſtes ſæuitia Ib. scyth. mos ineundi fœderis 108. scyth. regum ſepultura 109. scyth. à Scyale defectio 110. scythæ ſuorum inſtitutorum obſeruantiſſimi Ib. scythis eorúmque equis aſinorum & mulorum vox inſueta 116. scyth. munera ad Dariũ 117. scyth. intemperantia 158. scythæ Perſis Sacæ appellati 178. scythæ ab Ariaramne primùm, deinde & à Dario oppugnantur 3.ct.
Scytharcis Scyth. regis ad Dariũ literæ 3.ct. Scytharcis Peſas fundit Ib.
Scythia vetus vbi 113. scythiæ duæ partes Ib. scythiæ flumina 105. scythia lignorũ inops 107. scythicæ grues vbi hybernent 43. scythicũ gramen 106. scythicus exercitus contra Mediam 172.
Scythes Zanclæorum rex in vincula coniicitur 149
Sebennyticum oſtium Nili 42
Secundianus rex Perſiæ 6.ct. secundianus dolo occiditur Ibid.
Sedem non perforatam habentes 6.ct.
Selbonides ſtagnum 40
Selymbria oppidum 151
Semen Indicum quale 89
Semiramis Babyl. regina 33. ſemiram. egregia monumẽta Ibid.
Senectæ maximus honos apud Ægyptios 52. Senes vbi mactentur 88
Sepia locus 157.194
Sepelire igne 7.ct. ſepulchralis agger ſua ſponte corruens 8.ct. ſepulchrum palmiferum Ibid. ſepulchrum Halyattis apud Lydos 18. ſepulchra Babyloniorum 36. ſepulchra vitrea 75. ſepulchrum Helles filiæ Athamantis 177
Serbonis lacus 71
Seriphii populus 207
Sermone carentes 11.ct.
Sermyla Græca vrbs 184
Serpẽtum ſacrorum deſcriptio 51. ſerpentum ſepultura in Iouis templo Ib. ſerpentes alati 52. ſerpentes alati thuriferas arbores obſeruantes 89. ſerpẽtum vis apud Neuros 113. ſerpentibus veſcentes vbi 124. ſerpens arcis Athenarum cuſtos 207. ſerpens Indicus 10.ct.
Serrium promontorium 177
Serui Scytharum cur oculis priuentur 99. ſerui boni interdum hominibus malis, & contrà 211. ſeruorum bellum 158
Seſoſtris rex Ægypti 55.56. ſeſoſtris quas gentes ſubegerit 55. ſeſoſtris inſcriptiones Ib. & monumenta 57
Seſtus vrbs 118.173. seſtus à Græcis obſidetur 241
Sethon Ægypti rex Vulcani ſacerd. 63
Sicania nunc Sicilia dicta 191
Sicyon 137. ſicyoniorum tribuum nomina Ibid. ſicyoniis & Æginetis irrogata mulcta ab Argiuis 159
Sidon Græca vrbs 58.94
Sidonius Tetramneſtus Alleſii filius 180
Sigeum & eius occupatio 136. 140.143 Sigeum troicũ 104
Sigma litera apud Perſas magnificentiæ nomina terminantur 26
Sigynæ populus vbi 128. ſigynarum appellatio Ib.
Sileni Marſyæ pellis in vtrem formata vbi ſuſpenſa 173
Sillicypria kiki, & ex his vnguẽtum 54
Silphium vbi 122.125
Simiarum comeſtores 125. ſimiarum vbi maxima vis Ib. ſimiæ paruæ Indicæ 9.ct.
Simonides Ceus: & eius encomia 144
Simonides Leoprepis f. & eius epigrammata 200
Simulachrum piſtricis Crœſi 9. ſimulachra ab Ægyptiis primùm diis conſecrata 40. ſimulachrum Iouis arietina facie 47. ſimulachrum Panis Ib. ſimulachra æſtatis & hyemis 59. ſimulachrum ex pelui: & quid ſignificet 69. ſimulachrum Veneris in Cyrene, ob preces exauditas 70. ſimulachra Mineruæ lapidea duo Ib. ſimulachrum Iſidis bubulis prædituin cornibus 46. ſimulachrũ Mercurii porrectum veretrum habens 48. ſimulachrum Darii lapideũ 87. ſimulachrũ Vulcani Pataicis ſimile 77. ſimulachra ſoli Marti faciunt Scythæ 107. ſimulachra ex oleis, Damiæ & Auxeſiæ 139.
Simultatis inter Phœnices & Græcos initium 2
Sindus vrbs 184
Singus vrbs ad montem Atho 183
Sinope vrbs 14.45.100
Sinus Arabici maris deſcriptio 41
Siphnus inſula locupletiſſima 81. Siphnii quas naues Salaminem miſerint 208
Siptachora arbor 11.ct.
Siromitres Œbazi f. Paricaniorum dux 178
Siſamnes Hydarnis fil. Ariorum dux Ibid.
Siſyra genus penulæ Ib.
Sitalces Thracum rex 110.186
Siuph vrbs Ægypti 69
¶ Smaragdus Solycratis 78
Smerdis Cambyſis fr. 76. & eius à fratre cædes. Ibid. ſmerdin occiſum à ſe Cambyſes luget 82
Smerdis fictitius regno potitur 83. ſmerdis ex auribus amputatis agnoſcitur 73. ſmerdis occiditur 85
Smerdones Otanis fil. Xerxis exercitus dux 183
Smila oppidum vbi 184
Smindyrides Sybarita vnus ex procis filiæ Cliſthenis 164
Smyrna à Gyge oppugnata 3.

ſmyrna ab Halyatte capitur Ib. ſmyrna à Colophoniis condita Ibid.
Smyrna Æoliæ ciuitas & celeberrimum emporium 27. 243
Sobolis procreandæ præmia apud Perſas 25
Sogdi populus 88. ſogdorum in Xerx. exercitu armatura 178
Sol Maſſagetarum deus 38. ſoli Maſſagetæ equos immolãt 39. ſol cauſa exundationis Nili 43. ſolis inſuetus ortus & occaſus 64. ſolis menſa vbi 74. ſolis fons vbi 124. ſolem execrantes Ib. ſolis eclipſis Xerxe mouente exercitum contra Græcos 174. ſol Græcorum deus Ib. ſol pro mercede redditus 221. ſol obſcuratus 224. ſolis ſacræ oues vbi 238. ſol Indicus 9.&.
Soli vrbs, & eius obſeſſio 145
Solonis peregrinatio in Ægyp. 5. ſolon legiſlator Athen. Ib. ſolon à Crœſo humaniter exceptus Ib. ſolonis cũ Crœſo de beatitudine colloquium 5.6. ſolon Crœſi diuitias nihili duxit Ib. ſolonis lex Athen. dam 70
Solois promontorium 45
Solymi olim Milyæ dicti 31
Somnium filiæ Polycratis 92
Sontes vt examinet Indiæ rex 10.&.
Sophanes Eutychidis f. Decelensis 235. ſophanis ancora Ibid.
Sophiſtarum totius Græciæ peregrinatio 5
Soporiferum ſtercus 10.&.
Sororem Cambyſes ducit, occidit, & aliam ſuperinducit 76
Soſiclis Corinthii de reſtituendo Hippia oratio 141
Soſtrates 120
¶ Spaco Medis canis appellatur 21
Spamitres eunuchus Xerxem interficere parat 4.&. ſpamitræ tormenta Ibid.
Sparethra regina Cyrum in prælio capit: & maritum liberat 1.&.
Spargapiſes Tomyridis f. à Cyro capitur 38. ſpargapiſes ſeipſum interimit Ib.
Spargapithes Agathyrſorũ rex 109
Sparta vrbs Lacedæmonis 200.
Spartanorum tyranni Leon & Hegeſicles 11. ſpartiatarum inſtituta à quo Ib. ſpartiatarum rex Leobota Ib. ſpartiatarum reſpub. & leges bellicæ à Lycurgo Ib. ſpartiatæ Lycurgum delubro ædificato colunt Ib. ſpartiatarũ cum Argiuis de Thyrea agro contentio 15. ſpartiatarum regum dignatio & iura 154. ſpart. ſenatus Ib. & lex 138. ſpart. oraculum 199. ſpart. cædes ad Thermopylas Ib. eorũmque epigrammata 200. ſpart. reges 220
Spaſmi remedia 125.12.&.
Spathæ palmarum 178
Speculatores Græcorum 187
Speluncas inhabitantes 11.&.
Sperchius amnis Anticyrã præterlabitur 196.
Sperthies Aneriſti f. ſe offert ad ſatiſfaciendum Xerxi 185
Sphẽdadates magus Tanyoxarcẽ apud Cambyſem accuſat 2.&. ſphendadates doloſè ſuccedit Tanyoxarci interfecto Ib. ſphendadates Cambyſi ſuccedit 3.&. ſphendadatis cædes Ibid.
Spina Ægypti & eius gummi 54
Spitamis Amytis maritus 1.&.
Spitamas à Cyro occiſus Ibid.
Spitaces, Spitamæ fil. 1.&.
Spitades Derbicibus à Cyro præficitur 2.&.
Spitradates Piſuthnem perſequitur 7.&.
Sponſa vbi dotem concubitu quærat 123
¶ Squamoſi piſces Ægypt. ſacri 51
¶ Stadium, paſſus, cubitus, pes 65
Stagirus Græca vrbs 183
Stathmi regii quid 134
Statira Artoxerxis vxor 7.&. ſtatira Paryſatidem vlciſcitur 7.&. ſtatira veneno tollitur 8.&.
Steſagoras Cimonis filius 161. ſteſagoræ cædes 151
Steſenor Curii tyrannus 145
Stentoris lacus 177
Stercus ſoporiferum 10.&.
Stratias Chius 118
Strattes Chiorum tyrannus 220.
Σύμβολος & κῶνος quid 248
Struchates populus 19
Struthii ſubterranei vbi 115
Strymon fluuius 11.128.143 182.183
Strymonii populus 178
Stryma Thaſiorum vrbs 182
Stygis aqua vbi 157
Stymphalius lacus Ib.
Styracis vſus ad quæ vtilis 89
Styreenſes quas præbuerint naues 207
Styx & eius aqua 157
¶ Sua quenque inſpicere debere 2
Suadelæ numen 217
Subulci apud Ægyptios profani 48
Succeſſionis ius apud Spartiatas 167
Suniacum iugum vbi 113
Sus animal ſpurcum apud Ægyptios 47. ſus hoſtia Lunæ & Liberi patris 48. ſues ſacrificandi modus Ib. ſues apud Scythas 107. ſue abſtinent Ægyptii 124
Suſa oppidum 34.134.135
¶ Sybaris vrbs capitur, & diripitur 133.149. ſybaritanum bellum 133
Syene vrbs Thebaidos 44
Syenneſis Cilicum rex 146. ſyenn. duos hoſtes iuuat 7.&.
Syleus campus 183
Syloſon Polycratis fr. Æaci fil. 78.95
Syloes promontorium 104
Symanum mare vbi 32
Syrges fl. in Mæotidem influit 116
Syri Græcis Cappadoces 2.13. 41.87.134.178. ſyrorũ prædia Crœſus deuaſtat 14. ſyros Crœſus exterminat Ib. ſyrorum in exercitu Xerxiano armatura 178.179.180
Syria Ægypto contermina 58. ſyria Palæſtina 87.179.180. ſyriæ præfectus Megabyzus 5.&.
Syropæones in Aſiam abducti 129

T

TABELLA totius orbis 134
Tabellionum Perſarum curſus & modus 215
Tabiti quid 107
Tachompſo inſula 44
Tænarus locus 191
Talentum Babylonicum 87
Talos & fel in iecore habent aſini Indici 12.&.
Talthybii ira in Lacedæmonios 185. talthybii templum apud Spartiatas Ib. talthybius Agamemnonis præco Ib. talthybii ira in Lacedæmonios pacata Ib. talthybiadarum honos apud Spart. Ibid.
Tanagram interfluit Thermodon 231. tanagræi Thebanorum vicini 139. tanagricus tractus 135
Tanais fluuius 105.106.115.116
Tanyoxarces quibus à Cyro præficiatur 2.&. tanyoxarces doloſè à Cambyſe occiditur Ib. tanyoxarces fictitius Ib.
Tarentum vrbs 113
Tarentinorum maxima cædes 192
Targitaus & eius tres filii 99
Tarteſſus emporium nobile 120. tarteſſũ Phocẽſes occupant 29. tarteſſiorum rex Arganthonius 30
Tauchira oppidum 111
Tauri Iphigeniam Agamemnonis filiam colunt 113. taurorum populorum mores Ib. taurica gens Ib. taurici montes 99
Taxacis Scythiæ rex 115
¶ Tearus fluuius & eius medica vis 111. teari fontes partim calidi partim frigidi Ib.
Tegea Arcadum 161.192. tegeates 11. tegeatibus à Lacedæmoniis bellum infertur 12
Teos oppidum vbi 16.31. teus à Græcis in Ægypto condita 70. teii demigrant in Thraciam odio Cyri 30. teii Abdera condunt Ib.
Τέλειον Perſis Tyra, id eſt cœna 141
Tellias vaticinus 105
Tellus beatiſſimus à Solone iudicatus 5. telli filii fideliter inſtituti Ib. telli obitus ſplendidiſſimus Ib.
Tellus eadem non fert omnia 6. tellus Scytharum deus 107. tellus Apia Scythis dicitur Ib.
Telmiſſes coniectores 14
Telus inſula 189
Telys Sybaritarum rex 134
Temeſius Clazomenius Abderorum fundator 30
Tempe locus vbi 191
Tenedus 28
Tenus Æoliæ ciuitas 27.160
Terituchmes Ochi gener 7.&. terituchmis ſtuprum: cædes Ib.
Termilæ vocantur Milyæ 31
Terra & aqua munera 116. terræ diuiſio 42. terræmotus tanquam prodigium vbi 103
Terthrippotrophus 15
Tethronium oppidum 206
Teucri 175
Thalamia quid 131.132
Thales Mileſius defectionẽ ſolaris luminis Ionibus prædixit 13. thaletis Mileſii inuentum in traducendo fluuium Crœſi exercitu 14. thal. Mileſii conſilium Ionibus datum 31. thaletis Mileſii de incremento Nili ſententia innuitur 43
Thamanæi populus 88
Thannyra Inari Libyis filius 73
Thaſus & eius conditores 47. 153
Thaſii ſubacti 152
Theaſides Spartiata 158
Thebæ Ægyptiæ 40. thebarum Ægyptiarum mirum 72. thebæ olim Ægyptus vocatæ 42. thebani Iouis fanũ 33. thebanis arietes ſacroſancti 47
Thebanis ſtigmata inurũtur regia 200. thebani à Græcis obſidentur Ib. thebani Xerxem contra Platæenſes inſtigant 4.&.
Themiſtocles Neoclis f. 187. 192.217. themiſtoclis corruptio 202. themiſtoclis commentum 204.211. themiſtoclis literæ ad Iones lapidi inciſæ 204. themiſtoclis cum Ariſtide ſimultas 212. themiſtoclis vafrities, exactio, auaritia 217. themiſtocles omnium Græcorum prudentiſſ. Ib. themiſtocles Creta ſagittarios aduerſus Xerxẽ accerſit 4.&. the miſtoclis aſtu Xerxes è Salamine aufugit Ib.
Themiſcyra vbi 111
Theogoniæ cãtus in ſacrificiis Perſarum 25
Theophaniæ feſtum 9
Thera ſeptem annos pluuiam non ſenſit 119. thera inſu-

la quondam Calliſta Ib. 'the rærorum coloniæ 110
Therambus in Pallena vrbs 184
Therapne locus 155
Theres Auteſionis f. Cadmeus genere 119
Therma vbi 183. thermæus ſinus 184
Thermodon fluuius 56.227.230. 231
Thermopylarum mons 193.198. ad thermopylas Xerxis & Leonidæ prælium 4.&.
Theron Acragantinorum monarchus 191
Therſander Theræ auus 119
Theſmophoria ſacra 69
Theſpia vrbs incenditur 208
Theſpienſes 139
Theſproti populus 141.208
Theſſaliæ deſcriptio 184. theſſaliæ equæ omniumoptimæ 195
Theſſalus dux 133
Theſtorides literarum profeſſor 246
Thoes vbi naſcantur 125
Thomanii populus 91
Thonis præfectus Canobici oſtii 57
Thoraces picturati Amaſis regis 79
Thoracis Theſſali in pugna ad Thermopylas ad Xerxem cõſilium 4.&.
Thorica tribus 113
Thraces à Crœſo ſubacti 5. thraces à Seſoſtre ſubiugantur 56. thraces populus Aſiæ 87. thraces cãnabe veſtiuntur 109. thraces aduerſus tonitrua ſagittas excutiũt 112. thraces Bithyni & Strymonii appellati 178. thraces Xerxis ſocii 194. thraces Ionis ſacrum currũ cum equis abegerunt 218. thracum ſepulturæ quales 128. thracum in Xerxiano exercitu armatura 178. thracum ſacrificia 242
Thracia tellus 112. thracia gens, eiúſque mores 127.128. thraciæ muri 151
Thrachiniẽſium procerum ad Xerxem in pugna ad Thermopylas conſilium 4.&. thrachinienſes Perſas per auia ducunt Ib.
Thraſybuli Mileſiorum tyrãni commentum 4
Thriaſius campus 210
Thrixæ oppidum 119
Thus vbi & quomodo colligatur 89
Thyiæ Cephiſſi filiæ fanum 193
Thyrea ager vbi 15
Thyrea inſula 81.157
Thyſſagetæ populus vbi 102.116
Thyſus vrbs 172
¶ Tiarantus fl. Scythiæ 105
Tibareni populus 88. tibarenorum in Xerx. exercitu armatura 179
Tibeſis fl. Scythiæ 105
Tibetheus eunuchus Tanyoxarcis cædẽ prodit Amyti 2.&.
Tigranes Achæmenides Medorum dux 177. tigranis Armenia ſententia 205. tigranis ducis ſpecies & ſtatura 239
Tigris fluuius in rubrum mare infunditur 34. tigris Opin præterlabitur Ibid. tigres tres & eorum ortus 135. tigris oſtium 149
Tilones piſces 129
Timaphernis in prælio ad Thermopylas ad Xerxem conſilium 4.&.
Timnes Spargapithis f. 109
Timo ſacrifica, Paria genere 166
Timon Androbuli f. 186
Timonax Timagoræ filius 180
Tinctura Indica & Perſica 11.&.
Tirynthia regio 157
Tiſamenus Græcorum aruſpex 229.
Tiſſaphernes in Piſuthnẽ mittitur 7.&. tiſſaphernes Piſuthni ſuccedit Ibid. tiſſaphernes Cyrum criminatur Ib. tiſſaphernes Græcis inſidiatur 8.&. tiſſaphernes Clearchum & Græcos regi mittit Ibid.
Titormus Ætolus frater Malis 164
¶ Tmolus fluuius & mons 15.18 144. tmolus fluuius auri ramenta profert 18
¶ Tomyris Maſſagetarum regina à Cyro bello petitur 37.38. tomyridis magnanimitas 39
Tonitrua vbi nulla 103.9.&. tonitrua in Xerx. exercitum ingruunt 175
Tormenta per ſcapham 4.&.
Torona Græca vrbs 172.184
¶ Trachea Cherſoneſus 113
Trachiniæ petræ 196
Trachis vrbs Ib.
Traſpies Scythæ 99
Trauſi populus Thraciæ, eiúſq; mores 127
Trauus fl. 182
Tria capita, ſeu capita quercus, locus 230
Triopii Apollinis ſacrum atq; certamen 27
Triopium Cnidiorum regio 32.104
Tritæenſes Ioniæ gens 27
Tritæchmas Artabazi filius 35
Triballica planities 106
Trieterica & Bacchanalia apud Gẽ nos 113
Triton fl. & tritonis palus 113
¶ Tumulus palmifer 8.&.
Tutelaris Mineruæ templum apud Chios 29
¶ Tychius coriarius Homeri hoſpes 144. ab Homero celebratur 249
Tycta Græcè πλακοῦς . i. cœna 141
Typhon Ægypti rex 64
Tyrannis lubrica res 80. tyrannidis incommoda 141
Tyrannorum mores 85
Tyres fl. Scythiæ 100.105.106. 110
Tyritæ Græci 106
Tyrius Mapen nauarchus Xerxis 180
Tyrus quando extructa 47
Tyriorum caſtra, locus 57
Tyrodiza Perinthiorum ora 172
Tyrrhenus Atyis f. colonias in Tyrrheniam ducit 18
Tyrrheni Phocenſes oppugnãt 30
Tyrrhenia ſeu Thuſcia 18. tyrrheniam Phocenſes occupant 29

V

VACCAE Iſidi ſacræ 46. Vaccæ vbi non alantur 124. Vaccinam non guſtantes Ib.
Vaticini Scytharum 108
Vdiaſtes Terituchmẽ interficit 7.&. vdiaſti lingua exciditur Ib. Vdiaſti ſuccedit Mitradates f. Ib.
Velocitas Cynocephalorum 11.&.
Venandi lepores ratio apud Indos 10.&. venandi aſinos ſylueſtres ratio 12.&.
Veneni dandi mira ratio 8.&. venenum ſerpentis Indici 10.&. quæ venena prohibeant 12.&.
Veneris Vraniæ templum à Scythis compilatum 20. veneris fanum apud Cyprum Ib. veneris templum apud Cythera Ib. Venus Mylitta Aſſyriis dicta 25.35. Venus Arabibus Alitta 25. venus Perſis Metra Ib. veneris templum apud Atarbechas 46. veneris hoſpitæ ædes 57. venus Scytharum dea 107. ab iiſdem Artimpaſa dicta Ibid.
Venti Eteſiæ cauſa exundationis Nili 43. Ventorum ara in Thyia 193
Veretra Pygmæorum 10.&.
Vermis fl. Indici 12.&.
Verticis raſura apud quos in vſu 113
Veſta Scytharum dea 107
Veſtes lanea vbi profanæ 52. veſtes Cynocephalorum 11.&.
Veſtigium Herculis vbi 110
Veſtibulo Cereris adhærens, manibus truncatur 159
Victimæ cædendæ ritus apud Scythas 107
Vinum ex hordeo apud Ægyptios 52. vinum ſuauiſſ. 12.&.
Viri ærei vbi viſi 66. viri agreſtes 125. viri pro mulieribus exornati 129.130
Virginum auctio apud Babylonios 36. virgines vbi deuirginentur à rege 122. virginum anniuerſarius conflictus 123
Vitæ humanæ breuitas & calamitas 175
Vitiliginis remedium 12.&.
Viuos defodere Perſis in vſu 182
Vocaliſſimus Ægyptius 118
Vomitum excitans radix 12.&.
Vrbana Minerua 139
Vrbium Græciæ incremẽta decrementáque 2. vrbs vetus Æginæ à Nicodromo occupatur 159. vrbes à Dario in Scythia conditæ 116
Vraniæ Veneris fanũ vetuſtiſſ. 20. vraniæ Veneris templum à Scythis diripitur Ib. vraniæ Veneris apud Perſas ſacrificia 25. vrania Venus Alilat Arabibus dicta 72
Vrina hirci, ſpaſmi remedium 125
Vrna olei inexplebilis 3.&.
Vrſorum ac luporum ſepultura 51
Vrotalt Arabibus quid 72
Vſiris cum Megabyzo conflictus 5.&. vſiris capitur Ib.
Vtii populus 88. & eorũ in Xerx. exercitu armatura 178
Vulcani ſacerdotes 40. vulcani maximum templum Mẽphi 55. vulcani veſtibula Ib. vulcani coloſſus 69. & fax 215. vulcani templum & ſtatua 77
Vulpanſeres Ægyptiis ſacri 51
¶ Vxor Candaulis Gygi nuda viſa 2. vxorũ mactatio ad mariti funus 127.128. Vxores Athenienſ. raptæ 166

X

XANTHIVS campus 166
Xanthii populus Ib.
Xanthippus Ariphronis f. 165. 173.220.
Xenagoras Praxilai f. Halicarn. 240
Xerxes Darii filius 33.3.&. xerxis vxor Ameſtris Onophæ filia 177.&3.&. & eius liberi 216.3.&. xerxis genealogia 170. xerxes quid Græcis ſignificet 160. xerxes rex Perſarum declaratur 167. xerxes cur bellum Græcis intulerit 168.3.&. xerxis omnium prima aduerſus Ægyptum expeditio 168. xerxes vrnam olei Babylone explere nequit 3.&. xerxi Babyloniorum defectio nuntiatur Ib. xerxis oratio ad Perſas de bello Græcis inferendo 168. xerxis iuuenile ad Artabanum reſponſum 170. xerxis oratio qua expeditionem in Græcos reuocat Ib. xerxis ſomnia 170. 171. xerxis copiæ omnium maximæ 172. xerxes Helleſponto compedes iniicit 173. xerxis crudelitas 174. xerxiani exercitus ordo Ib. xerxiani exercitus tonitru & fulgure ingruentibus bona pars exanimati 175. xerxes Mineruæ Iliadi mille boues immolat Ib. xerxes lectiſtrato ſuo exercitu & certamine nauali cum voluptate ſpectato, lacrymas profundit

Ib. xerxis & Artabani colloquium Ib. xerxi duoho ſtiliſſima eſſe reſpõdet Artabanus Ib. xerxis oratio ad Perſas 176. xerxis dona in Helleſpontum collata Ibid. xerxis exercitus in Europam traiectus 177. xerxi quæ oſtenta oblata ſint Ib. xerxes exercitum ſuum luſtrat Ib. xerxis copiarum catalogus & numerus 176.4.Ct. xerxis duces qui fuerint 179. 180. xerxis feſtiuum ſtrata gema 183.188. xerxis copiis Chidori aqua non ſuffecit 184. xerxis magnanimitas 185. xerxis in Græciam aduentus 186. xerxis confidentia 187. xerxiana claſſis 194. xerxis formæ dignitas ib. xerxi naues 400 ſubmerſæ 195. xerxis copias Onochonſſi. aqua deficit Ibid. xerxes abydum ponte iungit 4.Ct. xerxis cum Leonide ad Thermopylas conflictus ibid. xerxis ad Thermopylas,clades 205. xerxis ridiculum factum Ib. xerxẽ Thebani in Platæenſes incitant 4.Ct. xerxes Athẽnas capit & incendit Ib. xerxes Heleo Salaminem aggerem iacere conatur Ib. xerxes è Salamine fugit 216.4.Ct. xerxis impietas 217. xerxis copias fames & peſtes extinguit 218. xerxis reditus in Aſiam 218.4.Ct. xerxes tẽpeſtate vexatur ib. xerxis crudele factum ib. xerxis amores 240.241. xerxis in fratrem crudelitas 141 xerxes ad templum Delphicum diripiendum mittit 4.Ct. xerxes Amytis filiæ impudicitiam obiurgat Ib. xerxes interficitur à ſuis Ib. xerxis cædes cognoſcitur Ib. xerxis occiſorum & Perſarũ pugna Ib.
Xerxes iunior Artoxerxi ſuccedit 6.Ct. xerxes ebrius occiditur Ibid.
¶Xiſtum aureum Amphiarao donatum 9
¶Xuthus Ionis pater 180

Z

ZABECES Libyum vicini 115
Zacynthus vbi 156. zacynthi fontes piſcoſi 10.Ct. zacynthii pop. 81.156.
Zancla nunc Meſſana dicta 191. zanclæi populus 149.189
Zamolxis dæmon 111
Zaris vrbs 7.Ct.
Zegeries murium genus in Libya 115
Zeuxidamus Leutychidis f. 156
¶Zir amiculi genus 178
¶Zoa à Batto condita 121
Zona vrbs Samothraciæ 177
Zopyrus ſe mutilat 97. zopyri ad Babylonios ficta fuga Ib. Zopyrus Babylonici exercitus dux declaratur 98. zopyri præſtantia Ib. zopyrus Megabyzi pater Ib. zopyri cædes 3.Ct. zopyro quæ tribuit Herodotus, Cteſias Megabyzo 3.Ct.
Zopyrus Megabyzi f. 98.5.Ct. zopyri filia à Sataſpe vitiata 104. zopyri fortitudo 5.Ct. zopyrus à rege deficit & Athen. fugit 98.6.Ct. zopyri cædes 6.Ct.
Zoſter locus 116
¶Zygantes Libyum vicini 115. Zygantes ſimiarum comeſtores Ib.

EMENDANDI IN HAC EDITIONE LOCI.

Pagina 2.verſu,gen.]is quẽ Græci Myr. Ibid.v.ſilũ]ſiquidẽ Heracl. P.11.v.tus]tertiò potitus Athenis. P.17.v.gæa]Myrina, Grynea. Atq. P.31.v. dionis]à fratre AEgeo Athen. P.52.v.ſolis]Græcorum Lacedæmoniis AEgypt. P.68.v.aſſid.] ſatellitibus præbebantur. P.88.v. quinq.] & Pantimathi &. P.105.v.ro vrbe] terra Pactyica ſolu. P.115.v.habent,] vt Libyes memorant:necnon. P.133.V.Situ] deſpiciendum,Euryſthei gen. P.143.v.rem] indicans Melanippo ſod. P.152.v.gus,tum] erat autem eis. P.161.v.rant.Id.] Euagoræ Laconis.al. P.165.v.dens] eſſet,generum ſib. P.165.v.meam f.] Agariſtam deſp. Id. v.te verò] & alia Agariſta,ab Agariſta Cliſth. P.178.v.do arm.] ſub Arſamene Dar. P.184.v.nenti erat] præter Gõnum. P.194. v.ſolanus] quem Helleſpontiam nuncup. P.200.v.E Pel.]pro Modo videtur ſcriptum fuiſſe ab interprete Duo.

IN EDITIONIBVS SVPERIORIBVS, GALLICIS, Italicis,Germanicis,emendandi errores.

Hos etiam ſuperiorum editionum periculoſos errores, paucos è multis, ex eorum genere quorum in epiſtola ad lectorem mentio facta eſt,hîc adiungere libuit. P.46.v.quunt] pro Extremos habent illæ ſuperiores editiones Externos.Paulo pòſt pro Vapulauerunt habent Epulauerunt. P.49.v.nomina] pro Nomina habent Omnia. P.50. v.ſum] pro Marti habent matri. P.51.v. introrſ.] pro Hirudinibus h. Hirundinibus. P.53.v.caſ.] pro Nitro h.Intro. Et aliquanto poſt, h. Impetraſſe pro Imperaſſe, & Vinum pro Vnum. P.61.v.dum] pro Porro quinquaginta,h.Sex & quinquaginta,poſito Sex pro Sed. P.66.v.ſe ind.] pro In paluſtria h.In plauſtra. P.79.v.res]pro Prohiberent h.Prouiderent. P.84.v.mus]pro Calculum h.Clanculum. P.89.v.ii qui] pro Aurum h.Auſtrum. P.94.v.Quo ab.]pro Nauibus h.Manibus. P.96.v.que]pro Impetum h.Imperium. P.113.v.vna]pro AEtate h.AEſtate. P.115.v.tem] pro Abnuiſſent h.Habuiſſent. P.119.v.Non] pro Non longo h.Longo. Sic p.122.v. ſupra] Pertingunt pro Non pertingunt. P.127.v.cam]pro Ripam h.Rupem. P.132.v.verbis]pro Nox h.Non. Ibid.v. exul.]pro Continentem h.Concionem. P.144.v.Pact.]pro Ramenta h. AEramenta. P.153.v.cerent]pro Primigenium h.Primi ingenium. P.156.v. aud.] pro Viatico h. Vaticinio. P.179.v.quis]pro Octo myriades h.Octo millia myriadũ. P.181.v.noſtr.]pro Non h.Nos. Ibid.v.mnes] pro Nos h.Non. P.185.v.Per]pro Repurgabat h.Repugnabat. P.187.v.bi]pro Gratiam h.Græciam. P.193.v. ad pror.] pro Prorã h.Portam. P.205.v.fuit]pro Hos omnes h.Non omnes. P.208.v.Theb.] pro Non ſentire h.Conſentire. P.216.v. ventum] pro Comibus habent Communibus. P.239.v.tibúſque]pro Mitium h.Felicium.qui error typographicus ex iis eſt qui in Lexicis religioſè ſeruati fuerunt,ſicut & varii interpretis errores.